

Công Tử Biến Bại Gia Tử

Contents

Công Tử Biến Bại Gia Tử	2
1. Chương 1 - Chào Anh, Địa Chủ Ca Ca!...	3
2. Chương 2 - Xuất Viện	7
3. Chương 3 - Huỳnh Hữu Đệ Cung	10
4. Chương 4 - Dấu Hiệu Đầu Tiên Của Chứng ‘luyện Đệ Cuồng’ [Thượng]	13
5. Chương 5 - Dấu Hiệu Đầu Tiên Của Chứng ‘luyện Đệ Cuồng’ [Hạ]	17
6. Chương 6 - Ai Khó Dễ Ai?	20
7. Chương 7 - Miệng Tiện? Đánh!	23
8. Chương 8 - McDull	26
9. Chương 9 - Ca, Em Sẽ Nuôi Anh	30
10. Chương 10 - Kiêu Nhị Thiếu Gia Uy Vũ	33
11. Chương 11 - Nhị Thiếu Gia Cực Mạnh	36
12. Chương 12 - Hoa Rơi Cùng Nước Chảy Chả Liên Quan Gì Tới Nhau	40
13. Chương 13 - Trồng A... Trồng Cây Hoa Đào	43
14. Chương 14 - Nhị Thiếu Gia Cũng Có Lúc U Buồn	46
15. Chương 15 - Cưỡi Ngựa [Thượng]	48
16. Chương 16 - Cưỡi Ngựa [Hạ]	52
17. Chương 17 - Trọng Đệ Khinh Hữu	55
18. Chương 18 - Bữa Cơm Trưa Ấm Áp	59
19. Chương 19 - Nhà	62
20. Chương 20 - Gia Môn Bất Hạnh	64
21. Chương 21 - Ba Điều Đức Rút	67
22. Chương 22 - Nhà Của Chúng Tôi	71
23. Chương 23 - Một Giấc Chiêm Bao Không Dấu Vết	74
24. Chương 24 - Trước Sau Giờ Cơm Trưa	76
25. Chương 25 - Đêm	79
26. Chương 26 - Một Chiếc Đèn	82
27. Chương 27 - Kiêu Sâm Phát Uy	85
28. Chương 28 - Nhị Thiếu Gia Cũng Muốn Phát Uy	88
29. Chương 29 - Dầm Chua Cùng Súp Đại Bỏ	91
30. Chương 30 - Ôm	94
31. Chương 31 - Huỳnh Đệ Đồng Lòng	97
32. Chương 32 - Ca Ca Rất Giỏi	101
33. Chương 33 - Ván Bài	104
34. Chương 34 - Của Anh Cũng Chính Là Của Em	107
35. Chương 35 - Tiêu Chuẩn Kén Vợ Kén Chồng	110
36. Chương 36 - Đại Thiếu Gia, Anh Thực Tịch Mịch	114
37. Chương 37 - Cùng Giường Chung Gối	118
38. Chương 38 - Ôn Nhu	120
39. Chương 39 - Được Bảo Vệ Sao?	124
40. Chương 40 - Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi	127

41. Chương 41 - Dấm Chua ?!	130
42. Chương 42 - Một Khối Đậu Hủ Non	134
43. Chương 43 - Tình Dịch Xuất Hiện?	137
44. Chương 44 - Nhị Thiếu Gia Lười Biếng	140
45. Chương 45 - Lười Biếng, Bóng Đá, Bạn Gái	143
46. Chương 46 - Ngọt Ngào Như Mật	146
47. Chương 47 - Cuộc Chiến [Thượng]	149
48. Chương 48 - Cuộc Chiến [Hạ]	152
49. Chương 49 - Khiêu Khích	155
50. Chương 50 - Cái Gọi Là “giáo Dục”	159
51. Chương 51 - Nghi Hoặc Hay Tín Nhiệm?	162
52. Chương 52 - Vị Hôn Thê Của Ca Ca?!	165
53. Chương 53 - Uống Rượu Hại Thân	168
54. Chương 54 - Say Rượu Nói Thật Hay Là Nói Bậy	171
55. Chương 55 - Sau Khi Tỉnh Rượu	174
56. Chương 56 - Cạnh Tranh	177
57. Chương 57 - Chẳng Lẽ Là Ghen?	180
58. Chương 58 - Vô Đề	184
59. Chương 59 - Kiều Nhị Thiếu Gia Văn Võ Song Toàn	186
60. Chương 60 - Thử?	189
61. Chương 61 - Khiêu Khích	192
62. Chương 62 - Ca, Em Sẽ Lấy Anh	195
63. Chương 63 - Qua Lại	199
64. Chương 64 - Chú Ý Cùng Kinh Hoảng	202
65. Chương 65 - Tôi Đứng Về Phía Cậu	204
66. Chương 66 - Tín Nhiệm	206
67. Chương 67 - Kiều Đại Thiếu Gia Bày Tổ	210
68. Chương 68 - Nửa Đường Gặp Trình Giảo Kim	213
69. Chương 69 - Nhị Thiếu Gia Phát Uy	216
70. Chương 70 - Trò Hay Sắp Bắt Đầu	220
71. Chương 71 - Ngoài Ý Muốn	222
72. Chương 72 - Ca Ca, Em Thích Anh	226
73. Chương 73 - Một Bát Canh	228
74. Chương 74 - Nhị Thiếu Gia Nổi Xương	232
75. Chương 75 - Ăn CƠM (hay Là Ăn...)	234
76. Chương 76 - Hòa Hợp	238
77. Chương 77 - Tai Họa	240
78. Chương 78 - Biến Cố	244
79. Chương 79 - Nước Mắt Của Nam Nhân	247
80. Chương 80 - Trả Thù	252
81. Chương 81 - Thanh Tĩnh	254
82. Chương 82 - Kết Thúc	258
83. Chương 83 - Phiên Ngoại 1	261
84. Chương 84 - Phiên Ngoại 2: Cảm Giác Bất An (Thượng)	264
85. Chương 85 - Phiên Ngoại 2: Cảm Giác Bất An (Hạ)	267
86. Chương 86 - Phiên Ngoại 3: Tình Yêu Của Em	271

Công Tử Biến Bại Gia Tử

Giới thiệu

Một thế gia công tử phẩm tính cao thượng văn võ song toàn – thần tượng của bao cô gái trẻ thành L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-tu-bien-bai-gia-tu>

1. Chương 1 - Chào Anh, Địa Chủ Ca Ca!...

“Báo tin tức: ba giờ rạng sáng ngày hôm nay, trong quán rượu tại góc đường xx đã xảy ra một cuộc ẩu đả, theo lời người chứng kiến ở đây, việc này là do hai người trẻ tuổi tranh giành tình nhân gây ra. Trong đó người bị trọng thương đã được đưa đến bệnh viện tiến hành cấp cứu, tình huống cụ thể không rõ.

Tờ nhật báo xx.”

Kiều Sâm lúc nghe được tin đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình vì tranh đoạt phụ nữ mà bị đánh cho vào bệnh viện thì đã là năm ngày sau đó, cũng là tròn nửa tháng kể từ khi lão nhân(cha 2 người) chết rồi phân chia di sản cho hai huynh đệ.

“Thật đúng là tác phong của Kiều gia Nhị thiếu gia nhà chúng ta,” Kiều Sâm từ nhỏ cùng người đệ đệ cùng cha khác mẹ này quan hệ không thân mật, tốt nghiệp trung học lại đi nước ngoài du học, du học trở về liền bắt đầu học quản lý chuyên của công ty, có lần nào ngẫu nhiên nghe được thì cũng đều là chuyện Kiều Cảnh An trong trường gây ra tai họa gì đó, đánh người, bị người đánh,... Dù sao những chuyện này đều do lão nhân xử lý, anh cũng không muốn tự dưng mà đi tìm mất mặt.

Kiều gia tuy không phải phú gia của thời đại, nhưng cũng không phải là mấy cái nhà giàu mới nổi phát lên trong một đêm gì đó. Thật không hiểu Kiều Cảnh An kia học đạo lý làm người như thế nào? Mỗi ngày chỉ biết dùng tiền bao nữ nhân, ăn chơi, nhậu nhẹt, bài bạc, gái gú, ...thứ gì cũng chơi, chuyện gì cũng làm, chỉ không làm chính sự. Đệ đệ như vậy, anh cũng thực không có đủ năng lực đi trông nom cho tốt, hơn nữa cũng không có cái ý định đó.

Lão nhân hiện tại vừa chết, cái tên bại gia tử kia liền nháo đòi chia tài sản. Hôm nay lại gây ra loại chuyện dọa người này, anh vẫn không thể không đi giải quyết cục diện rối rắm, cũng không biết kiếp trước anh đến tội cùng đã làm ra tội nghiệt gì khiến người người oán trách, để bây giờ mới có thể gặp đến một tên siêu cấp bại gia tử như vậy.

Lái xe tới bệnh viện, đã là hơn mười hai giờ trưa, Kiều Sâm cũng không phải muốn đi biểu diễn cái màn ‘huynh hữu đệ cung’ (huynh đệ hòa thuận) gì đó, gọi trợ lý đi phân phó bệnh viện giữ bí mật chuyện này. Anh mới mang bộ mặt không cảm xúc theo sự dẫn đường của hộ sĩ tới phòng bệnh Kiều Cảnh An. Đường nhiên anh cũng không chú ý tới trên mặt hộ sĩ lộ ra vẻ khó xử cùng một chút trách cứ.

.....

Năm ngày nay, Đoạn Quân Khanh đã dần dần tỉnh táo lại kể từ sau lần đầu tiên mở mắt. Chuyện mà hiện tại cậu đang gặp phải có lẽ chính là điều đã được nhắc tới trong một câu nói của Phật gia: “Thân đã chết mà linh hồn bất diệt”. Hoàn cảnh lạ lẫm, con người lạ lẫm, còn có ngôn ngữ cùng thói quen sinh hoạt cũng lạ lẫm.

Thân thể hiện tại này của cậu suy yếu đến khó có thể tưởng tượng. Nội tức không đủ, các bộ vị trên thân thể cũng có vấn đề. Nếu như không điều dưỡng tốt, tất nhiên kết cục cuối cùng sẽ là chết sớm.

Trong mấy ngày nay, cậu hỏi thăm qua cô nương gọi “Hộ sĩ” một vài vấn đề. Thì ra nơi mà cậu đang nằm được gọi là bệnh viện, cũng là nơi để xem bệnh.

Thỉnh thoảng trên bầu trời cũng sẽ có mấy thứ loạn thất bát tao (linh tinh) gì đó bay qua, mặc dù không rõ, nhưng dưới ánh mắt thương hại hộ sĩ cô nương, cậu cũng không nhẫn tâm hỏi đối phương đó là cái gì, chỉ là cậu không rõ, cậu có chỗ nào đáng để người ta phải thương hại?

Về sau đại phu (trong đầu em vẫn quen gọi bác sĩ là đại phu) còn hỏi cậu một vài vấn đề. Cậu căn bản không biết thân thể này tên gọi là gì, tự nhiên là hỏi gì cũng không biết, cuối cùng bị phán là mất trí nhớ. Cậu không phải loại thư sinh cổ hủ nghèo kiết hủ lậu, đương nhiên sẽ không ngốc đến mức nói cho người khác biết mình không phải là ‘mình’, cho nên sau đó, cậu tỏ vẻ trầm mặc, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

“Kiều tiên sinh, cậu biết cái gì gọi là RMB (đồng nhân dân tệ) không?”

Lắc đầu.

“Kiều tiên sinh, cậu biết cái gì gọi là GDP không?”

Tiếp tục lắc đầu.

“Kiều tiên sinh, cậu biết cái gì gọi là BMWs, Phantom (mấy dòng xe nổi tiếng) không?”

Mãnh liệt lắc đầu.

“Như vậy... Kiều tiên sinh, cậu biết chính mình tên là gì, trong nhà có những người nào không?”

Tiếp tục thành thực lắc đầu.

Cuối cùng rút ra được một kết luận là: Kiều Cảnh An bởi vì não bộ bị tổn thương nghiêm trọng nên đại não xuất hiện trạng thái không thanh tỉnh, nói thẳng ra... thì là chỉ số thông minh giảm xuống, nhưng may mắn cậu ta còn biết chữ, chưa rơi hẳn xuống tình trạng nhược trí.

Bất quá cậu cũng biết được một tin tức vô cùng quan trọng, đó chính là hiện tại tên gọi của cậu là Kiều Cảnh An, nghe nói trong nhà còn có một ca ca, nhưng bởi vì chưa có gặp qua, nên cậu cũng không xác định được tính chân thực của thông tin. Bất quá nếu có chút nào có thể khẳng định, thì phải là hiện tại cái thân thể này cùng ca ca của cậu ta bất hòa, bằng không, cảm tình giữa hai huynh đệ họ trong lúc này sao có thể không tốt như vậy.

Nghĩ tới quan hệ giữa cậu cùng với huynh trưởng trước kia, tuy không thân thiết bằng nhà dân chúng bình thường, nhưng cảm tình vẫn là không tệ, mà huynh trưởng đối với mình cũng cực kỳ tốt, rất nhiều chuyện đều có thể bỏ qua cho mình, chỉ là không nghĩ tới bây giờ, cảm tình giữa mình cùng thân nhân lại đậm đặc như thế.

Mấy ngày nay cậu nhờ hộ sĩ cô nương tìm một ít sách. Tuy có nhiều chỗ đọc không hiểu lắm, nhưng nếu để ý kỹ, sẽ thấy rất nhiều nội dung cũng có chút đạo lý.

Chỉ là cậu không rõ, trong mấy mẫu truyện dùng để giải trí, cả trai lẫn gái miệng đều la hét muốn tự do gì đó, rồi mỗi ngày đều nhắc tới tiền, phòng ỏ, mỹ nữ, dễ nhìn,... Nếu là thật sự muốn tự do, đến chỗ nào đó vắng vẻ ẩn cư không được sao? Hay là nói, chuyện nam nữ bây giờ vốn là như thế? (em ý đang chê ngôn tình, hí hí =)))

Điều kiện trong phòng bệnh rất không tồi. Ngồi ngoài cửa sổ đọc sách, Kiều Cảnh An chợt cảm thấy có chút buồn ngủ, khép lại sách trong tay, cầm lấy ly nước nhỏ đang đặt bên bàn, uống một ngụm. Đương nhiên, lúc trước cậu đối với cái cốc trong suốt óng ánh này biểu hiện ra một loại cảm giác rất hảo kì (như phát giác ra điều gì đó thú vị, hay ho), chỉ là không biết tại sao hộ sĩ cô nương lúc đối mặt với vẻ hiếu kỳ của mình thì... ánh mắt từ đồng tình đã biến thành niềm thương cảm sâu sắc, cứ như chính mình sắp sửa không còn trên nhân thế vậy.

Làm quân tử là không nên làm cho nữ tử khó xử, vì thế cậu bày ra một vẻ trầm mặc, trầm mặc đến mức có thể nghe được tiếng tích tắc của đồng hồ. Cậu có cảm giác... nếu như mình lại tiếp tục hỏi, hộ sĩ cô nương luôn chiều cổ mình kia sẽ lập tức khóc lên mất.

“Tôi thực không biết cậu từ bao giờ lại cảm thấy hứng thú với một cái cốc thủy tinh.” Người tới mang vẻ giận dữ trên mặt, hiển nhiên đối với cậu rất bất mãn, ngay cả hộ sĩ cô nương đi theo bên cạnh anh ta cũng là vẻ mặt khúm núm. Xem ra người này hẳn là có chút thể lực, bất quá cho dù là cường hào ác bá nông thôn hay thể gia công tử, cũng không cần khó xử một nữ tử như vậy chứ?

Trong nội tâm mặc dù không hài lòng với người trước mắt, nhưng là... cậu sao có thể làm ra chuyện gì thất lễ được? Nhẹ nhàng buông chiếc cốc, đem sách đặt lên bàn nhỏ, đứng dậy sửa sang lại ống tay áo, cậu mới mỉm cười gật đầu: “Chào anh.” Sau đó duỗi ra một bàn tay trắng nõn, hình như cách vãn an ở đây chính là như thế.

Hộ sĩ nhìn thấy một màn này, khóe miệng run rẩy, có chút nghiêng đầu, bây giờ có thể cho nàng biến mất ngay khỏi đây được hay không?

Kiều Sâm vẻ mặt kinh ngạc nhìn người đệ đệ cứ như đang bị quỷ nhập này, rồi nghiêng đầu nhìn về phía hộ sĩ bên cạnh: “Nó thật là đệ đệ của tôi sao?”

Hộ sĩ kiên định gật đầu: “Không thể giả được.” Đệ đệ anh tuần mê người ưu nhã chu đáo như vậy mà anh ta còn muốn không nhận? Kể có tiền quả nhiên rất lạnh lùng ... rất lạnh lùng...

Kiều Sâm nghi hoặc, đệ đệ của anh từ khi nào thì có thể làm ra loại động tác ưu nhã như vậy? Nói ra những lời lẽ phép như vậy? Những lúc cấp bách, nó khi nào thì chìa tay ra trước mặt mình mà rõ ràng không phải là vì đòi tiền?!

Kiều Cảnh An có chút khó hiểu nhìn người nam nhân trước mắt này: “Anh không muốn cùng tôi bắt tay?”

“Tôi và cậu bắt tay cái gì?” Kiều Sâm bắt đầu hoài nghi, chắc đệ đệ cùng cha khác mẹ này bị hỏng hóc gì đó trong não, bằng không sao có thể nói ra mấy lời kinh hãi như thế.

Kiều Cảnh An thu tay lại, ánh mắt bắt bẻ nhìn nam nhân bộ dáng coi như không tỗi kia, trong nội tâm quyết định tha thứ cho cái người vô lễ này. Dù sao lúc cậu đọc sách cũng đã biết đến, trình độ văn hóa của mỗi người trong quốc gia này không phải đều giống nhau, người này thất lễ như thế, có lẽ là do chịu quá ít giáo dục.

Chứng kiến đệ đệ này từ trước đến nay toàn là ăn chơi đàn đúm lại cho mình một ánh mắt tên gọi là ‘thương cảm’, người từ trước đến nay luôn nổi danh trầm ổn như Kiều Sâm đột nhiên dâng trào một loại xúc động muốn nổi giận. Đó là cái loại ánh mắt gì? Cái loại ánh mắt gì?! Hít một hơi thật sâu, lại từ từ thở ra, ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh: “Chuyện lần này, cậu có giải thích gì không?”

“Giải thích cái gì?” Kiều Cảnh An nghi hoặc nhìn về phía hộ sĩ đứng ở một bên đang giả vờ làm tượng điêu khắc, thấy bộ dáng cùng vẻ mặt có chút sợ hãi của nàng, đành phải ngồi xuống xe lăn, đem ánh mắt khó hiểu liếc về phía Kiều Sâm.

Hai người một ngồi ở trong phòng, một ngồi trên ban công, mắt đối mắt nhìn nhau.

Kiều Sâm khẽ nhíu mày, thu hồi ánh mắt hỏi hộ sĩ bên cạnh: “Đây là có chuyện gì?”

Hộ sĩ mắt nhìn Kiều Cảnh An yên tĩnh ngồi ở một bên, lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp, giải thích nói: “Là như thế này, Kiều tiên sinh, lệnh đệ (đệ đệ của ngài) bởi vì não bộ bị tổn thương, bác sĩ lúc chẩn đoán bệnh thì phát hiện lệnh đệ mất trí nhớ.”

“Mất trí nhớ?” Kiều Sâm mày nhíu lại càng chặt hơn. Cái này cũng đâu phải phim thần tượng Hàn Quốc, kịch bản thật đúng là theo đường mòn khuôn sáo cũ rích, xuất hiện mất trí nhớ gì đó. Anh liếc mắt nhìn thiếu niên đang ngồi đoan chính (ng nghiêm chỉnh, đứng đắn), lông mày đã căng nhíu lại đến mức có thể kẹp chết ruồi bọ (=)=). Cái này không phải mất trí nhớ, rõ ràng chính là nhờ có con quỷ đã được giáo dưỡng tốt nào đó nhập vào người, cho dù tên đệ đệ không biết làm việc đằng hoàng kia của anh, coi như là mất trí nhớ, cũng không có khả năng làm ra những động tác ưu nhã đến như thế kia được.

“Các vị xác định là nó mất trí nhớ?” Kiều Sâm liếc qua thiếu niên lần nữa, lần này đối phương cho anh một cái mỉm cười lễ phép, chỉ là cái mỉm cười này làm cho Kiều Sâm cảm thấy có chút kinh hãi. Bại gia tử lộ ra loại vẻ mặt này, cũng thật là đáng sợ.

“Kiều tiên sinh có nghi vấn gì sao?” Đường cong 35° trên nụ cười của hộ sĩ đã hạ xuống còn 15°. Mặc kệ đệ đệ của mình nằm viện gần một tuần còn chưa tính, bây giờ nghe đến đệ đệ mất trí nhớ, phản ứng đầu tiên lại không phải lo lắng mà là hoài nghi kết quả khám và chữa bệnh? Vị tổng tài tiên sinh này đến tột cùng là như thế nào chăm sóc đệ đệ của mình đây ?

“Không có.” Kiều Sâm không mặn không nhạt liếc mắt nhìn thiếu niên ngồi ở ban công còn đang mỉm cười: “Các vị chăm sóc nó cho tốt, đến lúc xuất viện thì liên lạc với trợ lý của tôi, tôi sẽ kêu người tới đón nó xuất viện.”

Hộ sĩ mỉm cười gật đầu: “Điều này là đương nhiên.” Quả nhiên nam nhân có tiền lại suýt cái gì cũng không thiếu, chỉ là thiếu trái tim. Cô ánh mắt thương cảm nhìn thiếu niên đang ngoan ngoãn ngồi ở một bên. Hiện tại cậu ta mất trí nhớ, lại có một ca ca lạnh lùng vô tình như vậy, không biết quãng thời gian từ nay về sau phải vượt qua như thế nào.

Kiều Sâm đi ra phòng bệnh, trợ lý đã sớm chờ ở cửa ra vào. Anh tiếp nhận báo cáo kiểm nghiệm mà trợ lý đưa cho, mở túi hồ sơ xem lướt qua một lần, quay đầu nhìn lại phía trong phòng bệnh. Thiếu niên đang mỉm cười cùng hộ sĩ nói gì đó. Nụ cười trên mặt lại có một loại ưu nhã nói không nên lời.

Nhíu nháu mày, thật sự là vì mất trí nhớ sao?

Nhớ tới khoảng thời gian trước, tên nhóc kia hết sảo lại nháo (làm ầm ĩ, ăn vạ) về mặt vận vẹo đòi ra ở riêng, anh như thế nào cũng nghĩ không ra cái mặt thoát nhìn chỉ làm cho người ta hận không thể cho một cái tát cũng sẽ có biểu tình thuận mắt như vậy, quả nhiên... vẫn là do quỷ nhập vào thân a.

Trợ lý thấy sếp nhà mình lộ ra biểu tình quay cuồng, bắt đầu ở đáy lòng cảm khái, Nhị thiếu gia trước khi mất trí nhớ chỉ có thể khiến tổng tài nhíu mày, sau khi mất trí nhớ lại có thể làm cho tổng tài mặt nhăn thành một cục, quả nhiên Nhị thiếu gia là nhân tài, vẫn luôn không ngừng thăng cấp, người bình thường ai dám đi trên chọc tỉnh tình của sếp như vậy?

Nếu thực sự là mất trí nhớ, việc xem có đón nó đến biệt thự của mình hay không là một vấn đề. Nếu đón, là mình tự bức chết chính mình; không đón, thì mình cũng sẽ bị dư luận bức chết, tự sát hay bị giết kỳ thật cũng chẳng khác nhau là mấy

“Xin hỏi, người vừa tới là người phương nào?” Kiều Cảnh An rốt cục hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng. Cái người vô lễ kia nói mấy lời chẳng hiểu ra sao, thật sự làm cho người ta khó hiểu.

Hộ sĩ lúc này mới nhớ tới chính mình vẫn chưa nói cho Kiều Cảnh An người đến là ca ca cậu, thay cho cậu một ly nước ấm sau mới nói: “Đó là ca ca của cậu, Kiều Sâm tiên sinh.”

“Anh ta là huynh trưởng của tôi?” Kiều Cảnh An có chút ngoài ý muốn. Bộ dáng người kia cùng Kiều Cảnh An này tựa hồ cũng không giống nhau. Điều này thì bất đồng với cậu và huynh trưởng. Trong thành Lạc Dương, ca ca lúc đi bên cạnh mình, mặc cho ai đều có thể nhận ra hai người bọn họ là huynh đệ.

Cậu đã từng nghe qua: Người người đều nói công tử vô song (danh hiệu đệ nhất công tử ko thể có 2 người), nhưng danh phong ấy cả song vị công tử của thành Lạc Dương đều không thềm đi tranh giành. Huynh trưởng dù sau khi thành thân, vẫn đối với chính mình rất tốt, so với vị huynh trưởng hiện tại này, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Cái gọi là ‘có được tất có mất’, đại khái chính là như vậy a. Có được sinh mạng mới, lại mất đi toàn bộ quá khứ.

“Kiều tiên sinh vốn là nhà đầu tư bất động sản lớn nhất, cho nên trong nhà ngài ấy rất giàu có...” Hộ sĩ giải thích gần nửa ngày, kết quả mấy chữ Kiều Cảnh An nghe được cũng chỉ có đầu tư bất động sản gì đó.

Thì ra là một chủ đất, khó trách tính tình không tốt, còn thất lễ như thế, Kiều Cảnh An gật đầu hiểu ra: Địa chủ sao? Khó tránh khỏi có một số người mang theo chút tục khí, cậu có thể giải thích được .

Ngồi ở trong xe, Kiều Sâm đột nhiên cảm giác được trên người lạnh lẽo. Anh nghi hoặc nhìn dương quang (ánh sáng mặt trời) sáng lạn ngoài cửa xe, cái cảm giác ớn lạnh kỳ quái này phát ra từ đâu vậy?

.....

2. Chương 2 - Xuất Viện

Lúc Kiều Cảnh An biết ‘mình’ hóa ra là bị người đánh cho phải nhập viện thì... sắc mặt thực khó coi. Nghĩ tới cậu kiếp trước tuy không phải võ lâm cao thủ gì, nhưng cũng là văn võ song toàn, loại chuyện bị người đả thương này càng chưa từng phát sinh qua, thật là mất thể diện.

Vết thương trên đùi đã gần khỏi hẳn, miệng vết thương trên trán cũng đã khép lại, chỉ là còn lưu lại một vết sẹo mờ, dùng tóc mái che đi liền không nhìn thấy, chỉ là cái màu tóc này nhìn thế nào cũng không thấy đẹp mắt, kim chải tiên diễm (tóc nhuộm màu vàng sáng) có chút chói mắt. Vì vậy sau khi ở bệnh viện hai tuần, Kiều Cảnh An có thể xuất viện.

Người hạ nhân tới đón cậu bộ dáng cũng thực không tồi, chỉ là thái độ đối với cậu không đủ cung kính. Nghĩ tới vị huynh trưởng cũng chỉ mới thấy qua mặt một lần kia của mình, cậu đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Người này chỉ nghe theo mệnh lệnh của huynh trưởng, tự nhiên là người của huynh trưởng. Chính cậu tại đây cũng chỉ là một đệ đệ thất thế, nên trong mắt những người này đương nhiên không thể tìm được sự tôn kính xứng đáng của một chủ tử (chủ nhân).

Cậu là một vị công tử rộng lượng, đúng, cho nên cậu có thể thông cảm.

Hộ sĩ thu vén gì đó cho cậu, lại loáng thoáng nhắc nhở cậu không cần phải chọc giận cái người hiện đang làm chủ Kiều gia kia, một mực nói liên miên cần nhẫn không ngừng nghỉ.

Kiều Cảnh An nhìn cô gái đang giúp cậu thu dọn đồ đạc, tuy theo trên sách cậu đã hiểu được phụ nữ ở đây phần lớn là độc lập, hơn nữa lại có chính kiến của riêng mình, nhưng thiên tính thiện lương lại chẳng phân biệt thời gian địa điểm, giống như cô gái trước mắt này, tuy chỉ là một nhân viên nho nhỏ, có lẽ đứng trước Kiều Sâm đại địa chủ kia cũng chẳng có phân lượng gì, nhưng ở phía sau, nàng vẫn quan tâm nhắc nhở mình.

Quả nhiên nữ tử đều là tốt đẹp.

Sau khi cảm ơn cô nương đã luôn chiếu cố tới mình, Kiều Cảnh An tiếp nhận túi quần áo nhỏ theo trong tay hộ sĩ, vừa mở ra cửa đã chứng kiến một nam nhân đang đứng dựa ngoài tường.

“Chào cậu, Nhị thiếu gia, tôi là Trầm Tuấn, trợ lý của tổng tài. Tổng tài bảo tôi tới đón cậu về nhà.” Nói rồi, liền tự động tự phát (hành động tự nhiên) tiếp nhận túi xách trong tay Kiều Cảnh An, sau đó chìa tay về phía cậu.

Lễ nghi chào hỏi đã học rất cực cũng có đất dụng võ, điều này làm cho tâm tình Kiều Cảnh An tốt lên không ít. Cậu mang theo nét vui nhẹ trên mặt, gật đầu, cùng đối phương bắt tay: “Làm phiền anh.”

Trầm Tuấn có chút không được tự nhiên thu tay lại, chính mình đã từng gặp qua Kiều Cảnh An một lần tại văn phòng tổng tài, lúc nhìn thấy, là cậu ta đang cùng sếp gây hấn, thật không sao tưởng tượng nổi cậu ta sau khi mất trí nhớ lại có thể biến thành một người ưu nhã như vậy.

Hắn bắt đầu có chút lý giải biểu tình ngày đó của sếp lúc từ bệnh viện đi ra, dù sao một đại hôi lang (con sói xám lớn) đột nhiên chuyển sang ăn chay luôn có chút làm cho người ta khó mà tin được, huống chi Kiều gia Nhị công tử trở nên biết lễ, tận thế 2012 đã muốn tới sớm như vậy rồi sao?

Ra cửa chính của bệnh viện, Kiều Cảnh An còn chưa có kịp phản ứng thì đã thấy một đám người xúm lại, trên mặt tràn đầy hưng phấn, khiến cậu có chút liên tưởng tới đám nữ tử quảng hoa quảng khăn tay cho mình ở kiếp trước, nhưng mà những nam nhân kia trên vai khiêng một cục đen sì gì đó cũng chen chúc đi lên làm chi?

Trầm Tuấn nhìn thoáng qua thần sắc bình tĩnh của Kiều Cảnh An, lại nhìn đám phóng viên truyền thông đang ủa lên, bất động thanh sắc (đứng im không biết làm gì).

“Kiều Nhị thiếu gia, về sự kiện bị thương lần này, có phải bởi vì một cô gái không?”

“Kiều Nhị thiếu gia, nghe nói cậu cùng đương gia (người đang giữ vị trí gia chủ) của Kiều gia hiện đang bất hòa, lời đồn đại này là thật hay không?”

“Kiều Nhị thiếu gia, cứ nhìn trong lúc cậu đang ở đây nằm viện, đương gia của Kiều gia chỉ đến nhìn qua cậu một lần, có phải cho thấy cảm tình giữa huynh đệ các vị không tốt?”

“Nhị thiếu gia...”

Kiều Cảnh An có chút nhú mày, những người này so với đám phu nhân phố phường trong thành Lạc Dương còn huyền não hơn, việc tư của quý phủ nhà người khác bọn họ đã thích trộm đem ra bàn luận thì thôi, sao còn đến hỏi người trong cuộc? Điều này thật sự là quá thất lễ, chẳng lẽ đây là mấy cái “Phóng viên”, “Cầu tử đội” (Paparazzi) vô khổng bất nhập (dịp hay ho nào cũng tìm cách nhảy vào la liếm) mà trên sách đã nói tới?

Phóng viên thấy Kiều Cảnh An nhăn lại lông mày, một số người bắt đầu nghĩ cái tên Kiều Nhị thiếu gia tính tình bất hảo này không phải là đang muốn mắng chửi người đó chứ? Tưởng tượng như vậy, các phóng viên càng hăng tiết gà, mắng chửi đi, mắng chửi đi, chỉ cần Kiều nhị thiếu gia nói lời thô tục, tin tức ngày mai bọn họ đưa lên đã có nội dung để viết rồi.

“Các người đang hỏi chuyện ta mà cũng không thềm mang theo chữ ‘thỉnh’ (mời) sao?” (vì chỗ này Tiểu An đang phát uy nên để xưng hô ta – ngươi) Kiều Cảnh An có chút không hài lòng nhìn một đám người trước mắt: “Cảm thấy hứng thú đối với việc tư nhà người ta cũng không có gì đáng trách, nhưng lúc hỏi thăm người khác thì không có lễ phép là không được, hơn nữa cũng phải có trình tự trước sau, các người ồn ào như vậy còn ra thể thống gì nữa? Các người cảm thấy hứng thú đối với vấn đề của huynh trưởng ta, hẳn là nên đến hỏi chính anh ấy.”

Các phóng viên trợn mắt há hốc mồm, Kiều nhị thiếu gia từ bao giờ bắt đầu đi theo con đường của thầy giáo dạy trẻ?

Kiều Cảnh An thấy những ký giả này tựa hồ đã có chút ăn năn, vì vậy thỏa mãn gật gật đầu: “Ta cùng với huynh trưởng cảm tình rất tốt, đa tạ các vị quan tâm. Về phần sự kiện đã thương người, tại hạ nghĩ các vị càng hẳn là nên đến hỏi vị tiên sinh nào đó đã đã thương ta. Nếu các vị có nghi vấn gì, có thể hỏi vị đang đứng bên cạnh ta, anh ấy có thể thay ta trả lời.” Làm một chủ tử, vốn không phải nói nhiều lời như vậy, ngay tại lúc này, đáng lẽ nên là hạ nhân ra mặt, nhưng xét thấy vị địa chủ ca ca hiện giờ của mình cũng không có được giáo dưỡng nhiều (thềng nông dân mà =,=), nên chắc bất kỳ thủ hạ nào của anh ta cũng chẳng ai hơn được là mấy, những chuyện này cậu đành phải chính mình ra mặt thôi.

Trầm Tuấn sờ sờ cái mũi, nở một nụ cười xã giao giả tạo: “Các vị phóng viên, đồn đại bên ngoài đều không phải là thật, hôm nay tổng tài bảo tôi tới đón nhị thiếu gia là bởi vì tổng tài có một vị khách lớn cần gặp, hiện tại xin mọi người nhường đường một chút, nhị thiếu gia vừa mới xuất viện còn cần phải tĩnh dưỡng, mong các vị hiểu cho.”

Nhìn xem cái người gọi Trầm Tuấn này đã vào can thiệp cùng những phóng viên, Kiều Cảnh An chấp tay sau lưng yên tĩnh đứng ở một bên, trên mặt đã không còn bất nhẫn (không kiên nhẫn) cũng không có lửa giận nữa, yên tĩnh đến mức làm cho một vài phóng viên cảm thấy quỷ dị. Vị Kiều nhị thiếu gia này thói cư xử không tốt, thậm chí còn từng phát sinh chuyện đánh phóng viên, hôm nay lại im lặng như vậy, thật sự là làm cho người ta không thể nào quen được.

Dưới sự trợ giúp của nhân viên bệnh viện, cuối cùng cũng đuổi được phóng viên, Trầm Tuấn dẫn Kiều Cảnh An lên xe, do dự một lúc lâu hắn mới mở miệng nói: “Nhị thiếu gia, tổng tài bảo tôi đón cậu tới biệt thự của tổng tài, cậu...”

“Những chuyện này đương nhiên là do huynh trưởng an bài.” Kiều Cảnh An mỉm cười gật đầu, trong nội tâm còn đang cố nén một cảm giác rất hiếu kỳ, người ở đây chỉ cần ngồi bên trong một cái hộp liên có thể đi lại, thật là một điều kì lạ mới mẻ, bất quá những thứ gì đó mà thế giới này thường có, cũng chưa tính

là tân kỳ. Kiếp trước cậu mặc dù không có gặp qua những vật này, nhưng là kỳ trân dị bảo cũng đã nhìn thấy không ít, chính sự giáo dưỡng tốt đã giúp cậu đối mặt với bất luận sự vật mới lạ gì cũng sẽ không lộ ra biểu tình thất lễ.

“Như vậy... nhị thiếu gia, cậu thắt seat belt (dây an toàn) cho tốt, tôi lái xe đây.” Trầm Tuấn đánh cái rùng mình, hắn đã nghĩ đến sắc mặt đen kịt của tổng tài, bởi vì chắc anh ta cũng sẽ không ngờ rằng nhị thiếu gia lại đồng ý tới ở biệt thự của mình, quả nhiên nhị thiếu gia sau khi mất trí nhớ rất đáng sợ, giết người một cách vô hình.

Liếc mắt nhìn seat belt trên người Trầm Tuấn, Kiều Cảnh An chậm rãi đeo dây an toàn lên. Sau khi ô tô khởi động, cậu tâm đắc nghĩ: cái này rất giống cảm giác cậu cùng với một số công tử trong thành đua ngựa, chỉ là ở đây hình như không ai kỵ mã (cưỡi ngựa).

Cậu có chút thất thần nhìn ngoài cửa sổ, mình bây giờ cứ như vậy mà ‘đi’, cũng không biết vị tiểu thư Lý gia đã cùng mình đính hôn kia sẽ như thế nào, dù sao chồng mà chết sớm đối với thanh danh của nữ nhi luôn không hay, hy vọng sẽ không ảnh hưởng tới chuyện cưới xin của con gái nhà người ta.

“Nhị thiếu gia, cậu nếu đến biệt thự của tổng tài, vậy có muốn sai người về nhà cũ của cậu thu dọn chút gì đó hay không?” Trầm Tuấn thấy Kiều Cảnh An có vẻ đang thất thần, không biết tại sao, hắn lại cho rằng nhị thiếu gia như vậy có chút đáng thương, vì thế hắn lần nữa nói ra một câu mà sau khi sắp biết được chắc chắn sẽ bóp chết hắn.

“Tìm thời gian bảo người đưa tới cho tôi là được.” Kiều Cảnh An không để ý lắm, quan niệm sinh hoạt trước kia làm cậu cảm thấy loại chuyện nhỏ nhặt này vốn là không nên do chính cậu đi làm. Lắc vài sợi tóc màu vàng đã có chút dài ra trên trán, cậu nhíu nhíu mày: “Cái màu tóc này tại sao lại không giống với của anh?” Tuy cậu cũng đã gặp qua người man di có tóc màu vàng, nhưng cậu vẫn thích tóc đen hơn.

Đương nhiên là không giống tôi rồi, cậu ba ngày lại đổi hai màu tóc, tác kè hoa so ra cũng kém với công lực biến sắc (đổi màu) của cậu: “Nhị thiếu gia là muốn đổi lại màu tóc?”

“Có thể đổi?” Lòng Kiều Cảnh An trở nên an tâm không ít, tuy chỗ này rất nhiều thói quen cậu không thể thích ứng, nhưng chuyện có thể đổi màu tóc cũng không tồi đấy chứ.

“Đương nhiên có thể đổi.” Trầm Tuấn trong lòng thầm mừng: cậu đã đổi cũng chỉ còn thiếu màu hồng! Đem xe ngoặt sang một ngã rẽ, hắn có thêm nhiệm vụ là mang vị Kiều nhị thiếu gia này tới salon Tóc đẹp. (để salon cho nó oai =.,=)

Nhà thiết kế Tóc đẹp nhìn thấy Kiều Cảnh An ngoan ngoãn đứng ở một bên, thì khuôn mặt trắng bóc cũng hiện lên ý cười, trong nội tâm nhận định đây chắc là một thiếu gia ngoan ngoãn của nhà có gia giáo, vì vậy tu bổ cho Kiều Cảnh An một kiểu đầu nhẹ-nhàng-khoan-khoái-trầm-tĩnh, đem mái tóc kim thả tiên điểm nhuộm thành màu đen, một mĩ thiếu niên sạch sẽ ưu nhã nóng hổi đã ra lò.

Mãi tới lúc đến được biệt thự của Kiều Sâm, Trầm Tuấn vẫn là có loại cảm giác không chân thực, Kiều nhị thiếu gia khi nào thì có một mặt sạch-sẽ-yên-tĩnh-ưu-nhã như thế? Nếu như mất trí nhớ có thể làm cho một tên bại gia tử biến thành như vậy, hẳn hy vọng bại gia tử khắp thiên hạ đều lần lượt đi đánh nhau, sau đó đều mất trí nhớ, như vậy thế giới này sẽ trở nên vô cùng tươi đẹp.

“Anh nhìn chăm chăm vào tôi làm chi?” Kiều Cảnh An bị Trầm Tuấn nhìn chăm chăm vào có chút không vui, cau mày nói khê: “Tôi cũng không phải dạng người đoạn tụ chi phích (đồng tính), anh như vậy thật sự là thất lễ.”

Trầm Tuấn sững sốt sau nửa ngày mới sững sờ nghĩ, đoạn tụ chi phích... Cậu ta tự cho là mình thâm mến cậu ta? Tưởng tượng như vậy, khiến Trầm Tuấn sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh, cho dù hắn thật sự muốn đoạn tụ, cũng chỉ đi thâm mến tổng tài, sao lại không có mắt mà để ý tiểu tử này? Không đúng, hẳn yêu mến chính là nữ nhân! Nữ nhân ngực lớn!

Tại trong biệt thự, vài người hầu chứng kiến Kiều Cảnh An cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng là làm một người hầu, bọn họ cũng không muốn đi trông nom việc của gia chủ, rót trà cho hai người rồi cứ tiếp tục làm chuyện của mình, dù sao cách cậu nhị thiếu gia này xa một chút mới là kẻ sách tốt nhất để bảo vệ sự an toàn của bản thân.

Kiều Cảnh An uống một ngụm trà, khẽ cau mày, nhẹ nhàng đặt chiếc chén xuống, đương nhiên vị thiếu gia này đối với nước trà rất chi là bất mãn, nhưng chính nhờ sự tu dưỡng tốt đẹp khiến cậu không biểu lộ ra sự bất mãn đó, chỉ là thân thể khẽ nhún nhún, dù sao cái đệm mềm mại phía dưới vẫn khá tân kỳ với cậu.

“Tổng tài rất nhanh sẽ trở lại, nhị thiếu gia xin chờ trong chốc lát.” Trầm Tuấn chỉ sợ vị nhị thiếu gia này không chịu nổi kiên nhẫn, tính tình bạo phát, hẳn sẽ trở thành bia ngắm.

“Đây là đương nhiên, huynh trưởng phải ở bên ngoài bên ba, chúng ta sao có thể trách cứ.” Kiêu Cảnh An rất tự nhiên ứng lời.

Trầm Tuấn tâm tình có chút quay cuồng, tại sao hẳn lại có loại cảm giác lúc cùng nhị thiếu gia nói chuyện, đối phương là tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, còn mình chỉ là một đồ vật tầm thường trong nhà? Đây rốt cục là loại cảm giác gì?

Kiều Sâm lái xe vào biệt thự, vừa bước xuống đã thu được một loạt ánh mắt thương cảm của những người hầu, trong lòng anh chợt dạ, sẽ không phải là... Trầm Tuấn đem cái tên bại gia tử kia đến chỗ mình đi?

Khi anh tiếp thu đến cái ánh mắt thương cảm thứ n thì... xúc cảm tên là ‘hy vọng’ trong nội tâm rốt cục đã bị dập tắt, bởi vì anh nghe được tiếng nói chuyện rõ ràng trong phòng khách.

“Nghe nói huynh trưởng là nhà đầu tư... ắt, hàng ngày đều phải thường xuyên ra ngoài?”

Kiều Sâm hít sâu một hơi, quả nhiên kiếp trước chính mình đã làm chuyện xấu a.

.....

3. Chương 3 - Huynh Hữu Độ Cung

Lúc cùng Trầm Tuấn nói chuyện, Kiêu Cảnh An mới biết rằng thì ra Trầm Tuấn cũng không phải hạ nhân của huynh trưởng, mà là trợ lý gì đó. Đương nhiên lúc cậu đưa ra cái từ ‘hạ nhân’ này, sắc mặt của đối phương rất vi diệu (sững sờ), cứ như đang nhìn một người tinh thần không bình thường.

Kiều Cảnh An tuy đối với cái ánh mắt này rất không mong đợi, nhưng nghĩ đến chắc có thể là trong lời nói của mình đã vô tình mạo phạm tới đối phương, cho nên mặc dù có chút không vui, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười ôn hòa. Ai bảo cậu là một vị công tử hòa nhã chu đáo chứ.

Trầm Tuấn suy luận ra một việc: vị Kiêu nhị thiếu gia này có lẽ vì hiện đang sinh viên khoa lịch sử, cho nên đầu óc cậu ta mới bị tiêm nhiễm, rồi đem chính mặt mình thay vào? Bằng không về nho nhã cùng thể giới quan kinh hải thế nhân của cái ‘tác phẩm nghệ thuật xuất sắc’ (chỉ Tiểu An =.,=) kia là từ đâu mà tới?

Bất quá... Vị Kiêu nhị thiếu gia này lúc trước chính là dùng tiền mà vào được đại học, bình thường những người như thế cũng không có mấy ai về sau lại chịu học tiếp. Nhìn thể nào thì vị nhị thiếu gia này cũng không giống người nhiệt tình với việc học. Chẳng lẽ hiện tại sự phát hiện này chính là cái gọi là ‘vật cực tất phản’ (mọi vật phát triển đến cùng cực thì sẽ quay đầu lại)?! Trước khi mất trí nhớ thì Kiêu ngạo ương ngạnh đến nỗi khiến người ta hận không thể cho một cái tát chết luôn, sau khi mất trí nhớ lại ngoan ngoãn biết điều, ưu nhã hữu lễ, làm cho người ta cảm thấy... chỉ cần có chút nặng lời với cậu ta thôi cũng chính là một loại tội ác. Tỷ như hiện tại, hẳn bị cho là hạ nhân của thời đại phong kiến nhưng cũng không nhẫn tâm phát giận với vị nhị thiếu gia đang mang vẻ mặt tươi cười đến ôn hòa này.

Nhị thiếu gia trước kia nhiều lắm là làm cho người ta chịu ngoại thương, nhưng nhị thiếu gia hiện tại đã thăng cấp đến làm cho người ta chịu nội thương, Trầm Tuấn trong lòng bất đắc dĩ cảm khái.

“Nghe nói huynh trưởng là nhà đầu tư... ắt, ngày thường đều phải thường xuyên ra ngoài?” Kiêu Cảnh An có chút ngượng ngùng hỏi: “Vậy tôi ngày thường thì làm cái gì?”

Trầm Tuấn vội ho một tiếng, có thể nói một người văn hay giỏi biện giải như hẳn giờ phút này cũng không biết phải nói gì. Hẳn có thể nói rằng: tổng tài mỗi ngày đều phải tân tân khổ khổ(khổ cực) quản lý công ty,

mà nhị thiếu gia cậu chính là đi vui chơi tán gái, không sinh tiền không sinh tài (không kiếm ra được đồng nào), chỉ biết sinh phiền toái hay sao?

“Cậu bình thường chẳng làm gì cả, chỉ phải đi học thôi.” Kiều Sâm mang vẻ mặt bình tĩnh đi đến, đem áo khoác trên người đưa cho vú Trương đang đứng hóa đá ở một bên, nói lỏng chiếc nơ trên cổ, ngồi xuống ghế sa lon: “Vú Trương, cho tôi một cốc nước trắng.”

“Dạ, đại thiếu gia.” Vú Trương mắt nhìn nhị thiếu gia hôm nay một mực rất an tĩnh, yên tâm đi lấy nước, chắc có lẽ sẽ không ầm ĩ lên như mọi hôm.

“Huynh trưởng...” Kiều Cảnh An nhìn thấy Kiều Sâm, đứng lên cung kính hành lễ: “Mấy ngày trước gặp được huynh trưởng đại nhân lại thất lễ, vi đệ (ý chỉ chính mình) trong nội tâm rất là bất an, vạn mong thứ lỗi.”

Kiều Sâm khước miệng có chút run rẩy, nhìn người nói chuyện mang vẻ nho nhã trước mắt, lại cứng ngắc nhìn về phía Trầm Tuấn còn đang mang thần sắc chết lặng: “Thế này mà bác sĩ dám nói là khỏi hẳn?”

Trầm Tuấn vội ho một tiếng, dịch sang bên cạnh, cách Kiều Sâm xa một chút: “Là như thế này, phía bệnh viện nói nhị thiếu gia thân thể đã không còn vấn đề gì, nằm viện hay về nhà cũng không khác nhau là mấy.”

Ý là nói: thần kinh bị hỏng hóc, bác sĩ cũng bó tay?

“Vậy đem nó tới bệnh viện số 15 đi.” Kiều Sâm cau mày nhìn người đứng trước mặt mình, xoa xoa cái trán: “Tôi nói, Kiều Cảnh An, cậu nói chuyện nghiêm túc một chút cho tôi có được không?”

“Bệnh viện số 15?” Trầm Tuấn ánh mắt thương cảm nhìn Kiều Cảnh An: “Tổng tài, nhị thiếu gia kỳ thật ngoại trừ cung cách nói chuyện có hơi... văn nhã một chút, những chỗ khác vẫn là rất bình thường.” Cho nên, chuyện đưa đến bệnh viện tâm thần hay là không cần phải làm thì tốt hơn.

Nói chuyện nghiêm túc? Kiều Cảnh An tâm có chút sinh nghi, phương thức cậu nói chuyện không đúng sao? Cậu thấy Kiều Sâm tựa hồ rất không thích cách cậu nói chuyện, thần sắc hơi đối, thuận thế lần nữa ngồi xuống ghế sa lon, bất quá lúc này cậu không dám chủ động mở miệng nói chuyện nữa.

Kiều Sâm cảm thấy người ngồi đối diện trước mặt mình rất không thích hợp, nói chuyện không đúng, thái độ không đúng, màu tóc cũng không đúng. Anh đã từng thấy qua đủ loại màu sắc trên đầu của tiểu tử kia, nhưng tóc hiện tại lại là màu đen, còn có tư thế ngồi hiện tại của người này khiến cho người ta nói như thế nào cũng có một loại cảm giác rất ưu nhã, thật sự làm anh không thể liên tưởng đến bộ dáng cho dù ngồi cũng giống như không có xương cốt trước kia.

“Cậu định ở lại nhà của tôi?” Kiều Sâm dựa vào xô pha, lưỡi biếng mở miệng, thái độ đối với Kiều Cảnh An tuyệt đối không thể tính là hữu hảo.

Kiều Cảnh An khước miệng giật giật, không nói gì, chỉ là chậm rãi nhẹ gật đầu.

Kiều Sâm ánh mắt khế biến, ngay cả gật đầu cũng làm cho người ta có một loại cảm giác ưu nhã. Đệ đệ này của anh sau khi mất trí nhớ, khiến cho anh đời này cuối cùng có thể sử dụng đến câu thành ngữ “Rửa mắt mà nhìn” (không tin vào mắt mình).

“Đã muốn ở trong nhà của tôi, như vậy cậu đừng có tha mấy thứ loạn thất bát tao (linh tinh) gì đó trong nhà cậu đến đây, quần áo cũng phải ăn mặc nghiêm chỉnh vào cho tôi, đừng khiến người khác hiểu lầm đệ đệ của Kiều Sâm là người ngoài hành tinh, ngày mai tôi sẽ sai người cùng cậu đi mua quần áo, hôm sau thì cậu phải ngoan ngoãn tới trường đi học cho tôi, cũng không cần mang thêm phiền toái về, nếu như làm không được, thì sớm một chút cút về nhà mình đi.” Kiều Sâm mặc dù đối với đệ đệ này có chút “Rửa mắt mà nhìn”, nhưng vẫn không quên được “Tội ác chồng chất” trước kia mà thằng nhóc này gây ra, có thể miễn cưỡng chịu được cho Kiều Cảnh An ở lại đã là sự khảo nghiệm đối với tính nhẫn nại của anh.

Kiều Cảnh An mặc dù là người cao ngạo, nhưng cậu lại không phải là một tên ngốc. Tình huống hiện tại của cậu căn bản không thích hợp với cuộc sống đơn độc một mình. Cậu còn chưa quen biết được nhiều người ở đây. Người trước mắt tuy cùng cậu cảm tình không tốt, nhưng dù sao cũng là thân nhân, ít nhất

sẽ không làm chuyện thương tổn đến cậu. Cho nên hiện tại ở cùng người nam nhân này mới là kế sách tốt nhất.

Đối với điều kiện của Kiều Sâm, cậu không có cự tuyệt. Mái tóc vàng chói kia đã làm cho Kiều Cảnh An rất bất mãn, nên cậu không cần nghĩ cũng biết, về phương diện quần áo, con mắt thẩm mỹ của nguyên chủ cái thân thể này chắc cũng có sự khác biệt vô cùng lớn với mình.

Thời gian còn ở trong bệnh viện, cậu lật xem không ít sách báo nói về ăn, mặc, ở, đi lại,... ban đầu tuy còn kinh ngạc vì ở đây những khía cạnh bình thường cũng được khai mở, nhưng nếu suy nghĩ tinh tế một chút, sẽ thấy được ý thức quan tâm đến đời sống con người ở nơi này so với thế giới trước kia của mình thực tốt hơn nhiều lắm. Gần đây cậu cũng hay phải quan tâm tới trang phục nên tự nhiên xem không ít tạp chí trang phục, hiểu được rất nhiều như cái gì gọi là mới, cái gì gọi là nhãn hiệu...

Thấy Kiều Sâm đã trở về, Trầm Tuấn cũng rời đi. Dù sao cũng là chuyện riêng của huynh đệ nhà người ta, người ngoài như hắn đứng ở đây làm gì.

Kiều Sâm sau khi tuân một tràng, thấy Kiều Cảnh An cũng không có bao nhiêu phản ứng, thì đã không còn hứng mà nói tiếp, đứng lên bảo: “Đứng dậy, tôi đưa cậu tới phòng tắm, tắm rửa thay quần áo rồi đi xuống dùng cơm.”

Kiều Cảnh An cũng đứng lên, mỉm cười: “Đa tạ.”

Bị một nụ một cười ưu nhã như vậy làm chói sáng đến hoa cả mắt, Kiều Sâm có chút say nắng, cũng không nói thêm gì nhiều, nên bước ra hành lang.

Kiều Cảnh An rất yên lặng theo sau lưng Kiều Sâm, tuy cậu cảm thấy rất hứng thú đối với mấy cái tượng điêu khắc gỗ dọc hành lang, còn có đèn thủy tinh treo trên đỉnh đầu, nhưng là một vị công tử kiêu ngạo, cậu không hề làm ra một chút cử động thất lễ nào.

Mang Kiều Cảnh An đến gian phòng, đem y phục của mình đưa cho Kiều Cảnh An, đang chuẩn bị rời đi, lại bị đối phương gọi lại.

“Huynh trưởng...”

Nghe cái xưng hô cá biệt vắn vẹo như thế, Kiều Sâm cau mày, nhìn thiếu niên đang đứng ở cửa phòng tắm cười đến ưu nhã kia, thở dài: “Từ nay về sau gọi tôi là đại ca hoặc là ca ca đều được, cậu còn có vấn đề gì không?”

“Ở đây không có nước, tắm rửa như thế nào?” Kiều Cảnh An nghi hoặc nhìn đối phương mặt mũi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, đoán được chính mình tựa hồ lại hỏi cái vấn đề gì không tốt, nụ cười trên mặt phai nhạt đi chút ít, nhưng vẫn duy trì vẻ ưu nhã.

Kiều Sâm nhìn thấy thiếu niên kiêu ngạo ương ngạnh gần đây toàn lộ ra loại vẻ mặt này, tâm tình vốn không kiên nhẫn cũng trở nên bình thản, chỉ là trong nội tâm nghi hoặc: chẳng lẽ trong bệnh viện, nước tắm đều là do hộ sĩ chuẩn bị cho nó?

Đi vào phòng tắm, nói cho cậu cách chỉnh nước ấm, còn có các vật dụng phòng tắm dùng như thế nào, màu gì là nước ấm, màu gì là nước lạnh,... giảng giải hết nửa ngày mới nghiêng đầu hỏi thiếu niên vẫn đang im lặng bên cạnh mình: “Hiểu chưa?”

Trong mắt thiếu niên phiếm lên chút vui vẻ: “Em hiểu rồi, cảm ơn anh, ca ca.”

Bởi vì trong phòng tắm, hai người đều đang cúi xuống cạnh nhau cho nên... khoảng cách là rất gần. Kiều Sâm nghiêng đầu, dễ dàng đem ý cười long lanh trong mắt thiếu niên thu hết vào trong tâm trí, ngay cả thật nhỏ lông tơ trên gương mặt trắng nõn của cậu cũng thấy được rất rõ ràng... Đột nhiên thân cận làm anh có chút không được tự nhiên, đứng thẳng người lên rồi nói: “Tắm rửa xong thì xuống sớm một chút.”

Sau khi ra khỏi cửa phòng, Kiều Sâm mặt không biểu tình đứng trên lối đi, ánh mắt phức tạp khó hiểu. Một người đàn ông trung niên mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đi đến bên cạnh anh, do dự nói: “Đại thiếu gia, cậu hiện tại đem nhị thiếu gia lưu lại, nếu như cậu ấy mất trí nhớ chỉ là muốn diễn trò...”

Kiều Sâm quay đầu mắt nhìn cửa phòng đang đóng, kinh thường mở miệng: “Thủ đoạn mắt trí nhớ như vậy, là thứ mà loại đầu óc như Kiều Cảnh An có thể nghĩ ra được sao?”

Quần gia co co lại khoe miệng, đại thiếu gia, tuy nhị thiếu gia đầu óc là không có thông minh như vậy, nhưng có thể một bộ phim nào đó, hay một bộ tiểu thuyết nào đó đã truyền ý tưởng cho cậu ấy... Được rồi, ông biết rõ nhị thiếu gia chỉ xem phim xxx không có nội dung, đọc tiểu thuyết... Ok, Nhị thiếu gia càng sẽ không đọc tiểu thuyết. Nghĩ tới nghĩ lui, đích xác là thực không có khả năng. Nói gì thì nói, hành động của nhị thiếu gia cũng không thể tự nhiên như vậy, quả nhiên là mình quá xem trọng nhị thiếu gia rồi sao?

“Thức sai người giám sát nó kĩ một chút.” Kiều Sâm mị hí mắt (híp mắt =.): “Chỉ cần nó không gây đi chuyện, thì không cần xen vào.”

Kiều Cảnh An tắm rửa xong, mặc quần áo của Kiều Sâm đến phòng ăn thì tóc vẫn còn nhỏ nước. Những sợi tóc ướt mềm dán lên lỗ tai trắng nõn, làm cho Kiều Sâm đang ngồi một bên xem báo nhíu nhíu mày, bảo người hầu bên cạnh cầm tới một chiếc khăn lông khô, ném cho Kiều Cảnh An: “Đem đầu tóc lau khô.”

Tiếp nhận khăn lau, Kiều Cảnh An dùng nhãn quang đánh giá bốn phía. Tuy không biết bố cục trong phòng này là theo phong cách gì, nhưng đem đến cho người ta một loại cảm giác xa hoa rực rỡ, quả nhiên là nhà địa chủ có thừa tiền.

Xem hết tin tức, Kiều Sâm khép lại tờ báo trong tay: “Tóc lau khô thì chuẩn bị ăn cơm.” Mắt nhìn người vừa buông khăn mặt, anh dừng một chút: “Sáng sớm ngày mai rời giường sớm, tôi có chút ít thời gian nhàn rỗi, đến lúc đó cùng cậu đi mua quần áo.” Anh chỉ lo Kiều Cảnh An lại mua mấy bộ trang phục của người sao Hỏa về.

Liếc mắt nhìn cái áo sơ mi rộng thùng thình trên người Kiều Cảnh An có chút trùng xuống, loáng thoáng còn có thể thấy cả xương quai xanh. Tầm mắt của anh đảo qua đường nét tinh xảo ấy, lại nhìn lên gương mặt vốn không tồi của thiếu niên, hình như hôm nay tiểu tử này thoát nhìn thuận mắt không ít.

Kiều Cảnh An chỉ là gạt đầu thuận theo, trong nội tâm đối với Kiều Sâm cũng thay đổi một chút. Có lẽ người này đối với đệ đệ mình cũng không phải lạnh lùng vô tình như vậy.

Bữa tối là đồ ăn Trung Quốc truyền thống, ngoài súp cốt xương không tính là ngon ra, các món khác đều rất mỹ vị, duy có chút bất đồng với dự đoán của Kiều Cảnh An là không có thịt cá như nhà địa chủ thông thường. Chứng kiến đủ loại kiểu dáng món ăn được bày đầy bàn, Kiều Cảnh An bắt đầu cảm thấy, Kiều gia hẳn là một nhà địa chủ vô cùng tài phú, so với những địa chủ mà cậu đã gặp qua trong thành Lạc Dương thì giàu có hơn rất nhiều.

Kiều Cảnh An rất thích món nắm, cho nên lúc dùng cơm, chiếc đĩa của cậu luôn đuổi về đĩa nắm xào, một bữa cơm ăn được coi như thích thú, nếu như không bị Kiều Sâm bắt phải uống hết non nửa chén súp kia thì còn vui hơn.

Vì vậy, cuộc sống ở chung đầy hứa hẹn của hai huynh đệ chính ngay tại cái bữa cơm nóng hổi này mà bắt đầu rồi.

.....

4. Chương 4 - Dấu Hiệu Đầu Tiên Của Chứng ‘luyện Đệ Cuồng’ [Thượng]

Buổi tối lúc sắp ngủ, Kiều Cảnh An đi ngang qua thư phòng, thấy Kiều Sâm ngồi đối diện một vật có hai miếng dẹt dẹt màu bạc gập lại với nhau (Laptop), nhìn rất chuyên tâm. Cậu ngó nghiêng đầu, đứng ở ngoài cửa, nhất thời không biết có nên đi vào hay không.

Kiều Sâm vừa xem hết văn kiện mà quản lí cấp dưới của công ty gửi đến, ngẩng đầu nhìn thấy Kiều Cảnh An đang im lặng đứng ở cửa ra vào. Anh có chút không thích ứng khi Kiều nhị thiếu gia đột nhiên an tĩnh

như vậy, xoa xoa thái dương nói: “Sao cậu lại đứng ở đó? Là có chuyện gì? Tôi không phải đã bảo cậu đi ngủ rồi sao?”

Kiều Cảnh An phát giác đối phương có thể là không muốn cậu tới gần gian phòng này. Nhìn bố cục trong phòng, cũng có chút giống như thư phòng, chỉ là so với thư phòng của mình thì nhỏ hơn một chút. Nếu đây là nơi đối phương xử lý công việc, cậu đứng ở chỗ này đích xác sẽ khiến cho người ta suy nghĩ.

“Không có chuyện gì, mời huynh... ca ca sớm đi nghỉ.” Nói xong còn thuận tay đóng lại cửa ‘thư phòng’, lui ra ngoài.

Kiều Sâm nhìn cửa phòng đã đóng kín, nghĩ tới Kiều Cảnh An trước khi mất trí nhớ chưa bao giờ biết thuận tay đóng cửa là cái gì. Nhất thời anh cảm thấy Kiều Cảnh An cả đời này không khôi phục trí nhớ là tốt nhất, miễn cho lại làm ra chuyện khiến Kiều gia mất thể diện.

Kiều Cảnh An trước đó cũng không có cẩn thận quan sát qua gian phòng của mình bây giờ, vào cửa phòng mới cẩn thận dò xét. Màu sắc trong phòng phối theo màu cam là chính, kiểu dáng đèn trần cũng rất tinh xảo. Những ngày này cậu đã biết tới đèn điện, điện thoại, rồi chiếc ô tô trông như cái hộp sắt mà mình vừa mới gặp được chiều nay,... khiến cậu liên tưởng tới kiếp trước, trong phòng mình cũng có vài khóa dạ minh châu, còn có giống bồ câu trắng có thể truyền tin mấy trăm ngàn dặm, xe ngựa khảm bảo thạch,... nên trong đôi mắt cũng không có quá nhiều sợ hãi. Thứ cậu có được vô cùng nhiều chính là sự hâm mộ của người khác, hôm nay dù cho có gặp được điều kỳ kỳ gì đó, cũng vẫn có thể giữ vững tâm tình của mình, thế nên cũng ít làm ra chuyện gì thất lễ.

Đi đến trước cửa sổ, nhìn lên bầu trời đầy sao, thật lâu sau mới tự giễu nói: “Sao lại không thể mở lòng mình? Duyên trước kia đã đứt, trái tim cần gì phải cố hoài niệm?”

Quay đầu lại phía sau, cậu đến ngồi xuống giường, nghĩ nghĩ, tắt đèn ngủ, ừ, cái giường này thật mềm mại, thật thích.

.....

Sáng sớm, rời giường rửa mặt xong, Kiều Sâm ra khỏi phòng gặp được quản gia đang đi ngang qua, anh một bên gãi tóc trên tay áo, một bên nói: “Đi gọi nhị thiếu gia rời giường.” Trong trí nhớ của anh, công lực ngủ nướng của Kiều Cảnh An cơ hồ đã đạt tới cảnh giới nhân thần cộng phần (cả người lẫn thần đều không bị nổi), không ai gọi, có thể nằm trên giường cả ngày.

Quản gia vẻ mặt không được tự nhiên nói: “Đại thiếu gia, nhị thiếu gia cậu ấy...”

“Ca, anh tìm em?” Thanh âm tươi mát đặc biệt của thiếu niên vang lên giữa buổi sáng sớm này dường như càng dễ nghe, nhưng lại làm cho mấy người ở đây cảm thấy vô cùng quỷ dị, nhất là lúc quản gia nghe được Kiều Cảnh An mở miệng gọi Kiều Sâm là ‘ca’, khuôn mặt cơ hồ nhăn thành cây hoa cúc.

Kiều Sâm nhìn thiếu niên đang đứng ở đầu hành lang mặc một thân quần áo màu trắng rộng thùng thình, trên trán còn vương mấy giọt mồ hôi, đột nhiên cảm thấy thế gian này càng ngày càng trở nên không chân thực: “Cậu vừa đi đâu?” Kỳ thật anh càng muốn hỏi: cậu làm sao có thể mới sớm như vậy đã rời giường?

“Một ngày đẹp nhất chính là vào lúc sáng sớm, nên em muốn ra vườn khoa tay múa chân một chút, huống chi... ca, không phải anh đã bảo em phải dậy sớm hay sao?” Kiều Cảnh An khó hiểu ngẩng đầu nhìn người nam nhân đứng trên cao kia (Tiểu An đứng ở dưới lầu), người này thực kỳ quái, ngay cả lời của chính mình cũng không nhớ rõ sao?

Kiều Sâm thu được ánh mắt nghi hoặc của đối phương, khước miệng có chút co lại: “Đi lên thay quần áo, ăn bữa sáng rồi ra ngoài.”

Quản gia lấy một bộ quần áo nhỏ có vẻ vừa với Kiều Cảnh An, đi lên lầu đưa cho cậu, sau đó hỏi: “Nhị thiếu gia, cậu xem bộ quần áo này có thích hợp không?”

“Đa tạ.” Kiều Cảnh An khẽ gật đầu cảm ơn: “Àn...rất đẹp.”

Quản gia nhìn nhị thiếu gia đem quần áo vào phòng, mới sững sờ thu hồi ánh mắt. Áo sơ mi trắng thêu chút đường viền cộng thêm quần thường màu cà phê, đây là loại quần áo mà nhị thiếu gia trước kia không bao

giờ thềm ngõ qua. Nhị thiếu gia luôn ngại loại bộ dáng vô cùng có phong độ của người trí thức này, hôm nay như thế nào lại...

Kiều Sâm nhìn cửa phòng đóng chặt, ánh mắt biến đổi, nhìn về phía quần gia còn đang sững sờ tại chỗ: “Nhị thiếu gia sáng nay sau khi rời giường đã làm cái gì?”

“Nhị thiếu gia cậu ấy...” Quần gia nhớ tới buổi sáng hôm nay nhị thiếu gia lúc đi ra cùng ông chào hỏi, thiếu chút nữa thì đem ông dọa sợ tới mức ném đồ trong tay (có quỹ nhập a, đừng tới gần đây!!!): “Nhị thiếu gia sáng nay sau khi rời giường thì hình như đi ra hạ trung bình tấn (một phương pháp luyện tập cơ bản trong võ học), sau lại múa may gì đó, có chút giống đánh quyền, nhưng lại không giống Thái Cực, đại khái cũng là rèn luyện thân thể gì đó, những cái khác thì tôi đều xem không hiểu.”

Rèn luyện thân thể? Kiều Sâm nhú mày, không hỏi nhiều thêm nữa, chỉ nói một câu: “Quyền pháp ngoại trừ Thái Cực còn có rất nhiều loại.”

Quần gia im lặng, đại thiếu gia, ngài đây là muốn bênh nhị thiếu gia là không phải loạn đả quyền (đấm đá lung tung) sao?

Xuống lầu cầm tờ báo buổi sáng ngồi xem trên ghế sa lon, đã có bài đưa tin về việc Kiều Cảnh An xuất viện.

Trên báo còn đăng một tấm hình, Kiều Cảnh An trên tấm ảnh đứng ở bên cạnh Trầm Tuấn, mang mỉm cười trên mặt, còn thật sự có một tia phong thái của một quý công tử.

“Kiều nhị thiếu gia công bố quan hệ cùng với đương gia của Kiều gia cảm tình rất tốt, trong chuyện này đến tột cùng là cảm tình thực hay vì ngại thân phận hiện tại của Kiều Sâm? Đó vẫn là điều mà không phải người ngoài như chúng ta có thể đoán biết được.” Thuyết pháp của cái title trên báo làm cho Kiều Sâm cười nhạo thành tiếng. Ngày hôm qua sai Trầm Tuấn cố ý tới đón Kiều Cảnh An xuất viện lúc ban ngày, thực ra là vì muốn biết thái độ của tiểu tử kia, nhưng cách ứng xử của cậu thật đúng là đã khiến anh có vài phần không thể ngờ đến.

Cảm tình rất tốt? Trước kia lúc cùng mình tranh giành tài sản, anh cũng không có nhìn ra vị đệ đệ cùng cha khác mẹ này lúc nào thì coi mình là ca ca.

“Ca.” Tiếng gọi sau lưng làm cho Kiều Sâm thu lại vẻ trào phúng trên mặt, quay đầu nhìn, chợt thấy hơi sững sờ. Kiều Cảnh An mặc một bộ áo màu trắng phối hợp với đường viền màu lam tinh xảo, khiến anh thấy cậu như mang một loại cảm giác thanh khiết đến mức tận cùng. Anh xoa xoa thái dương, xem ra là đêm qua tăng ca quá sức mới tạo thành ảo giác.

Gấp lại tờ báo trong tay, anh tuyệt đối không cảm thấy chột dạ, tuyệt đối không có! Đặt tờ báo xuống bên cạnh, còn giả bộ như không thèm để ý, lấy một cái gối ôm chặn ở trên rồi mới đứng lên: “Đi dùng bữa sáng.”

Liếc qua cái gối ôm, ánh mắt Kiều Cảnh An tỏa sáng: “Cái kia! Cái kia!”

Kiều Sâm sắc mặt có chút mất tự nhiên, thanh âm tăng lên vài decibel (đơn vị đo tần số âm thanh, ý nói ngữ điệu Kiều Sâm cao lên): “Cái gì?”

“Con heo trên cái gối đầu kia thật đáng yêu.” Kiều Cảnh An xoay người đem cái gối ôm vào trong ngực, trên mặt mang theo biểu lộ chút tính trẻ con: “Con heo nhỏ đội mũ này... là heo gì vậy?”

Kiều Sâm mắt nhìn tờ báo nằm lơ lửng một mình trên ghế sa lon, lại liếc nhìn cái gối ôm đang bị Kiều Cảnh An mân mê, sắc mặt khó coi cắn răng nói: “McDull!” Nói xong, dừng một chút lại tiếp lời: “Còn có, đây không phải là gối đầu, là gối ôm!”

“McDull, cái tên thực kì quái.” Kiều Cảnh An ngẩng đầu nhìn đến Kiều Sâm sắc mặt không tự nhiên, tưởng mình lại làm chuyện gì thất lễ, chán nản buông gối ôm, trên mặt treo lên nụ cười miễn cưỡng: “À... em biết rồi... Đại ca, đi ăn cơm a.”

Kiều Sâm nhìn thiếu niên cười đến miễn cưỡng, một cảm giác tội lỗi quỷ dị từ đáy lòng dâng lên, anh nhú nhú mày, sau đó lại hết sức cố gắng làm cho chữ ‘xuyên’ ( ) giữa lông mày (mày nhú lại như thế này này ==>) biến mất không thấy: “Đi thôi, ăn cơm.”

Trong tâm Kiều Cảnh An, bữa cơm luôn phải tuân thủ đúng cái câu “Ăn không nói, ngủ không nói”, cho nên lúc dùng điểm tâm, cậu một mực yên yên lặng lặng uống cháo, yên yên lặng lặng nhai thức ăn.

Kiều Sâm uống mấy ngụm cháo, nhìn thiếu niên ngồi thẳng ngay ngắn, an tĩnh dùng điểm tâm, lòng mày lại lần nữa nhúu lại. Sự áy náy kỳ quái ban nãy lại lần nữa tràn ngập lương tâm, cố ăn thêm hai cái bánh bao to cũng không thể đề xuống được cảm giác tội lỗi này.

Một bên, vú Trương thấy mà rung mình kinh hãi, đại thiếu gia chau mày nhìn chằm chằm vào nhị thiếu gia, còn hung dữ cắn xé cái bánh bao đáng thương, chẳng lẽ đã cảm hận nhị thiếu gia đến nghiêng răng nghiêng lợi?!

Ngược lại nhị thiếu gia lúc này trở nên nhả nhặn không ít, nhìn mà xem, ngay cả ăn bánh bao cũng ưu nhã đến mức khiến nhân tâm phải rung động, lại còn cái bộ dáng ngoan ngoãn đáng yêu này nữa chứ, nhị thiếu gia hiện tại mất trí nhớ ngược lại mới thật sự là giống một thiếu gia .

Ăn xong bữa sáng, Kiều Sâm liền mang Kiều Cảnh An ra cửa, hai người đều ngồi ở sau xe, nhất thời lại nhìn nhau không nói gì.

Kiều Sâm là không muốn nói, mà Kiều Cảnh An là không biết nói cái gì, cậu biết cung cách mình nói chuyện không giống với nơi đây, nên có thể không cần mở miệng thì sẽ không mở miệng, nếu là mở miệng, liền tận lực cư xử giống với bọn họ, để tránh bị người ta cho là kỳ quái.

Vật hi thì dị (vật hiếm tất sẽ có chỗ khác thường), đạo lý này cậu hiểu rõ, cho nên ở trước mặt Kiều Sâm, cậu cũng không dám giống như hôm qua tùy ý mở miệng như vậy, mặc kệ vị đại ca này cùng đệ đệ trước đó có hòa thuận hay không, cậu cũng muốn mau chóng học được thói quen sinh hoạt ở nơi đây.

“Cậu đang học chuyên ngành lịch sử ở trường, khoa tiếng Trung, những điều này cậu còn nhớ rõ bao nhiêu?” Kiều Sâm cảm giác mình cần phải đảm nhiệm chức trách của huynh trưởng, vì vậy liền mở miệng hỏi, trên thực tế anh càng muốn hỏi những gì mà Kiều Cảnh An học được là đến bao nhiêu.

Lịch sử? Tiếng Trung? Kiều Cảnh An ngẩng đầu nhìn Kiều Sâm, mờ mịt lắc đầu.

Bị cái ánh mắt đơn thuần lại mờ mịt này làm cho hoảng hốt một hồi, Kiều Sâm vội dời đi đường nhìn, khe ho một tiếng nói: “Cậu ngày mai trước tiên đi học thử một thời gian ngắn xem, nếu không được vẫn còn có thể tìm cách.”

Kiều Cảnh An nghe xong cũng thấy có lý, nhẹ gật đầu.

Sau đó lại là một đường trầm mặc, thẳng đến khi lái xe nói cho bọn họ đã đến trung tâm thương mại, hai người mới cùng nhau xuống xe.

Kiều Cảnh An nhìn nam nhân đi bên cạnh mình, phát hiện anh ấy so với chính mình cao hơn một chút, vì vậy hơi hơi uốn ngực, mới nhìn nhìn hướng tòa nhà trước mặt.

Cái nhà này rất cao, cửa có rất nhiều người đang ra ra vào vào. Cậu bắt đầu hoài nghi, người ở thế giới này so với kiếp trước của cậu có lẽ đông hơn rất nhiều, trông thật sự có chút dọa người, hơn nữa ở đây cả trai lẫn gái đều có, đụng vào nam tử thì không sao, nếu là không cẩn thận đụng phải nữ tử thì thực không tốt.

“Kiều nhị thiếu gia, nghe nói người xuất viện, thật sự là chúc mừng a.” Một giọng nam vang lên phía sau Kiều Cảnh An, cậu nhìn lại, liền thấy một nam tử cao gầy ôm một cô nương ăn mặc hở hang, đối với cái dạng nữ tử này, tự nhiên phải giữ lễ không thể nhìn, vì vậy Kiều nhị thiếu gia xấu hổ đem ánh mắt dời sang bên kia.

Động tác này của cậu ngược lại làm cho người vừa đến hiểu lầm thành ý tứ khác: “Sao vậy? Kiều nhị thiếu gia vì nữ nhân mà bại bởi tay ta, hôm nay lại không cho ta chút mặt mũi?”

Kiều Cảnh An vừa nghe lời này liền cảm thấy không đúng, người này chẳng lẽ chính là kẻ đã đem nguyên chủ của cái thân thể đánh cho phải nhập viện? Cái gọi là quân tử, tự nhiên không thể ỷ thế ức hiếp người, nhưng cũng không thể cho phép người khác lấn lướt. Khuôn mặt Kiều Cảnh An vốn mang theo vui vẻ lập tức chìm xuống.

Đứng bên cạnh cậu, Kiều Sâm cũng nheo lại con mắt, người này có lẽ là tiểu tử của nhà họ Vương, nhìn thiếu niên thanh-khiết-ưu-nhã-nhu-thuận-trầm-tĩnh bên cạnh, lại quay sang nhìn nhìn tên tiểu tử Vương gia (nhà họ Vương) kiêu-ngạo-vô-lễ-tùy-hứng-ương-ngạnh kia, Kiều Sâm lập tức cảm thấy đệ đệ nhà mình trở nên vĩ đại hơn gấp mấy lần, ở sâu trong nội tâm thấp thoáng nghĩ tới duy nhất một điều, chính là ‘đệ không chi hồn’ (cảm thấy tự hào và muốn chiếm giữ đệ đệ cho riêng mình, nói ngắn gọn là giai đoạn đầu của căn bệnh ‘luyện đệ cuồng’ =.,=).

“Sao? Còn không cam tâm?” Vương Trí Sơ cười nhạo nói: “Đoạt không nổi đàn bà, bây giờ còn tư cách gì mà vênh mặt?”

Kiều Cảnh An im lặng nhìn quét qua một nam một nữ trước mặt, rủ xuống mí mắt, cười lạnh nói: “Ta còn tưởng cái gì, hóa ra chỉ là chuyện lăng nhăng tầm thường, ta cùng người có gì để tranh? Thật nực cười.”

Nói xong, lại lạnh lùng liếc nhìn Vương Trí Sơ, ánh mắt miệt thị lập tức kích thích Vương Trí Sơ thay đổi sắc mặt.

“Đồ công tử bột, ta đương nhiên không giống ngươi.” Cái này đã không phải là miệt thị, mà là cao cao tại thượng (cao cấp) miệt thị, Kiều Nhị công tử vênh cằm, bộ dáng kiêu ngạo thực không tầm thường, người qua đường cùng ‘người nào đó’ nhìn xem đều cảm thấy tán thưởng.

Chỉ có tiểu tử Vương gia bị nhìn thấy trong cơn giận dữ, vì vậy vốn Vương Trí Sơ là người định tới trêu chọc Kiều Cảnh An thì bây giờ lại chính là kẻ không giữ được bình tĩnh, đẩy nữ nhân bên cạnh ra, vung quả đấm vọt lên.

5. Chương 5 - Dấu Hiệu Đầu Tiên Của Chứng ‘luyện Đệ Cuồng’ [Hạ]

Lúc quần chúng vây xem xung quanh chứng kiến tên cường-tráng-ăn-chơi-trác-táng kia định đánh về phía thiếu niên ưu nhã, thì lập tức thấy tiếc hận trong lòng: thiếu niên mảnh khảnh này ngày hôm nay chắc sẽ lãnh đủ, chỉ là ngọn lửa ham thích xem náo nhiệt đang hùng hục trong mắt họ ngược lại càng thêm bùng cháy mạnh mẽ.

Nhưng trong Hán ngữ bác đại tinh thâm (vô cùng rộng lớn cao sâu) có một từ bình thường nhưng lại không hề tầm thường, đó chính là “ngoài ý muốn”, giống như lúc Vương Trí Sơ vốn đang găm rú định xông lên, cũng không biết làm sao, lại bị trượt chân, thoáng cái đã ngã phịch trên mặt đất.

Đám người lập tức cười vang dội.

Kiều Cảnh An cười tủm tỉm nhìn nam tử đang đập đầu nằm rạp phía dưới chân mình, có chút lui về phía sau một bước: “Vị tiên sinh này hành lễ lớn như thế đối với ta, ta chỉ sợ nhận không nổi.” Bất quá trong nội tâm cậu thoáng có chút tiếc nuối, nếu như người này xông lên, cậu sẽ có lý do đánh lại hắn. Cậu thấy trên sách của thế giới này có nói: ‘chủ động đánh người’ cùng ‘tự vệ’ chính là có sự khác biệt rất lớn.

Làm một vị công tử ưu nhã hữu lễ, cậu sao có thể chủ động đi đánh người khác?

Tiếc nuối liếc nhìn cái người còn đang quỳ rạp trên mặt đất chưa dậy nổi, Kiều Cảnh An xoay người nói với Kiều Sâm đứng bên cạnh: “Ca, chúng ta đi thôi.”

Kiều Sâm quét mắt nhìn người đang nằm sấp trên mặt đất, nhẹ gật đầu: “Được.” Bàn tay đang nắm chặt giờ mới từ từ thả lỏng. Bại gia tử của Kiều gia dù có chỗ thua kém, thì đó cũng vẫn là đệ đệ của Kiều Sâm ta, Vương gia tiểu tử như người muốn khi dễ người của Kiều gia? Không có cửa đâu, cho dù là cửa sổ! Ngay cả một cái lỗ chó chui cũng không có mà vào.

Vương Trí Sơ lồm cồm bò dậy, nhìn vỏ chuối trên mặt đất, rống giận: “@#\$\$%^&* nhà nó! Đứa nào lại vứt rác bừa bãi ở đây!” Nhìn theo hai người đã đi xa, trên mặt hắn, đang từ lửa giận chuyển sang có chút hồ nghi. Vừa rồi hắn nghe được Kiều Cảnh An gọi người bên cạnh là gì? ‘Ca’?!

Kiều gia gia chủ cùng Kiều nhị thiếu gia không hợp nhau, chẳng lẽ chỉ là một truyền thuyết?

Mọi người thấy không còn náo nhiệt để xem, trăm mắt đều lập tức liếc xéo tới cái vỏ chuối màu vàng đáng chết kia, cảm thấy hả giận mới bỏ đi, cuộc sống ngày nay có rất nhiều vấn đề phức tạp, nên cũng xảy ra rất nhiều chuyện hay ho được xem không mất tiền, vẫn là rất có lời.

Vào cửa hàng trang phục dành cho nam, Kiều Cảnh An hoàn toàn không nhận biết được mấy ký tự linh tinh gì đó trên nhãn hiệu, mặc kệ, cứ chọn những bộ quần áo mà mình thấy thích hợp để thử, về phần giá cả, trong con mắt từ trước đến nay không có quan niệm về tiền bạc như Kiều Nhị thiếu gia thì chỉ như là mây bay.

Mà Kiều Đại ca tự nhiên là yên lặng theo sau quẹt thẻ thanh toán, hai huynh đệ thập phần ăn ý. Thực ra hai người cũng chẳng có cảm xúc gì đặc biệt, nhưng ở một bên, các nhân viên bán hàng đã nhìn trộm bọn họ nhiều lần.

Nam nhân cùng nữ nhân đi mua quần áo cho dù không cam tâm tình nguyện thì đó cũng là thiên kinh địa nghĩa (điều đương nhiên), nhưng nam nhân cùng nam nhân đi mua quần áo ngược lại là rất hiếm thấy, hơn nữa nhìn trên mặt vị mỹ nam anh tuấn này cũng không có vẻ gì là không kiên nhẫn, mà mỹ thiếu niên cũng không có nhăn nhó không nề. Tình cảm hai vị này thật đúng là hòa hợp.

Nhìn đồng quần áo tiêu hết mấy vạn tệ bị hai người không thèm chớp mắt lấy một cái mà mua về hết, nhân viên bán hàng trong ánh mắt đã không còn mang ý cười nhả nhận, mà đã phủ đầy kí hiệu tiền giấy (\$o\$), hận hai người không thể đem tất cả quần áo trong tiệm đều mang đi.

Từ xưa đến nay, nam nhân đi shopping đều rất hoành tráng uy vũ, không đến một giờ, Kiều Cảnh An liền đã mua gần mười bộ quần áo, vì vậy cậu cảm thấy rất thỏa mãn, mà Kiều Sâm đối với con mắt thẩm mỹ của đệ đệ nhà mình rốt cục cũng bắt đầu cảm thấy hài lòng, tóm lại hai người đối với chuyện này đều cảm thấy viên mãn.

Quần áo mặc ngoài đã mua, giày – tất cũng đã mua, chỉ còn... Kiều Sâm nheo mắt nhìn phía dưới phần eo của Kiều Cảnh An, dẫn Kiều Cảnh An đi một hướng khác.

Kiều Cảnh An nhìn trước mắt những hình tam giác đủ mọi màu sắc, lại nhìn huynh trưởng mặt không đổi sắc bên cạnh, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, khẽ liếc trộm cô nương bán hàng xinh đẹp, tiện tay chỉ một loại: “Lấy cái kia.”

“Cái kia không được.” Kiều Sâm bình thản mở miệng, ánh mắt ghét bỏ nhìn cái tam giác nhỏ đen sì bó sát người. Tiểu tử này bây giờ còn đang phát dục, mặc cái sẫm màu cùng bó sát người không tốt, anh hắt cái cảm, chỉ vài loại màu sắc: “Mỗi loại hai chiếc, gói lại.”

Kiều Cảnh An sắc mặt ửng đỏ nhìn nữ nhân viên trước mắt mang theo mỉm cười sáng lạn, thuận thực đem nội khổ (underwear) gói kỹ, sau đó đưa tới trên tay cậu. Lúc đi ra cửa, cậu còn nghe được cô bán hàng sau lưng ôn nhu nói: “Hoan nghênh ngài lần sau lại đến.”

Kiếp trước, quần áo bên trong của cậu đều là do nữ thị tỳ trong phủ làm. Dù sao loại quần áo tư mật này vẫn là thứ tế nhị. Hôm nay lại ở trước mặt nữ tử mà mua những cái này, hơn nữa hình dáng so với kiếp trước còn kỳ quái không ít, cho dù là quý công tử tiêu sái như cậu, cũng phải ngượng ngùng khi phải đối mặt với mấy cái nội khổ ‘cường đại’ kia.

Hai người mang theo một đồng túi đồ ra khỏi trung tâm mại, sau khi lên xe, Kiều Sâm nhìn về phía Kiều Cảnh An: “Bây giờ tôi tới công ty, cậu muốn tự đón xe trở về hay là theo tôi cùng đi?”

Người lái xe ngồi ở phía trước run run tay cầm lái, sao tổng tài lại muốn đem nhị thiếu gia đến tổng công ty? Chẳng lẽ là sếp sợ người của phòng hành chính quá rảnh rỗi, mới cho Nhị thiếu gia tới phá hư để bọn họ gia tăng lượng công việc?

“Công ty?” Kiều Cảnh An có chút cảm thấy hứng thú: “Là chỗ anh ngày thường làm việc?”

Kiều Sâm kỳ thật lúc nói ra câu kia, đã bắt đầu hối hận, nhưng khi nhìn thấy gương mặt tràn đầy hưng phấn của Kiều Cảnh An, chút hối hận này của anh lại lập tức biến mất không còn tung tích: “Đúng, nếu cậu chịu ngoan ngoãn ngồi một chỗ không đi quấy rối... Vậy thì đi thôi.”

Lái xe phía trước vừa nghe, lập tức biết rõ chuyện này không thể ngăn lại được nữa, vì vậy đành làm tốt trách nhiệm, lái xe tới công ty. Trên đường hẳn bắt đầu lo lắng có nên nhắn cho người của công ty một cái tin không, dù sao nhị thiếu gia đột kích, hẳn vẫn nên cần một sự chuẩn bị tâm lý.

Tổng bộ của Kiều thị, một phụ nữ khoảng trên dưới 30 tuổi lười nhác mở nắp điện thoại ra, đột nhiên biến sắc, khuôn mặt cứng ngắc nhìn về phía đồng sự bên cạnh.

Đồng sự thấy cô sắc mặt khó coi, hiếu kỳ hỏi: “Làm sao vậy? Đau tim? Đau bụng? Hay là dì cả sắp đến đây?”

“Người này so với dì cả còn đáng sợ hơn.” Nữ nhân khép lại nắp điện thoại, tắt đi webcam, lại mở ra một tập văn kiện, sắp xếp tốt lớp nguy trang trên bàn làm việc sau đó mới mở miệng nói: “Nhị thiếu gia hôm nay muốn tới công ty.”

Mọi người lập tức im lặng, sau đó những người còn đang download bài hát, lướt diễn đàn, chơi game, ăn vặt, chat webcam đồng thời yên lặng ngừng lại mọi chuyện trên tay, dù cho đã hoàn thành công việc cũng đều cố tìm thứ linh tinh gì đó đem ra gõ gõ đánh đánh.

Mỗi lần nhị thiếu gia đến, đều sẽ cùng đại thiếu gia cãi nhau, sau đó chính là bắt đầu đập phá, cuối cùng người của phòng hành chính đều phải đi thu dọn. Rồi sau khi phòng hành chính đã thu dọn xong xuôi, tổng tài sẽ mang về mặt hầm hầm đi ra văn phòng tuần tra tứ phía. Lần trước một vài người xui xẻo bị tổng tài sờ gáy toàn bộ đều được sắp xếp ra khỏi công ty, người may mắn nhất thì cũng là bị cắt cả tháng tiền lương, tháng êm đẹp nhất cũng phải có một nhân viên quản lý bị giáng chức. Lần này ai cũng không muốn đi sờ đuôi bão (chọc giận người đáng sợ, khó tính).

Mặc kệ tâm tình của các nhân viên như thế nào, Kiều Cảnh An tâm tình không tệ, nhìn tòa nhà rất có khí thế trước mắt, nghiêng đầu nhìn về phía người bên cạnh: “Anh không phải nhà đầu tư đất sao? Như thế nào lại ở trong tòa lầu này?” Không phải anh ấy phải đi khắp nơi thu tiền thuê đất sao? Chẳng lẽ thế giới này đều rất tự giác giao nộp địa tô (tiền thuê đất), hay là cậu lại hiểu lầm cái gì rồi?

Kiều Sâm ánh mắt tự hào nhìn ‘địa bàn’ được xem là xa hoa nhất thành phố này của mình, lại nghe thấy giọng điệu người bên cạnh hơi có vẻ nghi hoặc cùng không hài lòng — ‘tại sao lại ở trong cái tòa lầu này?’ Chẳng lẽ nói tòa nhà cao tầng này không tốt? Anh nhìn kỹ lại cái khu nhà lớn này, xem đi, ngay cả lớp kính bên ngoài cũng là phòng hành chính vừa mới mời công ty vệ sinh đến lau dọn qua, khẩu khí khinh thường của tiểu tử này là dựa vào đâu vậy?!

Sắc mặt lạnh đi, mang theo Kiều Cảnh An vào đại sảnh, không gian cấu tạo bên trong rất lớn, mới mẻ lại không quá hoa lệ. Nam nữ nhân viên đi lại đều chào hỏi Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An, chỉ là ánh mắt nhìn Kiều Cảnh An cứ như đang nhìn quả bom nổ chậm bất cứ lúc nào cũng có thể ‘Bùm!’.

Kiều Cảnh An phát giác được ánh mắt khác thường phát ra từ tứ phía, nhưng nghĩ đến chắc vì quan hệ không hề tốt giữa hai huynh đệ họ, nên những vấn đề phức tạp xung quanh chuyện này cậu cũng hiểu được chút ít. Cậu không phải trẻ con nhà nghèo, tự nhiên là biết những điều này.

Cậu cũng không thèm để ý đến ánh mắt của những người đó, cái gọi là ‘có quả tất có do’ (mọi chuyện đều là có nguyên do của nó), nếu nguyên thân này của mình không làm chuyện gì kỳ quái, tất nhiên cũng sẽ không rơi vào đãi ngộ như bây giờ. Khóe miệng của cậu khẽ cong, đương nhiên là nụ cười kinh điển của vị công tử tao nhã vô song thành Lạc Dương kia.

Kiều Sâm nhìn thấy nụ cười trên mặt của thiếu niên đang sống vai cùng mình, trong khoảnh khắc, chợt có loại cảm giác kinh diêm. Nhưng là rất nhanh anh đã kịp phản ứng, vội vàng đánh bay cảm xúc này, chắc chắn là tại người nọ hiện tại có biến hóa quá lớn thôi, nên anh mới có chút không thích ứng như vậy.

Đi đến chỗ góc cua, anh đang chuẩn bị vào thang máy, lại nghe thấy một đoạn nói chuyện không hay ho.

“Lysa, nghe nói nhị thiếu gia hôm nay muốn tới công ty, chúng ta đều phải cẩn thận một chút.”

“Không phải chứ, nghe nói chẳng phải nhị thiếu gia đi tranh giành phụ nữ với người ta, đã bị đánh cho phải nhập viện rồi sao?”

Kiều Cảnh An khẽ nhú mày, cái nguyên thân này đến tột cùng là tồi tệ đến loại trình độ nào, làm cho người ta phải tránh như tránh quỷ như vậy? Cậu có chút nghiêng đầu, lại chứng kiến sắc mặt âm trầm của Kiều Sâm. Người này thực kỳ quái, hai người này là nói mình, hơn nữa anh ấy cùng với nguyên thân của mình từ trước đến nay luôn bất hòa, sao anh ấy lại phải tức giận?

Kiều Sâm nghe hai nữ nhân viên đứng ở ngã rẽ nói mấy lời đồn đại không tốt về Kiều Cảnh An, lại nhìn thiếu niên an tĩnh bên cạnh, trong nội tâm dần dần trở nên không vui. Đệ đệ của Kiều Sâm ta sao đến lượt các cô dám bàn tán?

Nhìn gò má trắng nõn, còn có đôi lông mày đang nhẹ nhàng nhả lại của thiếu niên, ánh mắt trầm xuống, Kiều Sâm đi về hướng hai nhân viên nữ còn đang tán chuyện quên cả trời đất kia...

6. Chương 6 - Ai Khó Dễ Ai?

Kiều Cảnh An cũng đã nghe được những lời kia, cậu biết rõ một số ít nữ tử đối với mọi chuyện đều luôn luôn có nhiều hiểu kỳ như vậy, cho nên cũng không để ý. Chỉ là cậu thật không ngờ vị huynh trưởng đứng bên cạnh ngược lại so với cậu còn tức giận hơn.

Kỳ thật lúc hai nữ nhân viên này chứng kiến Kiều Sâm xuất hiện, sắc mặt đã là lo sợ bất an. Lúc các cô lại nhìn thấy Kiều Cảnh An từ chỗ ngã rẽ đi ra thì trên mặt lập tức hóa thành một đồng tro tàn.

“Đang trong giờ làm việc lại không làm việc, còn đứng tán chuyện linh tinh, các cô đã không chuyên tâm công tác, vậy...”

“Ca.” Kiều Cảnh An biết rõ Kiều Sâm là muốn sa thải hai cô gái này. Cậu từ trước đến nay luôn kính nể những nữ tử biết đi làm, tự lực cánh sinh ở nơi đây. Trên sách cũng có nói dân cư của thế giới này rất đông, công việc là không dễ tìm. Con gái thỉnh thoảng nhằm chán mà buồn chuyện, tán dóc ở sau lưng thủ trưởng, đó cũng là chuyện bình thường. Nếu chỉ bởi vì một vấn đề nhỏ này mà sa thải bọn họ, đối với hai cô gái này mà nói, thật sự là không đáng.

Mắt nhìn hai nữ nhân viên sắc mặt đã xám ngắt, Kiều Cảnh An nâng tay khẽ nín một góc áo nhỏ của Kiều Sâm, nhẹ nhàng kéo kéo: “Ca, anh không phải đang vội đi làm việc sao, còn đang làm gì vậy?”

Kiều Sâm nhướng mày, nhưng nhìn đến hai ngón tay đang nín lấy góc áo mình, lửa giận ‘xì...’ một cái xẹp xuống hơn phân nửa, mắt lại xem xét sắc mặt bối rối của hai nữ nhân viên: “Ừ, đi thôi.” Tuy sắc mặt vẫn là không thay đổi, nhưng ánh mắt lại nhu hòa đi không ít.

Hai nhân viên nữ nhìn thấy tổng tài vào thang máy, mới thở phào một hơi. Một người trong đó nói: “Tôi vẫn cho là sếp không thích nhị thiếu gia, hôm nay xem ra...”

“Đây chính là ‘yêu’ cùng ‘hận’ trong truyền thuyết.” Người còn lại không biết tại sao lại nhớ tới bộ dáng nhị thiếu gia lúc đem ngón tay trắng nõn khẽ nín lấy góc áo của tổng tài, đột nhiên cảm thấy nhị thiếu gia mà trước nay luôn kiêu ngạo ương ngạnh kia cũng có chút đáng yêu.

“‘yêu’ cùng ‘hận’? Có ý tứ gì?”

.....

Kiều Cảnh An nghi hoặc nhìn Kiều Sâm dẫn cậu vào một cái hộp sắt kín mít. Không phải đi làm việc sao? Đem mình nhét vào trong hộp làm cái gì?

Trong lúc hộp sắt nhỏ bỗng khẽ nhúc nhích, cậu cảm thấy người có chút chùng xuống, lắc lắc đem loại cảm giác không khỏe này bỏ ra khỏi đầu. Không đến một phút đồng hồ, hộp sắt đột nhiên ngừng lại, lại đột nhiên mở ra, ngoài cửa đã không còn là cảnh sắc vừa thấy ban này.

Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An ánh mắt mê mang, khóe miệng cũng gợi lên mỉm cười, bất quá rất nhanh đã biến mất không thấy: “Còn đứng trong thang máy làm gì vậy? Ra đây.” Vừa rồi tiểu tử này cầu tình dùm

hai nhân viên nữ làm anh cảm thấy ngoài ý muốn, việc này cũng giống như Quỷ sa tăng thương chúa Jesus (kiểu như ‘mèo khóc chuột’), khiến anh thấy thực quý dị. Chẳng lẽ nói đệ đệ mất trí nhớ của anh chuẩn bị từ con đường ác bá chuyển sang đi con đường của thánh mẫu?

Kiều Cảnh An đi theo anh ra khỏi thang máy, vào văn phòng của Kiều Sâm. Thấy Kiều Sâm ngồi vào bàn công tác bên cạnh sắc mặt nghiêm túc bắt đầu làm việc, cậu không dám đi quấy rầy, ngồi trên ghế sa lon cầm một quyển sách chăm chú xem. Trên quyển sách này có giới thiệu phong trào thể dục thể thao của thế giới này, xem cũng rất thú vị.

Chờ Kiều Sâm xử lý xong vài văn kiện khẩn cấp, lúc ngẩng đầu lên thì mới phát hiện thời gian đã qua gần một giờ, nhìn về phía Kiều Cảnh An đang ngồi, chỉ thấy thiếu niên thường ngày nhao nhao ồn ào giờ phút này lại yên tĩnh ngồi trên ghế sa lon xem một quyển tạp chí thể thao, thần sắc yên tĩnh làm anh có loại cảm giác ảm áp nói không nên lời.

Trầm Tuấn tiến vào trong phòng làm việc của Tổng tài thì chứng kiến một màn hai huynh đệ hữu hảo ở chung, Kiều nhị thiếu gia bộ dáng yên tĩnh ngồi ở một bên, còn thật sự có vài phần hương vị của mỹ thiếu niên, nhưng điều kiện tiên quyết là vị thiếu gia này không mở miệng ra nói chuyện.

Trầm Tuấn gõ cửa vào làm cho Kiều Cảnh An đem chú ý từ trong quyển tạp chí kéo ra ngoài. Nhìn thần sắc của hai người, nghĩ đến họ có chuyện phải bàn, tâm cậu như gương sáng(hiểu rõ), đứng lên nói: “Ca, em ngồi mãi cũng có chút buồn bực, muốn đi ra ngoài giải lao một chút.”

Kiều Sâm cơ bản không muốn cho cậu ra ngoài, cho rằng tiểu tử này sẽ lại gây ra chuyện gì ngu ngốc, anh có chút do dự, nhưng nghĩ lại, tiểu tử này cũng đã sửa đổi không ít, cho dù đi ra ngoài đi một chút chắc cũng không sao, vì vậy nhẹ gật đầu: “Tùy cậu, chỉ cần đừng mang phiền toái về cho tôi.”

Trầm Tuấn trong lòng thầm than, vốn cho rằng hai vị này đã huynh hữu đệ cung, nhưng hiện tại xem ra, nhị thiếu gia vẫn là khuôn mặt như trước kia, chỉ là tính tình tốt hơn không ít.

Kiều Cảnh An đối với thế giới này có rất nhiều chuyện còn không hiểu, nhưng lại biết rõ thân phận của mình, chỉ ít có một điểm có thể khẳng định, bây giờ cậu đang không có bất luận phận sự gì ở chỗ này.

Ra cửa, cậu đi ra đứng ở cửa sổ nhìn ra thế giới bên ngoài. Nhà lầu cao hơn hai mươi tầng là thứ mà thế giới kia của cậu không có, đứng ở chỗ cao nhìn xe cộ đi lại phía dưới, cậu có loại cảm giác không chân thực. Vươn tay nhìn bàn tay của chính mình, trong lòng bàn tay đã không có vết chai do nhiều năm luyện kiếm cùng cưỡi ngựa mà lưu lại, trong đan điền càng không có nội lực nhiều năm vất vả luyện ra, ngay cả bầu trời tựa hồ cũng không sáng như thế giới kia của mình.

Ngẩng đầu nhìn thấy con chim sắt lớn bay qua, tên gọi là máy bay gì đó. Tại thế giới của mình, bay lượn chỉ là mộng tưởng, mà dù cho chính mình có khinh công, cũng không thể làm được như thế, nhiều lắm thì là nhảy được cao chút ít, phi được xa chút ít.

Tưởng tượng như vậy, Kiều Cảnh An lại cảm giác mình có chút bị thương, mình bây giờ không chỉ nhảy không cao, bay không xa, hơn nữa chủ nhân cái thân thể này còn bị người ta đánh cho nhập viện. Cậu càng nghĩ càng cảm thấy ghen ghét, hận không thể gấp rồi đem hấn đánh chết thì thôi. Đường đường một đấng nam nhi, lại vì một nữ nhân mà nháo (làm loạn) thành như vậy, nháo thành như vậy còn chưa tính, lại còn bị người ta đánh thành như vậy.

Nghĩ tới cậu lúc còn là một quý công tử văn võ song toàn trong thành Lạc Dương, khi nào lại có thể dễ xảy ra chuyện xấu hổ như vậy? Hiện tại, tuy bộ dạng của cái lớp vỏ bọc này không tính là quá tệ, nhưng gương mặt so với mình kém một chút, thân cao cũng kém một tấc, thân phận thì kém một trời, nhất là thanh danh so với chính mình thì kém cách xa vạn dặm! Được rồi, tưởng tượng như vậy, Kiều nhị thiếu gia trong nội tâm càng thêm ảm ức, nghĩ tới cậu là một công tử thế gia, trong thành Lạc Dương đều được các nữ tử vô cùng ái mộ, như thế nào lại thành kẻ chỉ biết ăn chơi trác táng, người gặp người ngại (ai cũng muốn tránh mặt) như vậy?

Điều này khiến Kiều Cảnh An lủi thủi đi ra một góc mà tự mình bị phần (ra xó nhà tự kỉ =.,=). Phía đầu bên kia, vài người quản lý vừa mới đi lên chuẩn bị tham gia hội nghị với tổng tài thì chứng kiến một thiếu niên mảnh khảnh đang đứng đó. Nhìn bóng lưng có thể kết luận được người này mang khí chất ưu nhã, chỉ

là làm cho người ta có một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu, loại cảm giác quái dị này rốt cục là từ đâu mà tới?

Không đúng, phải nói tầng lầu này như thế nào lại xuất hiện một nhân viên không thuộc bốn công ty (công ty mình)? Mọi người xoay động con mắt, chẳng lẽ là thân thích của nhà tổng tài? Chính là theo như tính tình của tổng tài, dù là con cháu thân thích trong nhà cũng không được cho phép đến đây đi loạn a?

Bọn họ đột nhiên nhớ tới cái ‘tin dữ’ vừa mới loan truyền lúc này không lâu, chẳng lẽ người này thật sự là...?!

“Mọi người đều đứng đây làm gì?” Trầm Tuấn mở cửa ra, thấy vài quản lý còn đang sững sờ ở cửa thang máy, ánh mắt đều nhất tề nhìn về một hướng. Theo ánh mắt của những người này nhìn lại, Trầm Tuấn bắt đầu đi, cái cậu Kiều nhị thiếu gia này mới thay đổi quần áo thôi mà bọn họ đã không nhận ra.

“Nhị thiếu gia, tổng tài gọi cậu vào phòng.” Trầm Tuấn nghĩ tới lời nói của tổng tài, sờ sờ mũi, quả nhiên trong mắt tổng tài, nhị thiếu gia dù có thay đổi như thế nào, thì vẫn là một quả bom di động.

Nhóm người quản lý vừa nghe đến từ ‘nhị thiếu gia’ này, đồng loạt quay đầu, thật sự là bọn họ có mắt như mù, thiếu niên ưu nhã ở đâu ra? Rõ ràng chính là một bộ dáng chơi bởi lêu lổng.

Thấy sự tán thưởng trong mắt bọn họ nhanh chóng biến thành khinh thị, Trầm Tuấn nhún nhún vai, nhị thiếu gia, nhìn những chuyện ngu ngốc cậu đã làm đi, cả thế giới ai cũng chán ghét.

Lúc Kiều Cảnh An xoay người, chư vị quản lý người thì nhìn trời, người thì nghịch tóc,... Thực ngạc nhiên là không có một ai nhìn cậu, Kiều Cảnh An ra vẻ như không biết gì, bước lướt qua bọn họ, chỉ là lúc đi qua vài vị quản lý, còn nở một nụ cười thật tươi, khiến vài vị quản lý đó lập tức toàn thân phát lạnh.

Trầm Tuấn cười tủm tỉm xem bọn họ thay đổi sắc mặt. Nhị thiếu gia trước kia làm cho người ta nửa chết nửa sống, nhị thiếu gia hiện tại lại làm cho người ta hận không thể tự sát, xem đi, chỉ một cái cười cũng có thể đem bọn họ ra dọa thành như vậy, thật sự làm cho người ta vạn phần thương cảm.

Bởi vì là hội nghị nhỏ, nên mấy người trực tiếp họp tại phòng tổng tài. Kiều Cảnh An ngồi trên ghế sa lon, liếc qua sắc mặt của mọi người. Vì vậy lại ở trước mắt bao người, một mình đem sô pha kéo kéo tới dưới cửa sổ, sau đó khẽ mở miệng: “Các vị họp đi, tôi đọc sách.” Lúc này ở trên tay cậu chính là một quyển bách khoa toàn thư truyện cười.

Trầm Tuấn nhìn thấy quyển sách này thì sắc mặt lại biến. Đó là quyển sách mà lúc trước hắn đã đưa cho sếp, trên danh nghĩa rất ư hoa mỹ là giúp sếp buông lỏng áp lực, trên thực tế chỉ là vì muốn nhìn xem sắc mặt của sếp thay đổi. Kết quả lúc ấy sếp mặt không cảm xúc đọc hết cả quyển sách, rồi ném qua một bên. Hôm nay như thế nào lại rơi vào trong tay nhị thiếu gia?

Còn có, nhị thiếu gia khi nào thì một tay kéo sô pha cũng nhẹ nhàng như vậy?!

“Chuyện này cứ như vậy...”

“Phụt! Xì...” (tiếng nén cười) Sau đó liền cường chế tiếng cười.

Kiều Sâm cau mày, sắc mặt xanh lại.

“Tỉ lệ trên thị trường...”

“Ha...” Có lẽ người này cũng biết mình không nên cười, vì vậy che miệng cố nén, chỉ còn thấy bả vai run run lên.

Sắc mặt Kiều Sâm từ xanh biến thành đen.

Trầm Tuấn yên lặng nhìn thiếu niên đang cười đến sung sướng kia, nhị thiếu gia, cậu lại bắt đầu muốn tiến tới tàn phá thân kinh của tổng tài sao?

“Cứ như vậy...” Kiều Sâm lấy bút ra vẽ lên trên biểu đồ, lần này người phía sau không cười thành tiếng, chỉ là có một chút thanh âm run rẩy rơi vào trong lỗ tai của anh.

“Xoẹt!” Bút máy rạch một đường thẳng tắp xé rách tờ A4, phát ra âm thanh chói tai.

Tất cả quản lí nhìn ngòai bút lờ lờ hàn quang (ánh sáng lạnh) trong tay tổng tài, lập tức có loại cảm giác: có lẽ tổng tài thực muốn dùng cái bút này đâm chết nhị thiếu gia. Bọn họ yên lặng dời đi ánh nhìn, làm bộ như không thấy gì.

“Kiều Cảnh An.” Kiều Sâm thanh âm rất ôn nhu, chỉ là sắc mặt có chút phát lạnh.

“Ách, ca?” Thiếu niên bởi vì nhin cười đến làm cho sắc mặt đỏ lên, trong mắt mang theo thủy quang (mắt long lanh ánh nước), quay đầu nhìn về phía Kiều Sâm, biểu lộ thoát nhìn đáng yêu vô tội tới cực điểm: “Có chuyện gì ạ?”

Tất cả quản lí đều thu hồi con mắt mà thiếu chút nữa đã bị cái biểu lộ đáng yêu này của nhị thiếu gia này làm cho rút hết xuống đất. Toàn bộ dụi dụi mắt, nhìn trang giấy bị xé thành hai nửa trên mặt bàn.

Kiều Sâm sắc mặt lại biến, cuối cùng vẻ mặt vừa mới một hồi xanh một hồi đen thoáng chốc lại trở nên bình thường như không có chuyện gì xảy ra: “Không có việc gì, hội nghị chấm dứt tôi sẽ mang cậu đi ra ngoài ăn cơm trưa.” Nói xong, lại bình tĩnh rút từ bên cạnh ra một tờ A4 trắng tinh khác, quét mắt nhìn các vị quản lí: “Tiếp tục.”

Kiều Cảnh An khép lại quyển sách trên tay, rất là hiểu chuyện mở miệng: “Ca, anh cứ chăm chỉ làm việc, không cần phải phân tâm, em bây giờ còn chưa đói bụng.”

Các vị quản lí mắt nhìn tổng tài khuôn mặt còn muốn đen hơn hồi nãy, cùng với tờ A4 lần nữa lại bị kéo lê một đạo vết thương, lập tức nghiêm nghị cúi đầu cung kính: Nhị thiếu gia, ngài đúng là thần.

.....

7. Chương 7 - Miệng Tiện? Đánh!

(miệng tiện: nói ra những lời hèn mọn)

Giờ cơm trưa, bởi vì buổi chiều còn có một lượng lớn công việc cần xử lý, Kiều Sâm không mang Kiều Cảnh An đi ra nhà hàng dùng cơm, mà gọi đồ ăn bên ngoài đem tới, chỉ là lo lắng vấn đề vệ sinh, nên anh có chút do dự.

“Sếp, nghe nói đồ ăn của nhà ăn công nhân viên cũng không tồi: ” Ở phía sau, Trầm Tuấn làm thư kí kiêm trợ lý của tổng tài liền anh đứng đứng dậy, nói xong câu đó, hẩn mắt nhìn sắc mặt ‘hiếu rở’ của nhị thiếu gia, tựa hồ không có gì bất mãn, hơi có chút yên tâm: “Hơn nữa trong nhà ăn có vài loại suất cơm, đến lúc đó anh có thể dựa theo khẩu vị để chọn món.”

Chư vị quản lí nhất tề gật đầu, tỏ vẻ mức sống của nhân viên công ty nhà mình vẫn là rất không tệ, đều bắt đầu giới thiệu vài loại món ăn thấy khá ngon.

Kiều Sâm nghĩ nghĩ, lại thấy Kiều Cảnh An tựa hồ không có ý gì bất mãn, vì vậy xuất phát từ chí thượng (vấn đề được đặt lên hàng đầu) là vệ sinh an toàn, anh quyết định chính mình đi nhà ăn mua hai suất cơm lên.

Cho đến khi người trong văn phòng đi ra ngoài hết, Kiều Cảnh An mới để quyển sách trên tay xuống, như có điều suy nghĩ, nhìn cánh cửa đã đóng chặt. Vừa rồi nghe mọi người nói những món ăn kia, nghe đều là không tồi, nghĩ tới kiếp trước đám thủ hạ của địa chủ chỉ là những đứa ở làm công, ngay cả chỉ muốn ăn cho chắc bụng cũng là cả một vấn đề, hiện tại tựa hồ so với trước kia đã khá hơn nhiều. Nghĩ như vậy, vị huynh trưởng này làm người kỳ thật cũng không tệ lắm, ngoại trừ có hơi thô lỗ chút ít, những cái khác đều có thể chấp nhận được.

Tiếng đập cửa lần nữa vang lên, Kiều Cảnh An nghi hoặc nhíu mày, bọn họ không phải vừa mới rời khỏi sao? Nhanh như vậy đã trở lại? Đi đến phía trước kéo cánh cửa ra nhìn, đứng ở cửa ra vào chính là một nam nhân xa lạ, cậu hơi sững sờ, lập tức mỉm cười hỏi: “Chào tiên sinh, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, anh nếu là đến tìm chủ nhân của nơi này, thì xin chờ một lát.”

Trác Khê đánh giá thiếu niên ở trước mắt, cho là trợ lý mới vừa từ chỗ nào đó chui ra của Kiều Sâm. Hắn trực tiếp ngồi lên ghế sa lon, lười biếng dựa vào: “Gọi điện thoại cho sếp của các người, nói Trác Khê ta đến tìm hân.” Nói xong, lại liếc mắt người còn đang đứng ở một bên: “Thuận tiện lấy cho ta một ly cà phê.”

Câu mày nhìn bộ dạng lười nhác của nam nhân, Kiều Cảnh An cảm thấy không hài lòng.

Là khách nhân tới tìm gặp gia chủ lại không thông báo cho gia chủ biết trước, thất lễ.

Đến nơi của chủ nhà hân là khách phải theo chủ, người này lại tùy tiện, không có chút sự chú ý lễ phép nào của khách nhân, rất thất lễ.

Nhờ người ta làm việc gì thì ngay cả chút khách khí cơ bản cũng không có. Kiếp trước tuy mình là thân phận cao quý, nhưng đối xử với bọn hạ nhân trong nhà bạn bè cũng là khách khách khí khí. Người này quả nhiên là vô lễ đến cực điểm.

Càng nghĩ càng cảm thấy người trước mắt này không đáng tương giao (quan hệ), vì vậy Kiều nhị thiếu gia bất mãn, trên mặt nghiêm nghị, lông mày nhíu lại: “Vị tiên sinh này xin mời cứ tự tiện (tự đi mà làm), thứ cho tại hạ chiều dài không chu toàn.” Nói xong, cầm lấy cuốn [truyện cười bách khoa toàn thư] của mình ngồi xuống bên cửa sổ.

Tại lúc cậu còn rất nhỏ, phụ thân đã từng nói qua: quân tử giao hữu (kết bạn) đương nhiên phải biết chọn, theo như cái gọi là ‘gần mực thì đen, gần đèn thì sáng’, nếu là không cần thiết, vẫn nên ít nhiều lời với những kẻ không hay ho.

Trác Khê trợn mắt há hốc mồm nhìn thiếu niên có bộ dáng nôm nà cứ như vậy không đếm xỉa gì tới mình, ngồi một chỗ đọc sách. Nghĩ đến chính mình từ lúc gia nhập tập đoàn Kiều thị chưa bao giờ phải hẹn trước, ngay cả các quản lý đối với mình cũng là khách khách khí khí, khi nào thì một tiểu trợ lý mới tới lại có thể coi mình trở thành không khí như vậy?

Tên gấu con láo toét này đến tới cùng là ai tuyển vào, cái kiểu căng căng này so với hân còn ghê gớm hơn, chưa từng nghĩ Trác Khê hân khi nào lại phải chịu qua loại lạnh nhạt này.

.....

Trầm Tuấn cùng Kiều Đại tổng tài chọn cơm tại nhà ăn của công nhân viên, chứng kiến sếp chọn tới chọn lui, cuối cùng lựa mấy món ăn, nhìn thấy có nấm hương xào, rau xào, cá nheo hấp, hân phát hiện, rất nhiều món trong đó hân đều không biết là sếp đã từng nếm qua.

Sau đó hân theo sếp đi vào khu điểm tâm, nhìn sếp cơ hồ dùng mực quang soi kỹ, chọn lấy hai miếng bánh ngọt, lại mua hai chén trà sữa, Trầm Tuấn trong đầu chợt suy ra một lý giải có chút kinh hãi: chẳng lẽ nói những thứ này là đều là lựa chọn dựa theo khẩu vị nhị thiếu gia?

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của huyết thống trong truyền thuyết, sức mạnh của tình thân? Nghĩ đến cảnh hai huynh đệ hồi trước, Trầm Tuấn lập tức đem cái suy nghĩ dọa người này ném ra khỏi não. Nếu hai người này thực sự có cái gọi là ‘huyết thống ràng buộc’, như vậy nhị thiếu gia cũng sẽ không đem sự tình nháo thành cái dạng kia.

Nhìn xem quá trình tổng tài thận trọng đến kì lạ chọn xong đồng đồ ăn vừa dinh dưỡng lại ngon miệng, hân yên lặng lấy cho mình chén dấm chua nhỏ xếp lên khay thức ăn. Chuyện huynh đệ nhà người ta không liên quan gì đến mình, lo kiếm tiền nuôi sống bản thân mới là đại sự.

.....

Trong phòng làm việc của Tổng tài, Trác Khê rất ghen khuất, rất buồn khổ, rất âm ỉ, hân nghe thấy thiếu niên bên cạnh thỉnh thoảng sung sướng cười ra tiếng, vì vậy rốt cục không thể nhịn được nữa, đi đến bên cạnh thiếu niên: “Tiểu tử, truyện cười đã xuất bản một năm trước mà cậu cũng có thể cười thành như vậy, cậu đến tới cùng là từ nơi nào rơi xuống?”

Vì vậy đúng lúc Kiều Sâm đẩy cửa vào thì... chứng kiến được chính là Kiều Cảnh An vẽ mặt mê mang ngồi trên ghế sa lon, trong đôi mắt hắc bạch phản ánh tràn đầy khó hiểu đối với hành vi của người bên cạnh, mà Trác Khê đứng ở bên cạnh cậu lại lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, cùng lúc nói ra cái câu mà anh vừa vắn nghe được là: “Từ nơi nào rơi xuống.”

Mày nhú lại rồi giãn ra, giãn ra rồi lại nhún, nhìn thiếu niên trên mặt ửng hồng tức giận nhưng tựa hồ lại e ngại cái gì rồi biến mất không thấy, Kiều Sâm cầm trong tay mấy cái cơm hộp đặt tới trên bàn, mở miệng nói: “Tôi ăn cơm.”

Trác Khê vừa thấy được Kiều Sâm, trên mặt lộ ra một nụ cười du côn, đi qua vỗ vỗ vai anh: “Tôi hỏi cậu đi đâu chiều (mời về làm việc cho mình) được cái con gấu con này?”

Kiều Cảnh An từ trên ghế salon đứng lên, nghe được Trác Khê nói những lời này, khoe miệng giật giật, cuối cùng không nói thêm gì, nhưng nụ cười ưu nhã trên mặt càng ngày càng phai. Thực ra cậu chỉ ngại cái nguyên tắc là ‘quân tử động khẩu không động thủ’. Người này thoát nhìn có lẽ cùng Kiều Sâm giao hảo (có quan hệ tốt), cậu tuy bất mãn, nhưng cũng không thể động thủ với khách nhân.

“Ồ, ăn nhiều rau vậy cũng không tôi đâu, chỉ là cậu chừng nào thì lại thích ăn những món nhẹ nhàng, thanh đạm gì đó như thế này?” Trác Khê quét mắt nhìn mấy hộp cơm loại cao cấp trong suốt, rất hứng thú hỏi: “Chẳng lẽ, là muốn nịnh nọt khẩu vị tiểu mỹ nhân?”

“Trác Khê!” Kiều Sâm thấy hắn càng nói càng thái quá, tuy đám bạn từ trước đến nay không thềm để ý mấy câu nói giỡn nhau, nhưng là lần này đối tượng đem ra trêu chọc lại chính là đệ đệ mình. Nếu là hồi trước, anh cũng sẽ không thềm quan tâm, nhưng là bây giờ đứa bé kia đã an phận, người này còn đi trêu chọc, xem ra hiện tại chính là Kiều Cảnh An còn quá khách khí đối với hắn.

Kiều Cảnh An đến gần bên Kiều Sâm, chỉ là con mắt đã có chút mị lên, tiểu mỹ nhân? Cậu kiếp trước đã từng bị một ác bá có mắt không trông đùa giỡn, đối với cái từ ‘mỹ nhân’ này là ghét cay ghét đắng, hôm nay lại nghe một nam nhân cà lơ phất phơ lần nữa dùng cái từ này gọi mình, lửa giận trong lòng dần dần bốc lên.

“Đại lão gia chỉ đùa một chút, đừng cho là thực...” Nói rồi, Trác Khê nghiêng đầu hướng Kiều Cảnh An cười nói: “Nhé, tiểu mỹ nhân.”

Ngay tại giây tiếp theo, hắn chỉ cảm thấy bụng tê rần, đầu óc choáng váng, sau đó liền phát hiện chính mình đã bị bay đến trên ghế sa lon, cách chỗ mình mới đứng vừa rồi khoảng chừng năm bước, sau nửa ngày hắn mới kịp phản ứng, chính là mình bị đánh ?!

Kiều Cảnh An rất có phong thái thu hồi chân trái vừa mới chỉ dùng ba thành công lực, có chút bất mãn hừ một tiếng. Nếu không phải cái thân thể này thể chất quá kém, người này không bị đá đến lưng dán trên tường thì khó mà giải được mối hận trong lòng cậu.

“Kiều Cảnh An!” Kiều Sâm nhún mày.

Kiều Cảnh An đuôi lông mày mang chút bất mãn nhìn nam nhân vừa rống cậu.

“Từ nay về sau trước khi ăn cơm không được vận động, đối với dạ dày không tốt.”

Tại trên ghế sa lon, Trác Khê ôm bụng của mình: có nghe nhầm không? Kiều Sâm, lão tử(‘ông nội người’, cách tự xưng tục) là bị đánh đó, người cho lão tử chút chú ý có được không?!

“Nhục người người cần phải bị nhục chi (làm nhục người khác thì sẽ bị người khác làm nhục lại), ta không đánh người là bởi vì quan hệ của người với huynh trưởng, nhưng là người vẫn không biết thân biết phận, quá thất lễ.” Kiều nhị thiếu gia nhìn quét một lượt người đang co quắp trên ghế sa lon, lại ưu nhã thuận tay kéo sofa đến bên cạnh bàn làm việc, ngoan ngoãn tiếp nhận đồ ăn huynh trưởng mang về.

Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An không sảo không nháo ngồi xuống, có chút cảm khái (tán dương) nghĩ: hiện tại tiểu tử này quả nhiên hiểu chuyện không ít, ngay cả người miệng tiện như Trác Khê cũng chỉ là đá một cước, nếu là trước kia, chỉ sợ đã sớm huyền não long trời lở đất rồi.

Nhìn Trác Khê không hề có hình tượng nằm bẹp trên ghế sa lon, lại nhìn nhìn đệ đệ nhà mình ngay cả ăn cơm cũng là một vẻ ưu nhã cao quý, ‘người nào đó’ làm huynh trưởng rất là thỏa mãn gật gật đầu: ừ, vẫn là đệ đệ nhà mình thoát nhìn thuận mắt nhiều hơn.

Sau khi Trác Khê cuối cùng cũng đem hô hấp trong ngực làm thuận, thì chỉ thấy Kiều Đại thiếu gia và Kiều nhị thiếu gia cùng nhau dùng cơm trưa trong bầu không khí hài hòa ấm áp. Hắn hiện tại mới biết được Tiểu Mỹ nam trước mắt này là đệ đệ chơi bởi lêu lổng trong truyền thuyết của Kiều Sâm, vì vậy hắn bị phần cào

lớp vải dưới sô pha. Hẳn như thế nào không biết trên thực tế Kiều Sâm cùng vị đệ đệ này của mình lại có quan hệ tốt như thế, như thế nào không biết tên bại gia tử chơi bởi lêu lổng trong truyền thuyết sao lại là một thiếu niên ưu nhã như thế.

Tin lầm lời đồn, hại chết người a!

“Ca, hẳn đang phá đồ của nhà của chúng ta.” Kiều Cảnh An ăn xong cơm trưa, rốt cục cũng nói ra lời muốn nói nhất.

“Không sao, phá hỏng thì bắt hẩn đền, nhà hẩn có tiền.” Kiều Sâm liếc xéo Trác Khê, sau đó thu dọn mấy hộp cơm trên bàn.

“A.” Hiểu rõ gật đầu, hóa ra cũng chỉ là một kẻ chỉ biết ăn chơi trác táng, khó trách thất lễ như thế, Kiều Cảnh An đã hiểu, giúp Kiều Sâm cùng nhau dọn bàn.

Kiều Sâm nhìn thiếu niên đang cúi đầu thu dọn các thứ, khóe miệng khê cong.

Trác Khê sắc mặt cứng ngắc nhìn xem cảnh hai người giúp đỡ lẫn nhau, lập tức ghen hống. Hẩn đến tột cùng là gặp xui xẻo gì, mới có thể đến tìm Kiều Sâm đứng vào hôm nay.

Sau khi Trầm Tuấn ăn xong cơm trưa rồi đi lên, thì chứng kiến được chính là Trác Khê vẽ mặt ai oán ngồi trên ghế sa lon, mà trên chiếc áo màu trắng hình như còn có một dấu chân khả nghi. Hẩn nghi hoặc đưa mắt nhìn nhị thiếu gia đang ngồi trước cửa sổ đọc sách, lại nhìn nhìn tổng tài đang chú tâm vào máy vi tính, chẳng lẽ nói Trác thiếu gia là bị đánh ở bên ngoài?

Biết rõ Trác Khê cùng tổng tài là hảo hữu (bạn tốt), Trầm Tuấn cười tủm tỉm bắt chuyện với Trác Khê: “Trác thiếu gia, chào cậu.”

“A, là Tiểu Trầm a.” Trác Khê vuốt vuốt bụng, hữu khí vô lực (chỉ còn có khí lực thể thở, không còn chút sức lực nào) tựa ở trên ghế sa lon, cũng không có mở lời trêu chọc như thường.

“Trác thiếu gia hôm nay là làm sao vậy, ở bên ngoài gặp chuyện gì sao?” Chứng kiến động tác của Trác Khê, Trầm Tuấn càng thêm khẳng định suy đoán của mình. Căn cứ vào nguyên tắc phải quan tâm tới hảo hữu của tổng tài, vì vậy hẩn lễ phép hỏi một câu như vậy.

“Khụ, không có việc gì.” Nhòm nhòm thẳng nhóc gầy teo nhược nhược (yếu ớt) trước cửa sổ, Trác Khê bị phần nghi: chẳng lẽ nói đây đều là tự mình chuốc lấy sao, bị người còn nhỏ tuổi hơn mình một cước đạp bay, thực sự là chuyện khó có thể mở miệng a.

“Đừng để ý đến hẩn.” Kiều Sâm theo trên màn hình máy tính phân ra một chút ánh mắt cho Trầm Tuấn: “Hẩn tự chuốc lấy.” Nói xong, lại nghiêng đầu nhìn về phía người ngồi dưới cửa sổ: “Kiều Cảnh An, vừa ăn cơm xong không nên đọc sách.”

Trầm Tuấn đột nhiên nhớ tới thói quen thường hay thích trêu đùa người khác của Trác Khê, lại nhìn nhị thiếu gia ngoan ngoãn đem sách khép lại, lập tức ngộ ra.

Trác thiếu gia, cậu quả nhiên là tự chuốc lấy.

.....

8. Chương 8 - Mcdull

Thường thì thiếu gia nhà giàu đều có một loại tật xấu, đó chính là ngang bướng.

Trác Khê bị hai huynh đệ họ khinh thường như vậy, hẩn càng không chịu đi, liều mạng ở lì trong văn phòng tự tìm cho mình phiền phức.

Buổi chiều, lúc Trầm Tuấn lần đầu tiên tiến vào văn phòng tổng tài, thì chỉ thấy Trác Khê vẫn ngồi ở trên ghế salon, hai mắt xuất thần nhìn chăm chăm nhị thiếu gia, còn tổng tài căn bản là không để ý tới Trác thiếu gia.

Lúc Trầm Tuấn lần thứ hai tiến vào văn phòng tổng tài, tổng tài đang ở bên cạnh nhị thiếu gia nói gì đó, xem ra có lẽ là muốn lấy đi quyển sách trên tay nhị thiếu gia, mà Trác thiếu gia chính là vẻ mặt nhàm chán cào đẽm sô pha.

Khi hần lần thứ ba tiến văn phòng, tổng tài đang xử lý văn kiện, nhị thiếu gia nằm ngả lên ghế sa lon, tựa hồ là đang ngủ, trên người còn đang đắp một cái áo vest vụn phần (vô cùng) quen mắt, mà Trác thiếu gia tiếp tục ở một bên cào sô pha. Trầm Tuấn vuốt mũi đi ra cửa, đây đúng là một cái khung cảnh quái dị.

Hần nhớ rõ Trác thiếu gia tựa hồ cùng tổng tài quan hệ không tệ, hôm nay xem ra, đối với tổng tài mà nói, vẫn là nhị thiếu gia nặng hơn chút ít, tuy các tính xấu trước kia của nhị thiếu gia so với Trác thiếu gia còn muốn ác liệt hơn nhiều.

“Trác Khê, nếu cậu còn cào sô pha, tôi sẽ đá văng cậu ra khỏi đây ngay.” Kiều Sâm khép lại văn kiện trong tay, mặc dù là sô pha làm từ vải mềm, tiếng cào không lớn, nhưng nghe cũng thật sự khó chịu.

“Dù sao cậu cũng muốn bắt tôi đền, tôi cào ghế salon của mình thì mắc mớ gì tới cậu.” Trác Khê cũng không ngẩng đầu lên, dùng sức cào thêm hai cái.

“Như vậy hiện tại đem sô pha của cậu khiêng ra ngoài, phòng làm việc của tôi không bày đồ đạc của người khác.” Kiều Sâm gầm giọng nói: “Có cần tôi gọi người tới giúp cậu hay không?”

“Ha ha, tôi chỉ đùa một chút thôi, không nên tưởng thật.” Trác Khê nhìn cái sô pha phía dưới, đoán ra trọng lượng của nó, đã suy ra được một khẳng định chắc chắn, đó là nếu có khiêng, thì chỉ có thể là cái sô pha này khiêng hần, còn hần thì khiêng không nổi cái sô pha này.

Nghiêng đầu dựa vào sô pha, Kiều Cảnh An mơ mơ màng màng mở to mắt, chứng kiến trước mắt mình là một bức tường trong suốt, không đúng, là cửa sổ thủy tinh. Trong lỗ tai truyền đến một tiếng cười mất tự nhiên, cậu hiểu kỳ quay đầu nhìn lại, lại chứng kiến cái người vô lễ kia vẫn còn đang ngồi trên ghế salon.

Người này còn chưa đi sao? Tuy không thể nào chấp nhận được hành vi của người này, nhưng người làm chủ nhà đương nhiên sẽ không làm cái việc là đuổi khách đi. Cậu trừng mắt nhìn, cúi đầu bảo trì trạng thái trầm mặc, chiếc áo vest đang phủ ở trên người cậu rớt xuống, đây là áo của huynh trưởng ?

Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An tỉnh, thì không hề để ý tới Trác Khê, nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói với Kiều Cảnh An: “Còn một lúc nữa tôi mới tan tầm, nếu cậu thấy buồn chán thì đọc sách đi.”

“A.” Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn Trác Khê, rút ra cuốn sách để ở bên cạnh, tiếp tục đọc bách khoa toàn thư truyện cười. Tuy cậu không hiểu loài động vật gọi là gấu mèo tại sao cả đời tâm nguyện có được màu sắc rực rỡ, cũng không hiểu tại sao cuộc sống của chim cánh cụt là ăn, ngủ, nhảy nhót,... bất quá thoạt nhìn vẫn là rất thú vị.

“Xuy...” Trác Khê nhìn thời gian, mới 4h chiều, Kiều Sâm lúc nào lại về sớm như vậy, hần thật đúng là chưa từng gặp qua, chỉ là biểu hiện của vị Kiều nhị thiếu gia này làm hần thật sự có chút nằm ngoài sự tưởng tượng của mình.

Lời đồn xoay quanh Kiều gia nhị thiếu gia cũng không ít, nhưng toàn bộ đều là nói cậu ta không nên thân như thế nào, luôn chọc vào phiền toái gì đó, rồi quan hệ giữa Kiều gia đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia đậm nhạt ra sao,... Hôm nay vừa thấy, hần đã hiểu được mấy tin đồn đó sở dĩ được gọi là tin đồn, cũng là bởi vì chúng không thể tin.

Xoa cái bụng vẫn còn đau nhức vì bị Kiều Cảnh An đá, Trác Khê đánh giá cẩn thận cái cậu Kiều nhị thiếu gia mà mới chỉ nghe kỳ danh chưa thấy mặt: mặc quần áo rất vừa người, cũng không có nhố nhăng như thời trang giới trẻ đang lưu hành bây giờ; làn da rất trắng, hần là được bảo dưỡng không tồi; bộ dáng cũng rất khá, cũng là một mỹ thiếu niên, ngoại trừ lúc đá mình một cước kia, thời gian khác hầu như đều tính lặng, thật sự cùng cái tên ăn chơi trác táng trong truyền thuyết kia hoàn toàn bất đồng, ngược lại còn có vài phần ưu nhã của con cháu thế gia.

Nghĩ tới bộ dáng Kiều Cảnh An lúc dùng cơm trưa, Trác Khê vẫn nhẹ gật đầu, thực sự phải gọi là ưu nhã, dù sao người có thể ăn cơm hộp ra phong thái như đang ngồi trong nhà hàng cao cấp cũng không phải tùy ý là có thể thấy được.

Buổi chiều năm giờ, Kiều Sâm đóng máy tính, khóa kỹ ngăn tủ, nói với Kiều Cảnh An đang im lặng ngồi đối diện ở một bên: “Đi... về nhà.” Nói xong lời này, ánh mắt anh hơi đổi, mới một ngày, mà anh đã thừa nhận tiểu tử này là một thành viên trong biệt thự của mình?

“Dạ.” Nghe thế, Kiều Cảnh An đứng lên đem sách để lại chỗ cũ, cũng kéo xô pha về chỗ ban đầu, không hề có nửa điểm khó khăn.

Nhìn một loạt động tác của Kiều Cảnh An, Kiều Đại ca có chút vui mừng, tiểu tử này vốn là đệ đệ của mình, hiện tại lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, có một người nhà như vậy cũng không tệ.

Lúc Trầm Tuấn chứng kiến tổng tài nhà mình dẫn nhị thiếu gia quang minh chính đại tan việc sớm, thiếu chút nữa thì đem mắt kính của mình rớt xuống, phản ứng có điều kiện nhìn về phía cửa sổ sau lưng, ánh mặt trời sáng lạn, không có dấu hiệu phong vân biến sắc (dấu hiệu trời sắp có bão), lại nhìn nhìn cái trán của tổng tài, rất bình thường cũng không có dấu hiệu ẩn đường biến thành màu đen (bực bội), vì vậy... đây là kỳ tích trong truyền thuyết?

“Không cần nhìn nữa.” Trác Khê đưa tay đặt lên vai của hắn: “Tiểu Trầm à, tổng tài nhà các người kỳ thật cùng Kiều nhị thiếu gia quan hệ rất tốt a, những lời đồn kia về nhị thiếu gia, tổng tài nhà các người mặc kệ sao?”

Trầm Tuấn thần nhiên gạt ra móng vuốt đang đặt trên vai mình: “Trác thiếu gia, ‘lời đồn đại dừng lại tại trí giả’ (ý nói người có trí thức sẽ không tin lời đồn đại), chẳng lẽ ngài lại tin tưởng đồng tin vịt kia?” Nói xong, còn mỉm cười với Trác Khê: “Thực xin lỗi, tôi còn có công việc phải xử lý.” Sếp trốn việc về sớm, người làm thư kí như hắn chỉ có tăng ca.

Trác Khê nhíu mày, ‘lời đồn đại dừng lại tại trí giả’, người này có ý tứ gì?

Hừ, lão tử hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không có tin lời đồn đại nào. Trác đại thiếu gia vẫy vẫy tóc, chịu đựng cảm giác đau trên bụng, ưu nhã đi ra khỏi tòa nhà của Kiều thị.

Trầm Tuấn từ bên cửa sổ thò đầu ra nhìn về phía Trác Khê đã đi xa, lắc đầu, ‘lời đồn đại dừng lại tại trí giả’, nhưng ngay cả thực giả của lời đồn đại đều phân không rõ thì đúng là một tiểu tử ngu ngốc a.

Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An ngồi vào trong xe, xoay người cài dây an toàn cho cậu: “Khuya hôm nay sau khi dùng bữa tối thì nghỉ ngơi cho tốt.”

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu, đợi xe đi đến đường lớn, cậu mới do dự hỏi: “Ca ca, trường học là như thế nào?”

“Chính là chỗ học tập mà thôi, còn có thể thế nào?” Kiều Sâm nhớ tới đầu óc Kiều Cảnh An hiện tại không rõ ràng lắm, đối với hoàn cảnh lạ lẫm có thể sẽ sợ, vì vậy lại mở miệng nói: “Không cần sợ hãi, cậu là thiếu gia của Kiều gia, sẽ không có người nào dám động tới cậu.”

Kiều Cảnh An khước môi giật giật, không nói gì, không khỏi có chút băn khoăn: vậy chủ nhân trước kia của thân thể này là như thế nào mà vào bệnh viện?

“Chỉ cần cậu không ra ngoài gây chuyện.” Kiều Sâm tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng cậu, nhắm mắt: “Ngày mai tôi đưa cậu tới trường học.”

Về những lời đồn đại rằng Kiều nhị thiếu gia không được gia chủ đương thời chào đón linh tinh gì đó, khiến cho anh hiểu tự mình phải đi giải quyết, chỉ là không biết tiểu tử này có thể an phận bao lâu.

“A.” Kiều Cảnh An gục đầu xuống, nghĩ tới những lời mà hộ sĩ cô nương đã từng nói lúc còn trong bệnh viện, trong nội tâm thoáng hiểu được ý tứ trong đó. Cậu nhìn sang nam nhân trầm mặc bên cạnh, có lẽ người nam nhân này cũng không phải lạnh lùng vô tình như lời của hộ sĩ cô nương?

Có lẽ huynh đệ bọn họ lúc trước thật là có mâu thuẫn gì đó, dù sao hai người không phải cùng một mẹ sinh ra, mâu thuẫn giữa hai huynh đệ cùng cha khác mẹ cũng có thể là có.

Trong xe bắt đầu khô phục trầm mặc, một lúc lâu sau, Kiều Cảnh An đột nhiên mở miệng: “Ca ca, em bao nhiêu tuổi rồi?”

Kiều Sâm ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt thiếu niên tràn đầy mê mang, tay cầm lái ghì chặt: “Cậu 15 tháng sau thì tròn hai mươi.” Nói xong, anh tựa hồ nhìn thấy thiếu niên có chút bất mãn cúi đầu.

Kiều Cảnh An nội tâm cảm thấy thập phần bi ai, thanh danh gia thế bên ngoài cùng tư chất của người này so với chính mình kém còn chưa tính, ngay cả niên kỷ (tuổi) so với chính mình còn già hơn hai tuổi. Kiều công tử trong nội tâm càng cảm thấy thực không công bằng, cậu phát giác chính mình tựa hồ phải chịu một thiệt thòi rất lớn.

Hai huynh đệ sau khi về đến nhà, Kiều Cảnh An đã bị Kiều Sâm dùng danh nghĩa giúp mình làm quen với tri thức cần học nên đưa cậu tới ‘thư phòng’, cho cậu thấy rõ quyển sách trên tay, dĩ nhiên là [văn học Hán ngữ cận đại].

Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An mở sách ra, sắc mặt dễ coi không ít, càng nhìn càng cảm thấy, Kiều Cảnh An hiện tại mang một bộ dáng bé ngoan trông vô cùng thuận mắt, anh vuốt cằm, nghĩ: sớm như vậy có phải hay hơn không? Chắc về mặt nào đó còn phải cảm ơn người đã đánh nó nhập viện.

Lúc quản gia đem cà phê đến thư phòng thì ánh mắt vài lần liếc tới Kiều nhị thiếu gia đang ngồi ngoan ngoãn đọc sách. Dù sao bộ dáng Kiều nhị thiếu gia yên tĩnh cầm quyển sách cũng khó có thể chứng kiến như ngày nhật thực toàn phần vậy, vì thế đồng chí quản gia cố gắng tận lực thưởng thức. Trải qua nhiều lần dò xét, có thể khẳng định nhị thiếu gia mất trí nhớ là sự thật. Nếu nhị thiếu gia không mất trí nhớ, thì làm sao có thể cầm lấy một quyển sách mà đọc? Vì như vậy đối với chân chính nhị thiếu gia mà nói, tuyệt đối là sự tra tấn tinh thần thống khổ nhất trên thế giới.

Kiều Cảnh An thì lại không có tinh lực đi quan tâm con mắt của người khác, cậu xem quyển sách trên tay, tuy đa số là dùng từ bạch thoại (nói thẳng ra, kiểu như nói chuyện không dùng kính ngữ câu nệ như thời xưa), nhưng văn vẻ miêu tả rất sinh động, hơn nữa trong đó còn có rất nhiều câu văn miêu tả cuộc sống bình thường của dân chúng, so với cái gọi là tài tử giai nhân hay những câu chuyện đáng chán về thư sinh nghèo cùng tiểu thư quý tộc trước kia thì thoát nhìn thú vị hơn nhiều. Tài tử giai nhân thì còn phổ biến một chút, nhưng thư sinh nghèo nghếch cùng tiểu thư quý tộc cơ hồ là không có khả năng. Dù sao tiểu thư nhà nào lại sẽ cùng một nam nhân lạ lẫm bỏ trốn. Hiện tại những câu chuyện này lại gần gũi không ít, ít nhất làm cho người ta có cảm giác chân thực.

Vươn tay cầm cái chén bên cạnh uống một ngụm, lập tức hình tượng ưu nhã của Kiều công tử tụt về con số không, khuôn mặt nhăn nhó nhìn màu sắc khó coi trong chén, hơn nửa ngày mới nhịn xuống vị đắng trong miệng: “Ca ca, em không có sinh bệnh.”

Kiều Sâm khoe miệng kéo ra (cười).

Quản gia yên lặng quay đầu: nhị thiếu gia, ngài mất trí nhớ rồi thậm chí ngay cả cà phê cũng không nhận ra sao? Nhìn nhị thiếu gia vậy mà cũng có một bộ dáng nhăn nhó đáng thương, ánh mắt ươn ướt. Trong khoảnh khắc này, Kiều nhị thiếu gia đã chiếm được sự thương cảm ở sâu trong nội tâm của quản gia đại thúc.

Ăn xong cơm tối, Kiều Sâm mới tiếp nhận chức vụ là làm một người ca ca thật tốt, rất có trách nhiệm hỏi cách nhìn của Kiều Cảnh An đối với những quyển sách kia.

“Sách rất hay, rất sinh động.” Kiều Cảnh An uống một ngụm trà, đôi mắt cười thành một đường cong thật đẹp, quả nhiên vẫn là trà dễ uống hơn: “Nhưng mà... ca ca, tại sao anh lại đưa cho em tạp ký (sách ghi lại những câu truyện) mà không đưa cho em công khóa phải học?” (Chắc Tiểu An nghĩ mình phải học mấy thứ giống Tam thư ngũ kinh gì đó cơ)

Kiều Sâm đỡ trán: “Kiều Cảnh An, đó chính là sách giáo khoa của cậu.”

Kiều Cảnh An tay bưng chén trà run run: “A.” Khó trách hiện tại người ta hay nói trắng ra như vậy, hóa ra là do vấn đề giáo dục.

Trở lại phòng, Kiều Cảnh An chứng kiến trên giường mình có thêm một chú heo đội mũ bằng bông, đôi mắt lập tức biến thành loan nguyệt (cười híp mắt ^^), đem con thú bông ôm vào trong ngực, đứng rồi, tên của

con búp bê này hình như gọi là... McDull?!

Chọc chọc vào cái bụng bự của McDull, Kiều Cảnh An khẽ nhíu mày: “Vị huynh trưởng đại nhân này, cũng không tệ lắm a.”

.....

9. Chương 9 - Ca, Em Sẽ Nuôi Anh

B là một trường đại học cực kỳ nổi danh, có lịch sử lâu đời, lực lượng giáo viên hùng hậu, có diện tích rộng lớn, cây cối um tùm, quan trọng nhất chính là từ trong đó đã đào tạo ra rất nhiều danh nhân: nghệ nhân có, nhà khoa học cũng có, dù sao hầu hết những người tốt nghiệp từ nơi này ra đều là có tương lai, đương nhiên trong đó cũng có một bộ phận nhỏ con cháu phú gia lại muốn phát triển thành những kẻ ‘bại sự có dư’ (toàn thất bại), tỷ như Kiều nhị thiếu gia chính là một đại biểu điển hình.

Đi xe thể thao xa hoa đến trường, đùa bốn tình cảm của thiếu nữ, dùng tiền áp bức người, không tôn trọng giáo viên, nhiễu loạn trật tự trong trường học,... Nếu dùng một thành ngữ để hình dung các loại việc ác của cậu ta, thì phải là ‘tội lỗi chồng chất’.

Kiều Cảnh An ngồi trong xe, nghe Kiều Sâm nói về những sự tích huy hoàng của cậu trước kia. Kiều Sâm mỗi khi kể đến một chuyện, mặt của cậu lại đen đi một tầng, đến cuối cùng sắc mặt đã khó coi tới cực điểm.

Kiều Sâm nhìn sắc mặt phẫn nộ của Kiều Cảnh An, có chút vui mừng: có thể cảm thấy phẫn nộ đối với việc làm của chính mình trong quá khứ, có lẽ cuối cùng sẽ có thể đem cái tính tình ác liệt này đảo ngược, bộ dáng biết điều lễ phép hiện tại này mới xứng là đệ đệ của Kiều Sâm.

Kiều Cảnh An thật không ngờ cái nguyên chủ của thân thể này đem tất cả những việc mà cậu chán ghét đều làm hết. Những chuyện này đều là việc đáng bị mọi người khinh thường, tại sao người này lại làm được thản nhiên như vậy? Không biết lấy làm hổ thẹn, lại còn cho là vẻ vang?

Quả nhiên là con nhà địa chủ thì không có được giáo dục tốt. Kiều Cảnh An mắt nhìn Kiều Sâm, nhưng vị huynh trưởng này vẫn là không thôi, chẳng lẽ là vì người cha đối với đứa con cưng này vô cùng sủng ái, nên về sau mới tạo thành nghiệp chướng?

“Ca ca, phụ thân rất tốt với em?” Kiều Cảnh An hỏi.

Kiều Sâm nhớ tới phụ thân nhà mình luôn cưng chiều Kiều Cảnh An vô điều kiện, sắc mặt không tốt nói: “Cha đối với cậu rất tốt.” Nếu không, mình như thế nào phải đi nước ngoài du học, Kiều Cảnh An lại như thế nào thành cái dạng kia.

Kiều Cảnh An nhìn thấy cái sắc mặt này của Kiều Sâm, trong lòng có chút hiểu, kéo kéo tay anh, chân thành nói: “Ca ca, em sẽ đối tốt với anh.”

Kiều Sâm giật mình, một lát sau mới vội rút tay mình ra, gãi nhẹ nói: “Cậu ăn của tôi, mặc của tôi, đến tột cùng là ai đối tốt với ai?!” Sau khi nói xong, đem mặt hướng ra ngoài cửa sổ xe.

Kiều Cảnh An nhìn nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, làm đệ đệ phụng dưỡng huynh trưởng không phải là theo lý thường nên làm sao: “Ca ca, anh lớn tuổi hơn em, sau này già tự nhiên thân thể sẽ yếu hơn em, hôm nay anh chăm sóc em, về sau em lại chăm sóc anh, không phải nên sao? Huống chi nếu phương diện tiền tài của anh xảy ra vấn đề, em làm đệ đệ đương nhiên sẽ giúp anh.”

Kiều Sâm sắc mặt lại biến, cuối cùng hít sâu một hơi cố gắng hình thành ngữ điệu: “Kiều Cảnh An, nếu như tiền tài của tôi xảy ra vấn đề hay phá sản, tiểu tử cậu so với tôi có thể còn thảm hại hơn.” Phải tỉnh táo, tiểu tử này mất trí nhớ, không thể chấp nhận với nó, phải tỉnh táo, phải nhẫn nại!

Kiều Cảnh An mở tròng hai mắt, thấy sắc mặt Kiều Sâm trở nên vô cùng khó coi, tuy không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng là đoán được có lẽ mình đã đụng phải chỗ nhạy cảm của đối phương, vì vậy ngoan ngoãn cúi xuống đầu, im lặng không nói.

Cái không khí này khiến tài xế lái xe phía trước cũng cảm thấy toát mồ hôi. Hắn cố gượng cười, còn muốn đem cửa sổ xe mở ra cho thông thoáng, hành động nhỏ này cũng là cả một nghệ thuật. Nhị thiếu gia hiện tại mặc dù đối với đại thiếu gia không sảo không nháo, nhưng là trình độ làm ra những chuyện ngu ngốc chọc giận đến người ta thì trước kia lại không thể sánh bằng. Bị nhị thiếu gia rửa cho phá sản mà vẫn không thể nổi giận, đại thiếu gia kỳ thật cũng là một người đáng thương a.

Xe hơi đi vào cổng chính của đại học B, bên cạnh đường xe chạy thảnh thơi có cả nam lẫn nữ song song đi qua, trên mặt đều mang theo tinh thần phấn chấn vui vẻ. Kiều Cảnh An nhìn những người này, nhớ tới thời gian mình đã từng ở trong thư viện (cách gọi trường học thời xưa), khóe miệng bất giác giương lên.

Kiều Sâm vốn muốn mở miệng nhắc nhở lại chứng kiến cái biểu lộ này của Kiều Cảnh An nên im lặng thu trở về. Bởi vì trong trường học, cho nên tốc độ xe tương đối chậm, anh có thể thấy rất rõ ràng cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, đây là lần đầu tiên anh tới đại học B, cũng là lần đầu tiên cùng Kiều Cảnh An đến trường.

Phong cách kiến trúc của đại học B cùng ngôi trường mà anh từng theo học ở nước ngoài có rất nhiều khác biệt, lộ ra sự thanh nhã đặc biệt của Thiên triều (tên đất nước này, không biết mình đã nói chưa @@), thoát nhìn cũng không tồi, anh lại quay sang nhìn Kiều Cảnh An lần nữa, thấy cậu đang cúi đầu, đôi tay trắng nõn nắm chặt lấy nhau đặt ở trên đầu gối, lộ ra mu bàn tay xinh đẹp.

Kiều Sâm khẽ vươn đầu ngón tay, sau đó chậm rãi, chậm rãi tới gần đỉnh đầu Kiều Cảnh An, vỗ nhẹ nhẹ: “Không cần phải hồi hộp, sẽ không có việc gì.”

“Vâng” Thiếu niên ngẩng đầu, trong đôi mắt hắc bạch phân minh chỉ mang theo một thứ hào quang lấp lánh, đối với anh nở một nụ cười ấm áp... Không biết tại sao, trái tim anh đột nhiên mềm nhũn, một loại cảm giác kỳ quái từ đáy lòng sinh sôi, ngọt ngào và ôn hòa đến kỳ dị.

Đại học B có rất nhiều bãi đỗ xe của tư gia, vì vậy, một chiếc BMW bóng loáng lái vào bãi đỗ xe đã dẫn tới sự chú ý của nhiều ánh mắt. Khi bọn họ chứng kiến người đi xuống xe là Kiều nhị thiếu gia thì... đều thu hồi ánh mắt. Cái tên Kiều nhị thiếu gia này không phải là bị đánh cho vào bệnh viện rồi sao? Sao sớm như vậy đã trở lại trường? Là bệnh viện nào có loại bác sĩ chuyên nghiệp như vậy, làm cho cái tai họa này lại đi ra làm khổ chúng sinh?

Đang lúc quần chúng vây xem chuẩn bị nhượng bộ lui binh, trong xe lại bước ra một nam nhân anh tuấn ưu nhã. Một số người lập tức nhận ra người này là ai, trong nội tâm nghi hoặc không thôi: nghe đồn Kiều nhị thiếu gia cùng với huynh trưởng quan hệ không tốt, nhưng hôm nay lại được thấy cảnh này, chỉ sợ lời đồn kia là thất thiệt.

Sau đó mọi người dùng tốc độ của ốc sên đi về phía trước, nhãn quang vẫn còn dán trên người hai huynh đệ. Khi bọn họ chứng kiến nhị thiếu gia từ trước đến nay luôn kiêu ngạo ương ngạnh lại lộ ra nụ cười ôn hòa đối với ca ca cậu ta thì... cái cảm thiếu chút nữa đã rớt xuống.

Ngồi trong xe ở cách đó không xa, Lâm Thư quay cửa kính xe xuống, nhìn phía trước một màn huynh hữu đệ cung, khóe miệng nhếch lên một đường cong châm chọc: trình độ đóng kịch của Kiều Sâm vẫn thật là tốt, chỉ là từ trước đến nay chỉ biết làm bao cổ như Kiều Cảnh An lại cũng biết đóng kịch?

Hắn nhớ đã từng thấy qua một màn Kiều Cảnh An cãi lộn với Kiều Sâm, ‘huynh hữu đệ cung’? Đối với hai người kia mà nói bất quá chỉ là chuyện nực cười. Hắn cười nhạo ra tiếng, mở cửa xuống xe, không chút do dự đi ra bãi đỗ xe.

Vì lo đệ đệ của mình sợ chết bỏ chạy, Kiều Sâm rất là có trách nhiệm đem Kiều Cảnh An đưa đến cửa phòng học của tiết đầu tiên, sau đó còn kín đáo đưa cho Kiều Cảnh An thời khóa biểu cùng bản đồ đường đi của trường học, mặt không biểu tình mở miệng: “Không cho phép trốn học.”

Kiều Cảnh An ngoan ngoãn gật đầu.

“Không cho phép gây chuyện thị phi.”

Tiếp tục ngoan ngoãn gật đầu.

“Không cho phép bắt kính với giáo sư, cũng không thể tùy ý vô lễ với người khác phái.”

Gật đầu, không ngừng gật đầu.

Đệ đệ rất phối hợp, ca ca rất hài lòng, xoa xoa cái đầu đã muốn xù lên trước mắt (tại bị anh xoa nhiều quá =.,=), Kiều Sâm tâm tình rất tốt nói: “Điện thoại cậu đã học được cách dùng, có chuyện gì thì gọi cho tôi. Buổi chiều tài xế sẽ đến đón cậu. Không cho phép chạy loạn, phải về nhà đúng giờ.”

Đợi sau khi nghe được một cái đáp án khẳng định của Kiều Cảnh An, Kiều Sâm mới an tâm chuẩn bị rời đi, nhưng mới đi hai bước, lại cảm thấy không ổn, vì vậy lại quay lại: “Nếu có bị ai bắt nạt, cũng không cần phải nhường nhịn, người Kiều gia chúng ta cũng không phải tùy ý để cho người khác khi dễ.”

Đi ngang qua bên cạnh, quần chúng vây xem cảm thấy thực vô cùng oan ức, Kiều nhị thiếu gia ngoại trừ lần trước tại quán bar bị Vương gia thiếu gia đánh nhập viện, còn có ai ngu ngốc mà đi đắc tội cậu ta? Cho dù có quá rảnh rỗi thì cũng không điên đến mức muốn đi làm cái chuyện này.

“Ca ca, anh yên tâm, em sẽ không tùy ý để cho người ta bắt nạt. Nếu là cực kỳ quá đáng, em cũng sẽ động tâm phản kháng.” Kiều nhị thiếu gia rất là kiêu ngạo trả lời, tuy hiện tại cậu không có nội lực, nhưng là vẫn còn công phu ngoại gia (chiêu thức bên ngoài). Những người này nếu khi dễ cậu, cậu cũng không thêm để ở trong mắt.

Kiều Sâm nhìn thân thể nhỏ gầy của Kiều Cảnh An, thật sự muốn hỏi: nếu như có thể đánh thắng người khác, vậy thì như thế nào lại phải vào bệnh viện? Nhưng là vì lòng tự trọng cao ngạo của đệ đệ nhà mình, anh chỉ dám nhủu mày, cuối cùng cũng không nhắc đến cái sự thật tàn khốc đó.

Đợi cho Kiều Sâm rời đi, Kiều Cảnh An mới ôm sách đi vào phòng học, không đếm xỉa đến các loại ánh mắt rọi tới từ bốn phía, kéo ra chiếc ghế phía trước rồi ngồi xuống, buông sách, cậu có chút khó hiểu nghĩ: tại sao huynh trưởng nhà mình càng ngày càng lải nhải nhiều như vậy? Cậu móc từ trong túi quần ra một cái vật nhỏ mà người ta gọi là điện thoại. Không nghĩ tới thứ này lại có thể làm cho những người cách xa nhau ngàn dặm có thể nói chuyện với nhau, thế giới này, thật sự làm cho người ta cảm thấy tân kỳ.

Lúc La giáo sư – giảng viên môn Truyền thống văn học vừa vào cửa, chứng kiến thấy Kiều nhị thiếu gia thì... dưới chân run rẩy, cau mày. Nhưng đối với một người đã có thâm niên mấy chục năm dạy học như ông mà nói, mặc kệ phải đối mặt với cái dạng học trò gì, vẫn phải bảo trì phong thái giáo sư của ông.

Sau khi đi đến bục giảng, La giáo sư mở ra máy tính, bật phần mềm giáo án, cầm micro: “Các em, chào buổi sáng, tiết học ngày hôm nay tôi sẽ giảng cho mọi người một trong tứ đại tác phẩm nổi tiếng, đó là [Hồng Lâu Mộng]. Trong đó kết thúc cuối cùng của ‘Kim Lăng thập nhị thoa’ cũng là chủ đề mà rất nhiều nhà Hồng học (những người nghiên cứu Hồng Lâu Mộng) cảm thấy hứng thú, như vậy hôm nay tôi sẽ nói một chút về mối liên hệ giữa Bảo Thoa cùng Đại Ngọc trong ‘thập nhị thoa’...” (cái này bạn ko hiểu nên chém bừa =.,=)

La giáo sư giảng bài theo phương thức truyền thống, mười phút sau một phần ba số người trong phòng học bắt đầu thất thần. Lúc khóa học trôi qua được một nửa thời gian, đã có người bắt đầu chuẩn bị từ cửa sau, có người thì nhả tin, có người mơ màng, lại có người ngủ gật

Sinh viên ngồi ở hàng phía trước phần lớn vẫn còn chăm chú. Làm cho La giáo sư cảm thấy ngoài ý muốn chính là kẻ từ trước đến nay đi học không đến một nửa thời gian sẽ trốn học như Kiều Cảnh An lần này lại ngồi rất nghiêm chỉnh, vẻ mặt lắng nghe còn vô cùng chăm chú.

La giáo sư lập tức cảm thấy kinh hãi: cái cậu Kiều Cảnh An này chăm chú nghe giảng bài? Ông cẩn thận nhìn lại thiếu niên ngồi ở hàng phía trước. Tuy mái tóc vàng chói kia đã trở về màu đen nguyên thủy, quần áo nhỏ nhắn cũng trở nên chỉnh tề, nhưng dù nhìn thế nào, thì người này thực chính là Kiều Cảnh An. Sinh viên khác ông có thể sẽ không nhận ra, nhưng Kiều Cảnh An này thì ông không có khả năng không biết.

La giáo sư lòng mang theo nghi hoặc lớn, sau khi nói xong một tiết học rồi giao bài tập luận đề, mới bưng chén trà của mình chuẩn bị ra khỏi phòng học. Kết quả, ông còn chưa đi xa, đã thấy Kiều Cảnh An thẳng tắp đi về phía mình. Trong lòng ông run lên, cái cậu Kiều Cảnh An này lại muốn làm cái gì?

“Giáo sư, thầy nói cái chết của Đại Ngọc cùng một thủ thư có quan hệ, nếu như Đại Ngọc thật giống như lời tiên đoán mà thủ thư đó đã nói là trầm mình xuống hồ mà chết, như vậy tại sao em xem lại thấy Đại Ngọc là do đốt thơ rồi lệ tịn mà chết?” Kiều Cảnh An lúc còn trong bệnh viện đã xem hết cả bản [Hồng Lâu Mộng], cho nên cậu không hiểu tại sao kết thúc trong sách đều đã được ghi rất rõ ràng, lão sư còn nói Đại Ngọc là chết kiểu này?

La giáo sư còn đang lo lắng cho trái tim già cả của mình thì đã từ hoảng sợ biến thành kinh ngạc: Kiều nhị thiếu gia thậm chí có tinh lực xem hết cả bản [Hồng Lâu Mộng]? Chuyện thần kỳ như vậy cũng có thể phát sinh? Như vậy... xé chiều hôm nay không biết ông có nên thử ra phố tìm mua đồ cổ hay không, có khi còn có thể kiếm được một món hàng cực phẩm.

Giáo sư không hổ là giáo sư, vì vậy ông bình tĩnh rút ra một cái thẻ, đưa cho Kiều Cảnh An: “Không nhìn ra cậu cũng là yêu mến văn học. Như vậy... địa chỉ trang web trên cái danh thiếp này có rất nhiều kết quả nghiên cứu của những học giả nổi tiếng về Hồng Lâu Mộng, cậu nếu có thời gian thì có thể lên xem.” Nói xong, ông cảm thấy trái tim nhỏ bé này của mình chắc không thể chịu thêm nỗi sự kích thích nào nữa, bèn vội vàng đi xa.

Kiều Cảnh An không hiểu ra sao nhìn mấy loại chữ trông như con giun trên danh thiếp, đây là cái gì?

Lâm Thư tựa tiểu phi tiểu (như cười mà không phải cười) đứng ở trong góc nhỏ chứng kiến một màn này, cái tên bại gia tử này lại đi đọc [Hồng Lâu Mộng]? Chẳng lẽ tên tiểu tử kia của Vương gia thật sự đem Kiều Cảnh An đánh cho loạn óc?

Trào phúng cười cười, hấn ra khỏi phòng học. Thực ra hấn lại muốn xem một chút, Kiều Cảnh An này là thật sự là bị đánh cho hỏng đầu, hay chỉ là một trò vui được an bài bởi Kiều gia.

.....

10. Chương 10 - Kiều Nhị Thiếu Gia Uy Vũ

Cuộc sống Đại học mặc dù đối với rất nhiều người mà nói là thiên đường trốn học mà không cần điểm danh, nhưng với Kiều nhị thiếu gia thì vẫn thực mới lạ không thôi. Vì vậy khi cậu đang trong tiết thể dục thì nhìn thấy một đám người đang chơi một trò rất giống xúc cùc (một môn thể thao thời xưa tương tự như bóng đá), chỉ là cầu môn có vẻ lớn hơn một chút.

Cậu nhìn các nam sinh uể oải chạy đến chạy đi, lẩn qua lẩn lại cả ngày vẫn đá không vào được một quả, điều đó khiến cho Kiều Cảnh An vốn là người chơi xúc cùc rất tốt phải nhíu mày, loại trận đấu mềm nhũn không có chút nhiệt huyết này cậu cũng chẳng muốn xem, định chuẩn bị đi ra một bên luyện tập một môn vận động chưa từng chơi qua mà cũng có thể rèn luyện năng lực phản ứng cùng nhãn lực rất tốt – bóng bàn.

“Cậu cùng tôi đọ sút gôn một trận, thế nào?!” Chỉ thấy một thiếu niên mặc áo trắng tinh đứng ở trước mặt của mình, tuy khí chất trên người không tồi, nhưng Kiều Cảnh An lại cảm thấy người này có vẻ đối với cậu tỏ ý rất bất mãn, nếu không cặp mắt kia như thế nào lại tràn đầy khinh thị đối với mình như vậy?

Kiều Cảnh An nhìn lại xung quanh, xác định người nọ là nói chuyện với mình, cậu mới mỉm cười: “So tài cái kia?!” Nói rồi, còn duỗi ra ngón tay xinh đẹp chỉ về phía đám nam sinh đang miệt mài được gọi là chạy và thi đấu.

“Đúng, chúng ta sẽ so đá bóng, chúng ta đứng ở một vị trí, mỗi một thủ môn của đội bóng, đá mười quả, xem ai đá vào cầu môn được nhiều hơn.” Thiếu niên giương cằm lên: “Cậu dám không?”

Kiều Cảnh An vẻ mặt nghi hoặc nhìn người trước mắt, chỉ cho một người trông khung thành, không có người đoạt bóng thì chuyển đá bóng vào cầu môn cùng việc đánh một người không hoàn thủ (đánh trả) thì có cái gì khác biệt, tại sao người này lại làm ra vẻ như là lợi hại lắm? Cậu nhìn nhìn cầu môn to đùng kia, lại nhìn nhìn vẻ mặt kiêu ngạo tự phụ của thiếu niên, người này chắc không phải là do kỹ thuật quá kém, tìm không thấy người có thể đọ sức, mới đi khi dễ mình chứ?

Lâm Thư từ trước đến nay luôn là sinh viên có thành tích rất tốt trong trường đại học, tích cực tham gia các hoạt động, gia thế lại lớn, cùng Kiều Cảnh An ngoại trừ chuyện hai người trong nhà đều có tiền thì ở những vấn đề khác cái gì cũng đều tương phản. Người gần đó nghe được thần tượng vườn trường lại mở lời muốn khiêu chiến với bại gia tử, chưa đầy nửa phút, tứ phía xung quanh họ đã đầy ắp một đồng người.

Kiều Cảnh An yên lặng quét mắt nhìn quần chúng vây quanh ai cũng đều mang vẻ mặt tràn đầy hả hê, lại nhìn thiếu niên đối diện như toát ra phong thái của sứ giả chính nghĩa, cậu rốt cục hiểu một chuyện, đối phương là muốn làm mình mất mặt. Nhớ tới những việc mà chủ nhân thân thể của mình đã làm trước kia, đuôi lông mày của cậu dần ra, vén lên tay áo: “Vây, được.”

Nhìn thấy Kiều Cảnh An bình thản lãnh đạm phun ra hai chữ như vậy, Lâm Thư ngược lại có chút không quen, Lâm gia cùng Kiều gia quan hệ xưa nay không tốt, tuy sau khi Kiều Sâm cầm quyền, quan hệ giữa Lâm gia cùng Kiều gia đã hòa hoãn không ít, nhưng hẳn đối với các hành vi của Kiều Cảnh An vẫn là không vừa mắt.

Không phải có tiền là có thể không tôn trọng bạn học, cũng không phải có tiền là có thể đi khắp nơi gây chuyện thị phi, cho nên trong rất nhiều chuyện hẳn căn bản không để cho cái tên nhị thiếu gia này chút mặt mũi, chỉ là không nghĩ cậu ta lại khinh địch như vậy mà đáp ứng lời khiêu chiến của mình. Kiều nhị thiếu gia rõ ràng không thêm giữ lại cái mặt mũi vốn đã không còn nhiều của cậu ta?! Thật đúng là ngạc nhiên.

Mọi người vây xem cũng lộ vẻ kinh ngạc, Kiều nhị thiếu gia trước kia như thế nào lại có thể lộ ra nét mặt ôn hòa như vậy, nụ cười thực dịu dàng, còn có động tác xắn tay áo cũng rất ưu nhã. Nhị thiếu gia lại có thể trở nên ưu nhã như vậy, đây chính là một xã hội cỡ nào hài hòa, cỡ nào tốt đẹp a.

Bọn họ đã từng cho rằng đội bóng đá Thiên triều dù đoạt được cúp quán quân thế giới thì nhị thiếu gia cũng sẽ không thể trở nên ôn hòa ưu nhã, chính là hôm nay đội bóng Thiên triều còn chưa có bước ra khỏi biên giới, nhị thiếu gia lại đã có thể biến tính, chẳng lẽ hiện tại là ông trời thích đi giải quyết chuyện khó khăn trước rồi mới làm tiếp chuyện đơn giản?

Lâm thiếu gia đã lên tiếng, đám nam sinh còn đang nằm vật trên sân bóng dùng tốc độ nhanh hơn cả lúc tranh bóng vội vã bỏ ra, không đến một phút đồng hồ đã dọn dẹp xong. Hai phút sau, một bên cầu môn xuất hiện một nam sinh cao to.

Kiều Cảnh An lần nữa nhú nhú mày, thủ thành không phải cứ bộ dáng khỏe mạnh là có thể bảo vệ tốt cầu môn, vóc dáng có lớn hơn nữa cũng không thể đem cầu môn che hết, điểm quan trọng nhất của thủ môn là ở phản ứng linh hoạt mà không phải ở chỗ tráng (cao to khỏe mạnh), nếu tráng mà hữu dụng, thì không bằng khiêng một con trâu đến làm thủ môn luôn đi.

Thấy Kiều Cảnh An cau mày, Lâm Thư cho cậu là sợ hãi, cũng không khách khí, ôm một quả bóng đá đến một cái vạch, cách cầu môn khoảng chừng hai mươi mét, vượt qua điểm phạt bóng chín mét, hẳn cười, nói với Kiều Cảnh An: “Nhìn cho kỹ bóng là phải đá như thế nào nhé.”

Kiều Cảnh An kéo ra khoe miệng, cậu đường đường là Đoàn công tử văn võ song toàn trong thành Lạc Dương lại ngay cả cái quả bóng này cũng không biết đá? Nực cười.

Tiếng hoan hô xung quanh càng ngày càng vang dội, Kiều Cảnh An đứng ở một bên chăm chú đánh giá sân bóng một phen, tuy so ra kém xúc cức trường (bãi đấu xúc cức) mà kiếp trước mình từng chơi, nhưng là nhìn cũng được.

Chẳng bao lâu, chỉ thấy thiếu niên vừa rồi khiêu chiến với cậu đi tới trước mặt cậu: “Tôi đá xong rồi, 9/10, đến lượt cậu.”

Kiều Cảnh An từ trong rổ bóng lấy ra một quả, đi đến chỗ mà khi nãy Lâm Thư đã đứng, quay đầu lại nhìn thoáng qua những ánh mắt đang mong chờ xem kịch vui tràn ngập tứ phía, sau đó dưới con mắt trợn trừng của mọi người, lui lại đằng sau năm bước (Tiểu An đứng xa cầu môn hơn Lâm Thư 5 bước), kỳ thật năm bước này cũng không có xa lắm, chỉ là loại hành vi này nói rõ một cái thái độ của cậu: khiêu khích, chân chính khiêu khích.

Lâm Thư vốn bởi vì chính mình vào được chín quả mà nở nụ cười nhưng sau khi nhìn thấy một màn này đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Kiều Cảnh An đây là ý gì, xem thường hẳn?!

Kiều Cảnh An vờ như không nhìn ra Lâm Thư tức giận, quay đầu ôn hòa cười với Lâm Thư, nụ cười tựa như gió xuân ấm áp lập tức làm chói mắt một cơ sở fangirl trong quần chúng đang vây xem, ánh mắt hàm chứa giễu cợt ngay lúc nhìn thấy cái nụ cười này đã lập tức giảm xuống trọn vẹn mười cấp.

“Nhìn cho kỹ bóng là phải đá như thế nào.” Lời này của Kiều Nhị công tử ngữ khí so với Lâm Thư càng là ôn hòa, chỉ là giọng điệu khiêu khích bên trong thành công làm cho sắc mặt Lâm thiếu gia từ trước đến nay chỉ biết lộ ra mỉm cười cao quý lập tức tức giận đến biến sắc.

Trong chớp mắt, bóng lấy tốc độ mắt thường khó có thể thấy rõ bay vào cầu môn, thủ môn đáng thương về mặt ngốc lạng quay đầu lại nhìn quả bóng, lại nhìn nhìn Kiều Cảnh An nơi xa xa, lại quay đầu lại nhìn quả bóng, bóng vào rồi?! Thân hình cường tráng của thủ môn nhẹ phiêu phiêu trong gió, chắc đã gặp phải đả kích vô cùng lớn.

Kiều Cảnh An đá đá chân, cái thân thể này thật sự quá yếu, góc độ đá ra quả bóng này một chút cũng không tốt. Cậu quay đầu đối với vài bạn học đang đứng ở bên cạnh quả bóng lộ ra một nụ cười thân thiện: “Bạn học, xin hỏi có thể giúp mình ném một quả bóng tới đây được không?”

Vài bạn học tựa hồ chưa từng nhìn thấy Kiều nhị thiếu gia khách khí như vậy, đến khi hoàn hồn lại thì đã thấy mình đem bóng ném ra từ lúc nào, rồi lại ngốc trệ ngẩng lên nhìn bầu trời, quả nhiên là ông trời cuối cùng đã làm ra được một chuyện tốt sao?

“Đa tạ.” Nói cảm ơn xong, Kiều Cảnh An dùng chân đem bóng cố định tại điểm đánh dấu, lui về phía sau mấy bước, sau đó mạnh xông lên trước đá một phát. Lúc này đây tốc độ của bóng không có nhanh như lần trước, nhưng góc độ lại rất hiểm, mọi người trở mắt nhìn bóng đi vào cầu môn, thủ môn cường tráng lại lần nữa lộ ra một bộ dáng chịu đả kích.

Vì vậy mười quả này hoặc nhanh hoặc chậm, hoặc bổng lên không trung, hoặc xẹt thẳng vào, nói tóm lại chính là toàn bộ đều vào lưới.

Kiều Cảnh An chậm rãi buông tay áo xuống, sau đó mỉm cười đi đến bên thiếu niên đã hướng cậu khiêu khích: “Đa tạ.”

Lâm Thư cười đến méo mặt: “Kỹ thuật đá bóng của Kiều nhị thiếu gia thật xuất chúng, tôi cam bái hạ phong (ngả nón bái phục).”

“Khách khí, khách khí.” Kiều Cảnh An cười tủm tỉm vén lên mấy sợi tóc nhỏ trên trán: “Kỹ thuật của vị bạn học này cũng rất tốt.” Nói xong, nâng bước liền đi ra khỏi đám người đang vây xem.

Lâm Thư kéo ra khoe miệng, cái gì gọi là ‘cũng’? Cái gì gọi là ‘vị bạn học này’? Từ bệnh viện về ngay cả tên của hắn đều không nhớ được?!

“Cậu đá bóng tốt như vậy, gia nhập đội bóng đi.” Kiều Cảnh An không có cơ hội đi xa, bởi vì cậu bị một đại thúc trung niên mang vẻ mặt tươi cười ngăn cản. Cậu nhún nhún mày: “Đội bóng?”

“Đúng vậy, gia nhập đội bóng chính là vinh quang, hơn nữa bên trong có rất nhiều cao thủ đá bóng balabala...”

Kiều Cảnh An kiên nhẫn nghe nam nhân thao thao bất tuyệt. Trong nhận thức của cậu, tùy ý cắt lời của người khác là không lễ phép, chỉ là người nam nhân này tựa hồ thực nói nhiều đến mức có chút thái quá.

“Ông nói cao thủ đá bóng là bọn họ sao?” Chờ đại thúc trung niên cuối cùng đem lời nói cho hết, Kiều Cảnh An chỉ vào hơn hai mươi người đang tập chạy trên sân bóng, khuôn mặt thản nhiên làm cho người ta nhìn không ra nội tâm của cậu đang nghĩ gì.

“Đúng vậy, như thế nào, bọn họ đá không tồi chứ?” đại thúc trung niên vẻ mặt hí hửng hỏi, tuy ông vừa mới đến đại học B nhận huấn luyện, nhưng trình độ bóng đá tại đại học B trong số các trường đại học cao đẳng vẫn là rất có tiếng, cho nên ông rất có lòng tin.

Kiều Cảnh An nhìn thấy một nam sinh cường tráng bị đối phương cướp bóng dưới chân rồi ngã gục xuống đất, sau đó nam sinh cường tráng kia vẫn anh dũng sống chết túm lấy quần của đối phương... Cậu thu hồi ánh mắt, kéo ra khoe miệng: “Thực xin lỗi, tôi không có hứng thú đối với việc gia nhập đội bóng.”

Cậu trước đó vài ngày đã thấy trên tiểu thuyết có một câu nói rất đúng: không sợ đối thủ là thần đồng, chỉ sợ đồng đội là heo. Kiều nhị thiếu gia kiêu ngạo đột nhiên cảm thấy, loại vận động này cũng chỉ giống xúc cức, một chút thú vị cũng không có, kỳ thật mặc cho ai đem loại vận động nhiệt huyết như vậy lại đá thành một bộ dáng uể oải, muốn chết không muốn sống, cũng sẽ cảm thấy chán nản.

Đại thúc trung niên nhìn thiếu niên tuấn mỹ vẻ mặt ghét bỏ rời khỏi sân bóng, nụ cười trên mặt cứng đờ, đội bóng bị cậu sinh viên này ghét bỏ, phải không?

“Huấn luyện viên Dương, thầy không biết người kia là Kiều gia Nhị công tử, cậu ta làm sao có thể mỗi ngày rèn luyện đá bóng khổ cực như vậy.” Một đội viên đi đến trước mặt ông, một bên uống nước một bên nói: “Đối với cái loại người này mà nói, tán gái mới là đại sự.”

“Người đem tán gái trở thành đại sự còn đá giỏi hơn so với các cậu, các cậu thật là nói mà không biết xấu hổ.” Dương Quảng nhìn theo bóng lưng thiếu niên, ra là con nhà có tiền, thật sự là đáng tiếc cho một cái mầm tốt như vậy.

Cậu đội viên này sờ sờ mũi rút lại đến một bên tiếp tục uống nước, oán thầm nói: không phải là rủ rê không thành công sao, cái loại ‘có mới nới cũ’ này cũng quá trắng trợn đi, bất quá... đội viên này ngẩng đầu nhìn thiếu niên đã đi ra hơn mười mét: khả năng tính toán xác suất đá vào của Kiều Cảnh An quả thật là tốt, hơn nữa góc độ sút gôn cũng hiểm, nếu như cậu ta có thể gia nhập đội bóng cùng mọi người hợp tác tốt, từ nay về sau trong những trận đấu bóng, cơ hội bọn họ ghi bàn khả năng sẽ càng lớn.

Buổi tối, Kiều Sâm Về đến nhà, hai huynh đệ sau khi ăn cơm tối, một người thì ôm bé McDull béo xem cái hộp thần kỳ có người bên trong (TV), một người khác thì bưng một ly cà phê ngồi ở bên cạnh thông thả nhắm nháp.

Sau một lúc lâu, Kiều Sâm giống như thuận miệng hỏi: “Ở trường học có quen không?”

“Rất tốt.” Kiều Cảnh An nghĩ nghĩ: “Chỉ là buổi chiều, có vị đại thúc bảo em gia nhập đội bóng, nhưng em thấy những đội viên kia đá bóng có vẻ rất là lười biếng, nên không có đáp ứng.”

Kiều Sâm vội ho một tiếng, không có trả lời Kiều Cảnh An, chẳng lẽ muốn chính mình nói cho nó biết cho dù là đội bóng của Thiên triều (đội bóng quốc gia) đi chăng nữa thì cầu thủ cũng rất lười biếng.

“Đúng rồi, ca ca, đây là cái gì?” Kiều Cảnh An từ túi quần móc ra một cái thẻ đưa cho Kiều Sâm.

Kiều Sâm tiếp nhận xem xét, là danh thiếp, trên mặt có một địa chỉ trang web, nhìn xem trang web tên gì, anh ngẩng đầu nhìn đôi mắt hắc bạch phân minh của đối phương tràn đầy khó hiểu, thở dài một hơi: “Đây là địa chỉ một trang web, cậu lên mạng là có thể tra được.”

“Cái gì là trang web, cái gì là lên mạng?” Kiều Cảnh An thực sự muốn đi tìm hiểu cái vấn đề mà mình còn thắc mắc kia, rất chân thành hỏi thăm.

“Chính là...” Kiều Sâm hít sâu một hơi: “Thôi được rồi, cậu đi theo tôi, tôi dạy cho cậu.” Anh quả nhiên là kiếp trước đã thiếu nợ người này !!

.....

11. Chương 11 - Nhị Thiếu Gia Cực Mạnh

Mới sáng sớm, đã thấy quần gia của Kiều gia bê nguyên một chồng sách đủ mọi màu sắc đi về khu biệt thự, trên mặt quần gia đặc biệt mang theo bí hiểm cùng nghiêm túc.

“Vương quần gia, cái đồng ông đang cầm là sách gì vậy?” Một người đàn ông trung niên mang theo vui vẻ, cười tủm tỉm mon men đi tới, lúc ánh mắt đảo qua dòng chữ viết trên bìa là [Sách dành cho trẻ nhỏ tập ghép vần vỡ lòng] thì... nụ cười trên mặt mang theo chút ranh mãnh: chẳng lẽ là Kiều Sâm vừa mang đứa con riêng mình rơi rớt ở bên ngoài về đây?

Vương quản gia mặt không biểu tình quét mắt liếc nhìn người đàn ông trung niên: “Đây là tài liệu học tập, Chung quản gia.” Nói xong thấy Chung quản gia có vẻ tò mò, liền đưa cho hắn một quyển: “Muốn mượn một quyển thì đây, không cần khách khí.”

Chung quản gia vẻ mặt cứng ngắc nhìn Vương quản gia càng đi càng xa, lại nhìn nhìn quyển sách trên tay, cảm thấy cái con khỉ đang gặm quả đào trên mặt bìa kia nhìn thế nào cũng thấy ngốc, bắt quá xem ra Kiều Sâm rất coi trọng đứa con rơi này, rõ ràng còn cho quản gia trong nhà tự mình đi mua sách báo.

Cái gọi là lời đồn, đại khái chính là từ những sự trùng hợp quỷ dị nào đó mà sinh sôi, vì vậy không bao lâu sau, chuyện Kiều Sâm có một đứa con rơi, ở xung quanh khu dân cư cao cấp này trở thành một bí mật không cần nói rõ.

Mất cả đêm qua để chỉ bảo cho Kiều Cảnh An một số chức năng cơ bản của máy tính, tận lực dạy học, Kiều Sâm cảm giác mình hiện tại tuy còn sống, nhưng sống không bằng chết. Một người không biết ghép vần, không biết chữ cái Latinh, muốn anh dạy người đó học máy tính kiểu gì? Đáng buồn nhất chính là, anh lại bởi vì chuyện Kiều Cảnh An còn biết chữ Hán mà cảm thấy may mắn. Khi nào thì Kiều Sâm anh có tính nhẫn nại như vậy, yêu cầu thấp như vậy?

Sáng sớm rời giường, vừa kéo rèm ra, anh đã nhìn thấy thiếu niên đang ở trong sân đánh một bộ quyền mà anh không biết là quyền gì. Áo sơ mi rộng thùng thình làm dáng người cậu trông có vẻ càng nhỏ xinh. Kiều Sâm cảm thấy, có lẽ anh chưa từng hiểu rõ em trai của mình, thế cho nên lúc hai người chính thức sinh hoạt chung, mới phát hiện thằng em mất trí nhớ của anh cũng không đáng ghét như trong tưởng tượng, được rồi, có lẽ chỉ hơi phiền toái một chút, nhưng ngoại trừ điểm này ra, anh thật sự cảm thấy, em trai nhà mình còn vĩ đại hơn so với nhiều đứa cùng tuổi! Nhìn phải nhìn trái, anh đã mạnh mẽ rút ra được ra một cái kết luận: Không hổ là em trai mình, nhìn thế nào cũng đều thấy vĩ đại.

Rửa mặt mặc quần áo xong, Kiều Sâm vừa ra cửa liền gặp quản gia, liếc nhìn đồng sách vở trong tay ông, anh nhẹ gật đầu: “Đưa đến phòng Tiểu An đi.”

Dưới chân Vương quản gia thiếu chút nữa thì lão đảo, hóa ra chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủn như vậy, nhị thiếu gia trong miệng đại thiếu gia đã từ ‘thằng bại gia tử lão toét’ thăng cấp thành ‘Tiểu An’ rồi sao? Lúc huynh đệ mâu thuẫn thì gọi người ta là bại gia tử, hiện tại hữu hảo thì gọi người ta là Tiểu An, đại thiếu gia, lập trường của cậu quá không kiên định rồi.

Sau khi Vương quản gia đem sách xếp gọn, không nghĩ tới thiếu gia nhà mình vẫn còn đứng đó, vì vậy ông nghi hoặc nhìn Kiều Sâm, chẳng lẽ đại thiếu gia sáng sớm vẫn còn buồn ngủ, mới thất thần?

“Bác hôm nay gọi người tới làm cho Tiểu An mấy bộ quần áo luyện võ, sáng sớm tôi thấy nó bên ngoài phải mặc quần áo quá khổ, thật sự khó coi, chẳng lẽ còn muốn người khác nói Kiều gia ta ngay cả vài bộ quần áo luyện võ cũng mua không nổi?” Nói rồi, liền ưu nhả đi xuống lầu.

Đại thiếu gia, cậu yên tâm, chỗ nhị thiếu gia sáng sớm đứng luyện tập ngoại trừ người trong nhà chúng ta, người khác nhìn không thấy. Vương quản gia nhú mày, muốn mua đồ cho nhị thiếu gia thì cứ việc nói thẳng đi, làm gì phải dùng cái lý do gượng ép như vậy, anh trai quan tâm em trai, không phải chuyện đương nhiên sao?

Kiều Sâm xuống lầu ngồi trên ghế salon xem báo một lúc, Kiều Cảnh An mới từ bên ngoài đi vào, những sợi tóc nhỏ trên trán không biết là vì sương sớm hay mồ hôi, mà thoạt nhìn có vẻ ướt sũng.

Kiều Sâm nhú nhú mày, gọi người hầu lấy một cái khăn lông đưa cho Kiều Cảnh An: “Lau đi.” Thấy thiếu niên ngoan ngoãn lau mới thỏa mãn gật gật đầu.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn phiếm hồng của thiếu niên, Kiều Sâm vội dời ánh mắt, tuy bộ dáng đệ đệ nhà mình rất không tồi, nhưng làm một ca ca như anh, không cần phải... vì bộ dáng của chính đệ đệ mình xinh đẹp mà thất thần chứ.

“Sáng nay không phải đến trường à?” Anh vội khụ một tiếng hỏi.

Kiều Cảnh An dùng khăn lông lau lau tay nói: “Buổi chiều mới có tiết. Ca, tại sao thông tin trên mạng về cách chết của Lâm Đại Ngọc lại nhiều như vậy?”

Kiều Sâm đối với mấy tác phẩm cổ đại nổi tiếng này cũng không cảm thấy quá hứng thú, tuy có xem qua một lần, nhưng thật sự không ham nghiên cứu sâu. Anh thấy hai mắt Kiều Cảnh An tràn ngập hiếu kỳ, thật sự không đành lòng nói cho cậu biết, mình không có hứng thú với Hồng Lâu Mộng, vì vậy nói: “Ừ, bởi vì người viết quyển sách này không viết hết cả câu chuyện, thế nên mới có nhiều người dựa vào các loại suy đoán mà đưa ra kết thúc cho các nhân vật trong sách.”

“Những người này thật khờ.” Kiều Cảnh An đem khăn mặt đưa cho người hầu đứng bên cạnh, mang theo một nụ cười ôn hòa: “Tác giả đã chết, bây giờ dù bọn họ có tranh luận thế nào thì cũng đều không thể biết suy nghĩ của ông ấy được, những suy đoán tự cho là đúng kia của bọn họ kỳ thật cũng không giải quyết được cái gì, thế gian này có ai hoàn toàn đoán được tâm tư người khác đâu, chẳng phải là rất đáng chê cười hay sao.”

Kiều Sâm nhíu mày: “Nhìn không ra cậu đối với những việc này cũng có chút quan điểm.”

“Mỗi người đều có cái nhìn riêng của mình.” Kiều Cảnh An nhíu mày: “Em nghĩ nên dùng bữa sáng rồi.”

“Vừa mới vận động xong, không thể dùng cơm, cậu lên phòng thay quần áo trước đi.” Kiều Sâm buông tờ báo: “Ăn cơm xong tới công ty với tôi.” Để cậu một mình ở nhà, thật sự là quá không an toàn.

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu, nghe theo mệnh lệnh của huynh trưởng đại nhân, ngoan ngoãn lên phòng.

Ngược lại những người khác nghe được câu này có chút kinh ngạc, trước kia đại thiếu gia hề nhìn thấy nhị thiếu gia là phiền muộn, hôm nay lại còn muốn tự làm khổ mình? Chẳng lẽ nhị thiếu gia sau khi mất trí nhớ thật sự đã làm cho đại thiếu gia yêu thích?

“Thiếu gia, cậu thường xuyên mang nhị thiếu gia đến công ty, có thể hay không...” Quản gia có chút do dự nhìn sắc mặt không hề có chút biến hóa của Kiều Sâm: “Nếu như nhị thiếu gia khôi phục trí nhớ, đối với công ty từ nay về sau sẽ có ảnh hưởng.”

“Nếu nó khôi phục trí nhớ...” Kiều Sâm gấp tờ báo lại: “Bác có thể gọi người đánh cho nó lại mất trí nhớ tiếp.”

Quản gia khước miệng có chút rúm ró: đại thiếu gia, cậu đây là muốn nói, cậu yêu mến nhị thiếu gia hiện tại, ghét bỏ nhị thiếu gia trước kia sao? Đại thiếu gia, nếu thật cứ làm theo như lời cậu nói, nhị thiếu gia sớm muộn gì cũng mắc chứng tâm thần phân liệt.

Gần đây, trong bữa sáng của Kiều gia thì việc cân bằng dinh dưỡng là quan trọng nhất, cũng không phải dựa theo kiểu cách quý tộc vớ vẩn, đương nhiên cũng không giống như trong phim có một bàn ăn đầy khoa trương mà vừa thấy đã chỉ muốn đầu hàng, trên cơ bản thì phải là không có khả năng, nhà ai ăn no rửng mỡ mới đi làm một cái bàn dài như vậy, Kiều gia cũng đâu phải hạng nhà giàu mới nổi.

Kiều Cảnh An có tướng ăn rất đẹp, ưu nhã mà lưu loát, cứ như đem động tác ăn cơm trở thành một loại nghệ thuật vậy. Loại ưu nhã này gây cho Kiều Sâm một ảo ảnh, như đang xuyên qua thời gian, phảng phất người ngồi đối diện mình kia chính là một vị công tử cao quý ưu nhã của ngàn năm trước, mà không phải cái thằng em trai bại gia tử nhà mình.

Ăn cơm xong, Kiều Cảnh An một tay mang theo hai cuốn ‘Dạy trẻ nhỏ ghép vần’ cùng ‘Tiếng Anh vỡ lòng cho trẻ em’, một tay còn cầm theo Laptop của Kiều Sâm lên xe. Tuy cậu không biết dùng máy tính, nhưng nhiều ít gì vẫn là học được cách xem phim như thế nào.

Đến tổng công ty, huynh đệ hai người xuống xe, lần này thì không hề nghe được có một ai buồn chuyện, tán dóc, ngay cả những ánh mắt hoảng sợ ngày xưa cũng bớt đi không ít, ngược lại, những con mắt tò mò lại gia tăng hơn rất nhiều.

Chờ hai huynh đệ vào thang máy, bên ngoài những nhân viên kia mới vội vàng tụ lại cùng một chỗ: “Các cậu có cảm thấy nhị thiếu gia biến hóa rất lớn không? Bây giờ chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy thật thoải mái.”

“Cậu cảm nắng nhị thiếu gia rồi hử?”

“Tĩnh lại đi, giữa ban ngày đừng mơ đến giấc mộng hảo huyền của cô bé lọ lem.”

Trầm Tuấn vừa vào công ty thì chỉ thấy vài nhân viên đang vây quanh một bên thang máy thần sắc kích động bàn tán về hai anh em họ Kiều, nghe thấy có người nói Kiều Cảnh An chắc là đã chịu cú sốc gì đó, hần thở dài: “Lại đang buồn chuyện gì vậy?”

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, chào một tiếng ‘thư kí Trầm’, liền lập tức vội vàng bỏ đi.

Trầm Tuấn sờ sờ mặt mình, kỳ thật bộ dáng hần đầu tề, những người này vừa thấy hần cũng không cần bị dọa thành như vậy chứ, hần vốn cũng đang muốn nghe tán dóc mà.

Lúc đến phòng tổng tài đưa một ít kế hoạch công việc, Trầm Tuấn ngoài ý muốn chứng kiến trong văn phòng thừa ra một cái bàn gỗ nhỏ khắc hoa, trên bàn gỗ ngang nhiên còn có giá bút, nghiên mực các loại. Trong loại phòng mang kiểu dáng Tây Âu này, đồ đạc truyền thống có vẻ vô cùng nổi bật, nhìn lại Kiều nhị thiếu gia bộ dáng thực sự chăm chú ngồi trên bàn gỗ kia nghịch laptop, hần lập tức có loại cảm giác Trung Quốc và Phương Tây phối hợp vô cùng mất trật tự.

Đem thời gian biểu giao cho tổng tài, Trầm Tuấn lia mắt nhìn về phía màn hình máy tính của Kiều nhị thiếu gia. Mặc dù là bị cận mắt trái, nhưng Trầm Tuấn vẫn nhìn thấy rất rõ ràng thứ nhị thiếu gia đang xem là gì, không phải cái gì to tát, cũng không phải cái gì nhiệt huyết nam nhi, mà là một bộ phim hoạt hình vô cùng thịnh hành đã được tất cả nhân dân Thiên triều nhất trí khen ngợi ——: [Chú cừu Vui Vẻ và Sói Xám].

Ngay lúc Trầm Tuấn vừa hứng chịu một cú sốc lớn, chuẩn bị rời khỏi văn phòng tổng tài, thì chợt nghe thấy Kiều nhị thiếu gia cười một hồi, khanh khách nói: “Ca, Lười Biếng (cũng là tên một con cừu trong phim) thật đáng yêu.”

Ngay lúc Trầm Tuấn cho rằng tổng tài sẽ phát giận thì... chỉ nghe ngữ khí của tổng tài đại nhân vốn từ trước đến nay luôn nghiêm túc giờ phút này lại bình thản vang lên: “Không nên tiếp xúc với máy tính quá lâu, sẽ không tốt cho mắt.”

“Thời gian anh dùng máy tính còn dài hơn em nữa mà.” Kiều Cảnh An bất bình lên án.

Kiều Sâm nhíu mày, từ sau khi Kiều Cảnh An mất trí nhớ, cũng chưa từng thấy cái lời mình, hôm nay lại vì một bộ phim hoạt hình bọn trẻ con hay xem mà cùng mình tranh luận? Vì vậy, trong nội tâm của Kiều Đại ca có chút không thoải mái, không phải chỉ là một bộ phim hoạt hình sao, có cái gì hay ho hả?

“Cậu là đang cãi lại tôi?” Kiều Sâm nhướn mi.

Kiều Cảnh An do dự một chút: “Em chỉ nói ra sự thật mà thôi, trưởng bối là phải làm gương tốt cho hậu bối, em nói sai rồi sao?”

Kiều Sâm run run bàn tay đang nắm chuột, cậu không có sai, sai chính là tôi tại sao phải quan tâm đến nhiều chuyện vớ vẩn của cậu như vậy: “Vây tùy cậu.”

“Ca, anh đừng tức giận.” Kiều Cảnh An đóng máy tính: “Những thói quen xấu này anh không đổi được cũng không sao, em sẽ không ghét bỏ anh đâu.” Nói xong, còn hướng Kiều Sâm nở một nụ cười rất là bao dung và đẹp mắt

Con chuột trong tay Kiều Sâm phát ra vài tiếng hắt xì cầu cứu.

Trầm Tuấn cũng vội chuồn ra khỏi phòng tổng tài, thời khắc tại đây tràn ngập sát khí, hần vẫn nên tránh đi thì hơn. Hần quay đầu lại, ánh mắt thương cảm nhìn cửa phòng tổng tài: tổng tài à, ngài nên sớm một chút tìm người tới sinh cho ngài một đứa con đi, bằng không ngài bị tức chết rồi, tất cả di sản đều sẽ thuộc tên hung thủ giết người cũng chính là nhị thiếu gia này đó.

Ngài sẽ chết không nhắm mắt đâu...

12. Chương 12 - Hoa Rơi Cùng Nước Chảy Chả Liên Quan Gì Tới Nhau

Kiều Cảnh An vừa mới dùng xong cơm trưa đã bị Kiều Sâm lái xe ném tới trường học. Tuy Kiều Sâm biểu lộ vẫn như bình thường, nhưng trực giác của Kiều Cảnh An nói cho cậu biết, hình như Kiều Sâm đang tức giận chuyện gì đó. Làm một quý công tử có giáo dục có lễ phép, cậu quyết định không để ý tới bộ mặt đang muốn gây sự của Kiều Sâm, vội nói tạm biệt với anh, sau đó xuống xe đi tới phòng học.

Kiều Sâm nhìn theo bóng lưng Kiều Cảnh An, hít sâu một hơi, dựa vào cửa xe híp mắt lại. Phía trước là chốn thiên đường thuộc về tuổi thanh xuân, anh và Kiều Cảnh An không giống nhau, những thứ anh phải học chính là như thế nào quản lý tốt xí nghiệp, như thế nào làm một tổng tài danh tiếng.

Anh cùng với Kiều Cảnh An rất ít sống một chỗ cùng nhau, lúc đó mẫu thân của Kiều Cảnh An đối với mình cũng là ôn hoà, còn những năm gần đây, anh cùng với Kiều Cảnh An ngoại trừ về mặt di sản mà phát sinh khắc khẩu, những khoảng thời gian trước, hai huynh đệ căn bản là ngay cả lời nói cũng không có nhiều.

Kiều Sâm cảm khái u buồn cũng không có diễn biến được bao lâu, bởi vì rất nhanh có người cắt đứt suy nghĩ của anh.

“Kiều Sâm?” Là một giọng nữ mềm mại, hình như còn mang theo chút kinh hỉ (ngạc nhiên vui vẻ).

Kiều Sâm quay đầu, nhìn thấy chính là một cô gái mặc váy trắng, mái tóc đen nhánh mềm mại được vấn thành một búi, nghiêm túc nhưng lại không cũ kỹ. Anh híp mắt nghĩ nghĩ, lúc sau mới mang theo mỉm cười nói: “Hà Ngữ?”

“Vâng, đã nhiều năm không gặp.” Hà Ngữ đối với gia thế của Kiều Sâm cũng không hiểu rõ lắm, nhưng nhìn đến chiếc xe bên cạnh anh kia, liền biết rõ kinh tế hiện tại của Kiều Sâm rất không tồi, cô nhoẻn miệng cười: “Xem ra anh rất phát đạt, còn em hiện giờ, từ nước ngoài du học trở về cũng chỉ là đi dạy trong trường đại học thôi.”

Kiều Sâm cười cười, không có tiếp lời Hà Ngữ, dù sao tuy đều là đến du học cùng một trường đại học ở nước ngoài, nhưng giữa hai người cũng không có bao nhiêu quan hệ. Không khách sáo cũng không thân thiện, đối với anh mà nói, Hà Ngữ nhiều lắm chỉ không tính là người xa lạ.

Phía sau hai người vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Kiều Sâm nhìn lại, chứng kiến Kiều Cảnh An vốn đã nên vào học lại quay về đây.

Kiều Cảnh An chạy vội, cho nên bình thường đi đường vốn không có bao nhiêu tiếng động như cậu cũng phát ra chút ít thanh âm. Chứng kiến Kiều Sâm đứng chung cùng một nữ tử, cậu hơi sững sờ, trong lòng có chút hiểu là chuyện gì xảy ra. Cô gái này bộ dáng mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng khí chất đầy người vẫn là rất không tệ, nghĩ vậy, cậu đối với Hà Ngữ cười cười thân thiện, quay đầu nói với Kiều Sâm: “Ca, em để quên một quyển sách, nên quay lại lấy.”

Kiều Sâm miệng ấp úng, nhìn Kiều Cảnh An úp sấp xuống chỗ ngồi phía sau xe lấy sách, anh thật sự muốn nói một câu, có phải là có cái gì hiểu lầm không? Trước kia mình ở cùng những phụ nữ khác, nếu là đụng phải Kiều Cảnh An, tất nhiên là sẽ huyền não cho đến khi ai cũng bị mất mặt, hôm nay nó lại trở nên phối hợp như vậy, làm cho anh cảm thấy một hơi nghẹn ở ngực, nhả cũng nhả không ra, nuốt cũng nuốt không trôi, khó chịu đến mồ hôi rịn rịn. Quả nhiên đã quen đối phương không biết nói đạo lý, đột nhiên lại hiểu chuyện như vậy thực làm cho người ta không kịp thích ứng.

Lúc đã thấy rõ người vừa tới thì... Hà Ngữ so với Kiều Sâm còn giật mình hơn, dù sao một đại họa của trường học đã từng hại thảm các giáo sư thì cô cũng là biết đến. Lúc cô nhìn thấy Kiều Cảnh An lại cười thân thiện với mình, nụ cười trên mặt cô lập tức cứng đờ. Không biết có phải là cảm giác của mình hay không, cô lại cảm thấy cái nụ cười này so với việc cậu ta trừng mắt nhìn mình còn đáng sợ hơn. Tuy hiện tại Kiều Cảnh An thoát nhìn ôn hòa vui vẻ, cũng không có giống như trước kia lúc nào cũng thay đổi màu tóc cùng nghệ thuật hóa trang(chỉ quần áo trước kia của Tiểu An =.,=) mà người thường không cách nào giải thích được, nhưng là thật sự không thể phủ nhận những việc ác mà cậu ta đã từng làm khiến cho người ta vẫn luôn mang tâm lý oán hận.

Đem [Ngôn ngữ học truyền thống Thiên triều] ôm vào trong ngực, Kiều Cảnh An thấy Kiều Sâm sắc mặt xấu hổ, nữ tử bên cạnh thần sắc cũng không tự nhiên, lập tức hiểu ra, xem ra hai người này là ngượng

ngừng, cậu hiểu ý tùm tùm, đóng cửa xe, cười cười với Kiều Sâm, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Kiều đồng học, cậu cùng Kiều Sâm là...?” Hà Ngữ trong lúc Kiều Sâm chỉ im lặng mỉm cười, rốt cục có chuyện để mà nói tiếp, Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An là huynh đệ, cái sự khác biệt này cũng quá lớn a. Không đúng, Kiều Cảnh An là Nhị thiếu gia của Kiều gia, nói như vậy, Kiều Sâm chính là...

Kiều Cảnh An vừa nghe lời này, liền hiểu vị nữ tử này biết mình, cậu hơi sững sờ, biết mình cũng quen biết ca ca, nhưng không biết bọn họ là huynh đệ? Cậu khẽ chau mày, lập tức cười cười: “Chúng tôi là huynh đệ, tôi phải tới phòng học rồi, không quấy rầy hai vị.” Nếu là ‘hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình’, cậu cũng không tiện ở chỗ này nói thêm gì đó, vì vậy Kiều nhị thiếu gia rất thức thời nhắc gót đi luôn.

“Tiểu An.” Kiều Sâm rốt cục vẫn là nhịn không được gọi lại thiếu niên đã đi xa vài mét.

“Dạ?” Kiều Cảnh An vẻ mặt khó hiểu nhìn người gọi lại cậu, có chuyện gì sao? Chẳng lẽ, anh ấy thật sự đối với nữ tử này không có ý nghĩ – yêu đương? Cậu mắt nhìn nữ tử mặc váy trắng đứng ở một bên, tuy so ra kém những mỹ nhân khuynh thành từng ái mộ mình trước kia, bất quá coi như là không tồi, dù sao một nữ tử tốt xấu thật sự thế nào cũng không phải dùng dung mạo đến kết luận.

“Em... sau khi tan học thì về nhà sớm một chút, đừng cùng một số người đi mấy chỗ loạn thất bát tao gì đó.” Kiều Sâm nghĩ đến những hồ bằng cầu hữu (bạn bè chó má) kia của Kiều Cảnh An thì nhú nhú mày, tuy hiện tại tiểu tử này vẫn là rất an phận, nhưng ai biết có thể hay không nhảy ra vài kẻ không đứng đắn sẽ đem thăng bé dạy hư?

Kiều Cảnh An mặc dù không rõ ràng lắm Kiều Sâm đang nghĩ gì, nhưng là người làm đệ đệ, đối với lời của huynh trưởng đương nhiên là phải tôn trọng, vì vậy Kiều nhị thiếu gia ngoan ngoãn gật đầu: “Tan học em lập tức trở về nhà.”

Nghe được hứa hẹn của Kiều Cảnh An, Kiều Sâm mới thoả mãn phát phát tay, cho Kiều Cảnh An rời đi.

“Kiều đồng học rất nghe lời anh a.” Hà Ngữ miễn cưỡng cười cười, cô thật sự không thể đem cái người nhu thuận nghe lời này liên hệ cùng một chỗ với Kiều Cảnh An kiêu ngạo trước kia, vì vậy nụ cười trên mặt nhìn thế nào cũng thấy vắn vẹo.

Kiều Sâm lại nghe ra sự nghi hoặc trong lời nói của cô, nhìn theo bóng lưng Kiều Cảnh An nói: “Đúng vậy, Tiểu An luôn luôn rất hiểu chuyện và biết nghe lời.”

Hà Ngữ run rẩy, nhu thuận là chuyện mà Kiều Cảnh An có bắn đại bác cũng không tới, Kiều Sâm đến tốt cùng là như thế nào có thể đem hai cái danh từ này để cùng một chỗ? Hay là nói, Kiều Cảnh An trong trường học kiêu ngạo như vậy, đều là do Kiều Sâm dạy hư?

Bất quá những lời đồn đãi trước kia trong trường học về Kiều gia huynh đệ bất hòa lại là từ đâu mà ra? Hà Ngữ có chút mê mang, cô nhìn nam nhân tuấn mỹ trước mắt, cô thật không ngờ thân phận của Kiều Sâm đúng là hiển hách như thế, cô đột nhiên có chút hiểu tại sao ban đầu lúc ở đại học Kiều Sâm đối với bạn học có chút xa cách, dù sao người phải sinh hoạt tại loại gia đình này, vốn là không cần tình hữu nghị đơn thuần gì đó.

Hai người lại khách khí hai câu, Kiều Sâm liền mở ra xe thể thao sáng loáng của mình đi ra cổng trường đại học.

.....

Buổi chiều có hai tiết, bởi vì tới hơi trễ, Kiều Cảnh An liền từ cửa sau đi vào tìm hàng cuối mà ngồi, vừa ngồi xuống chợt nghe bên cạnh có người phát ra tiếng hừ nhẹ, cậu quay đầu xem xét, thì ra là thiếu niên mà hôm qua đã cùng mình đấu bóng.

Lâm Thư thấy Kiều Cảnh An chỉ liếc nhìn mình một cái, mặt cũng không biến sắc như ngày trước, cảm giác đối phương có cái gì không đúng, không đúng, hẳn là quá nhiều chỗ không đúng.

Kiều Cảnh An khi nào thì lại chăm chỉ đi học, Kiều Cảnh An khi nào thì lại đối xử với bạn học có lễ phép, Kiều Cảnh An khi nào thì có thể đá bóng tốt như vậy? Vào bệnh viện một chuyến mà cứ như tăng level trong game online, còn nâng cấp trở nên lợi hại hơn. Nếu cứ đánh ngất là có thể đem bại gia tử biến thành học sinh tốt, hẳn không ngại cho người ta đem toàn bộ bại gia tử đều đánh vào viện.

“Cậu đừng chăm chăm tôi, như vậy rất thất lễ.” Kiều Cảnh An thấy Lâm Thư nhìn chăm chăm mình, nhả mồm, ngẩng đầu nhìn lên bức giảng: “Cậu không nghe giảng sao? Đây cũng là tôn trọng thầy giáo.” Tuy những loại chuyện này cậu không muốn phải nhắc nhở đối phương, nhưng làm bạn học, cậu sẽ không tiếc lòng tốt nhắc nhở đối phương một chút.

Nghe con mẹ người, ai so với ai còn không tôn trọng thầy giáo hơn? Người từ trước đến nay luôn ưu nhã như Lâm gia đại thiếu gia lần đầu tiên có loại xúc động muốn văng tục, một tên tiểu tử thường xuyên trốn học có tư cách gì nói hần không tôn trọng thầy giáo? Tiểu tử này bị đánh nhập viện trên thực tế là đầu óc bị đánh ngu đi?

Kiều Cảnh An thấy Lâm Thư sắc mặt khó coi, biết là lời chỉ trích của mình làm cho đối phương khổ sở, vì vậy dừng lại động tác ghi chép: “Cậu cũng đừng quá để ý, dù sao biết sai có thể thay đổi là tốt rồi, không nên quá mức tự trách.” Nói xong, còn đối với Lâm Thư lộ ra một nụ cười tha thứ, vùi đầu tiếp tục làm ghi chép.

Mẹ nó, hôm qua trên báo thấy có người bị sét đánh chết, tại sao ông trời lại không đem cái tên khốn kiếp này bỏ đời ra! Lâm Thư cắn răng, bút máy trong tay bị hần bóp đến hắt xì run rẩy.

Buổi chiều tiết thứ hai là tiết thư pháp truyền thống, cái khoa này là để khuyến khích sinh viên nhận thức văn tự cổ đại, nhưng cũng không phải quá coi trọng, cho nên phòng học nằm trong một tòa nhà cũ của Giáo Học Lâu. Cái khu Giáo Học Lâu này trên vách tường leo đầy dây thường xuân, nhưng mà không hề có vẻ u ám, ngược lại làm cho người ta vài phần cảm giác an bình.

Trong đại học cũng là nơi ngọa hổ tàng long (người tài giấu nghề), người có thể dùng một tay bút lông viết ra hảo chữ cũng không phải là không có, tuy nói khuyết thiếu một chút lực đạo, nhưng là cũng may thoát nhìn khá giống, cũng chính là không tồi.

Người dạy môn này là Viên giáo sư, đối với những việc thư phòng tạo nghệ (những công việc trong thư phòng như viết chữ vẽ tranh) này của sinh viên cũng không có yêu cầu quá cao, chỉ mong bọn trẻ này lúc tốt nghiệp đại học có thể viết ra vài chữ nhỏ tinh tế.

Kiều Cảnh An nhìn trong tay cái mà mọi người gọi là bảng chữ thư pháp mẫu, bắt bẻ nhíu mồm, đây mà cũng gọi là bảng chữ mẫu, ngày xưa tại trong học viện của cậu, dù có mời đại một vị trong trường đến viết, cũng không thua kém so với những chữ này.

Trải rộng giấy Tuyên Thành ra trước mặt, Kiều Nhị công tử cau mày nghĩ nghĩ, gỡ xuống chiếc bút lông thô nhất trên giá bút, viết một cái chữ “Phúc” thật to, hạ bút hành vân lưu thủy (nước chảy mây trôi) không ngừng, thủ pháp mạnh mẽ hữu lực, không hề run rẩy, một chữ “Phúc” tràn ngập khí khái liền hiện ra trên giấy.

Viên giáo sư quét mắt nhìn phòng học một vòng, thấy một học trò mặc bạch y (quần áo trắng) động tác viết chữ có chứa phong cách quý phái, mặc dù đối với thư pháp của cậu ta cũng không ôm hi vọng nhiều, nhưng tốt xấu cái tư thế này khiến người nhìn thấy thoải mái, vì vậy vị giáo sư già cả này liền tiến lên quan sát một chút.

“Thiên tài!” Viên giáo sư vừa nhìn thấy chữ ‘phúc’ này, kích động đến mức giữ chặt tay Kiều nhị thiếu gia: “Vị bạn học này, chữ này của cậu thật sự là quá hoàn mỹ, thật sự có phong cách quý phái a.”

Kiều Cảnh An khó hiểu nhìn chữ phúc kia của mình, bởi vì hiện tại cái tay này không có trải qua rèn luyện, cái chữ này bất quá chỉ là một sản phẩm thất bại của mình mà thôi, vị giáo sư này kích động như vậy làm chi?

Vì vậy lúc tan học, Kiều Cảnh An không thèm đếm xỉa tới lão giáo sư kích động đến ánh mắt sáng lên, nện bước ưu nhã, mặt mỉm cười đi ra Giáo Học Lâu.

Trong nội tâm Kiều nhị thiếu gia, cái này cũng bất quá chỉ là vài cái chữ viết thất bại mà thôi, căn bản là không đáng nhắc tới, cậu cũng không phải người theo đuổi thư pháp hoàn mỹ, cho nên về thư pháp cũng không quá để ý, làm con cháu thế gia, cũng không cần quá mức coi trọng phương diện này.

Lâm Đại Thiếu gia nhìn theo người nào đó đã đi xa, lại nhìn nhìn trên tay đang cầm chữ viết bằng bút lông của người nào đó, cắn răng nói: “Sét đánh chết người!” Kết quả nghiêng người một cái, cũng không biết

làm sao, lại bước trượt cầu thang, tại một khắc trước khi ngã sấp xuống, Lâm Đại Thiếu gia bị phần nghĩ, hẳn hẳn là... nên cách cái tên bại gia tử này xa một chút !

.....

13. Chương 13 - Trồng A... Trồng Cây Hoa Đào

Kiều Cảnh An không có cơ hội thuận lợi đi ra cổng trường, bởi vì có hai thiếu niên ăn mặc rách rưới, tóc tai lộn xộn, vẻ mặt bất cần đời đã nhảy ra chặn đường cậu. Cậu nhìn nhìn đối phương một quả đầu tóc khô vàng như lông gà, thương hại liếc nhìn bọn họ, thì ra một thể giới phát đạt như vậy vẫn còn có những người ăn không đủ no mặc không đủ ấm, thật sự là đáng thương.

“Nhị thiếu gia, nghe nói lần trước tiểu tử Vương gia trêu chọc cậu, chúng tôi đi thay cậu báo thù nhé.” Một tên trong đó không ngừng diên loạn đá chân, dáng vẻ rất chi là lưu manh.

Đói bụng đến nỗi đứng không vững còn muốn đi làm tay chân cho người ta để kiếm tiền sao? Kiều Cảnh An trong nội tâm lắc đầu, ở xã hội này mà còn phải sống thảm như vậy. Vì thế Kiều nhị thiếu gia khó được thiện lương một phen, móc ra một xấp tiền giấy màu hồng nhạt, nghe nói đây là loại ngân phiếu có mệnh giá lớn nhất Thiên triều, cậu nhớ rõ Kiều Sâm cho cậu cả một tập lớn, rút ra hơn mười tờ chắc cũng không sao. Đem tiền nhét vào trong tay hai người, Kiều Cảnh An cau mày nói: “Ta không cần các ngươi làm gì cả, số tiền này các ngươi cầm đi ăn cơm đi.” Nói xong, xoay người mới đi được vài bước, lại dừng chân, quay đầu lại nói: “Làm một nam nhân đỉnh thiên lập địa, dù cho vì tiền tài, cũng không cần phải đi làm những loại chuyện này, các ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Hai tên lưu manh mà từ trước đến nay vẫn luôn theo sau lưng Kiều Cảnh An vẻ mặt cứng ngắc nhìn xấp tiền trong tay, lại nhìn nhìn thiếu niên đã đi xa. Thiếu niên tóc màu vàng hỏi đồng bọn bên cạnh: “Nhị thiếu gia nói lời này là có ý gì?”

“Mày điếc hay là không biết tiếng Trung? Mày nghe không hiểu, lão tử càng nghe không hiểu.” Tên kia đem tiền nhét vào túi áo, như có điều suy nghĩ nhìn theo bóng lưng thiếu niên, lúc sau mới nhớ ra hai chữ: “Mẹ nó.”

“Chúng ta đây còn phải đi tìm tiểu tử Vương gia nữa không?” Thiếu niên tóc vàng nhìn số tiền không nhỏ trong tay, cuối cùng vẫn là có chút lo sợ bất an, Kiều nhị thiếu gia làm người mặc dù rộng rãi, nhưng từ trước tới giờ cũng không có đạo lý cho không bọn họ tiền.

“Tìm con mẹ mày! Đầu mày toàn óc heo à? Không nghe ra ý tứ của nhị thiếu gia là bảo chúng ta đừng nhúng tay sao?!” Gõ một cái lên đầu thiếu niên tóc vàng, dứt tay vào trong túi quần: “Đi, tao muốn đi tìm công việc mới, mày có đi hay không?”

Thiếu niên tóc vàng chỉ ngây ngốc nhìn hẩn một cái: “A? A!” Bọn họ giống như không thiếu tiền xài, làm cái việc gì?

“A cái gì mà a!” Cái chân nhỏ của thiếu niên tóc vàng bị giẫm lên một phát.

.....

“Nhị thiếu gia, những ‘thứ’ kia đến tìm cậu gây phiền toái sao?” Tài xế đại thúc nhìn thấy nhị thiếu gia bị hai tên tiểu tử nhếch nhác vây quanh, vội vàng xuống xe nghênh đón, thấy nhị thiếu gia đi ra mới thở phào một hơi.

“Không có, bọn họ bảo là muốn giúp tôi báo thù, nhưng là tôi thấy bọn họ nghèo đến mức ngay cả quần áo đều phải ăn mặc rách rưới, sợ bọn họ còn chưa có giúp tôi báo thù thì đã bị người ta đánh chết, cho nên bảo bọn họ về rồi.” Kiều Cảnh An ôm sách cười tủm tỉm mở miệng: “Tài xế đại thúc không cần phải để ý đến bọn họ.”

Tài xế nhìn phía xa xa hai thiếu niên ăn mặc như lũ ăn mày, đầu lông mày kéo ra: nhị thiếu gia, ngài cũng đã từng mặc loại quần áo rách rưới này đó, lại còn bảo quần áo như vậy mới là cá tính, bây giờ thấy người khác cũng ăn mặc như vậy mà trong mắt cậu như thế nào lại trở thành rách nát?

Tài xế mở cửa xe cho thiếu niên ngồi trước rồi mới ngồi vào ghế lái xe, từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy thiếu niên sạch sẽ áo trắng, thần sắc trong nháy mắt có chút giật mình, hiện tại nhị thiếu gia nhìn thế nào cũng thấy nhu thuận, khó trách hiện tại thiếu gia cũng bắt đầu chú ý coi trọng nhị thiếu gia.

Nghĩ đến mười phút trước thiếu gia còn gọi điện thoại hỏi mình đã đến đón nhị thiếu gia chưa, tài xế lại có loại cảm giác không chân thực, đừng nói là đã ở Kiều gia làm tài xế mười năm như hần, cho dù là những người vừa mới tới Kiều gia cũng đều biết rõ: chuyện Kiều gia hai huynh đệ bất hòa.

Kiều Cảnh An mở sách trong tay ra, trên mặt là giới thiệu về tiểu sử của một vài nhà văn nổi tiếng trong thời kì phong kiến của Thiên triều. Khi thấy tên thành Lạc Dương, biểu lộ của cậu nao nao, vuốt ve ba chữ. Cậu lại quay sang nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, những tòa kiến trúc bằng thép cao vút, xe cộ đi lại như mắc cửi, đám người đông hối hả trên phố, trong lúc này không còn có những ca cơ (kép hát) tài hoa, cũng không còn có những hồ cơ (vũ công)am hiểu vũ đạo, càng không có những đại tài tử phong lưu tiêu sái, nơi này không phải thành Lạc Dương.

Một giấc chiêm bao ngàn năm... Cậu khom khom khóe miệng, cũng không biết giấc mộng hiện giờ sẽ là như thế nào.

Điện thoại vang lên, là một khúc đàn cổ du dương, bởi vì đêm qua nghe được từ trong máy vi tính, cảm thấy thủ khúc này không tồi, nên cậu liền nhờ huynh trưởng giúp làm thành nhạc chuông.

Cầm cái vật khéo léo tên là “Điện thoại”, cậu mở ra cái nắp, đặt ở bên tai, trong điện thoại di động truyền đến một giọng nam quen thuộc.

Đơn giản là chút ít lời quan tâm, mặc dù câu hỏi của đối phương còn gượng gạo và thiếu khuyết ôn nhu, nhưng cậu tự nhận mình là người rộng lượng, đương nhiên sẽ không chú ý tới sự vô lễ có thể xem nhẹ này của người đó.

“Chương trình học rất nhẹ nhàng.”

“Giáo sư cũng rất tốt, chính là làm người thiếu chút ổn trọng.” Kiều Cảnh An nhớ tới lão nhân kích động kia trong tiết thư pháp, nhú nhú mày: “Vâng, không có việc gì, cũng không phải là tới tìm em gây phiền toái gì đâu.”

Phía trước, tài xế lái xe bất đắc dĩ cong cong khóe miệng, tuy làm việc cho Kiều gia nhiều năm như hần trước kia rất lo lắng hai huynh đệ vừa thấy mặt nhau là phát ra một loại khí thế giương cung bạt kiếm, nhưng hiện tại lại cảm thấy hai huynh đệ thực quá ngọt ngào. Cũng không biết đại thiếu gia là nghĩ như thế nào, nhị thiếu gia mỗi tối không phải đều cùng cậu ấy dùng bữa sao? Mấy việc nhỏ như vậy cũng không thể đợi đến buổi tối hỏi lại? Bất quá dù có ngọt ngào như thế nào cũng còn hơn là cãi nhau âm ỉ.

.....

Trong công ty, Trầm Tuấn đứng ở bên ngoài phòng làm việc của tổng tài, nghe sếp nhà mình có thể so với mấy bà mẹ già thì trình độ lải nhải còn dơ dài hơn, nghiêng đầu lại chứng kiến quản lí phòng tiêu thụ mặt đầy khổ sắc đi tới bên này.

Quản lí phòng tiêu thụ nhìn thấy Trầm Tuấn, vội vàng tiến đến bên cạnh hần, nịnh nọt cười, hạ giọng hỏi: “Thư kí Trầm, tổng tài ngày hôm nay tâm tình như thế nào?”

Trầm Tuấn giơ tay lên ‘suyt’ một cái, dán tai vào khe cửa nghe ngóng động tĩnh trong văn phòng.

“Được, về đến nhà cũng không được phép chạy loạn, đợi anh về rồi cùng ăn cơm.”

“Dạ.”

Trầm Tuấn đứng thẳng lưng, sửa sang cổ áo của mình, mỉm cười với quản lí phòng tiêu thụ sau lưng, nói: “Tôi vừa vặn cũng có chuyện phải báo cáo với tổng tài, chúng ta cùng vào đi.”

Quản lý phòng tiêu thụ lập tức hiểu ra, thì ra thư kí Trầm cũng giống mình, muốn tới báo cáo, có thêm chiến hữu cũng tức là sẽ có thêm người chết cùng, ít nhiều gì cũng sẽ cảm thấy yên tâm. Võ ngực trấn an, quản lý phòng tiêu thụ đi theo sau lưng Trầm Tuấn vào văn phòng.

Sau khi gõ cửa vào phòng, vị quản lý này phát hiện tổng tài nhà mình sắc mặt hình như không tệ, trong lòng có chút thở phào một hơi, hôm nay cho dù chết, chắc cũng sẽ có thể toàn thây.

Hai người báo cáo xong, chỉ thấy Kiều tổng tài từ trước đến nay giết người không thấy máu nhẹ nhàng gõ đầu ngón tay lên mặt bàn, trên mặt biểu tình bình thản làm cho người ta nhìn không ra anh đến tột cùng là đang nghĩ cái gì, nhớ tới trước kia phê bình người ta mà cứ như muốn đòi mạng, hiện tại bộ dạng bình tĩnh này của tổng tài thật sự làm cho quản lý phòng tiêu thụ không thể nào thích ứng nổi.

“Báo cáo của Trầm Tuấn làm không tồi.” Kiều Sâm rốt cục từ bị mở miệng nói chuyện, anh nhìn thần sắc của quản lý phòng tiêu thụ mang vẻ bất an không yên: “Kế hoạch của cậu còn có chút khiếm khuyết, cứ đem về sửa trước đi, ngày mai lại giao cho tôi xem.”

Trầm Tuấn co lại khóe miệng, trước kia bản kế hoạch có được thông qua thì cũng chỉ nghe được một câu “Có thể.”, hiện tại rõ ràng đã thăng cấp thành “Không tồi”, nhị thiếu gia, cậu đúng là thần của tôi, về nhà tôi sẽ thấp hương cho cậu.

Ra khỏi văn phòng, Trầm Tuấn nhìn quản lý mang một bộ dáng đáng thương cứ như vừa bị sét đánh, thương hại vỗ vỗ vai hắn: “Quen rồi thì sẽ ổn thôi.”

Quản lý cứng ngắc nhìn nụ cười tủm tỉm của Trầm Tuấn, sau đó mở miệng nói: “Bạn gái của tôi quen biết một ông đạo sĩ rất lợi hại, nếu có thể thì mời đến cho tổng tài gặp thử xem...”

Trầm Tuấn thở dài, thăm thía nói: “Trương quản lý, tổng tài rất bình thường, một chút vấn đề cũng không có.” Người không bình thường thật ra chính là nhị thiếu gia, một ngày nào đó cậu sẽ rõ.

Từ sau khi nhị thiếu gia trở nên không bình thường, tổng tài đã không còn đi làm sớm, không ở lại tăng ca muộn, không dễ dàng cắt xén tiền lương nhân viên, lại còn lập chính sách tạo không ít phúc lợi cho mọi người trong công ty, trình độ cuộc sống của mọi người từng bước được nâng cao. Có lẽ trong tương lai không xa, công ty còn có thể nghênh đón một tổng tài thăng cấp lên một level hoàn toàn mới, luôn đến muộn về sớm, đồng thời còn có hi vọng được tăng tiền lương, phúc lợi bay lên. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nhị thiếu gia nhất định phải cứ mãi không bình thường như vậy, nếu một ngày nào đó nhị thiếu gia bình thường, dẫn đến tổng tài thăng cấp thất bại, thì sẽ lại hành hạ những nhân viên đáng thương này.

Trầm Tuấn cẩn thận ngẫm lại, cảm thấy hôm nay về nhà không chỉ phải thấp hương cho nhị thiếu gia, mà còn phải thấp hương cho các bậc thần tiên khắp nơi, cầu xin chư vị thần tiên phù hộ nhị thiếu gia mãi mãi không bình thường như vậy.

Vì vậy quản lý phòng tiêu thụ trở về phòng làm việc của mình nhưng vẫn không rõ biểu tình mang theo bí hiểm của thư kí Trầm rốt cuộc là có ý tứ gì, chẳng lẽ tổng tài thực sự đang có mưu toan gì đó? Tưởng tượng như vậy, toàn thân hắn đánh cái rùng mình. Nhìn bản kế hoạch trong tay, hắn hôm nay vẫn là nên tăng ca sửa chữa nó cho tốt thì an toàn hơn.

Buổi chiều sáu giờ, Kiều Sâm đứng giờ tan tầm, Trầm Tuấn nhìn theo tổng tài đại nhân bước đi tiến vào thang máy, cong lên khóe môi đẩy đẩy kính mắt, xem bộ dáng này chắc chắn là nhị thiếu gia gọi tổng tài về nhà ăn cơm.

Lúc Kiều Sâm trở về biệt thự thì... Kiều Cảnh An còn đang ngồi xổm một chỗ trong hoa viên hí hục làm gì đó, nhìn thấy anh mới đứng lên lộ ra một nụ cười: “Ca, anh đã về.”

“Ừ.” Ánh mắt nhìn dần về phía một cây đào nho nhỏ bên chân của đối phương, anh nhú mày: “Em muốn ăn đào?”

“Hoa đào nở nhìn rất đẹp.” Kiều Cảnh An phỉ phỉ bùn đất trên tay, do dự mở miệng: “Ca, anh không thích sao?” Cậu lúc này mới nhớ ra loại hành vi này của mình rất thất lễ, tự tiện động vào vườn của huynh trưởng lại còn quên hỏi ý kiến của anh ấy, loại chuyện thất lễ này sao cậu lại có thể làm?

Kiều Sâm nhìn nhìn khu vườn bị phá hư lung tung hết cả lên, lại nhìn nhìn người làm vườn đang cực lực muốn giảm xuống sự tồn tại của chính mình, vốn nghĩ định mở lời trách cứ lại nhìn đến Kiều Cảnh An sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt cùng bất an thì... nhanh chóng hóa thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Tiến lên đem Kiều Cảnh An từ trong bụi hoa kéo ra ngoài, anh cau mày nói: “Khiến cho đầy tay đều là bùn, còn không mau đi rửa, từ nay về sau nếu là muốn trồng cái gì, cứ nói cho quản gia là được, làm toàn thân mình lấm lem bùn như vậy còn ra bộ dáng gì nữa.”

Kiều Cảnh An nhìn bàn tay tràn đầy bùn đất của chính mình, khoe miệng nâng lên: “Em lập tức đi rửa.” Sau đó làm một cái tư thế ‘xin mời’, chờ Kiều Sâm đi ở phía trước, mới cười tủm tỉm đi theo sau lưng anh vào phòng.

Người làm vườn nhìn giống hoa quý bị nhổ vứt sang một bên đã mất đi sức sống: đại thiếu gia, cây hoa mà cậu âu yếm đã bị nhị thiếu gia hủy, vậy mà cậu rõ ràng lại chỉ quan tâm vấn đề vệ sinh của nhị thiếu gia, cậu là không thấy được cây hoa bị hủy, hay là chỉ thấy bàn tay đầy bùn đất của nhị thiếu gia?

Quản gia đứng ở một góc nhìn khu vườn bị làm cho bừa bãi hết cả lên, xem ra đại thiếu gia chắc là không hề trách cứ kế hoạch cải biến hoa viên của nhị thiếu gia, như vậy ông chỉ có thể “Cố mà làm” dựa theo ý của nhị thiếu gia mà tiến hành cải biến hoa viên thôi.

Đại thiếu gia, đến lúc đó đừng nói tôi không chăm lo cho mấy cây hoa quý của cậu nha.

.....

14. Chương 14 - Nhị Thiếu Gia Cũng Có Lúc U Buồn

Vậy là thời gian Kiều Cảnh An đi học ở trường cũng đã trôi qua được một tuần và giờ là đến hai ngày nghỉ, vì thế Kiều nhị thiếu gia cảm thấy cuối tuần thật là một ngày kì diệu. Cậu cho rằng, phát minh vĩ đại nhất trên cái thế giới này có lẽ chính là ngày cuối tuần.

Vốn trước kia cảm thấy thế giới này hơi có vẻ táo bạo, nhưng hiện tại cậu đã dần dần hiểu được những cái hay của nó, ít nhất kiếp trước của mình cũng không có nhiều ngày lễ để có thể cho người ta nghỉ ngơi như thế này.

Kiều Cảnh An tắm rửa xong, mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng, ôm một con McDull(nhà Sâm ca bi giờ tràn ngập McDull =.,=) xem TV. Trên TV đang chiếu một bộ phim cổ trang, cậu mở to hai mắt, không thể tin nhìn một vị nữ tử ở hậu cung lén lút cùng thái y tại trong một góc vắng vẻ nào đó gặp mặt.

Kiều Sâm không vui nhíu mày, nữ diễn viên này bộ dáng chẳng có gì xuất sắc, tiểu tử này sao phải lộ vẻ kinh diễm như vậy? Anh bắt bẻ nhìn soi mói vào màn hình, chi phí đầu tư không đủ hùng hậu, tạo hình nhân vật không đủ đẹp, ngay cả diễn xuất của diễn viên cũng chỉ tạm chấp nhận được, có chỗ nào đáng làm cho thằng bé này lộ ra loại vẻ mặt đó? Chẳng lẽ mắt trí nhớ xong, trình độ thẩm mỹ đối với phụ nữ cũng nhanh chóng giảm xuống gấp mấy lần?

Lúc thấy hoàng đế xuất hiện, cái cảm Kiều Cảnh An đã muốn rớt xuống đất, thì ra trong suy nghĩ của những người ở đây, hoàng đế đều mặc trang phục khó coi như vậy?

Kiều Sâm sầm soi nam diễn viên không tính là tuần tú kia, cau mày: “Tiểu An, ngày hôm nay biểu cảm của em thực quá phong phú.”

Kiều Cảnh An vừa nghe, lập tức thu lại biểu tình kinh ngạc của mình, vội ho một tiếng rồi mới giải thích: “Em chỉ là cảm thấy có chút khó hiểu, làm bệ hạ cửu ngũ chí tôn có thể nào lại mặc trang phục đơn giản như thế. Còn có, thái y làm sao có thể tùy tiện cùng nữ tử chốn hậu cung nói chuyện riêng với nhau, đây là phim thần thoại sao?”

Kiều Sâm hí mắt: “Em chỉ là hiếu kỳ về điều này?” Anh nhíu mày: “Anh có thể chắc chắn nói cho em biết, đây không phải là phim thần thoại, nhưng lại có nhiều kỳ tích hơn cả chuyện thần thoại.”

“Thực vậy sao?” Hiểu ra là mình lầm, Kiều Cảnh An lập tức ‘cải tà quy chính’: “Ca ca, anh có phiền chỉ giáo cho em một chút được không?”

“Không phiền, anh cảm thấy nghiên cứu những thứ này cũng rất hay.” Kiều Sâm tán dương vỗ vỗ vai thiếu niên: “Phải biết rằng, biên kịch bây giờ... balabala” Từ biên tập phim giảng đến công việc của đoàn phim, từ công việc của đoàn làm phim giảng đến quy tắc ngầm, cuối cùng rốt cục giảng đến hòa bình thế giới cùng sự vận động của vũ trụ.

Kiều Sâm uống một ngụm trà, tuy anh cũng không hay uống trà, nhưng xét thấy trong nhà có thêm một người nào đó cứ nhìn thấy cà phê lại nói là thuốc Đông y, anh cũng muốn thử bỏ cái sở thích uống cà phê để nâng cao tinh thần, đỡ bị người nào đó vẽ mặt lo lắng hỏi anh có phải là thân thể xảy ra vấn đề gì hay không.

“Thì ra là như vậy.” Đường như hứng thú của Kiều Cảnh An đối với bộ phim cổ trang này trong chốc lát đã biến mất hầu như không còn dấu vết, tay ôm McDull cũng bất giác chặt hơn, vốn nguyên là một con heo bông béo ú rất nhanh đã lồm xồm xuống một vết.

Kiều Sâm không hiểu ra sao lại thấy Kiều Cảnh An đột nhiên mặt mũi tràn đầy thâm trầm từ trên ghế salon đứng lên, chậm rì rì đi ra cửa. Anh nghi hoặc nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh kia. Mình vừa nói cái gì mà khiến cho một thiếu niên mất hết chí khí như vậy?

Kiều Cảnh An ra cửa liền gấp quần gia đại thúc vẽ mặt nghiêm cẩn. Cậu nhẹ gật đầu với quần gia, mới một hồi trở về gian phòng của mình.

Quần gia vẽ mặt khó hiểu nhìn theo Kiều nhị thiếu gia bộ dáng giống như vừa bị đánh. Chẳng lẽ... đại thiếu gia đã làm ra chuyện gì quá đáng với nhị thiếu gia? Vì vậy quần gia hé mắt, đại thiếu gia cũng thật là... tuy việc làm của nhị thiếu gia trước kia đúng là làm cho người ta khó có thể chấp nhận, nhưng người ta hiện tại đã mất trí nhớ rồi, đại thiếu gia không thể rộng lượng một chút sao? Sao lại đi so đo cùng một đứa trẻ như vậy?

Vì vậy, ở chỗ mà Kiều Sâm không biết đến, người hầu trong nhà anh đã truyền tai nhau rút ra một định luật: cứ thấy nhị thiếu gia bị ủy khuất, thì chắc chắn là lỗi của đại thiếu gia.

Kiều Sâm đi theo ra cửa, nhìn thấy quần gia hai mắt sáng quắc nhìn mình, dừng bước lại: “Vương quần gia, bác có việc gì sao?”

Vương quần gia cung kính trả lời: “Đại thiếu gia, tôi không có chuyện gì, có chuyện là nhị thiếu gia.”

Kiều Sâm ánh mắt lóe lóe, là ảo giác của anh sao, anh như thế nào cảm thấy vừa rồi quần gia nói những lời này thì cứ như đang mang theo một chút trách cứ vậy?

Liếc nhìn quần gia, Kiều Sâm thở dài: “Chẳng biết tiểu tử kia bị làm sao, đang xem TV thì không nói không rằng đột nhiên bỏ đi.” Nói đến đây, Kiều Sâm biến sắc, Kiều Cảnh An thích xem [Hồn Hổ cùng Sói Xám] anh còn có thể mua thú bông giống trong phim về cho cậu, nếu là Kiều Cảnh An thích mấy nhân vật trong bộ phim truyền hình kia thì làm sao bây giờ? Anh cũng phải đi mua?

Không đúng! Kiều Sâm nhíu mày, anh như thế nào cảm giác cái tư duy này của mình có chỗ nào không đúng, chính là đến tội cùng không đúng ở chỗ nào?

Quần gia thấy Kiều Sâm vẽ mặt suy nghĩ sâu xa, thì không nói thêm gì nữa, lẳng lặng đứng ở một bên tận lực giảm xuống cảm giác sự hiện hữu của mình (muốn trở thành người vô hình), cho đến khi trong phòng Kiều Cảnh An vang lên một tiếng “Choang”.

“Tiểu An !” Kiều Sâm bước nhanh tới, đẩy cửa phòng Kiều Cảnh An ra, mới phát hiện trong phòng Kiều Cảnh An không mở đèn, ánh sáng tối tăm, những mảnh vụn của chiếc bình hoa thủy tinh rơi vãi trên mặt đất phản xạ lại từng tia hàn quang.

Kiều Sâm sờ lên công tắc đèn, nhưng không ấn nút, anh nhìn thiếu niên đứng trước cửa sổ, thấp giọng hỏi: “Tiểu An, làm sao vậy?”

Anh chứng kiến thiếu niên quay đầu, nhưng bởi vì trong phòng hiện tại quá tối, mơ mơ hồ hồ thấy không rõ biểu tình trên mặt thiếu niên, chỉ cảm thấy một vẻ đờ đẫn, kỳ quái nói không nên lời.

“Không có gì, chỉ là em không cẩn thận đánh vỡ bình hoa thôi.” Kiều Cảnh An đến gần Kiều Sâm, mở to hai mắt nhìn Kiều Sâm: “Ca, sao anh không mở đèn?”

Kiều Sâm bật đèn lên, chứng kiến nụ cười ôn hòa trên mặt thiếu niên, đột nhiên cảm thấy những lo lắng vừa rồi của mình xem như uổng phí, kéo Kiều Cảnh An tới ngồi trên giường, mắt nhìn bình hoa trên mặt đất: “Sao lại không cẩn thận như vậy, tối thế này em làm cái gì mà lại không mở đèn?”

Kiều Cảnh An nhìn bình thủy tinh vỡ nát trên mặt đất: “Em đã từng có một đôi bình bạch ngọc, tình xảo đến cực điểm...” Mới nói hai câu, Kiều Cảnh An ý thức được chính mình nói lỡ, liền không nói tiếp nữa, chỉ nhìn liếc qua đồng mảnh vụn kia mà xuất thần.

Một bàn tay ấm áp vuốt vuốt đầu của cậu: “Được rồi, anh đâu có bắt em đèn, thời gian không còn sớm, nên ngủ đi.”

Đắp kín chăn Cho Kiều Cảnh An, Kiều Sâm xoay người tắt chiếc đèn nơi đầu giường, sau đó đứng lên nói: “Ngủ ngon.”

“Vâng, ngủ ngon...” Kiều Cảnh An từ từ rúc vào tấm chăn mềm, nhìn lên sắc mặt ôn hòa của huynh trưởng, nhắm mắt lại. Người này kỳ thật rất tốt.

Kiều Sâm ra cửa sau mới hỏi Vương quản gia vẫn đang đứng ở bên ngoài: “Tiểu An ra là có bình hoa bạch ngọc gì đó sao?”

Wương quản gia vẻ mặt nghiêm túc nhìn Kiều Sâm: “Thiếu gia, cậu suy nghĩ nhiều rồi, bình hoa trong nhà nhị thiếu gia đều là nhân thể nghệ thuật (kiểu tạo hình uốn éo =.,=), không có cái nào là bạch ngọc cả, mấy thứ đó không phù hợp với phong cách thẩm mỹ trước kia của nhị thiếu gia.”

Kiều Sâm quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa căn phòng vừa đóng, lắc đầu nói: “Cái này không chỉ là mất trí nhớ, mà còn có chứng ảo tưởng, ngày mai cuối tuần tôi dẫn thằng bé đi bệnh viện kiểm tra một chút.”

Wương quản gia vội ho một tiếng, đại thiếu gia, cậu đã quên đối với cậu mà nói, thì không có cái gì gọi là cuối tuần.

Kiều Sâm phát phát tay: “Wương quản gia, bác cũng đi nghỉ ngơi đi, không còn sớm.” Nói rồi, cũng trở về phòng của mình.

Quản gia nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, kim đồng hồ chỉ hướng mười giờ, lập tức có chút bận tâm, có nên đề nghị đại thiếu gia ngày mai mang nhị thiếu gia đi bệnh viện thì... thuận tiện cũng đi kiểm tra chính mình luôn một thể, dù sao đại thiếu gia gần đây cũng rất không bình thường.

Đối với một người thường xuyên tăng ca đến rạng sáng, đột nhiên mới mười giờ buổi tối đã nói là khuya, thực là một chuyện không dám tưởng tượng.

Hay là nói... nhị thiếu gia giờ trở nên bình thường, đem cái bệnh không bình thường này dời sang cho đại thiếu gia?

.....

15. Chương 15 - Cười Ngựa [Thượng]

Buổi sáng Kiều Cảnh An thức dậy hơi trễ, tất cả mọi người trong nhà đều cảm thấy có chút không thích ứng, dù sao cũng đã quen nhìn nhị thiếu gia tuần mỹ đứng ở trong vườn đánh quyền, đột nhiên buổi sáng một ngày nào đó lại nhìn không thấy, thật sự là một cảm giác trống trải nói không nên lời.

Ngồi trên ghế salon đọc báo, Kiều Sâm ánh mắt không biết vô tình hay cố ý mà cứ dán về phía hành lang, sau mấy lần không thấy cái thân ảnh quen thuộc kia, cuối cùng đành cố nén nôn nóng mà mở tờ báo ra, rồi lại cảm giác những chữ đen đen trên giấy kia nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt.

Quản gia đứng bất động ở một góc, vô cùng thông minh hiểu rằng mình không nên nhảm lúc này mà đi quấy rầy vị đại thiếu gia hiện đang sốt ruột đến muốn bạo phát kia. Nghĩ đến đêm qua đại thiếu gia chỉ vì sợ dùng ánh sáng quá mạnh sẽ quấy rầy đến giấc ngủ của nhị thiếu gia, nên mới bảo người hầu chỉ được dùng đèn pin đi thu dọn đồ đạc trong phòng, ông cảm thấy có chút vô lực, chẳng lẽ đại thiếu gia không nghĩ tới tay chân rón rén rồi đèn pin đi vào sẽ làm cho nhị thiếu gia tưởng lầm có kẻ trộm đột nhập vào nhà hay sao?

Gần tám giờ, Kiều Cảnh An mới quần áo chỉnh tề xuống lầu, sắc mặt hơi tái, bộ dáng thoát nhìn tựa hồ là ngủ không được ngon giấc, nhìn thấy Kiều Sâm còn ngáp một cái, mới cười mở miệng: “Buổi sáng tốt lành, ca.”

Đem tờ báo ném qua một bên, Kiều Sâm nhú nhú mày: “Đêm qua ngủ không ngon sao?”

Kiều Cảnh An khoe miệng giật giật, ánh mắt đảo qua trên người Kiều Sâm, cuối cùng không nói gì thêm, đêm qua cậu thiếu chút nữa đã đem cái người lặng lẽ tiến vào quét dọn phòng đá ngã cho nằm bẹp xuống đất, về sau mới nhớ tới hiện giờ không còn là nơi mà cậu đã từng sống, và người vào phòng mình cũng không phải sát thủ mà gia tộc đối địch sai tới ám toán.

“Em ngủ cũng được.” Kiều Cảnh An ngồi xuống ghế salon: “Chỉ là mơ thấy mộng, cho nên đầu còn chút mê mang.” Cậu nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh đang mang một vẻ mặt lo lắng nhìn mình, đường cong nơi khoe miệng càng thêm rõ ràng: “Ca, dùng bữa sáng a.”

Kiều Sâm khiêu mi: “Đói bụng?”

Kiều Cảnh An cười gật đầu, sau đó đã thấy quản gia đại thúc đứng ở góc kia đi về phía phòng bếp. Mí mắt rũ xuống một chút, dấu đi tình cảm ám áp ở sâu trong con người, mình cùng người này bắt quả chỉ là huynh đệ dì mẫu, nhưng từ khi đến đây mình cũng chưa từng bị cái gì làm khó dễ, ngược lại người nam nhân này đối với mình vô cùng quan tâm, mặc dù thỉnh thoảng có chút hung hăng, nhưng xác thực là vô cùng tốt.

Uống cốc sữa mà cậu không thể nào thích nổi, ăn miếng trứng gà rán chín rất vừa, Kiều Cảnh An hí mắt nhìn những tia nắng ban mai trộm rọi vào ngoài cửa sổ. Cuộc sống bây giờ cũng rất tốt, tuy cái thân thể này trước đây đã làm rất nhiều chuyện khiến người ta không thể yêu mến nổi, nhưng cũng nhờ hấn cậu mới có thể ở thế giới hoàn toàn mới này mà được sống lại lần nữa.

Ăn xong bữa sáng, mới nghỉ ngơi một lát, Kiều Cảnh An liền bị Kiều Sâm mang ra cửa.

Trên ghế lái phụ, Kiều Cảnh An ngẩng nhìn cảnh sắc vụt qua ngoài cửa sổ xe: “Ca, hôm nay chúng ta đi đâu?”

“Vài người bạn mời anh tới mã trường (bãi cưỡi ngựa) cưỡi ngựa, nếu em không muốn đi, anh sẽ đưa em đến nơi khác.” Kiều Sâm vốn định trực tiếp mang Kiều Cảnh An đến mã trường, nhưng nghĩ lại, cũng không biết tiểu tử này có biết cưỡi ngựa hay không, nếu không biết, không bằng mình dẫn thằng bé đi chỗ khác chơi.

Về phần đêm hôm qua nói là đi bệnh viện kiểm tra gì đó, Kiều Đại thiếu gia đương nhiên sáng suốt lựa chọn là hoàn toàn quên bống đi, tiểu tử kia thân thể vẫn tốt, mình tự nhiên lại dẫn thằng bé đến bệnh viện làm gì?

“Cưỡi ngựa?” Kiều Cảnh An đến thế giới này đã được một thời gian, nhưng không nhìn thấy có ai cưỡi ngựa, vốn chỉ là một chuyện bình thường trong dĩ vãng, hôm nay lại khiến cậu cảm thấy hoài niệm: “Cưỡi ngựa rất hay, chúng ta đi cưỡi ngựa đi.”

Kiều Sâm nhú mày, bọn họ là đi cưỡi ngựa, cũng không phải là đi cá độ đua ngựa, có cần cao hứng đến thế không, tiểu tử này từ sau khi mất trí nhớ lúc nào lại lộ ra vẻ mặt yêu thích rõ ràng như vậy?

Đến mã trường, Kiều Sâm dẫn Kiều Cảnh An đi thay đổi kỵ trang (trang phục cưỡi ngựa) mới dẫn cậu vào trong sân bãi. Đi theo phía sau anh, Kiều Cảnh An có chút không quen vuốt cái bao đầu gối, còn có chiếc mũ trên đầu, cưỡi một con ngựa thôi mà, đầu cần chăm chút như vậy, cũng có phải kỵ mã chơi cầu (một trò hơi giống khúc quân cầu nhưng người chơi cưỡi thêm ngựa nữa) đâu.

Trong mã trường, ba nam một nữ mặc kỵ trang, tay cầm roi, đang đứng cùng nhau nói chuyện, cả trong mã trường ngoại trừ người thuần ngựa thì không còn người nào khác.

Trác Khê liếc nhìn đồng hồ, vuốt vuốt roi ngựa trong tay: “Tôi nói, tên Kiều Sâm kia còn chưa đến sao?”

Một cô gái xinh đẹp đứng ở đối diện hần cười nhạo nói: “Khê Khê, tôi phát hiện từ sau khi anh tới Kiều thị, cứ luôn tỏ ra bất mãn với Sâm Sâm, anh lại làm chuyện gì khiến anh ấy không thể nhẫn nhịn chịu đựng sao?”

Trác Khê chán ghét nhíu mày: “Quan Kì, bộ cô không đem tên tôi gọi thành cái kiểu khó nghe như vậy thì sẽ chết sao?”

“Không, nhưng có kêu cũng sẽ không chết.” Quan Kì khoanh hai tay trước ngực: “Hơn nữa kêu xong tâm tình của tôi sẽ rất tốt.”

Trác Khê kéo ra khoe miệng, cuối cùng quyết định sáng suốt nhất là không cùng một phụ nữ cãi cọ về loại vấn đề nhuộc trí (ngu xuẩn) này, hậm hực quát quát roi ngựa.

Đứng ở bên cạnh bọn họ, hai người còn lại mí mắt cũng không thêm giờ lên, chẳng thêm muốn nghe mấy câu khắc khẩu không có dinh dưỡng này.

“Đến rồi.” Quan Kì nheo mắt nhìn thấy người đứng phía sau Kiều Sâm: “Nhưng mà... anh ấy hình như còn dẫn theo một người.” Người có thể được Kiều Sâm mang đến cùng bọn họ tụ tập, thật đúng là làm cho cô có chút tò mò.

Trác Khê nhìn lại, lập tức thay đổi sắc mặt, tựa hồ thấy bụng của mình lại ắn ắn đau: “Mẹ nó, cái tai họa kia như thế nào cũng tới ?!”

“Trác đại thiếu gia cũng biết cho người khác là tai họa?” Quan Kì nhìn hai người càng tới càng gần, khoe miệng khom khom: “Theo tôi thấy, người đến là một tiểu mỹ nhân.”

Kiều Cảnh An còn chưa đi đến bên bốn người, đã nhìn thấy một người có chút quen, kéo kéo tay áo Kiều Sâm, thấp giọng nói: “Ca, cái người cào sô pha nhà chúng ta cũng ở đây.”

Kiều Sâm quét mắt nhìn sắc mặt cứng ngắc của Trác Khê: “Không sao, anh sẽ bắt hần đèn.” Nói rồi, mang theo Kiều Cảnh An đến gần bốn người.

“Các cậu hôm nay tới thật là sớm.” Kiều Sâm trên mặt dẫn theo chút vui vẻ, vỗ vỗ vai Kiều Cảnh An bên cạnh mình: “Đây là đệ đệ của tôi, Kiều Cảnh An, vừa vặn hôm nay cuối tuần được nghỉ học, nên dẫn thằng bé tới chơi.”

Ngoại trừ Trác Khê, ba người khác trên mặt có chút lộ ra một tia ngạc nhiên, bọn họ thật không ngờ mỹ thiếu niên ngoan ngoãn nhu thuận đứng bên Kiều Sâm chính là Kiều gia bại gia tử trong truyền thuyết, thấy cái dạng này của Kiều Sâm, hai huynh đệ hình như cũng không có chỗ nào không hợp.

Như vậy, những tin đồn linh tinh mà bọn họ nghe được nào là “Kiều gia huynh đệ, những ân oán không thể không nói”, lại còn “Kiều gia huynh đệ bí sử” rốt cục là từ nơi nào truyền tới?

Kiều Cảnh An ngoan ngoãn đứng ở một bên, nhưng ánh mắt lại nhất nhất đảo qua ba người, về phần cái tên tiểu tử cào sô pha kia thì tự động coi khinh. Một cô gái xinh đẹp luôn cười tủm tỉm. Đứng bên trái cô là một nam tử mang theo vui vẻ ôn hòa, tướng mạo tuy không phải vô cùng tuấn tú, nhưng lại làm cho người xem cảm thấy thoải mái. Một nam nhân khác tướng mạo rất dương cương (manly), tuấn dũng, làm cho người ta có một loại cảm giác Hạo Nhiên Chính Khí (trần đầy khí thế), nhưng nếu là nhìn kỹ, sẽ phát hiện người này cũng không ngay thẳng như bên ngoài thoát nhìn.

“Tiểu An, để anh giới thiệu cho em.” Kiều Sâm kéo Kiều Cảnh An tới trước mặt bọn họ: “Vị đại mỹ nữ này là bạn học nhiều năm của anh, Quan Kì. Vị đứng bên trái cô ấy chính là bằng hữu mà anh đã quen biết nhiều năm, Vệ Kì. Bên cạnh vị này cũng là bạn tốt nhiều năm của anh, Cố Tuấn.”

“Quan tỷ, Vệ ca, Cố ca, chào mọi người.” Kiều Cảnh An cười gật đầu.

Bị cậu vừa gọi như vậy, ba người đột nhiên cảm thấy ghét bỏ họ của chính mình, như thế nào nghe ba cái xưng hô này lại ra ý tứ khác (chắc cách gọi này nghe gần giống mấy câu buồn cười gì đó).

Bị bỏ rơi ở một bên, Trác Khê không chịu cô đơn cười ra tiếng, thu được ánh mắt sắc như đao của ba người, hần vội khụ khụ: “Tôi đi chọn ngựa.”

Quan Kỳ cao thấp dò xét Kiều Cảnh An một phen: “Đứa nhỏ này bộ dáng thật đúng là không tồi, rất đúng khẩu vị của tôi.” Nói rồi, còn vỗ vỗ vai Kiều Cảnh An, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Kiều Sâm kéo Kiều Cảnh An về bên mình: “Quan Kỳ, thằng bé là đệ đệ của tôi.” Ai cho cô lộn xộn, ai cho cô động tay động chân? Cái gì gọi là hợp với khẩu vị của tôi? Kiều Đại thiếu gia lông mày nổi lên vài đường nhăn.

Thu tay lại, Quan Kỳ khiêu mi nhìn trên mặt Kiều Sâm mang theo vài điểm mất hứng: “Tôi nói, Kiều Sâm a, cậu như vậy là không đúng rồi, làm huynh trưởng cũng không thể quá nghiêm khắc, trẻ con bây giờ sẽ có tâm lý phản nghịch đó.”

“Em sẽ luôn tôn trọng ca ca.” Kiều Cảnh An nghe nói như thế, mặc dù không rõ tâm lý phản nghịch cụ thể ý tứ là gì, nhưng đại khái vẫn là đoán được, vì vậy vị nhị thiếu gia từ trước đến nay luôn tôn kính trưởng bối rất chăm chú nhìn Quan Kỳ nói: “Làm đệ đệ, tôn trọng huynh trưởng là cơ bản nhất.”

Quan Kỳ nụ cười trên mặt cứng đờ: “A, đúng, là cơ bản nhất.” Nếu dạy hư trẻ con, cô sẽ mắc nghiệp chướng nặng nề.

“A, thật là một đệ đệ nhu thuận.” Cố Tuần tán dương cười: “Tiểu An, từ nay về sau em cứ gọi anh là ca ca, cũng phải đối với anh tôn kính nha.”

Kiều Cảnh An mỉm cười nói: “Đây là đương nhiên, anh là bạn của ca ca, thì cũng chính là ca ca của em.”

Cố Tuần lại cười một hồi, ánh mắt nhìn Kiều Cảnh An lại thêm vài phần thân thiết, cảm khái nói: “Đệ đệ biết nghe lời như vậy, sao tôi lại không có chứ.”

“Vậy thì phải đến tìm người phụ trách về vấn đề này, tôi cảm thấy cậu nên đi hỏi Cố bá phụ (bố anh Cố Tuần) thì thích hợp hơn.” Vốn từ này vẫn luôn im lặng, Vệ Kỳ chợt mở miệng, rồi lại cười tủm tỉm nhìn sang Kiều Cảnh An: “Tiểu An, đi, cùng Kỳ ca đi chọn ngựa nhé.”

Nghe được chữ ‘ngựa’ này, Kiều Cảnh An nụ cười rõ ràng lại sáng lạn thêm vài phần: “Dạ.” Liền đi theo sau lưng Vệ Kỳ, đến phía chuồng ngựa.

Kiều Sâm nhìn theo bóng lưng Vệ Kỳ, trong lòng lạnh lùng hừ ra sáu chữ: xen vào việc của người khác! (công việc đây là của tôi chứ)

“Kỹ thuật cưỡi ngựa của Tiểu An như thế nào?” Vệ Kỳ một bên xem ngựa trong chuồng, một bên hỏi thiếu niên cơ hồ còn đang đem toàn bộ ánh mắt đặt trên lũ ngựa.

“Có thể cưỡi.” Kiều Cảnh An ngẩng đầu cười cười với người bên cạnh, lực chú ý tiếp tục đặt trên mấy con ngựa cao lớn, cuối cùng ánh mắt rơi vào một con tuần mã màu đỏ thẫm, dừng lại cước bộ, trên mặt lộ ra một tia thần sắc thỏa mãn: “Lấy con này được rồi.”

Rõ ràng còn chọn con ngựa này, Vệ Kỳ khước miệng khom khom, tùy ý chỉ một con bên cạnh. “Vậy anh lấy con này.”

Hai người thuần ngựa đi theo phía sau vội vàng đem hai con ngựa dắt đi ra, một người trong đó hỏi: “Nhị vị tiên sinh có cần chỉ dẫn gì không?”

Vệ Kỳ lắc đầu, đem ánh mắt chuyển đến trên người Kiều Cảnh An, không như hần dự đoán, đối phương cũng lắc đầu.

Hai người thuần ngựa nói qua một số chú ý khi cưỡi ngựa, chờ đi đến mã trường, mới đem dây cương giao cho hai người, lúc này mấy người khác đã dắt ngựa chờ bọn họ.

Kiều Sâm nhìn thấy tuần mã một thân màu đỏ thẫm đi bên cạnh Kiều Cảnh An, nói với cậu một câu ‘cẩn thận một chút’, rồi xoay người lên ngựa, động tác rất lưu loát. Vững vàng ngồi ở trên yên, anh không có ruối ngựa đi về phía trước, mà là quay đầu nhìn Kiều Cảnh An vẫn còn đứng trên mặt đất.

Sờ sờ cổ ngựa, Kiều Cảnh An thuần thục phiêu thân lên lưng nó, trong động tác còn mang theo chút phong cách quý phái, dẫn tới mấy tiếng huýt sáo tán dương nổi lên.

Kiều Sâm nhìn thiếu niên mặc trang phục cưỡi ngựa màu đen, đặc ý vênh mặt liếc nhìn mấy người, biểu tình cứ như vừa đào được món bảo bối gì đó rất lợi hại.

Cho đến lúc hai huynh đệ sóng vai cưỡi ngựa rời đi, Vệ Kỳ mới ngồi trên lưng ngựa cảm khái nói: “Cậu bé Tiểu An này hoàn toàn bất đồng với trong truyền thuyết, ngoan ngoãn nhu thuận lại không nháo sự, khó trách Kiều Sâm đặc ý thành cái dạng kia.”

Trác Khê hừ hừ, có bản lĩnh cậu cho thằng nhóc đó đá một cước xem còn khen nó nhu thuận nữa hay không! Nhớ tới mấy hôm trước một cước kia đá trên bụng mình, sắc mặt của hắn lại trắng không còn chút máu.

.....

16. Chương 16 - Cưỡi Ngựa [Hạ]

Cưỡi ngựa cũng không phải chỉ cần ngồi vững là xong, mà còn phải xem tư thế ngồi cưỡi trên ngựa của người đó có đẹp mắt hay không, có thể bị xê dịch hay không.

Cưỡi ngựa theo phương diện nào đó mà nói, là một môn thể thao đắt tiền của Thiên triều, tại nơi tắc đất tắc vàng như ở đây, ngoại trừ dân làm ruộng cũng chỉ có nhà giàu mới có khả năng hưởng thụ thú tiêu khiển quý tộc trên một bãi sân cỏ rộng lớn giống y như sân golf này.

Kiều Sâm đối với cuộc sống của Kiều Cảnh An cũng không hiểu biết nhiều, khi anh chứng kiến bóng lưng Kiều Cảnh An vững vàng ngồi trên lưng ngựa, có chút thất thần, làm ca ca, anh thậm chí ngay cả đệ đệ mình có biết cưỡi ngựa hay không cũng không rõ, nếu không phải bởi vì Kiều Cảnh An mất trí nhớ, có lẽ đời này hai huynh đệ bọn họ cũng chỉ có thể khắc khẩu rồi sau đó là xa cách lạnh nhạt.

Quan Kỳ nhìn về phía thiếu niên cưỡi trên lưng ngựa, Kiều Cảnh An cưỡi ngựa so với trong tưởng tượng của cô còn tốt hơn, thậm chí làm cho người ta cảm thấy được kinh diễm, không thể ngờ còn có người có thể mang theo ý cưỡi ôn hòa, toát ra loại phong thái tiêu sái cùng tự nhiên như thế mà không phải là cố tỏ vẻ. Cô không khỏi có loại cảm giác ngỡ ngàng như được xuyên qua ngàn năm thời gian. Nếu là ngàn năm trước, thiếu niên này hẳn sẽ là vị công tử thế gia nào đó mang một thân hồng y, phi ngựa ngấm hoa, cao quý nhưng lại có phong thái độc hữu (của riêng mình), phẩm tính như ngọc, khiến cho người khác không thể khinh thị (coi thường).

Tựa hồ cưỡi ngựa càng thấy hứng thú, thiếu niên giương roi quất, tuấn mã lao nhanh, tiếng vó ngựa lộc cộc. Bóng lưng của thiếu niên trong mã trường này dường như đã trở thành sự tồn tại chói mắt nhất...

“Chắc chắn tiểu tử kia là do một tên thuần ngựa giả dạng thành...” Lúc Trác Khê chứng kiến Kiều Cảnh An tay bắt lấy dây cương, người lại vẫn thoải mái cưỡi trên lưng ngựa, thì lẩm bẩm nói: “Thằng nhóc mới hai mươi tuổi mà kỹ thuật cưỡi ngựa so với tôi còn giỏi hơn, cái này bảo tôi phải đem mặt mũi vứt đi đâu?”

Quan Kỳ thu hồi ánh mắt đang đặt trên người Kiều Cảnh An, cao thấp dò xét Trác Khê một phen: “Tôi vẫn cho rằng anh đã sớm đem mặt mũi vứt mất, hóa ra là vẫn còn sao?”

Vệ Kỳ nhìn hai người khắc khẩu, ánh mắt chậm rãi dõi theo gương mặt lộ ra mỉm cười của Kiều Cảnh An, giương roi ngựa lên đuổi theo, để lại ba người còn mang thần sắc khác nhau phía đằng sau.

Kiều Cảnh An vừa mới làm cho con ngựa chậm lại, chợt nghe thấy đằng sau có người đuổi theo, quay lại nhìn, ra là người vừa rồi cùng mình đi chọn ngựa. Cậu có chút thu lại nụ cười vô cùng sáng lạn trên mặt, đối với bạn bè, hiện tại cười lại là có chút thất lễ.

Vệ Kỳ nhìn thấy nụ cười trên mặt Kiều Cảnh An giảm đi vài phần, vờ như không để ý, đuổi theo cậu: “Cảnh An cưỡi ngựa rất không tồi, là trước kia thường xuyên cưỡi sao?”

Kiều Cảnh An vốn rất khinh thường việc đi lừa gạt người khác, nhưng cậu xác thực không biết chủ nhân của thân thể này có thích cưỡi ngựa hay đã từng học qua cách cưỡi ngựa chưa, cậu cười cười: “Tiên y nô mã (cứ cưỡi ngựa một cách thoải mái, tự nhiên), không phải mọi người đều muốn như vậy sao?”

“Tiên y nô mã?” Vệ Kỳ nhu hòa cười, vốn không định lộ ra vẻ yếu kém (anh ý không hiểu lắm) nhưng lại có cảm giác thư thích (hứng thú với văn thơ) khó tả: “Cảnh An thực thích hợp với cái từ này.”

“Pháo hoa xuân tháng ba phi tuần mã, mỹ nhân như ngọc, chẳng phải rất tuyệt vời sao.” Kiêu Cảnh An nghĩ tới vùng ngoại ô mà mình đã từng cưỡi ngựa tới ngắm cảnh, nụ cười trên mặt bất giác mang theo chút hoài niệm.

Vệ Kỳ thấy Kiêu Cảnh An đắm chìm trong thần sắc tựa hồ là hoài niệm, lại như là tiếc nuối, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng đối mặt với một cái hài tử choai choai so với chính mình còn nhỏ hơn năm sáu tuổi, hẳn cũng không nên đi dò xét tâm tư người khác, chỉ là mở miệng nói: “Tiên y nô mã cũng tốt, buồn tẻ vô vị cũng được, cứ sống hết ngày hôm nay rồi tính tiếp, em không cần cố gắng đi tìm lý tưởng hóa gì đó.”

“Ngược lại, đó thực ra là một ước vọng xa vời.” Kiêu Cảnh An cười cười, nói sang chuyện khác: “Kì ca, anh cùng ca ca quen biết đã bao lâu rồi?” Càng nhiều lời càng nói sai, cậu cũng không muốn tại trước mặt người chưa quen thuộc lại nói quá nhiều điều dễ khiến cho người ta nghi hoặc.

Vệ Kỳ cũng không để ý, cười nói: “Sao vậy? Đối với chuyện lúc nhỏ của ca ca em cảm thấy hứng thú?” trong ấn tượng của hắn, tuy cùng Kiêu Sâm là bạn tốt nhiều năm, nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên gặp Kiêu Cảnh An, duy nhất biết được cũng chỉ là qua mấy lời đồn, rằng hai huynh đệ này quan hệ không tốt.

Kiều Cảnh An kỳ thật rất muốn nói không có hứng thú, nhưng dưới con mắt cười tủm tỉm của đối phương, cậu chỉ có thể trầm mặc gật đầu.

“Anh cùng Kiêu Sâm quen biết đã hơn mười năm, là gặp nhau hồi còn học cấp 2, hai người bọn anh lúc ấy còn bị nữ sinh trong trường gọi là thầy giáo (giáo thụ)...” Lời này vừa nói ra, Vệ Kỳ đã cảm thấy ánh mắt Kiêu Cảnh An xoạt xoạt quét vài cái trên người mình, khiến khoe miệng của hắn kéo ra, chẳng lẽ lời của mình bị thiếu niên này hoài nghi?

Kiều Cảnh An thu hồi ánh mắt, che dấu nghi hoặc trong lòng, người này tuy bộ dáng không bằng hộ vệ cường tráng trong nhà mình kiếp trước, nhưng thấy thế nào cũng không thể ví với cây cỏ (trong từ ‘giáo thụ’ có một chữ ‘thụ’ có nghĩa là cây cỏ, Tiểu An nghe không kỹ nên hiểu lầm), mà ca ca bây giờ của mình càng cùng cây cỏ không hề có chút quan hệ, chẳng lẽ lúc nhỏ hai người này rất thê thảm?

Tại thời điểm này, Kiêu Cảnh An đã hoàn toàn có thể lý giải tại sao Kiêu Sâm có đôi khi lại vô lễ như vậy, người đột nhiên phát nhanh (nhà giàu mới nổi) về mặt lễ nghi chắc chắn sẽ có nhiều khiếm khuyết nhưng như thế vẫn có thể thông cảm, huống chi gần đây Kiêu Sâm cũng đã có chút khá hơn.

Lúc thấy Kiêu Cảnh An hạ xuống vài ánh mắt suy luận cùng đồng tình, Vệ Kỳ cảm thấy áp lực rất lớn, không biết tại sao, trực giác của hắn tự nói cho hắn biết, vài câu bình thường vừa rồi ở trong lòng của thiếu niên này khẳng định đã xuất hiện một loại ý nghĩa khác khó có thể tưởng tượng, vì vậy vốn chính mình còn đang chìm đắm trong hồi tưởng liên miên không dứt đột nhiên giống như bị kẹt, như thế nào cũng nói không nên lời.

Cách đó không xa, Kiêu Sâm thấy đệ đệ cùng thằng bạn thật là tốt của anh bốn mắt nhìn nhau. Đệ đệ nhà mình rõ ràng lại cùng người mới quen thân mật như vậy, nếu là sau này gặp được kẻ lừa đảo thì biết làm sao bây giờ? Nhường mảy, ruồi ngựa tới gần hai người: “Hai người đang luyện nhãn lực sao?” Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận trong tâm lý của mình có chút cảm thấy không cam tâm, tuyệt đối không!

Vệ Kỳ cười cười với anh, không có giải thích cái gì.

Kiều Cảnh An yên lặng nghiêng đầu nhìn anh một cái, lại nhìn quét anh một lần từ đầu tới chân, cuối cùng mới chậm rãi thu hồi ánh mắt: “Ca, em hiểu cho anh mà.” Sau đó, cưỡi ngựa chạy đi.

Kiều Sâm không hiểu ra sao cau mày nhìn về phía Vệ Kỳ: “Cậu đã nói gì đó?”

Vệ Kỳ kỳ thật so với anh còn mờ mịt hơn: “Tôi đã nói với thằng bé cái gì ?!”

Ngồi trên lưng ngựa, Kiều Cảnh An trong nội tâm bắt đầu hồi tưởng một số hành vi của chính mình mấy ngày qua, tuy biểu hiện ra là đã tiếp nhận vị huynh trưởng này, chính là trong lòng cậu vẫn chưa thể chấp nhận, huynh trưởng trong lòng mình, vẫn mãi là vị Đại công tử danh môn (nổi danh khắp) thành Lạc Dương kia.

Nghĩ đến mình ngẫu nhiên còn có thể bắt bẻ chỗ thất lễ của người này, chính là cẩn thận ngấm lại, người này đối với mình xác thực vô cùng tốt, hơn nữa trước kia anh ấy còn phải ăn uống kham khổ như vậy, gây yếu đến mức bị người ta gọi là ‘cổ’ mà vẫn còn kiên cường, phấn đấu lập ra mảnh thiên địa riêng của bản thân. Người như vậy mình hẳn là nên khâm phục, nên thấu hiểu, chứ không phải đi dùng ánh mắt của một thể gia công tử mà đánh giá anh ấy. Huống chi bây giờ mình đã là đệ đệ của người ta, không còn là Đoàn công tử đã từng làm cho nam nữ trong thành Lạc Dương hâm mộ kia nữa. Quá khứ tất cả đã trở thành mây khói, bây giờ mới là hiện thực, nghĩ vậy, cậu quay đầu lại nhìn về phía nam nhân ngồi trên lưng ngựa cũng đang nhìn lại phía mình. Kỳ thật người nam nhân này rất vĩ đại.

Hai người cách nhau không xa, cho nên Kiều Sâm có thể rõ ràng thấy trong mắt thiếu niên sáng ngời vui vẻ, còn có sự ôn hòa mà ngày xưa không có, tựa hồ có loại cảm giác tâm hồn vừa mới vạch phá được mây mù. Lòng anh khẽ run lên, loại cảm giác khó hiểu này khiến anh hơi sững sờ. Đúng lúc này, tuần mã màu đen phía dưới cứ như chịu kích thích gì đó, trở nên luống cuống bất an, quơ quơ thân mình như muốn hất ngã Kiều Sâm từ trên lưng xuống.

Bốn phía những người thuần ngựa vừa thấy tình huống này, trong lòng lập tức hiểu, là ngựa xảy ra vấn đề. Có mấy người vội vàng vọt lên, còn lại hai người vội vàng móc ra súng gậy tê, chuẩn bị tiến hành khống chế con ngựa này, nhưng vì là giống ngựa trân quý, hơn nữa trên lưng ngựa còn có người, lại còn là một đại nhân vật đại danh鼎鼎, xảy ra vấn đề gì đều là phiền toái, bọn họ cũng không dám tùy ý bắn thuốc. Mã trường nhất thời trở nên có chút hỗn loạn.

Loại chuyện này ở trong mã trường rất ít xuất hiện, bởi vì ngựa cung cấp cho khách đều đã phải trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, như thế nào lại xuất hiện loại tình huống khó hiểu này.

Trên ngựa, Kiều Sâm không nghe tiếng thét chói tai bốn phía, anh tỉnh táo phán đoán thể cục hiện giờ, nắm chặt dây cương, cực lực khống chế trạng thái thăng bằng của cơ thể.

Là người cưỡi ngựa nhiều năm, kinh nghiệm tự nói cho anh biết rằng, như thế nào cũng không thể rút xuống ngựa, té xuống có thể bị ngựa dẫm lên hoặc là ngã bị thương, đều rất nguy hiểm, hiện tại chỉ có thể hy vọng ngựa có thể bình tĩnh lại.

“Kiều Sâm, nắm chặt dây cương.”

“Người thuần ngựa đâu rồi?!”

Quan Kỳ thần khí khủng hoảng nhìn Kiều Sâm trên lưng ngựa, sắc mặt trở nên trắng bệch, ngay cả tay nắm dây cương cũng ướt đầm mồ hôi.

Ở bên cạnh Kiều Sâm, Vệ Kỳ nghĩ muốn tới gần, nhưng lại bởi vì ngựa của hắn thế nào cũng không chịu hợp tác, nên chỉ có thể lo lắng nhìn anh, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

“Kiều tiên sinh, ngàn vạn đừng buông tay.”

“Nghiêng người về phía trước ...”

Ngay trong một mảnh hỗn loạn này, một chiếc bóng đỏ thẫm đột nhiên vọt tới. Khi mọi người ở đây còn chưa có kịp phản ứng, người vốn đang cưỡi trên tuần mã màu đen đã không thấy. Lúc này vừa vặn thuốc mê bắn tới trên thân ngựa, tuần mã cao lớn chậm rãi nằm rạp trên mặt đất.

“Kiều Sâm!” Quan Kỳ hô xong tên, khí lực toàn thân cứ như đã bị sử dụng hết, thân thể ngơ ngẩn ngồi trên lưng ngựa.

Cố Tuần như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, nhảy xuống ngựa, đi về phía Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An.

Ai cũng thật không ngờ Kiều Cảnh An đơn giản như vậy đã đem Kiều Sâm cứu xuống. Loại tình huống này hoàn toàn chính là cảnh chỉ có trong phim võ hiệp kinh điển, nhưng lúc này ai cũng không có tâm tư đi tìm

hiểu trình độ của Kiều Cảnh An có thể so với mấy cao thủ như trong phim không, chỉ là thấy Kiều Sâm đã an toàn mà thở phào một hơi.

Kiều Sâm tại thời điểm này cũng không nghĩ đến, chính mình lại được Kiều Cảnh An cứu. Hiện tại bởi vì Kiều Cảnh An ngồi ở phía sau anh, thấy không rõ thần sắc của Kiều Cảnh An, cho nên khi anh nhảy xuống ngựa, nhìn về phía Kiều Cảnh An vẫn đang ngồi ngay ngắn thì... chỉ thấy được thiếu niên sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Trong lòng âm áp, chuyện của mình vẫn là đã dọa đến thằng bé, vì vậy sự kiện ‘bốn mắt nhìn nhau’ vừa rồi còn đang canh cánh trong lòng anh cứ như vậy lập tức hóa thành mây bay.

“Kiều Sâm, cậu không sao chứ?” Anh quay đầu lại thấy Quan Kỳ cùng với Cố Tuần thần sắc lo lắng, xem sắc mặt hai người cũng là một mảnh trắng bệch.

Ngay lúc mấy người còn đang vui sướng chúc mừng Kiều Sâm sống sót sau tai nạn thì... Kiều Cảnh An người vẫn cưỡi trên lưng ngựa rốt cục lên tiếng, cậu nhìn Kiều Sâm nói: “Ca, anh nên giảm béo”.

Mấy người khó hiểu nhìn về phía cậu, ngay cả người còn đang cùng cậu bắt hòa như Trác Khê cũng không ngoại lệ.

Kiều Cảnh An mặt vô biểu tình vươn tay trái vịn cánh tay phải của mình: “Tay của em hình như đã xảy ra vấn đề.” Nói xong, ánh mắt còn soi xét dáng người tiêu chuẩn của Kiều Sâm. Nói xong lời này, Kiều Cảnh An định chuẩn bị xuống ngựa.

Cậu đã quên thân thể này quá yếu, hơn nữa còn không có nội lực, đem một nam tử trưởng thành từ trên một con ngựa tụt xuống, tuy hết sức không để cho anh ấy rớt xuống, nhưng cánh tay này của mình vẫn là chịu thương.

“Em đừng động!” Kiều Sâm nghe thấy Kiều Cảnh An cánh tay bị thương, sắc mặt cũng đã thay đổi, thấy cậu còn muốn tự mình xuống ngựa, lập tức gầm nhẹ lên tiếng, thân thủ ôm lấy eo của cậu, đem cậu bế xuống: “Anh mang em đi bệnh viện.”

Bị bỏ quên, năm người nào đó nhìn theo bóng lưng Kiều Sâm bế Kiều Cảnh An rời đi, yên lặng không nói gì.

Một lúc lâu sau, Trác Khê mở miệng hỏi: “Kiều Cảnh An là cánh tay bị thương a?”

Bốn người còn lại gật đầu.

“Như vậy...” Trác Khê lại nhìn về phương xa: “Kiều Sâm bế thằng nhóc đó làm cái gì?”

Sau đó, như cũ vẫn là vô tận trầm mặc.

Chỉ là... không ai biết phải nói gì mà thôi.

.....

17. Chương 17 - Trọng Độ Khinh Hữu

Kiều Cảnh An bị Kiều Sâm bế đi được một lúc lâu sau, mới do dự mở miệng: “Ca, chân của em không sao.”

“Anh biết rõ chân em không sao.” Kiều Sâm cẩn thận cố gắng không đụng vào cánh tay phải của Kiều Cảnh An. Sớm có nhân viên phục vụ thay anh đẩy cửa phòng thay quần áo ra. Anh nhẹ nhàng đặt Kiều Cảnh An lên ghế: “Thay quần áo xong anh sẽ mang em tới bệnh viện.”

Kiều Cảnh An duỗi tay trái ra lóng ngóng tự cởi cúc áo, tuy sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng biểu tình lại không có bao nhiêu đau đớn.

Trong trí nhớ của Kiều Sâm, Kiều Cảnh An từ nhỏ đã được cha cùng mẹ kể vô cùng sủng ái, đừng nói là cánh tay trật khớp, cho dù chỉ bị một chút vết thương nhỏ, cả nhà cũng sẽ loạn hết cả lên. Thay quần áo xong, ánh mắt của anh nhẹ nhàng xẹt qua sắc mặt trắng bệch của Kiều Cảnh An, cùng với một tay còn đang loay hoay cởi ra nút áo.

Khi thấy Kiều Cảnh An mãi vẫn không tháo được cúc áo thứ hai thì... chân Kiều Sâm không tự chủ được đi về phía cậu: “Để anh.”

Bởi vì lo lắng thương thể của Kiều Cảnh An, mấy người đi theo Kiều Sâm tới bên ngoài phòng thay đồ nam. Quan Kì tháo mũ xuống: “Tôi đi thay quần áo, các anh vào xem Tiểu An thế nào.” Nói xong, nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt, xoay người đi về phía phòng thay đồ nữ.

Vệ Kì đẩy cửa phòng ra, chân vốn muốn bước vào lại thu trở về, tựa hồ như không đành lòng phá vỡ gì đó.

Trong phòng, một nam nhân tuấn mỹ đang khom người ngồi cởi nút áo giúp cho một thiếu niên nét mặt tươi cười. Trên mặt nam nhân không có bao nhiêu biểu lộ, nhưng lại có thể khiến cho người ta cảm nhận được anh đối với thiếu niên vô hạn bao bọc cùng lo lắng, cảnh tượng bình thường lại khiến cho người ta cảm thấy vài phần ấm áp.

Ba người lẳng lặng nhìn, ngay cả Trác Khê cũng không có ý tiến vào quấy rầy.

Vệ Kì khom khom khoe miệng, lấy điện thoại di động ra, điều chỉnh tốt tiêu cự, đem cái khoảnh khắc này lưu lại vĩnh viễn. Trong tấm ảnh, nam nhân chính là đang ngẩng đầu nhìn thiếu niên, mà thiếu niên cũng vừa cúi đầu, một người bao dung, một người mỉm cười.

Thay hai người đóng lại cánh cửa, Vệ Kì đem di động bỏ vào túi áo: “Chúng ta đi thay quần áo.” Nói xong, liền đi đến một phòng thay đồ khác.

Cố Tuấn nhú mày, cũng không nói thêm gì, theo Vệ Kì rời đi, thuận tiện lôi xềnh xệch Trác Khê còn đang đứng ngây ngốc ở cửa ra vào. Muốn hâm mộ nhà người khác huynh hữu đệ cung hân là nên tìm ba mẹ cậu đi, đứng ở chỗ này làm cái gì.

Kiều Sâm nhìn lồng ngực trắng nõn trước mắt, còn có xương quai xanh tinh xảo, ánh mắt có chút dời đi chỗ khác, rất nhanh cài xong cúc, chỉnh lại cổ áo cho thiếu niên, mới ngẩng đầu lên nói: “Em không cần lo lắng, cánh tay nhất định sẽ không sao.”

Kiều Cảnh An cười gật đầu, nhìn đôi tay đang run nhẹ của nam nhân, kỳ thật hân chính cậu mới nên khuyên nam nhân không cần phải lo lắng, dù sao tay anh ấy này giờ vẫn luôn run rẩy.

Nếu không phải người nơi này sinh bệnh bị thương đều phải đi gặp bác sĩ, cậu đã sớm trực tiếp đem cánh tay trật khớp nắn lại, chỉ là phải nhịn đau một chút.

Luyện võ chính là để cường thân kiện thể, hiện tại võ thuật của mình không thể dùng, cái vết thương nhỏ này chỉ có thể nhịn cho mấy vị đại phu mà lúc nào cũng diện đồ trắng kia tới trị liệu cho mình. Ngay lúc cậu còn đang thất thần, Kiều Sâm cầm đôi tay hơi lạnh của cậu: “Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài.”

Kéo ra cánh cửa, đã thấy vài vị hảo hữu đã đứng ở ngoài, Kiều Sâm miễn cưỡng giấu đi vẻ khấn trương: “Tôi đưa Tiểu An tới bệnh viện, các cậu về trước đi, party buổi tối tôi sẽ không đi.”

“Không sao, Tiểu An đệ đệ bị thương bọn tôi sao còn tâm trạng đó, bọn tôi sẽ cùng cậu đến bệnh viện.” Quan Kì nhìn sắc mặt tái nhợt của Kiều Cảnh An: “Được rồi, chúng ta đi nhanh đi.”

Kiều Sâm ở phía sau cũng không có tâm tư cùng bọn họ khách sáo, mang theo Kiều Cảnh An lên xe, còn tỉ mỉ nâng cánh tay phải bị thương của Kiều Cảnh An lên, cẩn thận đeo dây an toàn cho cậu, sờ sờ Kiều Cảnh An đầu rồi mới khởi động ô tô.

Trên đường tới bệnh viện, Kiều Sâm mặt mũi tràn đầy lo lắng, Kiều Cảnh An mặt mũi tràn đầy thần nhiên, có vài phần cảm giác như ‘hoàng đế chưa vội mà thái giám đã gấp’.

Lúc đến bệnh viện thì... Kiều Cảnh An lại được nhìn thấy một tòa kiến trúc quen thuộc, thì ra đây là nơi mà mình lần đầu tỉnh lại, trở lại nơi quen thuộc trước kia, Kiều nhị thiếu gia cuối cùng có thêm vài phần bình cảm.

“Tiểu An, tay em thế nào rồi?” Kiều Sâm mở cửa xe, lo lắng xem xét cánh tay của Kiều Cảnh An, lúc ở mã trường thay quần áo cho Kiều Cảnh An thì thấy cánh tay đã có chút sưng, hiện tại bởi vì cách một lớp tay áo, nên nhìn không ra đến tột cùng là đã có bao nhiêu nghiêm trọng.

Kiều Cảnh An lắc đầu: “Ca, em không sao.” Huỳnh trưởng đại nhân, suốt dọc đường anh đã hỏi câu này cả chục lần rồi, hơn nữa hỏi em còn không bằng hỏi bác sĩ. Cậu bắt đầu hoài nghi, trước kia từng cho rằng Kiều Sâm rất vĩ đại chắc là do lúc đó đại não của mình xảy ra vấn đề.

Bốn người theo tới, vừa mới dừng xe đã chứng kiến bóng lưng Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An biến mất trong thang máy, Trác Khê đi xuống xe, quơ quơ cái chìa khóa trong tay: “Tôi có một loại ảo giác, hình như Kiều Sâm đã quên là có chúng ta đi theo sau cậu ta.”

“Thực giác của cậu có vấn đề.” Cố Tuần đóng cửa xe: “Tôi khẳng định cậu ta đã quên bég chúng ta, hoàn toàn không phải là ảo giác.” Nói xong, cũng vội đi theo.

.....

Tiền tài đúng là thứ tốt, ít nhất tại phương diện xếp hàng này thì có thể giúp một vị thanh niên tài tuấn lòng nóng như lửa đốt có thể tiết kiệm được thời gian. Kiều Sâm mang theo Kiều Cảnh An vào khoa chỉnh hình, trải qua một loạt ảnh chụp cộng thêm sờ xương cùng sờ mạch một hồi, cũng trải qua Trung Quốc và Phương Tây y học kết hợp cuối cùng cũng chốt hạ được một cái kết luận: Kiều nhị thiếu gia dùng sức quá độ, khiến dây chằng trên tay bị kéo giãn dẫn đến chấn thương, chỗ các đốt ngón tay cũng có dấu hiệu trật khớp.

Trật khớp thì phải làm sao? Đương nhiên là phải đem vị trí xương cốt nắn lại cho đúng.

Vì vậy, dưới con mắt sắc soi mổ trũng trũng của Kiều Sâm, bác sĩ giỏi nhất khoa chỉnh hình trong bệnh viện run rẩy xoa cánh tay Kiều nhị thiếu gia, sau đó cổ tay dùng lực một chút, Kiều nhị thiếu gia nhú mảy một cái, xương cốt lại trở lại vị trí cũ.

Kiều nhị thiếu gia trên mặt không có bao nhiêu biến hóa, ngược lại Kiều Đại tổng tài ngồi ở một bên sắc mặt trắng không còn chút máu, ngay cả trán cũng thấm chút mồ hôi. Bác sĩ khoa chỉnh hình không hiểu ra sao, Kiều gia vốn là danh gia, lần trước lúc Kiều nhị thiếu gia còn nằm trong bệnh viện, ông nghe nói thật ra Kiều Sâm chỉ liếc nhìn Kiều nhị thiếu gia một cái rồi rời đi, như thế nào hôm nay nhìn thấy lại là một bộ dáng hết sức quan tâm tới đệ đệ bảo bối vậy.

Cẩn thận quần lớp băng vải dài lên cánh tay cho Kiều Cảnh An, bác sĩ thấy Kiều Sâm sắc mặt thật sự không tốt, vì vậy mở miệng nói: “Kiều tiên sinh, tay lệnh đệ không có vấn đề gì, một hai tuần là khỏi hẳn, bất quá phải nhớ kỹ hai tuần này cổ tay không được dùng lực, bằng không cổ tay trật khớp lần nữa sẽ càng phiền toái hơn, nếu nghiêm trọng, sẽ có thể ảnh hưởng đến sự linh hoạt của cánh tay sau này.”

Câu nói sau cùng vừa ra khỏi miệng, bác sĩ đã cảm thấy chính mình toàn thân rét lạnh, ngẩng đầu đã thấy Kiều Đại thiếu gia ánh mắt sắc bén nhìn mình, ông toàn thân cứng đờ: “Kỳ thật Kiều tiên sinh không cần lo lắng, chỉ cần chú ý một chút, cánh tay của lệnh đệ tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.”

Kiều Sâm thu hồi ánh mắt của mình, đi đến bên cạnh Kiều Cảnh An: “Tiểu An, hiện tại cảm thấy thế nào?”

Kiều Cảnh An duỗi tay trái ra sờ lên miếng băng vải treo cánh tay buộc lên cổ mình, lại cúi đầu nhìn một cục gì đó bị quấn kín băng: “Khó coi.”

Bao nhiêu lo lắng cùng áy náy của Kiều Sâm vốn đang trực chờ được phun ra, sau khi nghe được hai chữ này, lập tức dừng ngay trước miệng, sau nửa ngày mới nói: “Khỏi nhanh thì tốt rồi, không khó xem.”

Kiều Cảnh An trừng mắt, chán ghét chọc chọc cái băng vải treo trên cổ: “Em đói bụng.” Nói rồi, ngẩng đầu bảo với vị bác sĩ đang đứng cười đến không thể nào tự nhiên ở một bên: “Đã làm phiền ngài, đại phu.”

Bác sĩ bị Kiều Sâm soi đến toàn thân lạnh buốt cảm khái đánh giá thiếu niên, nhìn một cái, thật là một đứa trẻ đáng yêu, so với vị Kiều tổng tài này thân thiện hơn nhiều, đương nhiên, nếu như không gọi mình là đại phu, gọi bác sĩ sẽ tốt hơn.

“Bác sĩ Xà, đây là thuốc của người bệnh.” Hộ sĩ bưng khay nhỏ đem thuốc mang vào. Lúc cô nhìn thấy người mang cột băng vải thì kinh ngạc kêu lên: “Kiều tiên sinh, cậu lại bị thương, lại bị người đã thương sao?”

Bác sĩ Xà trái tim vừa mới được thả lỏng lại lần nữa nhảy dựng lên, cái cô Tiểu Dương này sao có thể hỏi thẳng ra như vậy? Cho dù người ta lần trước là bị đã thương phải vào bệnh viện, cô cũng không cần phải nhấn mạnh thêm chữ “lại” a.

“Là cô?” Kiều Cảnh An nhìn thấy hộ sĩ trước mặt kia chính là vị nữ tử đã chiếu cố mình khi cậu vừa mới tới cái thế giới này, cũng không ngại lời nói vừa rồi của cô, nụ cười trên mặt sáng lạn thêm vài phần, giải thích nói: “Đây là tôi lúc đi cùng ca ca thì bị thương.”

Hộ sĩ ngơ ra, thì ra là do Kiều Đại thiếu gia đã thương, cô bất mãn nhìn Kiều Sâm áo mũ chỉnh tề kia, thanh niên tài tuấn cái gì, ngay cả đệ đệ mình đã mất trí nhớ mà cũng không buông tha, hiện tại nhị thiếu gia có bao nhiêu lễ phép bao nhiêu đáng yêu như thế, anh ta lại đem cánh tay nhị thiếu gia làm cho bị thương, loại hành vi này thật sự đáng bị người chửi rủa.

Hộ sĩ đem thuốc đặt trong tay trái không bị thương của Kiều Cảnh An, mắt lại nhìn Kiều Sâm một bộ vô biểu tình, mở miệng nói: “Kiều tiên sinh, cậu hiện tại bị thương, nếu là có người đối với cậu không tốt hoặc là động thủ đánh cậu, cậu nhất định phải nhớ báo cảnh sát, đặc biệt là phải cẩn thận một số kẻ nào đó mặt người dạ thú, ngoài mặt là quân tử nhưng sau lưng lại là tiểu nhân.”

Kiều Sâm nheo mắt, tại sao hộ sĩ này lúc nói đến ‘mặt người dạ thú’ lại quay sang nhìn anh, chẳng lẽ là tại mình lỗi giác (cảm giác không đúng)?

“Tôi không sợ.” Kiều Cảnh An khiêu mi, nếu ai dám động thủ với cậu, chính mình chỉ còn một cánh tay trái cũng vẫn có thể đối phó, hơn nữa cho dù là như thế thì huynh trưởng của mình cũng sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh. Mắt nhìn Kiều Sâm, cậu hiểu hộ sĩ cô nương là thật tâm lo lắng cho mình, vì vậy dùng nụ cười đáp lại: “Tôi sẽ nhớ rõ.”

Hộ sĩ thấy Kiều Cảnh An đầu tiên là nhú mày, sau đó lại liếc nhìn Kiều Sâm mới quay lại miễn cưỡng cười vui với mình, trong lòng đau xót, Kiều nhị thiếu gia sợ hãi Kiều Sâm đến mức này sao. Cô gái khinh thường liếc xéo Kiều Sâm tướng mạo anh tuấn kia, bộ dáng dù cho dễ nhìn thì cũng chỉ là đồ mặt người dạ thú.

Kiều Sâm nhú mày, hộ sĩ này ánh mắt khinh thường nhìn mình là có ý gì?

.....

“Tôi cảm thấy được hộ sĩ nhất định là thầm mến Kiều Cảnh An.” Đứng ở bên ngoài phòng khám, Trác Khê suy nghĩ sâu xa nói: “Có xem ánh mắt cô ta nhìn Kiều Sâm đi, rõ ràng là đang nhìn địch nhân.”

Quan Kỳ trầm ngâm nói: “Chẳng lẽ không có khả năng là cô ta thầm mến Kiều Sâm?”

“Sẽ không, ánh mắt cô ta nhìn Kiều Sâm tuyệt đối không phải là thiện ý.” Trác Khê rất khẳng định nói: “Kiều Cảnh An cũng từng dùng loại ánh mắt này nhìn qua tôi.”

Quan Kỳ trầm mặc, cô cảm giác đầu óc mình hẳn là mắc lỗi mới có thể đi tiếp lời với Trác Khê.

Hai huynh đệ ra khỏi phòng khám, Kiều Sâm nhìn vài vị hảo hữu của mình, nghiêng đầu nói với Kiều Cảnh An: “Trưa nay chúng ta về nhà dùng cơm hay là ăn bên ngoài?”

Kiều Cảnh An nghĩ nghĩ: “Cùng mấy vị ca ca tỷ tỷ một đường a.” Kiều Sâm hôm nay vốn là đi tụ hội cùng bằng hữu, cậu không phải trẻ con, đương nhiên biết rõ tầm quan trọng của quan hệ bạn bè.

Thấy được ý của đệ đệ, Kiều Sâm rút cục mới bằng lòng đem con mắt chia xẻ cho mấy vị hảo hữu: “Đi thôi, tới Thập Vị Hiên, tôi mời.”

Bốn người nhất tề gật đầu, đồng thời dưới đáy lòng cảm khái, rốt cục cũng được người ta để vào trong mắt.

Kiều tiểu đệ đệ, có cậu tồn tại, chúng tôi chắc chỉ có thể là mây bay bên cạnh mà thôi...

.....

18. Chương 18 - Bữa Cơm Trưa Ấm Áp

Nếu là một đôi nam nữ dùng cơm, nhất định sẽ có tư tưởng phải đi ăn cơm Tây. Nếu là một đám nam nữ cùng dùng cơm, lựa chọn tốt nhất chính là đi nhà hàng Trung Quốc.

Thập Vị Hiên vốn là nhà hàng đồ ăn Trung Quốc nổi tiếng nhất, từ cách trang hoàng cho đến nhân viên phục vụ đều mang theo một loại hương vị phục cổ. Đồ sứ bài trí tinh xảo, nữ phục vụ mặc sườn xám, còn có những lồng đèn Lưu Ly in tranh hoa cúc nhỏ, không để ý cũng sẽ khó nhận ra được sự đặc biệt của nó.

Ngay lúc Kiều Cảnh An vừa mới chứng kiến cảnh sắc trong nhà hàng thì... thần sắc nao nao, nhưng là cậu rất nhanh kịp hồi lại thần, hiện giờ không phải nơi mà mình đã từng sống qua mười tám năm kia nữa, dù cho nơi này có sự bắt chước rất giống với khung cảnh của kiếp trước, còn có bàn gỗ khắc hoa, cửa sổ dán giấy cổ điển tinh xảo. Chính là sàn nhà trơn bóng, còn có những khách nhân ăn mặc trang phục của thế giới này, đã giúp cậu vô cùng thanh tỉnh. Mình đã trở về không được nữa rồi.

“Sao vậy, không thích nơi này?” Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An sắc mặt không tốt, dừng bước lại: “Hay là cánh tay đau nhức?”

Vốn nhân viên phục vụ đang định tiến lên chuẩn bị tiếp đãi lại nghe được Kiều Sâm một câu “Không thích nơi này” khiến nụ cười tiêu chuẩn trên mặt cứng đờ, bất quá vẫn là phải duy trì nụ cười lễ phép của ngành dịch vụ: “Hoan nghênh các vị, xin hỏi các vị có đặt trước?”

Kiều Sâm móc ra card vip trên người đưa cho nữ phục vụ, cúi đầu vuốt ve mái tóc Kiều Cảnh An: “Nếu không thích, chúng ta đổi một nhà khác.”

Nữ nhân viên vừa cầm card vip thì nụ cười đã bắt đầu vắn vẹo, cô có chút cúi đầu khúm núm, hai tay ‘dâng’ trả card khách VIP của Kiều Sâm: “Thì ra là Kiều tiên sinh, nếu là ngài chuẩn bị dùng cơm trong này, tôi lập tức mang ngài đến phòng VIP.”

Bên ngoài đại sảnh là nơi những vị khách bình thường ngồi, nếu là khách quý thì các cô đương nhiên sẽ không an bài ở đại sảnh, nhưng mà hiện tại, loại tình huống này là làm sao? Chẳng lẽ Thập Vị Hiên của các cô bị người ta không để vào mắt?

Kiều Cảnh An thấy nữ phục vụ nổi lên đầy trời oán niệm, ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Sâm: “Ở đây rất tốt, tay của em cũng không sao.”

Nụ cười trên mặt nữ phục vụ lập tức trở nên ôn hòa vài phần.

“Nhưng mà... cái bình hoa kia...” Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn bình hoa lớn được đặt trang trí trong góc, hạ giọng nói: “Các người nói kiến trúc trong này là mang hơi hướng phong cách thời kì Minh triều, nhưng bình hoa kia lại mang kiểu dáng của Đường triều, đó là đồ trang trí lưu hành nhất Đường triều mà.”

Nữ phục vụ cứng ngắc liếc mắt nhìn bình hoa to đùng kia, đây không phải là ghét bỏ nhà hàng, mà là ghét bỏ đồ trang trí trong nhà hàng? Cô gái yên lặng cúi đầu xuống, cô cái gì cũng không có nghe được, không nghe được lời bắt bẻ của thiếu niên, cũng không nghe được thiếu niên nói bình hoa là kiểu dáng gì.

“Nhưng thực ra kiểu dáng này cũng không tồi, cũng phẳng phất vài phần cảm giác của loại bình hoa Đường triều.” Kiều Cảnh An giám định và thưởng thức xong bình hoa, cảm giác đói bụng liền đến, cậu cười ôn hòa với nữ phục vụ: “Phiền cô dẫn đường, đa tạ.”

Nữ nhân viên trong lòng còn đang mang oán hận lại bị một cái mỉm cười xinh đẹp sáng ngời này làm cho biến mất vô ảnh vô tung. Cô vội làm một tư thế ‘xin mời’: “Sáu vị, mời đi bên này.” Cho dù là kẻ có tiền vậy mà đối đãi với nữ phục vụ như các cô cũng có lễ phép như vậy, thật sự là khó có được. Nghĩ như vậy, nữ phục vụ còn tiện thể liếc mắt nhìn Kiều Sâm, so sánh với nhau, nam nhân đáng người thon dài tướng mạo anh tuấn này cũng không đáng yêu được như thiếu niên kia, xem ra bùn lầy của xã hội đã đem anh ta nhuộm đen rồi (biến chất).

Người phục vụ dẫn mấy người đến trước một cái cửa treo mộc bài (thẻ gỗ) ghi hai chữ “Trúc vận”. Nhân viên đứng ở cạnh cửa nhìn thấy có khách đến, vội cúi đầu lễ phép: “Hoan nghênh quang lâm.” Rồi nghiêng người đẩy cửa ra, phong cách bài trí tươi mát lịch sự tao nhã trong phòng lập tức hiện ra ở trước mắt mấy người.

Mấy người vào gian phòng, đều tự ngồi xuống, gọi món xong, liền bắt đầu uống trà chờ thức ăn mang lên.

Quan Kỳ liếc mắt nhìn cánh tay phải của Kiều Cảnh An bị buộc liền trên cổ, cười mở miệng nói: “Thật không ngờ Tiểu An đệ đệ lợi hại như vậy, chỉ động thủ vài cái đã cứu được Kiều Sâm.” Nói rồi, cô lại liếc mắt nhìn Kiều Sâm, vuốt vuốt chén trà trong tay, nụ cười chậm rãi liếm xuống: “Tự hội ngày hôm nay là do tôi đề nghị, trước đó tôi đã cho người tới mã trường kiểm tra hết một lượt, thật không ngờ vẫn còn có người ra tay trên lũ ngựa.”

Vệ Kỳ uống một ngụm trà, thấy Quan Kỳ thần sắc khó coi: “Có lẽ... đây chỉ là một việc ngoài ý muốn.” Nhưng nói hết những lời này, tay cầm chén trà của hắn siết chặt.

“Có người muốn hãm hại ca ca?” Kiều Cảnh An ngẩng đầu, rất sắc bén bắt được trọng điểm. Cậu thấy một bàn mấy người thần sắc đều có chút mất tự nhiên, nghiêng đầu nhìn Kiều Sâm ngồi bên cạnh mình: “Ca, xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, bọn họ đều nói giỡn thôi, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn.” Kiều Sâm sờ sờ đỉnh đầu Kiều Cảnh An: “Em không nên tưởng thật.”

Kiều Cảnh An rủ mí mắt xuống, lúc sau mới ngẩng đầu nói: “Chúng ta là huynh đệ, em sẽ bảo vệ ca ca.” Tay trái không bị thương túm chặt lấy ống tay áo của Kiều Sâm. Cậu rất chăm chú nhìn thật sâu vào hai mắt anh, lặp lại một lần nữa: “Anh là ca ca của em, em sẽ bảo vệ anh.”

Thiếu niên trước mắt thần sắc kiên định như thể đang nói ra một lời thề vô cùng quan trọng, Kiều Sâm nhìn ống tay áo bị túm rất chặt của mình, khóe miệng có chút khê cong: “Anh biết rồi.” Tâm, vẫn không tự chủ được mà ấm lên.

Bên cạnh, mấy người nhìn thấy khung cảnh này của hai huynh đệ, tâm đều cười. Kiều gia hai huynh đệ đồng lòng như thế, mấy lão già kia làm sao có thể chiếm đoạt được cơ nghiệp của Kiều gia?

“Cậu hôm nay vì bảo vệ Kiều Sâm mà khiến cánh tay phải bị thương, lần sau nếu lại ra tay không phải đến lượt chân trái té bị thương đấy chứ?” Trác Khê tại mắng không khí ảm áp này, giữu cột mỡ miệng: “Dù gì vẫn chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, đừng tưởng rằng loại lời này có thể nói ra dễ dàng như vậy.”

Mấy người đang ngồi đều hiểu ý trong lời nói của Trác Khê, chỉ là ánh mắt Kiều Sâm đã chậm rãi rơi vào trên người hắn, ánh mắt này thật sự không thể cho là hòa ái dễ gần: “Trác Khê.”

“Hử?” Trác Khê uống một ngụm trà, cười tủm tỉm mở miệng nói: “Cậu không cần cảm kích tôi.”

“Tôi rất cảm kích cậu.” Kiều Sâm không nhẹ không nặng mở miệng: “Đúng rồi, lần trước cậu để quên ‘đồ’ tại phòng làm việc của tôi, chính là cái xô pha đó, nhớ tìm thời gian mà khiêng về đi.”

Vừa nhắc tới xô pha, Kiều Cảnh An mở miệng hỏi: “Ca ca, anh nói anh ta phải đền xô pha cho nhà chúng ta, như vậy khoản nợ đó đã trả chưa?”

Kiều Sâm dùng ánh mắt liếc xéo Trác Khê: “Còn chưa có.”

Lập tức, Kiều Cảnh An nhìn về phía Trác Khê bằng ánh mắt “hèn mọn” trong truyền thuyết: “Thông thường tiểu hài tử làm hư gì đó của nhà người ta thì luôn muốn quýt nợ, đừng tưởng rằng nói mình nhiều tiền là dễ.”

“Không sao, nếu hắn không chịu bồi thường, anh mang em đến nhà hắn.”

“Đi cào xô pha nhà anh ta?”

“Khụ, đòi được nợ thì sẽ tốt hơn.”

Quan, Vệ, Cố, Trác:??????

“Kiều Sâm à, tôi nhớ rõ đã từng có người nói qua: không thể quá nuông chiều trẻ con a.” Quan Kỳ vội ho một tiếng, lại nhìn Kiều Cảnh An, ân, đứa nhỏ này bộ dáng bưng chén uống trà cũng rất đẹp mắt.

“Đúng?” Kiều Sâm khiêu mi: “Trẻ con đích xác không thể nuông chiều, nhưng cái đó và tôi có liên quan gì?”

Cũng đã đem đệ đệ cậu sủng đến mức còn muốn tới nhà bạn tốt cào sô pha, lại còn hỏi ‘có quan hệ gì?’, Quan Kỳ cố lộ ra một nụ cười vô cùng cứng ngắc: “Cùng cậu nửa phần quan hệ cũng không có.”

Món ăn được dọn lên bàn, mọi người chỉ thấy Kiều tiểu đệ đệ nhã nhặn giơ lên chiếc đũa, sau đó lại nhã nhặn gấp thức ăn, cuối cùng món ăn hấp tấp rơi xuống mặt bàn.

Kiều Cảnh An trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, tại trên bàn cơm, loại hành vi này không chỉ là thất lễ hơn nữa còn là chuyện rất mất mặt. Cậu nhìn nhìn mỹ thực đầy bàn, phần nộ thu hồi chiếc đũa, đối với Kiều Nhị công tử mà nói, thà rằng đói chết, cũng không thể trên bàn cơm mà mất đi phong độ.

Một khối đậu hủ tươi ngon đặt ở trong chén của cậu, một bàn tay ấm áp ở trên đỉnh đầu cậu vuốt ve: “Muốn ăn cái gì cứ nói cho anh biết.”

Kiều Cảnh An hai mắt lập tức cười thành loan nguyệt: “Ca ca, anh thật tốt.”

Chỉ trong nháy mắt, Kiều ca ca trên mặt vốn không có bao nhiêu biểu lộ đột nhiên nội tâm sôi trào, nhìn thế nào cũng cảm thấy đệ đệ nhà mình đáng yêu, đệ đệ nhà ai cũng đều không đáng yêu được như đệ đệ nhà mình, vì vậy một đôi mắt sắc bén bắt đầu nhìn quét khắp trên bàn, kiên quyết không buông tha bất luận một món ăn mỹ vị và dinh dưỡng nào.

Vì thế, trên bàn cơm bắt đầu trình chiếu một bộ phim huynh đệ hữu ái ngọt ngào đủ để làm người xem đui mù con mắt.

“Không thể kiêng ăn.” Một lời vừa nói, một miếng thịt cá nằm chết dí trong chén Kiều Cảnh An.

“Cái này quá cay, ăn nhiều dạ dày sẽ không tốt.” Vì vậy, người nào đó chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

Kiều Cảnh An tay trái cầm đũa tuy không linh hoạt, nhưng nếu là gấp món ăn trong chén thì không có khó khăn gì, cho nên dù Kiều ca ca nhất mực chăm bón cũng tự mình ăn được rất vui vẻ.

Kiều Sâm chọn lấy một con tôm lớn, lột bỏ vỏ, sau đó lại chấm chút nước tương, đưa tới bên miệng Kiều Cảnh An. Mà Kiều Cảnh An chỉ cần làm ba bước sau đó: há mồm, nhắm nháp, nuốt vào.

Cái màn hai huynh đệ một người chọn món ăn, một người dùng bữa này tiến hành cực kỳ sung sướng, bốn người bên kia nhưng lại nhìn đến choáng váng hết cả mắt. Bọn họ quen biết Kiều Sâm nhiều năm như vậy, chưa bao giờ gặp qua một Kiều Sâm chu đáo như thế, nhìn động tác bóc vỏ tôm, chấm nước tương, cho ăn kia là cỡ nào chuyên nghiệp, vô luận nhìn theo từ góc độ chính diện hay bên cạnh thì đều vô cùng hoàn mỹ, chính là, loại chuyện chăm bón này làm sao có thể móc nối cùng với Kiều Sâm?

No bụng thì buồn ngủ, sau khi cơm nước xong, mấy người vừa đi ra nhà hàng, Kiều Cảnh An đã ngáp một cái, trong hai mắt chính là phủ một tầng mờ mịt.

“Mệt nhọc?” Kiều Sâm khiêu mi hỏi.

Kiều Cảnh An ngoan ngoãn gật đầu.

Vì vậy Kiều Sâm quay đầu nói với mấy hảo hữu: “Tiểu An mệt rồi, tôi đưa thẳng bé về.”

Bốn người nhất tề gật đầu.

Kiều Cảnh An mở to con mắt đắm sương, đối với bốn người cười cáo biệt: “Gặp lại sau.”

Nhìn Kiều Sâm đem Kiều Cảnh An rời đi, Quan Kỳ nói: “Đứa nhỏ này rất hiểu lễ phép.”

Vệ Kỳ gật đầu: “Một đứa trẻ rất không tồi, nếu tốt nghiệp, về sự nghiệp hẳn sẽ là sự trợ giúp lớn cho Kiều Sâm.”

Trác Khê hỏi ngược lại: “Các cậu xác định sau này là thằng nhóc đó giúp đỡ Kiều Sâm xử lý công việc, mà không phải là Kiều Sâm đang làm việc sẽ muốn về sớm với đệ đệ cậu ta?”

Quan Kì nghiêng đầu nhìn về phía hân: “Trác Khê, dù là sự thật cũng không nên nói thẳng ra như vậy.”

Trác Khê nhú mày, từ chối cho ý kiến.

“Nếu như năm đó Kiều Sâm cẩn thận mà đối đãi với Tiểu An đệ đệ...” Cố Tuần phát giác được chính mình nhất thời nói lỡ, lập tức ngậm miệng.

Một lúc lâu sau, Vệ Kì tại trong trầm mặc mở miệng nói: “Kỳ thật tôi muốn nói một việc.”

“Cái gì?” Ba người khó hiểu hỏi.

“Chúng ta đã đứng làm tượng điêu khắc trước cửa nhà hàng này suốt nửa giờ rồi.”

.....

19. Chương 19 - Nhà

Đêm xuống, Kiều Cảnh An đã ngủ yên. Kiều Sâm khẽ đẩy cửa ra, ngắm nhìn bóng người trên giường, ánh mắt phức tạp. Mãi đến khi quản gia đi tới phía sau, anh mới đóng cửa, xoay người liếc nhìn ông, rồi đi về phía thư phòng.

Quản gia vào theo trong phòng, thuận tiện đóng cửa, mới đem tư liệu cầm trong tay giao cho Kiều Sâm, sau đó do do dự dự mở miệng nói: “Thiếu gia, tôi cảm thấy được... nhị thiếu gia là thật sự mất trí nhớ.”

“Tư liệu bác xem qua rồi?” Kiều Sâm không có mở ra tư liệu, mà là nhìn về phía Vương quản gia.

“Đúng vậy, biểu hiện ở trường học của nhị thiếu gia là không thể nào là giả vờ, tôi chỉ không rõ, nhị thiếu gia sao lại biết đá bóng, sao lại biết dùng bút lông viết được chữ đẹp như vậy? Những điều này rất không tương xứng với hành vi thường ngày của nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia chưa bao giờ chơi bóng, trước kia cũng không có học qua thư pháp, khóa thư pháp ở trường phần lớn đều là bùng tiết. Đại thiếu gia, cậu xem... nhị thiếu gia có thể nào đã bị người khác thôi miên hay không?” Quản gia vẻ mặt lo lắng nhìn Kiều Sâm.

Kiều Sâm lấy tay bưng đầu, nhắm mắt nhìn quản gia, im lặng một chút mới thận trọng mở miệng hỏi: “Quản gia, bác gần đây có phải đang mê xem thể loại phim thần thoại ma pháp?”

“Đại thiếu gia làm sao biết?” Quản gia kinh ngạc nhìn Kiều Sâm, ông luôn rõ ràng đại thiếu gia rất thông minh, nhưng thật không ngờ trực giác lại nhạy bén đến như vậy.

“Bởi vì bác đã bị thôi miên.” Kiều Sâm thở dài: “Bác cảm thấy... ngoại trừ loại thủ-đoạn-kỹ-thuật-cao như thôi miên này ra, còn có khả năng khác không?”

Quản gia rất nghiêm túc nghĩ nghĩ: “Tôi trước đó còn lấy tóc nhị thiếu gia đi xét nghiệm DNA, không thể nghi ngờ cùng cậu là huynh đệ ruột, cho nên khả năng là người khác ngụy trang bị loại trừ. Cậu xem... nhị thiếu gia có thể hay không gặp phải người ngoài hành tinh, sau đó...”

“Vương quản gia, có lẽ bác đoán nhị thiếu gia bị ma nhập vào thân còn có khả năng hơn.” Kiều Sâm vịn trán, che dấu khóe miệng đang run rẩy của chính mình, thâm tình nói: “Vương quản gia, bác ít xem phim khoa học viễn tưởng Mỹ đi một chút, không tốt cho thân thể đâu.” Nhất là đầu óc.

Mở ra tài liệu trong tay, phần đầu là một ít giới thiệu cơ bản về tiểu sử, bên trong là những chuyện vô liêm sỉ mà Kiều Cảnh An từ nhỏ đến lớn đã làm cùng một số ảnh chụp, cơ hồ trên mỗi một tấm hình, màu tóc đều không giống nhau, nhan sắc lờ lợc đến mức ngay cả cầu vồng cũng không bì nổi.

Càng lật gỡ những trang về sau, lướt qua những việc làm của Kiều Cảnh An, Kiều Sâm càng xem trong lòng lại càng hỏa đại, càng hỏa đại lại càng muốn trách cha của mình như thế nào không quản giáo tiểu tử ngu ngốc kia cho tốt. Nhưng nghĩ nghĩ, lại cảm thấy Kiều Cảnh An hiện tại cũng đã giúp anh bớt lo rất nhiều rồi.

Vương quán gia nhìn Kiều Sâm sắc mặt đổi tới đổi lui, nhin không được lui một bước nhỏ về phía gần cửa ra vào.

Chịu đựng trong lòng bất mãn, tiếp tục lật giở, trên mặt giấy rất cục cựa đến sự kiện đánh nhau kia, cùng với một ít biểu hiện khác thường sau khi xuất viện, kết luận chính là: nếu như không phải có cái mặt giống nhau như đúc, sẽ không ai cho rằng đây đều là một người.

Cuối cùng là một ít ảnh chụp Kiều Cảnh An sau khi mất trí nhớ trong trường học, bộ dáng yên tĩnh nghe giảng bài, bộ dáng trầm tư, còn có bộ dáng mỉm cười đứng trên sân bóng. Mỗi một vẻ đều tản ra lực hấp dẫn khiến cho người ta không thể rời mắt, cái dạng này cùng với dáng vẻ lưu manh trước kia hoàn toàn khác biệt.

Một người mất trí nhớ, lại có sự tương phản lớn như vậy sao?

Lại lật trang đằng sau, có viết một ít kết quả nghiên cứu về tình trạng di chứng sau khi mất trí nhớ của các chuyên gia tâm lý. Cần thận xem từ đầu tới cuối, Kiều Sâm bắt đầu hoài nghi, Kiều Cảnh An hiện tại có lẽ chính là “nhân cách thứ hai” mà trên y học đã nói, ngoại trừ giả thuyết này, căn bản không thể giải thích việc Kiều Cảnh An sau khi mất trí nhớ thì thói quen sinh hoạt cùng tính cách lại hoàn toàn tương phản với trước kia.

“Nhân cách thứ hai?” Kiều Sâm sắc mặt bình tĩnh lại, vuốt cằm, cái này chẳng phải là ‘tâm thần phân liệt’ trong truyền thuyết sao? Trong khi Kiều Cảnh An hoàn cảnh cuộc sống vô cùng sung sướng như vậy, cái nhân cách thứ hai này đến tốt cùng là làm thế nào mà chui ra được nhỉ? Nghĩ mãi nghĩ mãi, Kiều Sâm cảm thấy... giả thuyết Kiều Cảnh An là bị quỷ nhập vào thân so với nhân cách thứ hai gì đó còn dễ chấp nhận hơn.

Kiều Sâm rất rối rắm, Vương quán gia rất khổ sở. Ông nhìn sắc mặt khó coi của Kiều Sâm, trong đầu bắt đầu xuất hiện suy nghĩ có thể Kiều Sâm đang tìm cách dùng các loại thủ đoạn để đối phó Kiều Cảnh An. Càng nghĩ, sắc mặt càng trắng, vì vậy quán gia nơm nớp lo sợ mở miệng: “Thiếu gia, kỳ thật nhị thiếu gia như vậy cũng rất tốt, mặc kệ thế nào, cậu ấy vẫn là em trai của cậu, hơn nữa cậu ấy hiện tại cũng nhu thuận nghe lời, cho nên vẫn là cho cậu ấy ở lại đây đi.”

“Tôi khi nào thì nói muốn đuổi thẳng bé đi?” Kiều Sâm nhìn Vương quán gia vẻ mặt khó xử, trong lòng giật mình, ông lại nghĩ linh tinh cái gì rồi?

“Đại thiếu gia, chẳng lẽ cậu định đem nhị thiếu gia giữ ở bên người để trả thù?” Quán gia thâm tình nói: “Con người phải có lòng khoan dung, hơn nữa hiện tại nhị thiếu gia còn vì cứu cậu mà bị thương, cậu làm huynh trưởng, chuyện đã qua thì đừng so đo nữa.”

Kiều Sâm mặt lập tức biến thành đen, anh nói sẽ làm khó Kiều Cảnh An lúc nào, sao anh lại không biết?

“Hơn nữa chuyện lần này ở mã trường, chúng tôi đã điều tra xong, không liên quan tới nhị thiếu gia, hơn nữa nhị thiếu gia trước đó cũng không biết cậu muốn đến mã trường, cậu ấy căn bản không có điều kiện ra tay.”

“Vương quán gia...”

“Còn nữa, nhị thiếu gia nếu như muốn hại cậu, vậy cũng không cần thiết phải chấp nhận mạo hiểm lớn như vậy để cứu cậu.”

“Vương quán gia...”

“Cái gì?” Vương quán gia rất cục cựa dừng lại công việc bảo chữa cho Kiều nhị thiếu gia, nhìn thấy sắc mặt phức tạp của đại thiếu gia, chẳng lẽ đại thiếu gia vẫn không muốn buông tha nhị thiếu gia?

“Tôi nghĩ bác ngoại trừ hạn chế xem phim khoa học viễn tưởng ra, cũng nên hạn chế xem mấy bộ phim về tranh đoạt gia đình.” Kiều Sâm khóe miệng run rẩy: “Tôi đâu có nói việc này cùng Tiểu An có quan hệ.”

“À.” Vương quán gia nhẹ gạt đầu, lập tức lại hỏi: “Vậy thiếu gia điều tra nhị thiếu gia làm gì?”

Kiều Sâm thu hồi ánh mắt đặt trên tấm ảnh chụp lúc Kiều Cảnh An đang mỉm cười, vội ho một tiếng: “Biết quá nhiều không tốt cho bác đâu.”

Vương quản gia giật mình, bất an hỏi: “Thiếu gia sẽ không giết tôi diệt khẩu chứ?”

Sau một hồi tĩnh lặng thật lâu, Kiều Sâm hữu khí vô lực nói: “Cảm phiền bác ra ngoài.”

Cửa thư phòng vừa đóng, Kiều Sâm thở dài, những lời không hiểu ra sao kia của Vương quản gia, chỉ sợ là vì muốn dời đi sự chú ý của mình. Không nghĩ tới vị thúc thúc từ trước đến nay luôn chỉ biết phục tùng chủ nhân lại sẽ có một ngày cam nguyện đi che chở cho người khác. Anh cúi đầu xuống, ngắm nhìn tấm ảnh trong tay, một lúc lâu sau mới dời ánh mắt, lại nhìn bóng tối đen kịt ngoài cửa sổ, nếu như không tính tới quá khứ, Tiểu An thật sự là một người em tốt.

Anh dù thế nào cũng không nghĩ đến, thiếu niên mảnh khảnh này sẽ làm ra chuyện lỗ mãng như vậy. Nhớ lại buổi sáng thiếu niên vươn tay ra kéo lấy mình, khoe miệng có chút khe cong, hành động kia có bao nhiêu nguy hiểm Tiểu An không có khả năng không biết, ngay lúc thăng bé chạm tới anh... có hay không nghĩ tới chính mình cũng có thể bị ngã ngựa, khi đó thì phải làm sao?

Trong Kiều gia có một số người không biết an phận, nhưng nghĩ đến thiếu niên mỗi ngày đều mang gương mặt đơn thuần vui vẻ với mình... Anh nắm chặt tư liệu điều tra trong tay, lúc này đây anh lựa chọn tin tưởng, vô luận là đứa bé kia cùng biểu hiện ngày trước bất đồng đến cỡ nào, nhưng ít nhất ngay tại thời khắc mình nguy nan, thằng bé nhất định sẽ chia tay về phía anh trai nó.

Đem tư liệu ném vào tầng dưới cùng của ngăn kéo. Có lẽ, những thứ này đối với anh mà nói, căn bản đã không cần thiết nữa rồi.

Sáng sớm rời giường, Kiều Sâm kéo rèm ra, chứng kiến chính là cảnh thiếu niên đang đánh quyền trong vườn. Mấy ngày gần đây, động tác vung đâm của Kiều Cảnh An đã càng ngày càng trôi chảy. Tuy anh nhìn không ra đây là loại quyền pháp gì, bất quá xem thấy cũng rất không tệ, ít nhất so với mấy màn nhảy nhót loạn xạ mà những cao thủ trong phim biểu diễn thì còn đẹp mắt hơn nhiều.

Kiều Cảnh An đã thay bộ quần áo luyện công mà Kiều Sâm bảo Vương quản gia chuẩn bị cho cậu. Kiều Sâm kéo cửa sổ ra, đi đến ban công ngắm nhìn thân ảnh Kiều Cảnh An, cho đến khi thiếu niên đề khí thu quyền anh mới xoay người vào phòng.

Kỳ thật, cuộc sống như vậy cũng không tồi, ít nhất mỗi sáng sớm có thể chứng kiến đứa bé kia múa may trong hoa viên... Những lúc ấy anh mới có thể chính thức cảm thấy, nơi mà mình đang đứng được gọi là “Nhà”.

.....

20. Chương 20 - Gia Môn Bất Hạnh

Kiều Sâm ngồi trên ghế sa lon chưa đầy vài phút, đã thấy Kiều Cảnh An đi vào, một tay còn lau mồ hôi trên trán. Anh có chút cau mày, ánh mắt hữu ý vô ý đảo qua cánh tay phải của Kiều Cảnh An.

Kiều Cảnh An nở một nụ cười với Kiều Sâm: “Buổi sáng tốt lành, ca ca.”

“Ừ.” Kiều Sâm rất có khí thế huynh trưởng, gật đầu, sau đó bắt đầu tiến hành công việc phải làm mỗi sáng sớm: lật giở tờ báo, chỉ có điều ánh mắt vẫn theo ‘tiền’ Kiều Cảnh An lên lầu.

Chờ Kiều Cảnh An biến mất tại góc cửa của hành lang, Kiều Sâm vẫy tay với quản gia đứng ở trong góc nhỏ, nghi ngờ hỏi: “Các đốt ngón tay sai khớp, khi nào thì có thể khôi phục?”

Quản gia nghĩ nghĩ, chăm chú nói: “Vấn đề này còn cần phải xem xét xem đó là loài nào nữa. Nếu là thần lằn, coi như cái đuôi là bị đứt, thì vẫn có thể dài lại; Nếu như là một con cá, các đốt vây mà sai khớp... đại khái chỉ có thể chết.” (vây của cá có thể sai khớp ư sao ????)

Kiều Sâm nắm chặt tờ báo, hít sâu một hơi nói: “Vây còn con người thì sao?”

“Vậy phải xem là xương cốt sai khớp ở chỗ nào.” Quản gia vuốt cái cằm nói: “Thiếu gia, cậu là muốn hỏi cổ hay là tứ chi? Nếu như là cổ, đời này là không còn cơ hội.”

Kiều Sâm cảm giác cái trán của mình ửng ửng có chút nhức nhối, anh nhìn vị đại thúc từ nhỏ đã chiếu cố mình này, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Vương quản gia, bác biết tôi hỏi cái gì mà.”

Vương quản gia cười cười: “Thiếu gia, cậu nếu là quan tâm nhị thiếu gia, cần gì phải giấu diếm, ca ca quan tâm đệ đệ không phải thiên kinh địa nghĩa sao?”

Kiều Sâm không nói, tỏ vẻ vô cùng hiểu rõ, anh không muốn tiếp tục cái đề tài này.

Quản gia bất đắc dĩ, đành phải nói: “Sáng nay tôi đã hỏi qua nhị thiếu gia, cậu ấy nói cánh tay đã không còn vấn đề gì, mặc dù có chút đau, nhưng cũng không ảnh hưởng tới sinh hoạt bình thường, hơn nữa việc đánh quyền rèn luyện thân thể là phải kiên trì bền bỉ, không thể bỏ dở giữa chừng.”

“Ồ đồ! Thằng bé có biết các đốt ngón tay sai khớp không thể quá dùng sức hay không? Lời bác sĩ nói nó đều coi như gió thổi bên tai?!” Kiêu Sâm cầm tờ báo trong tay đập cái ‘rầm’ xuống bàn trà, trong lòng lửa giận bùng cháy mạnh mẽ: “Thằng bé đã hai mươi tuổi, vẫn còn là trẻ con sao?!”

Quản gia nhìn cái chén trên bàn trà quơ quơ sắp đổ, nuốt một ngụm nước miếng, ông sao lại may mắn có thể chứng kiến thiếu gia có sức sống như vậy, ngay cả bàn trà gỗ lim nặng thế mà cũng có thể đập cho rung chuyển. Nghĩ lại, may là ngày hôm qua mình dựa theo sở thích của nhị thiếu gia, đã đem bàn trà thủy tinh đổi thành gỗ lim. Nếu là thủy tinh, ông thật đúng là sợ thiếu gia thần công bạo phát, đem bàn thủy tinh đập nát.

“Ca, xảy ra chuyện gì?” Kiêu Cảnh An vừa xuống lầu chỉ thấy quản gia sắc mặt có chút lo sợ bất an, vù Trương đứng ở góc sắc mặt cũng thoáng bối rối, cậu nghi hoặc đi đến bên Kiêu Sâm: “Anh đang tức giận?”

Quản gia không tự chủ mà lui về phía sau một bước, nhị thiếu gia, cậu đây là tới đổ thêm dầu vào lửa đang cháy sao?

Ngay tại lúc mấy người cho rằng Kiêu Cảnh An sẽ bị đại thiếu gia rống giận thì... chỉ thấy đại thiếu gia thông thả xoay người, sắc mặt tràn ngập tức giận trong chốc lát trở nên bình thản, một tay còn đang xoa xoa đỉnh đầu nhị thiếu gia: “Ăn cơm trước, xong anh có việc muốn hỏi em.”

Vương quản gia khước miệng kéo ra, thương cảm liếc mắt nhìn bàn gỗ lim vô tội, đại thiếu gia, cơn tức của cậu lớn như vậy, như thế nào lại không quát mắng nhị thiếu gia?

Lúc ăn cơm, Kiêu Sâm phát hiện Kiêu Cảnh An tay phải cầm chiếc đũa có chút không linh hoạt, tuy vậy, lại không thấy cậu cau mày, vì vậy, chính anh lại phải cau mày.

Đại não nói cho anh biết, hiện tại hẳn là nên cho đũa trẻ không nghe lời này một cái tát, nhưng lý trí của anh lại tự nói với mình, không thể làm như vậy, về phần tại sao không thể làm như vậy, anh trong vô thức không muốn đi tìm hiểu.

Một bữa cơm, Kiêu Cảnh An rất thư thái, Kiêu Sâm rất bức bối, Vương quản gia rất lo lắng, cuối cùng cơm nước xong, Kiêu Sâm mang Kiêu Cảnh An đến ngồi trên ghế sa lon, trầm mặt nói: “Tay của em thế nào?”

Kiều Cảnh An ấp úng nói: “Khá tốt, cũng không quá đau.”

Kiều Sâm cau mày, hít sâu một hơi, đè xuống cơn tức trong lòng: “Tiểu An, anh kỳ thật cũng không muốn quá mức nghiêm khắc đối với em...”

Đứng ở một bên, Vương quản gia sờ sờ cái mũi, ngay cả nhị thiếu gia mặc quần áo gì cậu đều muốn quản, còn nói là không nghiêm khắc.

“Em có biết hay không em làm như vậy, đối với cánh tay của mình rất không tốt, dù các đốt ngón tay sai khớp cũng không phải là một tổn thương nghiêm trọng gì, nhưng em cũng không thể không yêu quý thân thể của mình như vậy, lời bác sĩ nói ngày hôm qua em đã quên?” Kiêu Sâm càng nói sắc mặt càng khó coi: “Hay là... em cảm thấy cánh tay này đối với em mà nói, cần bản không quan trọng?”

Ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt ở bệnh viện, Kiêu Cảnh An chưa từng nhìn thấy Kiêu Sâm mang mặt lạnh như vậy mà nói chuyện với mình, cậu thấy đối phương là thật sự tức giận, cũng hiểu đối phương là thật sự

quan tâm mình, vội vàng giải thích nói: “Thực xin lỗi, ca, em chỉ là không quen dùng tay trái, hơn nữa tay của em thật sự không sao.” Đêm qua cậu đã nắn lại xương cốt của mình cho tốt, chút vết thương nhỏ đó căn bản không phải là vấn đề gì lớn, cậu thật không ngờ Kiều Sâm lại đem việc nhỏ ấy biến thành nghiêm trọng như vậy.

“Không quen dùng tay trái?” Kiều Sâm trong giọng nói mang theo tức giận: “Chẳng lẽ anh không thể giúp em sao?”

Kiều Cảnh An cứng miệng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải, kiếp trước lúc mình luyện võ, cũng sẽ bị thương, loại vấn đề nhỏ như các đốt ngón tay sai khớp này, đừng nói song thân, cho dù là huynh trưởng một mực sủng ái cậu cũng sẽ không để ở trong lòng, cậu thật sự không biết, thì ra các đốt ngón tay của mình có sai khớp xú xiu, vị huynh trưởng hiện tại cũng sẽ coi là nghiêm trọng đến thế. Loại quan tâm cẩn thận chi li này làm cậu có chút không biết làm sao.

Vương quản gia nhìn phương thức quan tâm gượng ép của thiếu gia nhà mình, lắc đầu, không biết tại sao, ông cảm thấy nhị thiếu gia sau khi mất trí nhớ, tinh thần biểu hiện rất bình thường, nhưng trực giác lại thường xuyên có vấn đề, điều này làm cho người làm quản gia như ông áp lực rất lớn a... rất lớn...

Kết quả của buổi nói chuyện giữa hai huynh đệ chính là: Kiều Sâm đưa Kiều Cảnh An tới bệnh viện lần nữa, dưới ánh mắt khiển trách của bác sĩ, một lần nữa cột chắc băng vải. Lúc hai người ra bệnh viện, Kiều Sâm mặt trầm như nước nói: “Từ hôm nay trở đi, trong vòng hai tuần, em không được luyện võ.”

Kiều Cảnh An định lên tiếng kháng nghị nhưng lại nhìn đến sắc mặt khó coi của Kiều Sâm thì vội biến thành lí nhí: “Vậy buổi sáng em biết làm gì?”

Kiều Sâm liếc mắt nhìn chân Kiều Cảnh An, tức giận nói: “Em có thể luyện tập đá chân.” Trước kia khi chưa mất trí nhớ thì là vua ngủ nướng, hiện tại mất trí nhớ, ngược lại thức dậy so với ai cũng đều sớm hơn. Anh cũng nghe được vài người hầu trong biệt thự kêu khổ, dù sao người làm chủ nhân rời giường, người làm hạ nhân cũng không thể không dậy theo. Hiện tại tất cả mọi người trong biệt thự đều bởi vì tiểu tử này, ai cũng không còn cảm giác được ngủ no. Tiểu tử này trong vòng hai tuần nếu như không dậy sớm luyện tập, chắc người hầu trong cả tòa biệt thự sẽ đều lôi cả tám đời tổ tông ra cảm kích cậu.

Kiều Sâm vì nói ra những lời này mà bắt đầu cảm thấy vô cùng hối hận, bởi vì anh chứng kiến Kiều Cảnh An còn rất nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị này của anh. Sau một lúc lâu, Kiều Cảnh An nhìn Kiều Sâm, mỉm cười nói: “Cước pháp của Bắc Thiếu Lâm em vẫn chưa hiểu được thấu đáo, bây giờ có thể có thời gian chuyên tâm lĩnh ngộ cũng thật không tồi, đa tạ ca ca nhắc nhở.”

Bắc Thiếu Lâm? Kiều Sâm co lại khóe miệng, anh cảm thấy trong nhà không nên có loại đồ vật tên là TV này. Trong nhà vừa mới có một quản gia luôn bị phim truyền hình ảnh hưởng đã đủ làm anh đau đầu, như thế nào còn thêm một đệ đệ mê võ hiệp điện ảnh, đây quả thực chính là ‘gia môn bất hạnh’.

Anh vốn định nói lời giáo huấn, nhưng lại nhìn đến nụ cười sáng lạn trên mặt thiếu niên thì... lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, đợi một lúc lâu sau mới nói: “Luyện bắc chân cũng tốt, nam chân cũng được, chỉ cần đừng có lại động tay.”

“Ca, Nam thiếu lâm này là một quyền pháp nổi danh, võ công Thiếu Lâm tự bác đại tinh thâm, ngàn vạn không thể bất kính như thế.” Kiều Cảnh An từ trước đến nay luôn tôn trọng võ nghệ Thiếu Lâm tự, nghe được Kiều Sâm nói như vậy, khuôn mặt tuấn mỹ lập tức hiện lên nghiêm khắc.

Kiều Sâm vịn trán: “Dạ dạ, từ nay về sau anh nhất định sẽ chú ý.” Gia môn bất hạnh, thật sự là quá bất hạnh.

Đối với thái độ ‘biết sai mà sửa’ của Kiều Sâm, Kiều Cảnh An rất hài lòng, gò bó cự quây cái cổ, băng vải buộc trên đó làm cậu rất không thoải mái.

.....

Lâm Thư ngồi trong xe, tay cầm một phần báo cáo ca bệnh, lau trán nói với tài xế phía trước: “Đỗ xe.”

“Thiếu gia?” Tài xế có chút do dự, nhưng nhìn đến sắc mặt của Lâm Thư, vẫn là đem xe dừng lại.

Lâm Thư mở cửa xuống xe, hai tay đút trong túi quần, nhìn lên bầu trời trong xanh, trong lúc nhất thời không biết đi nơi nào, Lâm Đại Thiểu gia từ trước đến nay luôn cố gắng học tập lúc này mới phát giác, chính mình dù hay vãng lai rất nhiều chỗ cao cấp, nhưng không biết chỗ nào chính thức có thể đi.

Đi lên phía trước một đoạn đường, nghe được một thanh âm quen thuộc tại cách đó không xa vọng tới, hẳn nghiêng đầu nhìn lại, đúng là Kiều Cảnh An, nhưng trên tay còn bọc thêm băng gạc.

Kiều gia hai huynh đệ đứng cạnh cửa một chiếc xe, Kiều Cảnh An không biết đang nói cái gì, Kiều Sâm trên mặt thần sắc rõ ràng mang theo bất đắc dĩ, nhưng lại không hề không kiên nhẫn, mà trái lại rất có kiên nhẫn gật đầu.

Hắn không tự giác dừng bước lại, theo dõi hai huynh đệ này ần ần có chút xuất thần. Nếu là trước kia, hẳn cảm thấy hai huynh đệ này chỉ là đang diễn kịch. Hiện tại thế nhưng hắn lại cảm thấy, hai người này thật sự là quan hệ thân thiết, bởi vì có nhiều thứ có thể diễn xuất, nhưng ánh mắt của con người là không thể giả vờ.

Cũng không biết làm sao, chân của hắn đi về phía hai người, lúc cách hai người còn có năm bước, mới mở miệng nói: “Kiều Cảnh An, cậu lại bị đánh vào viện?”

Kiều Sâm đã sớm thấy được Lâm Thư, anh đưa tay khoác trên vai Kiều Cảnh An, một là muốn cho đối phương thấy lập trường của mình, một là muốn phòng ngừa Kiều Cảnh An bởi vì đối phương khiêu khích mà xúc động.

Kiều Cảnh An ngược lại không có chú ý tới động tác của Kiều Sâm, cậu quay đầu nhìn kỹ Lâm Thư, người này có chút quen mắt, sau một lúc lâu, mới chợt nói: “A, là cậu, Lâm...” Lúc này cậu mới phát hiện, chính mình căn bản là nhớ không được tên người này.

Lâm Thư sắc mặt khó coi, mở miệng: “Lâm Thư”

“Lâm thiếu gia ra lại là bạn học của Tiểu An.” Kiều Sâm cười tiến lên: “Tiểu An ở trường hay nghịch ngợm, có gì mạo phạm hy vọng Lâm thiếu gia bỏ qua.” Kiều Sâm quen biết Lâm Thư, cho nên bên ngoài cũng không cùng Lâm Thư có cái gì khấn trương, mặc dù đối phương nói như vậy với Kiều Cảnh An, đã làm anh khấn trương.

“Kiều tổng tài khách khí rồi.” Lâm Thư khước miệng có chút run rẩy, thì ra ở trong mắt Kiều Sâm, Kiều Cảnh An cũng chỉ là cấp bậc nghịch ngợm mà thôi, điều này làm cho những người nghịch ngợm chân chính làm sao chịu nổi oan ức này.

Kiều Cảnh An nhìn Lâm Thư một mình một người mang thần sắc ảm đạm, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Cậu bị đuổi ra khỏi nhà hay là bỏ nhà ra đi?”

.....

21. Chương 21 - Ba Điều Đúc Rút

Tại phòng khách trong biệt thự của Kiều Đại thiếu gia, trên bàn trà bày ba ly nước chanh ép, một ly đã với hơn phân nửa, hai ly khác thì chưa ai thêm động.

Bởi vì Kiều nhị thiếu gia kiên quyết cho rằng Lâm Thư là bỏ nhà ra đi, dựa vào lí do đều là bạn học cùng trường, cho nên Lâm Thư bị Kiều nhị thiếu gia nhiệt tình hiếu khách lôi về nhà, nhưng điều khiến Kiều Sâm ngoài ý muốn chính là, Lâm Thư hình như không để ý tới suy nghĩ lệch lạc của đệ đệ nhà mình, lại còn thật sự mỉm cười lễ phép theo Kiều Cảnh An đến đây.

Sau khi uống hết cả ly nước chanh, Lâm Thư mới cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút, nụ cười trên khóe miệng cũng tự nhiên hơn.

Kiều Cảnh An thấy Lâm Thư mới hớp mấy ngụm đã cạn cả ly nước chanh, liền càng ngày càng quả quyết rằng đối phương là bỏ nhà ra đi, bằng không sao có thể đói khát đến như vậy. Nháy mắt với quản gia, tựa hồ quản gia cũng tiếp nhận được sóng điện não của nhị thiếu gia, lập tức tiến lên đem ly nước của Lâm Thư rót đầy thêm lần nữa.

“Cảm ơn.” Lâm Thư chuẩn mực lễ phép, gật đầu với quản gia, bưng ly lên lại uống một ngụm, mới mở miệng nói: “Kiều đồng học, xin hỏi cậu sao lại cho rằng tôi là bỏ nhà ra đi, hoặc bị đuổi ra khỏi nhà?” Nếu như bỏ qua khoe miệng có chút run rẩy kia, chắc ta có thể thấy rất rõ nộ khí đang toả ra lúc này của hắn.

Kiều Cảnh An lộ ra vẻ mặt ‘tôi hiểu mà’, nhưng vẫn ‘tế nhị’ mở miệng nói: “Tôi chỉ nói đùa thôi, dù sao chúng ta cũng cùng trường, hay là hai ngày này cậu ở lại nhà tôi chơi đi, tôi còn có rất nhiều vấn đề không hiểu, hy vọng có thể nhờ cậu chỉ giáo đôi chút.”

Cậu đừng có miệng thì bảo ‘chỉ nói đùa’ nhưng đồng thời trên mặt vẫn lộ ra biểu tình thương hại được không? Trên trán của Lâm Thư nổi lên một cái gân xanh, hắn xoa xoa thái dương, cường chế đè nén cục tức này xuống: “Cậu đã muốn lĩnh giáo tôi, tôi đành phải cố mà ở lại hai ngày vậy.”

Kiều Cảnh An mân miệng, thấy người này thật không đáng yêu, nhưng nghĩ chắc là có liên quan đến tâm tình của đối phương hiện giờ, nên cậu cũng chỉ cố nặn ra một tia cười: “Vậy thì thực cảm tạ.”

Kiều Sâm nghi hoặc liếc mắt nhìn Lâm Thư, nếu như không xem tư liệu điều tra về Kiều Cảnh An trước, anh còn tin rằng giữa hai người thực sự có tình bạn cùng trường gì đó. Nhưng nhìn vào báo cáo, anh hiểu rõ hai tên nhóc từ trước đến nay luôn không hợp, cậu Lâm Thư này hoàn toàn ở phía đối nghịch với Kiều Cảnh An, sao hôm nay lại đồng ý ở lại? Anh bưng ly nước chanh nhấp một ngụm, bởi vì không thích uống đồ ngọt, anh có chút nhũu mày, nhanh chóng buông cái ly xuống.

“Lâm thiếu gia chịu tới nhà tôi làm khách, là vinh hạnh của Kiều mẫu.” Kiều Sâm trên mặt mang cười, mở miệng: “Tiểu An từ trước đến nay ham chơi, về phương diện bài học còn phải nhờ Lâm thiếu gia chiếu cố nhiều hơn.”

“Kiều tổng khách khí rồi, đều là bạn học, chỉ là giúp đỡ nhau mà thôi.” Lâm Thư trả lời cũng mang kiêu ‘ngoài cười nhưng trong không cười’. Nếu như Kiều Cảnh An hiện tại mỗi khi nói chuyện đều khiến người ta muốn phun nộ khí, như vậy lời nói của Kiều gia đương gia ngồi đối diện lại khiến người ta không dám buông lỏng, chỉ sợ mình có sơ sẩy, ngay lập tức sẽ bị anh ta bắt thóp.

Ba người nói chuyện với nhau được một lúc thì đã tới giờ cơm trưa, họ vào phòng ăn ngồi, món ăn liền được dọn lên, Kiều Sâm ngồi ở bên cạnh Kiều Cảnh An, thượng thủ (ghế đầu bàn, chỗ dành cho chủ nhà) không có ai ngồi.

Lâm Thư nhìn Kiều Cảnh An dùng tay trái cầm đũa chọc chọc cơm, không khỏi dân ra lông mày. Vậy mới có câu nói: làm nhiều việc xấu, đương nhiên sẽ bị trời trừng phạt. Xem đi, hiện tại không phải là sinh hoạt không tiện rồi sao? Dùng thìa múc hai con tôm bóc vỏ bỏ vào trong bát, Lâm Thư cắn một cái, thỏa mãn nghĩ, vô luận là món nào, đầu bếp của Kiều gia đều làm rất không tồi.

Hầu hết các món đều rất đơn giản, cũng không phải loại thức ăn trải qua chế biến cầu kì đến mất đi nguyên vị, điều ấy lại khiến cho Lâm Thư cảm thấy, những đồ ăn này ngon miệng lạ thường.

Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An trừng mắt nhìn chằm chằm chén đường dấm chua nhỏ, vì vậy buông chiếc đũa của mình, nhắc chiếc đũa bên cạnh gấp một khối bỏ vào trong bát của Kiều Cảnh An, thấy Kiều Cảnh An cười mị mị mới thỏa mãn quay về cầm đũa mình lên tiếp tục ăn cơm.

Lâm Thư lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra hai đôi đũa đặt sẵn trước mặt Kiều Sâm một đôi là để gấp thức ăn cho Kiều Cảnh An. Hắn nhất thời cũng không biết tâm tình trong lòng mình hiện giờ là hâm mộ hay ghen ghét, trong cái gia đình lạnh lẽo kia của hắn, khi nào mới có điểm phúc được chứng kiến loại khung cảnh này.

Đem cái gia đình được người ngoài đồn là hòa thuận đến mức có thể được phong là gia đình văn hoá của năm như Lâm gia so sánh với tình huynh đệ bị mọi người cho là bất hòa như Kiều gia, ngược lại thật sự là một sự châm chọc vô cùng lớn.

Nghĩ lại lúc mình thấy được bản báo cáo bệnh tình kia, ông nội yêu thương mình nhất cũng đã mắc bệnh ung thư. Giờ đây, trong cuộc chiến tranh đoạt tài sản của gia đình, hẳn lại thiếu đi một người thật tình lo lắng cho hẳn, cũng không còn có thể ra nhiều kế sách được nữa. Trận chiến này giữa hẳn và ca ca, không biết sẽ dùng dạng kết cục gì để kết thúc.

Hai anh em Kiều gia cũng không biết Lâm Thư đang chìm trong u buồn, Kiều Sâm lại gấp lên một miếng thịt gà xả ớt, thấy Kiều Cảnh An lắc đầu, liền vớt vào trong bát của mình, sau đó lại chọn lấy vài cọng rau để tớt trong bát Kiều Cảnh An, dù cho bảo trì lễ nghi không nói chuyện, hai huynh đệ vẫn ăn ý mười phần, vì vậy ánh mắt Lâm Thư nhìn bọn họ càng thêm u buồn.

Đương nhiên, trong bữa cơm trưa, Kiều Cảnh An bị Kiều Sâm cưỡng chế yêu cầu uống hết một chén súp xương. Tục ngữ nói ‘ăn gì bổ nấy’, Kiều Đại thiếu gia chỉ là muốn giúp nhóc em không biết yêu quý bản thân này sớm một chút khỏe lên mà thôi, cho nên Kiều nhị thiếu gia thấy huynh trưởng tôn kính tuân thủ theo cái quan niệm truyền thống tốt đẹp như vậy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn uống hết, chống đỡ cái bụng đã tròn căng của mình.

Kiều Cảnh An ngồi trên ghế sa lon xem TV, Kiều Sâm cầm tờ báo cùng ngồi với cậu, mà khách theo chủ như Lâm Thư cũng chỉ có thể ngồi theo, nhìn thấy phim hoạt hình tên là [Cừu Vui Vẻ và Sói Xám] thì ngẩn người, hẳn cảm thấy, có lẽ lần này tới Kiều gia đối với hẳn vẫn là có lợi, ít nhất giúp hẳn học được cái gì gọi là ‘gặp chuyện không sợ hãi’, cái gì gọi là ‘huynh hữu đệ cung’ chân chính.

Cho dù cái ‘gặp chuyện không sợ hãi’ là do phải trải qua các loại cú sốc vô cùng lớn mới có được, mà cái ‘huynh hữu đệ cung’ ở đây thì huynh trưởng hiển nhiên có khuynh hướng sủng em trai lên trời.

“Nghe nói Lâm lão tiên sinh vừa phải vào viện, cụ ông đạo này còn khỏe chứ?” Kiều Sâm phát hiện Lâm Thư có vẻ rất ảo não, vì vậy khép lại tờ báo trong tay, mở miệng hỏi.

“Cảm ơn đã quan tâm, thân thể ông nội tôi vẫn tốt, chỉ là tuổi tác đã lớn, sức đề kháng cũng không còn tốt như xưa.” Lâm Thư mỉm cười trả lời, Kiều Sâm trên thương trường như thế nào hẳn không rõ ràng lắm, nhưng hẳn sẽ không ngốc đến mức vô ý để lộ ra bệnh tình của ông nội.

“Như vậy...” Kiều Sâm tựa hồ cũng không quan tâm lắm: “Cụ ông nên cần điều dưỡng nhiều hơn.”

Lâm Thư tiếp tục cười: “Tôi thấy Kiều đồng học cánh tay bị thương, sao lại không cẩn thận như vậy?” Đúng là tên hồ ly!

Kiều Sâm nâng cốc trà lên uống một ngụm, nhắm lại hai mắt mỉm cười nói: “Hôm trước đi cưới ngựa, xảy ra một chút vấn đề, chỉ là các đốt ngón tay sai khớp, không phải vấn đề gì lớn.” Tưởng có thể xem được cảnh Kiều Sâm ta cùng em trai bất hòa? Không có cửa đâu!

“Vậy sao?” Lâm Thư mỉm cười.

“Đương nhiên.” Kiều Sâm cũng tiếp tục mỉm cười.

“Ha ha...” Kiều Cảnh An đột nhiên cười ra tiếng, cậu kéo kéo ống tay áo Kiều Sâm: “Ca, cái con Sói Hồng này thực hung dữ, em sau này cũng không dám lấy người vợ như vậy.”

Kiều Sâm cũng không cùng Lâm Thư so đấu nữa, anh sờ sờ đầu Kiều Cảnh An, mỉm cười: “Đúng, không cưới là được.” Nghĩ đến Kiều Cảnh An về sau phải kết hôn sinh con, anh cau mày, đem các kiểu phụ nữ ở trong đầu duyệt qua một lượt, cảm thấy những cô gái này đều không hợp với Kiều Cảnh An, quá thành thực sẽ có thể dạy hư thằng bé, nhưng quá ngây thơ thì lại không thể chăm sóc thằng bé cho tốt. Nói tóm lại là: em trai nhà mình, vẫn là phải nằm dưới mí mắt của chính mình mới có thể yên tâm.

Kiều Sâm bắt đầu lo lắng, có nên khuyên Kiều Cảnh An sau khi kết hôn thì vẫn đến ở cùng chỗ với anh hay không, nhưng vô luận nghĩ như thế nào, đều cảm thấy không đúng, vì vậy Kiều Đại thiếu gia quyết định không lo lắng vấn đề này nữa, lại tiếp tục xoa đỉnh đầu Kiều Cảnh An nói: “Tiểu An muốn tìm một người vợ như thế nào?”

Kiều Cảnh An nghĩ đến vị hôn thê đã đính hôn từ nhỏ của mình ở kiếp trước, nụ cười trên mặt có chút buồn bã, nhưng nhìn thấy sắc mặt có vẻ rất quan tâm của Kiều Sâm, cậu vẫn cố mang theo nụ cười có chút không được tự nhiên hồi đáp: “Em không biết.”

“Không biết thì không cần suy nghĩ.” Kiều Sâm khước miệng khom khom, tâm tình nhẹ nhõm thu hồi tay của mình, Tiểu An hiện tại tuổi còn nhỏ, đích xác không thích hợp nghĩ những chuyện này.

Lâm Thư lúc này mới cảm thấy, Kiều Cảnh An có chỗ nào đó rất không đúng, vô luận là lời nói cử chỉ hay một số cung cách sinh hoạt, cũng không giống như cái tên thiếu niên ương ngạnh mà mình đã từng biết kia. Sự nghi ngờ trong lòng hắn càng ngày càng lan tràn, trong chuyện này đến tột cùng là vấn đề ở chỗ nào?

Kiều Cảnh An sẽ không mang mình đến nhà của cậu ta, Kiều Cảnh An cũng không có khả năng xem loại phim hoạt hình này, Kiều Cảnh An càng không có khả năng đề cập đến vấn đề về phụ nữ lại ngại ngùng như thế. Nếu như hỏi phương diện gì mà Kiều Cảnh An cực kỳ có kinh nghiệm, thì hẳn phải là chơi game. Hiện tại người mang về mặt gương gạo nói “Em không biết” này là ai? Thế giới này, đến tột cùng là huyền hoặc đến cỡ nào?

“Tiểu An, anh về thư phòng xử lý chút văn kiện, em mang bạn học cùng tới thư phòng đọc sách nhé, thế nào?” Kiều Sâm buông tờ báo trong tay, nhiều khi, nhân tố bất an phải đặt ở trong tầm mắt thì mới an toàn.

“Vậy em có thể chơi Tiểu Thư chứ?” (‘Tiểu Thư’ nghĩa là ‘cuốn sách nhỏ’, đây là cách gọi của Tiểu An dành cho Laptop) Kiều Cảnh An đối với vật tên là laptop gì đó cảm thấy rất hứng thú.

“Có thể.” Kiều Sâm mỉm cười mở miệng: “Nhưng không thể chơi quá lâu.”

Lâm Thư nghi hoặc theo sau lưng Kiều Cảnh An lên lầu, gian phòng trong cùng trên lầu hai chính là thư phòng. Hắn khó hiểu nhìn Kiều Sâm ngồi xuống bàn làm việc, người nam nhân này lại đồng ý cho hắn vào thư phòng?

“Lâm đồng học, mời qua bên này.” Kiều Cảnh An mỉm cười dẫn Lâm Thư tới một cái bàn bên cạnh, không biết có phải là lỗi giác của hắn hay không, hắn cảm thấy Kiều Cảnh An dường như cố ý làm cho mình cách bàn công tác của Kiều Sâm xa một chút.

Đem Laptop của chính mình đưa cho Lâm Thư: “Cứ chơi tự nhiên, không cần khách khí.”

Kiều Cảnh An lại ôm máy tính của Kiều Sâm cùng Lâm Thư mặt đối mặt ngồi, cậu nhìn không tới máy tính của Lâm Thư, mà Lâm Thư cũng không thể nhìn thấy màn hình của cậu.

Lâm Thư mở máy tính ra, trên máy cũng không cài mật khẩu. Lúc máy tính khởi động xong, hắn nhìn thấy trên màn hình chỉ có lẽ loi vài cái icon, lập tức cảm thấy... máy tính của Kiều nhị thiếu gia sạch sẽ đến mức làm cho hắn có chút không thể thích ứng.

“Cậu không chơi game?” Lâm Thư có chút không dám tin.

“Có a.” Kiều Cảnh An từ đôi điện thoại đầu lên, mỉm cười mở miệng: “Trò ‘Đập chuột’ rất thú vị, cậu nếu là không ngại, cũng có thể thử xem.”

Đập chuột?! Lâm Thư tay cầm chuột run run, nhìn thấy một icon hình con chuột đáng yêu trên màn hình, lập tức cảm thấy có chút đau đầu, vì vậy hắn lại rút ra được một kết luận: điểm tốt thứ ba của Kiều gia, là đã giúp hắn hồi tưởng lại tuổi thơ.

Ai có thể nói cho hắn biết, tên Kiều nhị thiếu gia mà trong trường khắp nơi tán gái tại sao lại đi thích cái trò đập chuột mà hắn từng chơi lúc bốn năm tuổi?

“Đúng rồi, cậu nếu không thích đập chuột, còn có trò cờ vây.” Kiều Cảnh An lần nữa từ máy tính đôi điện thoại lên một cái đầu: “Icon ở phía trên trò ‘đập chuột’ ấy.”

Lâm Thư mặt vô biểu tình mở trò cờ vây ra, thuận tay mở bảng Highscore, vừa xem cái này hắn lập tức trợn tròn mắt, người chơi đầu với máy tính mà tỉ lệ thắng là 95%?! Điều này làm cho người mười ván đánh thì chín ván thua như hắn làm sao chịu nổi?

Người này đến tột cùng là thiên tài hay ngu ngốc đây?!

.....

22. Chương 22 - Nhà Của Chúng Tôi

Ngồi máy vi tính không đến hai tiếng, Kiều Đại thiếu gia rất đúng giờ đem ánh mắt hướng về phía Kiều Cảnh An còn đang chơi trên laptop, ho một tiếng.

Kiều Cảnh An sờ sờ con chuột, niệm niệm ra vẻ không muốn, gục đầu ngồi thẳng, ngoan ngoãn thu tay lại: “Ca, em sắp thắng.” Một đôi mắt hắc bạch phản minh phản công lại Kiều Sâm.

Kiều Sâm nhìn ánh mắt tội nghiệp của Kiều Cảnh An, dời tầm mắt của mình: “Hết ván này thì phải ngừng, nghỉ ngơi một lúc mới có thể chơi tiếp.”

Kiều Cảnh An khoe miệng khê cong, rất nhanh lại ôm lấy laptop, nhìn màn hình, đầu cũng không thèm quay lại mà nói: “Ca là tốt nhất.” Chỉ là dư quang nơi khoe mắt cậu không để ý tới Kiều Sâm khê mỉm cười.

Ở bên cạnh, Lâm Thư co rút khoe miệng. Hắn thật không biết Kiều Sâm thấy cái này có gì đáng cười, lời khen không có chút kỹ thuật như vậy anh ta cao hứng cái gì? Khoe miệng cong lên nở một nụ cười châm chọc, hắn đóng laptop lại, một tay chống đầu nhìn người đối diện.

Nhìn được một lúc, hắn đứng lên đi đến bên cạnh Kiều Cảnh An. Kiều Cảnh An vừa vặn chơi hết một ván, máy tính đang turn off. Như có điều suy nghĩ nhìn laptop đang tắt máy, Lâm Thư mỉm cười mở miệng: “Cảnh An, việc học tập của cậu có cái gì khó khăn không?”

Kiều Cảnh An khép lại máy tính, biểu lộ còn thực nghiêm túc, nói: “Ngoại trừ tiếng Trung, những thứ khác tôi cái gì cũng đều không hiểu.” Cậu xem không hiểu những loại chữ trông như con giun kia, cũng xem không hiểu mấy cái kí hiệu khom đến ngoặt đi gì đó là thể loại chữ gì (chắc là con số).

Lâm Thư trong lòng dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt, sau khi hít sâu một hơi, nói: “Ví dụ như?”

“Ví dụ như Toán cao cấp, tiếng Anh, nhân loại xã hội học, còn có xã hội doanh tiêu gì đó balabala...” Cứ nhắc đến mấy thứ đó lại càng thấy khó hiểu, mãi mê nói khiến cậu không để ý đến một loại không khí dăm chiêu quỷ dị đang dần lan tỏa xung quanh.

Kiều Cảnh An mỗi lần nói đến một môn, mặt Lâm Thư lại đen đi một phần, vốn định nói mấy câu châm chọc nhưng sau khi nhìn đến Kiều Sâm đang ngồi ở một bên theo dõi bọn họ, lại gắng nuốt xuống dưới. Hắn miễn cưỡng mang theo cười nói: “Cậu đem sách tới đây, tôi giảng cho cậu một chút.”

“Trình độ Tiếng Anh thế nào?”

“Tôi có thể nhận thức hai mươi sáu chữ cái.” Kiều nhị thiếu gia rất kiêu ngạo.

“Đổi môn khác, Toán cao cấp, căn bậc hai hàm số cậu biết không?”

“Hàm số?” Kiều nhị thiếu gia mờ mịt: “Đó là cái gì?”

Lâm Thư xoa xoa cái trán, cảm giác thần kinh của mình đang phải đối mặt với sự thách thức trước nay chưa từng có. Hắn biết rõ Kiều Cảnh An không thích học, có thể vào được đại học cũng là dùng tiền mà mua, nhưng là hắn thật không ngờ Kiều Cảnh An lại ngu dốt đến loại trình độ này, ngay cả trẻ con mẫu giáo cũng đều thuộc lòng hai mươi sáu chữ cái đó, cho dù cậu ta biết rõ thì có cái gì đáng kiêu ngạo?

Buổi chiều ba giờ hơn, là giờ uống trà chiều của Kiều gia, vì vậy Lâm Thư trong khi đang phải trải qua nghĩa vụ dạy học thống khổ, mãi tới lúc Vương quản gia bưng ba chén trà hai đĩa điểm tâm đến, mới được giải thoát.

Kiều Sâm đi đến ngồi xuống bên cạnh Kiều Cảnh An, nhắm mắt lại, lưng dựa vào sofa, xoa cái trán có chút thấy đau. Hai ngày này không đến công ty, đã tích tụ rất nhiều công tác, những văn kiện mà Trầm Tuấn đưa cho anh so ra đều khó giải quyết hơn cả mấy đống trước, mấy lão nhân trong Kiều gia kia lại không an phận, xem ra có lẽ anh đối với những người đó quá tốt rồi, tốt đến mức bọn họ cho là anh không dám động đến họ.

“Ca.”

Kiều Sâm mở to mắt, lọt vào tầm nhìn chính là một chén trà bạch sứ, thoang thoang có hương thảo truyền vào mũi, anh nhận lấy chén trà uống một ngụm, trong lòng trở nên ấm áp, bàn tay xoa xoa đỉnh đầu người bên cạnh, cảm giác ngọt ngào khiến tâm tình anh tốt lên không ít.

Lâm Thư nhìn cảnh này của hai huynh đệ họ, thu hồi ánh mắt, cúi đầu uống trà. Nhìn trên bàn bày đồng sách ‘tiếng Anh vỡ lòng’, ‘bài tập số học nâng cao dành cho học sinh tiểu học’ cùng các loại tài liệu tham khảo khác mà thất thần, trong nội tâm lóe lên một suy đoán rất không có khả năng.

Điểm tâm cũng không ngọt ngào, phù hợp khẩu vị nam hài tử, Lâm Thư phát hiện Kiều Cảnh An tương ăn nhìn vô cùng tốt, nếu như hẳn không biết Kiều Cảnh An, nhất định sẽ cho rằng đây là một người có tu dưỡng, nhưng chân tướng sự thật thường vô cùng tàn khốc, Kiều Cảnh An tuy từ nhỏ hoàn cảnh sống rất tốt, nhưng không học được cái gì gọi là phong thái.

“Việc học thế nào?” Kiều Sâm liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An vừa mới buông sách, nội dung chủ yếu trên đó là làm quen một số hội thoại tiếng Anh, khéo miệng khom khom.(là thế này ( )

“Làm người trong nước mình, vì sao phải học ngôn ngữ của người khác?” Kiều Cảnh An không thể lý giải nổi, ngày nay vì cái gì phải đem thứ của nước ngoài coi trọng như vậy? Cậu lại càng không thể hiểu, tại sao phải đem ngôn ngữ nước khác đặt ở vị trí ngang hàng với ngôn ngữ của quốc gia mình.

Kiều Sâm cười cười: “Đây là vì để trao đổi với người nước khác, cho nên chúng ta mới cần học càng nhiều gì đó, như vậy tầm nhìn cùng tri thức của chúng ta mới có thể phong phú.” Kiều Cảnh An sau khi mất trí nhớ còn có chút phương diện cổ chấp thật giống như một đứa trẻ.

Kiều Cảnh An nhú nhú mày, cũng không cùng Kiều Sâm tranh luận vấn đề này, nhưng là trong lòng của cậu, cho dù là học tập nước khác gì đó, nhưng cũng không thể đem văn hóa nước khác đặt cùng sức nặng với nước mình. Không tranh luận là vì cậu tôn trọng huynh trưởng, nhưng không có nghĩa là cậu sẽ thỏa hiệp ở vấn đề này.

Thấy Kiều Cảnh An khuôn mặt bình tĩnh, Kiều Sâm chỉ biết, đứa nhỏ này khẳng định không đồng ý với lời giải thích của mình, nhưng Kiều Sâm chỉ cười nhẹ một tiếng. Đệ đệ của Kiều Sâm anh, nếu không thích học tiếng Anh, vậy không học, cũng không phải là chuyện gì to tát.

Tưởng tượng như vậy, Kiều Sâm lại đuổi người, tay xoa đỉnh đầu Kiều Cảnh An, đối với cái thói quen đã nuôi thành tật này, Kiều Đại thiếu gia một chút cũng không có ý định muốn sửa: “Tiểu An, em nếu không thích học tiếng Anh, vậy không cần học, nhưng Hán ngữ là tiếng mẹ đẻ của chúng ta, em phải học thật tốt.”

Lâm Thư tay bưng chén trà run run, không thích học sẽ không học?! Kiều Đại thiếu gia, cưng chiều quá đối với trẻ con là không tốt, chẳng lẽ Kiều nhị thiếu gia kiêu ngạo như vậy, ương ngạnh như vậy đều là tại anh thường sùng mà ra?!

Kiều Cảnh An nghe được Kiều Sâm nói như thế, trong lòng nhanh chóng vui vẻ trở lại. Dù sao trong lòng cậu, yêu nước thật là một tình cảm quan trọng, huynh trưởng có thể nói như vậy, chứng tỏ anh ấy cũng là một người yêu nước. Vì vậy cậu gật gật đầu: “Hán ngữ em tất nhiên là sẽ chăm chỉ học, nhưng mà cái môn tiếng Anh này... em cũng sẽ học, thực ra cũng không phải là ghét, chỉ là không thể đánh đồng với văn hóa chúng ta.”

“Như vậy cũng tốt, Tiểu An thật hiểu chuyện.” Kiều Sâm rất vui mừng gật đầu, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy đệ đệ nhà mình thật nhu thuận đến mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Lâm Thư chậm rãi uống một ngụm trà, hóa ra cái này kêu là hiểu chuyện, thế những biểu hiện lúc bình thường của cậu ta nên gọi là gì? Tưởng tượng như vậy, tay bưng chén trà vẫn là run rẩy.

“Lâm đồng học, cậu làm sao vậy, nước trà quá nóng?” Kiều Cảnh An nghi hoặc vuốt cái chén của mình, theo lý thuyết thì nhiệt độ này hẳn là sẽ không bị phỏng, tay Lâm Thư như thế nào run được lợi hại như vậy?

Lâm Thư một hồi im lặng, chẳng lẽ muốn hẳn nói, là sự sùng nịch mù quáng của ca ca cậu đem tôi hù sợ? Bất quá, nếu như ca ca mình đối với chính mình như vậy, hẳn cũng sẽ cảm thấy thật cao hứng. ‘Mù quáng

sủng nịch', đối với người làm đệ đệ mà nói, không phải là một loại hạnh phúc sao?

Kiều Cảnh An thấy Lâm Thư sắc mặt nhìn không tốt, nhưng chắc chắn thần sắc bị thương đó hiển nhiên không thể là do một ly trà gây ra, vì vậy cậu cúi đầu xuống, đem một đĩa điểm tâm đẩy đến trước mặt Lâm Thư: “Cậu ném thử loại điểm tâm trà xanh này đi, tôi cảm thấy hương vị rất không tồi.”

Lâm Thư nhìn cái khay điểm tâm tinh xảo trước mặt này, cầm lấy một miếng, một lúc sau mới vui vẻ mở miệng nói: “Cảm ơn.” Kỳ thật, cái tên bại gia tử này cũng không làm cho người ta chán ghét mấy.

“Không cần nói cảm ơn.” Kiều Cảnh An cầm lấy điểm tâm hoa hồng bên cạnh, cắn một miếng, kỳ thật cậu càng ưa thích loại điểm tâm này hơn. [em ý dụ bạn ăn loại mình ko thích lắm, sau đó xí loại mình thích (= v =)] làm bạn Lâm Thư cảm động rơi nước mắt]

Đứng ở một bên bưng ấm trà, Vương quản gia nhìn chằm chằm cái khay bánh ngọt trà xanh, trong lòng hiểu ra, thì ra nhị thiếu gia thích điểm tâm hoa hồng.

Kiều Sâm bắt đầu dĩ cười cười, anh nhìn Lâm Thư mỉm cười với Kiều Cảnh An, Lâm gia tiểu thiếu gia được cả gia tộc ủng hộ, Tiểu An nếu là cùng hần giao hảo, đối với thanh danh của thằng bé từ nay về sau cũng là có trợ giúp, mặc dù mình biết rõ Tiểu An kỳ thật rất tốt, chỉ là người bên ngoài...

Nghĩ đến có người gọi Kiều Cảnh An là bại gia tử, Kiều Sâm sắc mặt chìm chìm, đệ đệ của Kiều Sâm anh bại hay không bại gia thì liên quan gì đến bọn họ? Huống chi Tiểu An hiểu chuyện như vậy, phá sản ở đâu ra? Được rồi, là Tiểu An sau khi mất trí nhớ phá sản ở đâu ra?! Ngôn luận của người ngoài đối với Tiểu An hiện tại bất lợi, vô luận Tiểu An tương lai có đến công ty làm việc hay không, anh cũng không muốn thanh danh Tiểu An trở lên không tốt như vậy.

“Lâm thiếu gia cùng Tiểu An đã làm bạn, vậy nếu không chê, hôm nay ở lại nhà của chúng tôi một đêm đi.” Kiều Sâm bưng chén trà, chậm rãi mở miệng nói: “Tiểu An sau khi xuất viện, có một số chuyện không nhớ rõ, tôi làm huynh trưởng, cũng hy vọng Lâm thiếu gia ở bên cạnh Tiểu An, có thể sẽ giúp em ấy nhớ lại sự việc trước kia.”

“Mất trí nhớ?!” Lâm Thư ghen hờn hỏi: “Kiều Cảnh An mất trí nhớ?” Khó trách hần lại cảm thấy kỳ quái, khó trách những ngày này thói quen cũng như hành vi của Kiều Cảnh An lại không giống trước kia. Hần nhìn Kiều Cảnh An vẻ mặt mỉm cười ngồi đối diện mình, trước khi mất trí nhớ cậu ta làm sao có thể lộ ra nụ cười ôn hòa như thế này?

Cho nên, lời đồn rằng Kiều gia huynh đệ bất hòa cũng không phải không đúng, không có lửa thì sao có khói, chỉ là hiện tại quan hệ giữa hai huynh đệ đã rất tốt? Nghe được Kiều Sâm nói “Nhà của chúng tôi”, hần có chút hâm mộ, Kiều Cảnh An trước kia cùng Kiều Sâm tách ra sống riêng, nhưng bây giờ lại ở trong nhà của hai huynh đệ bọn họ. Mà mình ở cái chỗ kia, có cha mẹ, có ca ca, lại khiến cho hần cảm thấy xa lạ. Sau một lúc lâu, hần mới cười nhẹ gật đầu: “Tôi và Cảnh An là bạn học, theo lý nên giúp đỡ cho nhau, Kiều tổng tài khách khí rồi.”

Cùng Kiều Cảnh An giao hảo, từ nay về sau việc tranh đoạt cổ phần trong công ty Lâm gia, hần lại nhiều hơn một phần lực lượng, đã như vậy, có sao mà không làm.

Kiều Cảnh An nghe hai người hòa hảo, trên mặt luôn mang theo mỉm cười, chờ Lâm Thư nói dứt lời, mới nhìn Kiều Sâm, mở miệng: “Ca ca, em không khỏi phục trí nhớ anh sẽ không vui sao?”

Kiều Sâm nhìn thiếu niên đang mỉm cười trước mắt, không biết vì sao, rõ ràng là thuận miệng hỏi ra một câu, lại khiến cho anh cảm thấy rất quan trọng. Anh cười xoa xoa đầu thiếu niên: “Ồ bên anh bây giờ chính là Tiểu An hiện tại, ca ca chỉ là sợ em sinh hoạt không quen, mới muốn em khôi phục trí nhớ, nếu là không thể, cũng không sao cả, còn có ca ca.” Kỳ thật, không khôi phục trí nhớ càng tốt, Kiều Sâm lòng còn sợ hãi nghĩ, anh thật sự không tiếp thu được một thiếu niên nhu thuận hiểu chuyện lại biến thành một hỗn tiểu tử.

Kiều Cảnh An nhìn mặt Kiều Sâm, nở một nụ cười thật tươi.

Lâm Thư hưng hăng uống một ngụm trà, hai huynh đệ họ buồn nôn như vậy làm cái gì?! Tựa hồ còn chưa hết giận, hần lại hưng ác uống một hớp lớn.

Vương quản gia thở phào nghĩ, may mà mình pha trà quá tay, bằng không nếu Lâm thiếu gia cứ uống như vậy, chỉ sợ sẽ mau thiếu nước trà.

.....

23. Chương 23 - Một Giấc Chiêm Bao Không Dấu Vết

Ánh trăng mờ ảo, xuyên qua cửa sổ rót những tia sáng lên chiếc giường mềm mại. Người trong lồng ngực anh tựa như một mỹ nhân ngư, nõn mịn trơn mềm khiến anh trầm mê không dứt, nụ hôn của anh chậm rãi rơi trên tấm lưng thon mịn của người ấy, bàn tay của anh dịu dàng vuốt ve những sợi tóc vương trên trán người ấy...

Từ trên giường ngồi dậy, Kiều Sâm lau trán đi về phía phòng tắm, dòng nước lạnh xối thẳng xuống giúp anh từ từ tìm lại được thần trí. Ánh mắt cố chút vô lực nhìn xuống hạ thể của mình, anh sao có thể giống những thiếu niên thanh xuân vẫn còn đi mơ loại mộng này, hơn nữa... giấc mơ đó dường như... Nghĩ đến gương mặt ở trong mộng, anh xoa xoa mạnh hai bên thái dương, xem ra khuya hôm nay anh hẳn là nên ra ngoài chơi qua đêm, bằng không thần kinh đại não cũng bắt đầu bị bóp méo.

Vương quản gia bừng điểm tâm sáng từ phòng bếp đi tới, nhìn thấy thiếu gia nhà mình tóc ướt sũng xuống lầu, đầu tiên là hơi sững sờ, nhưng lập tức mặt không đổi sắc hỏi: “Thiếu gia, cậu hôm nay so với trước đây thức dậy muộn một chút, vậy đợi một lát mới dùng bữa sáng như mọi lần, hay là ăn luôn bây giờ?”

Kiều Sâm đi đến ngồi xuống ghế sa lon, có chút mệt mỏi mở miệng: “Nhị thiếu gia đâu?”

Vương quản gia đưa một đĩa điểm tâm sáng đến trước mặt anh rồi mới nói: “Nhị thiếu gia vừa mới đưa Lâm thiếu gia ra xem cây hoa đào, hẳn là lập tức sẽ trở lại.”

Kiều Sâm nhẹ gật đầu, dựa lưng vào sofa nói: “Chờ nhị thiếu gia tới rồi ăn cơm.”

Vương quản gia gật đầu. Nhưng mà... thiếu gia, dù cho cậu làm bộ khách khí, cũng có thể cư xử với Lâm thiếu gia thoáng một chút mà.

Kiều Sâm tâm tình bây giờ rất rối rắm, rất hỗn loạn, nhưng ngay khi anh chứng kiến Kiều Cảnh An cùng Lâm Thư về mặt tươi cười từ bên ngoài vào nhà thì... tâm tình của anh đã phức tạp đến mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, trong lòng có một loại cảm giác chua xót cứ như khi thấy bé cưng nhà mình vất vả nuôi lớn lại đi cười vui vẻ với người lạ. Nếu như dùng hai cái chữ đơn giản để miêu tả tâm tình Kiều Đại thiếu gia bây giờ, thì hẳn phải là ‘ghen ghét’.

Kiều Cảnh An vào cửa đã thấy Kiều Sâm ngồi ở trên ghế sa lon, sắc mặt hình như có chút không tốt lắm, cậu thu lại nụ cười trên mặt, đi đến bên cạnh Kiều Sâm, lo lắng đưa tay dò xét trán anh: “Ca, anh thân thể không thoải mái sao?”

Xúc cảm trên trán làm cho Kiều Sâm nghĩ tới giấc mộng sáng nay, đột nhiên cảm thấy toàn thân có chút nóng lên, anh không được tự nhiên cầm cổ tay Kiều Cảnh An, đem nó dờ khỏi trán của mình: “Anh không sao, hiện tại không còn sớm, em mau ăn sáng đi, còn phải tới trường đi học.”

Kiều Cảnh An trông sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt của Kiều Sâm, nhẹ gật đầu. Nhưng là không biết hữu ý hay vô ý, cho đến khi ngồi xuống bàn cơm, cậu vẫn luôn kè kè bên cạnh Kiều Sâm.

Lâm Thư liếc nhìn Kiều Sâm, nói câu chào buổi sáng, liền trầm mặc chờ thức ăn dọn lên bàn, chỉ là không biết có phải do lỗi giác của mình hay không, hẳn cảm thấy ánh mắt Kiều Sâm nhìn mình so với ngày hôm qua còn muốn lạnh hơn vài phần, hơn nữa thần sắc có chút tái nhợt, tựa hồ là đã gặp phải đả kích nào đó.

Đột nhiên bắt gặp ánh mắt của Kiều Sâm, hẳn cảm thấy lạnh run, vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn nữa, cái tên Kiều Sâm này quả nhiên đáng sợ như truyền thuyết đã nói, nếu như trước kia hẳn còn cho rằng đồn đại là không thật, thì hiện tại hẳn ngược lại cảm thấy: mình nếu là thông minh, thì ngàn vạn không nên thử đi rình mò tâm tư người này, càng không thể cùng người này trở thành kẻ địch.

Thu hồi tầm mắt của mình, Kiều Sâm chọn lấy một chiếc bánh bao nắm hương mới lấy ra khỏi lồng hấp, chấm tương, đưa tới bên miệng Kiều Cảnh An: “Ném thử.” Anh biết rõ Kiều Cảnh An thích ăn các món nắm, loại bánh bao này mùi thơm ngát không ngấy, hẳn là hợp với khẩu vị của tiểu tử này.

Bánh bao rất xinh xắn, Kiều Cảnh An một ngụm liền cắn tới một phần ba, trên môi dính một chút mỡ bóng. Kiều Sâm nhìn bờ môi trước mắt, ần ần có chút thất thần, trong nội tâm chấn động, vội vàng thu hồi tâm thần, rụt lại chiếc đũa, một ngụm liền đem miếng bánh bao còn trên đó nhét vào trong miệng mình.

“Cạch!” Lâm Thư nhặt lên chiếc đũa mình vừa thất thủ đánh rơi xuống bàn, sau đó điềm nhiên như không uống một ngụm sữa, chỉ là ánh mắt như thể nào cũng không rời phía đối diện.

Kiều Cảnh An há hốc mồm, một lúc sau mới mở miệng thương cảm mà nhắc nhở Kiều Sâm: “Ca, anh nếu quá đói, cứ ăn trước đi, em có thể tự mình ăn.” Nói xong, tay trái cầm lấy chiếc đũa để trên một cái bánh bao, một nhát chọc xuống, bánh bao liền bị xuyên thủng qua, vũng vàng hiên ngang bị kẹp đến bên miệng.

“Vậy là tốt rồi...” Kiều Sâm mặt không đổi sắc lại gấp một cái bánh bao ném vào trong miệng.

Vương quản gia do dự nói: “Thiếu gia, cậu không thích nước tương này sao, nghe đầu bếp nói, loại nước tương này được chế biến bằng phương pháp bí truyền của gia tổ bọn họ, cậu lần sau lúc ăn bánh bao, chấm chút nước tương sẽ càng ngon hơn.”

Kiều Sâm quay đầu lườm Vương quản gia, trầm mặc không nói.

Vương quản gia vội ho một tiếng nói: “Đương nhiên, không chấm nước tương nói không chừng càng giữ được nguyên vị bánh bao.” Kỳ thật, trọn tròn mắt nói nói dối cũng không phải khó khăn như vậy a.

Lâm Thư liếc mắt nhìn quản gia đứng ở một bên, lại nhìn nhìn Kiều Cảnh An dùng tay trái cầm chiếc đũa mà động tác còn vô cùng đẹp mắt. Hắn khều khều một cái bánh bao nhỏ, chấm nước tương, cắn một miếng, cảm khái nghĩ: thì ra vị giác của người ở Kiều gia thực không giống với người thường...

Ăn xong bữa sáng, Kiều Sâm gọi quản gia đem sách cần dùng trong ngày của Kiều Cảnh An bỏ vào xe, lại tới sở sở đầu của cậu: “Đừng chạy loạn khắp nơi, giữa trưa không nên đi nhà ăn của trường, cánh tay em còn chưa khỏi, anh sẽ đem cơm trưa đến.”

Kiều Cảnh An biết rõ Kiều Sâm là lo lắng cho mình, tuy nội tâm cảm thấy cái này có chút chuyện bé xé ra to, nhưng vẫn chỉ là nhẹ gật đầu, không ai có thể cự tuyệt tấm lòng thật tình quan tâm, trừ phi người đó không có tâm.

“Lâm thiếu gia, hiện tại nhờ cậu ở trường học chiếu cố Tiểu An nhiều hơn.” Kiều Sâm nghiêng đầu cười cười với Lâm Thư, không có nửa phần giống như vừa rồi còn đứng trước mặt Kiều Cảnh An lải nhải.

Lâm Thư cười cười: “Kiều tổng tài khách khí rồi.”

Lúc lên xe, Lâm Thư thấy Kiều Sâm mở ra cửa xe cho Kiều Cảnh An, lại dặn dò một phen, mới cho tài xế lái xe ra khỏi biệt thự Kiều gia. Lâm Thư quay đầu lại còn có thể chứng kiến Kiều Sâm vẫn đứng tại chỗ đó.

“Ca của cậu đối với cậu thật tốt.” Hai người làm bạn một ngày, cũng không còn hào khí giương cung bạt kiếm như trước, cộng thêm Lâm Thư tính tình vốn là có chút khí chất thể gia công tử, cho nên Kiều Cảnh An đối với hắn vốn là không ghét, hai người hiện tại lại thật sự có vài phần hương vị bằng hữu.

“Ừ, ca ca rất tốt.” Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu đồng ý, bởi vì người nam nhân kia đối với cậu tốt, cho nên cậu mới có thể buông tha chấp niệm đối với quá khứ, nguyện ý trở thành người ở nơi này, sống một cuộc sống đơn thuần và hạnh phúc. Dù sao ở đây, người nam nhân này cũng không yêu cầu cậu phải khả văn thiện võ, không yêu cầu cậu vì gia tộc tranh quang, mong muốn chỉ cần cậu vui vẻ là tốt rồi.

Đến nơi này, cậu mặc dù không còn có thể nhìn thấy khung cảnh của ngày xưa, nhưng lại được thể nghiệm sự khoái hoạt mà kiếp trước không có. Đây không phải là vinh quang cùng cao cao tại thượng mà thân phận thể gia cho cậu, mà là một loại khoái hoạt của người bình thường. Cậu hiện tại, là Kiều Cảnh An, không còn là Đoàn công tử thành Lạc Dương nữa. Cho nên, dù nguyên chủ của cái thân thể này mang đến cho cậu không ít phiền toái nhỏ, nhưng vẫn không thể phủ nhận cái thân phận này của hắn cũng giúp cậu hưởng thụ niềm khoái hoạt chưa từng có.

Lâm Thư thấy trên mặt Kiều Cảnh An lộ ra vui vẻ, hừ một tiếng: “Đều lớn như vậy rồi, còn muốn ca ca chiếu cố.” Hắn tuyệt đối không thừa nhận, nói những lời này là xuất phát từ ghen ghét.

Kiều Cảnh An cười tủm tỉm mở miệng: “Có ca ca chiếu cố rất thích.”

Lâm Thư cắn răng, hắn chỉ biết, Kiều Sâm trước mặt Kiều Cảnh An thì ôn nhu dịu dàng, sao vừa quay sang nhìn đến hắn lại cười đến đáng sợ? Lời này là đang khinh bỉ hắn không được ca ca chiếu cố sao?

Kiều Cảnh An thấy sắc mặt Lâm Thư không hiểu sao tự dưng lại trở nên khó coi, bần khoản cau lại lông mày, cái cậu Lâm Thư này tại sao lại mất hứng?

Cho nên nói, hiểu lầm luôn cứ xuất hiện một cách vô tình, Lâm Thư hiển nhiên đã quên, Kiều Cảnh An mất trí nhớ, căn bản là không biết hắn có một ca ca, càng thêm không có khả năng biết rõ cảm tình giữa hai huynh đệ hắn như thế nào.

Đến trường học, Lâm Thư và Kiều Cảnh An cùng nhau vào lớp, khiến mọi người cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi, đây là Thượng Đế cùng Quỷ sa tăng đồng thời xuất hiện, so với truyện kì huyền còn kì huyền hơn.

Người xem đều tỏ vẻ hiếu kỳ đối với cảnh tượng quái dị này, dù sao những chuyện như thế này cũng không gặp nhiều. Học sinh chăm ngoan đệ nhất cùng kẻ nổi danh bại gia tử của trường bất hòa với nhau là việc tất cả mọi người đều biết, bọn họ không thể tưởng được lại có thể xuất hiện cảnh hai người đó lại cùng xuống xe, cùng vào lớp như thế này.

Lâm Thư định giúp Kiều Cảnh An cầm sách, nhưng đã thấy Kiều Cảnh An tay trái khê quàng, đem mấy quyển sách giáo khoa ôm hết vào trong ngực, thuận tiện còn quay sang cười cười với hắn.

“Hừ.” Lâm Thư thu tay lại, lập tức tỏ vẻ phi thường bất mãn đối với tay của chính mình, hắn như thế nào cũng học Kiều Sâm muốn trở thành bảo mẫu của Kiều Cảnh An rồi?

Hai người đến phòng học, Lâm Thư cũng không thèm để ý những ánh mắt dò xét kia, tới phía trước sắp chỗ. Kiều Cảnh An còn ngồi xuống bên cạnh hắn, dùng tay trái mở sách ra, cách cầm bút có chút không được tự nhiên.

“Cậu cứ nghe giảng là được, chờ tay cậu khỏe rồi đến chỗ tôi chép lại.” Lâm Thư thấy Kiều Cảnh An động tác khó khăn, thật sự là bất đắc dĩ.

Kiều Cảnh An ngoắc ngoắc khóe miệng: “Ừ, cảm ơn cậu.” Chỉ là cây bút trong tay vẫn không chịu buông xuống. Đối với hảo tâm của người khác, cậu lựa chọn lễ phép tiếp nhận, nhưng những chuyện của mình, cậu vẫn là muốn tự làm cho tốt.

Lâm Thư cũng không nói thêm nữa, chỉ là hừ một câu, mở ra sách, chờ giáo sư lên lớp.

Hắn chỉ là mềm lòng nhất thời mà thôi!

.....

24. Chương 24 - Trước Sau Giờ Cơm Trưa

Ngồi cùng Kiều Cảnh An suốt hai tiết, Lâm Thư không thể không thừa nhận một sự thật: Kiều Cảnh An sau khi mất trí nhớ có chí hướng tới tinh thần của một trò ngoan gương mẫu, mỗi ngày đều phấn đấu học tập. Tuy Kiều Cảnh An tay trái ghi chữ thật sự không sao đẹp mắt, nhưng vẫn không thể phủ nhận cậu ta đang ngồi học với thái độ vô cùng chăm chú.

Chương trình học buổi sáng kết thúc, hai bằng hữu của Lâm Thư dùng danh nghĩa tới gọi hắn cùng đi ăn cơm trưa để tới nhìn Kiều Cảnh An, từ đầu đến chân đánh giá một phen. Vốn định nói lời châm chọc nhưng lại thấy đối phương ôn hòa mỉm cười cùng lễ phép chào hỏi thì... đành cưỡng chế nuốt xuống.

“Xà Khương, Ngô Trạch Vũ.” Lâm Thư vỗ vỗ bả vai hai người: “Hai người này là bạn tốt của tôi, bọn họ đều biết cậu.”

Xà Khương cùng Ngô Trạch Vũ nghi hoặc nhìn nhau, thế nhưng khi quay sang Kiều Cảnh An cũng không có nói thêm cái gì, chỉ là bốn mắt cứ nhìn chằm chằm Kiều Cảnh An.

“Chào các cậu.” Kiều Cảnh An ôn hòa cười, trong lòng có chút hiểu. Hai thiếu niên trước mắt này hẳn là cùng một nhóm với Lâm Thư. Nếu cậu không đoán sai, mấy người này hẳn là hình tượng học sinh tiêu biểu của trường, cùng chủ nhân thân thể này hoàn toàn đối lập, tạo thành sự tương phản mãnh liệt, đứng cạnh nhau thực không thể nào vừa mắt. Mà hai người trước mặt ăn mặc trang phục sạch sẽ, tóc cũng là màu đen truyền thống, lại nghĩ mà so sánh với màu tóc cùng phong cách quần áo trước kia của chủ nhân thân thể này, Kiều Cảnh An trong nội tâm không khỏi gật đầu lia lịa mà tấm tắc, hai người này thoát nhìn có vẻ vô cùng vĩ đại.

Hai người hơi gật đầu với Kiều Cảnh An (chào lại), hiển nhiên không có ý định cùng Kiều Cảnh An trở thành thâm giao. Kiều Cảnh An cũng không miễn cưỡng, vừa vặn lúc này điện thoại vang lên, mở ra nắp di động, trên mặt hiện tên người gọi là “Huỳnh trưởng”.

Lễ phép vui vẻ trên mặt Kiều Cảnh An lập tức sáng lạn vài phần: “Ca.”

Hai người có chút không dám tin nhìn cái người từ trước đến nay cùng bọn họ đối nghịch lộ ra loại vẻ mặt này, khỏe miệng có chút co lại, người đứng ở trước mặt bọn họ đích thật là cái tên bại gia tử kia của Kiều gia sao?

“Đi thôi, Kiều gia tới đón hài tử, chúng ta mau đi ăn cơm.” Lâm Thư thấy nhưng không thể trách, vỗ vỗ vai hai người: “Đi.”

Hai người xem xét biểu tình bình tĩnh trong mắt Lâm Thư, kỳ thật ngày hôm nay Lâm Thư cũng rất không bình thường. Còn có, Kiều Cảnh An kia giống hài tử ở chỗ nào?

Kiều Cảnh An cúp điện thoại sau, như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng đã đi xa của ba người, ôm lấy sách trên bàn, xoay người đi ra phòng học.

Ra khỏi khu nhà học, đã chứng kiến ngay Kiều Sâm đang mặc tây trang đứng dưới một cây bạch quả, trong tay còn cầm một cái hộp cơm giữ ấm rất không tương xứng với khí chất toàn thân của anh.

Kiều Sâm nhìn thấy Kiều Cảnh An đi ra từ khu nhà học, thần sắc lập tức trở nên ôn hòa. Nghĩ tới bây giờ, trong Kiều gia, ngoại trừ những kẻ ‘xa lạ’ như lang tựa hổ kia, bản thân mình cũng chỉ còn lại có một người thân duy nhất là Tiểu An, tâm tình có loại phức tạp khó có thể hình dung. Anh không thích một Kiều Cảnh An đã từng tùy hứng ương ngạnh, nhưng lại vì Kiều Cảnh An của hiện tại mà tâm đau, có lẽ đây chính là sức mạnh huyết thống, cho dù bọn họ không cùng một mẹ, nhưng vẫn nhận được sự ràng buộc lẫn nhau của huyết thống. Loại trói buộc này giống như một cái dây thừng nhìn không thấy lại giãy không ra, dù cho hai người đã từng khinh ghét nhau, đến khi song thân mất đi, thân thiết với nhau nhất vẫn là bọn họ.

Kiều Cảnh An bước nhanh hơn, còn chưa đi ra xa, đã thấy có một bóng người đột nhiên lao ra, cậu vội vàng lui lại, chân trượt phải thêm đá đằng sau, lão đảo, quyển sách trên tay rơi xuống trên mặt đất.

“Thực xin lỗi.” Đụng vào cậu chính là một nữ sinh, mái tóc dài quấn rối bù được buộc lỏng, nhưng lại mang theo sự hợp mắt kì lạ. Giờ phút này cô gái đang ngồi xổm trên mặt đất nhặt sách, trong tiếng nói mang theo một chút khàn khàn.

Một tay nhặt sách, một tay bụm lấy miệng của mình, không muốn làm cho tiếng khóc bật ra, cho đến khi trước mặt xuất hiện một chiếc khăn tay trắng nõn, cô gái dừng lại động tác, tiếp nhận khăn tay nhẹ nhàng nói một tiếng cảm ơn.

Khăn tay hình thức rất đơn giản, trên lớp vải màu trắng in một đóa hoa lan nhẹ nhàng. Cô gái cầm khăn tay lau đi nước mắt, cố nở một nụ cười ngẩng đầu lên nói: “Cảm ơn.” Chỉ là, ngay lúc cô nhìn rõ người trước mặt là ai thì... nụ cười vốn miễn cưỡng trở nên cương cứng. Đến tột cùng là ai nói nam nhân nào chia khăn tay cho mình là nam nhân tốt? Như vậy người đang đứng trước mặt cô là sao? Chẳng lẽ là xác suất bên ngoài?

Kiều Sâm nhìn thấy ở nơi cách mình mười bước kia bắt đầu trình diễn kịch bản kinh điển của loạt phim thần tượng vườn trường, đi đến nhìn qua hai người thiếu niên thiếu nữ trước mặt, xoay người nhặt lên sách rơi trên mặt đất, nhàn nhạp mở miệng nói: “Tiểu An, đi.”

Kiều Cảnh An liếc nhìn hốc mắt đã đỏ lên của nữ sinh, đứng lên nói: “Dạ.”

Thấy Kiều Cảnh An đi được vài bước, vẫn còn quay đầu lại đằng sau xem, Kiều Sâm cũng quay đầu liếc mắt nhìn nữ sinh đứng ở chỗ đó: “Sao vậy, em có ý với nữ sinh kia?” Anh nhìn kỹ cô gái, tướng mạo coi như thanh tú, nhưng nếu đứng cạnh Tiểu An, thì nhìn thế nào cũng không thấy hợp.

“Em không biết cô ấy.” Kiều Cảnh An thu hồi ánh mắt: “Chỉ là lo lắng cô ấy còn đang khóc.”

“Bản thân anh không biết, thì ra em là người ôn nhu như vậy.” Kiều Sâm nhú mày.

“Nữ nhân như hoa, đương nhiên là nên che chở.” Kiều Cảnh An rất tự nhiên nói: “Chẳng lẽ làm nam tử có thể chứng kiến một nữ tử rơi lệ mà không quan tâm?”

Kiều Sâm thở dài: “Tiểu An, nếu như em không quen biết người ta, không được người ta cho phép lại làm quá nhiều hành động thì sẽ bị cho là rắp tâm bất lương, bị cho là phi lễ (vô lễ).”

Kiều Cảnh An hơi sững sờ, lập tức giật mình nhớ ra, cậu không còn là Đoàn công tử trước kia nữa, đương nhiên không có nhiều nữ tử yêu mến cậu như vậy. Cậu hiện tại, là bại gia tử trong mắt nữ sinh kia. Cậu nhẹ gật đầu: “Em hiểu rồi.”

Hai người tới trước bàn đá ngoài trời, Kiều Sâm đem sách đặt lên bàn, mở nắp hộp cơm, hương thơm của đồ lập tức bay ra, thoang thoang nhẹ nhàng.

Kiều Cảnh An cầm thìa, nhìn qua Kiều Sâm nói: “Ca, anh nếm qua chưa?”

Kiều Sâm đem khay đồ ăn một tầng lại một tầng lấy ra: “Anh dùng rồi, em mau ăn đi.”

.....

“Lâm Thư, sao tôi cảm thấy Kiều Cảnh An kia hình như không đúng.” Máy người cơm nước xong, từ căng tin đi ra, Ngô Trạch Vũ nhớ tới cuộc gặp lúc trước khi ăn cơm: “Sao tự dưng cậu lại đi cùng tiểu tử kia?”

“À, Kiều gia đương gia nhờ tôi chiếu cố cậu ta cho tốt.” Lâm Thư cho tay vào trong túi quần, mỉm cười mở miệng nói: “Tôi vì giao nghị trên thương trường, đương nhiên phải dốc sức mà làm.”

“Kiều Sâm?” Xà Khương nhú nhú mày: “Ý cậu là, nếu như cậu cùng Kiều Cảnh An giao hảo, sau này mới có thể có được sự hậu thuẫn của Kiều gia?”

“Có thể được Kiều gia trợ giúp hay không thì tôi không biết...” Lâm Thư thần sắc hiện lên một tia phức tạp: “Nhưng ít nhất anh ta không có khả năng đứng cùng phe với anh trai tôi. Nếu Kiều Cảnh An thật tình xem tôi là bằng hữu, Kiều Sâm ra tay giúp tôi cũng không phải là chuyện không thể.”

“Nói như vậy... quan hệ của Kiều gia hai huynh đệ kỳ thật rất tốt?” Nghĩ đến những lời đồn bên ngoài, Xà Khương thật sự không thể tưởng được một Kiều Sâm thành thực ổn trọng lại có thể có quan hệ tốt với loại đệ đệ như Kiều Cảnh An, huống chi hai huynh đệ còn không phải cùng một mẹ sinh ra.

Lâm Thư nhớ tới những cảnh tượng mà chính mình hôm qua đã được chứng kiến: “Kiều Sâm đối xử với Kiều Cảnh An rất tốt.” Tốt đến mức khiến hắn thật không thể ngờ.

“Vậy cậu thật đúng là vì thế lực của Kiều gia, mới phải đi chịu đựng tiểu tử Kiều Cảnh An kia?” Ngô Trạch Vũ nghe xong những lời này, mới mở miệng nói: “Kiều Cảnh An là hạng người gì, cậu còn không biết?”

“Kiều Cảnh An mất trí nhớ.” Lâm Thư chậm rãi mở miệng.

Hai người sững sờ, sau một lúc lâu Ngô Trạch Vũ mới cười nhạo nói: “Lại còn mất trí nhớ, vậy sao hắn không biến thành ngu ngốc luôn đi.” Khó trách vừa rồi Lâm Thư lại phải giới thiệu tên bọn họ trước mặt Kiều Cảnh An.

“Ngu ngốc?” Lâm Thư nhú mày: “Các cậu đừng tưởng rằng Kiều Cảnh An hiện tại trông ngu ngơ hiền lành thế thôi, chỉ sợ so với trước kia còn thông minh hơn.” Hào phóng dẫn hắn tới thư phòng, cũng không

cho hắn có cơ hội sờ đến bất kì thứ gì quan trọng, ngay cả sách vở cũng chỉ thấy được sách giáo khoa của Kiều Cảnh An. Còn có, mỗi lần nhắc tới Kiều Sâm trước mặt Kiều Cảnh An, Kiều Cảnh An cũng chỉ nói một ít việc nhỏ, không hề để lộ chút nào về sở thích cùng thói quen của Kiều Sâm. Nếu như lúc ban đầu hắn còn tưởng đó chỉ là vô tình, thì chuyện sau khi rời giường sáng nay cuối cùng đã khiến hắn thập phần minh bạch(hiểu rõ).

Buổi sáng hôm nay hắn dậy rất sớm, nhưng căn bản là không có cơ hội tìm hiểu bài trí trong phòng Kiều gia, ngược lại bị Kiều Cảnh An dẫn đi xem mấy cái cây đào mới chỉ mọc được vài mẩu lá. Hắn còn thực không tin cái bao cỏ kia (chắc là mắng Tiểu An đầu toàn là cỏ =.,=) rõ ràng lại có thể đem loại đề phòng này làm thành nhiệt tình hiếu khách như vậy. Nếu là những người khác, chắc sẽ thật sự tưởng Kiều Cảnh An đem hắn trở thành bạn tốt, không thể chờ để khoe cây đào mà chính mình tự tay trồng.

Xà Khương thấy Lâm Thư sắc mặt phức tạp, tự đứng trong lòng nảy sinh vài phần cảnh giác đối với Kiều Cảnh An kia. Hắn thở dài một cái, hơi nghiêng đầu, đột nhiên biểu lộ có chút cứng đờ.

Hắn bắt gặp Kiều Cảnh An đang cười tủm tỉm nói gì đó cùng một nam nhân tuấn mỹ mặc tây trang màu đen, trên bàn đá còn bày cái hộp cơm, nam nhân còn cầm một chiếc khăn tay đưa cho Kiều Cảnh An. Bất luận nhìn thế nào, đều thấy được nam nhân là coi Kiều Cảnh An như trẻ con để chiều chuộng, mà Kiều Cảnh An... được rồi, Kiều Cảnh An cũng rất giống một đứa trẻ.

Lập tức, mấy phần cảnh giác trong nội tâm vừa nổi lên lúc nãy đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn đến tận cùng là vô năng tới cỡ nào mới phải đi cảnh giác một người như vậy a?!

.....

25. Chương 25 - Đêm

Trầm Tuấn cầm theo một hộp cơm đến phòng tổng tài, thấy Kiều Sâm đang cởi áo vest, hắn đem hộp cơm đặt lên trên bàn: “Lão Đại, đây là cơm trưa của anh, còn có văn kiện tôi đã để trên bàn rồi, anh nhìn xem đi.” Nói xong, lại nhìn hộp cơm: “Từ ngoài mang tới đã hơn nửa tiếng, có thể sắp nguội, anh ăn sớm một chút.”

Đem áo vest để qua bên ghế sa lon, Kiều Sâm mở hộp cơm ra, nhìn xuống mấy món ăn đã không còn bao nhiêu nóng, rút đũa vệ sinh (đũa dùng 1 lần), bắt đầu dùng bữa.

Trầm Tuấn kỳ thật rất muốn hỏi anh tại sao cứ phải tự hành hạ mình như vậy? Buổi trưa hôm nay quản gia của Kiều gia không phải đã đưa cơm trưa tới cho anh sao? Như thế nào đi ra ngoài lang thang một hồi, còn sai mình đi mua cơm hộp? Chẳng lẽ chỉ trong một buổi trưa ngắn ngủn, Lão Đại đã biến thành Đại vị Vương? (ý chỉ người có cái dạ dày lớn đến mức có thể xưng vương, ăn thế nào cũng không no =.,=)

“Cậu còn có việc?” Kiều Sâm thấy Trầm Tuấn còn đứng trong phòng, uống một hớp nước rồi hỏi: “Là tên quản lí nào kêu gào muốn tăng tiền lương, hay có ai nháo (ăn vạ) đòi từ chức?”

Trầm Tuấn co co khóe miệng: “Không có, anh nghĩ nhiều rồi.” Gần đây nhờ anh tác phong làm việc bỗng dưng ngoan ngoãn tuân thủ đúng giờ tan tầm, đã không còn ai muốn từ chức, cũng không còn ai muốn tăng tiền lương. Kỳ vọng duy nhất chính là, tác phong tốt đẹp này, mong anh tiếp tục duy trì.

“Tôi không nghĩ nhiều, vậy cậu là muốn tất cả người của công ty chúng ta thất nghiệp hết sao?” Rất nhanh đặt xuống đôi đũa, Kiều Sâm đóng lại nắp cơm hộp: “Khuya hôm nay tôi muốn cùng vài người bạn đi bar, nếu không cậu cũng cùng đi đi.”

“Quán bar?” Trầm Tuấn vô ý thức hỏi: “Nhị thiếu gia biết không?”

Kiều Sâm đang định vươn tay lấy tài liệu bỗng dừng khựng lại động tác: “Chuyện này thì liên quan gì tới thằng bé?” Mở tài liệu ra, lại cảm thấy con số ghi trên đó nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt: “Phản báo cáo này là làm sao? Tổng tiền lãi của công ty chi nhánh tại sao lại thấp như vậy?”

Trầm Tuấn tiến lên nhìn thoáng qua, trầm mặc sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Ông chủ à, tổng tiền lãi của công ty chi nhánh này so với những tháng khác đã tăng thêm ba phần trăm. Ngài tháng trước còn khen bọn họ thành tích không tồi.” (vì anh Trầm Tuấn đổi cách gọi với Sâm ca là ‘ông chủ’ nên tớ cũng đổi thành ‘ngài’)

“Một tháng thành tích mới tăng trưởng có một chút như vậy, đã cho là tốt?!” Kiều Sâm đem văn kiện vứt qua một bên, cầm lấy một phần văn kiện khác.

Trầm Tuấn sờ sờ cái mũi, tổng tiền lãi một tháng tăng trưởng nhiều như vậy cũng tốt lắm rồi. Lão Đại, Chu lột da (người thích hạch sách, bóc lột khủng khiếp như muốn lột da người khác) nếu nhìn thấy anh, chỉ sợ cũng muốn quỳ xuống bái anh làm sư phụ. Thế mà trong cuộc họp mới hai ngày trước, sao anh còn khen ngợi phần trăm tăng trưởng tiền lãi của công ty chi nhánh? Trở mặt cũng không cần nhanh như vậy a.

.....

Buổi chiều chỉ có một tiết thể dục, Kiều Cảnh An bởi vì cánh tay bị thương, cho nên chỉ có thể đứng ở dưới bóng cây nhìn theo các bạn cùng lớp đang phải chạy vòng quanh sân vận động. Đứng một hồi cảm thấy có chút nhàm chán, cậu liền ngồi xuống dựa vào thân cây, thuận tay mở cuốn sách vừa mượn được ở thư viện trong trường.

Đó là một câu chuyện xưa rất thú vị, kể về một vị thánh tăng ái quốc mang theo vài đồ đệ có sức mạnh thần kỳ một đường đi Tây Thiên đánh yêu quái thỉnh kinh thư, so với những cuốn truyện kể mà cậu kiếp trước đã đọc thì cái này hay hơn nhiều, các miêu tả đều rất đặc sắc.

Chạy xong vòng sân, Lâm Thư đứng thở bên đường bằng (đường chạy), Xà Khương đi đến bên hắt, ngã sấp trên vai của hắt chỉ vào người mặc áo sơ mi màu sáng đang ngồi dưới gốc cây: “Cậu đoán xem cậu ta đang đọc cái gì?”

Lâm Thư tức giận đẩy ra cánh tay đang bấu trên vai mình: “Tôi không có viễn thị, làm sao biết?”

“Cậu ta đang xem [Tây du kí]. Vừa rồi tôi còn nghe được cậu ta hỏi một nữ sinh tại sao Tôn hành giả lợi hại như vậy còn phải chịu trói buộc, chết cười mất...” Xà Khương không để ý tới thái độ không khách khí của Lâm Thư: “Tôi thấy cậu ta không phải mất trí nhớ, mà là đầu óc không được minh mẫn.”

“Xà Khương, cậu một ngày nào đó sẽ chết vì cái mồm của mình đấy!” Lâm Thư giận tái mặt nói: “Trước kia cậu muốn cười nhạo Kiều Cảnh An thế nào tôi cũng mặc kệ, nhưng bây giờ cậu ta đã mất trí nhớ, cậu giễu cợt cậu ta như vậy là sao, cùng ‘nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của’ có gì khác biệt?”

Nghe Lâm Thư nói như vậy, hắt cũng hiểu được lời của mình có chút quá đáng, xấu hổ cười cười: “Được rồi, tôi chỉ đùa một chút, từ nay về sau tuyệt đối không nói nữa.” Tuy Kiều Cảnh An hiện tại cư xử nhiều lúc kì lạ, nhưng ít nhất so với trước kia thoải mái dễ mến hơn, hắt nói như vậy đúng là có hơi khó nghe một chút.

Lâm Thư ôm lấy một quả bóng rổ bên cạnh: “Đi soi cậu ta làm gì, còn không bằng chơi bóng rổ. Đi, hai chúng ta tới đấu ngư (1 vs 1) một trận!” Nói rồi, hắt khẽ liếc về phía Kiều Cảnh An, quan sát. Thấy Kiều Cảnh An đang cùng mấy nữ sinh nói chuyện gì đó, hắt trong lòng hừ lạnh, cho dù đã mất trí nhớ, cái tật háo sắc này vẫn là không sửa.

.....

“Đương nhiên, muốn tìm ông xã thì phải tìm người như Trư Bát Giới vậy.” Vây quanh bên cạnh Kiều Cảnh An, một người nữ sinh nói như thế.

“Vậy sao?” Kiều Cảnh An nhẹ gật, nghiêng đầu nhìn về phía một nữ sinh khác: “Cậu đã không sao rồi chứ?” Nữ sinh này vừa rồi lúc vừa xuất hiện trước mặt cậu, cậu đã nhận ra ngay đó là cô gái giữa trưa đã đụng phải mình, thật không ngờ hai người đúng là bạn học cùng lớp, kết quả còn chưa nói được hai câu, đã bị hai nữ sinh khác xông lên chỉ vào mũi cậu mà mắng.

Quả nhiên, người trước kia đã có tiền án tiền sự cho dù làm chuyện tốt cũng sẽ bị người ta hiểu lầm thành chuyện xấu, cũng may mấy nữ sinh này tính tình tuy mạnh mẽ, nhưng cũng là người hiểu lí lẽ, đem sự tình

nói rõ ràng là ổn. Chỉ là cậu thật không hiểu, những nữ sinh này lại có thể yêu mến cái con heo vừa ục ịch lại tham ăn kia.

“Không sao rồi, trưa nay cảm ơn cậu.” Đường Tư có chút không được tự nhiên, vội ho một tiếng: “Tay của cậu làm sao vậy? Là vì đánh nhau...” Ý thức được chính mình nhắc tới chuyện có vẻ không hay ho, cô gái vội vàng dừng lại không có tiếp tục nói hết.

Bất quá Kiều Cảnh An tựa hồ cũng không để tâm, cười thay cô hóa giải bầu không khí xấu hổ này: “Đây là mình cuối tuần đi cưỡi ngựa sau đó bị thương, không có vấn đề gì lớn.”

Mấy nữ sinh thấy Kiều Cảnh An có vẻ cũng không khó ở chung như lời đồn, làm người ôn hòa hữu lễ, cảm giác tốt đẹp đối với cậu từ từ tăng lên. Đến cuối cùng cơ hồ hận không thể ban cho cậu cái danh hiệu ‘thanh niên gương mẫu của thế kỷ mới’.

Đường Tư trước nay cũng không nghĩ đến Kiều Cảnh An thì ra là người như vậy, trong lòng cũng hy vọng có thể cùng cậu kết giao. Dù sao nam sinh tốt như thế tuy không thể lấy làm chồng, nhưng không kết bạn thì thực quá lãng phí.

Mấy người nói chuyện với nhau một hồi, Đường Tư còn muốn cùng Kiều Cảnh An trao đổi số di động. Dù sao, nếu đã là bạn, sao có thể không có số di động của nhau? Về chuyện giữa trưa, Đường Tư tại sao lại khác, cô không định nói, mà Kiều Cảnh An cũng không để tâm.

Có lẽ đôi khi sự săn sóc của con trai không phải ở ngoài miệng, mà là thể hiện trong hành động của mình.

Sau tiết Thể dục, các tiết học trong ngày cũng kết thúc, Kiều Cảnh An sau khi nói tạm biệt mấy cô gái, thì thấy Lâm Thư từ phía trước đi đến. Đợi Lâm Thư đến gần, cậu mở miệng hỏi: “Cậu khuya hôm nay còn muốn đến nhà tôi ở nhờ sao?”

Lâm Thư khước miệng co rúm: “Cái gì ở nhờ? Rõ ràng là cậu mời tôi tới nhà cậu! Hôm nay tôi đương nhiên sẽ về nhà mình! Hừ!” Hắn chỉ biết, nói chuyện cùng người này nhất định sẽ khiến mình tức chết.

Kiều Cảnh An tựa hồ không nghe ra bất mãn trong lời của Lâm Thư, chỉ gật đầu nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ bảo quản gia thức thúc thúc không làm thêm phần cơm tối cho cậu.”

Lâm Thư gầm nhẹ nói: “Chẳng lẽ tôi ăn nhiều vậy sao?” Thiếu một mình hắn, rõ ràng còn muốn cố ý phân phó làm ít đi một phần cơm, Kiều Cảnh An, cậu bớt keo kiệt đi một chút có được không?

Kiều Cảnh An cẩn thận nghĩ nghĩ: “Ừm... so với tôi không nhiều hơn là mấy...” Nói xong, cậu mỉm cười: “Vậy cậu hôm nay trở về, liệu có bị cha mẹ giáo huấn hay không?”

Lâm Thư sầm lại con mắt, lập tức hừ lạnh nói: “Không cần xen vào việc của người khác! Bọn họ còn lâu mới giáo huấn tôi!” Nói rồi, xoay người rời đi.

Kiều Cảnh An nhìn bóng lưng Lâm Thư, vẫn chỉ là cười cười, xoay người đi về phía cổng trường. Xe trong nhà phái tới chỉ sợ giờ đang chờ ở bên ngoài.

.....

Tới quán bar quen nơi luôn mang nét phồn hoa lại không tục tăng huyền ảo, Kiều Sâm một bên uống rượu, một bên nhìn nữ nhân xinh đẹp đi đi lại lại khắp tứ phía. Ở đây rất nhiều cô gái ban ngày thì đều là nhân viên công ty nhà nhận, nhưng đến tối, sẽ lại thể hiện ra một mặt cuồng dã, có phóng khoáng cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy sỗ sàng.

Ngồi bên cạnh nữ nhân mà mình có lần đã gặp mặt lúc trước, mắt anh nhìn móng tay đỏ thắm trên làn da ngọc xanh miết của cô gái, xoa xoa bên trán nói: “Tôi đi toilet một chút.”

“Ok.” Nữ nhân không để ý, nhẹ gật, tự cầm ly rượu uống, nghiêng đầu lại chứng kiến điện thoại của Kiều Sâm không cẩn thận rơi trên ghế sa lon.

“Ồ, cậu ta lại làm rơi điện thoại.” Ngồi ở khoảng ghế bên cạnh, Trác Khê bắt lấy di động, khiến nữ nhân kia căn bản cũng không có cơ hội đụng tới nó.

Cầm ly rượu, nữ nhân liếc mắt nhìn cử động của Trác Khê, mỉm cười, thu hồi ánh mắt, đóng đũa cục đá trong ly. Vì quán bar không quá ồn ào, bọn họ có thể nghe được đá cùng ly thủy tinh chạm vào nhau phát ra âm thanh leng keng.

Vừa lúc đó, điện thoại vang lên, Vệ Kỳ cùng Trác Khê nhìn nhau, thấy trên điện thoại hiện tên người gọi là “Tiểu An”, Trác Khê hừ một tiếng: “Hóa ra là tiểu tử kia.” Nói rồi, nhấn nút tiếp cuộc gọi.

Kiều Cảnh An nghe thanh âm trong điện thoại truyền đến là Trác Khê, hơi sững sờ một chút sau mới hỏi: “Trác ca, ca ca em đâu?”

“Ca của em á?” Trác Khê liếc mắt nhìn đại mỹ nữ đang chơi với ly rượu, cười hì hì nói: “Ca ca em đang ở cùng mỹ nữ, em tìm cậu ta có việc gì?”

Kiều Cảnh An đưa mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, khom khom khoe miệng: “Không có việc gì, em chỉ là lo lắng sao ca ca muộn như vậy vẫn chưa trở về, ra là thế, vậy các anh chơi vui nhé.” Khép lại nắp điện thoại, kiều Cảnh An mới vỡ lẽ, thì ra là đi tìm người đẹp, dù gì cũng cùng là nam nhân, cậu có thể hiểu được. Hơn nữa kiếp trước cậu cũng có người chuyên môn giáo dục qua về phương diện này, đối với loại chuyện đó, sớm đã không lạ lẫm.

Kiều Sâm từ trong toilet đi ra, tới chỗ bọn họ ngồi, vừa vặn chứng kiến Trác Khê cầm điện thoại di động của mình nói gì đó, anh nhìn về phía Vệ Kỳ: “Ai?”

Vệ Kỳ cười nói: “Tiểu An đệ đệ.”

Kiều Sâm sắc mặt khê biến, giật lấy điện thoại trong tay Trác Khê, lại chỉ thấy dòng chữ thông báo kết thúc cuộc gọi trên màn hình.

“Cậu không cần khẩn trương, tiểu tử kia chỉ là bảo chúng ta chơi vui vẻ.” Trác Khê rót một chén rượu cho Kiều Sâm: “Nhìn không ra tiểu tử kia còn rất hiểu những chuyện này nha.”

Kiều Sâm sầm mặt: “Trác Khê, Tiểu An còn là một đứa trẻ, cậu không được nói vậy.”

“Hai mươi tuổi còn là đứa trẻ? Bộ là ‘cự anh’ (đứa trẻ lớn) sao?!” Trác Khê khiêu mi.

Kiều Sâm đem di động bỏ vào túi áo, cầm ly rượu lên, mặt không đổi sắc nói: “Thật khó cho cậu lại biết cái từ ‘cự anh’ này.”

Ba vị hảo hữu khác im lặng, Kiều Sâm à, tuy Trác Khê giễu cợt đệ đệ của cậu, nhưng cậu cũng không cần đem chuyện thành tích ngữ văn không tốt của Trác Khê nói trắng ra như vậy a.

“Không chỉ hiểu ‘cự anh’ là gì, tôi còn biết rõ ‘trí chương’ (thiếu năng trí não).” Trác Khê hừ lạnh.

Kiều Sâm vô cùng đồng ý: “Đó là đương nhiên, cậu mỗi lần tự soi gương đã nên biết cái từ này.” Dám nói đệ đệ của Kiều Sâm ta là trí chương? Tiểu An so với người còn thông minh hơn!!

Trầm Tuấn nhìn Trác Khê bằng ánh mắt thương cảm, Trác thiếu gia, không có ai ở trước mặt Đại thiếu gia mà chiếm được thượng phong, huống chi cậu còn nói lời công kích nhị thiếu gia, làm người cũng nên nghĩ thoáng một chút a.

.....

26. Chương 26 - Một Chiếc Đèn

Đêm khuya, Kiều Sâm lái xe trở về nhà, xuống xe mới nhìn đến chiếc đèn ở cổng ngoài vẫn sáng, lòng anh có chút nghi hoặc, đẩy cửa vào nhà lại thấy ngay Vương quản gia đang từ trên lầu đi xuống.

Bởi vì nghe được tiếng ô tô, Vương quản gia mới vội vàng xuống lầu, rót cho Kiều Sâm một cốc sữa nóng sau mới nói: “Thiếu gia, tôi tưởng đến khuya hôm nay cậu cũng sẽ không về.” Nói xong mắt còn nhìn ra chụp đèn sáng ở cánh cổng.

“Tại sao tôi lại không về?” Cầm cốc sữa lên uống một ngụm, Kiều Sâm ngáp một cái, xoa thái dương nói: “Tiểu An buổi tối khi nào thì ngủ?”

Chẳng lẽ thiếu gia cậu không được (bất lực =,=) sao? Sớm như vậy đã trở về? Vương quản gia vẻ mặt thương cảm liếc nhìn Kiều Sâm, trong đầu bắt đầu nghĩ xem có món ăn gì giúp tẩm bổ cho ‘phương diện nào đó’ không, bất quá ngoài miệng vẫn là cung kính hồi đáp: “Nhị thiếu gia đi ngủ rất sớm, Đại thiếu gia cậu nếu là có chuyện tìm cậu ấy, chờ tới sáng mai nhị thiếu gia rời giường rồi nói a.”

“Cũng không có việc gì.” Kiều Sâm cầm cốc sữa, ánh mắt trở nên ảm đạm, nhìn ánh đèn ngoài cửa nói: “Cái đèn này sao lại quên tắt?”

Vương quản gia cũng liếc nhìn theo nói: “Thiếu gia cậu yên tâm, cái đèn này là loại tiết kiệm năng lượng, không có nhiều ảnh hưởng đối với tiền điện tháng này của nhà chúng ta, bất quá làm công dân Thiên triều đích xác nên tiết kiệm điện. Chỉ là nhị thiếu gia nói, sợ thiếu gia cậu về trễ nhìn không rõ, cho nên để lại cho cậu một chiếc đèn.” Đương nhiên, chỉ là ông đã sơ ý quên nói cho nhị thiếu gia biết cái chụp đèn này ngoài cửa cũng có công tắc.

Khóe miệng khe cong, Kiều Sâm đem sữa trong cốc uống cạn rồi đặt xuống: “Vương quản gia, hiện tại cũng không còn sớm, nghỉ ngơi đi.” Anh đứng dậy đi đến cạnh cửa, ngáng đầu nhìn chụp đèn bên ngoài, nhẹ nhàng kéo công tắc xuống.

Đèn tối, tâm lại sáng.

Vương quản gia ngó theo bóng lưng Kiều Sâm, quay đầu nhìn ngoài cửa tối như mực, nhả lại lông mày, xoay người đi lên lầu, ngày mai ông còn phải dậy sớm cùng nhị thiếu gia a.

.....

Ngày hôm sau lúc Kiều Sâm rời giường, vừa kéo rèm ra đã thấy cảnh Kiều Cảnh An một cước đạp ngã cả cái cột gỗ thật to, đầu lông mày anh nhíu lại, xoay người đi xuống lầu, Vương quản gia đến tận cùng là từ chỗ nào tìm cho tiểu tử kia mấy cái cột gỗ linh tinh đáng chết đó, còn có, anh sao lại không biết tiểu tử kia lợi hại như vậy, có thể đem cột gỗ lớn như thế đạp đổ?

Xuống lầu, như mọi ngày cầm tờ báo của sáng nay, ngồi trên ghế sa lon lật xem. Rời giường đọc báo chờ Kiều Cảnh An luyện tập xong rồi tới ăn bữa sáng tựa hồ đã trở thành thói quen mỗi sớm của anh, mà những người hầu trong nhà có lẽ cũng đã quen với chuyện này. Chứng kiến Kiều Sâm ngồi trên ghế sa lon cũng không còn có ai tới hỏi anh có muốn dùng bữa sáng không nữa? Ngay cả Vương quản gia cũng vắt ngang chiếc khăn mặt trên tay đứng ở cửa, chờ nhị thiếu gia vào nhà thì tiện lau mồ hôi.

Ước chừng qua hơn hai mươi phút, Kiều Cảnh An vừa cầm khăn lau vừa đi tới chỗ Kiều Sâm, cậu ngồi xuống bên cạnh anh: “Sớm, ca.” “Sớm.” Kiều Sâm buông tờ báo, mỉm cười xoa xoa đỉnh đầu của cậu: “Đêm qua lúc anh trở về, em đã ngủ, nên không muốn quấy rầy tới em.”

Kiều Cảnh An vẻ mặt kì quái: “Ca, anh đêm qua đã về?”

Nụ cười trên mặt Kiều Sâm cứng đờ: “Đây là nhà anh, anh không về đây thì về đâu?”

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu, như vậy đêm qua cậu lưu lại bóng đèn quả thực không lãng phí, nghe nói ở thế giới này luôn kêu gọi tiết kiệm điện. Tuy cậu không phải là một người thích ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ (ăn chơi gái gú), nhưng vẫn biết rõ mọi chuyện, cậu không ngờ rằng vị huynh trưởng hiện giờ của mình trong đêm đã lại trở về nhà, là mỹ nhân bên ngoài không hấp dẫn được anh ấy?

Nhìn thấy Kiều Cảnh An một bộ biểu tình ‘em hiểu mà’ như viết rõ lên trên mặt, Kiều Sâm tự dưng cảm thấy có chút không được tự nhiên, vội ho một tiếng hỏi: “Em cũng đã đi học vài được ngày, sinh hoạt ở trường có gì không quen không?”

“Rất tốt.” Kiều Cảnh An nghĩ nghĩ: “Trong trường có rất nhiều chương trình học cường thân kiện thể, hơn nữa còn có rất nhiều nữ tử cũng đến trường, rất hay.” Ở nơi mà cậu đã từng sống, tuy địa vị của nữ tử so với thời xưa được nâng cao hơn không ít, nhưng nữ tử vẫn là không thể vào học đường. Thời nay nữ tử đã chính thức tìm được địa vị ngang hàng cho mình, hơn nữa cách nhìn của những cô gái này đều rất kỳ lạ và thú vị, làm cho người ta cảm thấy linh xảo mà lại thông tuệ kiên cường.

“Em cảm thấy học tập tốt là vì có nữ sinh?” Kiều Sâm cảm giác trong lòng mình ghen lại.

“Ca ca, chẳng lẽ anh cảm thấy cho nữ tử đi học không tốt sao?” Kiều Cảnh An kinh ngạc, trong lòng cậu, Kiều Sâm hẳn không thể là dạng đàn ông không tôn trọng phụ nữ mới đúng.

“Không... Rất tốt.” Kiều Sâm đứng lên: “Đi lên phòng thay quần áo, chuẩn bị dùng cơm.” Anh cuối cùng cũng hiểu được trước kia tại sao Kiều Cảnh An lại muốn theo học cái chuyên khoa nặng nề này. Không phải là vì khoa truyền thống văn hóa có rất nhiều nữ sinh sao? Muốn mỹ mạo có mỹ mạo, muốn cá tính có cá tính. Hừ, cho dù là mất trí nhớ, còn không quên được tật xấu này?!

Vương quản gia thấy thiếu gia cùng nhị thiếu gia nhà mình chưa nói mấy câu liền trầm mặt xuống, nghi hoặc nghĩ: chẳng lẽ là thiếu gia vẫn còn bất mãn chuyện cầu xxx đêm qua? Chẳng lẽ thật sự là không được? Tưởng tượng như vậy, Vương quản gia sắc mặt đại biến, nhòm nhòm về mặt âm trầm của thiếu gia, quả nhiên là nam nhân đối với phương diện này đều rất để ý, ông có thể hiểu, nhị thiếu gia, thực ủy khuất cho cậu, là nam nhân, điều này cũng không thể trách được a.

Kiều Sâm còn đang vì quan niệm nam nữ của đệ đệ nhà mình mà rối rắm thì... lại thấy đến lượt quản gia nhà mình về mặt do dự nhìn anh, mở miệng nói: “Thiếu gia, dù sao giữa trưa mỗi ngày tôi đều phải đem cơm trưa của nhị thiếu gia đến chỗ cậu, nếu không tôi cũng mang cơm trưa tới cho cậu nhé.”

Vừa nghe lời này, Kiều Sâm nghĩ cũng có thể đến trường Tiểu An cùng nhau ăn cơm, miễn cho anh lại sinh ra chút ít suy nghĩ loạn thất bát tao gì đó, cộng thêm Vương quản gia có vẻ rất quan tâm đến mình, nếu lãng phí tâm ý của ông, cũng thật sự không biết nói thế nào. Nghĩ như vậy, Kiều Sâm gật gật đầu, không chút do dự nói: “VẬY LÀM PHIÊN BÁC.”

“Không phiền, không phiền, dù sao cũng chỉ là tiện đường thôi.” Vương quản gia rất khách khí mở miệng.

Kiều Sâm co co lại khoe miệng, tâm tình cảm động vừa mới dâng lên lập tức biến mất không dấu vết, hóa ra hiện tại vì có Kiều Cảnh An, vấn đề cơm trưa của anh đã bị hạ xuống cấp ‘tiện đường’.

Bởi vì thời tiết đã dần dần trở nên ẩm áp, Kiều Cảnh An mặc một cái quần đơn giản màu nâu nhạt, cùng áo sơ mi đơn giản, thanh khiết mà tỏa nắng.

Kiều Sâm liếc mắt nhìn người ngồi bên cạnh mình, cũng không nói bắt đầu dùng cơm, sau một lúc lâu mới hỏi: “Tiểu An, tay của em bị thương, mặc quần áo như thế nào?”

Kiều Cảnh An ngẩn người: “Ca, tay của em chỉ sai vị (chệch khớp), không phải gãy xương.”

Vương quản gia đứng bên cạnh hai người, rót sữa ra cốc, thuận tiện liếc nhìn Kiều Cảnh An: nhị thiếu gia, ở trong mắt thiếu gia, các đốt ngón tay của cậu sai khớp so với nhà người ta gãy xương còn nghiêm trọng hơn.

Kiều Sâm trầm ngâm nói: “Nhưng em vẫn nên quan tâm tới bản thân nhiều một chút, trước khi thương thể của em khỏi hẳn, cởi quần áo cùng mặc quần áo, vẫn là để anh giúp em đi.”

Vương quản gia tay run run, một giọt sữa văng đến mặt bàn, ông chăm chú nhìn ánh mắt quan ái (quan tâm, yêu thương) đệ đệ của Kiều Sâm, thở dài một hơi, bình tĩnh lấy chiếc khăn vắt trên cổ tay mình lau đi vết sữa, quả nhiên không nên chú ý hai chữ ‘thoát’ (cởi) cùng ‘xuyên’ (mặc) này.

“Ca ca,” Kiều Cảnh An mặt lộ vẻ không đành lòng: “Buổi sáng anh dậy muộn hơn em, anh làm việc vất vả như thế, nếu như em bắt anh rời giường quá sớm, giấc ngủ của anh sẽ không đủ.”

Kiều Sâm mỉm cười nói: “Không sao, anh rời giường sớm một chút còn có thể cùng em rèn luyện thân thể.” Tại sao em lại không nghĩ đến có thể dậy muộn nửa giờ?

“Rèn luyện thân thể rất tốt.” Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu: “Buổi sáng ngày mai em sẽ dạy anh phải tập luyện như thế nào, còn có một chút Kungfu quyền cước...”

“Tiểu An, nhanh dùng bữa sáng, sáng nay em có tiết.” Nụ cười trên mặt Kiều Sâm cứng đờ, nghĩ đến ban nãy nhìn thấy Kiều Cảnh An một cước đạp đổ cột gỗ, đột nhiên anh cảm thấy xương đùi ầm ầm đau.

“À đúng rồi, ca ca, hôm nay anh không cần đem cơm trưa tới cho em nữa, chiều nay em không có tiết, em trực tiếp đến công ty anh được không?” Kiều Cảnh An trước cầm đũa, mới mở miệng hỏi.

“Được.” Kiều Sâm trong lòng chớp nhoáng quyết định đem hội nghị giữa trưa chuyển đến buổi sáng, trả lời không chút do dự: “Trên đường phải cẩn thận một chút.”

Thấy Kiều Sâm động đũa, Kiều Cảnh An mới bắt đầu ăn, đương nhiên, chiếc đũa của cậu ngoại trừ công dụng chọc lấy một cái bánh bao, những chức năng khác đều bị đôi đũa trong tay Kiều Sâm tước đoạt hết.

Vương quản gia vui mừng ngắm nhìn bức tranh ‘huynh đệ hữu ái’ này, cảm khái nghĩ: lão tiên sinh ở trên trời lúc này chắc cũng đã cảm thấy được an ủi, nếu hai huynh đệ cứ sống cả đời như vậy cũng tốt. Chỉ là... không biết nhị vị thiếu gia về sau cưới vợ sinh con lại sẽ biến thành cái dạng gì ? Ông thật sự không muốn phải nhìn thấy cảnh hai huynh đệ... tranh giành đối chọi với nhau nữa.

Hai người ăn cơm xong, đi làm cứ đi làm, đến trường cứ đến trường. Vương quản gia nhìn hai chiếc xe chạy theo hai hướng khác nhau, thỏa mãn trở vào nhà.

Có lẽ cuộc sống mỗi một ngày đơn giản chỉ là ba bữa cơm cùng học tập hay làm việc, chính là mỗi hôm lại ăn món gì đó khác nhau. Cuộc sống dù cho cứ bình bình đạm đạm mà lặp lại như vậy, cũng thật điềm nhiên và hạnh phúc, giống như ông đã làm quản gia hơn hai mươi năm, vẫn như trước cảm thấy cuộc đời thực vui vẻ. Hiện giờ lại được chứng kiến cảm tình hai huynh đệ tốt như vậy, ông không chỉ có hạnh phúc, mà còn cảm giác được chút thành tựu. Dù sao trong phần cảm tình này, cũng có một ít sức lực của ông. Ít nhất lúc nhị thiếu gia muốn trồng cây đào, ông còn giúp cậu dọn vườn, bị mất bao nhiêu cây hoa lan yêu quý, loại tinh thần hy sinh đầy anh dũng này, là đủ để làm một mẫu hình quản gia khiến mọi người noi theo.

Vì vậy, Vương quản gia cao hứng, ông quả nhiên là một quản gia tốt biết hiểu và săn sóc cho gia chủ. Bất quá, làm người khiêm tốn như ông sẽ không thêm hưởng gia chủ khoe công. Muốn làm một quản gia tốt và khéo hiểu lòng người thực không dễ dàng a.

.....

27. Chương 27 - Kiều Sâm Phát Uy

Buổi sáng có một tiết văn học truyền thống cùng một tiết lịch sử Thiên triều, cách dạy của hai vị giáo sư đối với Kiều Cảnh An mà nói, đều rất mới mẻ thú vị, cùng cách truyền thụ của phụ tử (thầy giáo) của mình kiếp trước thì hoàn toàn bất đồng, cho nên cậu vô cùng chăm chú lắng nghe. Tuy cậu không rõ tại sao trong phần giới thiệu những triều đại kia không có xuất hiện thời đại mình đã từng sống, nhưng người đã chậm rãi buông tha cho quá khứ như cậu cũng dần học được cách tiếp nhận mỗi khi đối mặt với những bản khoản như thế này.

Hết giờ học, vừa mới ra khỏi phòng, Kiều Cảnh An bắt gặp một đại thúc có chút quen mắt đang đứng dựa bên cửa. Cậu liếc nhìn người này, cũng không định bắt chuyện, tiếp tục đi lên phía trước.

“Kiều đồng học.” Đại thúc thấy Kiều Cảnh An sau khi liếc nhìn ông một cái, lại không chút do dự mà bước đi, lập tức nóng nảy, vội vàng lên tiếng nói: “Kiều đồng học, xin chào, ta có chuyện muốn cùng cậu thương lượng.” Mà hai nam nhân phía sau ông cũng đã đi lên cản đường Kiều Cảnh An.

Kiều Cảnh An xem đồng hồ, đã mười hai giờ, nâng mắt nhìn hai nam nhân đứng trước mặt mình, lại nhìn nhìn đám bạn học đang vây xem xung quanh: “Các người chẳng lẽ định giữa ánh mắt của nhiều người như vậy mà bắt cóc ta?” Mấy ngày hôm trước quản gia thúc thúc vừa mới nói nhà mình rất có tiền, phải cẩn thận người xấu ở bên ngoài, những người đó nhanh như vậy đã tới rồi?

Hai nam nhân sắc mặt cứng đờ, bốn phía học sinh đang xem náo nhiệt đã có người cười ra tiếng, ngược lại phản xạ tâm lý của Tạ Đình đại thúc rất tốt, ông vội ho một tiếng nói: “Kiều đồng học, ta là hiệu trưởng của cái trường này.”

Kiều Cảnh An nhớ lại, trên đường tới khu nhà học cậu cũng đã xem qua ảnh chụp của người này, chỉ là trên tấm hình, người này trên đỉnh đầu có rất nhiều tóc, làm cậu nhất thời không nhận ra.

“Chào thầy Hiệu trưởng.” Trong nội tâm Kiều Cảnh An thì hiệu trưởng tương đương với sơn trường còn chưa thi được sĩ thượng (chắc 1 chức quan nào đó), hẳn là người cực kỳ có học vấn, đối đãi với sư trưởng tất nhiên là phải tôn kính, cho dù vị hiệu trưởng này không giống sơn trường từng xuất hiện trên học đường trong kí ức của cậu.

Hiệu trưởng thấy Kiều Cảnh An đối với mình rất có lễ phép, trên mặt lập tức ngời sáng. Dù sao cậu học trò từ trước đến nay kể cả giáo sư thâm niên cũng luôn chả thềm nể mặt. Vì vậy hiệu trưởng cảm thấy thực thỏa mãn, nụ cười trên mặt càng ngày càng hòa ái: “Kiều đồng học không cần khách khí, chúng ta cùng nhau đi dạo chút được không?”

Kiều Cảnh An nhớ tới buổi trưa hôm nay còn muốn đến công ty Kiều Sâm ăn cơm, liền áy náy cười nói: “Hiệu trưởng, thầy tìm em có việc gì không? Bởi vì trưa nay em muốn cùng đại ca dùng cơm, cho nên...”

“Thì ra là phải dùng cơm với Kiều tổng tài, vậy em mau đi đi.” Nụ cười của Hiệu trưởng vẫn hòa ái như cũ: “Vậy ngày mai em đến phòng hiệu trưởng tìm tôi a, tôi... có một số việc muốn cùng em nói chuyện, hiện tại thời gian cũng không sớm, nhanh đi ăn cơm đi.”

Kiều Cảnh An lễ phép cùng hiệu trưởng cáo biệt, đi xuống lầu. Đến chỗ treo ảnh hiệu trưởng, cậu mở to hai mắt, chợt thấy cảm khái, kỹ thuật photoshop của thế giới này thật lợi hại, ngay cả không có tóc đều có thể làm cho có.

Đứng ở cửa lớn của khu nhà học, Lâm Thư tay đút trong túi quần, nhìn Kiều Cảnh An đi tới phía này, cau mày nói: “Hiệu trưởng tìm cậu có chuyện gì?” Chẳng lẽ phiền phức mà người này gây ra đã đến trình độ khiến hiệu trưởng phải chủ động xuất hiện?

Kiều Cảnh An nhìn thấy Lâm Thư vẫn còn chưa đi, có chút ngạc nhiên, sau mới lắc đầu: “Không biết, thầy bảo tôi ngày mai lại đến tìm ông ấy.”

Xem ra không phải người này rước lấy phiền phức, Lâm Thư nhú nhú mày, cũng không hỏi thêm nữa: “Vậy cậu về trước đi, tôi còn chờ Xà Khương cùng Ngô Trạch Vũ.”

“Vậy được, tôi đi trước.” Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn hai người kia đang xuống lầu, biết rõ họ không vui vẻ gì với mình, cũng không cần đi nịnh nọt làm gì, xoay người liền rời khỏi.

.....

Trong phòng họp, Kiều Sâm lãnh mặt nhìn vài người đang ngồi hai bên dãy bàn hội nghị phía trước: “Nếu là có vị nào cảm thấy tôi làm không tốt, cứ việc rút cổ phần ra, tôi sẽ không ngăn cản.”

“Cậu...!” Trong đó một người mặt mũi có vẻ lớn tuổi tựa hồ không nhận được, cầm tập văn kiện trong tay quăng lên trên bàn: “Kiều Sâm, chúng tôi không chỉ có cổ phần công ty, mà còn là trưởng bối của cậu, chẳng lẽ người làm trưởng bối này vẫn không có tư cách nói nổi hai câu với kẻ hậu bối như cậu?”

Kiều Sâm cười lạnh: “Trong các người có người gian lận sổ sách công ty, tôi không nói gì, bởi vì các người là trưởng bối. Trong các người có người ăn bớt nguyên liệu bị tôi phát hiện, tôi cũng không nói gì, vẫn là bởi vì các người là trưởng bối.” Nói rồi, sắc mặt anh đột nhiên trầm xuống: “Nhưng là, tôi không thể bởi vì các người là trưởng bối, mà tiếp tục dung túng cho cả chuyện bán đứng công ty. Cái công ty này là ông nội cùng cha tôi vất vả dốc bao tâm huyết mới được như ngày hôm nay, không ai có thể đem bát cơm của bao nhiêu nhân viên đem ra đùa giỡn.”

Không khí trong phòng họp lập tức trở nên đông lạnh, những nhân viên không thuộc những nhân vật lớn trong Kiều thị sắc mặt không có bao nhiêu biến hóa, cứ như những gì mình nghe được cũng không phải là ai bán đứng công ty, mà là vấn đề ngày mai công ty có phải ngừng hoạt động hay không.

“Cậu... cậu...” Trưởng giả (các ông bác già + giàu) xanh mặt nói: “Kiều Sâm, tiểu tử cậu cũng đừng quá cố chấp! Đừng nghĩ đem tất cả nước bắn gì đó đều giội lên người chúng ta! Cậu nếu vô tình, cũng đừng trách chúng tôi bất nghĩa!”

Kiều Sâm cười lạnh: “Là muốn rút cổ phần sao? Được, mời các người cứ tự nhiên.” Anh ngồi xuống bên cạnh Trầm Tuấn, nói: “Trầm Tuấn, đem tư liệu cho thúc thúc bá bá tôi nhìn xem, khiến bọn họ biết rõ cái

gì gọi là ‘muốn người không biết trừ phi mình đừng làm’, chỉ vì còn suy xét đến quan hệ thân thích, tôi không báo cảnh sát, đã là sự nhân từ lớn nhất.”

Vài người chớp lấy tư liệu nhìn vài lần, sắc mặt đều là đại biến, đừng nói là mắng chửi người, ngay cả tức giận cũng không dám biểu hiện ra ngoài, trên mặt càng nhiều chính là bất an cùng hoảng sợ.

“Hội nghị ngày hôm nay đừng ở đây, các vị thúc bá xin cứ tự nhiên, các vị đã không còn là cổ đông của Kiều thị, từ nay về sau nếu là muốn tới Kiều thị tìm cháu trai, xin nhớ rõ phải hẹn trước.” Kiều Sâm cũng không thèm nhìn sắc mặt tái nhợt của mấy người nào đó, đi ra khỏi phòng họp.

Những quản lý khác cũng theo ra khỏi cửa, hiển nhiên ai cũng không muốn cùng mấy người này có chút dây dưa nào. Hôm nay công ty thay máu (chỉ sự thay đổi lớn về nhân viên), bọn họ tự nhiên phải chú ý cẩn thận, sự tình ngày mai vốn không thể nói trước, có một công việc tốt cùng một ông chủ tốt không phải dễ dàng a.

.....

Kiều Cảnh An xuống xe, còn chưa vào cửa chính của công ty, đã chứng kiến Vương quản gia mang theo hai hộp cơm giữ ấm xuống xe, vội vàng đi lên phía trước: “Quản gia thúc thúc.” Nói rồi, liền đón lấy một hộp cơm trong tay Vương quản gia: “Thức ăn cơm chưa?”

Vương quản gia nhìn thấy Kiều Cảnh An, trên mặt lập tức lộ ra vài phần vui vẻ, đem hộp cơm còn lại cũng nhét vào tay Kiều Cảnh An: “Nhị thiếu gia, cậu đã đến rồi, vậy đem cơm mang lên luôn đi, trong nhà còn có chút chuyện, tôi phải trở về.”

“Cũng tốt.” Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu: “Thức trên đường cẩn thận.”

“Tôi biết rồi, nhị thiếu gia nhớ nhắc nhở thiếu gia uống hết súp nha.” Vương quản gia được Kiều Cảnh An quan tâm khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều ấm đến nóng hằm hạp, cười tủm tỉm lên ngồi ghế sau xe. Nhị thiếu nhà bọn họ thật sự là vừa lễ phép lại chu đáo, không hổ là thiếu gia của Kiều gia.

.....

Không khí trong Công ty có vẻ trầm trọng, người nào cũng biết hội nghị sáng nay là đã xảy ra chuyện gì, mấy cổ đông ngày thường hành vi làm việc dù cho quá đáng cũng không có ai dám nhiều lời, dù sao mấy người kia cũng giữ tận 20% cổ phần của công ty, hôm nay tổng tài lại xuống tay với bọn họ, không biết công ty có thể chịu ảnh hưởng gì hay không.

Công ty có nhiều tầng (nhân sự) nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng gì với chuyện này, có lẽ tổng tài đã sớm dự liệu tốt. Vài người thông minh mới chậm rãi hiểu được, mấy ngành trọng yếu của công ty chỉ sợ đã sớm là người của tổng tài, cho nên hôm nay mới có thể đối nghịch lại mấy cái lão cổ đông dễ dàng như thế.

Cũng có người nội tâm thấp thỏm lo âu, sợ sự kiện lần này sẽ làm giảm biên chế, thế nhưng khi chứng kiến nhị thiếu gia mang theo cơm hộp từ ngoài cửa tiến đến thì... bọn họ cũng bắt đầu cảm thấy an tâm. Toàn bộ cao thấp trong công ty ai cũng biết nguyên cố tổng tài vô cùng yêu thương nhị thiếu gia, mà trong tay nhị thiếu gia còn có cổ phần công ty. Nếu nhị thiếu gia nguyện ý đem cổ phần giao cho đại thiếu gia, như vậy công ty hoàn toàn chẳng cần lo lắng có nguy cơ nữa. Nếu là trước kia, bọn họ căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng hiện tại...

Kiều Cảnh An đi vào đại sảnh chưa được vài bước, chỉ thấy vài lão nhân cùng một thanh niên sắc mặt phần nộ từ trong thang máy đi tới. Cậu cũng không chú ý nhiều, đi về hướng đại sảnh chỗ tiếp tân tiểu thư: “Xin hỏi, thang máy bên kia hiện tại đã sửa xong chưa?” Bởi vì hai lần trước tới công ty, cậu đều nghe Kiều Sâm nói thang máy bên đó vẫn đang hư.

Kiều Cảnh An hỏi chính là thang máy chuyên dụng cho văn phòng cao tầng (chuyên dùng cho mấy tầng cao nhất aka VIP), tiếp tân vốn đã biết mặt Kiều Cảnh An, mỉm cười trả lời: “Thang máy đã sửa xong.” Cô gái tiếp tân cảm thấy nghi hoặc, thang máy chỉ bị hỏng lần đầu thôi mà, nhị thiếu gia hỏi như thế thực có chút kỳ quái.

Kiều Cảnh An gật đầu: “Cám ơn.” Nói xong, liền đi về phía thang máy VIP.

“Tiểu An, cậu hôm nay tới đây làm gì vậy?” Một cánh tay khoác lên trên vai cậu.

Kiều Cảnh An nghiêng đầu nhìn lại, đúng là thanh niên vừa rồi trong đám người kia lộ vẻ mặt giận dữ, chỉ là hiện tại trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt. Cậu khẽ nhún mày, liền hiểu người nọ hẳn là quen biết mình, có chút né sang bên cạnh một bước, rồi đi móng vuốt đang khoác trên vai mình.

Kiếp trước người đối với mình cười đến nịnh nọt như vậy, chắc chắn đều là có sở cầu (việc muốn nhờ), nhưng những người kia biểu lộ tốt xấu gì cũng còn khôn khéo một chút, người này trình độ thực quá kém.

Chẳng lẽ là có việc cầu ca ca không thành công, mới quay sang cầu mình? Kiều Cảnh An đáy lòng hừ hừ, người này không biết huynh đệ đồng lòng, quyết cũng đồng tâm sao? Ca ca nếu không muốn đồng ý chuyện gì, cậu càng sẽ không nhiều lời.

.....

28. Chương 28 - Nhị Thiếu Gia Cũng Muốn Phát Uy

“Tiểu An dạo này sao không đến tìm anh họ chơi?” Nam nhân tựa hồ cũng không thèm để ý, lại đem tay khoác lên cổ cậu: “Cậu biết gì chưa, cái quán bar mà chúng ta thường tới hiện tại có một bartender mới đến rất lợi hại, khuya hôm nay anh dẫn cậu đi.”

Kiều Cảnh An không quen có người làm ra động tác như vậy đối với mình, cho dù là Kiều Sâm cũng chưa từng có cử chỉ vô cùng thân mật như thế. Cậu khẽ nhún mày, bởi vì không rõ thân phận người này lắm, cho nên cậu mặt ngoài vẫn cố nén, chỉ là ánh mắt trở nên có chút lạnh.

Do đã đến giờ nghỉ trưa, nên nhân viên đi lại trong đại sảnh rất nhiều. Người nào nhìn thấy một màn này, có thể đi vòng qua thì tuyệt đối sẽ không đi thẳng, cho dù phải đi thẳng cũng dùng vận tốc của tên lửa mà lao nhanh ra cửa chính.

Đáng thương tiếp tân lại gặp phải tình huống này (không thể chạy đi đâu (__!!)), chỉ có thể gượng cười đứng đằng sau bàn, lo lắng nhị thiếu gia nếu đi theo những người này, hoặc cùng bọn họ làm loạn lên, vậy sẽ thực phiền toái.

“Sao thế? Có phải là tên tiểu tử Kiều Sâm kia đã làm gì với cậu rồi không?” Nam nhân chứng kiến trên tay Kiều Cảnh An còn đang cầm hộp cơm, buông cậu ra, nhún mày nói: “Xem đi, Tiểu An, Kiều Sâm hẳn coi cậu là cái gì? Người hầu nhà bọn họ?! Đùa à?”

Bởi vì một tay bị thương, nên Kiều Cảnh An cầm cả hai hộp cơm chỉ bằng tay còn lại, tay kia vì để cho huynh trưởng yên tâm, cũng không dám cho nó tự do, vẫn luôn phải ngoan ngoãn mà treo nó trên cổ mình. Bây giờ nghe người này nói chuyện càng ngày càng thái quá, trong lời nói cả trong lẫn ngoài đều mang theo ý muốn châm ngòi cảm tình giữa cậu cùng huynh trưởng. Cậu xoay người đem cơm hộp giao cho tiếp tân tiểu thư phía sau lưng. Dù sao đem phần cơm trưa mà quán gia thúc thúc cùng đầu bếp đại ca đã tận tâm khổ khổ (vất vả) chuẩn bị ra ngược đãi thì thực quá lãng phí.

“Tôi mới phải hỏi anh là đang muốn làm trò gì?” Kiều Cảnh An đối với người đột nhiên xuất hiện rồi đem huynh trưởng của mình nói bậy này thực không có chút hảo cảm nào, trầm mặt nói: “Ca nói qua, quán bar không phải là nơi tôi nên đi.”

“Hắn đương nhiên không muốn cho cậu đi.” Nam nhân hừ một tiếng, nhưng thấy Kiều Cảnh An đối với lời nói của hắn vừa rồi không hề hài lòng, thái độ liền mềm mại một chút: “Hắn không cho cậu đi quán bar, là vì không muốn để cậu giao lưu bạn bè, đồng nghĩa cậu cũng sẽ không có nhiều hậu thuẫn, vậy sau này cả công ty Kiều gia còn không phải do hắn định đoạt?!”

“Ca ca là tổng tài của Đực Tư (tên công ty), không phải anh ấy định đoạt, còn do ai định đoạt?” Kiều Cảnh An nhìn người tâm địa rõ ràng không tốt đẹp gì này, nhún mày: “Chẳng lẽ, còn phải nhờ anh nói?”

“Tiểu An, cậu hiểu lầm rồi, ý của tôi là muốn nói, cậu cũng là con trai của Kiều gia, hẳn dựa vào cái gì mà được lên làm tổng tài? Phải biết rằng đứa con mà Kiều thúc thúc trước kia yêu thương nhất chính là cậu.

Ai biết hắn đã dùng thủ đoạn gì mà chiếm được công ty.” Nam nhân vỗ vỗ bả vai Kiều Cảnh An: “Tiểu An, anh biết rõ cậu chịu ủy khuất, anh sẽ không để cho cái tên bạch nhãn lang (chỉ kẻ tàn nhẫn, máu lạnh) Kiều Sâm kia khi dễ cậu.”

Vài người phía sau hắn cũng gật đầu phụ họa. Một vị có vẻ hơi lớn tuổi đẩy gọng kính lên sống mũi nói: “Tiểu An, cháu cũng là con trai của anh trai ta, người làm Nhị thúc như ta tuyệt đối sẽ không cho tên bạch nhãn lang Kiều Sâm kia cướp đi gì đó của cháu.”

Đứng sau bàn, tiếp tân nụ cười đã cứng ngắc thành đá. Ai có thể đến nói cho cô biết, trên thế giới này còn loại người nào có thể châm ngòi thổi gió đến mức càn rỡ như vậy? Mấy người này đã quên đây là đại sảnh của công ty Kiều thị, đã quên trên đỉnh đầu của bọn họ có cameras, đã quên tổng tài của công ty này tên gọi Kiều Sâm? Ngang nhiên như vậy chia rẽ cảm tình giữa huynh đệ người khác, cô thật không biết mấy chữ ‘vô liêm sỉ’, ‘ngu xuẩn’ gì đó có đủ để hình dung hành vi này của bọn họ được hay không.

Kiều Cảnh An nhìn mấy người trước mắt, xem như hiểu ý tứ của bọn họ. Hóa ra mấy người này là muốn đoạt gia sản của ca ca!

Đẩy ra cánh tay đang đặt trên vai mình, Kiều Cảnh An cau mày nói: “Tôi chỉ có một ca ca, gọi Kiều Sâm.” Nói rồi, cậu liếc xéo nam nhân đang cùng mình lồi lồi kéo kéo làm thân: “Người không cao như anh của ta, không thông minh như anh của ta, đừng tự loạn xưng là ca ca ta.”(chỗ này Tiểu An đang câu nên để xưng hô ta – người ^^)

Nam nhân biểu tình cứng đờ, vẻ mặt có chút vẩn vơ, hiển nhiên bị lời này của Kiều Cảnh An kích thích không nhẹ.

“Kiều Cảnh An, cậu lời này nói vậy là sao?” Trưởng giả giận tái mặt nói: “Nhị thúc xem như thương lắm cậu.”

“Nhị thúc lúc ta nằm viện cũng không thèm đến liếc xem ta một cái.” Kiều Cảnh An cười lạnh nói: “Là ca ca tới đón ta về nhà, là ca ca ban cho ta hết thảy. Người nói rằng Kiều gia cũng có một phần của ta, ta đây hiện tại sẽ nói cho người biết, cái công ty này đã là của ta cùng ca ca, vậy còn liên quan gì tới các người?” Bên trong một đại gia tộc luôn luôn có một số kẻ không an phận. Đối mặt với loại người này, dễ dàng tha thứ chỉ chịu thiệt, giải quyết dứt khoát mới là sáng suốt nhất.

Mấy người bị lời này của Kiều Cảnh An làm cho ghen hòng, nhất thời nói không ra lời, chỉ có người nam nhân vừa nãy lồi lồi kéo Kiều Cảnh An đã nhanh chóng khôi phục, nói: “Tiểu An, cậu chẳng lẽ đã quên Kiều Sâm trước kia đối với cậu chẳng quan tâm? Hắn còn đoạt đi công ty vốn thuộc về cậu, có biết hay không?!”

“Ý của người công ty là của ta?” Kiều Cảnh An hỏi, người này sao cứ không biết thân biết phận như thế, khó trách huynh trưởng phải đối xử như vậy với bọn họ.

“Đúng thế!” Nam nhân thấy Kiều Cảnh An bị động, vội vàng gật đầu nói: “Trước kia tôi còn nghe Kiều thúc thúc nói muốn đem công ty giao lại cho cậu.”

Kiều Cảnh An nghe vậy, lộ ra một nụ cười ôn nhu: “Như vậy, ta hiện tại lập tức nguyện ý đem công ty thuộc về ta đưa cho ca ca, người còn gì để nói không?” Loại thủ đoạn này, ngay cả kiếp trước tiểu thiếp của cha mình cũng không thèm chơi, thật không biết đầu óc người này dùng để làm cái gì.

“Tiểu An, người bị Kiều Sâm lừa rồi, có biết hay không?!” Trưởng giả tự xưng là Nhị thúc nhìn Kiều Cảnh An bằng cái vẻ mặt vô cùng ‘đau đớn’: “Chờ bạch nhãn lang kia thật sự nắm được quyền to, người cái gì cũng không còn, đến lúc đó người biết phải làm cái gì?”

Đi ra thang máy, Kiều Sâm vừa vặn nghe được câu này, bước chân dừng lại, tầm mắt dời về phía Kiều Cảnh An đang cúi thấp đầu. Kiều Cảnh An một mực không có ngẩng đầu, mà anh cũng một mực không thu hồi ánh mắt.

Trầm Tuấn chứng kiến tình hình này, lo lắng nhìn Kiều Sâm, “Tổng tài...” Huynh đệ anh lúc trước bởi vì tranh đoạt tài sản mà đã cừu thị lẫn nhau, cuối cùng còn đấu đến người chết ta sống. Hôm nay quan hệ huynh đệ giữa tổng tài cùng nhị thiếu gia thật vất vả mới hòa hoãn xuống, nếu là bởi vì mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của những người này, xảy ra vấn đề gì thì biết làm sao bây giờ?

Kiều Sâm không nói gì, vẫn chỉ đứng tại chỗ không tiến lên. Trầm Tuấn nhìn thấy anh như vậy, cũng chỉ ngoan ngoãn đứng im, lo lắng nhìn xem động tĩnh trong đại sảnh.

“Nếu như ngay cả ca ca của mình cũng không thể tin tưởng, như vậy càng không thể tin tưởng các người.” Kiều Cảnh An ngẩng đầu, mỉm cười nhìn về phía vài người trước mắt: “Ít nhất, anh ấy là ca ca mang cùng chung huyết mạch, thân thiết nhất với ta.”

Nói rồi, cũng không muốn để ý tới bọn họ thêm nữa, xoay người lấy lại hộp cơm từ chỗ tiếp tân tiểu thư, định hướng phía thang máy mà đi. Mới đi được hai bước, lại phát giác bờ vai của mình bị người ta nắm chặt.

“Tiểu An, anh họ cũng là muốn tốt cho cậu. Cậu không biết Kiều Sâm người này có bao nhiêu đáng giận, lạnh lùng vô tình, đối với chúng ta làm ra cái chuyện quả thực heo chó không bằng!” Nam nhân nóng ruột, muốn giữ lại Kiều Cảnh An.

Lời này nói ra liền khiến cô tiếp tân đằng sau cũng lộ ra sắc mặt giận dữ. Nói gì cũng nên vừa phải thôi! Cái gì gọi là ‘heo chó không bằng’? Chuyện các người bán đứng công ty kia tính là cái gì? Cô nhìn về phía thang máy chuyên dụng, lại bắt gặp tổng tài đang đứng trong góc. Cô cảm thấy quái lạ, sau đó thương cảm nhìn vài người trước mắt. Có lẽ mấy người tức giận đến mất đi lý trí này thật không ngờ, người mà bọn họ còn đang chửi bới đang đứng không xa ngay phía sau bọn họ.

Kiều Cảnh An nhú mày, trong lòng giận dữ, không chút do dự vận lực thi triển ‘Thiếu Lâm liên hoàn cước’ lên người nam nhân, chỉ thấy nam nhân bằng tốc độ lấy mắt thường không thể nhìn rõ văng tới chỗ quầy tiếp tân, phát ra tiếng va đập vô cùng vang dội.

Thở ra một hơi, cuối cùng cũng giải được cơn ức chế, Kiều Cảnh An hừ một tiếng: “Người mới heo chó không bằng!” Nói xong, lại liếc mắt nhìn mấy người còn lại: “Nếu bọn người lại chửi bới ca ca, ta sẽ không khách khí với các người. Còn có, các người không cần tốn công sức với ta làm gì, ta đây cuộc đời chỉ biết theo anh của ta, sẽ không đem tinh lực lãng phí trên loại người không cùng chí hướng, các người xin tự trọng.”

“Kiều Cảnh An, người đứng là tên nhóc hỗn láo, lại dám động thủ với anh họ người!” Lão giả tức giận đến toàn thân phát run: “Ta thấy người cùng Kiều Sâm đều là lũ sói đáng khinh, không có lương tâm.”

Kiều Cảnh An mặt vô biểu tình nhìn hắn một cái, xoay người nói với tiếp tân tiểu thư phía sau lưng: “Mấy người kia là nhân viên của Địch Tư?”

Tiếp tân tiểu thư bảo trì nụ cười hoàn mỹ nói: “Hiện tại đã không phải.” Nhị thiếu gia, một chiêu của cậu so với mấy màn luận võ trong phim kiếm hiệp còn lợi hại hơn a. Quá chói mắt! Quá suất!

“Nhân viên không có quan hệ lại nhiều loạn trật tự công ty, gọi người đem bọn họ đuổi ra đi.” Nói xong, chỉ vào chỗ nam nhân còn đang nằm, nói: “Nhớ rõ phải tìm người đem cục đất kia kéo đi, dù sao ở đây cũng là mặt tiền của công ty chúng ta, đừng làm dơ mỹ quan.”

“Vâng, tôi lập tức gọi người tới.” Tiếp tân tiểu thư lập tức bấm điện thoại nội bộ, về phần bảo an thì đã không cần cô kêu nữa. Bảo vệ lúc đứng trong góc nhỏ nghe được lời nói của nhị thiếu gia, ngay lập tức đã toàn bộ xuất hiện.

“Lãng phí thời gian dùng cơm của bản thiếu gia.” Kiều Cảnh An lưu lại một câu hừ lạnh, đi về phía thang máy.

Sự thật chứng minh, từ sau khi xuất viện, nhị thiếu gia người luôn mỉm cười ôn hòa cũng vẫn là có nộ khí.

Mọi người yên lặng nhìn người nào đó còn đang nằm bẹp trên mặt đất mãi chưa bò dậy nổi, như thế nào cũng không thể kìm nén giờ lên khoe miệng, kỳ thật cái thành ngữ ‘cười trên nỗi đau khổ của người khác’ đôi khi cũng có thể đem ra ca ngợi. Nhị thiếu gia, cậu đứng là tương lai và hi vọng của chúng tôi. Cậu đá ra một cước này, quá giải hận!

Lúc Kiều Cảnh An còn chưa có chạy tới bên này, Kiều Sâm đã quay vào thang máy. Bên cạnh anh, Trầm Tuấn liếc mắt nhìn con số báo đi lên tầng không ngừng nhảy, lại ngó thấy Kiều Sâm mặt vô biểu tình, trong nội tâm khinh thường: tổng tài, tôi biết rõ trong lòng anh đã nhạc khai liễu hoa (múa hát tung hoa,

ý chỉ tâm trạng vô cùng hưng phấn, vui vẻ), giả vờ thâm trầm cái gì? Thực coi thường tôi không thấy được lúc nhị thiếu đập bay cái tên vô liêm sỉ kia thì anh giơ lên khoe miệng (cười)? Đem sắt nóng giấu ở đáy lòng, không sợ nội tạng sưng bồng lên hay sao? (ý nói nếu tâm trạng quá phấn khích mà cứ kìm nén không được bộc lộ ra ngoài thì trong lòng sẽ thấy bức bối khó chịu)

.....

29. Chương 29 - Dám Chua Cùng Súp Đại Bỏ

Sau khi trở lại văn phòng, Kiều Sâm vẫn ‘lạnh lùng’ mở ra Laptop, chỉ là tay nắm chuột từ lúc mở máy ra vẫn không di động chút nào.

Trầm Tuấn đứng bên kệ văn kiện, lật xem hợp đồng công ty mà hôm nay cần đàm phán, ánh mắt khinh thường liếc nhìn bộ dáng sếp nhà mình: Rõ ràng trong lòng phấn khích như vậy còn cố nén, sợ ai nhìn a? Đem tư liệu để qua một bên, Trầm Tuấn rót cho Kiều Sâm một chén trà, đối phương nhìn thoáng qua chiếc cốc, không hề động, chỉ là dư quang trong mắt cứ nhìn chăm chăm cửa ra vào.

Trầm Tuấn vội ho một tiếng, cũng liếc về phía cánh cửa. Nhị thiếu gia còn chưa tới. Hắn nhú mào, chẳng lẽ những người kia vẫn cố trì hoãn (bám theo giữ lại) nhị thiếu gia? Chính là hắn không có nhớ lắm, nhị thiếu gia đã gọi bảo vệ đem bọn họ đuổi đi. Bảo vệ của Kiều thị còn không có vô dụng đến mức mấy kẻ người chỉ toàn thịt như vậy cũng lờ không nổi a?

.....

Kiều Cảnh An vừa mới vào thang máy thì thấy một nữ tử trẻ tuổi diện bộ váy màu trắng mang theo một nam nhân mặc vest cũng đi vào. Ba người nhìn nhau đánh giá, ai cũng không nói gì.

Diệp Lan vì muốn cùng tổng tài đàm luận hợp đồng, cho nên cũng đi thang máy lên tầng cao. Cô nhìn thiếu niên mặc áo sơ mi màu sáng trước mặt, cảm thấy có chút nghi hoặc. Thiếu niên mang theo cơm hộp này chẳng lẽ là người hầu nhà Kiều thị tổng tài? Nhưng sao lại xách tận hai hộp? Chẳng lẽ trong công ty này còn tồn tại người nào khác có thể khiến người hầu Kiều gia phải tới đưa cơm?

Bản hợp đồng này, cô cùng Kiều Sâm đã nói chuyện nhiều lần. Đối với công ty các cô mà nói, nếu như có thể cùng Kiều thị ký kết, chắc chắn sẽ là sự trợ giúp rất lớn. Cô đã tốn rất nhiều công phu tìm hiểu sở thích của Kiều Sâm, nhưng quả thực cô luôn không tài nào nắm bắt được hứng thú của người này.

Nghe giảng hồ đồn đại rằng Kiều Sâm thích cà phê, cô liền nhờ một người bạn ở nước ngoài tìm bằng được cho mình loại hạt cà phê tốt nhất, hơn nữa còn không dễ mua. Kết quả, lúc đưa cho Kiều Sâm thì... lại thấy vẻ mặt đối phương căn bản không hề có chút mừng rỡ nào. Về sau mới biết được, Kiều Sâm chẳng hiểu từ lúc nào đã bắt đầu cai cà phê.

Sở thích của người này được bên ngoài đồn đại rất nhiều, chính là không một người nào, không một cái nào là thật. Cô thực vất vả mới tìm được một cái có căn cứ, đối phương lại bỏ cái sở thích này. Cái gọi là ‘con đường hợp ý đi mãi không thông’ chính là nói về chuyện này đây.

Trong đầu Diệp Lan chợt lóe, lập tức trên khóe miệng mang theo một nụ cười rất chuẩn, hướng thiếu niên tuấn mỹ mặc áo sơ mi màu sáng, nói: “Cậu cũng là tới tìm Kiều Sâm tiên sinh?”

Kiều Cảnh An vừa nghe vị nữ tử này hỏi như thế, liền hiểu rõ người này không quen mình. Có thể đi vào cái thang máy này mà lại không biết cậu là ai, như vậy cũng không phải là người của công ty. Cậu gật đầu nói: “Đúng vậy, xin hỏi cô là...?”

“Tôi là tổng giám đốc của công ty Trác Viễn, lần này là đến cùng Kiều Sâm tiên sinh đàm phán chuyện làm ăn.” Diệp Lan đoán người này chắc cũng có đôi chỗ am hiểu về Kiều Sâm, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa: “Chỉ là không biết Kiều Sâm tiên sinh bây giờ có đang bận hay không, sợ quấy rầy đến tiên sinh.”

Kiều Cảnh An khê nhếch khóe miệng, vị nữ tử này có lẽ chính là ‘nữ cường nhân’ (người phụ nữ mạnh mẽ, thành đạt) mà thế giới này hay nói tới a: “Anh ấy giờ này có lẽ không quá bận.” Bất quá sau khi tôi đến, chỉ sợ cũng muốn vội vàng ăn cơm.

“Vây thật tốt quá.” Diệp Lan nói xong, cửa liền mở. Ba người đi ra thang máy, Diệp Lan vẻ mặt khó xử nhìn Kiều Cảnh An: “Vị tiên sinh này, có thể nhờ cậu chút chuyện được không?”

Kiều Cảnh An vốn vội đến văn phòng Kiều Sâm, nhưng đối phương là nữ tử, cậu cũng không muốn thất lễ, đành phải mang theo nụ cười hỏi: “Mời nói.”

“Tôi không biết Kiều Sâm tiên sinh có chuyện gì kiêng kị, sợ đợi lát nữa đi vào lại đắc tội Kiều tiên sinh. Chắc cậu cũng biết thói quen ngày thường của Kiều tiên sinh?” Diệp Lan lần nữa đảo mắt nhìn qua cơm hộp trong tay Kiều Cảnh An. Nếu là người Kiều gia, không có khả năng không biết một số thói quen của Kiều Sâm.

Kiều Cảnh An mặt không đổi sắc cười nói: “Thói quen của anh ấy chính là một ngày ba bữa, phải làm việc thì cứ làm việc, nên ngủ thì cứ ngủ.” Chỉ là tay cầm cơm hộp chặt siết chặt hơn, nhắc tới mới nhận ra, làm đệ đệ của anh ấy, vậy mà sở thích của đối phương là gì cậu cũng không biết.

Diệp Lan nụ cười trên mặt cứng đờ. Ai mà chẳng một ngày ba bữa, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ. Người Kiều gia này thoạt nhìn tuổi còn trẻ mà đáp trả vòng vo cũng thật giỏi, cái gì cũng đều không muốn để lộ ra.

.....

Lo lắng Kiều Cảnh An xảy ra chuyện, Kiều Sâm rốt cục không thêm giả vờ thâm trầm nữa, vút chuột sang một bên, vội vàng đi ra ngoài. Kết quả đi chưa được mấy bước đã chứng kiến Kiều Cảnh An đang đứng ở cửa thang máy cùng một nữ nhân trò chuyện vui vẻ đến đây mặt tiểu dung (mặt cười), lập tức sắc mặt chìm chìm, đi qua nói: “Tiểu An, em đứng ở đây làm gì vậy?” Một nam một nữ đứng nói chuyện ở chỗ này, còn ra thể thống gì nữa?! Về phần còn tồn tại một nam nhân mặc vest bên cạnh, bị Kiều Sâm lựa chọn không thêm để mắt đến.

Diệp Lan nhìn thấy Kiều Sâm đi ra, vội vàng mỉm cười nói: “Kiều tổng tài, chào ngài.”

Kiều Sâm bắt tay cô, lần nữa quay đầu nói với Kiều Cảnh An: “Sao em muộn như vậy mới đến, trên đường gặp chuyện gì sao?” Nói rồi, tiếp nhận hai hộp cơm trong tay Kiều Cảnh An, cứ như cậu đến muộn, tất cả đều do lỗi của chúng.

Diệp Lan vốn muốn nói chút ít lời khách sáo, kết quả lại thấy đối phương cơ hồ xem mình như người vô hình, trương to miệng, một chữ cũng thốt không ra. Diệp Lan cô thậm chí ngay cả một cái người hầu của Kiều gia đều không bằng sao? Xem ra tuần này cần sắp xếp thời gian đi thẩm mỹ viện mới được.

Trợ lý sau lưng Diệp Lan chứng kiến cái cảnh này, sờ sờ mũi, quay đầu ngó lơ sang một bên, tỏ vẻ chính mình cái gì cũng không nhìn thấy. Làm một người trợ lý, áp lực của hần rất lớn a.

Kiều Cảnh An nghe Kiều Sâm hỏi như vậy, nghĩ đến mấy người kia, lắc lắc đầu nói: “Không có việc gì, em chỉ là gặp chút phiền toái nhỏ thôi.”

Kiều Sâm thấy cậu thần sắc có chút mất tự nhiên, sờ sờ đỉnh đầu của cậu, nói: “Được rồi, đi vào thôi, đều sắp đến 1 giờ rồi, em cũng đã đói bụng có phải không?”

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu: “Ừm, hôm nay em có vận động thêm chút gân cốt.” Dùng thân thể này sử dụng ‘Thiếu Lâm liên hoàn cước’ thực là quá cố sức.

Nghĩ đến thảm trạng bị đá văng lên bàn tiếp tân của người nọ, Kiều Sâm khóe miệng có chút kéo ra, vội ho một tiếng nói: “Vây hôm nay ăn nhiều một chút.”

Diệp Lan nhìn Kiều Sâm mang bộ dáng từ ái đem thiếu niên dẫn đi, sắc mặt cứng ngắc nhìn theo bóng lưng hai người. Tôi đâu gì cũng là một con người đang đứng sờ sờ ở đây! Hai người nhiều ít gì cũng nên chia sẻ chút sự chú ý cho tôi a!!

“Đúng rồi, ca, vị tỷ tỷ kia thì tính sao?”

Té ra là huynh đệ. Trái tim Diệp Lan nhanh chóng khép lại vết thương. Khó trách mình không được để mắt đến, chuyện này cũng có thể thông cảm.

“Không cần lo lắng, Trầm Tuấn sẽ an bài.”

“A.”

Vù vù vù (tiếng gió thổi), cả người cô lập tức đông thành đá vỡ nát vụn rơi trên mặt đất. Kiều tổng tài, lần sau ngài có nói những lời này thì... thanh âm nhỏ đi một chút có được không? Tôi không có ưu điểm gì, chỉ là từ nhỏ thính lực so với người khác rất tốt.

Trầm Tuấn thương cảm liếc nhìn Diệp Lan, ai bảo cô vô tình ‘dại dột’, cản bước làm nhị thiếu gia đến muộn, tổng tài chính là đã chờ nhị thiếu gia mãi.

Kiều Sâm tiến vào văn phòng, quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Lan, tuy bộ dáng không tồi, nhưng tuổi lớn hơn Tiểu An nhiều như vậy, Tiểu An chắc chắn sẽ không ưng cô ta, Kiều Sâm nhẹ nhàng thở phào trong vô thức. Lập tức cảm thấy, người của công ty này thật không biết ý biết tứ, sao lại đến tìm anh vào giờ cơm trưa, chẳng phải đã quấy rầy mình cùng Tiểu An dùng cơm sao? Đương nhiên, anh tuyệt đối không phải là đang giận chó đánh mèo, tuyệt đối không phải!

“Hai vị, mời đến bên này nghỉ ngơi.” Trầm Tuấn chứng tỏ mình một người trợ lý xứng đáng với chức vụ, nhanh chóng phát huy công dụng cường đại của hần: “Tổng tài hôm nay công tác bận rộn, cho nên hiện tại mới dùng cơm trưa, xin hai vị chờ trong chốc lát.”

“Trầm trợ lý khách khí rồi.” Diệp Lan cũng tiếp lời của hần, ba người đến một gian phòng khách bên cạnh, Trầm Tuấn lại pha trà mời hai người: “Hợp đồng của hai vị, có thể để cho tôi xem trước.”

Diệp Lan biết rõ thân phận của Trầm Tuấn, đương nhiên cũng không cự tuyệt, đem hợp đồng giao cho hần, nâng chén trà lên uống một ngụm, ánh mắt khẽ biến. Mấy lần trước đến Kiều thị, thứ Trầm Tuấn bưng tới mời bọn họ chính là cà phê, lần này lại là trà, chẳng lẽ nói, Kiều Sâm hiện tại thích uống trà?

Trầm Tuấn thấy Diệp Lan bưng chén trà ngăn người, cười nói: “Nếu Diệp tiểu thư không thích uống trà, vậy tôi đi đổi cho cô một ly khác.”

“Không.” Diệp Lan đặt chén trà xuống, cười giải thích nói: “Chỉ là mấy lần trước đến quý công ty đều là uống cà phê, lần này lại uống trà nên có chút ngạc nhiên mà thôi.”

Trầm Tuấn mở bản hợp đồng ra, nhìn bao quát vài số liệu: “Mấy ngày trước nhị thiếu nói uống quá nhiều cà phê không tốt, cho nên tổng tài bắt đầu uống trà, đãi khách cũng phần lớn là dùng lá trà, đương nhiên khó tránh khỏi Diệp tiểu thư có chút không quen.”

“Không, không, uống ít cà phê đi một chút đúng là tốt hơn.” Diệp Lan nhẹ nhàng cười, che dấu sự kinh ngạc của mình, vừa rồi cô còn không có chú ý, hiện tại mới đột nhiên nhớ tới, quan hệ của Kiều gia hai huynh đệ vốn nghe nói là rất ác liệt, nhưng tại sao những gì mình tai nghe mắt thấy hôm nay, lại hoàn toàn không giống với lời đồn đại ở bên ngoài?

Sau khi Kiều Sâm đem Kiều Cảnh An mang vào văn phòng, Kiều Cảnh An rất tự giác một mình kéo chiếc sofa dài tới bên bàn, sau đó mở hai nắp hộp cơm ra, trong đó có một hộp cơm truyền ra vị thuốc nhàn nhạt, cậu xem xét, loáng thoáng có thể thấy được nửa cái mai rùa, nửa quả hà thủ ô nổi lên bên trong súp, dù cho đứng ở cách xa một chút, vẫn có thể ngửi được vị thuốc từ đó tỏa ra.

“Ca, quần gia thúc thúc nói, anh phải đem súp uống hết.” Kiều Cảnh An đẩy bát súp đến trước mặt Kiều Sâm, trong nội tâm giật mình, hóa ra ca ca cần tắm bổ...

Kiều Sâm vừa mới thấy rõ là loại súp gì thì... mặt đen hơn phân nửa, lại nhìn Kiều Cảnh An mang về mặt ‘em hiểu mà’, sắc mặt lập tức chìm xuống, nói: “Ăn cơm.”

Kiều Cảnh An vội vàng nhắc ra mấy tầng khay thức ăn bên trong, rất là chu đáo đem thìa cùng đĩa ăn đưa cho Kiều Sâm, sau đó dùng tay trái cầm thìa ăn cơm, tận lực không đi nhìn thẳng vào sắc mặt âm trầm của Kiều Sâm.

Cơm ăn được hơn phân nửa, súp không hề động.

Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn Kiều Sâm, sắc mặt đối phương đã dễ nhìn hơn không ít, nhưng vẫn là có chút âm trầm.

Kiều Sâm dùng đũa chọn mấy miếng thịt cho Kiều Cảnh An: “Mau ăn, bằng không đợi lát nữa sẽ nguội.” Trẻ con nhà người ta kiêng ăn là vì thích ăn thịt mà không thích ăn rau, còn của nhà anh thì lại... đúng là trái ngược.

Kiều Cảnh An thu hồi ánh mắt, đem một miếng thịt nhét vào trong miệng, tuy sắc mặt không thay đổi, nhưng vẫn có chút nhần lại lông mày, cậu không thích ăn thịt.

Ăn cơm xong, Kiều Cảnh An chùi miệng, nhìn nhìn bát súp vẫn còn nguyên, cau mày nói: “Ca, anh thật sự không uống súp này sao, quần gia thúc thúc đã phải làm rất vất vả.”

Kiều Sâm sắc mặt lần nữa trầm xuống: “Em nên đi ngủ trưa rồi.”

Kiều Cảnh An đứng lên, thở dài nói: “Ca, giấu bệnh sợ thầy là không tốt, huống chi đây chỉ là súp mà thôi.”

Kiều Sâm sắc mặt đột biến, cắn răng gặm nhẹ nói: “Kiều Cảnh An!”

.....

30. Chương 30 - Ôm

Đang ở phòng tiếp khách uống trà, ba người đột nhiên nghe được một tiếng quát nhẹ mang theo tức giận, Diệp Lan cùng trợ thủ của cô có chút mờ mịt không hiểu, mở to hai mắt, hiển nhiên là đang hoài nghi khả năng thành công của hợp đồng hiện giờ còn lại được bao nhiêu phần trăm.

Trầm Tuấn nhấp một ngụm trà, mí mắt cũng không thêm gợn lên, nói: “Không có việc gì, tổng tài cùng Nhị thiếu gia chỉ là đang chơi đùa thôi.”

Người đã quen đeo mặt nạ như Diệp Lan nghe nói như thế, khóe miệng cũng nhin không được có chút kéo ra, có lẽ quan hệ giữa hai huynh đệ Kiều gia kỳ thật cũng không tốt như trong tưởng tượng của cô, sự tức giận ẩn chứa trong thanh âm này của Kiều Sâm ngoại trừ kẻ điếc, có ai lại nghe không ra: “Kiều tổng tài cùng lệnh đệ cảm tình thật tốt.”

Trợ lý liếc mắt nhìn cấp trên của mình: quản lý à, những chuyện ngu ngốc mà cô có thể trơn tròn mắt nói dối đã đạt được đến trình độ này rồi sao?

“Ha ha, quả thực vậy.” Trầm Tuấn cười cười: “Kiều tổng tài gần đây rất sủng Nhị thiếu gia.”

Trợ lý lại lập tức được mở rộng tầm mắt, thì ra quản lý nhà mình so với trợ lý tổng tài của công ty người ta vẫn còn kém hơn một bậc. Kiều tổng tài kia bắt đệ nhà mình tay bị thương phải đưa cơm tối cho mình, cái này chưa tính, lại còn quát tháo người ta, vậy mà cũng gọi là sủng nịch? Nếu nói như thế, ca ca nhà hần thỉnh thoảng rống rống hần vài câu không phải là đã coi hần như thần thánh mà thờ phụng rồi sao?

Trầm Tuấn liếc mắt nhìn thời gian, đứng lên nói: “Lúc này tổng tài hần là đã dùng cơm xong, mời hai vị cùng tôi tới văn phòng tổng tài a.”

“Không vội, Trầm trợ lý, chờ Kiều tổng nghỉ ngơi một lát nữa rồi vào cũng không muộn.” Diệp Lan nụ cười có chút cứng ngắc, tiếp tục đi đàm phán hợp đồng, còn không bằng trực tiếp trở về nói cho sếp là đàm phán đã thất bại.

“Không đâu, ngay lúc này mới tốt.” Trầm Tuấn trong lòng thở dài, có Nhị thiếu gia ở đây, tổng tài nhất định là muốn về sớm, hiện tại nếu không cho sếp làm việc, vậy đợi lát nữa, tất cả công việc còn lại đều sẽ đổ dồn lên đầu hần, hần cũng không phải đứa ngốc, có thể tiết kiệm được chút khí lực nào thì phải cố mà tiết kiệm thôi.

Lúc Trầm Tuấn đứng ở cửa phòng làm việc của tổng tài, thì thấy hộp cơm trên bàn đã được xếp gọn sang một bên, Kiều Nhị thiếu gia đang ngồi trên ghế sa lon lười biếng đánh một cái ngáp, tổng tài sắc mặt rất bình thường, hoàn toàn không có hiện tượng khả nghi nào chứng tỏ lửa giận vừa xông quan.

Mang theo hai người đi vào trong phòng, Trầm Tuấn nói: “Tổng tài, đây là hợp đồng của công ty Trác Viễn.” Lúc đem hợp đồng giao cho Kiều Sâm, ngữ khí của hắn nghe không ra chủ ý là thông qua hay từ chối.

Kiều Sâm nhú mày, ngồi xuống ghế, nói với Diệp Lan hai người: “Hai vị mời ngồi.”

Diệp Lan nhìn không thấu Trầm Tuấn cùng Kiều Sâm đang nghĩ gì, đành phải bất đắc dĩ ngồi xuống một bên, cùng trợ lý liếc mắt nhìn nhau, giờ cũng đành chỉ có thể xem tình huống mà ứng biến.

Kiều Cảnh An chứng kiến cảnh này, đứng lên nói: “Trầm Tuấn, đưa em đến phòng làm việc của anh xem một chút được không?”

Trầm Tuấn liếc mắt nhìn sếp nhà mình, đối phương không có ý phản đối, vì vậy cười nói: “Sao lại không, Nhị thiếu gia muốn xem phòng làm việc của tôi, đây còn thực là vinh hạnh.”

Kiều Cảnh An mỉm cười với hai người Diệp Lan, liền ra khỏi phòng tổng tài, những trường hợp như thế này cậu cũng không thích hợp có mặt ở đây, nhớ tới những lời vừa rồi của mấy người kia, cậu khẽ nhú mày, cậu cũng không muốn làm cho Kiều Sâm hiểu lầm cậu.

Chờ sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Kiều Sâm mới ngẩng đầu, liếc nhìn về phía Kiều Cảnh An vừa rời đi, nhắm lại đôi mắt, xem ra Tiểu An vẫn là để ý tới những lời nói ban nãy của mấy người kia. Nếu như chỉ bởi chút chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng tới cảm tình giữa bọn họ... Anh giờ đây không thể tưởng tượng được ra Kiều Cảnh An lại giống như quá khứ cái lộn với mình sẽ là cái cảnh gì, xoa xoa bên trán, kết quả như vậy không phải là điều anh muốn, anh thà rằng không cần cổ phần trong tay Kiều Cảnh An, cũng không muốn phải trở lại tình trạng quan hệ tranh phong lẫn nhau như trước kia nữa.

Đem trà xanh đã pha đưa tới trước mặt Kiều Cảnh An, Trầm Tuấn mỉm cười ngồi xuống đối diện cậu: “Nhị thiếu gia vừa rồi trước khi lên đây, nhất định đã gặp phải chuyện gì đúng không?”

Động tác bưng cái chén của Kiều Cảnh An hơi khựng lại, nhưng sắc mặt vẫn không có bao nhiêu biến hóa, ngẩng đầu nhìn nhìn Trầm Tuấn: “Anh thấy được?”

Trầm Tuấn cười tùm tùm mở miệng nói: “Tôi nhìn thấy, cũng nghe thấy.” Cử động vừa rồi của Kiều Cảnh An khiến hắn tin là cậu thực sự không hề phát giác, ở đáy lòng lại bắt đầu cảm thấy, Kiều Cảnh An như thế này, mới làm cho hắn chính thức yên tâm. Ít nhất, Kiều Cảnh An thật lòng quan tâm tới đại thiếu gia, chắc chắn sẽ không có phụ lòng tốt mà đại thiếu gia đối với cậu ấy.

Cho tới nay, hắn vẫn không thích Kiều Cảnh An, cho dù là sau khi mất trí nhớ, hảo cảm cũng không tăng thêm được bao nhiêu, chỉ là hôm nay hắn mới cảm thấy, khí thế của Kiều Cảnh An kỳ thật cũng không hề thua kém tổng tài, loại khí thế này đúng là đặc trưng của người Kiều gia. Chỉ là Nhị thiếu gia sau khi mất trí nhớ, luôn dùng nụ cười che dấu quá nhiều tình tự.

Một người mất trí nhớ lại có thể rất nhanh tiếp thu hiểu biết mới, làm sao có thể là một người đơn thuần ngu si? Tổng tài hiểu, hắn cũng hiểu. Chỉ là tổng tài lựa chọn thái độ tin tưởng, hắn lựa chọn thái độ hoài nghi mà thôi. Đến hôm nay, Kiều Cảnh An cuối cùng không phụ sự tin nhiệm của tổng tài.

“Em không muốn biết Kiều Cảnh An trước kia đã cùng ca ca ở chung như thế nào...” Kiều Cảnh An uống một ngụm trà, đem chén trà nâng trên lòng bàn tay: “Em chỉ biết rằng, hiện tại cuộc sống của em và ca ca rất tốt, em cũng không cần biết quán bar là gì, mà chỉ cần biết nhà là gì.” Nói xong, Kiều Cảnh An giương môi cười, lại làm cho Trầm Tuấn cảm thấy nụ cười này mang theo nét tiêu sái nói không nên lời.

Trầm mặc một lát, Trầm Tuấn cũng cười cười: “Điều Tổng tài quan tâm cũng là ngôi nhà mà hai người cùng có được, cho nên Nhị thiếu gia cũng không cần phải lắng tránh những chuyện như vừa rồi nữa.”

Kiều Cảnh An siết chặt cái chén: “Em không muốn ca ca hiểu lầm.”

Trầm Tuấn thở dài: “Nhị thiếu gia, tổng tài sẽ không hiểu lầm cậu, cậu là đệ đệ duy nhất của anh ấy.” Đặt chén trà trong tay xuống, giải thích nói: “Tổng tài làm người đàm mạc, nhưng sự quan tâm của anh ấy đối

với cậu là điều mà tôi cùng rất nhiều người trong công ty đều có thể nhìn thấy rõ ở trong mắt. Cậu nói như vậy, tổng tài sẽ thương tâm đó.”

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu: “Em biết rồi, cảm ơn anh, Trầm Tuấn.”

Trầm Tuấn vội ho một tiếng: “Nhị thiếu gia không cần khách khí, nếu cậu thật sự muốn cảm tạ tôi, vậy bảo tổng tài tăng thêm tiền lương cho tôi đi.”

Kiều Cảnh An đặt chén trà xuống, hí mắt cười: “Anh không phải đã nói không cần khách khí rồi sao.” Tăng lương cho anh, ca ca kiếm đâu ra tiền nữa?!

“Nhị thiếu gia, cậu càng ngày càng giống tổng tài.” Trầm Tuấn thở dài, Kiều lộ da a.

“Cảm ơn khách lễ, em rất hạnh diện nếu được giống như ca ca.” Kiều Cảnh An nhú mày: “Quản gia thúc thúc từng nói qua, huynh đệ càng giống nhau, cảm tình sẽ càng tốt.”

Trầm Tuấn liếc nhìn Kiều Cảnh An, vậy cậu cùng tổng tài cả đời này sẽ mãi mãi không có quan hệ tốt đâu, cũng không biết cậu nhìn mình có chỗ nào giống với đại thiếu gia? Từ gương mặt, chiều cao đến dáng người, một chút cũng không có điểm nào tương đồng.

.....

“Xem bản hợp đồng này, tôi thấy quý công ty còn chưa thể hiện được thành ý của mình.” Kiều Sâm buông hợp đồng, mặt vô biểu tình mở miệng nói: “Sản phẩm của công ty các vị giá cả cũng không thấp so với các mặt hàng cạnh tranh cùng loại, hơn nữa tôi không nhận thấy được ưu thế của sản phẩm về mặt chất lượng, mà Kiều thị chúng tôi khi tuyển dụng sản phẩm thì nguyên tắc hàng đầu chính là chất lượng, không đáp ứng được điều này, chúng tôi không cách nào tiếp tục đàm phán.”

“Nếu Kiều tổng tài đồng ý, chúng tôi sẽ chọn lựa những sản phẩm tốt nhất cho quý công ty.” Diệp Lan biết chất lượng sản phẩm của công ty mình cũng không phải là tốt nhất: “Hơn nữa, về phương diện giá cả chúng ta cũng có thể thương lượng lại một chút.”

“Giá cả chỉ là một phần nguyên nhân, Diệp tiểu thư, tôi nghĩ cô cũng hiểu sản phẩm của Kiều thị từ trước đến nay luôn xem trọng chất lượng là hàng đầu.” Kiều Sâm xoa xoa bên trán: “Lần trước khi nhận hàng mẫu của quý công ty, công ty chúng tôi đã có được kết quả thử nghiệm, tuy đã phù hợp tiêu chuẩn quốc gia, nhưng cái Kiều thị muốn không phải phù hợp, mà là vượt trội, cho nên quả thực không thể...”

Cửa phòng mở ra, Kiều Cảnh An thò vào một cái đầu: “Tôi quấy rầy đến các vị sao?”

Kiều Sâm vốn đang định nói lời cự tuyệt lại bởi vì Kiều Cảnh An phá vỡ mà nuốt xuống dưới, anh cau mày nói: “Còn đứng ở đó làm gì, cẩn thận bị kẹp tay vào cửa.”

“Không có đâu.” Kiều Cảnh An đi vào phòng, đóng cửa thật kỹ, theo thói quen lấy ra một quyển truyện cười, đi đến chiếc ghế salon bên cửa sổ, lại ngồi xuống chỗ ban nãy của mình, nói với ba người: “Mọi người cứ tiếp tục, không cần để ý tới tôi.”

Kiều Sâm nói với hai người: “Các vị về trước đi, sau đó... lại gửi một số hàng mẫu nữa đến cho tôi xem, đến lúc đó chúng ta bàn lại.”

Diệp Lan vốn đã cảm thấy không có hy vọng, vô cùng ảo não, mặc cho ai cũng đều nghe rõ lời Kiều Sâm mới vừa rồi còn chưa nói xong rõ ràng là định cự tuyệt, không nghĩ tới sau khi Kiều Nhị thiếu gia tiến vào, tình thế lập tức có biến hóa. Có thể bàn lại là còn có hy vọng, cô mỉm cười đứng lên: “Tốt quá, vậy tôi không dám quấy rầy Kiều tổng nữa, Trác Viễn chúng tôi sẽ làm quý công ty thấy được thành ý của mình.”

Hai người sau khi đi vào thang máy, trợ lý kỳ quái hỏi: “Quản lí, cô nói Kiều Sâm sao lại có thể dễ dàng tha thứ đệ đệ anh ta cắt ngang lời của mình?”

Diệp Lan thở một hơi: “Kiều gia Nhị thiếu gia nếu không cắt ngang, hy vọng cuối cùng này của chúng ta đã không còn.” Nghĩ đến những lời mà Trầm Tuấn đã nói, cô hé mắt: “Xem ra Kiều gia hai huynh đệ cảm tình rất tốt, những lời đồn bên ngoài kia, chỉ sợ đều do hai huynh đệ họ tung hỏa mù.” Dù sao cảnh tượng huynh đệ bất hòa càng có thể làm cho một số kẻ đang nhắm nhe Kiều gia buông lỏng cảnh giác.

“Thì ra là như vậy.” Trợ lý nhẹ gật đầu, cảm khái nói: “Kiều gia hai huynh đệ thật không đơn giản.”

“Bằng không cậu cho rằng Kiều Sâm tuổi còn trẻ như vậy, ngay sau khi lão nhân Kiều gia đột nhiên qua đời, lại thế nào có thể lập tức ổn định được cái vị trí kia?” Diệp Lan thở dài: “Cùng một nam nhân như vậy đảm phán việc buôn bán, cũng không dám chiếm được bao nhiêu lợi ích.”

.....

Kiều Sâm đi đến bên cạnh Kiều Cảnh An đang ngồi trên ghế sa lon đọc sách, ngồi xổm xuống, ngắm nhìn gương mặt trắng nõn của cậu, nói khẽ: “Tiểu An.”

Kiều Cảnh An đem ánh mắt từ trên sách dời về phía Kiều Sâm: “Ca.”

Đem thiếu niên nhẹ nhàng ôm vào trong ngực mình, gục đầu đặt tại bả vai thon gầy của thiếu niên: “Tiểu An, sẽ không rời anh đi chứ?”

Lòng ngực Kiều Sâm rất ấm, Kiều Cảnh An có chút không được tự nhiên khẽ cựa quậy, lại nghe được thanh âm mang theo bi thương của đối phương, cậu ngừng giãy dụa, cũng trở tay ôm lấy phía sau lưng Kiều Sâm, còn vỗ vỗ an ủi: “Không đâu, em sẽ mãi ở bên ca ca.”

Cánh tay đang ôm lấy cậu siết thật chặt: “Mãi mãi?”

“Ừm...” Kiều Cảnh An nghĩ nghĩ: “Sau này ca ca thành... kết hôn, chỉ cần còn nghĩ tới em, em vẫn sẽ ở cùng anh.”

“Không đâu...”

“Sao?”

Kiều Sâm thống khổ nhắm mắt lại: “Vậy trước khi anh chưa kết hôn, em sẽ đều luôn ở bên cạnh anh có phải hay không?”

“Sẽ.”

Trầm Tuấn đứng ở cánh cửa khép hờ ngoài phòng làm việc, nhìn hai huynh đệ ôm nhau, nhẹ nhàng đóng lại cửa, vô thanh vô tức bỏ đi.

Những cảm tình không liên quan đến mình, hắn chỉ cần im lặng nhìn xem, im lặng chúc phúc là tốt rồi—

.....

31. Chương 31 - Huynh Đệ Đồng Lòng

Kiều Cảnh An không rõ cái ôm lúc trưa nay của Kiều Sâm có ý nghĩa gì, có lẽ là do anh ấy cảm thấy mệt mỏi, cũng có lẽ là do anh ấy đột nhiên lo lắng tới chuyện tương lai. Nhưng có một điều mà cậu có thể xác định, đó là ở trong nội tâm Kiều Sâm, cậu chiếm một vị trí vô cùng quan trọng.

Nhớ rõ kiếp trước huynh trưởng đã từng đã nói với cậu, nếu có một ngày nào đó bản thân mình không hề che dấu chút nào ở trước mặt một người mà hiển lộ ra tâm tình, như vậy người đó chính là người mà mình vô cùng để ý.

Trong lòng của cậu, phần lớn những lời của huynh trưởng về sau đều rất linh nghiệm. Cho nên tại khoảnh khắc Kiều Sâm ôm lấy cậu, cậu liền biết rõ, mình ít nhất cũng sẽ là nơi mà anh ấy có thể dựa vào nghỉ ngơi một lát mỗi khi mệt mỏi. Sự tín nhiệm ấy, cũng làm cho trái tim cậu cảm thấy ấm áp. Hiện giờ, trong thế giới rộng lớn và xa lạ này, lại có một người quan tâm tới mình, đó quả thật là một điều may mắn.

Cậu nghiêng đầu ngắm nhìn bộ dáng chăm chỉ làm việc của Kiều Sâm, người mới vừa rồi còn hiển lộ ra vẻ bất an cùng yếu ớt. Cậu cười cười, nâng quyển truyện tiểu lâm lên tiếp tục đọc.

Chờ Kiều Cảnh An thu hồi ánh mắt, Kiều Sâm mới ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn lại Kiều Cảnh An, trong mắt ngoại trừ ôn hòa cùng sủng nịch, còn mang theo một tia bất an. Anh nhắm mắt lại, dời đi tầm

nhìn, chợt phát hiện văn bản trên máy tính đã bị mình gõ loạn ra một đồng chữ linh tinh, lộ ra một nụ cười khổ, ra Kiều Sâm anh cũng có lúc như thế này sao. Loại tâm tư kinh thế hãi tục này, đến tận cùng là đã bắt đầu từ khi nào?

Thời gian từng phút từng giây trôi qua trong bầu không khí yên tĩnh. Kiều Sâm sau khi gõ xong bản kế hoạch, quay đầu nhìn lại, Kiều Cảnh An chẳng biết tự bao giờ đã dựa vào sofa mà ngủ, quyển sách trên tay trượt xuống bên cạnh ghế. Đứng lên đi đến bên Kiều Cảnh An, cởi áo vest trên người ra đắp lên cho cậu, Kiều Sâm xuất thần ngắm nhìn khuôn mặt khi ngủ của thiếu niên, cúi người, ngay lúc bờ môi sắp chạm được trán thiếu niên thì chợt khựng lại. Anh chậm rãi đứng lên, đưa tay vuốt ve hai bên má của thiếu niên, khom khom khoe miệng, ngồi trở lại vị trí của mình.

Lúc Kiều Cảnh An mở mắt ra, chứng kiến được chính là ánh mặt trời ôn hòa ngoài cửa sổ. Cậu khẽ nheo lại con ngươi, tựa hồ có chút chưa thích ứng được thứ ánh sáng chói mắt này.

“Đã tỉnh ngủ rồi?” Thanh âm trầm thấp và quen thuộc truyền đến từ cách đó không xa.

Kiều Cảnh An liếc mắt sang bên cạnh, chỉ thấy Kiều Sâm đang đứng trước cửa sổ, trên nền sơ mi trắng nổi bật một chiếc cà- vạt tinh tế, đắm chìm trong ánh mặt trời khẽ mỉm cười với cậu. Cậu nao nao: “Ừm...” Kéo xuống chiếc áo vest đang đắp trên người mình, một tay ôm lấy nó, một tay dụi dụi mắt, đứng lên: “Ca, bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Không còn sớm, tỉnh ngủ rồi thì về nhà thôi, Vương quản gia vừa gọi điện thoại tới nói buổi tối sẽ có món mà em thích ăn nhất.” Kiều Sâm đi đến bên Kiều Cảnh An, sửa sang vài sợi tóc có chút rối trên trán cậu.

“Có nắm hương sao?” Kiều Cảnh An lập tức hỏi.

Kiều Sâm khoe miệng có chút co lại: “Có.” Anh quả nhiên vẫn không thể chờ mong khẩu vị của Kiều Cảnh An có gì thăng cấp, thật không biết trước kia mẹ Tiểu An nuôi thành bé như thế nào, những món hiếm lạ thì không thèm, lại chỉ đi thích mấy cây nấm gì đó.

Kiều Cảnh An đem áo trả lại cho Kiều Sâm: “Vậy chúng ta về nhà thôi.”

Kiều Sâm bắt đầu dĩ thử dài, nếu mỗi người đều có sở thích như tiểu tử này, chỉ sợ đại áp cua (một loại cua to và quý) cùng tôm hùm đều chẳng bán được giá nữa, Vương quản gia cũng sẽ không ngày ngày nhắc tới hôm nay đại áp cua lại tăng giá lên bao nhiêu, ngày hôm qua tôm hùm lại đắt lên mấy đồng.

Kiều Sâm mang theo Kiều Cảnh An đi ra văn phòng, bắt gặp Trần Tuấn đang cầm tập văn kiện đi tới, nhướng mày: “Văn kiện trước cứ để ở chỗ cậu, ngày mai đưa tôi xem sau.”

Trần Tuấn im lặng.

Kiều Cảnh An cười cười với Trần Tuấn: “Trần Tuấn, gặp lại anh sau.”

“Nhị thiếu gia, gặp lại sau.” Trần Tuấn cứng ngắc cười lại với Kiều Cảnh An, kỳ thật cậu không cần có lễ phép như vậy, bằng không tôi sẽ không thể hận cậu được.

Đưa mắt nhìn theo hai huynh đệ đi vào thang máy, Trần Tuấn bi phẫn, tổng tài, ngài hôm nay có về sớm cũng quá sớm rồi, hiện tại mới 4:30, mới 4:30 thôi! Cách giờ tan sở của công ty còn kém nửa tiếng nữa a!

.....

Thất chặt dây an toàn cho Kiều Cảnh An, Kiều Sâm khởi động ô tô, lái ra khỏi bãi đỗ dưới tầng ngầm, bên ngoài chính là thế giới tràn ngập ánh mặt trời sáng lạn.

“Ca, em hôm nay... gặp một số người...” Kiều Cảnh An nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe: “Những người kia rốt cục là sao vậy?”

Kiều Sâm sắc mặt hơi đổi, lập tức nói: “Chỉ là mấy kẻ ngoại nhân, em không cần quan tâm tới bọn họ làm gì.” Những chuyện kia, không thích hợp cho thiếu niên này biết rõ.

“Bọn họ là người Kiều gia?” Kiều Cảnh An quay lại nhìn Kiều Sâm, nói: “Ca, em hiểu những chuyện này mà, cho nên anh không cần giấu diếm em. Trong mắt em, những người kia căn bản không là gì cả, chỉ có anh là người thân duy nhất của em, em và anh cùng nhau đối mặt được không?”

Kiều Sâm siết chặt tay cầm lái, lại không thể nhìn thẳng vào hai mắt Kiều Cảnh An, anh thầm than một tiếng, nói: “Tiểu An, em vẫn còn là sinh viên.”

“Ca, quần gia thúc thúc cũng nói qua, anh vẫn còn là một đứa trẻ.” Kiều Cảnh An lộ một vẻ bất đắc: “Ngay cả súp của quần gia thúc thúc cũng không chịu uống, đúng là trẻ con.”

Kiều Sâm siết vô lăng đến mức phát ra tiếng két két, tất cả cảm động vừa rồi ngay sau câu này đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Vương quần gia đến tận cùng đã nói với Tiểu An những gì?

.....

“Quần gia, toàn bộ những khóm hoa này đều dời đi?” Người làm vườn đau lòng nhìn những đóa hoa còn đang rất tươi sắc, cũng không biết Nhị thiếu gia suy nghĩ thế nào, lại không thích những thứ xinh đẹp này, mà muốn đi trồng cây hạnh gì đó, nếu không phải điều kiện không cho phép, cậu ta còn định đào cả một cái hồ để trồng hoa sen.

“Dem những hoa này đều chuyển qua góc đi.” Quần gia đánh một cái hắt xì, xốc xốc lại áo trên người (cảm thấy hơi lạnh =)), nói: “Đại thiếu gia cũng đã nói rồi, từ nay về sau hoa cỏ trong vườn bày trí như thế nào, đều theo ý của Nhị thiếu gia.”

Người làm vườn mặt đầy hắc tuyến (__ __!!), vậy phá phòng ở đi để xây hồ sen cũng được sao?

.....

Bữa tối, hai huynh đệ ngồi vào chỗ của mình trước bàn ăn, thức ăn từng món được dọn lên, cuối cùng lại thấy quần gia bưng theo một chén canh, lần này trong súp không có con rùa đen, không có con ba ba, cũng không có thủ ô, nhưng lại nhét nửa củ nhân sâm.

Kiều Sâm mặt nhất thời đen lại, anh nhìn chằm chằm cái chén súp nhân sâm này, bắt đầu hối hận, anh nghĩ thế nào mà đêm qua lại tới quán bar cơ chứ, thật đúng là một sai lầm vô cùng đại dột.

Quần gia thấy Kiều Sâm sắc mặt không tốt, chắc hẳn mình có lẽ đã đâm chọt đúng vào chỗ đau của anh, vội nói: “Thiếu gia, gần đây cậu làm việc vất vả, tôi chỉ là bảo phòng bếp làm cho cậu chút đồ bổ, không có ý tứ gì khác.”

Kiều Sâm có chút đau đầu, bóp bóp trán, quần gia, ông lần sau cho dù muốn giấu đầu lòi đuôi cũng không cần phải rõ ràng như vậy, ta nghĩ còn khó nghe hơn.

Để bữa cơm tối này có thể nhanh chóng kết thúc, Kiều Sâm đành gắng gượng cổ nuốt nửa chén súp xuống bụng trước con mắt nhìn chằm chằm đầy tính sát thương của Kiều Cảnh An và quần gia.

Sau khi ăn xong, hai huynh đệ một người ôm McDull xem tv, người còn lại cũng cùng ngồi bên cạnh người kia, thật là một cảnh tượng vô cùng đẹp mà hài hòa. Chỉ là không bao lâu sau, chợt nghe thấy quần gia gõ cửa, thông báo có mấy người tự xưng là Đại thúc, Đại thẩm, Nhị thúc, Nhị thẩm, Tam thúc, Tam thẩm, cô dì chú bác, đường huynh biểu đệ đến đây.

Kiều Sâm vừa nghe, liền nhú mày, đứng lên trầm giọng nói: “Bác bảo bọn họ chờ, tôi lập tức xuống.”

Kiều Cảnh An vừa nghe, cũng đứng lên, tay vẫn còn túm theo cái đuôi của McDull: “Em cũng đi xem.”

Quần gia nhìn Kiều Cảnh An một bộ dáng mặc áo ngủ, mang theo cái gối ôm hình con heo ú, vội ho một tiếng, Nhị thiếu gia, ngài đây là ôm một con heo tới xem náo nhiệt sao (hóng hớt)?! Chỉ là... trên cổ cùng trên tay cậu vẫn còn đang cột băng vải đó, như vậy vẫn muốn đi hóng chuyện?

Kiều Sâm bất đắc dĩ thở dài, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Kiều Cảnh An, đành phải nhẹ gật đầu. Dù sao, nếu những người kia có chút gì quá đáng, cho Tiểu An đập bọn họ một cước để hả giận cũng tốt.

Người tới đều là họ hàng thân thích của Kiều gia, hôm nay bọn họ bị tức chết, cho nên giờ mới kéo nhau đến chỗ Kiều Sâm ‘hỏi thăm’, thậm chí lúc này đã bắt đầu hùng hùng hổ hổ, phòng khách Kiều gia lập tức ồn ào thành một đám.

“Có câu ‘người tới là khách, khách theo liền chủ’, vậy mà bộ dáng các vị ngược lại còn tùy tiện hơn cả chủ nhà, người không biết còn tưởng rằng Kiều gia chúng ta không có quy củ.” Kiều Cảnh An đi dép bông đứng

chỗ góc cua của thang lầu, lạnh lùng chiêm ngưỡng trò hề của đám người trước mắt: “Nơi này là phòng khách của Kiều gia, không phải phố xá, các vị nếu cảm thấy mình còn có nửa phần thể diện, thì đừng nên ở chỗ này mà bàn tán vô lễ.”

Mọi người sững sờ, tất cả bọn họ đều cho rằng là Kiều Sâm ra mặt, không nghĩ tới đầu tiên mở miệng lại là Kiều Cảnh An, người cùng Kiều Sâm bất hòa, hơn nữa ngôn ngữ còn không hề khách khí.

“Kiều Cảnh An, người sao được phép nói chuyện, chúng ta ở đây phần lớn đều là trưởng bối của người, người sao có thể nói ra những lời không có giáo dưỡng như vậy?!” Một nữ nhân trung niên có mái tóc quấn mở miệng bắt bẻ.

Kiều Cảnh An cười lạnh: “Người nếu là muốn người khác tôn trọng, đương nhiên phải biết tôn trọng người khác trước. Người làm trưởng bối, lại càng cần phải để ý nhiều hơn đến lời nói và việc làm của mình. Các vị cho là mình chỉ cần bày ra cái danh trưởng bối, nhưng lại làm những chuyện trưởng bối không nên làm, thì vẫn còn có tư cách mà đi chỉ trích giáo dưỡng của người khác sao?”

“Ta thật không biết Kiều Sâm từ lúc nào đã đem miệng lưỡi của người luyện thành bén nhọn được như vậy.” Nữ nhân bị lời này của Kiều Cảnh An làm cho mất hết mặt mũi, chỉ vào cậu mà mắng: “Cũng khó trách người không có giáo dục, mẹ người bất quá cũng chỉ là con đàn bà đi cướp chồng người khác, nữ nhân như vậy thì có thể sinh được ra cái loại con gì?!”

“Đại cô, mấy vị thúc thúc có nói cho người biết bọn họ đã làm ra những chuyện gì hay không?” Kiều Sâm đi đến bên cạnh Kiều Cảnh An, đặt tay lên vai cậu, trầm mặt nhìn xuống đám người dưới lầu: “Các người đã muốn làm loạn, vậy Kiều Sâm tôi cũng không sợ mất mặt, hiện tại tôi sẽ báo cảnh sát, đem những ‘thứ kia’ giao cho họ, về phần pháp luật quyết định như thế nào, không phải chuyện mà Kiều Sâm tôi quan tâm.”

Mấy vị thúc thúc đều chợt dậm né tránh ánh mắt của Kiều Sâm.

“Được, được, hai huynh đệ các người một kẻ mẹ chết sớm, một kẻ là con rơi, lớn lên cũng chỉ toàn là một lũ bạch nhãn lang vô tim vô phế.” Nữ nhân cũng không nhìn bộ dáng của mấy người kia, trực tiếp chống nạnh nói: “Ta muốn xem xem, các người có thể làm gì bọn trưởng bối chúng ta?” Nói xong, lập tức ngồi bệt xuống đất, bắt đầu lột bỏ cái mặt nạ ‘trưởng bối’ mà bọn họ đã vất vả đội lên, còn mắng Kiều Sâm nhân cơ hội Kiều gia gia chết đi mà trở mặt vô tình, càng chửi càng hăng, chỉ còn thiếu chưa có nằm lăn ra đất ăn vạ.

Kiều Sâm càng nghe mặt càng trầm, mà Kiều Cảnh An bên cạnh anh lại ‘phì’ một tiếng, bật cười.

“Ta cuối cùng cũng có điểm phúc được kiến thức bộ dáng của ‘đàn bà đánh đá’ là như thế nào.” Nơi kiếp trước cậu đã từng sống, nữ nhân đa số đều là người ôn nhu như nước, cả đời này gặp qua nữ tử cho dù có tính tình cương liệt, nhưng phần lớn cũng vẫn còn biết phân rõ phải trái, khó được nhìn thấy một người thô鄙 như vậy, có chút cảm khái nói: “Ca, anh xem, bà ấy còn đang định lén nhỏ thuốc nước lên mắt, chỉ là động tác chậm thực quá chậm, đều bị chúng ta phát hiện rồi.”

“Nhị thiếu gia, nghiêm túc một chút, người ta còn đang khóc, cậu không thể không có lễ phép như vậy!” Vương quản gia liếc mắt nhìn nữ nhân ngồi dưới đất: “Sau này nhớ có lúc cậu cũng biến thành bộ dáng đó thì sao?”

“Làm sao có thể, thăm bản như vậy, bị chúng ta giam đến giam đi, ngoại trừ bọn trẻ con, ai lại ngồi xuống được?!” Kiều Cảnh An ghét bỏ liếc mắt nhìn thăm: “Ta cùng ca ca lúc về nhà, đều chưa có đổi giày.”

Wang quản gia cảm khái nói: “Nhị thiếu gia, cậu cuối cùng đã biết rõ công việc của chúng tôi cũng không nhân hạ rồi chứ, từ nay về sau đừng quên đổi giày nữa nha.”

Kiều Sâm cảm thấy, lửa giận trong lòng vừa nổi lên ban nãy sau khi nghe thấy hai người này kẻ xướng người hoạ, hiện tại đúng là nửa phần bực tức cũng không còn. Anh vội ho một tiếng, cực lực đè nén nụ cười: “Không sao, ngày mai lại đổi thăm mới.”

Mấy người trong phòng khách cảm giác mình tựa hồ đang bị ba người kia không thèm để mắt đến, chính là tầm mắt của bọn họ vẫn không tự chủ được mà nhìn xuống thăm vài lần, cứ như đích xác là nó rất không sạch sẽ.

Mà nữ nhân còn đang khóc nháo kia cũng từ mặt đất bò dậy, hơn nữa còn kín đáo vỗ vỗ y phục của mình. “Sao, bà không khóc nữa?” Kiều Cảnh An có chút thất vọng: “Ta vẫn còn chưa xem đủ mà.” Nữ nhân cắn răng, lão tử là tới tính sổ, không phải đến cho người chế giễu !—

.....

32. Chương 32 - Ca Ca Rất Giỏi

Trong phòng nhao nhao ồn ào, nháo thành một đám, Kiều Cảnh An xưa nay vốn không ưa những người không biết lí lẽ như thế này, hơn nữa sự giáo dục của gia tộc trước kia khiến cậu khi đối mặt những người này thì không hề có nửa phần khách khí.

Cậu lạnh lùng liếc nữ nhân vẫn đang thao thao láo láo suốt từ nãy tới giờ, nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Sâm: “Ca, tuy em không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì, nhưng em vẫn biết, mỗi thân tình đã có chút đậm nhạt khi phải đối mặt trước tiền tài thì lại càng trở nên xấu xí, bọn họ đã vô tình, chúng ta đâu cần có nghĩa?”

Kiều Sâm nãy giờ vẫn luôn kìm nén không có phát nộ, chính là vì không muốn Kiều Cảnh An phải chứng kiến một mặt tàn khốc này. Đối với anh mà nói, Kiều Cảnh An sau khi mất trí nhớ rất nhiều chuyện không biết. Anh muốn Kiều Cảnh An biết rõ sự phức tạp của cuộc sống, nhưng lại cũng không muốn khiến Kiều Cảnh An mất đi nụ cười đơn thuần vui vẻ. Nghe được Kiều Cảnh An nói như vậy, anh đột nhiên cảm thấy, là tự anh đã nghĩ lầm rồi, có lẽ Tiểu An cũng không phải không cách nào tiếp nhận những thứ phức tạp kia, bởi vì là người của Kiều gia, từ nhỏ đã phải sinh hoạt trong loại hoàn cảnh này.

“Tiểu An nói đúng.” Kiều Sâm cười cười với cậu, quay đầu nhìn mấy người trong phòng khách: “Các vị thúc thúc biết rõ trong tay của tôi có những chứng cứ kia, vậy mà vẫn còn đến nhà tôi làm loạn, là cảm thấy tôi không đành lòng báo cảnh sát, hay là cảm thấy Kiều Sâm tôi dễ trêu chọc?” Anh cười nhạt một tiếng, cũng không do dự nữa, xoay người nói với Vương quản gia: “Vương quản gia, ngay lập tức gọi điện báo cảnh sát, thuận tiện lấy ‘những thứ đó’ trong thư phòng của tôi đem ra giao cho bọn họ.”

Gần như tất cả những kẻ đến loạn nháo kia đều thay đổi sắc mặt. Bọn họ nhìn về lạnh lùng trên mặt Kiều Sâm, trong lòng rét run, toàn thân nhin không được có chút co rúm, ngay cả nữ nhân vừa rồi còn đang mắng không ngừng cũng ứ khẩu. Bản thân mình đã làm cái gì, chính trong lòng bọn họ là rõ ràng nhất, nhưng là bọn họ thật không ngờ, Kiều Sâm thật có thể tuyệt tình đến mức này.

“Tôi không phải cha tôi, cho nên sẽ không đứng trước những chuyện của các người mà vờ như không thấy.” Hàn ý trong mắt Kiều Sâm càng thêm rõ ràng: “Còn có, tôi nghĩ, Đại bá cùng Tam thúc nhất định biết rõ chuyện ở mã trường kia.” Liếc mắt nhìn sang cánh tay còn đang treo băng vải của Kiều Cảnh An: “Tôi không thể để cho các người có bất kỳ cơ hội nào xúc phạm tới tôi cùng Tiểu An, cho nên, các vị cứ tính cho tốt thời gian mình phải ngồi trong tù là bao lâu đi.”

“Người cũng biết?” Hai người bị điểm danh lúc này cũng không giải thích, Kiều Sâm đã vạch trần, đương nhiên là có chứng cứ, bọn họ như bị rút hết sức lực, ngồi phịch xuống ghế sa lon, một câu cũng nói không nên lời.

Kiều Cảnh An nhú mày, lơ mơ hiểu được ý tứ trong lời nói của Kiều Sâm, lần trước con ngựa ở mã trường không khống chế được là bởi vì thế sao? Cậu nhìn mấy người dưới lầu, siết chặt thành lan can, nếu lúc đó mình không tới, chuyện gì sẽ xảy ra?

Trong trí nhớ của cậu, kiếp trước cũng có xảy ra chuyện một số công tử quý tộc bị ngựa vô tình dẫm chết. Nếu ngựa xảy ra vấn đề, hậu quả đều vô cùng nghiêm trọng, so với bất luận kẻ nào cậu đều hiểu rất rõ. Không nghĩ tới những người này lại dùng loại thủ đoạn đó?! Sắc mặt cậu trầm xuống, nếu như Kiều Sâm thật sự xảy ra chuyện gì, bọn họ có thể chiếm được tài sản của Kiều gia?

“Ta hôm nay hẳn là nên đập cho mấy kẻ kia mỗi người một cước.” Kiều Cảnh An nghiêng rằng.

Vương quán gia liếc mắt nhìn một vị thanh niên còn đang quần băng vải trên người, vội ho một tiếng: “Nhị thiếu gia, người nọ là cậu đá?”

Kiều Cảnh An có chút thở dài tiếc nuối: “Lúc ấy đáng lẽ cháu không nên hạ cước lưu tình.”

Cẩn thận xem xét thảm trạng của người nọ, Vương quán gia ho khan một tiếng, Nhị thiếu gia, gầy tay vỗ đầu người ta rồi mà còn bảo là ‘hạ cước lưu tình’, cậu nếu không lưu tình, không phải là muốn chặt đứt tay chân người ta đấy chứ.

“Nếu là không lưu tình, ít nhất cũng có thể làm hắn nằm liệt giường ba đến năm năm.” Kiều Cảnh An lại nghiêng rằng.

“Tiểu An.” Kiều Sâm hạ giọng nói: “Nếu làm thế thật, em chính là vi phạm pháp luật.”

Vương quán gia gật đầu, nói khẽ bên tai Kiều Cảnh An: “Nhị thiếu gia, thuê người vụng trộm đánh cho hắn một trận nghe có vẻ an toàn hơn.”

“Vương quán gia.” Kiều Sâm bắt đắc dĩ nói: “Bác nói gì vậy.”

Vương quán gia sức nhận ra mình là đang dạy hư trẻ con, vì vậy vội ho một tiếng, rút đầu về.

“Tiểu An, em đừng nghe Vương quán gia nói vậy, bác ấy chỉ giỡn chơi thôi, chuyện đó nếu bị điều tra ra, sẽ phải ngồi tù.” Kiều Sâm sờ sờ đầu Kiều Cảnh An: “Từ nay về sau nếu có loại chuyện này, cứ giao cho anh xử lý đi.”

Vương quán gia liếc xéo Kiều Sâm, thiếu gia, cậu đi xử lý sẽ không trái pháp luật nữa sao?

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu, ngáp một cái.

“Mệt rồi?” Kiều Sâm nhìn đồng hồ: “Em lên ngủ trước đi, anh rất nhanh có thể xử lý xong chuyện ở đây, rất nhanh sẽ không ồn ào nữa.”

“Đạ được.” Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn mấy người kia: “Anh làm cho bọn họ sớm đi đi, bộ đáng làm loạn trông thật chả ra sao.”

“Được, buổi tối em phải nhớ đắp chăn kín.” Kiều Sâm cười cười, trông theo Kiều Cảnh An lên lầu sau, mới trầm mắt nhìn những người dưới lầu, mang trào phúng vui vẻ trên mặt đi xuống cầu thang, cứ bước xuống dưới một bước, trong nội tâm những người kia lại cảm thấy như bị đè ép xuống vài phần.

“Những tội danh này, không biết sẽ bị kết án bao nhiêu năm?” Kiều Sâm cười lạnh: “Các người muốn cướp Kiều thị? Thực đã tưởng tôi là đồ ngu, không biết các người đang làm cái gì sao?”

Mấy người ấp úng không nói không ra lời.

“Các người mắng tôi cùng Tiểu An không có giáo dưỡng?” Kiều Sâm thanh âm càng ngày càng lạnh: “Các người làm ra loại chuyện súc sinh không bằng này, còn nói chúng tôi không có giáo dưỡng?” Giơ chân đá cái ghế gần trước mặt mình văng sang một bên: “Các người cho là hai huynh đệ chúng tôi nhất định phải dựa dẫm vào các người mới sống được? Có Kiều Sâm tôi ở đây, các người sẽ không bao giờ có tư cách chỉ trích Tiểu An.”

“Mẹ Tiểu An là dạng nữ nhân gì, ngoại trừ tôi cùng mẹ của tôi ra, các người ai cũng không có tư cách chỉ trích.” Kiều Sâm quét mắt nhìn mấy người: “Các người vào trong tù, cố mà hối cải cho tốt để làm người mới, tôi sẽ không nói bất luận cái gì giúp các người, cũng sẽ không làm cho các người một chuyện gì, tôi muốn các người nhớ kỹ một việc, dù cho hiện tại chỉ còn lại có tôi cùng Tiểu An, cũng không cho phép các người lấn lướt.”

Quán gia đau lòng liếc mắt nhìn cái ghế bị đá ngã chổng trơ, thiếu gia, lần sau cậu muốn giỡn chơi, dứt khoát nên học Nhị thiếu gia trực tiếp đá người a, cái ghế cũng lên giá rồi.

“Được, hôm nay kỹ thuật miệng lưỡi của chúng ta thua một bậc, không lời nào để nói.” Nam nhân ngồi ở sofa trong nháy mắt tựa hồ như đã già đi vài tuổi, một lúc sau đột nhiên cười khổ nói: “Ít nhất chúng ta không cần lo lắng Kiều gia sẽ hủy ở trong tay người, người so với chúng ta ác hơn.”

“Đại bá nói đùa, tôi cho dù hung ác đến cỡ nào cũng không có tính toán muốn lấy mạng của các người không phải sao?” Kiều Sâm cười lạnh, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng còi cảnh sát, khóe miệng giờ lên một đường cong đẹp mắt: “Các vị đi thông thả, tôi sẽ không tiến.” Nói xong, xoay người đi về phía đầu hành lang.

“Là chúng ta già rồi.” Đại bá từ trên ghế salon đứng lên, nhìn ra cửa sổ bị đèn xe chiếu sáng, nếu là thua, thì phải nhận thua thôi.

Kiều Sâm lên lầu sau, Vương quản gia liền cầm một túi văn kiện đi ra, nhìn thấy cảnh sát đã vào nhà, giao văn kiện trong tay cho một cảnh sát: “Các vị cảnh sát, tiên sinh nhà ta nói, những chứng cứ này rất quan trọng, hy vọng các vị có thể sớm kết án.”

Cảnh sát tiếp nhận túi văn kiện, cũng lơ mờ đoán được là chuyện gì xảy ra, gọi những đồng sự khác đem người mang đi, còn mang theo nét mặt vui vẻ cáo biệt Vương quản gia.

Người càng có tiền càng có nhiều chuyện phức tạp hơn dân chúng bình thường, vị chủ nhân mới này của Kiều gia, lần này sợ là muốn làm một cuộc đại thanh trừ, những người này, bất quá chỉ là những kẻ thua trận trên trận chiến gia sản mà thôi.

Vương quản gia đóng cửa lại, nhìn theo xe cảnh sát đang kêu réo mà đi, hừ lạnh: “Tưởng rằng lão tiên sinh đi rồi là có thể lẩn lút sao, chộc đến người không thể chộc đến chính là muốn chết, lợi dụng thời cơ, toan tính hãm hại người khác, hiện tại kết cục này cũng là đáng đời.”

“Quản gia, đây là bữa ăn khuya mà thiếu gia cùng Nhị thiếu gia vừa rồi gọi, còn cần bưng lên không?” Đầu bếp tiếc rẻ nhìn xuống bát bánh trôi, những người này nếu không đến quấy rối, Nhị thiếu gia đã sớm ăn được bánh trôi mình làm rồi, hẳn có thể nhớ rõ Nhị thiếu gia rất thích ăn món này.

“Đây là bánh trôi?” Vương quản gia liếc mắt nhìn hai bát trong khay, trông có vẻ mùi vị cùng rất không tồi, ông nhíu nhíu mày: “Thiếu gia không thích ăn cái này.”

“Nhị thiếu gia thích ăn a.” Đầu bếp mở to hai mắt: “Hơn nữa vừa rồi lúc Nhị thiếu gia nói với tôi, Đại thiếu gia cũng không phản đối.”

Vương quản gia thở dài, Đại thiếu gia, trẻ con không thể quá sùng.

“Nhị thiếu gia đã ngủ, để tối mai hẵng ăn a.” Vương quản gia nhìn lên lầu một cái: “Tôi đi hỏi một chút thiếu gia có muốn ăn thứ gì đó hay không.”

Đầu bếp nhẹ gật đầu, cũng không có hỏi nhiều, xoay người đem bánh trôi bưng trở về.

Chuyện Kiều gia thế hệ trước, Vương quản gia cũng biết không ít, ông thở dài, đi đến trên lầu đẩy ra cửa thư phòng, Kiều Sâm quả nhiên ở bên trong, ông do dự chốc lát, lên tiếng: “Thiếu gia, đêm đã khuya, cậu có muốn ăn chút đồ không?”

Kiều Sâm nhìn thấy Vương quản gia, đem ánh mắt từ trên Laptop rời sang: “Vương quản gia, sao bác còn lên đây, vẫn chưa ngủ?”

“Xảy ra loại chuyện này, tôi sao có thể ngủ.” Vương quản gia thở dài: “Thiếu gia, cậu cũng đừng nghĩ quá nhiều, cậu còn có Nhị thiếu gia cần chăm sóc.”

Nhẹ giọng cười cười: “Vương quản gia, bác không cần lo lắng, tôi không sao, thời gian không còn sớm, bác sớm nghỉ ngơi một chút, tôi xử lý xong phần văn kiện này, cũng sẽ đi ngủ.”

Vương quản gia thấy anh như vậy, cũng chỉ có thể gật gật đầu: “Thiếu gia, cậu cũng sớm một chút nghỉ ngơi.”

Kiều Sâm nhẹ gật đầu, lập tức lại bổ sung nói: “Vương quản gia, bác đi nhìn xem Tiểu An có đá chặn ra hay không, mấy ngày nay khí hậu thất thường, phải để ý.”

“Tôi biết.” Vương quản gia đóng cửa thư phòng lại, Đại thiếu gia à, giờ đã là giữa tháng năm rồi, chỉ cần Nhị thiếu gia không ngủ trên sàn nhà, muốn cảm mạo cũng không dễ đâu.

Vương quản gia còn chưa đi được vài bước, chợt phát giác Kiều Cảnh An đang đứng ở đầu cầu thang, nhìn thấy ông từ trong thư phòng đi ra, vội đi tới: “Quản gia thúc thúc, ca ca hiện tại tâm tình thế nào?”

Vương quản gia ngạc nhiên: “Nhị thiếu gia, cậu còn chưa ngủ?”

Kiều Cảnh An lo lắng liếc mắt nhìn hướng thư phòng: “Ngủ không được, cháu lo cho ca.”

“Yên tâm đi, Đại thiếu gia là người từ nhỏ đã phải đối mặt với không ít vấn đề, những chuyện này đều có thể ứng phó.” Vương quản gia thấy Kiều Cảnh An còn đang mặc áo ngủ: “Nửa đêm gió lạnh, Nhị thiếu gia cậu đi ngủ sớm một chút, đừng bận tâm.”

Kiều Cảnh An ánh mắt hơi đổi, từ nhỏ sao? Ngẩng đầu nhìn đến vẻ ân cần trong mắt Vương quản gia, cậu nhẹ gật đầu: “Cháu lập tức trở về phòng, quản gia thúc thúc ngủ ngon.”

Cha mẹ đều mất, thân nhân vô tình vô nghĩa, còn phải điều hành sản nghiệp lớn như vậy, ca ca của cậu thật đúng là một người đàn ông rất rất giỏi.

Kiều Cảnh An quay đầu lại đưa mắt nhìn về phía thư phòng, khó trách phương diện sức khỏe lại có chút ít vấn đề, chỉ tại quá cực khổ a —

.....

33. Chương 33 - Ván Bài

Thất đại kỳ văn (bảy truyền thuyết kì bí) của Đại học B chưa từng có điều kì bí nào khó tin đến vậy, cho nên khi phần đông sinh viên chứng kiến Lâm công tử lừng lẫy nổi danh cùng bại gia tử danh tiếng nổi như cồn của trường bọn họ bắt đầu thân mật cùng nhau lúc ẩn lúc hiện đi trên sân trường thì năng lực tiếp nhận của bọn họ lại một lần nữa bị khiêu chiến.

Bại gia tử hoàn lương? Rất tốt.

Bại gia tử không đùa giỡn con gái? Vô cùng tốt.

Bại gia tử cùng Lâm công tử thành bạn tốt? 2012 đến sớm?!

“Tôi muốn hỏi, rốt cuộc là cậu định làm cái gì?” Lâm Thư không nghĩ tới người từ trước đến nay đánh nhau còn cần kẻ khác hỗ trợ như Kiều Cảnh An lại dễ dàng lời xềnh xệch hẳn suốt một đoạn đường dài gần non nửa cái sân trường, mà hẳn ngay cả động tác phản kháng đều không làm được, điều này làm cho lòng tự trọng của Lâm công tử bị tổn thương nặng nề.

Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn bốn phía, không có bao nhiêu người, hơn nữa cánh rừng cây nhỏ này còn rất kín đáo, cậu buông Lâm Thư, sắc mặt nghiêm túc nói: “Tôi muốn nhờ cậu giúp một việc.”

“Giúp cái gì?” Lâm Thư cúi đầu phải phẳng tay áo của mình, cũng che dấu phức tạp ở trong mắt: “Anh của cậu yêu thương cậu như vậy, còn cần tôi giúp cậu cái gì a?”

“Tôi nghe nói ở đây chuyển nhượng tài sản đều cần phải có luật sư xử lý cùng công chứng, đúng không?” Cậu tới thế giới này đã được một thời gian, những thứ đã học được cũng không phải ít, ít nhất những sinh hoạt cơ bản của cuộc sống hiện đại cậu cũng đã bắt đầu chậm rãi hấp thu.

Lâm Thư nghe những lời này, sắc mặt khẽ biến, Kiều gia đêm qua đã xảy ra chuyện gì, ai ai trong lòng đều biết. Mà rất nhiều người cũng hiểu rõ, Kiều gia muốn thuận lợi vượt qua kiếp nạn này, chỉ sợ còn cần cổ phần trong tay Kiều Cảnh An, nhưng là hẳn thật không ngờ, Kiều Cảnh An cư nhiên thật sự có ý định đem cổ phần công ty nhường lại, chẳng lẽ cậu ta không lo nghĩ tới sau này? Không nghĩ qua Kiều Sâm đối với cậu ta tốt như vậy có thể cũng chỉ là một âm mưu, thủ đoạn?

Tưởng tượng như vậy, Lâm Thư lại bắt đầu lo lắng, người này mất trí nhớ, căn bản không biết quan hệ trước kia của Kiều Sâm với cậu ta có bao nhiêu ác liệt, Kiều Sâm đối xử như vậy với những lão nhân của Kiều gia, đương nhiên là đã sớm sắp đặt kế hoạch, nói như vậy, Kiều Cảnh An chẳng phải là...

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lâm Thư lại khê biến: “Kiều Cảnh An, cậu muốn làm cái gì?”

Kiều Cảnh An thần nhiên nói: “Đem cổ phần công ty chuyển cho ca của tôi a.”

“Chuyển cho ca của cậu, vậy cậu sau này phải làm sao?” Lâm Thư thật sự muốn nắm chặt lấy vai Kiều Cảnh An mà lắc mạnh, tên ngu ngốc này, cậu tỉnh lại đi, đại ca nhà cậu có thể là lừa gạt cậu đó!! Hắn hấp khí, tiếp tục mở miệng nói: “Loại chuyện này không phải việc nhỏ như mua xe bán nhà đâu, cậu ngẫm lại cho kỹ đi.” Lúc trước, hắn rốt cục cảm thấy người này khó đối phó ở chỗ nào, tất cả đều chỉ là ảo giác, ảo giác a!

“Của ca ca không phải là của tôi sao?” Kiều Cảnh An từ chối cho ý kiến, cười cười: “Hơn nữa, đại nam nhân cũng không cần quá cố chấp về mặt tiền tài, dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi.”

“Vậy sao cậu không đem những vật ngoài thân đó đưa cho tôi.” Lâm Thư vỗ vỗ vai Kiều Cảnh An: “Bé con, cậu không biết những chuyện này phức tạp đến thế nào đâu.” Hiện tại thứ của Kiều Sâm có thể vẫn là của cậu, nhưng chờ sau khi cậu đem cổ phần công ty chuyển nhượng rồi, chỉ sợ tất cả đều là của anh ta.

“Vật ngoài thân cũng là vật, tôi đương nhiên là cho ca ca của mình, tại sao phải cho cậu?” Kiều Cảnh An hừ lạnh nói: “Cậu tưởng tôi không có đầu óc sao.”

Không có đầu óc cũng biết bảo vệ tốt đồ đạc của mình, Lâm Thư khóe miệng kéo ra, nể tình gần đây thấy người này cũng coi như thuận mắt, hắn vẫn cố gắng khuyên giải: “Kiều Cảnh An, cậu hiện tại mất trí nhớ, rất nhiều chuyện không rõ, có một số việc không phải đơn giản như cậu nghĩ đâu.”

Kiều Cảnh An biết rõ Lâm Thư nói những lời này là vì muốn tốt cho mình, chính là cậu cũng đã trải qua cuộc sống phức tạp suốt mười tám năm, trong cái đại gia tộc lâu đời đó, cũng đã thấy được rất nhiều người toan toan tính tính, đến cuối cùng, cậu vẫn bị chết không rõ ràng. Đời này cậu không muốn lại phải toan tính gì nữa, cho nên cậu lựa chọn đánh cược một lần, dùng đồng tiền tài vốn không thuộc về mình ra đặt cược, mới có thể có được tình huynh đệ thuộc về mình, nghĩ như thế nào cũng thấy cậu đã được lợi hơn rồi.

“Tôi cũng không nghĩ được nhiều như vậy.” Kiều Cảnh An cười cười, lần đầu tiên trước mặt Lâm Thư lộ ra tâm tình của mình: “Tôi đang vì chính mình mà đánh cược, dù thắng hay thua vẫn đều là tìm được. Thắng, tìm được tình huynh đệ. Thua, tìm được một phần giáo huấn, cố sao lại không làm?” Cái người gọi Lâm Thư này, rõ ràng muốn lợi dụng mình, chính là ở một cơ hội rõ ràng có thể đi nịnh nọt Kiều Sâm như thế này, lại tận tình khuyên bảo mình. Người này chỉ sợ cũng là người mạnh miệng mềm lòng mà thôi. Nghĩ kỹ, Lâm Thư có lẽ cũng không phụ cái danh hiệu ‘người tốt’ mà trường học truy phong.

Lâm Thư thấy Kiều Cảnh An thái độ kiên định, đồng thời cũng cảm thấy Kiều Cảnh An dường như đã kéo xuống một tầng khăn che mặt (mở lòng hơn) đối với mình, điều ấy khiến lòng hắn hơi chút ấm áp, nhưng ngoài mặt vẫn trào phúng nói: “Ngu ngốc.” Thấy đối phương cho dù bị mình mắng, vẫn chỉ mang theo mỉm cười, hắn lại bổ sung một câu: “Tôi sẽ tìm cho cậu một luật sư. À mà... cậu không cần lo lắng đó là người của Lâm gia đâu.”

Nhìn ‘người nào đó’ còn đang gượng gạo giải thích, Kiều Cảnh An lần đầu tiên chủ động nắm vai Lâm Thư: “Cảm ơn.”

“Ai cho phép cậu động thủ động cước, cậu...” Lâm Thư trở tay muốn đẩy Kiều Cảnh An ra, lại nghe đến đằng sau truyền đến một thanh âm tràn đầy áy náy.

“A, thực xin lỗi, quấy rầy rồi, các bạn cứ tiếp tục đi.” Người đến là một nữ sinh, hai người còn chưa thấy rõ tướng mạo cô gái, đã thấy người nọ chạy nhanh ra khỏi cánh rừng, bộ dáng vội vàng hấp tấp, cứ như là sợ bị người ta giết người diệt khẩu.

Lâm Thư đẩy Kiều Cảnh An ra, lại liếc mắt nhìn nữ sinh đã chạy xa, nghi hoặc cau lại lông mày: “Chuyện gì không biết...”

Kiều Cảnh An cũng liếc mắt nhìn theo nữ sinh, không để ý lắm, chợt nghe điện thoại di động của mình vang lên, lấy ra xem, là một dãy số lạ lắm, cậu mở nắp ra, sau khi nghe được đối phương nói chuyện, mới biết được thì ra là vị hiệu trưởng ngày hôm qua.

Chờ Kiều Cảnh An cúp điện thoại, Lâm Thư mới cau mày nói: “Tôi đi trước, chuyện luật sư tôi sẽ lập tức liên lạc ổn thỏa.”

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu, lập tức lại nói: “Đúng rồi, Lâm Thư, phòng làm việc của hiệu trưởng ở đâu?”

Lâm Thư dừng lại cước bộ: “Hiệu trưởng tìm cậu?” Hắn lần nữa nhú lại lông mày, nhìn thấy Kiều Cảnh An trên mặt không có bao nhiêu biểu lộ, nếp nhăn giữa mi tâm mới giãn ra: “Tôi dẫn cậu đi, vừa vặn tôi cũng có chút chuyện phải tìm hiệu trưởng.”

Kiều Cảnh An giật mình, ra hiệu trưởng là muốn gặp hai người bọn họ.

Đi vào phòng làm việc của hiệu trưởng, hai người đồng thời xuất hiện làm cho hiệu trưởng có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức đã bình thường trở lại, liền bảo hai người ngồi xuống, thông báo chuyện mình muốn nói. Đúng là vì một trận đấu bóng giao hữu với sinh viên đại học nước M, tuy ngoài mặt nói chỉ giao lưu là chính, nhưng đằng sau, lại có rất nhiều ẩn ý.

B là trường đại học cực kỳ nổi tiếng của Thiên triều, mà đại học M tương đương cũng là một trường lớn, xếp hạng nhất trong nước. Đại học M không chỉ định tiến hành một trận đấu bóng đá, mà thông qua đó còn muốn trao đổi truyền thống, trên thực tế nói thẳng ra là muốn chứng tỏ sức mạnh của văn hóa đất nước họ.

Lâm Thư đối với cái chuyện này rất hiểu, không do dự nửa lời liền lập tức đồng ý. Kiều Cảnh An thấy Lâm Thư tựa hồ đối với quốc gia kia cực kỳ khinh ghét, tuy không rõ lắm là xảy ra chuyện gì, nhưng liên quan đến đến danh dự của trường mình, cậu cũng vẫn là đáp ứng yêu cầu của hiệu trưởng, về phần hiệu trưởng làm sao biết cậu thông thạo kỹ thuật đá bóng, đối với kiểu Nhị thiếu gia mà nói, đây không nằm trong phạm vi cần lo lắng.

Cuối cùng, hiệu trưởng còn khéo léo nói sang hạng mục tài chính nào đó của trường học đang khó khăn, hy vọng hai người có nhiều hỗ trợ v.v..., mới cho bọn họ rời đi.

Ra văn phòng, Kiều Cảnh An lơ mơ còn chưa hiểu, hỏi Lâm Thư chuyện giữa hai nước.

Vì vậy, các loại thủ đoạn bí mật của quốc gia kia đã được Nhị thiếu gia thông hiểu vô cùng thấu triệt, sau khi nghe xong, Kiều Cảnh An trầm mặt chỉ nói một câu: “Đá chết hắn!”

Lâm Thư vội ho một tiếng, hắn có chút lo lắng tới lúc tiến hành trận đấu, Kiều Nhị thiếu gia sẽ nhân cơ hội đá cho đối phương đoạn tử tuyệt tôn (tự hiểu =,=). Hắn vỗ vỗ vai Kiều Cảnh An: “Cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, nửa tháng này, cậu cùng tôi luyện đá bóng, trận đấu kia có thể có rất nhiều giới truyền thông truyền hình đến tường thuật trực tiếp, cho nên điều chúng ta phải làm, là phải chiến thắng bọn họ một cách quang minh chính đại.”

“Chẳng lẽ trước kia các cậu thắng không quang minh chính đại?” Kiều Cảnh An ngạc nhiên.

Lâm Thư lập tức rút về cánh tay còn đang vỗ trên vai Kiều Cảnh An, hắn đến tận cùng ngu xuẩn đến mức nào, lại đi nói loại chuyện đó với người này.

Vốn muốn luyện bóng đá ngay hôm nay, nhưng bởi vì Kiều Cảnh An phải bận xử lý vấn đề về cổ phần công ty, cho nên liền vội vàng đi giải quyết, đối với cậu mà nói, xúc cức tuy cùng bóng đá có rất nhiều quy tắc bất đồng, nhưng về kỹ thuật lại có rất nhiều điểm tương thông, cánh tay cậu đã tốt hơn rất nhiều, những chuyện này có lẽ cũng không phải là nan đề quá lớn.

Ngô Trạch Vũ nghe Lâm Thư nói Kiều Cảnh An muốn đem toàn bộ cổ phần công ty chuyển cho người anh cùng cha khác mẹ, chợt cảm khái nói: “Tôi thật sự hy vọng đệ đệ nhà tôi cũng mất trí nhớ, từ nay về sau chắc sẽ ‘vô sự khả buồn’ (không còn chuyện gì có thể buồn phiền).”

“Rõ ràng ban ngày mà muốn mơ mộng cái gì.” Xà Khương hai tay khoanh trước ngực dựa vào cầu môn, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm: “Có lẽ, nói không chừng Kiều Cảnh An đã có một sự lựa chọn chính xác, cảm tình mà Kiều Sâm đối với cậu ta là thật, không phải lợi dụng.” Hắn có chút hy vọng, người

nam nhân có thể dịu dàng dùng khăn tay lau miệng cho Kiều Cảnh An kia là xuất phát từ cảm tình thật sự, chứ không phải vì tâm cơ.

Vô luận Kiều Cảnh An trước kia thế nào, chính là sau khi mất trí nhớ, cậu ta vẫn chưa từng làm ra bất kỳ một chuyện quá đáng nào, hẳn thật sự không đành lòng phải chứng kiến một người như vậy, bởi vì ích lợi hư vô mà bị tình thân lừa gạt.

Ngô Trạch Vũ cùng Lâm Thư nghe xong những lời này, đều trầm mặc, có lẽ bọn họ ai cũng biết, những lời này vô lực đến cỡ nào. Kiều Cảnh An đánh cược trận này, có lẽ sẽ mất đi hết thảy.

Như gia đình bọn họ vậy, nào có bao nhiêu cảm tình là chân thật?

.....

Sau khi Kiều Sâm lái xe về nhà, phát hiện Kiều Cảnh An vẫn chưa về, anh hỏi Vương quản gia, Vương quản gia biểu tình rất mờ mịt, tỏ vẻ ông cũng không rõ lắm.

Như bình thường, giờ này Kiều Cảnh An đã sớm ở nhà, hiện tại đã trễ tận năm mươi ba phút (đếm từng giây từng phút =.,=), anh liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, lấy điện thoại di động ra định bấm số của Kiều Cảnh An, nhưng rồi lại nghĩ không muốn giam cầm tự do của cậu, nên đành chỉ có thể ở trên ghế sa lon mà thay đổi các loại tư thế ngồi (trần trọc, ngọ nguậy), cái nắp điện thoại đáng thương cứ bị chủ nhân hết mở ra, lại gấp vào.

Một cốc trà bất chợt được đặt trước mặt anh, bên trong còn có một cây lưỡi ươi (một loại cây có công dụng làm thảo dược hoặc pha chế nước giải khát) đã ngâm đến trương phềnh lên.

Kiều Sâm bóp bóp cái trán: “Vương quản gia, tôi không uống cái này.”

Vương quản gia nhìn anh một cái: “Thiếu gia, cây lưỡi ươi giúp trừ hỏa thanh nhiệt, cậu nên uống.” Cậu lại đổi tư thế ngồi nữa, chắc sô pha cũng muốn vận vẹo theo luôn. Nói cho cậu biết, cái sô pha này tôi vừa mới mua không lâu đó a.

Lúc Kiều Cảnh An cầm theo tập hồ sơ vào nhà thì... đã chứng kiến Kiều Sâm cùng quản gia thúc thúc đang nhìn chằm chằm một cốc lưỡi ươi, cậu nghi hoặc liếc theo một chút: “Cái cây lưỡi ươi này làm sao vậy?”

Quản gia cười tủm tỉm đi về phía Kiều Cảnh An: “Nhị thiếu gia đã về?” Nói rồi, liền qua cầm giúp tập hồ sơ trên tay cậu: “Cây lưỡi ươi rất tốt.” Ánh mắt ông vô tình lướt qua, lập tức nhìn thấy tên giấy chứng nhận chuyển nhượng tài sản, nụ cười trên mặt biến thành kinh ngạc, Nhị thiếu gia lại thật sự làm như vậy?

Ông quay đầu nhìn nhìn cốc lưỡi ươi kia, không biết mình có thể thay thiếu gia uống được không, nghe nói cây lưỡi ươi cũng có công hiệu an thần, đầu óc ông hiện giờ tựa hồ có chút không thanh tỉnh —

.....

34. Chương 34 - Cửa Anh Cũng Chính Là Cửa Em

Kiều Sâm thật không ngờ nguyên nhân Kiều Cảnh An về muộn lại là vì một tờ giấy chứng nhận này. Anh không đón lấy tập hồ sơ, mà đứng lên kéo Kiều Cảnh An ngồi xuống ghế salon: “Hôm nay ở trường học có chuyện gì không?”

Kiều Cảnh An nghĩ nghĩ: “Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là nửa tháng sau em phải tham gia một trận đấu.”

“Ừ.” Kiều Sâm đưa tay vuốt ve đỉnh đầu Kiều Cảnh An, cũng không hỏi lại là trận đấu gì. Nếu như bình thường, anh đã sớm muốn điều tra thông tin, chỉ là hôm nay tâm thần có chút không tập trung. Anh thật không ngờ Kiều Cảnh An lại đem cổ phần công ty chuyển nhượng cho mình. Lúc Kiều Cảnh An vào bệnh viện, anh đã từng nghĩ tới chuyện thừa cơ ra tay chiếm đoạt nó, chỉ là càng về sau tâm tính càng thay đổi, anh đã sớm không muốn tranh đoạt gì nữa.

Tiểu An hôm nay làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ là người khác đã nói gì với thằng bé, khiến Tiểu An hiểu lầm?! Ánh mắt Kiều Sâm chậm rãi chuyển qua tập hồ sơ chuyển nhượng trên bàn: “Tiểu An, những thứ này đều là của em, tại sao phải chuyển nhượng cho anh?”

Kiều Cảnh An không quan tâm lắm, liếc nhìn giấy chứng nhận: “Dù sao của ca ca, cũng là của em, em lại không biết kinh doanh, đem cổ phần công ty giao cho anh, sau này anh kiếm nhiều tiền về nhà là tốt rồi.”

“Vậy em cũng không cần cho anh, chỉ cần giao cổ phần để anh quản lý hộ là được.” Kiều Sâm cảm giác có lẽ mình nên giải thích qua về vấn đề này cho Kiều Cảnh An.

“Em mang thứ đó tặng cho anh yên tâm hơn, hay là cho anh mượn dùng yên tâm hơn?” Kiều Cảnh An hỏi lại.

Quản gia liếc nhìn hai người, rất tự giác đi ra ngoài xem sắc trời có thể sắp nổi sấm sét bão bùng hay không, làm một quản gia tốt, là phải biết tạo không gian cho chủ nhân trao đổi cảm tình.

Nghe xong những lời này, trong lòng Kiều Sâm có chút chấn động, nhưng nhìn qua sắc mặt mỉm cười của Kiều Cảnh An, anh thấy không rõ suy nghĩ trong tâm cậu. Đem tay Kiều Cảnh An ủ trong lòng bàn tay mình, tựa hồ chỉ có như vậy mới khiến cho anh cảm thấy thật sự an tâm: “Tiểu An, cái này là thuộc về em, anh không cần. Em có biết 20% cổ phần của công ty Kiều gia trị giá bao nhiêu tiền hay không?”

Mặc dù có chút không quen Kiều Sâm cầm tay mình, nhưng Kiều Cảnh An luôn cho đó chỉ là biểu hiện sự thân mật giữa huynh đệ. Vì thế cậu cũng không để ý nhiều, ngẩng đầu nhìn sâu vào hai mắt Kiều Sâm, trong đôi mắt này không có tránh né, mà mang theo một loại cảm tình phức tạp, dường như mỗi một chữ, mỗi một câu mà anh nói... đều là chân thật, không có nửa phần giả dối.

Kiều Cảnh An đột nhiên nở nụ cười, nét vui vẻ trên mặt càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng rốt cục cười ra tiếng, cậu ngả đầu lên vai Kiều Sâm: “Ca, của anh chính là của em, của em cũng chính là của anh, anh nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ là sợ của anh trở thành của em rồi, sau này sẽ có hại cho anh sao.”

Lọn tóc của thiếu niên cọ vào trên cổ, có chút ngứa, lại khiến anh không muốn lãng phí từng giây từng phút thân mật. Nghe thấy tiếng cười mơ hồ, Kiều Sâm đưa tay nắm đầu vai Kiều Cảnh An, nhẹ giọng cười nói: “Em không sợ của em trở thành của anh rồi... của anh sẽ không trở thành của em nữa sao?”

Kiều Cảnh An khẽ cười: “Em tin anh.”

Hơi thở ấm áp phả lên cổ, giống như một làn gió ấm thổi vào trong lòng của anh, tay nắm ở đầu vai dùng một chút lực, đem thiếu niên kéo vào trong ngực, cái cằm đặt ở đỉnh đầu thiếu niên, nét vui trên mặt như thể nào cũng không thể che giấu được: “Tiểu An, có lẽ hiện giờ được có em bên cạnh, chính là điều may mắn lớn nhất đời anh.”

Kiều Cảnh An nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập trong lồng ngực của người ấy, đột nhiên nhớ tới sư phụ dạy võ cho mình đã từng nói qua một câu: ‘Nếu như một người nguyện ý cho con chạm vào trái tim của hắn, nguyện ý đem phía sau lưng lộ ra trước mặt của con, chứng tỏ rằng trong nội tâm người này, là toàn tâm toàn ý tín nhiệm con.’

Cậu bất giác đưa tay đặt tại nơi lồng ngực đang nhảy lên tiếng tim đập này, nụ cười trên khóe miệng vẫn chưa hề mất đi: “Gặp được ca ca, em cũng rất may mắn.”

Sau khi nói xong những lời này, vòng tay đang ôm cậu lại lần nữa siết chặt.

Tuy thâm trầm hàm nghĩa trong lời nói của hai người có thể không giống nhau, nhưng về cơ bản vẫn là đạt được một ý nghĩa chung, đó là hai người đều may mắn. Vương quản gia liếc mắt nhìn sắc trời đã trở nên hôn ám, lại nhìn sang hai huynh đệ đang ôm nhau. Thiếu gia, tuy tới hy vọng cậu đối xử tốt với Nhị thiếu gia, nhưng không phải bảo cậu coi Nhị thiếu gia như búp bê mà ôm ấp, như vậy là không được. Xem ra có lẽ là do thiếu thốn từ lúc nhỏ, sớm biết như vậy ngày xưa tranh thủ thiếu gia còn chưa lớn, đáng lẽ mình nên mua nhiều thêm vài con búp bê cho cậu ấy, nếu vậy hiện tại đại thiếu gia cũng đã không ‘dục cầu bất mãn’ (muốn làm chuyện gì đó nhưng không tìm được thỏa mãn) như thế, thềm ôm búp bê nên đành đem Nhị thiếu gia ra thay.

Đợi trời chuyển về đêm đen, Vương quản gia mới bắt đầu nhìn lại hai huynh đệ vẫn chưa buông nhau ra, mặt vô biểu tình tiến lên phía trước nói: “Nhị thiếu gia, cậu đã muốn ăn cơm chưa?”

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu: “Dạ, cảm ơn quản gia thúc thúc.”

“Không có gì.” Ông liếc mắt nhìn tờ giấy chuyển nhượng tài sản đã bị hai người bỏ quên. Lần đầu tiên ông phát hiện, thì ra 20% cổ phần công ty Kiều gia căn bản không đáng tiền. Bằng không thiếu gia cùng Nhị thiếu gia như thế nào chỉ quan tâm trao đổi cảm tình huynh đệ, bỏ quên phần văn kiện này đến không còn sót lại tí gì trong đầu?

Trước khi ăn cơm, Kiều Sâm liếc mắt nhìn cánh tay đã tháo băng vải của Kiều Cảnh An: “Hai ngày này tay phải chỉ được dùng một chút lực, nếu muốn mang vật gì nặng, em gọi điện thoại nói cho anh biết, tan tầm anh tới đón em về.”

Kiều Cảnh An nghĩ nghĩ, mình từ đầu đến chân, cũng không có thứ gì cần mình tốn nhiều dầu óc, những chuyện này sớm đã bị Kiều Sâm cùng quản gia thúc thúc sắp xếp xong xuôi. Hiện tại trong cái nhà này, mặc dù không có gã sai vặt hay tỳ nữ chuyên môn theo hầu hạ cậu, nhưng lại làm cho cậu cảm thấy được sự bao bọc quá mức. Cậu cười gật gật đầu: “Ừm, em nhớ rõ rồi.”

Ăn cơm sau, thấy tay phải Kiều Cảnh An động tác đã linh hoạt, Kiều Sâm mới buông lòng, chỉ là vẫn quen gấp cho Kiều Cảnh An không ít món ăn, cho nên nói, loại thói quen này, nuôi thành thì dễ, từ bỏ thì khó, hơn nữa phải có tâm muốn sửa mới được.

Sau khi cơm no, hai huynh đệ đều dựa vào sofa xem TV, cái này tựa hồ đã là thói quen không thể thiếu của Kiều Cảnh An kể từ khi bước chân vào nhà Kiều Sâm.

Xem TV một lúc, Kiều Sâm đứng dậy bưng tới một ly sữa cho Kiều Cảnh An: “Trước khi ăn cơm, anh có nghe em nói phải tham gia trận đấu gì đó, là hoạt động của trường sao?”

Kiều Cảnh An tiếp nhận sữa, tuy cậu đối với sữa không phải vô cùng yêu thích, nhưng nhờ quản gia thúc thúc cứ suốt ngày giảng giải chỗ tốt của các loại sữa, cậu cuối cùng đã có thể hết sức dễ dàng tiếp nhận cái thứ nước mang theo nhàn nhạt mùi ngậy này.

“Dạ, hiệu trưởng nói nửa tháng sau Đại Quốc sẽ đến trường học của bọn em tiến hành giao hữu, đến lúc đó sẽ có một vài trận đấu.” Kiều Cảnh An uống một ngụm sữa, lông mày hơi cau lại: “Nghe nói trận đấu này rất quan trọng.”

Kiều Sâm nhớ tới quốc gia này có vài hành vi không được đẹp cho lắm, nhẹ gật đầu: “Có thể thắng cứ thắng, ngàn vạn đừng nường tay.” Nói xong, lại vuốt vuốt đỉnh đầu Kiều Cảnh An: “Tiểu An cố lên.”

Trầm Tuấn vừa mới bước vào cửa chính của công ty, đã nhìn thấy một nữ nhân dáng người uyển chuyển đứng trước quầy tiếp tân, tuy thấy không rõ tướng mạo cô gái, nhưng thanh âm quả thực rất dễ nghe.

“Tôi là Lâm Thiển, hy vọng có thể giúp tôi gặp sếp của các cô một chút.” Lâm Thiển gỡ kính mắt xuống, nhìn lướt qua bảng đăng ký hẹn trước của công ty Kiều thị, khóe miệng lộ ra một nụ cười chán nản: “Thực phiền toái.”

Cô gái ở quầy tiếp tân sững sờ, lập tức cười nói: “Thực xin lỗi, Lâm tiểu thư, chúng tôi ở đây cũng không có bản đăng ký hẹn trước của cô.”

Lâm Thiển nu cười không thay đổi: “Các cô chỉ cần gọi điện thoại hỏi một chút, tôi nghĩ, sếp của các cô có lẽ sẽ chịu gặp tôi.”

Tiếp tân có chút nghi hoặc, nếu là người có quan hệ tốt với sếp, sao lại không có sổ di động riêng của sếp? Chẳng lẽ nói, nữ nhân này đơn phương theo đuổi sếp? Cô có chút khó xử, lại thấy Trầm Tuấn đang đứng cách đó không xa, nhẹ nhàng thở ra: “Trầm trợ lý, vị Lâm tiểu thư này muốn gặp tổng tài.”

Trầm Tuấn đẩy kính mắt, bắt động thanh sắc liếc mắt đánh giá Lâm Thiển, vươn tay nói: “Chào tiểu thư, tôi là trợ lý của tổng tài Kiều thị – Trầm Tuấn, xin hỏi tiểu thư có việc cần tìm tổng tài sao?”

Lâm Thiển đem kính râm đổi sang tay trái, bắt tay Trầm Tuấn, mỉm cười: “Xin chào, tôi là chủ nhiệm tạp chí EA – Lâm Thiển, là chỗ quen biết cũ của Kiều tổng, vì mới từ nước ngoài trở về, nên không có thời gian

cùng Kiều tổng liên lạc, không biết hiện tại Kiều tổng có rồi không.”

Trầm Tuấn liếc mắt nhìn đồng hồ, nhớ lại thời khóa biểu của Nhị thiếu gia được dán trong văn phòng tổng tài. Sáng nay Nhị thiếu gia hình như không có tiết, nếu hần đoán không sai, hiện tại lúc này Đại thiếu gia hẳn là đang trên đường, không chừng còn dẫn Nhị thiếu gia đi mua thêm một đồng sách về để giúp cậu ấy giết thời gian trong khi ngồi đây.

Bởi vì mấy ngày này bên trong Kiều thị đang tiến hành điều chỉnh, cho nên có nhiều tạp chí muốn đến tìm hiểu cũng là bình thường, chỉ là tổng tài từ trước đến nay không thích tiếp nhận phỏng vấn. Vị nữ chủ biên mỹ mạo này đến tận cùng lấy đầu ra tự tin, không có hèn trước cũng dám trực tiếp đến tìm tổng tài.

Trầm Tuấn thu tay lại, áy náy cười: “Lâm tiểu thư, tổng tài giờ có lẽ còn chưa tới công ty, nếu cô hiện tại có thời gian, có thể đến phòng khách chờ một lát.”

“Anh ta bây giờ còn chưa có tới?” Lâm Thiển có chút đề cao âm lượng, nhưng rất nhanh lại khôi phục nụ cười: “Được rồi, khi nào Kiều tổng đến, xin nhờ Trầm trợ lý báo cho tôi biết một tiếng, vô cùng cảm tạ.” Nói rồi, lấy từ trong túi xách nhỏ của mình ra một tờ danh thiếp mang theo mùi thơm nhàn nhạt.

Lễ phép tiếp nhận danh thiếp, Trầm Tuấn gật đầu nói: “Đương nhiên.” Nói rồi, lập tức chuẩn bị dẫn Lâm Thiển tới phòng khách, dù sao nữ nhân này là chủ biên của một tạp chí lớn, Kiều thị đối với giới truyền thông tuy không coi trọng, nhưng cũng không nên đi đắc tội bọn họ, dù sao, về phần chuyện giải quyết thế nào, cũng phải chờ tổng tài một câu, hần chỉ cần đem sự tình xử lý tốt là được.

“Trầm Tuấn, anh vẫn còn đứng đây sao?” Kiều Cảnh An vừa đi vào công ty đã bắt gặp Trầm Tuấn, mỉm cười mở miệng: “Hiện tại cũng đã 8h20, vậy mà anh còn chưa lên lầu, muộn là phải trừ tiền lương đó.”

Trầm Tuấn bất đắc dĩ, Nhị thiếu gia, cậu có nhiều tiền như vậy, làm gì cứ thích đi nhăm nhe tìm cơ hội vơ vét tiền lương của một trợ lý nhỏ nhỏ như tôi chứ? Hần xoay người cười với Kiều Cảnh An, nói: “Nhị thiếu gia, chào buổi sáng, vừa rồi có mấy việc bận liên một lúc, cho nên tôi còn chưa lên được. Nhị thiếu gia hôm nay như thế nào lại có thời gian tới công ty?” Nói xong, liếc mắt nhìn cánh tay rất cực đã không cần treo của Kiều Cảnh An, vui vẻ rõ ràng vài phần: “Chúc mừng cánh tay cậu đã lành lại.”

Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn cánh tay phải của mình: “Chiều qua đáng lẽ đã có thể cởi bỏ hết băng vải, kết quả ca vẫn còn lo lắng em ở nhà xằng bậy, cho nên bắt em để lại một lớp.”

Đại thiếu gia không phải sợ cậu ở trong nhà xằng bậy, mà chính là sợ cậu ở bên ngoài xằng bậy, Trầm Tuấn đẩy kính mắt: “Tổng tài cũng là quan tâm cậu thôi.”

“Vị này chính là Kiều Nhị công tử?” Lâm Thiển nhìn thiếu niên tuấn mỹ áo trắng trước mắt, mỉm cười nói: “Xin chào, tôi là chủ biên của tạp chí EA.” Cô ngó phía sau Kiều Cảnh An, cũng không nhìn thấy bóng dáng Kiều Sâm.

“Xin chào.” Kiều Cảnh An đối mặt với phụ nữ từ trước đến nay luôn khách khí hữu lễ, hai người bắt tay liền buông ra, mặc dù là lễ tiết, nhưng cậu vẫn có chút không quen cùng nữ tử tay chân thân cận như thế.

Kiều Sâm đi đỗ xe sau, vừa bước vào đại sảnh đã chứng kiến Kiều Cảnh An đang cùng một phụ nữ nói chuyện, bởi vì Kiều Cảnh An che khuất hơn nửa khuôn mặt của người đó, nên anh thấy không rõ người này là ai, chỉ là cau mày đi về phía Kiều Cảnh An.

Những phụ nữ phẩm tính còn không rõ ràng kia, anh sao có thể yên tâm cho bọn họ tới gần Tiểu An —

.....

35. Chương 35 - Tiêu Chuẩn Kén Vợ Kén Chồng

Lâm Thiển nhìn thấy Kiều Sâm đang đi về phía bên này, nụ cười trên mặt chợt sáng lạn vài phần, chân cũng nhịn không được mà bước về phía trước một bước.

“Sao em đi nhanh vậy?” Kiều Sâm đến gần, sờ sờ đầu Kiều Cảnh An, mới cười cười nhìn sang nữ nhân trước mắt, chỉ là cái nhìn này, làm nụ cười trên khóe miệng anh cứng đờ, nhưng lập tức ngữ khí đã trở lại như thường: “Đã lâu không gặp.”

“Sâm...” Trên mặt Lâm Thiển mang theo một chút hoài niệm, nhưng vẫn lạnh lẽo cùng Kiều Sâm bắt tay: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, không biết anh có nguyện ý cho em chút mặt mũi hay không, để em có vinh hạnh được phỏng vấn vị tổng tài thần bí của Kiều thị?” Đối mặt với Kiều Sâm, cứ nói thẳng ra có lẽ so với những lời vòng vo kia còn hữu dụng hơn.

Kiều Sâm buông ra tay Lâm Thiển, phức tạp nhìn cô một cái, lại liếc mắt xuống chiếc đồng hồ trên cổ tay: “Buổi sáng tôi còn có một cuộc họp, nếu Lâm tiểu thư không ngại, có thể chờ tôi một lát.”

Lâm Thiển biết rõ cơ hội này hiếm có, không thể do dự: “Anh có thể cho em cái mặt mũi là tốt rồi.” Cô xem ánh mắt vẫn sắc như trước của Kiều Sâm, tâm tình khẽ giật nhẹ, cô thật không ngờ rằng, Kiều Sâm lại là Thái Tử gia của Kiều thị. Năm đó rời khỏi Kiều Sâm, là lựa chọn có lợi nhất đối với cô. Cô yêu Kiều Sâm, nhưng làm phụ nữ, tại sao phải vì phần tình yêu không biết kết quả này mà hủy đi tương lai của mình? Cô không muốn đem cuộc đời kỳ thác vào một người đàn ông.

Không lâu sau, lúc biết rõ Kiều Sâm là Kiều thị tổng tài, tâm tình của cô rất phức tạp, có lẽ là tự giễu lựa chọn hồi đó của mình, lại cũng có lẽ vì chính mình cảm thấy lòng chua xót. Hai người kết giao gần một năm, đối phương lại chưa từng muốn đem thân phận thật sự nói cho cô biết. Thật không rõ, là cô phản bội phần cảm tình này, hay là Kiều Sâm đối với phần cảm tình này không đủ chân thành.

Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn hai người, sau đó rất ngoan ngoãn bảo trì trầm mặc. Tuy cậu không biết hiện tại tình cảm của hai người như thế nào, nhưng giữa bọn họ hẳn là có chuyện xưa.

Trầm Tuấn ngược lại có chút ngoài ý muốn liếc nhìn cô gái xinh đẹp, thật không ngờ tổng tài lại nhận lời mời phỏng vấn của nữ nhân này, tuy EA là tạp chí quốc tế nổi danh, nhưng việc Kiều Sâm không thích tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông cũng là điều mọi người đều biết. Nữ nhân này có thể làm cho tổng tài đồng ý, chứng tỏ quan hệ giữa cô ta cùng tổng tài vẫn là có chút mờ ám.

Nếu là chỗ quen biết cũ của Kiều Sâm, đương nhiên sẽ cùng Kiều Sâm vào thang máy. Nhân viên tiếp tân A nhìn theo bóng lưng Lâm Thiển, cảm khái nói: “Thì ra dạng nữ nhân mà tổng tài thích là như thế này.”

Nhân viên tiếp tân B một bên đảo qua bản ghi chép đăng ký hẹn, một bên nhàn nhạt mở miệng: “Không chừng là nữ nhân này thăm mền tổng tài, cậu chẳng lẽ không nhìn ra Nhị thiếu gia căn bản đối với cô ta không có phản ứng gì sao? Nếu là tổng tài thích cô ta, phản ứng của Nhị thiếu gia sao lại có thể bình thản như vậy?”

Không khí trong thang máy rất quỷ dị, Kiều Cảnh An cùng Trầm Tuấn trò chuyện câu được câu không, mà Lâm Thiển cùng Kiều Sâm lại nói một tràng. Mỗi lần Kiều Cảnh An khách khí cùng Lâm Thiển đáp lời, ngay lập tức đều sẽ bị Kiều Sâm nhảy vào đem câu chuyện tiếp về phía mình.

Trầm Tuấn nghi hoặc nhìn Kiều Sâm, chẳng lẽ, tổng tài còn lo lắng Nhị thiếu gia có ý với Lâm Thiển? Đại thiếu gia đang ghen?

Bởi vì Kiều Sâm có cuộc họp phải tiến hành, cho nên Trầm Tuấn cũng theo hỗ trợ xử lý bản ghi chép. Trước khi vào phòng họp, Kiều Sâm liếc nhìn Kiều Cảnh An cùng Lâm Thiển, mới mặt vô biểu tình đi vào cửa.

Dẫn Lâm Thiển tới phòng tiếp khách, Kiều Cảnh An theo thói quen rót trà, đưa đến trước mặt cô, khách khí nói: “Lâm tiểu thư, mời dùng trà.”

Lâm Thiển nhìn chén trà gốm sứ trước mặt, cười nói: “Nhị thiếu gia không cần khách khí như thế, tôi cùng Sâm quen biết đã nhiều năm.”

Kiều Cảnh An cười cười, không tiếp lời về chuyện này. Thái độ của Kiều Sâm đối với nữ nhân này còn chưa rõ ràng, cậu làm đệ đệ, đương nhiên sẽ không nhúng tay nhiều vào những chuyện đó. Hơn nữa cậu hiện tại cũng đã dần dần hiểu được địa vị và quyền lực của Kiều Sâm, nữ nhân này là thật lòng tình ý hay còn vì nguyên nhân gì khác cậu cũng không thể biết rõ. Cho nên... có lẽ tốt nhất là cậu không nên vội đi nhận chỉ dẫu bừa thì hơn.

Lâm Thiến thấy Kiều Cảnh An không nói tiếp, trên mặt vờ như cũng không chú ý, nâng chén trà lên uống một ngụm: “Nhị thiếu gia pha trà thật ngon.”

Kiều Cảnh An khách khí cười: “Làm cho Lâm tiểu thư chê cười rồi.” Khen tặng cũng không ích gì đâu, cậu sẽ không tùy ý cho một nữ nhân vào cửa, Kiều Nhị thiếu gia trong lòng oán thầm.

“Nhị thiếu gia khiêm tốn.” Lâm Thiến thấy Kiều Cảnh An nụ cười ôn hòa, cảm thấy trong lòng khê động: “Chỉ là trước kia Sâm thích uống cà phê, không nghĩ tới bây giờ lại chuyển sang uống trà.” Trước kia chính mình cũng rất hay pha cà phê, những lúc Kiều Sâm sau khi đi làm thêm trở về, thỉnh thoảng sẽ làm một cốc. Không nghĩ tới bây giờ đối phương thậm chí ngay cả cà phê cũng không uống nữa.

Kiều Cảnh An nghe xong lời này, ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Thiến, mỉm cười mở miệng: “Cà phê đối với thân thể không tốt, huống chi uống trà còn có tác dụng ngưng thần tĩnh khí, từ bỏ cái tật xấu này cũng tốt.”

Lâm Thiến nụ cười cứng đờ: “Cà phê những khi mệt mỏi cũng giúp tinh thần tỉnh táo.”

Kiều Cảnh An cười cười, từ chối cho ý kiến. Cậu bây giờ đối với cái từ ‘truyền thông’ này đã có chỗ am hiểu, vị nữ tử này nếu là đến phỏng vấn huynh trưởng, cậu đương nhiên không thể nói quá nhiều chuyện có liên quan tới Kiều Sâm, ai biết nữ nhân này có thể sẽ xuyên tạc ra cái gì.

Lâm Thiến cũng đã nghe qua về chuyện huynh đệ Kiều thị không hợp nhau, nhưng cô thật không ngờ Kiều Sâm lại quan tâm tới Kiều Cảnh An đến mức này. Trong trí nhớ của cô, những lúc Kiều Sâm làm việc, là cực không thích có người quấy rầy. Ngay cả cô, trước kia, trong khoảng thời gian những khi Kiều Sâm bận rộn, cũng không dám đi làm phiền anh. Hơn nữa theo những gì cô biết, Kiều Sâm luôn nghiêm cẩn chăm chú, bất cứ ngôn ngữ (không nói lời vô nghĩa, đùa giỡn), nhưng hôm nay lại có thể nhìn thấy Kiều Sâm so với trong trí nhớ ôn hòa không ít, cô thậm chí còn chứng kiến Kiều Sâm nhiều lần nở nụ cười với người đệ đệ này.

Thời gian thật sự là một thứ thần kỳ, có thể biến người luôn nghiêm khắc kia hiện tại trở thành cái dạng này.

Lâm Thiến không thích trà lắm, nhưng lúc uống trà cũng không có nửa phần do dự, vô luận như thế nào, cô đều không muốn chỉ vì loại chuyện nhỏ nhặt như một chén trà này, lại khiến Kiều gia Nhị thiếu gia có ấn tượng xấu về mình. Điều làm cho cô có chút bức bối chính là, người bình thường nếu biết cô là chỗ quen biết cũ của Kiều Sâm, chắc chắn sẽ có chút tò mò về chuyện này, mà vị Nhị thiếu gia kia thậm chí ngay cả một câu cũng không hỏi, cứ như không thêm để ý chút nào vậy.

Cũng may Kiều Cảnh An mặc dù không tiếp lời của Lâm Thiến, nhưng đối với phụ nữ cậu vẫn là lễ phép, cuối cùng cũng không để cho cuộc nói chuyện lạnh xuống, chuyển sang nói về một số chủ đề lật vạt, ví dụ như tác phẩm nổi tiếng hiện nay là gì, hay ví dụ như ở đâu có động vật kỳ quái, hai người cũng bàn tán sôi nổi được hơn một giờ.

Kiều Sâm đẩy cửa vào phòng tiếp khách, liền nghe được thanh âm mang theo vui vẻ của Kiều Cảnh An.

“Bản thân tôi ưa thích những cô gái thanh nhã ôn nhu hơn, nữ nhân quá mức xinh đẹp, e rằng trong nội tâm sẽ càng ẩn chứa nhiều thứ không đẹp.”

Thanh nhã ôn nhu? Kiều Sâm khê nhíu mày, đi vào trong phòng: “Thật có lỗi, làm cô đợi lâu.”

Lâm Thiến thấy Kiều Sâm tiến đến, vội vàng cười nói: “Anh công tác bề bộn, em hiểu, ngược lại là em đã đến quấy rầy.”

Kiều Sâm ngồi xuống bên cạnh Kiều Cảnh An, sờ lên chén trà đã hơi lạnh trước mặt cậu, khê nhíu mày: “Trà nguội rồi, em không thể uống nữa.” Nói rồi, lập tức đứng dậy rót ba chén trà nóng, mới lại ngồi xuống.

“Hiện tại bắt đầu đi.” Kiều Sâm liếc mắt nhìn đồng hồ: “Tôi còn có nửa tiếng.” Mười giờ gì đó, chắc phải bảo Trầm Tuấn mang chút điểm tâm lên, buổi sáng hôm nay Tiểu An ăn được quá ít.

Lâm Thiến nghe được ngữ khí giải quyết việc chung của Kiều Sâm, nụ cười trở nên có chút miễn cưỡng, từ trong túi lấy ra sổ ghi chép cùng bút ghi âm: “Trì hoãn thời gian của Kiều tổng tài rồi.” Nói rồi, liền nở nụ cười mang tính nghề nghiệp: “Chúng tôi cũng biết, Kiều tổng tài ba năm trước đây luôn ở nước ngoài, sau

này trở về công ty gia đình làm quản lý, hiện tại lại làm tổng tài Kiều gia, vậy anh có cảm nhận được điều gì mới mẻ không?”

Kiều Sâm liếc mắt sang Kiều Cảnh An bên cạnh, thấy cậu đang bưng chén uống trà, bộ dáng lười biếng, như một con mèo vừa tỉnh ngủ, không khỏi khoe miệng gọi lên chút ít vui vẻ: “Mới mẻ chính là trước kia mọi người gọi tôi là Kiều quản lý, hiện tại lại gọi tôi là tổng tài.”

Lâm Thiến cười cười: “Kiều tổng thật biết nói đùa.” Cô chú ý tới Kiều Sâm mỉm cười, tay viết chữ có chút nguệch ra, đem dấu chấm câu kéo lê một thành một cái đuôi thật dài.

Tiếp theo đều là hỏi vài câu về vấn đề phát triển của công ty trong tương lai, mà Kiều Sâm cũng bất quá chỉ là trả lời qua loa, coi như không mặn không nhạt.

“Ai cũng biết Kiều Sâm anh là một doanh nhân thành công trong giới, đương nhiên sẽ có rất nhiều phụ nữ ái mộ, hiện tại chắc anh đã có một bạn gái xinh đẹp?”

“Có thể là tôi công tác quá bận rộn, đến nay còn chưa phát hiện có phụ nữ nào đối với tôi có lòng ái mộ.”

Lâm Thiến ánh mắt phức tạp nhìn Kiều Sâm uống một ngụm trà, vừa cười vừa hỏi: “Như vậy trong lòng của Kiều tổng, mong muốn dạng phụ nữ như thế nào?”

Kiều Cảnh An chớp chớp hàng lông mi, thay đổi một tư thế ngồi, đem chén trà đặt xuống bàn, hướng lỗ tai sang phía Kiều Sâm bên cạnh, nghe ngóng.

Kiều Sâm chú ý tới hành động mờ ám của Kiều Cảnh An (nghe trộm), khoe miệng khom khom: “Người tôi yêu, không nhất định phải xuất chúng, cũng không nhất định phải thập toàn thập mỹ. Chỉ cần trong lòng người ấy tôi là quan trọng nhất, ở trước mặt tôi thuần túy không che dấu điều gì.”

Nụ cười trên mặt Lâm Thiến trở nên càng thêm miễn cưỡng: “Thì ra Kiều tổng rất thích những cô gái đơn thuần.” Anh ấy vẫn đang có ý trách cứ chuyện quá khứ kia sao.

Kiều Sâm vô tâm cười cười: “Không, người tôi yêu không nhất định phải đơn thuần, không nhất định phải thiện lương đến mức khiến người ta cảm động, tôi chỉ muốn người ấy khi đứng trước tôi lộ ra một mặt chân thật nhất là được rồi.”

Lâm Thiến sắc mặt có chút trắng bệch: “Làm người yêu của Kiều tổng, nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Kiều Sâm xoa xoa đỉnh đầu thiếu niên còn đang vểnh lỗ tai lên nghe ngóng: “Có lẽ người hạnh phúc nhất phải là tôi mới đúng.”

Lâm Thiến tay cầm bút ghi âm run run, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười: “Cám ơn Kiều tổng hôm nay đáp ứng lời mời phỏng vấn của tôi, không biết Kiều tổng có nguyện ý cho tôi chụp một tấm hình hay không?”

Kiều Sâm quay đầu nhìn về phía Kiều Cảnh An: “Tiểu An, cùng anh chụp tấm hình được không?”

Kiều Cảnh An mặc dù không thích chụp ảnh lắm, bất quá đối với yêu cầu của Kiều Sâm, cậu thường không cự tuyệt, nhẹ gật đầu, còn chưa nói một lời, đã bị Kiều Sâm nắm ở vai.

Lâm Thiến cũng không chú ý, có tấm hình chung của hai huynh đệ, bản thảo phỏng vấn sẽ có càng nhiều nội dung có thể viết, dù sao quan hệ giữa Kiều gia hai huynh đệ cũng là chuyện được nhiều người chú ý.

Lấy ra cameras, bấm nút, trên màn hình, nam nhân đang cùng thiếu niên mỉm cười nhìn nhau, dường như trong mắt của bọn họ chỉ có lẫn nhau. Lâm Thiến mở mắt nhìn chằm chằm ảnh chụp, cất kỹ cameras, đưa cho Kiều Sâm danh thiếp sau liền thức thời đứng dậy cáo từ.

Chờ Lâm Thiến đi khuất, Kiều Cảnh An mới quay sang nói chuyện với Kiều Sâm, biểu tình nghiêm trọng: “Ca, quản gia thúc thúc nói, phụ nữ bây giờ tâm tư đều rất phức tạp, anh muốn một cô gái đơn thuần không che dấu đối với anh... có lẽ có chút khó, nếu không giảm yêu cầu xuống một chút, em sợ anh sẽ lẻ loi một mình.”

Kiều Sâm nghe xong lời này, cắn răng: “Không sao, anh còn có em.”

Kiều Cảnh An gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời của Kiều Sâm, an ủi vỗ vỗ vai anh: “Ừm, chờ anh sau khi kết hôn em mới thành hôn.” Huỳnh trưởng thành thân xong, đệ đệ mới có thể đàm hôn sự, loại chuyện này vốn là quan niệm từ trước tới nay của Kiều Nhị thiếu gia.

Vốn đang nộ khí bừng bừng, Kiều Sâm vừa nghe đến câu này sau, đột nhiên lộ ra một tia cười: “Được.” Nếu anh cả đời không kết hôn, không phải em sẽ mãi ở lại bên anh?

Thấy Kiều Sâm cười đến vui vẻ, Kiều Cảnh An cũng cao hứng giương môi lộ ra một nụ cười. Xem ra lời an ủi của mình thật là hữu dụng, hai người độc thân chung quy vẫn hơn là một người lười thủ, ‘người nào đó’ sẽ không còn sợ lòng tự tôn bị đá thương a.

.....

36. Chương 36 - Đại Thiếu Gia, Anh Thực Tịch Mịch

Cơm trưa qua đi, Kiều Sâm đưa Kiều Cảnh An đến trường học, vừa xuống xe đã lập tức thấy có mấy nam sinh nữ sinh xông tới, anh vốn tưởng rằng những người này định đến gây phiền toái, ai ngờ bọn họ lại cười tủm tỉm cùng đệ đệ nhà mình chào hỏi.

Kiều Sâm chỉ kịp nghe được một câu “Ca ca, gặp lại sau”, đã thấy đệ đệ nhà mình cùng mấy người này đi mất. Anh đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng, đệ đệ nhà mình ngoan ngoãn như vậy, mấy nam sinh đó liệu có thể bắt nạt thẳng bé hay không, còn mấy nữ sinh kia có phải vì tiền mà tiếp cận Tiểu An?

Càng nghĩ càng bất an, khiến Kiều Sâm cơ hồ đã quên mất đôi chân đệ đệ nhà mình có lực sát thương ghê gớm đến mức nào, cũng quên mất đệ đệ nhà mình đối đãi với nữ tử từ trước đến nay luôn lễ phép nhưng đều biết giữ khoảng cách.

.....

Giữa trưa, Trầm Tuấn nhìn thấy tổng tài nhà mình đảm đương vai trò của một ca ca gương mẫu, dẫn Nhị thiếu gia đi ăn cơm trưa, lại còn đưa Nhị thiếu gia đến tận trường học mới lái xe trở lại công ty. Lăn qua lăn lại mãi như vậy, 3 tiếng đã trôi qua.

Trước kia hồi tổng tài còn chăm chỉ lao đầu vào làm việc, tinh thần của hắn có áp lực. Hiện tại tổng tài rất cục phờn phờ giống tổng tài nhà khác thì... lại là thân thể của hắn có áp lực. Hiện giờ lượng công việc của hắn đã chồng chất tăng vọt, chỉ có tiền lương lại trì trệ không tiến, cho nên vấn đề cấp bách bây giờ là phải kháng nghị tiền lương.

Lúc hắn vào văn phòng tổng tài, chuẩn bị khéo léo nhắc tới chuyện tăng tiền lương với sếp thì... phát hiện sếp nhà mình sắc mặt âm trầm, lông mày hắn chau lên, xem ra lại là Nhị thiếu gia làm ra chuyện gì không tốt, bằng không tổng tài như thế nào lại lộ ra vẻ mặt như thế.

Kiều Sâm thấy Trầm Tuấn đi đến, cau mày mở miệng: “Trầm Tuấn, cậu nói xem, làm thế nào có thể tránh cho Tiểu An tiếp xúc với những người không đúng đắn kia?”

Trầm Tuấn nghe vậy biến sắc, chẳng lẽ Nhị thiếu gia bệnh cũ lại tái phát: “Tổng tài, Nhị thiếu gia lại đàn đúm cùng mấy người trước kia sao?”

Kiều Sâm lắc đầu: “Không có, chỉ là hôm nay chứng kiến Tiểu An vừa xuống xe đã bị một đám người kéo đi, tôi sợ bọn họ đem thẳng bé dạy hư.”

Trầm Tuấn kéo lên khóe miệng, vội ho một tiếng: “Anh có thể đem Nhị thiếu gia nhốt trong nhà, hoặc là ngày ngày đều bám theo cậu ấy.”

Kiều Sâm nhíu mày: “Tôi sao có thể giam cầm tự do của Tiểu An.”

Trầm Tuấn lại nói: “Nếu không thì... bố trí người ở bên Nhị thiếu gia, giám thị cậu ấy?”

Kiều Sâm mày nhíu lại càng chặt hơn: “Tiểu An là đệ đệ của tôi, không phải kẻ địch.”

Trầm Tuấn thở dài: “Tổng tài, Nhị thiếu gia đã là người lớn, cậu ấy biết rõ người nào đối tốt với mình, người nào là lợi dụng mình, anh không cần quá lo lắng, rồi cậu ấy cũng sẽ phải học cách sống tự lập.”

Kiều Sâm gần như quát lên: “Tiểu An tại sao phải tự lập? Thằng bé có thể sống cùng một chỗ với tôi.” Nghĩ đến Kiều Cảnh An sau này sẽ bị một nữ nhân không hiểu ra sao vồ lấy, cướp đi, lông mày của anh nhíu căng đến sắp chạm được vào nhau: “Tôi sẽ không để cho Tiểu An phải sống một mình, cũng sẽ không bao giờ cho phép những người không hiểu ra sao tới gần thằng bé.”

Trầm Tuấn trầm mặc đẩy gọng kính lên sống mũi, tổng tài, anh chỉ là tịch mịch.

.....

Kiều Cảnh An được tuyển làm cầu thủ cho trận đấu bóng giao hữu cùng Đại Quốc, tin tức đó khiến cho toàn bộ người trong đội bóng không thể tin được, bất quá đội viên đội bóng cùng đội cổ động viên ngược lại đối với Kiều Cảnh An rất nhiệt tình, tiết học buổi chiều vừa mới chấm dứt, vài người đã tới đứng ở cửa phòng chờ cậu.

Kiều Cảnh An nhìn mấy người ngoài cửa phòng học, bọn họ vì muốn tìm mình, chỉ sợ ngay cả thời khoá biểu của mình đều đã học thuộc, giữa trưa vừa mới chặn đường mình một lần, hiện tại lại tới nữa rồi. Minh rõ ràng cũng đã đáp ứng, vậy mà những người này còn khẩn trương như vậy là sao? Nghĩ cậu là người nói không giữ lời?

Mặc dù cảm thấy có chút mất hứng, nhưng cậu vẫn cùng Lâm Thư và những người này đi ra khu nhà học. Lâm Thư đưa cậu đến phòng nghỉ cách sân bóng không xa để thay đồng phục, nhân tiện cũng cẩn thận nói cho cậu một số luật bóng đá, chỉ là khi hắn đã nói xong được một nửa, Kiều Nhị thiếu gia chợt mỉm cười mở miệng: “Đêm qua tôi cũng có đọc các quy tắc trong thi đấu bóng đá, đã thuộc hết rồi.”

Lâm Thư kéo ra khóe miệng: “Vậy sao nãy giờ cậu không nói cho tôi?”

Kiều Cảnh An chăm chú nói: “Tôi chỉ là muốn đối chiếu qua một chút, xem tư liệu tra được trên máy vi tính với lời cậu nói có chỗ nào khác nhau hay không thôi.”

Lâm Thư:..... Hắn đến tốt cùng là tạo ra nghiệt chủng gì mới gặp được người này. Trước khi mất trí nhớ thì gây chuyện thị phi làm cho người ta nhìn thấy đã chướng mắt. Sau khi mất trí nhớ, không gây chuyện, nhưng mỗi lần mở miệng lại làm cho người ta tức chết. Chắc sau này mỗi khi đến trường, hắn phải treo trên người một tấm bảng ghi rõ: “Nắm móc và Kiều Cảnh An cấm được tới gần”.

Đến sân bóng, Kiều Cảnh An mới phát hiện huấn luyện viên của bọn họ lại chính là ông chú kỳ quái hôm trước. Cậu liếc mắt nhìn ông chú mang nụ cười sáng lạn trên mặt, khẽ nhíu mày, người này thật có thể huấn luyện bóng đá được sao?

Dương Quảng nhìn thấy Lâm Thư và Kiều Cảnh An cùng nhau xuất hiện, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Nếu là những học sinh am hiểu đá bóng khác, việc gọi bọn họ gia nhập hoàn toàn không có vấn đề. Chỉ là hai vị này đều là thiếu gia có tiền, vốn cho là có chút ít khó khăn, nhưng hôm nay lại có thể nhìn thấy bọn họ tới đây, chứng tỏ hai người này quả thực đều là thanh niên yêu nước a.

“Thầy Dương.” Lâm Thư lễ phép chào hỏi Dương Quảng, thuận tiện giới thiệu qua về thân phận của ông cho Kiều Cảnh An.

“Chào thầy Dương.” Kiều Cảnh An ngoan ngoãn gật đầu, chợt nhìn thấy hơn mười thành viên đội bóng cao lớn đã đứng ở bên cạnh, lại nhìn lại mình cùng Lâm Thư, thể trọng của thân xác này thực ‘có chút’ chênh lệch a.

Thấy người đã đến đủ, Dương Quảng cũng không lãng phí thời gian nữa, sau khi để hơn mười thành viên giới thiệu, liền bắt đầu giúp Kiều Cảnh An học những động tác cơ bản, mà những người khác thì luyện tập đấu đối kháng.

“Này, cậu đang nhìn gì vậy?” Luyện đá được một lúc, các thành viên bắt đầu ngồi xuống nghỉ ngơi, Xà Khương cũng là một thành viên của đội bóng này, hắn huých huých tay Lâm Thư, có chút thở gấp nói: “Tôi còn mệt mỏi như vậy, mà cậu vẫn còn có tinh lực ngắm mỹ nữ sao?”

“Cậu mới nhìn mỹ nữ.” Lâm Thư hất cằm: “Xem cậu ta kìa.”

Xà Khương theo phương hướng nhìn lại, chỉ thấy Kiều Cảnh An đang không ngừng luyện tập một số động tác cơ bản, không có chút nào tỏ ra mệt mỏi.

“Cậu ta nghĩ mình là người máy sao, cũng không cần thở?” Xà Khương nâng cao âm lượng, làm cho bốn phía những đội viên khác cũng chú ý tới. Nhìn động tác thuần thục giữ bóng của Kiều Cảnh An, bọn họ vốn có chút tâm tính bất bình lúc này cũng tăng thêm vài phần bội phục, động tác điều khiển bóng của cậu ta so với bọn họ làm tốt hơn nhiều.

Mấy người cứ như vậy nhìn chằm chằm Kiều Cảnh An không ngừng dẫn bóng, đảo bóng, sút bóng. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lâm Thư lông mày dần dần nhíu lại, người này là ngu ngốc sao? Không biết nghỉ ngơi?

Mặt khác vài cầu thủ mặt cũng lộ vẻ bội phục, một người trong đó nói: “Có lẽ, chúng ta nên bảo cậu ta nghỉ ngơi một chút?” Bại gia tử, kỳ thật cũng là một người chăm chỉ đến vậy sao? Nào có như trong truyền thuyết nói, làm cho người ta chán ghét?

Kiều Cảnh An đá bóng lên, sau đó nhảy người lên không, tung chân đá, quả bóng xé gió bay vào cầu môn, hai tay của cậu chống nạnh, khom người thở, hiện tại tổ chức của thân thể này thật sự quá kém, còn chưa tới một canh giờ, đã suy yếu thành cái dạng này. Nếu là kiếp trước, đừng nói một canh giờ, cho dù là nửa buổi sáng, cũng sẽ không đến nỗi phải thở dốc như vậy.

“Cầm lấy đi.” Một chai đồ uống được đưa tới trước mặt cậu, Kiều Cảnh An quay đầu liền chứng kiến vẻ mặt không được tự nhiên của Lâm Thư.

Kiều Cảnh An tiếp nhận đồ uống, thấy Lâm Thư giữa đầu uống một chai khác, lo lắng mở miệng: “Anh của tôi nói, vừa vận động xong mà uống nước ngay thì đối với thân thể sẽ không tốt.”

“Khụ khụ.” Lâm Thư bị câu này làm sặc, hắt một phen giật lại đồ uống trong tay Kiều Cảnh An: “Cậu không thích uống thì trả tôi.” Nói xong, xoay người rời đi.

“Tôi không bảo là không uống, chỉ là muốn nói cho cậu biết uống bây giờ không tốt thôi.” Kiều Cảnh An thấy hần tức giận, bất đắc dĩ đi theo giải thích: “Cậu đừng tức giận, tôi thật sự không có ý tứ gì khác.”

“Cậu mới tức giận ấy!” Lâm Thư ý thức được chính hần lại đi làm một hành động rất ngây thơ, đem cái chai nhét trở lại trong tay Kiều Cảnh An: “Uống chết cậu đi!”

“Sau khi vận động tôi không uống nước, làm sao có thể uống chết được.” Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn chai nước trong tay Lâm Thư đã vơi hơn phân nửa, sau đó trầm mặc (cẩn thận cậu mới bị uống chết đó...).

Lâm Thư khuôn mặt từ trắng chuyển thành xanh, đ** m*, hần chỉ biết, đối tốt với người này, chính là tàn nhẫn với chính mình!

Cách đó không xa, Xà Khương nhìn một màn này, vịn trán, cái cảnh tượng này muốn gọi là chữ bát ( ) (chữ ‘bát’ có hình dáng như 2 người đang xoay lưng vào nhau, ý chỉ 2 người luôn đối nghịch nhau) cũng không hợp. Lâm Đại Thiếu gia, hình tượng hoàng tử sân trường của cậu đã bị hủy. Liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An vẫn mỉm cười như cũ, Xà Khương đột nhiên cảm thấy, Kiều Cảnh An mất trí nhớ, có lẽ chính là sự trả thù đối với Lâm Thư, bằng không từ trước đến nay luôn ưu nhã hữu lễ như Lâm Thư như thế nào sẽ làm ra loại chuyện ngây thơ này. Quả nhiên, đây là báo ứng trong truyền thuyết sao?

.....

Trầm Tuấn ngạc nhiên phát hiện, thời gian đã đến sáu giờ chiều, tổng tài nhà mình lại không có ý muốn rời đi, hần nghi hoặc nhìn người nào đó vẫn đang chăm chỉ làm việc, chẳng lẽ nói Nhị thiếu gia đi theo người khác, bỏ lại tổng tài thui thủi một mình nên anh ấy phải lấy công việc ra để giải buồn?

Ôm tập văn kiện tiến vào, Trầm Tuấn nói: “Tổng tài, đoàn đại biểu công ty Á Châu của Mỹ sáng ngày mai sẽ đến, thời gian tôi đã sắp xếp xong xuôi.”

Kiều Sâm nhẹ gật đầu, tiếp nhận văn kiện: “Tôi biết rồi, cậu đi ra ngoài đi.”

Trầm Tuấn liếc mắt nhìn Kiều Sâm, vội ho một tiếng: “Tổng tài, hiện tại đã 6:30.”

Kiều Sâm ngẩng đầu, khiêu mi: “Điện thoại di động của tôi và đồng hồ đều chưa có bãi công.” Chẳng lẽ vị trợ lý này của mình đặc biệt rảnh rỗi đến báo giờ cho mình, là muốn đồng hồ thất nghiệp hết sao?

Trầm Tuấn sờ sờ cái mũi, xoay người yên lặng ra khỏi văn phòng, xem ra tổng tài nhà mình thật sự đã bị Nhị thiếu gia vứt bỏ.

Chờ Trầm Tuấn đi khỏi, Kiều Sâm lấy điện thoại di động ra, ấn 1 phím, số thiết kế mặc định của ‘người nào đó’ nhanh chóng được kết nối.

“Tiểu An, khi nào thì buổi huấn luyện chấm dứt?” Anh liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, rặng mây đỏ đã nhuộm đầy trời.

“Chờ một chút, anh lập tức lấy xe tới đón em.” Khép lại nắp điện thoại, vợ lấy áo vest, Kiều Sâm không chút do dự đem văn kiện ném sang một bên.

Trầm Tuấn nghe được tiếng cửa đóng mở bên cạnh phòng làm việc của mình, đưa mắt nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Kiều Sâm, vừa rồi là ai thần nhiên như vậy, kết quả mình vừa mới quay người lại đã đi rồi? Chẳng lẽ nói, không phải Nhị thiếu gia và tổng tài mâu thuẫn, mà là điện thoại cùng đồng hồ của tổng tài bãi công?

.....

Lúc Kiều Sâm tới, đám người vẫn còn đang chạy trên sân bóng, tầm mắt của anh rơi vào trên người một thiếu niên có dáng người mảnh khảnh cùng làn da trắng nõn, nhìn cậu đem bóng đá một cước bay vào cầu môn, lại nhìn mấy đồng đội đem cậu ôm vào chính giữa, trong lòng của anh ngoại trừ tự hào còn có chua xót. Ở nơi mà anh không nhìn thấy, thiếu niên này đã trở nên càng ngày càng chói mắt. Có lẽ một ngày nào đó, những người khác cũng sẽ phát hiện thiếu niên ấy tuyệt vời đến mức nào. Có lẽ có một ngày nào đó, thiếu niên ấy sẽ rời khỏi anh.

“Ca.” Kiều Cảnh An chợt nhận thấy Kiều Sâm, chạy nhanh đến trước mặt anh, trên khóe miệng còn mang nụ cười sáng lạn: “Bọn em vừa đá xong, ca đến đây bao lâu rồi?”

“Vừa mới đến.” Lau mồ hôi trên trán thiếu niên, cởi áo vest chuyển sang mặc cho cậu: “Khoác vào, phải để ý sức khỏe.” Ít nhất, giờ phút này người ở bên cạnh Tiểu An vẫn là mình.

Kiều Cảnh An cũng không để ý, cười cười, xốc xốc lên chiếc áo mà đối với chính mình mà nói hơi có vẻ rộng thùng thình: “Chúng ta về nhà a.”

Kiều Sâm khóe miệng cong cong: “Ừ, về nhà.” Vuốt vuốt mái tóc bị mồ hôi làm ẩm ướt của thiếu niên: “Vừa rồi Tiểu An sút bóng anh đã nhìn thấy, rất đẹp.”

Kiều Cảnh An nghe vậy, đường cong trên khóe miệng trở nên càng thêm rõ ràng: “Em còn muốn đá hay hơn.” Sau đó lại liếc mắt nhìn phòng nghỉ cách đó không xa: “Em đi thay quần áo, anh đứng ngoài cửa phòng chờ em chút được không?”

Kiều Sâm cười cười, cầm tay của cậu: “Được, đi thôi.”

Lâm Thư nhìn theo bóng lưng Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An, ánh mắt tối ám: “Hừ, đều lớn như vậy rồi, còn muốn anh tới đón.”

Xà Khương có chút cảm khái nói: “Có lẽ vụ đánh cuộc kia, Kiều Cảnh An cũng không nhất định thất bại.” Nếu như Kiều Sâm hiện tại làm những điều này đều là diễn trò, thì thật đúng là đáng sợ.

Lâm Thư sau khi trầm mặc nửa ngày, mới ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiều đã chậm rãi mất đi tiên diễm, nhuộm một màu trầm: “Không thua... thì tốt.” Ít nhất có thể làm cho hắn tin tưởng, loại cảm tình gia đình này có lẽ là có thực.

.....

37. Chương 37 - Cùng Giường Chung Gối

Buổi tối khoảng mười giờ gì đó, Kiều Sâm nằm ngòai ở đầu giường, trên tay cầm một quyển sách, lại đọc thể nào cũng không thể vào đầu. Nhớ lại buổi chiều khi được chứng kiến Kiều Cảnh An đá bóng với thân thể tràn đầy sức sống, còn có nụ cười sáng lạn kia, nội tâm anh liền cảm thấy ê ẩm đau nhức.

Loại cảm xúc này tuy khiến Kiều Sâm thấy sợ hãi, nhưng cũng hiểu được nó đại biểu cho cái gì. Khép lại cuốn sách tâm lý trong tay, anh xoa thái dương hai bên trán, nếu một quyển sách có thể bóp chết thứ tình yêu trái với luân thường đạo lý này, anh sẽ không ngại dùng tiền mua cả nhà sách luôn.

Sau khi cùng Lâm Thiến chia tay, mặc dù có chút thất vọng, nhưng Kiều Sâm cũng không đến nỗi quá đau khổ như người khác, bởi vì anh quá mức lý tính, cho nên khi đối mặt với những chuyện này, anh vẫn có thể bình tĩnh suy xét.

Vài người bạn tốt nói anh không hiểu chuyện tình cảm, anh chỉ toàn cười nhạt. Nhưng mãi tới bây giờ, anh mới hiểu được, tình yêu chân chính đích xác không thể cân nhắc bằng lý tính. Lúc anh dùng lý tính như vậy đối đãi với Lâm Thiến, như vậy nguyên nhân chia tay là bởi vì sự nghiệp, hay chỉ là không yêu?

Sao anh lại có thể đi yêu đứa em trai có quan hệ huyết thống với chính mình được? Nhắm mắt lại, trong đầu lại nhớ đến gương mặt tươi cười của người thiếu niên ấy, anh nặng nề thở ra một hơi, chuẩn bị tắt đèn ngủ, lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Ca, bình nước nóng trong buồng tắm phòng em bị hư rồi, em có thể mượn dùng buồng tắm chỗ anh chút được không?” Kiều Cảnh An thò đầu vào từ sau cánh cửa, mang theo nụ cười ôn hòa trên mặt.

Kiều Sâm nao nao, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười: “Còn đứng ngoài đó làm gì, mau vào đây.” Tay lại có chút phát run.

Kiều Cảnh An đi một đôi dép bông, mặc một chiếc áo choàng tắm màu sáng đi đến. Cậu bình thường rất ít khi vào phòng của Kiều Sâm. Trong nhận thức của cậu, chủ nhân không ở mà lại vào phòng của người ta là một chuyện cực không lễ phép. Huống chi trước kia hai huynh đệ còn xảy ra tranh chấp về tài sản, cậu vào phòng nếu là xảy ra chuyện gì, thì đó sẽ là chuyện như thế nào cũng không thể thanh minh. Tùy ý quét mắt nhìn qua bày trí trong căn phòng, cũng không tò mò nhiều, cậu ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh, chớp chớp mắt nhìn Kiều Sâm: “Em có thể dùng sao?”

Kiều Sâm ngẩng nhìn cái cổ trắng nõn của cậu, bóng tối trong con ngươi càng sâu, khe dờ đi ánh mắt, khóe miệng mang cười nói: “Em cứ ngồi đó trước đi, anh đi xả nước tắm cho em.”

Kiều Cảnh An vội vàng đứng lên nói: “Không cần, tự em làm cũng được.” Khiến huynh trưởng phải đi làm hộ mình những chuyện này, cậu dù sao cũng có chút ngại ngùng, vội ho một tiếng, đi vào phòng tắm.

Kiều Sâm nhìn cửa phòng tắm bị đóng, bởi vì hiệu quả cách âm rất tốt, anh chỉ có thể nghe được tiếng nước mơ mơ hồ hồ. Đứng ở bên giường, nhưng anh lúc này lại không thể di chuyển dù chỉ một bước. Nhìn cánh cửa đóng chặt, những hình ảnh ‘không trong sáng’ như thế nào cũng không ngừng hiện lên trong đầu anh.

Hít sâu một hơi, anh mở cửa ban công, đi ra sân thượng bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một vòng loan nguyệt (trăng khuyết) đọng giữa bầu trời, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy lạnh lẽo.

Nhiệt độ bên ngoài giúp anh dần dần dề xuống những suy nghĩ đang nhiễu loạn trong nội tâm, tay vịn lan can dần dần trắng bệch. Rõ ràng đối với em trai của chính mình có tâm tư không nên có vậy mà cũng không nguyện buông tay, anh như vậy, sợ là còn điên rồ hơn so với Kiều Cảnh An trước khi mất trí nhớ.

Kiều Cảnh An tắm rửa xong đi ra, liếc mắt nhìn chiếc giường lớn màu xanh đậm, người không ở trên giường, lại liếc quanh một vòng, mới phát hiện Kiều Sâm đang đứng ở ngoài ban công, trông bóng lưng ấy của Kiều Sâm, không hiểu sao cậu lại cảm thấy anh có chút cô tịch. Cậu khoác khăn tắm lên cổ, đi đến sau lưng anh: “Ca, anh đứng đây nhìn gì vậy?”

Hương dầu tắm nhàn nhạt truyền vào trong mũi, hòa cùng nhiệt khí đang lan tỏa ra từ người thiếu niên, Kiều Sâm cảm giác nhiệt độ thân thể của mình vừa mới hạ xuống lại lần nữa nóng lên, anh không dám quay đầu lại, chỉ nói: “Ngắm trăng.”

Kiều Cảnh An ngẩng đầu liếc mắt nhìn vầng trăng lưỡi liềm cong cong, vừa lau tóc vừa đến bên cạnh Kiều Sâm: “Ánh trăng không tròn vẹn càng nhìn càng làm cho người ta cảm thấy tịch mịch, còn không bằng xem ánh trăng viên mãn không sút mẻ, tựa như con người vậy, so với việc truy cầu một vẻ đẹp không tròn vẹn, không bằng dốc sức làm cho phần không tròn vẹn đó trở nên hoàn mỹ.” Xem ra ca ca thật là gặp phải chuyện gì khổ sở, chẳng lẽ là bởi vì cô gái tên Lâm Thiển kia?

“Truy cầu viên mãn?” Kiều Sâm quay đầu nhìn về phía Kiều Cảnh An, vươn tay cầm lấy chiếc khăn bông trong tay cậu, nhẹ nhàng giúp thiếu niên lau tóc: “Nếu như phần viên mãn này sẽ phải hứng chịu sự lên án của người khác thì sao?”

“Hạnh phúc của anh thì liên quan gì tới người khác?” Kiều Cảnh An tùy ý để Kiều Sâm sát tóc cho mình, hướng chi loại chuyện này cậu cũng đã nuôi thành thói quen: “Hơn nữa mặc kệ ca ca làm cái gì, em sẽ luôn đứng về phía anh.” Nghĩ nghĩ, Kiều Cảnh An do dự bổ sung thêm một câu: “Chỉ cần không phải giết người phóng hỏa thương tổn người vô tội.” Cậu có thể nhớ rõ, ở thế giới này nếu làm trái với pháp luật thì hậu quả rất nghiêm trọng, hơn nữa điều kiện sống trong ngục giam rất không tốt, cậu cũng không hy vọng chính ca ca của cậu lại phải vào chỗ đó.

“Sẽ không thương tổn người khác, cũng không trái pháp luật.” Kiều Sâm nhìn biểu lộ trên mặt thiếu niên: “Nếu anh đi làm, Tiểu An còn có thể đứng ở bên cạnh anh không?”

Kiều Cảnh An ngẩng đầu ngược nhìn Kiều Sâm so với chính mình còn cao nửa cái đầu: “Nếu là như vậy, vì sao không làm.” Cậu cong lên khóe môi: “Em đương nhiên sẽ đứng ở bên cạnh anh.” Đây là người đối xử với cậu tốt nhất trên thế giới này, nếu mình không đứng ở bên cạnh anh ấy, vậy quả thực không phải.

Nhịn không được đem người trước mắt ôm vào lòng, Kiều Sâm giương lên khóe miệng, mặt dán lên mái tóc ướt sũng của thiếu niên: “Tiểu An, nếu là như vậy, anh sẽ không ngần ngại mà làm.” Tiểu An, những lời này là chính em nói cho anh biết, cho nên sau này dù có thế nào, anh cũng sẽ không cho em chạy thoát khỏi bàn tay anh.

Đầu Kiều Cảnh An cọ cọ trong ngực Kiều Sâm, người ca ca này mặc dù không uy nghiêm như huynh trưởng kiếp trước, nhưng lại rất tình cảm, đối với mình rất tốt, cái ngực này cũng thật thoải mái. Ít nhất mình ở trong mắt người này là trân bảo cần che chở, mà không phải như kiếp trước chỉ là một công cụ có giá trị của gia tộc.

Vươn tay ôm lấy eo huynh trưởng, Kiều Cảnh An cười tủm tỉm mở miệng nói: “Ca, đêm nay chúng ta ngủ chung đi.” Cho tới giờ, cậu thậm chí chưa từng biết cảm giác ngủ chung là như thế nào. Kiếp trước bởi vì thân phận của mình không cho phép, nhưng ở nơi đây thì cuộc sống không có nhiều quy củ như vậy, tùy hứng lưỡi nhác một chút, chắc cũng không có vấn đề gì nhỉ.

Cảm giác được thân thể đang ôm lấy mình đột nhiên cứng đờ, nhưng không nghe được đối phương trả lời, Kiều Cảnh An có chút thất vọng ngẩng đầu: “Không được sao?”

Kiều Sâm nở một nụ cười: “Được chứ.” Xoa xoa tóc thiếu niên: “Có điều em phải lau khô tóc trước rồi mới có thể lên giường.” Một tay kéo Kiều Cảnh An, tay kia lau tóc, kỳ thật lúc hạ quyết tâm tận dụng thời cơ ăn đậu hủ, thật sự là một chuyện làm cho lòng người sung sướng.

Lau khô tóc, Kiều Sâm nắm vai Kiều Cảnh An: “Nghĩ như thế nào mà lại muốn ngủ cùng anh?”

Kiều Cảnh An thành thật trả lời: “Chưa từng cùng ca ca ngủ qua.”

“Chỉ vì nguyên nhân này?” Kiều Sâm nhướn mi.

Kiều Cảnh An gật đầu, thấy Kiều Sâm lộ thần sắc khó coi, lo lắng hỏi: “Em nói sai cái gì rồi sao?” Vị ca ca này cái gì cũng tốt, chính là hay suy nghĩ nhiều, mình chỉ có thể rộng lượng bao dung anh ấy, làm em trai kỳ thật cũng thực không dễ dàng a.

“Như vậy sau đó em cũng định ngủ cùng Vương quản gia sao?” Kiều Sâm hoài nghi hỏi.

Kiều Cảnh An cả kinh nói: “Ca ca, ý của anh là, không muốn ngủ cùng em, mà đi tìm quản gia thúc thúc?”

Kiều Sâm tâm tình thật tốt, đem Kiều Cảnh An kéo đến ẩn xuống giường, trải chăn cho tốt: “Anh rất muốn, mau lên đây ngủ.”

Kiều Cảnh An hoài nghi liếc nhìn Kiều Sâm, thấy thần sắc của anh vẫn như thường, cũng không nghĩ nhiều nữa, chui vào trong chăn, sau đó rúc rúc, chỉ lộ ra cái đầu: “Ca, anh mau vào đi.”

Kiều Sâm vội ho một tiếng, vuốt vuốt cái mũi có chút ngứa, vén chăn lên nằm vào, vươn tay tắt đèn ngủ, căn phòng nháy mắt tối om.

Không biết có phải là bởi vì bóng tối đã khiến cảm quan càng thêm mẫn cảm hay không, Kiều Sâm cảm thấy thân thể nằm ở bên người giống như một khối lửa, làm toàn thân anh nóng vô cùng, anh cứng ngắc nằm ở trên giường, ngay cả đụng cũng không dám đụng vào người bên cạnh.

“Ca, trước kia anh rất chán ghét em đúng không?” Kiều Cảnh An lật thân, thấy Kiều Sâm đang nằm thẳng cẳng, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bên mặt.

“Em khi còn bé rất ít khi cùng anh ở chung, cho dù cùng một chỗ cũng không hợp, về sau anh lại ra nước ngoài, sau đó thì trở lại công ty làm việc.” Kiều Sâm cảm giác từng đợt hô hấp phả ở bên tai, cũng không dám nghiêng đầu, cứng ngắc ngược nhìn chằm chằm trần nhà: “Trước khi em mất trí nhớ, chúng ta chưa bao giờ nói được câu nào tử tế.”

Kiều Cảnh An thở dài một hơi, tình huynh đệ hiện tại giữa cái thân thể này và Kiều Sâm thực đã tốt hơn xưa nhiều lắm, cao hứng ôm lấy eo của anh, đem mặt dán vào đầu vai anh: “Em rất yêu ca ca.” Cũng rất yêu cuộc sống bây giờ, thì ra đỡ xuống hết thấy vinh quang, cậu lại có thể có được một cuộc sống đơn giản như vậy, cũng có thể được người ta dùng tâm đi bảo vệ.

Cảm giác khô nóng toàn thân bởi vì một câu ‘yêu’ này mà dần dần biến mất, Kiều Sâm nhìn thiếu niên đang dựa vào mình, mặc dù hiểu cái chữ ‘yêu’ này không phải ý nghĩa như mình muốn, chính là tâm vẫn bởi vì nghe thấy nó mà có chút rung động: “Anh cũng yêu em, rất yêu.”

Xoay người đem thiếu niên ghì vào trong ngực mình, cảm giác được sự tồn tại chân thật, nhẹ nhàng hạ xuống một cái hôn bên gò má thiếu niên, thậm chí chạm được khóe môi.

“Ca...” Kiều Cảnh An có chút không được tự nhiên mà cự quây, huynh đệ sao có thể làm ra động tác thân mật như thế, vì vậy cậu mê mang, ngượng ngùng.

“Nụ hôn chúc ngủ ngon.” Kiều Sâm trong bóng đêm cong lên khóe môi: “Làm mộng đẹp.”

Kiều Cảnh An hiểu ra, thì ra là như vậy, làm người có mỹ đức (đức tính tốt) luôn có qua có lại như Kiều Nhị thiếu gia cũng hôn hôn lên mặt Kiều Sâm: “Ngủ ngon.” Tuy cái lễ tiết này quá mức phóng khoáng, nhưng mình đã sống ở thế giới này, người hiểu chuyện phải tùy theo môi trường mà thay đổi chính mình, huống chi người này là ca ca, không phải ai khác. Nghĩ vậy, Kiều Nhị thiếu gia thỏa mãn nhắm mắt lại, hai người ngủ chung cảm giác cũng không tồi.

Vì vậy, trong một buổi tối có ánh trăng chiếu sáng, cuộc sống hai huynh đệ ở chung càng tiến một bước dài hướng đến tương lai tốt đẹp.

Về phần buổi sáng ngày mai, khi quản gia đi gọi cửa, liệu có hoài nghi Nhị thiếu gia mất tích tại gian phòng của mình hay không, ai mà biết được.

.....

38. Chương 38 - Ôn Nhu

Hành lang rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng bước chân của một người. Sàn nhà rất sạch sẽ, sạch đến mức đủ để soi gương. Tiếng bước chân ngừng lại, tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên, sau đó liền yên tĩnh giống như cái chết.

Kiều Sâm từ trong mộng tỉnh lại, cảm giác cánh tay phải của mình tựa hồ đang bị cái gì đó trói buộc, có chút mờ mịt nhìn sang xem xét, mới nhớ tới bên cạnh mình có thêm một người. Thiếu niên hiện tại vẫn đang trong giấc mộng, biểu tình trên mặt rất an bình, đôi tay còn đang ôm cánh tay anh.

Ngắm nhìn đôi môi hồng nhạt của Kiều Cảnh An, anh nhin không được vươn tay ra, chỉ là tay còn chưa chạm được vào khoe môi, thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, thanh âm lộn xộn, giống như đã xảy ra việc lớn. Thấy lông mi Kiều Cảnh An run nhẹ, anh thu tay lại, còn chưa kịp đứng dậy mở cửa, đã bị người từ bên ngoài dùng chìa khóa mở ra.

“Thiếu gia, Nhị thiếu gia không ở trong phòng, cửa sổ vẫn còn đóng chặt, có thể nào là người ngoài hành tinh đã bắt cóc cậu ấy hay không?!” Thời khắc mấu chốt, Vương quản gia cũng chẳng quan tâm vấn đề lễ nghĩa nữa, lập tức dùng chìa khóa dự bị mở cửa phòng Kiều Sâm, cũng không thèm nhìn tình hình trong phòng một cái, bối rối mở miệng.

Kiều Sâm đỡ trán, Vương quản gia đến tột cùng đã xem những thứ loạn thất bát tao gì trên TV vậy?

Kiều Cảnh An một đêm này ngủ rất ngon, nhưng dù cho ngủ say cũng không chịu được ồn ào như vậy, vì vậy cậu tỉnh. Nghe thấy quản gia thúc thúc nhắc tới người ngoài hành tinh gì đó, cậu hiếu kỳ từ trên giường ngồi dậy, dụi mắt hỏi: “Người ngoài hành tinh là gì vậy?”

Sửa sang chiếc áo ngủ có chút trượt trên vai cậu, che khuất xương quai xanh tinh xảo, Kiều Sâm mặt vô biểu tình mở miệng nói: “Bộ dáng so với Vương quản gia không khác nhau là mấy.”

Kiều Cảnh An mở to hai mắt cẩn thận đánh giá Vương quản gia một phen, phát hiện Vương quản gia ngoại trừ so với cậu lớn tuổi hơn, căn bản không có chỗ nào bất đồng, vốn không tò mò, cậu liền đổi đề tài: “Quản gia thúc thúc, chào buổi sáng.”

Vương quản gia vội ho một tiếng, biết mình quấy rầy đến giấc ngủ của thiếu gia, Đại thiếu gia hiện tại tâm tình thật không tốt, vì vậy điều chỉnh nét mặt của mình nói: “Nhị thiếu gia, không còn sớm, cậu hôm nay so với mọi ngày rời giường muộn nửa tiếng.”

Kiều Cảnh An mở to hai mắt: “Cháu dậy muộn?!” Từ sau khi cậu sáu tuổi đi theo sư phụ học võ nghệ đến giờ, cậu rời giường chưa bao giờ muộn, hôm nay như thế nào lại có thể quên mất thời gian, cậu nhăn lại mặt: “Sao thế được, quản gia thúc thúc, đồng hồ của thúc hư rồi!”

Vương quản gia bình tĩnh nói: “Nhị thiếu gia, đồng hồ của tôi là hàng chính hãng Thụy Sĩ.”

Kiều Cảnh An hiểu ra: “Khó trách có vấn đề, thì ra là hàng ngoại quốc.” Cho nên, kỳ thật cậu còn chưa có dậy muộn, nghĩ vậy, cậu từ trên giường nhảy xuống: “Ca, em đi thay quần áo.” Nói xong, không để ý tới Vương quản gia vẻ mặt bất đắc dĩ ra khỏi phòng.

“Thiếu gia, Nhị thiếu gia đêm qua gặp ác mộng?” Ông nghi hoặc nhìn Kiều Sâm, thiếu gia từ trước đến nay không thích người khác tùy ý vào phòng của cậu ấy, càng không nói là cùng người khác ngủ chung một cái giường.

Kiều Sâm không đếm xỉa đến ánh mắt hiếu kỳ của Vương quản gia, vén chăn lên xuống giường: “Vương quản gia, bác có thể xuống dưới chuẩn bị bữa sáng rồi, tôi cùng Tiểu An lập tức sẽ xuống.”

“Dạ, thiếu gia.” Vương quản gia sau khi ra khỏi cửa, mới thở dài nói: “Không phải là bồi đắp tình cảm huynh đệ sao, thiếu gia cần gì phải ngại ngùng chứ.” À phải, chắc từ này ông phải đổi sang đeo đồng hồ Thiên triều, Nhị thiếu gia hình như không thích đồ ngoại.

Thay xong quần áo, Kiều Sâm nhìn chính mình trong gương, lộ ra một nụ cười, tâm tình vô cùng tốt. Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, anh bước nhanh ra mở cửa, Kiều Cảnh An đã thay xong quần áo đi ra.

“Sáng nay em chỉ có một tiết đúng không?” Nếu như nhớ không lầm, buổi sáng hôm nay Tiểu An mười giờ hơn mới có tiết, Kiều Sâm hé mắt, chắc mình phải sắp xếp thời gian đưa Tiểu An đến lớp.

“Tuần này tiết đó em không phải học.” Kiều Cảnh An nói: “Buổi sáng em đến công ty anh được không, chờ sau khi em quen công việc ở công ty, tốt nghiệp còn có thể giúp đỡ cho anh.” Cậu hiện tại làm người của Kiều gia, đương nhiên nên vì Kiều gia dốc lực, đây là trách nhiệm cơ bản nhất của người làm nam tử.

Kiều Sâm nghe vậy đương nhiên cao hứng, về phần sau khi tốt nghiệp Kiều Cảnh An thật có thể hỗ trợ hay không thì không quan trọng: “Chúng ta ăn sáng sớm một chút, hôm nay anh còn cùng một công ty nước ngoài đàm phán một hợp đồng, đến lúc đó em có thể đứng bên cạnh nhìn xem.” Đã là Tiểu An muốn học, cứ cho thằng bé nhìn nhiều xem nhiều, vậy mới có lợi.

Đợi sau khi hai người xuống lầu, Vương quản gia đã đem bữa sáng bày trên bàn ăn, chỉ là thấy hai huynh đệ cùng nhau đi xuống thì... biểu tình vui mừng trên mặt như thế nào cũng không che dấu được, không hổ là hai vị thiếu gia của Kiều gia, nhìn thế nào cũng thấy vĩ đại hơn nhiều so với vị thiếu gia gì đó của Lý quản gia bên hàng xóm.

.....

Khi các nhân viên Kiều thị chứng kiến tổng tài nhà mình mang theo đệ đệ đi làm thì... đã sớm thấy nhưng không thể trách, đều tự giác quay về làm tiếp chuyện của mình. Tổng tài cùng Nhị thiếu gia hiện tại quan hệ thân mật, người nào mà không biết, Nhị thiếu gia đã vì tổng tài mà đem người trước kia còn cùng cậu ấy quan hệ tốt hơn đá cho gãy tay gãy chân.

Ngược lại lúc Trầm Tuấn chứng kiến Kiều Cảnh An, sắc mặt đại biến, tổng tài không biết buổi sáng hôm nay có một hợp đồng rất quan trọng sao, lại vẫn mang Nhị thiếu gia đến chơi, nghĩ đây là nơi tùy ý cho trẻ con đùa nghịch? Hợp đồng trị giá vài tỷ, sao có thể không coi trọng?

“Trầm Tuấn.” Kiều Cảnh An thấy Trầm Tuấn biến sắc: “Anh trông em rất kỳ quái sao?”

Trầm Tuấn đẩy kính mắt: “Không, Nhị thiếu gia, tôi chỉ là nhìn thấy cậu nên mừng rỡ thôi.”

Kiều Cảnh An nhìn hần một cái, ánh mắt lộ ra vài tia thương cảm: “Thì ra mặt anh bị mắc chứng co quắp, em hiểu.” Mừng rỡ sao, rõ ràng chẳng có chút biểu lộ, thật đáng thương: “Bất quá, nghe nói loại bệnh này có thể trị.”

Trầm Tuấn cắn răng: “Nhị thiếu gia, không cần.” Thứ duy nhất cần trị thật ra chính là đầu óc của cậu đó.

“Trầm Tuấn, tư liệu đã đủ chưa?” Kiều Sâm hoàn toàn không thêm chú ý đến cuộc nói chuyện không có dinh dưỡng giữa hai người, lật tài liệu trong tay nói: “Đại diện bên phía công ty XX khi nào thì đến đây?”

Trầm Tuấn cũng thu hồi tâm tư: “Cũng sắp đến thời gian đã hẹn.”

Kiều Cảnh An gặp tình huống này, chỉ biết bọn họ đang lo việc quan trọng, cho nên cũng không dám nói chen vào, ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh, yên tĩnh lật xem một quyển sách.

Kiều Sâm giương mắt nhìn nhìn cậu, khóe miệng có chút khê cong, cúi đầu tiếp tục xem văn kiện trong tay.

Chỉ chốc lát, nghe được đại diện công ty XX đến, Kiều Sâm thông dong cầm lấy văn kiện đứng lên, đi đến bên cạnh Kiều Cảnh An nói: “Tiểu An, đi, cùng anh đi nhìn xem a.”

Kiều Cảnh An có chút do dự, cậu cũng không biết quy củ nói chuyện làm ăn của thế giới này, sợ dẫn đến phiền toái cho Kiều Sâm: “Có thể chứ?”

“Không sao, cũng chỉ là một vụ hợp tác mà thôi.” Kiều Sâm nhìn ra sự băn khoăn Kiều Cảnh An, xoa xoa đầu của cậu: “Không phải em đã nói sau này sẽ hỗ trợ anh, nếu ngay cả những thứ này cũng không biết, sau này như thế nào giúp anh được?”

Kiều Cảnh An nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Được, em sẽ nhớ không nói nhiều.”

Trầm Tuấn trợn mắt há hốc mồm nhìn theo bóng lưng hai huynh đệ đi trước mặt mình, tổng tài đại nhân, anh đem Nhị thiếu gia mang đến đây chơi là quá lắm rồi, sao lại còn dẫn Nhị thiếu gia đến phòng khách quý? Cái gì gọi là ‘nhìn xem’, chẳng lẽ đại diện công ty người ta là khỉ trong vườn bách thú sao, hơn nữa còn là tham quan miễn phí? Cái gì gọi là ‘cùng chỉ là một vụ hợp tác’, lợi nhuận vài tỷ, là vài tỷ a, không phải vài đồng!

Kiều Sâm mang theo Trầm Tuấn cùng Kiều Cảnh An vào phòng khách quý, lúc nhìn thấy người đang ngồi trên ghế sa lon thì có chút ngoài ý muốn: “Thụy Phôn?!”

“Thượng đế a.” Thụy Phồn đứng lên, ôm Kiều Sâm một chút sau mới nói: “Kiều, không nghĩ tới lại là cậu, cậu sau khi tốt nghiệp liền về nước, đã nhiều năm không thấy, vẫn suất như vậy a.”

Ngồi ở một bên trên ghế sa lon, trợ thủ kiêm phiên dịch cảm khái nghĩ, hai người này đã quen biết, có phải cô đã có thể tiết kiệm chút ít công sức rồi không?

“Đúng vậy, chuyện trong nhà rất phiền phức.” Kiều Sâm cười đem Thụy Phồn dẫn tới ngồi xuống ghế, còn kéo Kiều Cảnh An cũng đến ngồi xuống bên cạnh mình: “Đây là đệ đệ của tôi.”

Thụy Phồn nhìn về phía người bên cạnh Kiều Sâm, là một cậu bé rất sáng sủa, làn da trắng nõn, nụ cười cũng rất tươi mát, cả người làm cho người ta có một loại cảm giác rất thư thái. Hắn vươn tay, mỉm cười dùng tiếng Trung coi như lưu loát tự giới thiệu: “Xin chào, anh là Thụy Phồn.”

“Chào anh.” Kiều Cảnh An nhìn ra hai người có thể là chỗ quen biết cũ, mỉm cười bắt tay Thụy Phồn: “Rất vui vì được gặp anh.”

“Kiều, có một đệ đệ đáng yêu như vậy, cậu thực may mắn.” Thụy Phồn mỉm cười nói với Kiều Sâm, hắn không ngờ rằng người hiện giữ chức tổng tài của Kiều thị đại danh鼎鼎 lại chính là bạn học đại học của mình, hai người bình thường quan hệ cũng coi như không tồi, hành vi xử sự của Kiều Sâm, hắn đều cực kỳ thích, nghĩ tới hợp đồng, hắn mở miệng nói: “Kiều, xem ra trước tiên chúng ta chưa nói chuyện chuyện hợp tác với, giữa trưa chúng ta cùng đi nhắm nháp mỹ vị của món ăn Thiên triều a.”

Bởi vì hai người là bạn học, nên rất nhiều chuyện đều dễ hợp ý, Trầm Tuấn ngồi bên cạnh nhẹ nhàng thở ra, hắn liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An luôn ngồi yên tĩnh, cảm thấy cảm thán, hiện tại Nhị thiếu gia ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, mặc cho ai cũng không nghĩ ra không lâu trước kia cậu ấy còn huyền não không cho cả công ty một phút an bình.

Bởi vì đôi bên đều đã có người phụ trách giúp nhau thỏa luận hợp đồng trước, cho nên hiện tại chỉ cần quyết định cuối cùng, Kiều Sâm không hỏi Thụy Phồn vì sao lại là đại diện của công ty XX, mà chỉ mỉm cười nói sang chuyện khác.

“Kiều, thật không ngờ cậu có một đệ đệ vĩ đại như vậy, trước kia đều chưa từng nghe cậu nhắc tới qua.” Thảo luận xong công việc, Thụy Phồn thoải mái lười biếng dựa vào ghế sa lon: “Khiến tôi cũng không kìm được tâm động.”

“Thụy Phồn.” Kiều Sâm nụ cười không thay đổi: “Tâm tư của cậu nên dừng ở đó được rồi đấy.” Anh biết rõ Thụy Phồn là đồng tính, hơn nữa lại là người đa tình, bảo bối mà chính mình che chở đương nhiên sẽ không để cho những người khác nhìn.

“Ok,ok,” Tuy sắc mặt Kiều Sâm không có biến hóa, nhưng Thụy Phồn cũng nghe ra tức giận trong lời nói của anh, vội hỏi: “Một câu vui đùa, cậu không nên tưởng thật.” Làm nhất danh thân sĩ (người đứng đắn, có danh), loại chuyện ra tay với huynh đệ của bằng hữu này hắn chưa bao giờ làm.

Bởi vì hai người nói tiếng Anh, Kiều Cảnh An căn bản không biết bọn họ đang nói cái gì, chỉ là thấy người nam nhân tóc vàng này cứ liếc nhìn mình vài lần, cậu nghiêng đầu mở mắt nhìn về phía Kiều Sâm.

Thấy Kiều Cảnh An nhìn mình, Kiều Sâm xoa xoa đầu của cậu, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

Thụy Phồn kinh ngạc nhìn Kiều Sâm ôn nhu như vậy, thượng đế a, Kiều trong trí nhớ từ trước đến nay luôn lạnh lùng lại sẽ có vẻ mặt như thế? Ngay cả năm đó ở bên Lâm Thiên, hắn cũng không có nhìn thấy Kiều ôn nhu như vậy.

Chẳng lẽ đây chính là cái mà người ta đã nói, rằng sự ôn nhu đặc biệt chỉ có thể cho một người? Mà trong lòng người này, chính là đệ đệ của hắn?!

.....

39. Chương 39 - Được Bảo Vệ Sao?

Một điểm đặc sắc của Thiên triều là có thể ở trên bàn rượu nói chuyện làm ăn, đàm tình cảm, cho nên Trầm Tuấn sáng sớm đã tới Thập Vị Hiên đặt sẵn phòng VIP, nhưng hắn chỉ đoán được mở đầu, mà không có đoán được phần sau. Hắn làm sao biết vị đại diện khu vực Châu Á này lại là bạn cũ của tổng tài?

Cho nên khi thấy trợ lý đặc biệt của Kiều thị tổng tài cùng vài nhân viên quản lý cấp cao xếp hàng nghênh đón trước mắt mình, Thụy Phồn kinh ngạc nhìn về phía Kiều Sâm: “Kiều?”

“Gian phòng đã đặt hơi lớn, không thể lãng phí.” Kiều Sâm lạnh nhạt nói: “Sớm biết là cậu, tôi đã không uống phí công sức làm những chuyện này.”

Thụy Phồn lập tức hiểu, thì ra tình bạn giữa mình và Kiều Sâm chỉ có giá trị bằng một bàn cơm trưa. Hắn không thêm để ý, nhún nhún vai: “Giữa chúng ta đâu cần khách sáo.” Hắn liếc mắt nhìn năm sáu người theo tới, tổng cộng lại cũng có tận mười người đi? Ừm, người Thiên triều thích sự thập toàn thập mỹ, hắn hiểu a.

Hai huynh đệ Kiều Sâm còn có Thụy Phồn cùng trợ lý của hắn ngồi vào cùng một chiếc xe. Thụy Phồn nhìn Kiều Sâm cực kỳ tự nhiên cài dây bảo hiểm cho Kiều Cảnh An, có chút không thích ứng mở to hai mắt, một tập đoàn lớn như Kiều thị, thời gian trước còn truyền ra tin tức nói rằng hai huynh đệ Kiều gia không hợp nhau, bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này, có lẽ tất cả cũng chỉ là lời đồn mà thôi. Nếu cái kiểu này mà còn gọi là bất hòa, thì trên thế giới chắc sẽ không có quan hệ huynh đệ nào được gọi là thân mật nữa.

Chạy xe gần nửa thành phố, cuối cùng cũng đến Thập Vị Hiên, Kiều Cảnh An thấy nam nhân tên Thụy Phồn này mang vẻ mặt hưng phấn ngắm nhìn nhà hàng được bày trí kiểu cổ, biểu lộ lạnh nhạt quay đầu sang chỗ khác, loại trang trí này mà anh ta đã tán thưởng. Chính mình cho dù xem kiến trúc nước ngoài cũng không lộ ra kinh ngạc như thế, vậy mà người ngoại quốc này lại ngạc nhiên.

Trầm Tuấn vô tình bắt gặp được sự khinh thường nho nhỏ trong mắt Kiều Nhị thiếu gia, khóe miệng kéo ra, không biết tâm tình Kiều Nhị thiếu gia lại muốn bay đến chỗ nào đây? Làm một người bình thường, hắn luôn đuổi không kịp suy nghĩ của Nhị thiếu gia, điều này làm cho hắn cảm giác có áp lực rất lớn.

Đi theo ở phía sau, các nhân viên quản lý cấp cao từ lúc yên lặng nhìn tổng tài nhà mình mở cửa cho Nhị thiếu gia đến bây giờ vẫn yên lặng nhìn Nhị thiếu gia vẻ mặt bất bẻ, rất là bình tĩnh ngắm phong cảnh. Ừm, thẳng nhóc kia cầm cái kẹo đường trong thật ngon, ừm, chiếc xe Audi kia cũng rất đẹp.

Đoàn người vào nhà hàng, lập tức được nhân viên tiến lên dẫn đường, đến trước cửa phòng có treo một bài tử vẽ hoa mẫu đơn, nhân viên mở cửa, làm tư thế ‘mời vào’.

Kiều Cảnh An đi theo Kiều Sâm vào cửa, ngồi vào chỗ của mình ở bên cạnh anh, ngẩng đầu liếc mắt nhìn bức tranh thủy mặc vẽ mẫu đơn trên tường, đuôi lông mày hơi nhíu, hình mẫu đơn này các mảng đậm nhạt bôi vẽ cũng không tự nhiên, tuy giống nhưng lại thiếu vài phần linh khí, đúng là hạ phẩm.

“Tranh thủy mặc của Thiên triều thật đúng là thần kỳ, chỉ cần hai màu hắc bạch cũng có thể họa lên một bức tranh sinh động đến như vậy.” Thụy Phồn tán thưởng thưởng thức bức tranh mẫu đơn trên tường: “Tôi làm đại diện khu vực Châu Á cũng là bởi vì yêu thích Thiên triều, văn hóa Thiên triều quả thật rất thú vị.”

Kiều Cảnh An bưng chén lên yên lặng uống một ngụm trà, tuy nghe không hiểu Thụy Phồn nói cái gì, nhưng nhìn biểu lộ của hắn thì cậu cũng đoán ra được người nam nhân này tựa hồ rất yêu thích bức tranh không tính là thượng phẩm này, nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, đúng là không có mắt!

“Nếu cậu đã yêu thích như vậy, trong thư phòng của tôi cũng có hai tác phẩm hội họa của danh gia, ngày mai tôi sẽ bảo người đưa tới cho cậu.” Kiều Sâm mỉm cười nói: “Không biết cậu sẽ ở lại Thiên triều bao lâu?”

Thụy Phồn lưu luyến thu hồi ánh mắt còn đang dán trên bức mẫu đơn, khôi phục bộ dáng ngày thường: “Đại khái sẽ ở hai tháng, hai tháng này chắc phải phiền Kiều chiếu cố rồi.”

Kiều Sâm cười cười: “Không cần khách khí, chúng ta là bạn học nhiều năm, đâu cần phải dùng những lời này.” Nói xong, nghiêng đầu nói với Kiều Cảnh An: “Tiểu An, anh đã bảo Trầm Tuấn đặt những món ăn em thích, chỉ là lát nữa nhớ chú ý không được uống rượu.”

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu, tuy kiếp trước cậu đã từng uống qua rượu, nhưng cũng không phải quá ham thích, nếu Kiều Sâm đã cảm thấy uống rượu có hại, cậu không uống cũng được.

Đừng tưởng rằng cậu nói tiếng Thiên triều thì tôi sẽ nghe không hiểu, Thụy Phồn yên lặng thu hồi ánh mắt của mình, nếu là mời hân ăn cơm, như thế nào không chiếu theo khẩu vị của hân gọi món ăn? Không ngờ Kiều như vậy mà lại là người ‘trọng đệ khinh hữu’.

Trầm Tuấn đỡ trán, bưng chén trà uống ừng ực, hân cái gì cũng không nghe thấy.

Món ăn được dọn lên bàn, ánh mắt của mấy người ngồi trên bàn luôn hữu ý vô ý rơi trên người hai huynh đệ. Bóc vỏ tôm, gỡ xương cá, lọc bỏ ớt, động tác thuần thục này đặt ở trên người tổng tài bọn họ, thật sự là làm cho người ta cảm thấy có chút khó có thể tiếp nhận.

Tổng tài, anh đây là đã phải trải qua bao nhiêu lần luyện tập mới có thể làm được điều luyện như vậy a? Trầm Tuấn nhìn một con tôm đỏ bị lột bỏ vỏ, sau đó được chấm nước tương đưa vào bát của một người khác, sau đó bị người đó đưa vào trong miệng.

“Kiều thật sự là một ca ca chu đáo.” Thụy Phồn có chút cảm khái, lại có chút hâm mộ nói: “Trong nhà, tôi là con một (vậy mà anh còn đi theo con đường đoạn tụ sao =,=), tôi cũng muốn có một người ca ca như cậu vậy.”

Kiều Sâm rút khăn ăn bên cạnh lau lau tay, ôn hòa cười: “Tôi chỉ muốn có đệ đệ như Tiểu An là đủ rồi.”

“Kiều, vài năm không gặp, cậu vẫn vô tình như thế.” Thụy Phồn liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An đang vui đùa dùng cơm: “Kỳ thật, tôi có một đệ đệ như vậy cũng tốt.”

Kiều Cảnh An ngẩng đầu nhìn Thụy Phồn, lại nhìn sang Kiều Sâm, sau đó cúi đầu chọc chọc con tôm đã được bóc vỏ, đối với loại lời không hiểu ra sao này, cậu từ trước đến nay đều không thèm để ý tới.

Thụy Phồn khoe miệng kéo ra, đứa nhỏ này thật giống Kiều, đều không đáng yêu chút nào.

Ăn xong cơm trưa, Thụy Phồn tràn đầy sinh lực, đoàn người lại xuất phát đi đến một khu phố cổ, những nhân viên quản lý cao cấp cũng biết vị đại diện người ngoại quốc này yêu thích một số truyền thống văn hóa của Thiên triều, cả đám đều chỉ có thể thành thành thật thật đi theo phía sau.

Phố cổ Minh Nguyệt, vốn là một phố cổ vô cùng nổi danh, rất nhiều người ở những nơi khác đều thường tới đây thăm quan, cũng may hôm nay không phải cuối tuần, du khách cũng không phải quá nhiều, lúc đoàn người đến phố cổ, cuối cùng là thở phào một hơi.

Dẫn lên những phiến đá xanh lát trên đường, Kiều Cảnh An tâm tình so với những người khác càng phức tạp. Cậu ngắm nhìn những chiều bài (biển hiệu) cổ xưa, lại nhìn đèn lồng treo hai bên đường, nếu như không phải có du khách ăn mặc hiện đại vẫn đang đi lại xung quanh, cậu thậm chí cho là mình đã được trở về nơi mà chính mình từng sống.

Trên phố cổ bán rất nhiều đồ chơi xinh xắn kì lạ, kẹo đường hồ lô, trống bỏi, mặt nạ chế tác thủ công, mũ rơm giấy rơm, còn có một số đồ chơi tượng đất hình người làm bằng đường, ngay cả một ít chiều bài ở quán quà vặt cũng mang kiểu cổ, điều này làm cho người yêu thích Thiên triều như Thụy Phồn rất thích thú. Chỉ thấy một đại nam nhân hơn một mét chín lại cầm đồ chơi làm bằng đường yêu thích không buông tay.

Đi đến trước cửa một quán nhỏ bán tượng điêu khắc gỗ, Thụy Phồn cao hứng đi vào, chỉ thấy trên quầy đơn giản bày nguyên một đám búp bê gỗ được điêu khắc tinh xảo, có mặc Hán phục, có diện Đường trang, cũng có ăn mặc quần áo hiện đại, thậm chí còn có những con búp bê mang lễ phục kết hôn hiện đại cùng cổ đại, tất cả đều mang dáng điệu trẻ con, đáng yêu vô cùng.

Kiều Cảnh An nhìn thấy trong góc quầy hàng bày một con búp bê công tử tay cầm quạt xếp, mặc trường bào vấn tóc, đầu tròn tròn cùng thân thể ngắn ngắn nhỏ nhỏ, trông vô cùng đáng yêu. Cậu đột nhiên nhớ tới, kiếp trước mình không phải cũng chính là như vậy sao: ăn mặc vải vóc tốt nhất, đeo ngọc quan tốt nhất, mỗi tiếng nói cử động đều mang phong phạm của một quý công tử? Chỉ là cậu kiếp trước, không có nét đáng yêu như tiểu oa nhi này mà thôi.

“Thích cái này?” Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An nhìn chăm chú một con búp bê cổ trang, xoa xoa đầu Kiều Cảnh An: “Thích thì cứ mua đi.”

Kiều Cảnh An lắc đầu, thu hồi ánh mắt, cười cười với Kiều Sâm: “Đều là quá khứ đã trôi qua, có gì hay đâu.”

Kiều Sâm hơi sững sờ, bởi vì lúc Kiều Cảnh An nói những lời này thì... trong ánh mắt có thứ gì đó mà anh không rõ. Anh cảm thấy có chút bất an, cầm tay Kiều Cảnh An: “Nếu là không thích, vậy không xem.” Anh nhìn về phía đối diện, có một quán chụp ảnh, bên ngoài còn treo móc đủ loại quần áo mang kiểu dáng cổ trang.

“Bên kia có một tiệm chụp ảnh, chúng ta đi thử một chút, thế nào?” Kiều Sâm muốn phân tán tâm tư Kiều Cảnh An, tuy anh không biết Kiều Cảnh An vừa rồi nghĩ cái gì.

Kiều Cảnh An còn chưa nói được một câu, chợt nghe thấy thanh âm của Thụy Phồn: “Trang phục Thiên triều, thượng đế a, tôi nhất định phải chụp thật nhiều hình mang về nhà.”

Những quần áo này... so với nơi mà cậu đã từng sống có chút bất đồng, nhưng lại cũng có vài điểm tương tự, Kiều Cảnh An ngẩng nhìn từng kệ từng kệ trang phục phong cách khác nhau đang được treo, đáy mắt hiện lên một mảnh lạnh nhạt.

Cho đến khi thấy hai kệ trường bào bạch sắc, cậu quay đầu nói với Kiều Sâm đang đứng cách đó không xa: “Ca, chúng ta mặc hai kệ này đi.”

Trầm Tuấn xem xét, lông mày khẽ nhíu, tổng tài sẽ cùng Nhị thiếu gia làm cái loại chuyện ngây thơ này sao? Hoài nghi của Trầm Tuấn lại một lần nữa bị dội nước, bởi vì hắn chứng kiến tổng tài nhà mình mang theo mỉm cười cầm trường bào đi vào phòng thay quần áo. Hắn nhìn xem sắc trời bên ngoài, có ai có thể nói cho hắn biết, khi nào thì tổng tài mới có thể như bình thường mà đối mặt với Nhị thiếu gia?

Lúc Kiều Sâm thay xong quần áo, đội tóc giả đi ra thì... chiếm được một hồi kinh ngạc tán thưởng của Thụy Phồn, anh cũng không thèm để ý. Lúc chờ Kiều Cảnh An từ phòng thay quần áo đi ra, có chút không quen lôi kéo ống tay áo rộng thùng thình. Anh bắt đầu hoài nghi, người cổ đại nếu là mặc loại trang phục này, còn làm việc như thế nào được?

Bạch y nhuộm sương hoa, rõ ràng chỉ là một bộ trang phục chất liệu không tính là thật tốt, đến khi khoác lên trên người thiếu niên từ phòng thay quần áo đi ra, lại khiến cho người ta có một loại lỗi giác như được nhìn thấy một vị quý công tử thời cổ đại xuyên qua thời gian.

Kiều Sâm kinh ngạc nhìn Kiều Cảnh An mỗi tiếng nói cử động đều mang theo phong thái cổ xưa, bất an trong lòng lại càng ngày càng tăng, dưới chân vừa động, nắm vai cậu, cười nói: “Thay xong quần áo rồi thì cùng anh đi chụp ảnh.”

Đứng ở một bên, mọi người lúc này mới lấy lại tinh thần, rất nhiều người mặc cổ trang đều có một loại cảm giác không hợp, Trầm Tuấn nhìn theo bóng lưng Kiều Cảnh An, chính là Nhị thiếu gia lại không có chút nào lạc lõng, hắn thậm chí cảm thấy Nhị thiếu gia vốn là nên như vậy. Xoa xoa thái dương, xem ra gần đây hắn đã phải lăn qua lăn lại tăng ca đến mức đầu óc cũng không còn thanh tỉnh sao? Quả nhiên nên nghỉ ngơi thư giãn một chút để xả stress.

Kiều Sâm tay đặt ở trên người Kiều Cảnh An không rời, cho nên dù lúc phó nháy chụp ảnh thì... anh cũng là nắm cả vai Kiều Cảnh An, loại cảm giác bất an này, người khác có lẽ sẽ không hiểu, nhưng chính anh hiểu, hơn nữa giấu ở trong lòng rất khó chịu.

Đá xanh lát trên đường nhỏ rất xưa cũ, làm cho người ta có một loại cảm giác tĩnh lặng hoài cổ. Nhưng nó còn mang một đặc điểm khác, chính là có rêu xanh, khiến đường trơn trượt dễ làm người ta ngã sấp xuống. Cho nên khi Kiều Cảnh An bị Kiều Sâm nắm cả vai, cảm giác mọi vận động đều bị khống chế, chân của cậu không ngờ bị trượt, sau đó liền nhận ra lực hút trái đất mạnh đến thế nào.

Trong một phút trước khi ngã xuống, cậu đột nhiên nghĩ đến, chính mình bị ca ca nắm cả, như vậy người bị rơi nặng hơn, không phải là ca ca sao?

Ngã xuống trong nháy mắt, cậu không cảm giác được đau nhức, mà là êm ái, phía trước tầm mắt là bầu trời xanh thẳm, còn có mặt trời ở phía tây.

“Tiểu An, em không sao chứ?” Nam nhân nằm dưới thân cậu lo lắng hỏi.

Cậu có chút mở to mắt, mình là... được một người không biết võ nghệ bảo vệ sao?

.....

40. Chương 40 - Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi

Nếu như đây là đóng phim, lá rụng đầy, hai người ôm ấp nhau ngã trên mặt đất, chính là cảnh đẹp. Nếu như đây là một quyển tiểu thuyết ngôn tình, hai người ôm nhau ngã xuống, nhất định môi với răng sẽ lập tức ‘gắn bó’. Đáng tiếc trong lúc này chỉ là phố cổ nơi du khách tới tham quan.

Cách đó không xa, một phụ nữ nắm tay con mình, chỉ vào Kiều gia huynh đệ té trên mặt đất nói: “Bé ngoan, đi đường nhất định phải chú ý, bằng không sẽ bị ngã sấp xuống như hai ca ca kia.”

Bé gái mở to hai mắt nhìn xem hai người, thật hiểu chuyện ngoan ngoan gật đầu: “Con biết rồi mama, hai ca ca này thực xấu hổ, lại đi đầu vật giữa đường.”

Trầm Tuấn vội ho một tiếng, rất muốn nghiêng đầu sang chỗ khác tỏ vẻ mình không quen hai người này, đáng tiếc làm chức danh trợ lý tổng tài, hẳn đành có trách nhiệm tiến lên chuẩn bị đỡ hai huynh đệ đang vô cùng thu hút sự chú ý kia.

Bất quá Kiều Cảnh An động tác so với hắn nhanh hơn, xoay người đứng dậy kéo Kiều Sâm lên, cẩn thận nhìn cao thấp một phen sau mới hỏi: “Ca, anh không sao chứ?” Lại nhẹ nhàng cầm cổ tay Kiều Sâm.

Kiều Sâm phát hiện cử chỉ vô tình này của cậu, tâm tình vốn đang có chút xấu hổ lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mỉm cười nói: “Không sao, không có việc gì.” Vốn định xoa xoa tóc Kiều Cảnh An, nhưng sức nhớ đến bộ tóc giả, nên chỉ có thể vỗ vỗ vai cậu: “Chúng ta tiếp tục chụp ảnh.”

Bên cạnh, thợ ảnh ngược lại cười tủm tỉm nói: “Hai vị, hình của các vị đã chụp xong rồi.” Nói rồi, liền thu thập dụng cụ của mình, chuẩn bị chụp ảnh cho người kế tiếp.

Trầm Tuấn trợn mắt há hốc mồm, thợ ảnh này biểu hiện thực khí phách, hẳn bình thường còn chưa nhìn thấy ai dám bỏ qua tổng tài như vậy.

“Không cần kinh ngạc như thế.” Một quản lý bình tĩnh khoanh hai tay trước ngực: “Nơi này là phố cổ, người chụp ảnh rất nhiều, làm sao có tính nhẫn nại như thợ ảnh chuyên nghiệp của các ngôi sao được.” Nhớ tới chính mình đã từng cùng bạn gái tới đây chụp ảnh, hắn chột xanh mặt.

Trầm Tuấn đưa mắt xem xét một đám cả trai lẫn gái ăn mặc cổ trang các màu đang xếp hàng dài đứng đợi, lập tức lĩnh ngộ.

Ngược lại với ban đầu còn một mực kích động, Thụy Phồn như có điều suy nghĩ nhìn hai huynh đệ này, màu lam xinh đẹp trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ.

Đoàn người lấy ảnh chụp, Trầm Tuấn nhìn trộm một cái, không thể không nói, dung mạo quyết định chất lượng của bức ảnh, một màn hai huynh đệ nhất tề ngã sấp xuống này ở trên tấm ảnh thoát nhìn vẫn là cực kỳ đẹp mắt, ít nhất so với một đại hán mắt xanh nào đó ăn mặc trang phục thời Đường thoát nhìn đẹp mắt nhiều hơn.

Kiều Sâm nhìn ba tấm ảnh chụp trong tay, mặt vô biểu tình nhét vào trong người, không đếm xỉa tới một đám đang giơ móng vuốt muốn bắt tới xem.

Trầm Tuấn duỗi tay, làm động tác đẩy kính mắt, liếc nhìn Kiều Nhị thiếu gia đã đổi xong quần áo vừa mới ra tới, tổng tài a, Kiều Nhị thiếu gia là đệ đệ anh, cũng không phải bạn gái của anh, anh có cần nhỏ mọn như vậy không?

“Kiều.” Thụy Phồn nhún vai: “Cậu càng ngày càng keo kiệt.”

Bởi vì Thụy Phồn lần này nói tiếng Trung rất chuẩn, cho nên bị Kiều Nhị thiếu gia đến gần vừa vặn nghe thấy, cậu mất hứng nói: “Anh mới keo kiệt, cả nhà anh mới keo kiệt!”

Thụy Phồn khó hiểu xoay người dùng tiếng Anh hỏi người phiên dịch bên cạnh: “Cho dù tôi keo kiệt, thì cùng cả nhà tôi có quan hệ gì?”

Nữ phiên dịch trẻ tuổi im lặng, tổng giám đốc, câu đó chỉ là một cách nói quá lên mà thôi.

Thụy Phồn lần nữa quay đầu, phát hiện người bạn thời đại học thật là tốt của mình đang cười tủm tỉm xoa đầu thiếu niên vừa chửi mình keo kiệt, ngoài miệng còn nói lời an ủi: “Ừm, Tiểu An không cần tức giận, tám đời tổ tông nhà hần đều keo kiệt, chúng ta không cùng hần chấp nhận.”

Phiên dịch liền ngó lơ sang chỗ khác, tỏ vẻ chính mình cái gì cũng không trông thấy, cái gì cũng không nghe thấy.

Thụy Phồn trầm ngâm nói: “Kiều, tiếng Thiên Triều của tôi bây giờ cũng rất không tồi.”

Kiều Sâm thu hồi bàn tay đang vuốt mái tóc mềm, nhàn nhạt liếc liếc Thụy Phồn: “A, vậy thì thật là chúc mừng.”

Mọi người im lặng, đại nhân vật đứng là luôn nói lời bí hiểm, làm quản lí nhỏ nhỏ như bọn họ thật sự không thể cảm thụ được hết thâm ý trong đó.

Ra khỏi tiệm chụp ảnh chưa được vài bước, Kiều Sâm chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

“Sâm, thật là tình cờ.”

Đứng ở đối diện anh, cô gái trang điểm tinh tế, mỗi một nét đều hài hòa, trợ lý mặc vest bên cạnh càng làm cô thêm nổi bật đáng người cao gầy cùng khí chất hơi cường thế. Giờ phút này trên mặt cô mang theo xảo ngộ (tình cờ gặp) mừng rỡ, gương mặt vốn xinh đẹp lại càng nhiều hơn vài phần phong thái.

“Lâm Thiển.” Thụy Phồn hiển nhiên so với Kiều Sâm càng thêm kinh ngạc, hần mở to hai mắt, chuyện của Kiều Sâm và Lâm Thiển hần cũng biết, hần đối Lâm Thiển mặc dù không có hảo cảm nhưng cũng không chán ghét, chỉ là thấy tâm tình hai người không đúng lắm, hần cũng không nói thêm gì.

“Thụy Phồn.” Lâm Thiển cất máy ảnh đang cầm, tiến lên cùng Thụy Phồn bắt tay: “Hoan nghênh tới Thiên triều, trước kia luôn nghe anh nói rất thích Thiên triều, không nghĩ tới anh thật sự có cơ hội đến thăm quan quốc gia của chúng tôi.”

“Đương nhiên, Thiên triều là một đất nước xinh đẹp.” Thụy Phồn cũng không có nói rõ ý định đến đây của mình, đối với những phụ nữ thông minh, hần từ trước đến nay luôn thể hiện mình là thân sĩ mà không phải là lực sĩ, cũng không muốn ở trước mắt nữ nhân này phô trương hết thấy quyền lực và địa vị của mình.

Phát giác được Thụy Phồn đối với mình xa cách, Lâm Thiển cũng chỉ cùng hần khách khí hai câu, lại quay đầu nhìn về phía Kiều Sâm: “Không nghĩ tới lại gặp được anh ở chỗ này.” Trong ngõ nhỏ phố cổ, gặp lại tình cũ, đây là kịch bản kinh điển trong rất nhiều tiểu thuyết, chính là người trước mặt trong mắt cũng không có sự hoài niệm, mà là sự xa cách giữ lẽ.

“Lâm tiểu thư, thật đúng là trùng hợp.” Kiều Sâm nhẹ gật đầu với cô, quay đầu thấy Kiều Cảnh An hai mắt đang nhìn chằm chằm vào Lâm Thiển, khẽ chau mày.

Lâm Thiển mỉm cười nói: “Đúng vậy, khó được nhìn thấy bạn học trước kia, không biết các vị có thể cho tôi đi cùng?”

Kiều Sâm liếc nhìn Kiều Cảnh An, phát hiện đệ đệ nhà mình vẫn còn đang nhìn cô gái trước mặt, vì vậy trầm mặt.

“Đương nhiên, có thêm một thực nữ xinh đẹp là vinh hạnh của chúng tôi.” Thụy Phồn thấy Kiều Sâm trầm mặt, để cho không khí không trở nên xấu hổ, đành phải mở miệng nói: “Tôi nghĩ có Lâm tiểu thư ở đây, cuộc du ngoạn của chúng ta sẽ càng thêm thú vị.”

Kiều Cảnh An nhìn Thụy Phồn cười đến vẻ mặt sáng lạn, lại liếc mắt nhìn Kiều Sâm trầm mặc, chẳng lẽ đây là tiết mục hai nam yêu một nữ, ca ca vì bằng hữu mà buông tha cho người yêu của mình? Nghĩ vậy, Kiều Cảnh An nắm bàn tay ấm áp của Kiều Sâm, thấp giọng nói: “Ca, anh còn có em.”

Kiều Sâm nao nao, anh tuy không biết Kiều Cảnh An vì cái gì nói một câu không đầu không đuôi như vậy, nhưng đối với hành vi chủ động cầm tay mình của cậu khiến anh vô cùng hưởng thụ, khóe miệng cong cong: “Ừm, chỉ cần có em là tốt rồi.”

Bầu không khí giữa hai huynh đệ lúc này ôn hòa như xuân, chỉ là Lâm Thiển trên mặt có chút nhục nhã, dù sao từ đầu đến cuối Kiều Sâm cũng không nhìn cô một cái, mà những người đang đi theo ở đây phần lớn đều là nhân vật chức vụ cao trong Kiều thị, những người này trên mặt mặc dù không có nhiều biểu lộ, nhưng ai mà biết được trong nội tâm bọn họ đang suy nghĩ gì.

Đoàn người đi một chút lại ngừng một chút, hai huynh đệ đi ở phía trước thân thân mật mật, vị đại diện người ngoại quốc đi bên cạnh nhìn cái gì cũng đều thấy hiếu kỳ, Trầm Tuấn một mặt ứng phó Lâm Thiển hữu ý vô ý tìm hiểu chút thông tin, một mặt cảm thán, tổng tài, người nọ là tình nhân cũ của anh, sao có thể để cho một trợ lý nhỏ nhỏ như tôi xử lý? Tôi còn chưa có được tăng tiền lương mà.

“Chỗ này có quán vằn thắn.” Lâm Thiển mỉm cười nhìn về phía Kiều Sâm đang cùng đệ đệ nói chuyện: “Kiều Sâm, hiện tại cũng không còn sớm, hay là đi ném thử một chút, em nhớ rõ anh rất thích ăn vằn thắn mà.”

“Quả vật truyền thống của Thiên triều sao?” Thụy Phồn vừa nghe, lập tức tinh thần tỉnh táo: “Chúng ta đi vào ném thử.”

Quán vằn thắn này thoạt nhìn rất sạch sẽ, trang phục của người bán hàng bên trong cũng rất thanh nhã, điều này làm cho mọi người trong lòng còn có chút bất bẽ đều tương đối hài lòng.

Ngược lại Kiều Sâm mở miệng, anh liếc mắt nhìn các loại vằn thắn trên menu, giương mắt nhìn người bán hàng đang mỉm cười: “Xin hỏi, trong quán có bánh trôi không?”

Người bán hàng bị một cái mỉm cười đẹp mắt này mê hoặc chóng mặt quay cuồng, sững sốt một chút sau mới nói: “Thực xin lỗi tiên sinh, ở đây chúng tôi chỉ bán các loại vằn thắn.”

Lâm Thiển sắc mặt hơi đổi, lập tức cười nói: “Vài năm không gặp, giờ anh lại thích ăn thứ mà trước kia không thích nhất.” (câu này vô cùng thâm thúy =))) Trong trí nhớ, Kiều Sâm rất không thích bánh trôi. Ánh mắt cô có chút buồn bã, chẳng lẽ thời gian thật sự làm cho một người dễ dàng thay đổi như vậy?

“Con người luôn phải thay đổi.” Kiều Sâm giống như cười mà không phải cười, liếc nhìn Kiều Cảnh An bên người: “Yêu ai yêu cả đường đi, câu này cũng không phải không có đạo lý.”

Nghe hai người nói chuyện, Kiều Cảnh An mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn Kiều Sâm: “Ca, anh không thích ăn bánh trôi sao?” Nghĩ đến buổi đêm có đôi khi ăn khuya, cậu hay bảo đầu bếp thức thức chuẩn bị cho cậu bánh trôi, mà ca ca cũng sẽ cùng cậu ăn một chút, chính là cậu thật không ngờ ca ca lại không thích ăn những thứ đó.

Kiều Sâm nhìn ra suy nghĩ trong lòng của cậu, ôn hòa cười: “Đã là chuyện trước kia, hiện tại anh không ghét bánh trôi.”

Kiều Cảnh An trầm mặc một lúc, quay đầu sang người bán hàng ở một bên nói: “Cho tôi một phần vằn thắn giống ca ca là được rồi.” Người này thậm chí ngay cả loại chuyện nhỏ nhất đó cũng nhân nhượng mình, lòng cậu cảm thấy ấm áp, trong trí nhớ, người thiết tình nhường nhịn mình như vậy, có lẽ chỉ có người này thôi a.

Thấy Kiều Cảnh An không nói lời nào, Kiều Sâm trong lòng có chút bất an, cũng chẳng quan tâm những người nào đang ngồi bên cạnh mình: “Tiểu An, buổi tối về nhà anh sẽ bảo đầu bếp làm bánh trôi cho em.”

Trầm Tuấn khóe miệng có chút co lại, tổng tài, anh đây là đang dỗ trẻ con ba tuổi sao?

“Dạ.” Kiều Cảnh An lộ ra một nụ cười, cậu có thể gặp được một vị ca ca tốt như vậy, thật sự là vận may của cậu.

Trầm Tuấn tay cầm chiếc đĩa run run, Nhị thiếu gia, tôi đã đánh giá cậu quá cao rồi.

Hương vị vẫn thần rất ngon, ngay cả người thích bánh trôi như Kiều Cảnh An cũng ăn đến say sưa, bắt quá tưởng ăn lại rất có phong thái.

Vài vị quản lý cấp cao nhìn tướng ăn vô cùng đẹp mắt của tổng tài cùng Nhị thiếu gia, lại nhìn nhìn vị đại diện khu vực Châu Á của công ty XX cầm chiếc đĩa như thế nào cũng kẹp không nổi một miếng vẫn thần cuối cùng đành phải đổi sang dùng thìa, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác tự hào, văn hóa Thiên triều là cỡ nào bác đại tinh thâm, xem đi, một đôi đĩa nho nhỏ cũng có thể làm khó chết người.

Chỉ có Lâm Thiển ngồi một bên cảm thấy ăn không vào, cô nhìn Kiều Sâm ôn hòa như thế, trong đầu lại nghĩ đến người đã từng đậm mặt kia, lúc trước, thật là mình đã lựa chọn sai rồi sao?

Ném qua vẫn thần, lại du ngoạn một hồi, mọi người đều tự về nhà, chỉ là có chút chuyện đã lặng lẽ thay đổi.

Trầm Tuấn nhìn theo bóng lưng tổng tài nhà mình cùng Nhị thiếu gia, có chút nghiêm túc nghĩ, Nhị thiếu gia chiều hôm nay hình như là có tiết a? Nói như vậy, Nhị thiếu gia trốn học?!

.....

Đêm khuya, thư phòng Kiều gia.

Kiều Sâm nhìn Vương quản gia bưng đến một chén gì đó bốc hơi nóng, buông văn kiện trong tay: “Vương quản gia, có chuyện gì sao?”

“Thiếu gia, đây là bữa ăn khuya mà Nhị thiếu gia bảo đầu bếp làm cho cậu, tranh thủ lúc còn nóng, ăn mau a.” Vương thúc đem chén đặt trên bàn Kiều Sâm, nhìn đồng hồ: “Thời gian không còn sớm, thiếu gia cũng nhanh nghỉ ngơi đi.”

Kiều Sâm ánh mắt không rời khỏi máy tính: “Tôi biết rồi.”

Quản gia thấy anh tựa hồ không nghe lọt, vì vậy lại nói: “Nhị thiếu gia nói, nếu cậu không ngủ đúng giờ, sau này buổi sáng cậu ấy sẽ dạy cậu đánh quyền, rèn luyện thân thể, giúp cậu thân cường lực cường, kéo dài tuổi thọ.”

Kiều Sâm rất nhanh tiếp thu, tắt máy, sau đó lộ ra một nụ cười sáng lạn với quản gia: “Tôi lập tức ngủ.” Nghĩ đến đệ đệ nhà mình luyện những chiêu võ thuật kia, tay của anh khẽ run rẩy.

Quản gia mỉm cười: “Thiếu gia, tôi sẽ đem lời của cậu chuyển cho Nhị thiếu gia.” Nói rồi, lại liếc mắt nhìn bữa ăn khuya: “Sau khi ăn bữa khuya, phải nửa giờ sau mới có thể ngủ.”

“Được.” Kiều Sâm bất đắc dĩ cười khổ, quay đầu nhìn vào thứ gì đó trong chén, chỉ thấy bên trong là mấy miếng vẫn thần được làm bằng một lớp bột mỏng bọc nhân, vài cọng hành thái rắc trên mặt, có vẻ vô cùng ngon mắt.

Anh mỉm cười, bưng chén lên, dùng chiếc đĩa gấp một miếng vẫn thần, ra là vẫn thần sao.

.....

41. Chương 41 - Dấm Chua ?!

“Nhanh lên nhanh lên, bên này, chuyển tới chuyển tới.”

“Nhanh chuyển, chú ý!”

Trên bãi bóng vang lên thanh âm kích động của nhóm cầu thủ, ngoài sân rất nhiều nam sinh nữ sinh đứng vây xem. Đối với trận đấu bóng đá lần này, sinh viên đại học B vẫn là ôm hi vọng rất lớn, dù sao đối với sinh viên đại học B mà nói, thắng được Đại Quốc mới là quan trọng nhất, còn về phần trong số các cầu thủ có xuất hiện một người mà bọn họ đã từng rất không thích thì cũng không ai thêm quan tâm nữa.

Khi phải cùng đối mặt với chung một đối thủ, hết thấy những mâu thuẫn nhỏ khác đều có thể xem nhẹ, hướng chỉ hiện tại Kiều Nhị thiếu gia đã chăm chỉ hiếu học, không chỉ ôn hòa hữu lễ với mọi người, mà còn viết thư pháp rất đẹp nữa, thái độ trên phương diện học tập cũng vô cùng nghiêm túc, ngay cả lần trước không đi học thì hôm sau đến cũng thành thật nhờ mọi người cập nhật bài giảng giúp, có câu ‘con hư biết nghĩ thì quý hơn vàng’, Kiều gia Nhị thiếu gia lúc này thực ngoan ngoãn đến mức làm cho rất nhiều người ngạc nhiên.

Đường Tư cùng đám bạn ngồi trên khán đài bên sân bóng, nhìn các cầu thủ đầy sức sống chạy khắp sân, thần sắc rất chăm chú.

“Ngẫm lại, cậu không phải là thật sự để ý Kiều Nhị thiếu gia chứ?” Ngụy Hoan hoài nghi nhìn cô bạn thân của mình đang dồn toàn bộ lực chú ý đặt trên thân ảnh Kiều Cảnh An, có chút lo lắng nói: “Tuy Kiều Nhị thiếu gia hiện tại đích xác đã thay đổi rất nhiều, chính là...” Sự thật trong cuộc sống không có nhiều câu chuyện về cô bé lọ lem cùng hoàng tử như vậy.

Đường Tư buồn cười nói: “Cậu nói gì vậy?” Nói xong, đứng lên cầm lấy đồ uống mình đã mang theo đi về phía trước.

Các cầu thủ lúc này đang chuẩn bị nghỉ ngơi, Ngụy Hoan nhìn theo Đường Tư đang đi tới chỗ Kiều Cảnh An, vẻ lo lắng trên mặt càng thêm rõ ràng, cô cũng hy vọng là mình nghĩ lung tung.

.....

Trầm Tuấn ôm tập tài liệu, có chút bất đắc dĩ nhìn hiệu trưởng phía đối diện vẫn đang khen ngợi Nhị thiếu gia không ngừng, lại liếc mắt nhìn tổng tài mặt vô biểu tình, đẩy kính mắt, hẩn bắt đầu hoài nghi tổng tài tự mình đến đại học B tiến nhanh tài trợ chẳng qua chỉ là muốn đến xem Nhị thiếu gia.

“Ông nói Tiểu An bây giờ còn đang luyện tập ở sân bóng?” Kiều Sâm nghĩ mấy ngày nay Kiều Cảnh An luôn đến khuỷa mới về nhà, hơn nữa sau khi về thì đều mang bộ dáng mệt mỏi, nhú nhú mày: “Đưa tôi đi nhìn xem.”

Hiệu trưởng nghe vậy, vội vàng đứng lên: “Kiều tổng, mời đi hướng này.” Một đôi mắt vốn đã không lớn giờ phút này lại cười thành một đường nhỏ. Vị Kiều tổng tài này cũng thật là hào phóng, tùy tiện vung tay một cái đã là giá tiền của cả một khu nhà học, so với ngân hàng rút tiền còn nhanh hơn.

Đại học B có vài sân bóng, trong đó có một sân chuyên dùng cho nhóm cầu thủ chính thức tập luyện và tổ chức các trận đấu ngoại giao, khán đài có thể chứa được gần hai vạn người, điều này trong đại học mà nói, đã xem như cơ sở vật chất không tồi rồi.

Kiều Sâm đi theo hiệu trưởng đến sân bóng gần đó, xa xa đã chứng kiến trên khán đài có không ít sinh viên, ánh mắt anh có chút nhíu lại, quay đầu nhìn về phía hiệu trưởng: “Xem ra các sinh viên trong trường đều rất quan tâm tới thể thao.”

Hiệu trưởng cũng có chút kinh ngạc, sinh viên trường bọn họ từ trước đến nay không để ý nhiều tới bóng đá, như thế nào hiện tại có nhiều người như vậy đến xem, mặc dù cảm thấy nghi hoặc, bắt quả hiệu trưởng vẫn cười nói: “Cường thân kiện thể, chú ý thể thao cũng là nên làm.” Bước chân không trì hoãn, dẫn Kiều Sâm xuyên qua một hàng cây, đi vào sân bóng.

Tới nơi, Kiều Sâm liếc mắt ra xa liền chứng kiến Kiều Cảnh An đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế, ánh mắt vốn đang ôn hòa nhưng lúc nhìn thấy có một nữ sinh quần trắng đứng ở bên cạnh cậu thì lập tức chìm chìm. Mà khi anh chứng kiến Kiều Cảnh An mỉm cười tiếp nhận chai nước trong tay nữ sinh thì... ánh mắt đã nổi lên hàn khí.

“Xem ra Nhị thiếu gia vẫn rất được nữ sinh hoan nghênh nha.” Trầm Tuấn liếc mắt nhìn nữ sinh quần trắng kia: “Bộ dáng cũng rất được ...” Hẩn nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Sâm, lập tức ngậm miệng, cái ánh mắt này của tổng tài thật sự là rất đáng sợ, cái đó có khác gì ánh mắt của một đứa trẻ trong gia đình quý tộc mồ côi cha lại bắt gặp mẹ của mình thân mật với một đứa con riêng bình dân?

“Đường Tư, cảm ơn cậu.” Kiều Cảnh An uống một ngụm nước giải khát vẫn còn mang theo hơi lạnh, ngắt đầu nói tiếng cảm tạ với Đường Tư, tuy sau khi vận động không nên uống nước, nhưng đối mặt với ý tốt của con gái, cậu vẫn là không đành lòng cự tuyệt, nhìn thoáng qua sắc trời: “Cậu còn chưa về nhà sao?”

“Còn có một tuần nữa là các cậu phải thi đấu Đại Quốc, tôi nào có tâm tư trở về.” Đường Tư ngồi xuống bên cạnh cậu, mày liễu nhíu lại: “Tôi cho cậu biết, nếu là không thắng được Đại Quốc kia, cẩn thận tôi đánh cậu đó.” Nghĩ đến các loại hành vi vô sỉ của Đại Quốc, Đường đại tiểu thư nghiêng rằng: “Phải đá cho bọn họ đoạn tử tuyệt tôn luôn.”

“Đường đại tiểu thư, chúng tôi là đi đá bóng, không phải đi đá người.” Xà Khương nghe được lời của Đường Tư, vò đầu, liếc mắt nhìn đồ uống trong tay Kiều Cảnh An: “Tôi nói Đường Tư a, sao cậu chỉ lấy đồ uống cho một mình Kiều Cảnh An vậy, đây cũng quá bất công a.”

Đường Tư mí mắt cũng không thèm giơ lên: “Cậu vừa rồi không có suất như Kiều Nhị thiếu gia, một lon đồ uống tận bốn đồng đó.”

Xà Khương im lặng, không ngờ hần như thế mà so ra còn kém bốn đồng tiền.

Lâm Thư chẳng muốn nghe mấy câu chuyện không có dinh dưỡng đó, liếc mắt nhìn đồng hồ: “Được rồi, đá thêm một lát thì về nhà.” Nói rồi, lập tức đứng dậy khỏi ghế nghỉ.

Đường Tư nhìn theo bóng lưng các nam sinh, quay đầu liếc mắt sang lon đồ uống bị Kiều Cảnh An đặt ở một bên, hình như không có với đi được bao nhiêu, cô cầm lên lắc lắc, tựa hồ là muốn nhìn ra Kiều Cảnh An vừa rồi đến tốt cùng uống được mấy ngụm.

Một bóng đen ngồi xuống bên người cô cách đó không xa, cô nghiêng đầu nhìn lại, là một người đàn ông anh tuấn và tràn ngập khí thế, thoạt nhìn có chút quen mắt, tựa hồ đã gặp ở nơi nào. Lúc cô nhìn thì hiệu trưởng đang mang theo nụ cười ôn hòa cùng người đó nói chuyện thì, cảm thấy hiểu, người này có thể là một nhà tài trợ hợp tác với trường học.

Trong lúc đó, người đó lại nghiêng đầu nhìn cô một cái, Đường Tư cảm thấy trong lòng khẽ run lên, người đàn ông này ánh mắt vừa rồi nhìn cô rất lạnh, tựa hồ đối với cô rất không ưa, nhưng trong trí nhớ của mình, cô không nhớ mình đã từng đắc tội với một nhân vật như vậy.

Kiều Cảnh An cũng không biết trong khu nghỉ đang diễn ra sóng ngầm mãnh liệt, cậu chuyên tâm tính toán góc độ nào dễ dàng đá bóng, chuyển bóng như thế nào thì an toàn, cậu và Lâm Thư trên sân đã có ăn ý, điểm ấy ngay cả Xà Khương cũng nhìn ra.

Lâm Thư nhận được bóng, dẫn bóng chạy hai bước, đột nhiên gạt sang bên cạnh, bóng bay về phía Kiều Cảnh An, Kiều Cảnh An rất nhanh nhảy lấy đà, xoay người móc ngược lại, chỉ thấy bóng tựa như tia sét, lao vút vào cầu môn.

Trên khán đài phát ra âm thanh trầm trồ khen ngợi, cầu thủ trên sân một phút sững sờ đều nhất tề bùng tỉnh, dù sao cùng nhau đá bóng đã được một thời gian, đối với các loại biểu hiện kinh hỉ của Kiều Cảnh An bọn họ đã bắt đầu có năng lực miễn dịch cường đại.

Tiếng reo hò trên khán đài không vào được tai Kiều Sâm, tầm mắt của anh giờ chỉ dung nạp một mình thân ảnh Kiều Cảnh An đang nằm trên sân cỏ, sau đó nhìn một cái lại thấy một cầu thủ tiến lên ôm đê đê của mình, cho đến khi Kiều Cảnh An bị những người kia bao phủ đến nhìn không thấy.

Trầm Tuấn trợn mắt há hốc mồm nhìn cú sút này của Kiều Cảnh An: “Một cước này của Nhị thiếu gia quá suất.” Lòng không khỏi lại có chút ít tiếc nuối, nếu những cầu thủ Thiên triều trong đội bóng quốc gia có trình độ như Nhị thiếu gia, như vậy chẳng phải có thể làm cho những người khinh thường bóng đá Thiên triều sẽ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi?

“Tổng... Tổng tài!” Trầm Tuấn chứng kiến tổng tài nhà mình đột nhiên đứng lên khỏi ghế, trực tiếp đi vào trong sân bóng, không khỏi kéo ra khóe miệng: “Tổng tài, anh đang mặc vest không nên chen chúc vào bên trong chỗ cầu thủ người ta, vậy quả thực là... (vô duyên).”

“Kiều tổng tài thực quan tâm đệ đệ a.” Hiệu trưởng sửa sang mớ tóc vốn cũng không còn nhiều trên trán: “Thật sự là làm cho người ta cảm động.”

Trầm Tuấn liếc mắt nhìn hiệu trưởng, một ít chuyện xiu xiu này mà ngài đã thấy cảm động rồi sao? Cứ thử làm trợ lý tổng tài thay tôi xem.

Kiều Cảnh An cười tùy ý để các đồng đội ôm mình, cậu có thể cảm nhận được trong lòng những người này đang rất vui sướng, đã từng có thói quen không thích nhiều người tới gần nhưng ở đây trong sự vui sướng đơn thuần này, cậu đã có thể từ từ tiếp nhận, có lẽ đây chính là sức mạnh của tập thể, thứ mà cậu chưa từng được trải nghiệm qua.

“Tiểu An, mau nói a, cái chiêu đá móc này là làm như thế nào vậy?” Xà Khương đưa tay vỗ vỗ vai của cậu: “Lão tử đá bóng nhiều năm cũng chưa từng làm được như vậy.”

“Đây là vấn đề thiên phú.” Lâm Thư ngược lại so với Xà Khương thu liễm hơn, chỉ là trên mặt cũng dẫn theo vui vẻ: “Kiều Cảnh An, trận đấu sắp tới cậu cần phải bảo trì trạng thái tốt nhất a.” Các cầu thủ khác vừa nghe, cũng phụ họa theo, trong đội có ba người này, còn lo không thắng được Đại Quốc nhỏ nhỏ kia sao?

Chờ các đồng đội tản ra, Kiều Cảnh An mới nhìn thấy Kiều Sâm đang đứng cách đó vài bước không xa, cậu kinh ngạc mở to hai mắt: “Ca, sao anh lại tới đây?!”

Kiều Sâm mỉm cười đến gần, sửa sang những sợi tóc trên trán đã bị mồ hôi làm ẩm ướt của Kiều Cảnh An: “Buổi chiều đến trường học bàn việc, nhân tiện tới đây xem em, đường bóng vừa rồi đá rất đẹp.” Nhìn thiếu niên hai mắt sáng long lanh, anh cảm thấy trong lòng mình phảng phất như bị cái gì lướt qua, ngứa ngứa rồi lại ảm áp.

“Anh nhìn thấy?!” Kiều Cảnh An một bên thở phì phò một bên nói: “Em sẽ không để thua cái nước Đại Quốc gì đó kia.”

Kiều Sâm bật cười, khó được chứng kiến Kiều Cảnh An vì một chuyện mà có thái độ cố chấp như thế: “Có Tiểu An ở đây, nhất định sẽ không thua.”

“Là có mọi người ở đây, đây là sức mạnh của tập thể.” Kiều Cảnh An nghiêm túc nói: “Tựa như công ty của ca ca vậy, phát triển được là dựa vào mọi người.”

Đối với tư tưởng giáo dục của Kiều Cảnh An, Kiều Sâm liên tục tán thành, cùng Kiều Cảnh An đi thay quần áo xong, liền đi ra cổng trường lái xe về nhà.

Ở góc nào đó của sân bóng, Trầm Tuấn nhìn nhìn bãi cỏ xanh biếc không một bóng người, tổng tài, anh bỏ rơi tôi, sớm biết anh muốn đón Nhị thiếu gia về nhà, tôi sẽ lái xe của mình đến, cũng sẽ không vì muốn tiết kiệm chút tiền xăng mà khiến mình rơi vào thảm cảnh thâm lương như thế này.

.....

Kiều Sâm ngẩng nhìn thiếu niên đang nằm ngủ trên đầu gối anh, nâng tay nhẹ nhàng sờ lên hàng lông mi cong cong, khe nhướn mi, khó chịu trong lòng lúc chiều cũng nhanh tiêu tán đi. Cẩn thận điều chỉnh tư thế giúp cậu thoải mái, lại lấy áo khoác đắp lên người cậu, chỉ lộ ra cái đầu, Kiều Sâm mới nhẹ nhàng cẩn thận nâng Kiều Cảnh An lên.

Làn da rất trắng, nhìn không được bèn vươn tay sờ sờ gò má, chính là xúc cảm tốt đẹp làm cho Kiều Đại thiếu gia trong mắt cũng lộ ra vài phần vui vẻ, lông mi cong cong, làn môi cũng rất ngon mắt, nếu hôn lên cảm giác nhất định sẽ rất không tồi.

“Tổng tài, đã về đến nhà.” Lái xe nói khẽ.

Kiều Sâm mở cửa xe, bế Kiều Cảnh An xuống xe, thấy Vương quản gia ra đón, nhàn nhạt mở miệng: “Tôi mang Tiểu An lên lầu tắm rửa.”

Quản gia cười tủm tỉm nhìn theo bóng lưng Kiều Sâm, thiếu gia quan tâm đệ đệ như vậy, rất tốt rất tốt.

Nhưng mà... tắm rửa?! Quản gia mở to hai mắt, thiếu gia, Nhị thiếu gia sẽ thẹn thùng.

.....

42. Chương 42 - Một Khối Đâu Hủ Non

Sự cảm khái của Vương quản gia cũng không được giống như trong ý nghĩ, bởi vì chỉ mới vài phút qua đi, trên lầu liền truyền đến tiếng vang leng keng thùng thùng, giống như có cái gì đó bị ngã đổ.

Vừa nghe thấy âm thanh này, Vương quản gia nóng nảy, lo lắng Nhị thiếu gia quá then thùng nên thiếu gia đành phải dùng bạo lực, vội vàng lên lầu, mở cửa phòng tắm của Kiều Sâm ra, xem xét, rồi lập tức im lặng.

Chỉ thấy cái giá đặt đồ dùng tắm rửa trong phòng tắm Kiều Sâm bị rơi lăn lóc trên mặt đất, về phần bị vật gì đụng phải... Vương quản gia trầm mặc nhìn xuống thiếu gia đang té ngã trên sàn, lại thấy Kiều Cảnh An một chân dẫm trong bồn tắm, chân còn lại dẫm trên sàn nhà bên ngoài cửa, áo đã cởi bỏ hai cúc, có vẻ có chút mất trật tự. Vội ho một tiếng, hận mình không thể chứng kiến loạt cảnh này từ đầu.

Nhìn thấy Vương quản gia, Kiều Cảnh An mới sực tỉnh, vội vàng kéo Kiều Sâm lên, áy náy nói: “Thực xin lỗi, ca, em không biết là anh...” Đang ngủ mơ mơ màng màng đột nhiên phát hiện có người sờ vào cổ của mình, cậu liền vô thức đánh tới, một quyền này đã hạ thủ rất nặng, xem cái vẻ mặt thống khổ của Kiều Sâm, sợ là đã bị thương đi?

Kiều Sâm nghe nói như thế, ánh mắt biến đổi, lập tức đỡ lấy ngực cười nói: “Không có việc gì, khụ khụ...” Nói xong liếc mắt nhìn quản gia còn đứng tại cửa phòng tắm: “Vương quản gia, tôi không sao, bác xuống dưới nghỉ ngơi trước đi, tôi cùng Tiểu An tắm rửa xong sẽ xuống dùng cơm.”

“A, được.” Vương quản gia liếc mắt nhìn Kiều Sâm đang ôm ngực ho khan, có chút không đành lòng, bèn mở miệng: “Nhị thiếu gia, cậu lần sau đừng quá dùng sức.”

Kiều Cảnh An ngoan ngoãn gật đầu: “Cháu từ nay về sau sẽ chú ý, ca, vẫn còn rất đau sao?”

Kiều Sâm kéo ra khoe miệng, anh tuyệt đối không thừa nhận chính mình trong đầu đã hiểu sai.

Vương quản gia nhìn nhìn, cảm thấy không có chuyện gì lớn, vì vậy chu đáo đóng cửa lại cho hai huynh đệ, lắc đầu, hai huynh đệ này cho tới bây giờ còn chưa có cùng nhau tắm qua a.

“Ca, cho em xem lồng ngực của anh một chút.” Kiều Cảnh An cũng chẳng quan tâm lễ nghi, vươn tay liền cởi bỏ cả vạt của Kiều Sâm, lại muốn cởi cúc áo.

Kiều Sâm nhìn động tác của Kiều Cảnh An, bắt đầu nghĩ lúc này mình theo lẽ thường là nên bảo vệ mấy chỗ nhạy cảm? Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng thân thể lại không có bất kỳ phản ứng nào, tùy ý để Kiều Cảnh An giải khai quần áo của mình.

Nhìn kỹ, phát hiện nơi bị mình đánh cũng không có máu ứ đọng, Kiều Cảnh An thở phào một hơi, may mắn mình bây giờ không có nội lực, bằng không chắc chắn sẽ làm bị thương nội tạng, có chút ghen ghét nhìn cơ thể rắn chắc trước mắt, nhìn lại thân hình gầy trơ xương của mình, Kiều Cảnh An đem quần áo đã ướt hơn phân nửa trên người mình cởi xuống: “Người bình thường không rèn luyện vậy mà đáng người lại so với em còn tốt hơn.” Xem qua vô số quyển tạp chí NEW, Kiều Nhị thiếu gia đã biết rõ tiêu chuẩn đáng người hoàn hảo của nam giới là gì.

Kiều Sâm cường chế đem ánh mắt của mình dời khỏi làn da trắng nõn trước ngực, vươn tay vuốt vuốt đầu Kiều Cảnh An: “Lúc anh còn là sinh viên, chính là mỗi ngày đều kiên trì rèn luyện, em là từ gần đây mới bắt đầu luyện tập, sao có thể so với anh?” Cuộc sống trong quá khứ của Kiều Cảnh An bữa bãi như vậy, lại là người không làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, ở đâu ra cơ thể hoàn hảo được?

Nghe Kiều Sâm nói xong lời này, Kiều Cảnh An trở nên trầm mặc, cậu dù sao không phải Kiều Cảnh An chân chính, đương nhiên không biết cuộc sống trước kia của Kiều Cảnh An là dạng gì. Cậu vội ho một tiếng, vươn tay mở nước ấm, chờ hơi nước phả vào trên người, cậu mới kịp phản ứng, mình hình như còn chưa có cởi quần.

Kiều Sâm sững sờ nhìn một màn trước mắt, bọt nước óng ánh, da thịt trắng nõn, còn có hai mắt mông lung hơi nước của thiếu niên, anh hô hấp trầm trọng, biết rõ mình nên đi ra ngoài, chính là dưới chân giống như mọc rễ, kiên quyết đứng tại chỗ không hề động dảy.

Cởi bỏ quần trên người, Kiều Cảnh An quay đầu thấy Kiều Sâm vẫn còn đứng trong phòng tắm, nghĩ nghĩ, mở miệng hỏi: “Ca, hay là cùng nhau tắm?”

Kiều Sâm trong lòng nóng lên, chỗ nào đó dưới hạ thân bắt đầu có tinh thần, anh xấu hổ dời ánh mắt: “Không, em cứ tắm trước đi, anh đi ra ngoài chờ em.” Nói rồi, vội vàng vàng ra khỏi cửa, vô lực ngã xuống giường của mình.

Nếu như Tiểu An biết mình tâm tư như vậy, sẽ nhìn mình với ánh mắt như thế nào? Chính là sâu trong nội tâm của anh cũng không nghĩ muốn buông tay, nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, nhắm mắt lại, trong đầu vẫn là hình ảnh nửa người trên xích lô, còn có cặp mắt mông lung kia.

“Chết tiệt.” Kiều Sâm che lại hạ thân, hít một hơi thật sâu, anh hiện tại hận không thể xông vào phòng tắm, sau đó...

Một lát sau, Kiều Cảnh An bọc quanh đầu một chiếc khăn tắm đi ra, cậu nói: “Ca, anh tắm đi, em về phòng thay quần áo.”

Kiều Sâm giương mắt nhìn xương quai xanh trên cổ Kiều Cảnh An, vội vàng thu hồi ánh mắt: “Ừ, được.” Chờ Kiều Cảnh An đi khỏi, anh lập tức xông vào phòng tắm. Có lẽ lúc này, chỉ có năm ngón tay huynh đệ có thể tạm thời giải quyết vấn đề của anh.

Khoảnh khắc khi phóng thích, trong đầu của anh, là cặp mắt quen thuộc kia.

Tắm bằng nước lạnh, mở cửa phòng tắm ra đã thấy Kiều Cảnh An ăn mặc chỉnh tề ngồi một mình trên ghế sa lon, trên tay còn cầm một lọ gì đó. Cước bộ dừng một chút, anh trấn tĩnh lại cảm xúc của mình nói: “Tiểu An, có chuyện gì vậy?”

Kiều Cảnh An gơ rượu thuốc trong tay lên, kéo Kiều Sâm ngồi xuống giường, cởi áo tắm trên người anh xuống, quả nhiên, ngực mới vừa rồi còn không có dấu vết hiện tại đã xuất hiện một khối máu tụ. Cậu vừa đau lòng vừa áy náy sờ sờ chỗ thâm tím: “Đau không?”

Kiều Sâm hít vào một hơi: “Không đau.” Nơi bị tay cậu chạm vào, có cảm giác khô nóng giống như hỏa thiêu.

“Cũng đã đau đến hấp khí, còn nói là không đau.” Kiều Cảnh An đẩy anh ngã xuống giường, lại đổ chút ít rượu thuốc vào lòng bàn tay: “Em dùng rượu thuốc xoa xoa cho anh, có thể có chút đau, anh kiên nhẫn một chút.”

Kiều Sâm nhìn thấy lo lắng trong mắt Kiều Cảnh An, mà bàn tay trên ngực đang một mực trêu chọc trái tim của mình, giống như một con mèo nhỏ nhẹ nhàng cọ qua, chỗ nào đó lại bắt đầu rạo rực.

Nghe thấy Kiều Sâm hô hấp tăng thêm, Kiều Cảnh An lo lắng ngừng động tác trên tay: “Đau?” Theo lý thuyết, dựa vào công phu của mình bây giờ, chắc không thể làm tổn hại đến gân cốt chứ, sẽ không bị thương nghiêm trọng như vậy chứ?

“Không sao.” Kiều Sâm cầm tay của cậu, lấy đi bình rượu thuốc trên tay, nắm lấy eo Kiều Cảnh An, đem cậu kéo vào trong ngực của mình, nhẹ nhàng nỉ non: “Tiểu An.”

Kiều Cảnh An có chút cứng đờ, nghĩ đến Trầm Tuấn đã từng nói qua, Kiều Sâm lâu nay chưa từng được cha mình yêu thương, chắc là thiếu khuyết thân tình a. Nghĩ vậy, cậu vươn tay ôm cổ Kiều Sâm, gò má dán lên lồng ngực trơn bóng cọ cọ: “Ca, em sẽ luôn ở bên anh.” Là anh đã cho cậu tình thân thuần túy nhất, trong cả đời này là người đối với cậu tốt nhất mà không so đo một tia lợi dụng, cậu sao có thể nhẫn tâm để người này lại phải tiếp tục cô độc nữa.

Động tác này của Kiều Cảnh An làm cho một chút do dự cuối cùng trong nội tâm Kiều Sâm cũng đã hoàn toàn bị gạt bỏ, anh vươn tay vuốt mái tóc mềm mại của người trước ngực: “Tiểu An, khuya hôm nay ngủ cùng anh đi.”

Trong hơi thở thoang thoảng mùi rượu thuốc, Kiều Cảnh An kinh ngạc nói: “Ca, thì ra anh sợ bóng tối?” Phụ thân không quan tâm, mẫu thân lại là mẹ kế, đệ đệ không hiểu chuyện, cho dù sợ tối thì vẫn phải kiên cường sống cuộc sống một mình một người. Ca ca... kỳ thật cũng rất vất vả a?

Kiều Sâm khoe miệng kéo ra, anh thật sự không nên kỳ vọng Kiều Cảnh An có thể suy luận ra được cái gì sắc xảo, mình vẫn là quá đề cao thăng bé rồi.

“Nếu không, từ nay về sau khi anh sợ tối, em sẽ ngủ cùng anh.” Kiều Cảnh An nghĩ nghĩ, mặc dù sau khi mình bảy tuổi đã ra ngủ phòng riêng, hơn nữa cũng chưa bao giờ ngủ chung một chỗ với người khác, chính là lần trước lúc cùng ca ca ngủ, cảm giác hình như thực không tệ.

Kỳ thật không cần nhạy cảm như vậy cũng rất tốt, Kiều Sâm khoe miệng cong cong: “Được, Tiểu An khuya hôm nay ngủ cùng anh, được không?” Bị cho là sợ tối cũng được, dù sao cũng chẳng mất gì.

“Thiếu gia.” Vương quản gia đẩy cửa ra, chứng kiến Kiều Cảnh An đang nằm trên người Kiều Sâm, mà áo tắm của thiếu gia cũng bị cởi bỏ, ngẩn người, ngửi thấy được hương vị rượu thuốc trong phòng mới kịp phản ứng: “Khụ, nên dùng cơm.”

Kiều Sâm ngồi dậy, sửa sang áo sơ mi trên người Kiều Cảnh An, bắt đầu nhìn Vương quản gia: “Vương quản gia, bác biết cửa ngoài việc dùng để bảo vệ ra, còn có công năng gì không?”

“Đương nhiên còn có thể dùng để đẩy ra.”

“Kỳ thật nó còn có thể dùng để gõ.” Kiều Sâm xoa xoa đỉnh đầu Kiều Cảnh An, lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ quần áo mặc ở nhà bước vào phòng tắm.

Vương quản gia nhìn cửa phòng tắm đã đóng: “Thiếu gia, cậu càng ngày càng hà khắc rồi.”

Kiều Cảnh An đi đến trước mặt ông, an ủi vô vô vai: “Quản gia thúc thúc, không sao, có thể là tâm tình ca ca không tốt, thúc không cần phải quá chú ý, tuy không gõ cửa là không lễ phép, nhưng cháu không trách thúc đâu.”

Quả nhiên vẫn là Nhị thiếu gia đáng yêu hơn chút ít, Vương quản gia vui mừng nghĩ, thiếu gia là càng lớn càng không đáng yêu.

“Quản gia thúc thúc, cháu nghe nói những thứ này đã được dạy từ lúc đi nhà trẻ, thúc lúc nhỏ nhất định không có đến nhà trẻ a.” Kiều Nhị thiếu gia rất là thương cảm, nhẹ gật đầu.

Hai huynh đệ đều không đáng yêu!

Vì vậy, thời gian bữa tối lập tức trôi qua trong không gian tràn đầy oán niệm Vương quản gia, làm một quản gia toàn năng làm sao có thể không biết vào nhà phải gõ cửa, ông chỉ là cho rằng thiếu gia còn đang tắm rửa, hướng chỉ trước kia ngoại trừ vào thư phòng của thiếu gia, những lúc khác căn bản cũng không có nhiều quy củ như vậy, ai biết thiếu gia hiện tại trở nên ngại ngùng?

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Kiều Cảnh An ôm McDull của mình nằm vật ra trên giường Kiều Sâm, McDull bên phải, Kiều Sâm bên trái, giường thật ấm áp, cậu ngáp một cái: “Ca, ngủ ngon.”

Nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, Kiều Sâm nhìn thoáng qua gương mặt của Kiều Cảnh An, cúi đầu hạ xuống trên môi Kiều Cảnh An một cái hôn, xúc cảm mềm mại làm anh không đành lòng rời đi, chính là vì không muốn khiến người bên cạnh mình bị dọa chạy, anh bắt quá chỉ dừng lại ba giây đồng hồ liền rời đi.

Xúc cảm ấm áp trên môi làm cho Kiều Cảnh An khẽ giật mình, cậu sững sờ nhìn người bên cạnh: “Ca...” Nụ hôn chúc ngủ ngon không phải hôn gò má hoặc là trán sao, như thế nào lại là cái chỗ này.

“Ừ” Nằm xuống bên cạnh Kiều Cảnh An, thuận tay đem cậu kéo vào trong ngực mình.

Kiều Cảnh An không được tự nhiên giật giật.

“Tiểu An, đừng nhúc nhích, ngực anh còn đau.” Siết chặt cánh tay ôm Kiều Cảnh An: “Mau ngủ đi.” Trong bóng tối, đường cong khoe miệng càng lúc càng lớn.

“...” Kiều Cảnh An cảm giác hình như có chỗ nào không đúng, nhưng xét thấy cậu cùng Kiều Sâm sau nhiều ngày đã tạo thành quan hệ tín nhiệm, liền thật sự ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Nửa đêm ngủ được trong mơ mơ màng màng, trên môi tựa hồ có vật gì đó ấm áp chạm vào, cậu hướng chỗ nguồn nhiệt bên người cọ cọ, tiếp tục an ổn thiếp đi.

43. Chương 43 - Tình Dịch Xuất Hiện?

Thời gian đã dần dần tới gần ngày sinh viên Đại Quốc đến đại học B tiến hành giao lưu trao đổi. Đã sớm có người của hội học sinh làm các công tác chuẩn bị cho nghi thức đón tiếp, cho nên những người cũng nằm trong hội học sinh như Lâm Thư cùng Xà Khương đầu óc dạo này đều loay hoay đến choáng váng, không có thời gian cùng Kiều Cảnh An tập luyện.

Đều là con nhà có tiền, nhưng Kiều Nhị thiếu gia trông có vẻ nhàn nhã hơn nhiều, phần lớn thời gian nhàn rỗi chính là cầm [Tuyển tập văn học cận đại hiện đại Thiên triều] hoặc một số tác phẩm văn học nổi tiếng trong nước và nước ngoài, sách giới thiệu phong thổ,... ngồi ở nơi yên tĩnh, đọc sách.

Vì vậy lúc nghỉ trưa, dưới ánh nắng tươi sáng, vì không sống trong trường nên Kiều Cảnh An không thể đi ký túc xá nghỉ ngơi, liền mượn hai cuốn sách từ thư viện đi đến chỗ mình trước nay vẫn ngồi. Những nơi khác phần lớn đều có mấy cặp tình nhân ẩn hiện, Kiều Nhị thiếu gia kiên trì tuân thủ nguyên tắc ‘không nhìn’ mới tìm được một nơi không có các đôi tình nhân để đọc sách, chính là trong rừng cây nhỏ bên cạnh sân bóng.

Trên đường xe chạy của đại học B, một chiếc xe màu đen có rèm che đi qua, cuối cùng dừng lại bên cạnh một một rừng cây, chỉ thấy một thiếu niên tuổi teen từ trên xe bước xuống, tóc hơi xoăn cùng áo sơ mi dệt thêu tay tinh xảo, tuy đeo kính mắt màu cà phê, nhưng khóe miệng hơi cười vẫn khiến người ta có một loại cảm giác cảnh đẹp ý vui.

“Đây là đại học B?” Thiếu niên đẩy kính râm, nhìn thoáng qua tứ phía: “Tầm nhìn thật nhỏ hẹp.”

Đi theo xuống xe phía sau hắn, hắc y nam nhân cung kính nói: “Thiếu gia, trường này này là trường đại học nổi danh Thiên triều, chiếm diện tích rộng lớn, tinh anh hội tụ, hơn nữa vẫn còn giữ lại một chút kiến trúc truyền thống Thiên triều mấy trăm năm trước, học sinh khắp thế giới có nhiều người rất hâm mộ trường đại học này. Mấy ngày trước tôi đã điều tra qua, phát hiện trường đại học này có rất rất nhiều du học sinh nước ngoài.”

“Người thực am hiểu.” Thiếu niên không để ý lắm, đi tới rừng cây nhỏ, đối với hắn mà nói, về bên ngoài không tính là cái gì, chỉ có thể nhìn vào chỗ nhỏ sâu bên trong mới có biết được thực lực chân chính của trường học.

Rừng cây nhỏ tựa hồ không có ai, chỉ có một chút ánh nắng mặt trời xuyên qua lá cây, chiếu xạ những điểm lấm tấm trên mặt đất, cũng có vẻ an bình nói không nên lời. Thiếu niên nhìn vài lần, cũng không cảm thấy nơi đây có cái gì đặc biệt, xoay người định chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy tiếng lật sách nhẹ nhàng, nghiêng đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng đang ngồi dưới cây xem một quyển sách dày, nhìn từ bên cạnh, làn da người này trông có vẻ trắng.

Hắn thay đổi hướng đi, thẳng tắp đi về phía thiếu niên đang ngồi dưới cây, cho đến khi hắn đến gần, người này cũng không ngẩng đầu lên, hắn cũng giữ yên lặng tiếp tục nhìn thiếu niên.

Một lúc lâu sau, thiếu niên áo sơ mi trắng rốt cục cũng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, sắc mặt bình thản nói: “Bạn học, cậu ngăn trở hết ánh sáng của tôi rồi, muốn ngắm cây có thể sang bên cạnh, hai hàng cây này đều giống nhau.” Nói rồi, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Thiếu niên nhìn thoáng qua tên sách được in bên phải trang, thì ra là một trong tứ đại tác phẩm nổi tiếng của Thiên triều – [Tam Quốc Diễn Nghĩa], hắn gỡ kính mắt ngồi xổm xuống trước mặt thiếu niên: “Cậu là học sinh của trường này?”

Kiều Cảnh An nhìn cái người tự xưng là tiếp cận mình này, nhớ tới quần gia thúc thúc cùng ca ca đều từng nhắc qua là không được nói chuyện với người lạ, nhưng cậu lại không muốn tỏ ra vô lễ đối với người khác, đành phải nhẹ gật đầu, không nói lời nào.

“Xin hỏi... cậu có thể dẫn tôi đi tham quan trường một chút không?” Thiếu niên hơi ngạc nhiên vì phát hiện thiếu niên áo sơ mi trắng này có một đôi mắt rất đẹp, cho nên ngữ khí cũng tốt hơn vài phần.

Kiều Cảnh An lần nữa ngừng đầu quan sát thiếu niên, bây giờ những kẻ lừa đảo cũng không thêm dùng chiêu này nữa, nhìn người này tuổi còn trẻ, không hiểu tại sao lại không chịu đi làm chuyện đứng đắn? Lật trang tiếp theo, cậu cúi đầu tiếp tục đọc cái ‘không thành kế’ này của Gia Cát Lượng.

Thấy Kiều Cảnh An không để ý tới mình, thiếu niên cũng không giận, ngồi xuống bên cạnh cậu: “Tôi tên là An Kim Thành, cha tôi là người Thiên triều, mẹ là người Đại Quốc, tôi chuẩn bị đến đại học B học tập, có thể nhờ cậu giới thiệu cho tôi một chút về đại học B không?”

Kiều Cảnh An nheo mắt: “Cậu là người Đại Quốc?” Kiều Nhị thiếu gia rất để ý tới cái quốc gia muốn xâm chiếm văn hóa nước mình này.

“Không không, tôi là người Thiên triều, chỉ là ở Đại quốc học tập một thời gian, bây giờ trở về nước.” An Kim Thành thấy thiếu niên này hình như rất chú ý vấn đề quốc tịch, vội vàng giải thích nói: “Tôi vẫn thích quốc gia của mình.”

Khép lại sách trên tay, Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu: “Được rồi, tôi dẫn cậu đi một chút.” Không quên quên hương, người này cũng không tệ lắm.

Cách đó không xa, người đàn ông mặc vest đen khoe miệng có chút run rẩy, thiếu gia, cậu nhất định đã quên việc đổi sang quốc tịch Thiên triều của cậu còn chưa xong, quốc tịch hiện tại của cậu vẫn là Đại Quốc a.

An Kim Thành ấn tượng rất tốt đối với thiếu niên này, không chỉ là dáng vẻ yên tĩnh đọc sách vừa rồi của cậu, còn có phong thái ưu nhã biểu hiện ra trong cử chỉ của cậu, cảm thấy thiếu niên này sinh ra không phải loại tầm thường, một gia đình bình thường không thể nuôi ra được người như vậy, hẳn tin tưởng ánh mắt của mình.

“Tôi còn chưa biết tên cậu là gì?” An Kim Thành đi theo Kiều Cảnh An ra rùng cây: “Cậu sẽ không để tôi gọi là cậu là ‘này’ đấy chứ?”

“Cậu còn có thể gọi tôi là bạn học.” Kiều Cảnh An lễ phép cười: “Tại quốc gia chúng tôi, cậu còn có thể xưng hô tôi là đồng chí hoặc tiên sinh.” Quả nhiên không phải trẻ con được lớn lên ở Thiên triều, vấn đề lễ phép chính là thiếu khuyết một chút.

Nghĩ đến đồng chí còn có một tầng ý tứ khác, An Kim Thành có chút kéo ra khoe miệng: “Tôi là cảm thấy kêu tên thuận tiện hơn, đúng không, bạn học.”

“Tôi đã quên cậu bây giờ còn chưa phải bạn học của tôi, cậu chỉ có thể gọi là tôi là tiên sinh.” Tuy người này bây giờ trở về nước, bắt quả cậu nhớ rõ từng xem qua trong TV, Hán gian, gián điệp rất dễ dàng ẩn trong đám người, tuy bối cảnh này trong TV phần lớn là ở vài thập niên trước. Bất quá trong nhận thức của Kiều Nhị thiếu gia, từ nước ngoài trở về không nhất định đều là nhân sĩ ái quốc, còn có thể là gián điệp, hơn nữa cũng chẳng phân biệt thời gian giai đoạn.

Đối với thái độ lãnh đạm của Kiều Cảnh An Bình, An Kim Thành phản ứng không lớn, cười cười sau đó tiếp tục nói: “Cho nên tôi mới càng muốn biết rõ tên của cậu.”

“Kiều Cảnh An, cậu lại đi mượn sách?” Ngụy Hoan vừa mới đi ra từ khu ký túc xá nữ sinh, nhìn thấy Kiều Cảnh An cầm sách, cười tủm tỉm hỏi: “Chiều hôm nay các cậu có tập luyện không, tôi cùng Đường Tư lại tới cổ vũ.”

Kiều Cảnh An thấy là bạn cùng lớp của mình, lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Ừm, có thể, lát nữa mới có tiết, cậu đã đi xuống sớm như vậy?”

An Kim Thành cuối cùng cũng biết rõ tên người bên cạnh, bắt quả thấy thái độ với mình so với khi đối đãi với nữ sinh của người này cũng kém nhiều lắm a? Không phải bởi vì hắn là nam sinh nên kỳ thị hắn đấy chứ.

Sau khi chờ Ngụy Hoan đi xa, Kiều Cảnh An chỉ vào khu nhà lớn bên cạnh: “Đây là khu nhà học A, bên cạnh là khu y học cùng khu ký túc xá, nếu như cậu cảm thấy hứng thú đối với y học có thể đi nhìn xem,

nghe nói trong khu nhà này có cung cấp rất nhiều tài liệu cho sinh viên học tập.”

“Cả thảo được?” An Kim Thành hỏi.

Kiều Cảnh An nhìn hẩn một cái, chậm rãi thu hồi ánh mắt của mình, cực lực không muốn làm cho người này phát hiện mình có chút khinh bỉ: “Thảo được tại Thiên triều chúng tôi không kỳ lạ quý hiếm, tùy ý có thể thấy được, trong lầu này chỉ dùng để đến giải phẫu cùng chế tác tiêu bản.”

An Kim Thành ho khan một tiếng, hiểu rõ Kiều Cảnh An nói cái gì, hẩn đột nhiên cảm thấy khu nhà này trở nên vô cùng âm trầm khủng bố, trong nội tâm hoảng hốt, thuận miệng nói ra: “Người Thiên triều cũng không ít a.”

Kiều Cảnh An hí mắt: “Câu lời này là có ý gì?” Chẳng lẽ trong mắt người này, người sống đều là tư liệu giải phẫu? Vì vậy nhướng mày, người này không phải người Thiên triều, chắc đã bị đem sang Đại Quốc biến chủng rồi, còn bị nhiễm cả tính tình tàn bạo của ngoại quốc man di: “Cậu ra nước ngoài rồi sao?”

“Có đôi khi nghỉ phép sẽ tới du lịch.” An Kim Thành không hiểu chủ đề về khu y học như thế nào lại nhắc đến quốc gia khác, cái này thì có quan hệ gì?

Khó trách sao lại thành cái dạng này, Kiều Cảnh An hiểu rõ, Thiên triều cùng lắm chỉ có vài phần tử thích vây xem náo nhiệt, cũng không có khả năng xuất hiện loại người biến chất này.

An Kim Thành khoe miệng kéo ra, hẩn là xuất hiện ảo giác sao, vì cái gì lại cảm giác thiếu niên gọi Kiều Cảnh An này ánh mắt nhìn hẩn có chút giống như đang nhìn người ngoài hành tinh?

Vì vậy trên đường đi, Kiều Cảnh An không chỉ giới thiệu các loại kiến trúc trường học, mà thuận tiện còn giảng giải cho An Kim Thành nhân tính cùng hòa bình, mỹ đức cùng phẩm cách, chỉ sợ người này từ nay về sau thật sự đến đại học B học, sẽ gây ảnh hưởng xấu đến các bạn học trong trường. Cậu thật ra nghe nói, có một sinh viên Đại Quốc đến Mỹ du học, bởi vì thất tình, liền lập tức bắn chết mấy học sinh cùng thầy giáo.

Đại thể đã giới thiệu xong vài khu nhà tương đối gần xung quanh, những chỗ quá xa bởi vì thời gian không đủ, Kiều Cảnh An không dẫn An Kim Thành đi, hai người sau khi tách ra Kiều Cảnh An liền vội vàng chạy tới phòng học.

An Kim Thành nhìn theo bóng lưng Kiều Cảnh An, nghĩ nghĩ, quyết định đi làm thủ tục nhập học, cái trường học này thoạt nhìn tựa hồ cũng có khá nhiều thú vị.

Vệ sĩ thở dài bất đắc dĩ, thiếu gia nhà mình lại phát huy tật xấu, người khác đối với hẩn càng lạnh lùng lãnh đạm, hẩn lại càng nhiệt tình, thật không biết loại tật xấu kỳ quái này là ở đâu nuôi thành, vẫn là như vừa rồi người học sinh tính tình ôn hòa kia dễ coi hơn chút ít.

.....
Buổi chiều Kiều Sâm vẫn như cũ, dưới con mắt bất đắc dĩ của Trầm Tuấn, quang minh chính đại ăn bớt giờ tan tầm, gió mặc gió, mưa mặc mưa duy trì thói quen tốt là canh đúng thời gian đến đón đệ đệ nhà mình tan học.

“Cũng không phải hài tử nhà trẻ, còn muốn người nhà đưa đón.” Trầm Tuấn oán hận nhìn đồng văn kiện trong tay: “Tháng này nhất định phải bảo sắp cho mình thêm tiền thưởng.”

Kiều Sâm tới bãi bóng thì liền chứng kiến một thiếu niên xấp xỉ tuổi với Kiều Cảnh An cùng cậu đứng cạnh nhau, nhìn đồng hồ, hẩn là đã luyện tập xong rồi, vì vậy Kiều Đại ca không chút do dự đi đến bên hai người, lộ ra một nụ cười ôn hòa của Đại ca: “Tiểu An, về nhà.” Liếc qua người đang nói chuyện với đệ đệ nhà mình, tuy bằng tuổi Tiểu An, nhưng so sánh ra, vẫn là Tiểu An đẹp mắt hơn nhiều.

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu: “Dạ.” Liếc mắt nhìn An Kim Thành: “Gặp lại sau.”

An Kim Thành cười cười: “Được, Kiều đồng học, ngày mai gặp.”

Kiều Sâm liếc nhìn An Kim Thành, nhẹ gật đầu với hẩn, mang theo Kiều Cảnh An rời đi, nụ cười của người này không có ý tốt, phải để Tiểu An cách loại người này xa một chút, ai biết người nọ đối với Tiểu An có ý đồ hay không.

An Kim Thành cười tủm tỉm nhìn hai người đi xa: “Kiều Cảnh An sao? Thú vị...”

Vệ sĩ im lặng, thiếu gia, kỳ thật người ta cảm thấy cậu một chút cũng không thú vị a.

.....

44. Chương 44 - Nhị Thiếu Gia Lười Biếng

Mở mắt ra, đã thấy ngay khuôn mặt đang ngủ bình yên của thiếu niên, Kiều Sâm cong cong khóe miệng, tâm tình hiển nhiên không tồi, đối với việc khiến Kiều Cảnh An nuôi thành thói quen ngủ chung với mình, anh rất có lòng tin. Kiều Đại thiếu gia vẫn tương đối tin tưởng một triết lý, đó chính là thói quen nuôi thành thì dễ, từ bỏ thì khó.

Trời còn sớm, vẫn chưa đến thời gian Kiều Cảnh An thường rời giường, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ đã có chút ánh sáng, đem thiếu niên ôm vào trong ngực mình, ừm, tối mai lúc ngủ có lẽ phải điều chỉnh nhiệt độ điều hòa thấp xuống một chút.

Đặt một cái hôn lên trên môi người trong ngực, xúc cảm mềm mại làm anh nhịn không được nhẹ nhàng mút lấy cánh môi của thiếu niên, cho đến khi trên thân bắt đầu có ngọn lửa nhen nhóm, mới lưu luyến rời đi. Dù cho như vậy, người trong ngực vẫn không tỉnh, có lẽ ở trong tiềm thức của Tiểu An, mình là tuyệt đối có thể tín nhiệm a. Duỗi ngón cái ra mơn trớn môi Kiều Cảnh An, lại hôn lên, hạnh phúc như vậy dù chỉ là thoáng qua, cũng không muốn buông tha.

Người trong ngực khẽ động, ngay lúc Kiều Sâm cho rằng Kiều Cảnh An muốn tỉnh lại, thì thấy cậu đem đầu hướng lồng ngực anh cọ cọ, tựa hồ cảm thấy thư thái, lập tức lại nặng nề thiếp đi.

Kiều Sâm bật cười, sửa sang lại tóc cho Kiều Cảnh An, trong mắt tràn đầy tình cảm ấm áp.

Vương quản gia gần đây tâm tình rất tốt, thiếu gia quản lý công ty rất giỏi, Kiều gia trải qua sự thay đổi lớn như vậy, mà lợi nhuận cũng không giảm xuống; Nhị thiếu gia trong trường học còn là đại diện cho trường tham gia trận đấu với sinh viên nước khác. Thiếu gia cùng Nhị thiếu gia quan hệ thân mật, đây chính là điều mà nhiều nhà giàu có khác đều thua kém, làm một quản gia trong một gia đình như vậy, ông cũng cảm thấy có chút tự hào.

“Vương quản gia, ông lại tự mình mua thức ăn a?” Bên ngoài vườn hoa công cộng, hai quản gia đang nói chuyện với nhau thì thấy Vương quản gia, nhìn thấy trong tay ông đang cầm túi đựng cua đại áp, cười trêu nói: “Loại chuyện này còn phải đích thân ông đi làm, Kiều gia có tiền như vậy, trong nhà không phải có người chuyên môn phụ trách mua thức ăn sao?”

“Các ông không biết, gần đây cua đại áp chất lượng không tốt, tôi đây là tới nhà một vị lão bằng hữu xách về, để nhị vị thiếu gia ăn cũng yên tâm.” Vương quản gia ngược lại không thêm đề ý trong lời nói của bọn họ còn ẩn chứa ý giễu cợt: “Hai vị thiếu gia tựa như con của tôi vậy, sao có thể không để tâm nhiều một chút?”

Hai vị quản gia mặt biến sắc, đều là làm quản gia, có quản gia nào dám coi chủ nhân trở thành con của mình?

“Quản gia thúc thúc, thúc đang cầm cái gì vậy?” Thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái của thiếu niên truyền vào tai ba người, chỉ thấy một thiếu niên mặc đồ thể thao đã đi tới, tò mò nhìn một chút cua đại áp trong tay Vương quản gia: “Đây là con cua?”

“Nhị thiếu gia, cậu đi về như thế nào vậy, lái xe đâu?” Vương quản gia vừa thấy trên trán Kiều Cảnh An đầm mồ hôi, nóng nẩy: “Chạy nhanh như vậy làm cái gì, đợi lát nữa gió lạnh, lỡ bị cảm thì làm sao bây giờ?”

Kiều Cảnh An cười cười: “Quản gia thúc thúc, cháu vừa mới ra ngoài chạy bộ, thúc không cần lo lắng, không sao đâu.” Nói xong, lại nhìn nhìn Vương quản gia xách theo cua đại áp, cái con cua này có thể ăn sao?

“Mau trở về tắm rửa, nếu bị cảm, thiếu gia sẽ rất lo lắng.” Vương quản gia cũng chẳng quan tâm hai người đang cùng ông nói chuyện phiếm, vội vàng dẫn theo Kiều Nhị thiếu gia đang cười tủm tỉm về nhà.

Hai quản gia nhìn theo Kiều Nhị thiếu gia chơi bởi lâu lỏng trong truyền thuyết đón lấy đồ trong tay Vương quản gia mang giúp, nhìn nhau, không thể không cảm khái, người này chính là truyền thuyết mà giới quý tộc hay đồn đại sao? Nếu dạng như vậy mà Kiều Nhị thiếu gia cũng bị gọi là bại gia tử, vậy tiểu thiếu gia nhà bọn họ có thể trở thành phần tử khủng bố.

Đều là quản gia, đãi ngộ sao có thể khác biệt lớn như vậy?

Lúc ăn cơm tối, Kiều Cảnh An ăn cua đại áp, bắt quá nơi mà cậu đã từng sống trước kia cũng không có món ăn này, cho nên đều nhờ Kiều Sâm ‘ra tay’, việc duy nhất cậu phải làm chính là há mồm.

“Nào, há mồm.” Kiều Sâm rất thỏa mãn tiến hành công việc vinh quang này, Vương quản gia đứng ở một bên càng xem càng cảm thấy cảnh tượng này thật đẹp, đương nhiên, ông cũng sẽ không phủ nhận trong chuyện này có một phần công lao của chính mình.

Cơm nước xong, Kiều Sâm chỉ có bảy phần no bụng, Kiều Cảnh An ngược lại ăn đến bụng tròn vo nằm trên ghế sa lon, về phần những quy củ như là tư thế ngồi, như là ‘ăn cơm không thể quá no bụng’ kia, trong khoảng thời gian cùng Kiều Sâm ở chung này, đã sớm bị Kiều Cảnh An ném ra sau đầu đến thất thất bát bát (gần hết). Nếu là trước kia, Kiều Nhị thiếu gia nhất định là ngồi đoan đoan chính chính, hiện tại chính là một con mèo lười biếng, không bị chọc chọc vài cái thì sẽ chẳng muốn động.

“Ăn no sao?” Kiều Sâm ngồi xuống bên cạnh Kiều Cảnh An, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng của cậu: “Lần sau đừng ăn nhiều như vậy, đối với dạ dày không tốt.”

Kiều Cảnh An khẽ động, đem đầu đặt trên đùi Kiều Sâm, cái bụng vẫn trương ngửa lên, để Kiều Sâm tiếp tục xoa bụng cho cậu.

Kiều Sâm nhìn Kiều Cảnh An bộ dáng lười nhác, nhớ lại tiểu tử này hồi mới vừa mất trí nhớ, còn quy củ, như thế nào mình đã đem thằng bé nuôi thành một con mèo lười rồi? “Ăn xong lại nằm, cẩn thận sẽ thành heo.” Ngoài miệng giễu cợt, nhưng bàn tay ấm áp vẫn ngoan ngoãn xoa bụng cho Kiều Cảnh An, lại nghĩ sau khi ăn xong mà xoa bụng quá mạnh thì không tốt, cho nên động tác của anh rất nhẹ nhàng.

“Em muốn làm Lười Biếng, không phải McDull.” Kiều Cảnh An thoải mái nhắm mắt lại: “Lười Biếng rất ngoan, béo lùn chắc nịch.”

Lười Biếng? Kiều Sâm cực lực nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra trong một bộ phim hoạt hình có một con cừu trắng nhỏ lúc nào cũng tham ăn lại lười biếng, khoe miệng của anh kéo ra, từ nay về sau bảo Vương quản gia lúc mua CD phim hoạt hình, nhất định phải chọn phim hoạt hình nào có nhân vật đều rất chăm chỉ, trẻ con bây giờ rất khó giáo dục.

Đứng ở góc, quản gia cảm khái, thiếu gia, cậu đã đem Nhị thiếu gia nuôi thành một con heo.

.....

Sáng sớm Thứ bảy, Kiều Sâm vốn muốn dẫn Kiều Cảnh An đi công viên hải dương học chơi, kết quả lại nghe Kiều Cảnh An nói muốn đi tập luyện, đành phải lái xe đến công ty, bắt quá đầy lòng vẫn là có chút không vui.

Buổi sáng mười giờ, Trầm Tuấn chứng kiến sếp nhà mình xuất hiện ở công ty, bình tĩnh đẩy kính mắt, xem ra tổng tài lại bị Nhị thiếu gia vứt bỏ, bằng không bình thường cuối tuần làm sao có thể thấy được bóng dáng của sếp ở đây. Hắn đem văn kiện đưa cho Kiều Sâm: “Tổng tài, đây là vài bản hợp đồng lớn phòng kinh doanh cần anh ký, trong đó có một công ty mới đồng ý cùng chúng ta hợp tác dài hạn.”

Mở hợp đồng trong tay ra, Kiều Sâm nhướn mày: “An thị?” Hắn cẩn thận nghĩ nghĩ, An thị mấy năm trước chủ yếu phát triển tại Đại Quốc, bây giờ đang khủng hoảng kinh tế, phát hiện Đại Quốc không tốt để kinh doanh, vẫn là bốn quốc tốt hơn, cho nên đã trở lại?

Nói không tham lợi nhuận chỉ là kẻ ngu, An thị lại là công ty lớn, Kiều Sâm nhẹ gật đầu: “Bên phía An thị giao cho cậu phụ trách đi, cậu làm việc tôi mới yên tâm.”

Trầm Tuấn vừa nghe, ánh mắt sáng ngời: “Như vậy... tổng tài anh đối với việc giá cả gần đây tăng lên có ý kiến gì không?”

Kiều Sâm sau khi kí tên mình vào bản hợp đồng, ngẩng đầu nhàn nhạt trả lời: “Ý kiến chính là ít mua mấy thứ vô dụng đi.”

“Tổng tài, trong công ty có nhân viên nào nói qua anh rất keo kiệt chưa?” Trầm Tuấn cười tủm tỉm hỏi.

“Không có.” Ở trên hợp đồng ấn xuống con dấu, Kiều Sâm cười cười với Trầm Tuấn: “Người nói như vậy hiện tại đã không còn là nhân viên của công ty.”

Trầm Tuấn kéo ra khoe miệng: “Sếp à, tôi biết rõ anh rất rộng lượng, cho nên anh chắc cũng từng nghĩ đến chuyện tăng tiền lương chứ?”

Kiều Sâm lần này liền đầu cũng chẳng muốn ngẩng lên: “Tôi đã hào phóng như vậy, các cậu còn muốn tăng tiền lương, như vậy cũng quá được một tác lại muốn tiến một bước đi.”

Trầm Tuấn im lặng, quả nhiên làm sếp đều là những kẻ bóc lột. Hắn đau khổ lách thếch ra khỏi văn phòng, tuy hẳn thừa nhận phúc lợi của Kiều thị rất tốt, nhưng đối với loại nguyện vọng tăng tiền lương này, làm nhân viên mà nói, là vĩnh viễn cũng sẽ không buông tha.

Chờ Trầm Tuấn rời đi, Kiều Sâm cười cười, bấm điện thoại nội bộ tới phòng tài vụ: “Tháng này cho mỗi quản lý tăng 5% tiền thưởng, còn có lương hàng năm của Trầm trợ lý tăng 3%.”

Làm một ông chủ, bóc lột nhân viên vì chính mình tận tâm công tác, cũng thật quá độc ác, phúc lợi tốt mới có thể giữ lại nhân tài. Tiếc tiền lương, thì sẽ không có được nhân viên tốt.

Sắp tới giữa trưa, Kiều Sâm nhận được một cuộc điện thoại có chút ngoài ý muốn, nghe thanh âm đầu bên kia, anh có chút giật mình, sau một lát mới nói: “Được, lát nữa gặp.”

Trong quán cà phê, Lâm Thiển không mặc bộ đồ công sở thường ngày, mà thay vào đó là một bộ trang phục đơn giản, thiếu vài phần cường ngạnh, nhiều hơn vài phần nữ tính dịu dàng, cô dùng thìa nhẹ nhàng khuấy cà phê trong cốc, nhìn người ngồi đối diện mình, cười nói: “Chúng ta đã nhiều năm không gặp, không nghĩ tới sau khi gặp lại, anh lại đối với em lãnh đạm như thế.”

Kiều Sâm không hề động vào cốc cà phê trước mặt, thản nhiên nói: “Nam nữ cần giữ lễ.”

Nụ cười trên mặt Lâm Thiển cứng đờ, lại lấy một cục đường bỏ vào cốc cà phê: “Chúng ta vẫn là bạn bè, không phải sao?”

Kiều Sâm lễ phép cười: “Đương nhiên.” Năm đó anh vô cùng ngưỡng mộ cô gái này, cũng rất yêu thích cô, chính là lúc cô đưa ra lựa chọn thì, anh chỉ biết, trong cuộc đời Lâm Thiển, thứ quan trọng nhất vẫn chính là bản thân cô. Cũng có thể là do chính mình yêu không đủ, cho nên sau khi gặp lại, anh dù cảm thấy người trước mắt vẫn xinh đẹp như trước, nhưng lại vô cùng lạ lẫm.

Lâm Thiển cười cười, bưng cà phê lên uống một ngụm, thấy Kiều Sâm không hề động vào cốc cà phê trước mặt, vì vậy nói: “Chúng ta cùng đi ăn bữa cơm chứ.”

Kiều Sâm liếc mắt nhìn thời gian, đã sắp một giờ chiều, cho nên lập tức nhẹ gật đầu, bắt quá lại lo lắng đến Kiều Cảnh An, thằng bé ở trường một mình cũng không biết có thể hay không ăn phải những thứ không vệ sinh gì đó, nghe nói một số trường đại học đồ ăn trong căn tin không chỉ không thể ăn, mà còn rất mất vệ sinh.

Lâm Thiển rất tự nhiên lên xe Kiều Sâm, khi ngồi ở ghế phụ mới phát hiện, người từ trước đến nay luôn không thích treo đồ trang trí trên xe như Kiều Sâm giờ lại treo một con búp bê McDull nho nhỏ, cô vươn tay xoa chú heo tròn vo: “Không nghĩ tới, nhiều năm không gặp, giờ anh lại thích những vật nhỏ này.” Loại đồ này cùng Kiều Sâm, dù nghĩ như thế nào cũng thấy không phù hợp.

“Tiểu An thích, nên anh treo thôi.” Kiều Sâm khởi động ô tô, thấy Lâm Thiển còn đang nghịch con heo nhỏ, lo lắng con búp bê sẽ bị vùn về đến biến dạng, đến lúc Tiểu An thấy chẳng phải sẽ tức giận sao? Vì vậy nói tránh đi: “Em mấy năm này khỏe không?”

Lâm Thiển buông con heo nhỏ ra: “Em nghĩ anh sẽ không hỏi.”

Kiều Sâm dừng một chút, nhất thời không khí trong xe trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

.....

45. Chương 45 - Lười Biếng, Bóng Đá, Bạn Gái

Trong nhà hàng đang phát một ca khúc nước ngoài, Lâm Thiển nghe bài hát quen thuộc này, tựa hồ lại nhớ tới thời sinh viên, lúc ấy cô đã thường bỏ qua nó khi đi trên sân trường.

Cô yêu Kiều Sâm, nhưng còn xa mới đến tình trạng thiếu anh thì không thể sống được, cô chưa bao giờ cho mình là một phụ nữ coi tình yêu là chí thượng, cho nên chỉ có thể chấp nhận sự thật.

“Lần trước nhờ có cuộc phỏng vấn với anh, đã giúp cho lượng tiêu thụ của tạp chí EA bọn em tăng lên không ít.” Lâm Thiển cười nói: “Không biết từ nay về sau còn có cơ hội phỏng vấn Kiều tổng anh hay không?”

Kiều Sâm tay cầm dao nĩa hơi chậm lại, lập tức cười cười: “Dù sao cũng từng quen biết, những chuyện này đương nhiên không có vấn đề, huống chi như vậy chẳng phải cũng sẽ giúp tuyên truyền cho Kiều thị hay sao?”

Lâm Thiển cười nhạt, nhưng trong lòng không thể che dấu sự thất vọng, những lúc đối mặt với cô, Kiều Sâm vẫn khách khí và xa cách, ngay cả nụ cười cũng qua loa như vậy, năm đó, chính mình cũng chưa từng chính thức có được lòng anh sao?

“Vì tình hữu nghị sau này của chúng ta, cùng uống một ly chứ?” Lâm Thiển nâng ly rượu lên, lộ ra nụ cười đẹp mắt: “Cũng vì sự hợp tác sau này của chúng ta mà cụng ly.” Bất quá cũng chỉ là một người đàn ông, là Kiều thị tổng tài thì sao chứ, Lâm Thiển cô làm nữ chủ biên của một tạp chí lớn nhất châu lục, chẳng lẽ còn lo không tìm được đàn ông tốt, không cần phải tự treo cổ trên thân người đàn ông khó hiểu phong tình này.

Một bữa cơm ăn xong, hai người ra khỏi nhà hàng, xe Kiều Sâm ở bãi đỗ bên phải, Lâm Thiển lại thấy anh đi sang bên trái, trong lòng khó hiểu, đi theo phía sau anh hơn mười mét thì thấy một cửa hàng bán các loại thú bông, Lâm Thiển kinh ngạc nhìn Kiều Sâm, chẳng lẽ Kiều Sâm thích những thứ này sao?

Kiều Sâm không quan tâm Lâm Thiển nghĩ gì, sau khi vào cửa hàng thì thẳng tắp đi về phía một con cừu bông béo ú, lấy xuống, đi đến quầy thu ngân nói: “Tính tiền.”

“A, a, vâng.” Nhân viên thu ngân rất ít khi gặp một người đàn ông ăn mặc nghiêm túc mua những thứ này, dưới khí thế áp đảo của Kiều Đại thiếu gia, run rẩy thu tiền, sau khi bình tĩnh lại mới cứng họng nhìn cửa ra vào đã không còn ai: “Ngài...” còn thừa mười chín tệ năm mao(1mao( )= 1/10 tệ) a.

Một người đàn ông tuấn mỹ ôm một con cừu bông đáng yêu, tỉ lệ người quay đầu lại nhìn dù không phải 100%, thì cũng là 80%, Lâm Thiển cười tủm tỉm thấy Kiều Sâm không thèm đếm xỉa đến những ánh mắt dò xét, thần sắc thản nhiên đi về phía bãi đỗ xe, mang theo vui vẻ hỏi: “Mua một con thú bông lớn như vậy để dỗ tiểu mỹ nhân sao?”

Kéo cửa xe ra, đem con cừu bông để ở ghế sau, Kiều Sâm mới nói: “Tiểu An thích.”

Lâm Thiển nụ cười không thay đổi: “Anh trai của em đối với em cũng không tốt như vậy.” Thật sự không thể tưởng được, một người đậm mặt như Kiều Sâm, lại vì em trai của mình mà đi mua những đồ chơi nhỏ này, nếu năm đó anh ấy đối với mình chu đáo như vậy, thì có lẽ mình cũng sẽ không rời đi không chút do dự như thế, bất quá, cũng chỉ là có lẽ mà thôi, hôm nay cô đã sớm có con đường riêng của mình, cũng không

biết là tốt hay xấu, chỉ có thể nói, duyên phận sớm đã định. Kiều Sâm không phải là nửa kia của mình, mà mình cũng không phải là chiếc chìa khóa có thể mở ra trái tim Kiều Sâm.

Hai người ngồi vào trong xe, Kiều Sâm liếc mắt nhìn Lâm Thiến: “Anh buổi chiều muốn đến trường Tiểu An, em đi đâu, anh sẽ đưa em đi trước.”

“Em nhớ rõ Nhị thiếu gia học ở đại học B a, em cũng định tới đại học B nhìn xem, thứ hai là đại học B sắp có một trận đấu giao hữu với Đại Quốc, làm chủ biên, em cần sớm đi tìm hiểu qua tình hình.” Biết rõ thực lực đại học B trước, khi viết bài bình luận thắng thua sau trận đấu, trong đầu cũng sẽ có sự chuẩn bị trước.

Kiều Sâm siết chặt tay lái: “Trận đấu lần này quan trọng như vậy sao?” Thậm chí ngay cả các tạp chí lớn cũng bắt đầu chú ý?

“Đại học B ở trong nước vốn là trường nổi tiếng nhất, mà đại học H cũng lại là trường nổi tiếng nhất Đại Quốc, trận đấu này vốn rất thu hút sự chú ý của Thiên triều chúng ta, tuy đội Thiên triều nhiều lần thua, cũng không khiến mọi người hết hi vọng, có hi vọng dù sao cũng tốt hơn so với tuyệt vọng.” Lâm Thiến cười cười: “Đội Thiên triều không chịu thua kém, rất nhiều người cũng rất kỳ vọng, hiện tại đã có vài đài truyền hình mua quyền truyền phát tin (qua Đài phát thanh) trận đấu này, không nói đến phía Đại Quốc, cho nên sự chú ý đương nhiên là không nhỏ.”

Kiều Sâm nhú nhú mày, nếu thắng thì tốt, nếu thua thì thật phiền toái, Tiểu An vốn không phải học sinh bình thường, nếu truyền thông loan một số tin xấu đưa ra, cũng không biết có thể hay không ảnh hưởng tới tâm tình của Tiểu An? Lập tức anh lại nghĩ đến, không phải còn có Lâm gia thiếu gia sao? Nếu thật sự xảy ra điều gì phiền toái, cũng phải xem truyền thông có gan đưa chuyện của hai nhà Kiều Lâm hay không.

Kiều Đại thiếu gia chuyên tâm nghĩ ra n loại đối sách để đối phó sau khi đại học B thua trận, cũng không thể trách Kiều Đại thiếu gia đối với đệ đệ của chính mình không có lòng tin, chủ yếu là biểu hiện của Thiên triều tại phương diện bóng đá thật sự làm cho người ta không thể ảo tưởng, cái này so với chuyện đàn ông Thiên triều để mặc một ngày nào đó không thèm trả tiền thuê nhà, quang minh chính đại ở trước mặt bà xã uống rượu hút thuốc xem mỹ nữ còn khó tin hơn.

Đại học B, nhóm người Kiều Cảnh An vừa vặn đang nghỉ ngơi giữa trận, vài cổ động viên đưa khăn mặt và nước còn giúp quạt gió, dù sao các cô cũng hy vọng những nam sinh này không chịu thua kém, bại bởi Đại Quốc quả thật mất mặt.

Kiều Cảnh An một bên lau mồ hôi, một bên nhìn một đồng đội tên là Trương Cường, người này thể lực cùng sức bật cũng không tệ, chuyển bóng cũng rất ổn, không khỏi mở miệng nói: “Trương Cường, cậu đá bóng rất lợi hại.”

Trương Cường nghe xong, gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười cười.

Một đồng đội khác vừa nghe, mở miệng cười trêu nói: “Kiều Cảnh An, cậu không biết sao, anh họ của cậu ta là cầu thủ của đội tuyển Thiên triều, trình độ đá bóng của cậu ta đương nhiên không tồi.”

Trương Cường vừa nghe xong, vốn bởi vì ngượng ngùng mà gò má có chút đỏ lên lập tức trở nên đỏ bừng, đây không phải là bị khích lệ đến ngượng ngùng, mà là chộc giận. Hắn phần nộ trừng mắt người vừa nói chuyện: “Chiết tiết, cậu vũ nhục ai đó, anh của cậu mới là cầu thủ Thiên triều !”

Vài người khác ồn ào cười to: “Tiểu Cường, lão Dương đây không phải đang khích lệ cậu sao.”

“M*, các cậu có bản lĩnh thì đi ra ngoài đường gào thét nói anh họ các cậu là cầu thủ Thiên triều thử xem, các cậu nếu không bị người ta đập cho, lão tử sẽ tình nguyện ở trong trường rống sáu tiếng ‘tôi là cầu thủ Thiên triều’, các cậu dám không?” Trương Cường uống một ngụm nước lớn, giận dữ nói: “Lão tử ngay cả anh họ cũng không có, càng không có anh họ trong đội Thiên triều.”

Mọi người trầm mặc, ai có gan kia a.

Kiều Cảnh An không hiểu ra sao nhìn Trương Cường phần nộ, từ khi cậu đến thế giới này đến nay, thường xuyên nghe thấy người khác nói thân thích hoặc bằng hữu của mình là vận động viên của Thiên triều v.v..., như thế nào lần này Trương Cường lại tức giận thành như vậy? Không phải đều là đội Thiên triều sao?

Lâm Thư thấy Kiều Cảnh An tựa hồ không biết rõ chuyện gì xảy ra, uống một hớp nước rồi giải thích nói: “Ở Thiên triều chúng ta, đội bóng đá kỳ thật tệ xấu là ít nhất, ngoại trừ chân trái và chân phải những bộ phận khác đều rất linh hoạt, nhất là chuyện ngu ngốc lấy tay cầm bóng thì đúng là sở trường.”

Kiều Cảnh An vội ho một tiếng: “Lâm Thư, có người nào từng nói miệng của cậu kỳ thật rất độc hay không?”

Lâm Thư cười tủm tỉm mở miệng: “Tôi vẫn còn phải bái lạy cậu.”

“Bái lạy gì, chẳng lẽ cậu muốn theo họ Kiều của tôi?” Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn hắn: “Kiều gia chúng tôi chắc là không thể thu nhận cậu đâu.” Cậu lại không thích nam nhân, cho dù thích nam nhân, cũng là chỉ yêu mến ca ca thôi, loại mao đầu tiểu tử này có ý gì?

‘Roát’ một tiếng, chai nước trong tay Lâm Thư đã thay đổi hình dạng: “Lão tử khi nào thì nói muốn theo họ Kiều ?!”

Ngồi bên cạnh hai người, Xà Khương yên lặng nhắm mắt hướng sang bên kia, Lâm Thư a, cậu nói chuyện càng ngày càng thô lỗ, cậu chính là hoàng tử sân trường trong mắt nữ sinh, chú ý hình tượng a... hình tượng.

.....

Lâm Thiển thấy Kiều Sâm hết sức quen thuộc đường đi trong đại học B, mà theo tiếng ồn ào càng ngày càng rõ, cô biết rõ phía trước cách đó không xa chính là sân bóng, chẳng lẽ, Kiều Nhị công tử sau khi không còn gây chuyện sinh sự nữa, thì bắt đầu thích xem bóng đá?

Xuyên qua rừng cây, hai người liền thấy một đám thiếu niên đang chạy trên sân, trên khán đài còn có rất nhiều sinh viên ngồi xem, cả sân đều có vẻ rất hào hứng. Lâm Thiển có chút cảm khái nghĩ, nếu trong các trận đấu thi đấu bóng đá khán giả cũng hào hứng như vậy mà không phải lớn tiếng mắng không ngừng thì tốt rồi, ít nhất cũng khiến những người làm công tác truyền thông như các cô khi ra nước ngoài nghe các đồng nghiệp nhắc tới bóng đá thì, cũng sẽ không á khẩu không trả lời được.

Chỉ thấy một thiếu niên nhảy lên, đánh đầu làm bóng bay vào cầu môn, Lâm Thiển ánh mắt sáng ngời, động tác này làm rất nhanh gọn lưu loát, hơn nữa lại vô cùng đẹp mắt: “Bóng đẹp.” Nói rồi, bước nhanh vào cửa khu nghỉ ngơi của cầu thủ, cầm thẻ công tác của mình chìa cho một thành viên hội học sinh đứng ở cổng ra vào nhìn mới được cho vào cửa.

Người này thấy Kiều Sâm sau lưng Lâm Thiển, cười hỏi: “Kiều tiên sinh, anh tới xem Kiều Cảnh An sao? Cậu ấy hôm nay đã sút vào vài quả, rất đẹp.”

Kiều Sâm nhẹ gật đầu, lập tức lại lộ ra một nụ cười: “Các cậu công tác cũng khổ cực quá.”

Sinh viên lòng đầy chính nghĩa nói: “Cái này thì tính là gì, chỉ cần có thể thắng Đại Quốc, muốn tôi hai ngày hai đêm không ngủ cũng được.”

Sau khi hai người đi xa, Lâm Thiển mới cảm khái nói: “Những sinh viên này thật đáng yêu.” Nói xong, thấy những sinh viên đang đá bóng kia rất cực cũng nghỉ ngơi, bước chân cũng nhẹn không được nhanh hơn một chút.

“Kiều Cảnh An, người kia là bạn gái của anh trai cậu sao?” Lâm Thư chọc chọc cánh tay Kiều Cảnh An: “Bộ dáng cũng không tồi.”

Kiều Cảnh An nhìn lại, đích thật là Kiều Sâm đang đi đến, người đi bên cạnh không phải là tình nhân cũ của ca ca sao? Thấy hai người tựa hồ đang nói cười cái gì, cũng không chú ý nhìn về phía này, Kiều Cảnh An đột nhiên có loại cảm giác mình bị thất sủng.

“Không nghĩ tới vừa rồi người đánh đầu lại là Kiều Nhị thiếu gia, đường bóng rất đẹp.” Trải qua hai lần trước, Lâm Thiển đối với Kiều Nhị thiếu gia này cũng đã biết qua, những đồn đãi kia phần lớn là thật, chỉ là hiện tại cái dạng này, thật đúng là thay đổi trong chớp mắt.

Kiều Sâm thấy có người khích lệ Kiều Cảnh An, tâm tình đương nhiên tốt, cười hồi đáp: “Tiểu An gần đây bận rộn tập luyện, ngay cả thời gian về nhà cũng rất muộn.” Ai nói Tiểu An nhà anh không đá được, anh lập tức tìm người đó tính sổ.

“Ca.” Kiều Cảnh An đến gần hai người, gò má đỏ ửng do vận động: “Sao anh lại tới đây?”

“Tôi xem em đá bóng một chút, chờ em tan rồi cùng về.” Theo thói quen vươn tay lau đi mồ hôi trên trán Kiều Cảnh An: “Đá lâu như vậy, có mệt không?”

“Khá tốt, buổi sáng bọn em chỉ luyện mấy động tác cơ bản, cũng không vất vả lắm.” Kiều Cảnh An nghiêng đầu lễ phép cười với Lâm Thiển: “Lâm tiểu thư, xin chào.” Người này muốn gương vỡ lại lành? Kiều Cảnh An bước chân hướng phía Kiều Sâm, người này thoát nhìn cùng ca ca rất không xứng đôi.

“Chào cậu.” Lâm Thiển cười cười, trong mắt lại lóe lên một tia phức tạp, hai huynh đệ này thì ra đều giống nhau, thoát nhìn lễ phép, thực tế lại đậm đặc đến cực điểm, người như vậy, trừ phi là sự tồn tại đặc biệt trong lòng bọn họ, những người khác sợ là không có bao nhiêu địa vị.

.....

Lời Tác giả: Trong một quán rượu của bác bạn tôi đã từng nghe được một đoạn đối thoại như thế này:

A cùng B uống rượu tại quán rượu.

A: Nghe nói anh cậu là cầu thủ đội zg?

B tức giận: M*, anh cậu mới là cầu thủ, cả nhà cậu đều là cầu thủ!

A: Anh của tôi là vận động viên của đội bóng bàn zg, chị tôi là vận động viên đội thể dục dụng cụ, với bóng đá không có quan hệ nhiều lắm.

B: Cút đi, muốn khoe khoang cho tôi tức chết sao!

Hai người xông vào đánh nhau.

Quần chúng vây xem A: Lấy sở trường của mình giẫm lên khuyết điểm của người khác là chuyện quá tàn độc quá vô tình quá vô sỉ quá cố tình gây sự.

Quần chúng vây xem B: Cậu nói anh cậu là cầu thủ, tôi cũng sẽ không cười cậu.

Quần chúng vây xem A: Cậu là muốn đánh nhau với tôi?

Quần chúng vây xem:?????

(chắc các bạn cũng biết Thiên triều ở đây là Trung Quốc, mà chắc các bạn cũng biết đội bóng đá của TQ rất kém(cho đến nay chỉ vào vòng chung kết World cup 1 lần duy nhất mà lại là do Hàn Quốc và Nhật Bản được vào thẳng), chắc chỉ hơn một chút thôi; nhưng lại là 1 cường quốc trên thế giới trong môn bóng bàn và thể dục dụng cụ, thế nên mới dẫn đến việc 2 bạn A và B ở trên xông vào đánh nhau))

.....

46. Chương 46 - Ngọt Ngào Như Mật

Lúc nghe được Kiều Cảnh An là chủ lực của đội bóng thì, Lâm Thiển không thể không thừa nhận một sự thật, đó là lời đồn đại là thứ thật đáng sợ, không học vấn không nghề nghiệp cùng với việc là tia hi vọng giúp đội giành thắng lợi, hai cái này đẳng cấp cách nhau quá lớn.

Đại khái hiểu rõ một chút thực lực của đội bóng, Lâm Thiển nhẹ nhàng thở ra, trận đấu ngày mai tuy không thể cam đoan đại học B sẽ thắng trăm phần trăm, nhưng tuyệt đối đó sẽ là một trận đấu đặc sắc. Người trong nước đối với bóng đá luôn vừa yêu vừa hận, ngoài miệng thì hận, nhưng trong nội tâm lại nhìn không được đối với môn thể thao này vẫn luôn ôm một tia hy vọng đáng thương.

Sau khi phỏng vấn vài cầu thủ, Lâm Thiển xoay người nhìn về phía khu nghỉ ngơi, Kiều gia Nhị thiếu gia đã thay xong quần áo dựa vào đầu vai Kiều Sâm nghỉ ngơi. Cô nao nao, không biết vì sao, cô lại cảm thấy, Kiều gia Nhị thiếu gia mới là người thích hợp nhất đứng ở bên cạnh Kiều Sâm. Bị suy nghĩ không hiểu ra

sao của mình làm cho kinh hãi, Lâm Thiển cắt máy ảnh, đi đến trước mặt hai người: “Làm phiền hai người phải đợi rồi.”

Kiều Cảnh An dụi dụi mắt, ngồi thẳng người, liếc mắt nhìn Lâm Thiển, lại nhìn sang Kiều Sâm, đứng lên gấp một cái: “Chúng ta đi thôi.” Tiền con gái về nhà là chuyện nên làm, cùng việc ca ca có thích cô ta hay không cũng không có quan hệ gì.

Ba người vừa rời khỏi sân bóng, chợt nghe thấy sau lưng có người gọi tên Kiều Cảnh An.

Trương Cường không kịp thở vượt qua ba người, hào khí vỗ vỗ vai Kiều Cảnh An: “Trận đấu sáng mai, các huynh đệ đều trông cậy vào cậu đó.”

Kiều Cảnh An cười gật gật đầu: “Còn cần nhờ mọi người cùng nhau cố gắng mới được, tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.” Một ngày này ở trường, cậu đã dần dần cảm nhận được cách sống bất đồng so với quá khứ, bất quá loại cảm giác này cũng không tệ.

Trương Cường có chút gượng gạo gãi gãi đầu, dù sao là ai khi phát hiện Kiều Nhị thiếu gia hung thần ác sát trong truyền thuyết trên thực tế là một nam sinh rất hiểu lễ phép, cũng đều sẽ có chút không được tự nhiên như hẳn.

Kiều Sâm nhìn cảnh tượng Kiều Cảnh An cùng bạn học hữu hảo, vì cậu mà cảm thấy cao hứng, lại cảm thấy có chút không vui, có lẽ chờ sau khi Tiểu An hiểu được hết thấy mọi thứ trên thế giới này, chính mình sẽ không còn có thể làm chỗ dựa duy nhất của thằng bé nữa?

Trên đường đi có vài người mang theo nụ cười hướng Kiều Cảnh An chào hỏi, Kiều Đại thiếu gia có chút ghen tức nhìn hai nữ sinh vừa mới đi qua, vẫn còn là sinh viên, cách ăn mặc thành thực như vậy còn ra thể thống gì nữa? “Tiểu An, hai nữ sinh kia em quen sao?”

Kiều Cảnh An không biết tâm tư Kiều Sâm, thành thành thật thật trả lời: “Bọn họ là bạn học ở lớp thư pháp, có đôi khi sẽ hỏi em một số vấn đề về thư pháp, cho nên mới quen biết.”

Dùng loại thủ đoạn này tiếp cận con trai, có phải là đã quá cũ rồi không? Kiều Sâm sờ sờ đầu Kiều Cảnh An: “Đừng quá thân mật với con gái, ngoan, em phải biết rằng, cũng không phải tất cả con gái đều là vì thích em mới tới gần em.”

Lâm Thiển nhìn không khí giữa hai huynh đệ, lại cảm thấy có chút buồn cười, đã từng luôn thờ ơ với chuyện của người khác như Kiều Sâm lại như một bà mẹ cổ hủ, ngay cả những chuyện nhỏ nhất này của Kiều Cảnh An cũng khẩn trương, nhưng như vậy xem cũng rất thú vị.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, em hiểu mà.” Kiều Cảnh An nghe Kiều Sâm nói như vậy, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Chỉ là, con gái bây giờ đều rất chủ động.” Cậu cho dù không muốn quá mức thân mật, nhưng những người này vẫn rất nhiệt tình.

Luôn chú ý đến hai huynh đệ đang nói chuyện với nhau, Lâm Thiển khóe miệng kéo ra, Kiều Sâm là muốn Kiều Cảnh An cả đời độc thân? Là thời đại nào rồi, còn nam nữ thụ thụ bất thân.

Sau khi ba người lên xe, khi xe vừa chạy đến cửa trường học, Kiều Cảnh An liền thấy một thân ảnh quen thuộc: “Ca ca, lái xe thúc thúc ở đằng kia.”

Lâm Thiển cũng nghiêng đầu theo nhìn lại, đứng ở khu đỗ xe ngoài cổng trường là một chiếc xe rất bình thường, cho dù chạy trên đường cũng sẽ không có người đoán được trong xe là người nào, cô như có điều suy nghĩ nhìn Kiều Sâm, anh ấy đây là muốn bảo vệ Kiều Cảnh An sao?

Lâm Thiển mở cửa, cười nói với Kiều Sâm: “Kiều Sâm, không ngại cho em mượn lái xe của anh một hôm chứ.”

Kiều Sâm hiểu ý của cô: “Đương nhiên, đó là vinh hạnh của anh.”

Không còn Lâm Thiển ở đây, Kiều Cảnh An vốn đang ngồi thẳng tắp, eo lập tức mềm nhũn xuống, dựa vào thành ghế chậm rãi nhắm mắt lại, đá bóng cả một ngày, thể lực cũng có chút chống đỡ không nổi, chỉ là không quen với việc có người lạ ở bên cạnh, như thể nào cũng ngủ không được, hiện tại đã không còn cảm giác không thoải mái, mệt mỏi lập tức liền kéo tới.

“Mệt mỗi sao?” Kiều Sâm xoa xoa tóc cậu, thấy cậu bộ dáng còn cố gắng chống đỡ mí mắt, không khỏi buồn cười nói: “Em ngủ trước đi, đến nơi anh sẽ gọi em.”

“Ừm...” Nhắm mắt lại, trong không khí tựa hồ còn ngửi thấy mùi nước hoa trên người cô gái họ Lâm kia, cậu hít một hơi, thực không dễ ngửi như mùi trên người ca ca, đầu nghiêng nghiêng về phía Kiều Sâm, chậm rãi mất đi ý thức.

Đến Kiều gia, Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An còn đang ngủ, cúi đầu tháo dây bảo hiểm trên người cậu, mỉm cười vươn tay chọc chọc gò má trắng nõn của Kiều Cảnh An: “Tiểu An, về đến nhà rồi, mau tỉnh.”

Kiều Cảnh An ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác có đồ vật gì đó đang ở bên khóe miệng của mình chọc đến chọc đi, cậu mắt cũng không mở, a ô một ngụm đem cái vật đó ngậm ở miệng.

Ngón tay bị ngậm trong không gian ẩm áp, Kiều Sâm toàn thân khê giật mình, ngay cả thịt bị cắn đau cũng có một loại cảm giác tê dại ngứa ngứa, sau một lúc lâu, anh ngẩng nhìn đôi môi thủy nhuận của Kiều Cảnh An, dùng tay kia vỗ vỗ gương mặt cậu: “Tiểu An, mau tỉnh lại.”

Kiều Cảnh An mở mắt ra, trong mắt phủ một tầng hơi nước, đầu lưỡi chạm được đầu ngón tay ẩm áp, mới phát hiện chính mình lại cắn ngón tay Kiều Sâm, gò má ửng đỏ buông ra, còn vươn tay lau đi nước đọng trên đầu ngón tay kia, khuôn mặt sẫm hồng đến giống như ánh nắng chiều phía chân trời.

Đề xuống rung động trong lòng, Kiều Sâm nhéo nhéo mặt Kiều Cảnh An, hảo tâm không có giấu cợt hành động này của cậu: “Xuống xe rồi tắm rửa, có thể giảm bớt mệt nhọc.” Nói xong, nhìn gương mặt phấn hồng của Kiều Cảnh An, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu, nhin không được dùng trán chạm vào trán Kiều Cảnh An: “Tiểu An, em thật đáng yêu.”

Kiều Cảnh An không được tự nhiên vắn vẹo uốn éo, nhưng không đẩy Kiều Sâm ra, cậu cũng không ghét Kiều Sâm thân mật, lại căn cứ vào tình cảm huynh đệ, cho nên thích ôm thì cứ cho anh ấy ôm a, dù sao mình cũng không phải người hẹp hòi.

“Cộc cộc” Cửa sổ xe bị gõ lên, không gian thân mật của hai huynh đệ lập tức bị cắt đứt, Kiều Sâm liếc mắt qua, thấy Vương quản gia trước mặt ăn mặc rất nghiêm chỉnh, nhẹ nhàng thở dài một hơi, Kiều Sâm buông Kiều Cảnh An ra, quay cửa kính xe xuống, liền thấy Vương quản gia cúi người lộ ra gương mặt cười tủm tỉm: “Thiếu gia, Nhị thiếu gia, hoan nghênh về nhà.”

Kiều Sâm tay run run, kỳ thật bác không ra hoan nghênh, tôi sẽ càng thêm cao hứng.

Vương quản gia cũng không quan tâm tới tâm tình của Kiều Sâm, chờ sau khi hai người xuống xe, Vương quản gia liền đi tới bên cạnh Kiều Cảnh An nói: “Nhị thiếu gia, tôi hôm nay bảo đầu bếp trong nhà chuẩn bị món gân chân thú, còn có ninh ít súp cốt xương, buổi tối cậu cần phải ăn nhiều một chút.”

Kiều Cảnh An trừng mắt nhìn: “Gân chân thú?”

“Cậu gần đây luyện tập khổ cực như vậy, đương nhiên phải tắm bổ, ăn gì bổ đó, Nhị thiếu gia cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ chuẩn bị cho cậu một bàn ăn dinh dưỡng tốt nhất.” Nói rồi lại hỏi: “Đúng rồi, Nhị thiếu gia cậu có uống thuốc bổ không, tôi có người bạn mở một hiệu thuốc bổ, tôi ngày mai tới bảo ông ấy sắc cho cậu ít thuốc.”

Kiều Cảnh An biết rõ Vương quản gia là thật lòng quan tâm mình, không khỏi cười mở: “Dạ, cảm ơn Vương thúc thúc.” Tuy cậu cũng không thích uống thuốc bổ, nhưng hảo tâm của bậc lão nhân thì không thể lãng phí.

Vương quản gia vừa nghe Kiều Cảnh An xưng hô với mình như vậy, lập tức cười mị mắt, mình đã từ ‘quản gia thúc thúc’ thăng cấp thành ‘Vương thúc thúc’, nhìn Kiều Cảnh An nhu thuận, Vương quản gia cười đến càng thêm hòa ái: “Cảm tạ với không cảm tạ cái gì, cậu mau lên lầu tắm rửa, tôi tới phòng bếp nhìn xem.”

Nhìn không khí giữa Kiều Cảnh An cùng Vương quản gia, Kiều Sâm cười cười, Vương quản gia đi theo Kiều gia gần ba mươi năm, không có con, cho tới nay đều coi mình là con của ông mà chăm sóc, hôm nay Tiểu An cùng ông có thể ở chung được tốt như vậy, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Bất quá, Vương quản gia hiện tại như thế nào lại không hỏi anh muốn ăn cái gì? Chẳng lẽ, đây chính là ‘có mới nới cũ’ trong truyền thuyết sao?

Lúc Kiều Cảnh An tắm rửa xong xuống lầu, thì thấy trên ghế sa lon có một con cừu béo vô cùng quen thuộc, ánh mắt sáng lên, đem con cừu nhỏ mập mập ôm vào trong ngực: “Lười Biếng.” Cảm giác ôm thứ mềm núc ních thật thích, thoải mái như trong lòng ngực ca ca vậy.

Thấy Kiều Cảnh An thật sự rất yêu mến con cừu béo mà mình mua về, Kiều Sâm đi đến bên cạnh Kiều Cảnh An ngồi xuống, đem cậu ôm vào trong ngực của mình, còn vươn tay luồn qua eo, đem cái cằm đặt tại đỉnh đầu của cậu: “Chỉ là một con cừu, em lại cao hứng thành cái dạng này.” Anh sẽ không đi ăn dặm chưa với một con cừu bông, tuyệt đối không.

Cọ cọ vào trong ngực Kiều Sâm, Kiều Cảnh An cười tủm tỉm nói: “Em muốn làm một con Lười Biếng.” Kiếp trước mình đã phải sống dưới những con mắt tràn ngập kỳ vọng, kiếp này lại có thể buông hết tất, làm hết tất những chuyện mà kiếp trước muốn cũng không dám làm, có một người ca ca như Kiều Sâm, mình cho dù có suy nghĩ không tiền đồ như thế này, đối phương nhất định cũng không nhẫn tâm trách cứ a.

Kiều Sâm bật cười, cũng không biết ai mấy hôm trước còn nói muốn chăm chỉ học tập để sau này giúp anh xử lý chuyện của công ty, hiện tại mới qua vài tuần, thằng bé đã lại muốn đi làm con cừu Lười Biếng? Bất quá anh cũng không quan tâm chuyện phải nuôi một con cừu lười, chỉ cần con cừu lười này không rời xa mình là được.

“Tiểu An muốn làm gì đều có thể.” Kiều Sâm siết chặt vòng tay ôm Kiều Cảnh An: “Chỉ cần em không rời khỏi anh, cho dù biến thành Lười Biếng anh cũng vẫn nuôi em.” Quả nhiên trẻ con nói muốn nuôi mình, phải giúp mình đều chỉ là hưng phấn nhất thời thôi.

Tiểu An chính là đơn thuần, huynh đệ nhà người ta sao có thể so sánh với bọn họ. Nghĩ vậy, Kiều Sâm buông tay ra, cầm một tay Kiều Cảnh An, cảm giác ôn mềm thư thái làm khoe miệng anh lộ ra một nụ cười sáng lạn.

“Ca ca, buổi tối em sẽ ngủ cùng anh.” Kiều Cảnh An chọc chọc bụng của Lười Biếng, ngực ca ca rất thoải mái, buổi tối chắc sẽ ngủ rất ngon.

“Được.” Kiều Đại thiếu gia khoe miệng mở ra đường cong càng thêm rõ ràng.

Cùng anh ngủ cả đời, anh cũng sẽ không phiền.

Quản gia vuốt cằm nhìn hai huynh đệ bộ dáng thân mật ngã trên ghế sofa, cười tủm tỉm gật đầu, chính là như vậy, mãi mãi như vậy thật là tốt.

Vương quản gia đột nhiên nghĩ đến sau này thiếu gia cùng Nhị thiếu gia nếu có vợ thì làm sao bây giờ? Trong đầu xuất hiện cảnh tượng có hai người phụ nữ tự nhiên xen vào giữa hai huynh đệ, Vương quản gia không khỏi nhú nhú mày, ông như thế nào cảm thấy, hai người ở giữa đó vô cùng chướng mắt?

.....

47. Chương 47 - Cuộc Chiến [Thượng]

“Đây là đài truyền hình Thiên triều, đây là đài truyền hình Thiên triều, đây là nơi diễn ra trận đấu bóng đá giữa đại học B của Thiên triều và sinh viên đại học H của Đại Quốc, tôi là MC Trương Sơn, bên cạnh tôi là Lý Tứ – một chuyên gia bình luận bóng đá có thâm niên. Lý Tứ tiên sinh, đối với trận đấu bóng đá này ngài thấy thế nào?”

“Khởi nguồn của bóng đá là ở Thiên triều chúng ta, chỉ có điều cuối thời nhà Thanh vì nhiều nguyên nhân, mà môn thể thao này đã dần dần rời khỏi lịch sử. Thành tích bóng đá hiện tại của Đại Quốc tại Châu Á cũng có vị trí, nhưng đây là trận đấu của sinh viên, so với trận đấu quốc tế thì rất khó để có thể đoán trước diễn biến kết quả sẽ như thế nào, nhưng trình độ bóng đá Thiên triều...”

“Cảm ơn Lý Tứ tiên sinh đã đưa ra bình luận cho trận đấu này, các vị khán giả đang ngồi trước TV, bây giờ là thời gian truyền hình trực tiếp trận đấu bóng đá giữa đại học B và đại học H. Các vị khán giả nếu có

ý kiến gì đối với trận đấu này, có thể gửi tin nhắn đến đài truyền hình. Điện thoại hỗ trợ là 100068, các vị cũng có thể liên hệ trực tiếp qua tổng đài 100001. Vị nào gửi tin nhắn còn có cơ hội nhận được một chiếc điện thoại di động...”

Vương quân gia nhìn đồng hồ trên tay, ghét bỏ liếc mắt nhìn hai MC trên màn hình TV, một người nói nhảm một hồi, một người giả vờ thông thái, cho rằng gắn thêm một chữ ‘gia’ liền giỏi rồi sao.

“Vương quân gia, còn hai phút nữa là trận đấu bắt đầu rồi, sao vẫn là hai người kia nói nhảm vậy.” Bình thường phụ trách công việc vệ sinh của biệt thự, vú Trương liếc xéo hai MC: “Thật không biết hai người kia tới để làm cái gì.”

Màn hình đột nhiên thay đổi, biến thành một thảm cỏ xanh, trên sân không ngừng vang lên những tiếng hoan hô, người trong cả tòa biệt thự tinh thần chấn động, ngay cả thanh âm vừa rồi làm cho mọi người chán ghét, mà lúc này vang lên lần nữa cũng sẽ không thấy khó chịu.

Tuy chỉ là trận đấu cấp sinh viên, nhưng bởi vì danh tiếng của hai trường, cùng một vài nguyên nhân sâu xa khác, nên trận đấu này rất được chú ý, mà sân thi đấu được sử dụng cũng là sân bóng lớn nhất thành phố, có thể chứa mấy vạn người xem. Trên sân không còn chỗ trống, khán giả đồng loạt giơ cao cờ của đại học B và quốc kỳ, hưng phấn nhiệt tình khiến hai bên cầu thủ vừa ra sân đều một thân mồ hôi lạnh.

Không từ mà biệt, nếu đại học B thua, cũng không biết có thể nhận tập kích của vỏ chuối cùng bình nước khoáng hay không.

“Cảnh tượng này cũng quá nhiệt tình a.” Xà Khương tặc lưỡi, quả thực không dám nghĩ nếu mình thua thì sẽ ra sao.

“Không cần lo lắng, nghe nói lúc khán giả vào sân, phía ban tổ chức chỉ cho phép họ mang vào nửa bình đồ uống, hơn nữa đã kiểm tra trên người họ có dấu vật cứng hay không, như kim cương, các đồ vật bằng kim loại...” Lâm Thư khoe miệng mang theo ý cười, nghe tiếng thét chói tai của các nữ sinh, lộ ra vẻ mặt hoàn mỹ nhất.

Xà Khương nghe nói như thế, dưới chân mềm nhũn, đột nhiên có loại cảm giác rằng nếu trận đấu này hẳn không thắng có thể sẽ phải phơi thây đầu đường. Quay đầu lại liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An đi ở phía sau mình, hẳn có chút tiếc nuối phát hiện, Kiều gia Nhị thiếu gia lúc này biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, cứ như ngồi vậy xung quanh không phải mấy vạn người xem, mà là mấy vạn cây củ cải.

...

Bởi vì Kiều Sâm là một trong những nhà tài trợ chính của trận đấu này, cho nên chỗ anh ngồi không phải khán đài bình thường, mà là ghế dành cho khách quý.

Mấy người đang ngồi cạnh cũng biết Kiều Sâm là người luôn dùng giấy để tính tiền thời gian, thật không ngờ anh lại có thể đến đây xem trận đấu này. Nghĩ đến trên danh sách cầu thủ có Kiều gia Nhị thiếu gia, những người này không khỏi cảm khái, Kiều gia hai huynh đệ này trước đây có lời đồn là tình cảm bất hòa, về sau lại truyền tai nhau rằng quan hệ huynh đệ bọn họ cực kỳ thân mật, hiện tại xem ra, vẫn là lời đồn phía sau đáng tin hơn một chút.

Sau khi hai bên cầu thủ xuất hiện, tiếp theo là hát quốc ca, rồi cùng nhau bắt tay giao hảo, sau đó bắt đầu trận đấu.

Trận đấu bắt đầu, cầu thủ số 3 của Đại Quốc lập tức đoạt bóng, vô cùng anh tuấn dẫn bóng chạy về phía sân của đại học B. Cổ động viên đại học B thấy vừa mở màn, bóng liền bị Đại Quốc đoạt mất, lập tức nhiệt huyết lên não, đứng lên gào rú.

“Cầu thủ cướp được bóng là số 3 Đại học H Lý Kim Tể, nghe nói cầu thủ này từ nhỏ đã yêu thích bóng đá, thể lực rất tốt, hơn nữa trong trường đại học H còn có câu nói rằng, đoạt bóng dưới chân Lý Kim Tể, so với cướp ngân hàng còn khó hơn, cho nên...”

“Hay, cầu thủ số 10 của Đại học B đã đoạt được bóng, chúng ta nhìn xem cầu thủ số 10 là ai...” Tiếng hoan hô kinh hỉ của Trương Sơn cắt đứt một tràng phân tích chuyên nghiệp của Lý Tứ: “Cầu thủ 10 số Đại học

B, là sinh viên năm hai khoa lịch sử tiếng Trung, đồng thời cũng là Nhị thiếu gia của công ty Kiều thị, xem ra Kiều gia hai huynh đệ một văn một võ, thật sự là khó lường.”

Màn ảnh chiếu đến gương mặt Kiều Cảnh An dừng lại vài giây đồng hồ, Vương quản gia cảm khái nói: “Nhị thiếu gia thực suất.” Đồng thời lại cau mày nói: “Cái tên Lý Tứ kia, là phản quốc a, lại đi khích lệ Đại Quốc như vậy.” Cái tên Trương Sơn kia tuy hơi huyền não một chút, nhưng nhìn cũng không tệ lắm.

“Các bạn khán giả đang ngồi trước TV, đây là địa điểm nơi diễn ra trận thi đấu trận bóng đá giao hữu của sinh viên Thiên triều do đài truyền hình trực tiếp, cầu thủ hai bên theo thứ tự là Thiên triều sinh viên trường B, Đại Quốc sinh viên trường H, hiện tại tình huống trên sân rất kịch liệt, cầu thủ số 10 Đại học B đã dẫn bóng vào sân của Đại học H...”

Tuy cách rất xa, Kiều Sâm vẫn có thể nhìn ra người chạy đầu là Kiều Cảnh An, chai nước trên tay anh bị bóp đến có chút biến dạng, người từ trước đến nay không có hứng thú với môn thể thao này như anh, lúc này lại cảm thấy sự khẩn trương trước nay chưa từng có.

“Ồ, không nghĩ tới Kiều tổng tài cũng đến đây xem trận đấu này?” Chỗ ngồi bên cạnh đột nhiên bị một người chiếm lĩnh, Kiều Sâm nghiêng đầu nhìn lại, là Lâm Tông – trưởng nam của Lâm gia, anh mỉm cười: “Lâm thiếu gia không phải cũng tới sao?” Nói xong, lại đưa ánh mắt nhìn về phía sân bóng, liền thấy hình ảnh Kiều Cảnh An bị vài người chặn lại, vì vậy nhíu nhíu mày.

“Thật không nghĩ tới kỹ thuật của Kiều Nhị thiếu gia lại tốt như vậy.” Lâm Tông nhìn theo sân bóng: “Nghe nói ngay cả đứa em kia của tôi cũng kém hơn so với cậu ấy.”

Lâm Tông ý tứ rất rõ ràng, hẳn muốn thăm dò Kiều Sâm có thật sự định đứng về phe Lâm Thư hay không. Nếu Kiều Sâm theo Lâm Thư, hẳn cần phải nghĩ kế hoạch đối phó.

Kiều Sâm ánh mắt vẫn dán trên sân bóng, đối với lời thăm dò của Lâm Tông, cũng không biết là anh không phát giác ra hay cố ý không để ý tới, chỉ nhàn nhạt trả lời: “Hai người đều có sở trường, không thể đem ra so sánh.”

Lâm Thư thấy Kiều Cảnh An bị ba cầu thủ vây quanh, căn bản không có cửa để đột phá, hiện tại cho dù chuyển bóng, cũng có khả năng bị đoạt mất, hắn lo lắng nhìn tình huống, lúc đang chuẩn bị giúp Kiều Cảnh An phá vòng vây, thì chỉ thấy Kiều Cảnh An với một cái lắc mình, lại từ giữa ba người dẫn bóng khéo léo ra ngoài, hắn ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Kiều Cảnh An, vừa rồi động tác kia của Kiều Cảnh An, như thể nào lại cảm thấy giống với cao thủ võ lâm trong TV vậy?

Kiều Cảnh An chạy cực nhanh, phía trước đã không còn ai cản cậu, sau đó liền từ vị trí rất xa, tung ra một cú sút.

“Cú sút này chỉ sợ là không đủ lực...”

“Vào rồi!” Tiếng hoan hô của Trương Sơn lần nữa át đi tiếng phân tích chuyên nghiệp của Lý Tứ, hắn cầm micro kích động mở miệng nói: “Các bạn khán giả, các bạn khán giả, đây là địa điểm nơi diễn ra trận đấu giữa Đại học B và Đại học H, khi trận đấu vừa bắt đầu khoảng mười phút, Đại học B đã ghi bàn, kết quả này khiến tất cả chúng ta bất ngờ. Hy vọng trong trận đấu này, các cầu thủ Đại học B có thể khiến chúng ta bất ngờ không ngừng.”

Lúc màn ảnh chiếu đến Kiều Cảnh An thì... chỉ thấy cậu đang được các đồng đội của Đại học B ôm vào chính giữa, chỉ lộ ra nửa bên mặt cười đến sáng lạn.

Cầu thủ Đại học H sắc mặt âm trầm nhìn một màn này, dù sao trong một trận bóng đá, vừa mở màn đã ghi bàn tuy không phải là không có, nhưng là số ít, huống chi còn là đội có kỹ thuật nổi tiếng kém cỏi như Thiên triều, đội Thiên triều không mất bóng trong 10’ còn có khả năng, làm sao có thể ghi bàn?!

“Rôp.” Chai nước trong tay Kiều Sâm bị văng đến biến dạng, đợi lúc anh lấy lại tinh thần, mới phát hiện chai nước trong tay mình đã biến thành một hình dáng khác, vì vậy đem cái chai để qua một bên, khoe miệng lộ ra một nụ cười. Không hổ là Tiểu An của anh, sút ra một cú đẹp như vậy.

Lâm Tông ánh mắt phức tạp nhìn Kiều Sâm, hắn vẫn cho rằng Kiều Sâm đối tốt với Kiều Cảnh An là vì những cổ phần công ty kia, nhưng bây giờ Kiều Cảnh An đã đem toàn bộ cổ phần công ty giao cho Kiều

Sâm, tại sao Kiều Sâm còn có thể đối xử với Kiều Cảnh An tốt như vậy?

Hắn thậm chí có chút không hiểu Kiều gia hai huynh đệ, muốn nói Kiều Cảnh An làm ra những chuyện này là vì được nuông chiều vô cùng mà thành hư, còn Kiều Sâm thì sao? Năm đó cha mẹ của hắn sau khi kết hôn, cha hắn ở bên ngoài nuôi mẹ Kiều Cảnh An làm tình nhân, cũng bởi vì việc này mà mẹ Kiều Sâm mới vì uất ức mà chết, sau đó Kiều Sâm liền ra khỏi Kiều gia, ra nước ngoài du học, anh ta không có lí gì lại đối tốt với Kiều Cảnh An như vậy.

Nghĩ lại, Lâm Tông cười lạnh, chẳng lẽ Kiều Sâm là vì muốn đền bù tổn thất cho Kiều Cảnh An? Dù sao cái chết của mẹ Kiều Cảnh An cũng rất khả nghi, khó đảm bảo rằng không phải Kiều Sâm động tay động chân vào đó. Trở nên nổi tiếng trong xã hội này, tay chân sao có thể vẫn còn sạch sẽ?

Hắn đột nhiên có chút muốn biết, nếu như Kiều Cảnh An phát hiện cái chết của mẹ mình và Kiều Sâm có quan hệ thì... hai huynh đệ sẽ lại âm ỉ thành bộ dáng gì nữa?

Huynh hữu đệ cung gì chứ, trong xã hội này chỉ là trò cười mà thôi.

Liếc mắt nhìn Kiều Sâm này giờ vẫn luôn đặt toàn bộ sự chú ý trên sân bóng, Lâm Tông đứng lên nói: “Kiều tổng tài, tôi có việc, đi trước một bước.”

Kiều Sâm ngẩng đầu: “Lâm thiếu gia không xem sao?”

Lâm Tông cười cười: “Tôi không phải đã đến xem rồi sao, dù sao công việc vẫn quan trọng hơn.” Nếu không phải lão nhân bắt hắn đến, hắn làm gì lãng phí thời gian vào những chuyện thế này.

“Lần này lại là cầu thủ số 10 cướp được bóng, ai nha, số 9 của Đại học H đã đá vào chân của số 10!” Trương Sơn thanh âm cất cao vài độ: “Mọi người hãy xem đi, đây là một pha phạm lỗi rất rõ ràng.”

Số 9 cùng Kiều Cảnh An đồng thời ngã xuống sân, trọng tài cũng thổi còi, ra hiệu tạm dừng.

“Kiều Cảnh An!” Cầu thủ Đại học B vừa thấy tình huống này, lập tức vây quanh.

“Tiểu An.” Kiều Sâm vụt đứng lên, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào sinh viên mặc áo cầu thủ số 9, cũng dám đá đệ đệ của Kiều Sâm anh...

Trên sân có màn hình lớn, rất nhiều người xem đều thấy được một màn này, lập tức tiếng мэng chửi nổi lên bốn phía, hiện trường trở nên vô cùng ồn ào.

.....

48. Chương 48 - Cuộc Chiến [Hạ]

Trên sân bóng xảy ra chuyện như vậy cũng không phải là hiếm, đừng nói là thi đấu giao hữu, ngay cả trong trận đấu quốc tế, cũng sẽ xuất hiện tình huống cố ý phạm lỗi.

Bất quá đối phương cao hơn một mét tám, một cước đá vào Kiều Cảnh An mảnh khảnh, những người có mắt đều có thể nhìn ra tình trạng không ổn.

Vốn đã đi ra vài bước, Lâm Tông lại thấy trên khán đài xôn xao, khó hiểu nhìn về phía sân bóng, mới phát hiện trận đấu đã tạm dừng, lại có bác sĩ xông vào trong sân. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Sâm, chỉ thấy Kiều Sâm mặt âm trầm, hơi thở đậm đặc vừa rồi toàn bộ biến mất không thấy, không khỏi hơi sững sờ, Kiều Sâm đây người sát khí như vậy hắn cơ hồ chưa bao giờ thấy qua, cho dù sau khi tiền nhiệm gia chủ Kiều gia chết, Kiều Sâm lao vào tranh đoạt quyền kế thừa cũng chưa từng có khí thế đáng sợ như vậy.

“Khốn kiếp, cố ý đá người, cái quái gì vậy?!”

“Nhị thiếu gia cũng đã ngã, không biết tình huống thế nào...”

Lâm Tông khóe miệng lộ ra một nụ cười trào phúng, xoay người đi khỏi đám đông đang tức giận ngút trời.

Lúc đối phương đá tới, thực ra Kiều Cảnh An đã kịp phản xạ rất nhanh dời chân đi một chút, tuy một cước này vẫn chạm đến đùi, nhưng không làm bị thương chỗ nào. Ngược lại đối phương một cước này dùng sức quá mạnh, vì mình đã né thoát, nên quá đà, chắc bị ngã cũng không nhẹ.

“Kiều Cảnh An, cậu thế nào?” Lâm Thư chạy đến bên cạnh Kiều Cảnh An, ngồi xổm xuống, nhưng lại không dám động đến cậu, sợ khiến cho cậu bị thương nặng hơn.

“Không sao.” Kiều Cảnh An nói muốn đứng lên, lại bị Xà Khương dè lại: “Đừng ngu ngốc, lúc này không nên lộn xộn.” Nói rồi, lại hung hăng trợn mắt nhìn cầu thủ số 9 ngã bên cạnh Kiều Cảnh An: “Cậu cho rằng mình là cao thủ vô lâm, bị người đánh lén còn muốn cử động?”

Kiều Cảnh An và Xà Khương bình thường rất ít nói chuyện, nhìn thấy biểu tình giờ phút này của Xà Khương, mới cảm thấy người này cũng không tồi, vì vậy cười cười giải thích nói: “Tôi thật sự không sao.”

Kiều Cảnh An bên này vui vẻ nói, cầu thủ Đại học B chợt nghe thấy cầu thủ số 9 bên cạnh hừ hừ âm thanh, lập tức đều lộ sắc mặt giận dữ trừng về phía hắn.

Số 9 chậm rì rì từ dưới đất bò lên, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Kiều Cảnh An, máy móc dùng tiếng Anh nói một câu ‘thực xin lỗi’, liền xoay người đi đến chỗ đồng đội của mình.

Kiều Cảnh An hờ hững nhìn theo bóng lưng hắn, cuối cùng có chút hiểu vì sao quốc gia này lại thích cầm đồ người khác nói là của mình. Da mặt dày loại này, người bình thường thúc ngựa đuổi cũng không kịp.

“Kiều Cảnh An, trận đấu này mặc dù quan trọng, nhưng cậu cũng không cần phải vì một trận đấu, mà hủy hoại thân thể mình.” Lâm Thư oán hận liếc mắt nhìn cầu thủ Đại học H: “Chúng tôi sẽ giúp cậu báo thù.” Kiều Cảnh An tuy có một đồng lớn khuyết điểm, nhưng cũng không cho phép người trường khác đến khi dễ, huống chi còn là sinh viên Đại Quốc, với tư cách là Chủ tịch Hội Học Sinh, Lâm Thư nổi giận.

Những cầu thủ khác trải qua những ngày luyện tập, với Kiều Cảnh An cũng có chút ít giao tình, đối với một Kiều Nhị thiếu gia không giống như lời đồn cũng có ấn tượng rất tốt. Lúc này, cả đám đều chiến hỏa hừng hực, hận không thể đem toàn bộ cầu thủ Đại học H đập cho mấy phát.

Cầu thủ Đại học H bị nhìn cũng có chút chột dạ, còn huấn luyện viên Đại học H đang ngồi bên sân càng đứng ngồi không yên, hắn vừa mới biết được người bị đá chính là Nhị thiếu gia của Kiều thị Thiên triều. Danh tiếng của Kiều gia dù ở Đại Quốc cũng vô cùng nổi tiếng, nghĩ đến cầu thủ của mình đắc tội một đại nhân vật như vậy, mồ hôi trên trán hắn liền không ngừng đổ ra.

Đang lúc hắn lo lắng, bên người đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, nghiêng đầu xem xét, là một nam nhân anh tuấn mặc vest, trên gương mặt lạnh lùng mang theo hàn ý, hắn đang chuẩn bị mở miệng, đã thấy nam nhân đi về phía huấn luyện viên Đại học B bên kia. Huấn luyện viên Đại học H thở phào một hơi, ánh mắt người này vừa rồi nhìn mình quá dọa người rồi.

Huấn luyện viên đáng thương sẽ không biết, người vừa rồi đi qua bên cạnh mình chính là Kiều thị tổng tài trong truyền thuyết.

Bên này, huấn luyện viên Đại học B vừa nhìn thấy Kiều Sâm, lập tức sắc mặt thay đổi, hắn cho rằng đối phương sẽ nói gì đó, kết quả đối phương chỉ bình tĩnh cởi áo vest trên người mình, mặc lên một bộ đồ thể thao ngồi xuống bên cạnh. Rõ ràng là không nói một lời, lại làm cho hắn cảm thấy khó thở, vốn muốn nói chỗ này là chỗ ngồi của huấn luyện viên nhưng lời cũng đành nuốt xuống.

“Các vị khán giả của đài truyền hình Thiên triều, hiện tại bác sĩ đang kiểm tra chấn thương của cầu thủ Đại học B, chúng ta chân thành hi vọng Kiều Cảnh An có thể tiếp tục đứng dậy để tiếp tục trận đấu này.”

“Các bác sĩ đã ra khỏi sân, xem ra chấn thương của Kiều Cảnh An sẽ không ảnh hưởng đến phong độ thi đấu của cậu, mời các vị khán giả tiếp tục theo dõi trận đấu bóng đá đặc sắc này.” Trương Sơn buông micro, mới nhẹ nhàng thở ra, làm MC thể thao gần mười năm, hắn sao lại không nhìn ra pha cản phá kia là cố ý phạm lỗi, xem ra vị Kiều gia Nhị thiếu gia kia bị thương cũng không nhẹ.

Cuối cùng cầu thủ số 9 của Đại học H bị nhận thẻ vàng, khán giả xung quanh lòng lại đầy căm phẫn, hận chính mình không thể biến thành trọng tài, trực tiếp móc thẻ đỏ ra trừng trị hắn.

Đồng đội thấy Kiều Cảnh An đứng lên, lại nhìn cậu tựa hồ thật sự bị thương không quá nghiêm trọng, cho nên dần dần thả lỏng, lại vùi đầu vào trận đấu.

Hơn ba mươi phút đồng hồ sau, đội H sút vào một quả, tỉ số hiện tại là 1:1, hiệp 1 chấm dứt. Lúc ra sân nghỉ ngơi, Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn số 9, nụ cười trên mặt thấy thế nào cũng không thể làm cho người ta liên tưởng đến cái từ ‘hữu hảo’.

Kim Hữu Húc quay đầu vừa vặn bắt gặp ánh mắt Kiều Cảnh An, hắn thấy đối phương mỉm cười biểu lộ lãnh ý trong mắt, không khỏi cau mày nhìn về phía số 9 đi ở phía trước, trong nội tâm có chút bất an, có lẽ là chính mình ảo giác đi.

Kiều Cảnh An thấy ca ca nhà mình mặc áo khoác thể thao quần Tây, có chút ngoài ý muốn đi vài bước đến bên Kiều Sâm: “Ca, sao anh lại ở chỗ này?”

Kiều Sâm kéo cậu ngồi xuống bên cạnh rồi mới nói: “Bây giờ còn đau không?”

“Không đau.” Kiều Cảnh An lắc đầu: “Không sao đâu ca, một chút cũng không đau.”

Kiều Sâm đem chân cậu đặt trên đầu gối của mình, xem xét kỹ bắp chân nhỏ của Kiều Cảnh An, thấy phía trên có một chỗ xanh tím, nhú nhú mảy: “Thế này còn không đau?” Trầm mặt nhìn về phía một số người bên phía Đại học H, sau khi cố gắng hòa hoãn biểu tình trên mặt mình, anh mới vươn tay sờ sờ đỉnh đầu Kiều Cảnh An: “Trận đấu kết thúc, liền theo anh về nhà, anh sẽ bôi thuốc cho em.”

Kiều Cảnh An vốn muốn nói cho Kiều Sâm đây là do cậu hôm trước không cẩn thận nên mới đụng vào cạnh bàn, nhưng thấy anh sắc mặt khó coi, liền ngoan ngoãn gật đầu, về phần giải thích gì đó thì để hết qua một bên, tùy ý cho ca ca lau mồ hôi trên trán mình.

Xà Khương uống bình nước trong tay, ánh mắt hữu ý vô ý nhìn về phía Kiều gia hai huynh đệ, vào ngày Kiều Cảnh An quyết định đem cổ phần công ty chuyển cho Kiều Sâm, đáy lòng hắn còn cười nhạo Kiều Cảnh An là đồ ngốc, nhưng khi quan sát một màn ầm ập trước mắt này, hắn có cảm giác mình mới là người ngu. Dừng cuộc sống của mình đi suy đoán người khác, đó mới là đồ ngốc. Chuyện mà hắn và Lâm Thư không muốn làm không có nghĩa là Kiều Cảnh An không muốn, bọn họ làm không được không có nghĩa là Kiều Cảnh An làm không được, bọn họ không chiếm được cũng không có nghĩa Kiều Cảnh An không chiếm được. Cho nên tình huống trước mắt này, không phải chứng minh Kiều Cảnh An đã thắng cuộc rồi sao?

Lần nữa ra sân khẩu, Kiều Cảnh An phát phát tay với Kiều Sâm: “Bọn em nhất định sẽ thắng, ca ca.”

Kiều Sâm mỉm cười: “Anh biết.”

Lúc Kiều Cảnh An chạy vào sân, trong đầu vẫn đang nghĩ, ca ca mỉm cười thật là đẹp mắt.

Sau khi hiệp 2 bắt đầu được hơn 10 phút, trận đấu liền lâm vào trạng thái vô cùng căng thẳng, cầu thủ hai bên không ai nhường ai, phòng thủ rất chặt chẽ. Lúc màn ảnh đảo qua các cầu thủ thì, người xem có thể thấy rõ ràng bọn họ đầu đầy mồ hôi.

Chỉ là cầu thủ Đại học H luôn không cẩn thận bị cầu thủ Đại học B dẫm lên chân, mỗi lần bị dẫm lên đối phương vẫn còn rất thành khẩn nói không cố ý, thái độ muốn bao nhiêu thành khẩn liền bấy nhiêu thành khẩn, muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu.

Vương quân gia ngồi trước TV thiếu chút nữa đau lòng chết. Ở Kiều gia, khi nào thì Nhị thiếu gia phải trải qua khổ cực như vậy? Nghĩ đến Nhị thiếu gia còn bị người khác đá một cước, Vương quân gia càng thêm khó chịu, hận không thể nhảy vào trong TV đi đánh chết gã cầu thủ số 9 về mặt hèn mọn bỉ ổi kia.

Hiệp 2 sau khi bắt đầu được 20 phút, Kiều Cảnh An giương mắt quét qua bốn phía, đá vào quả bóng dưới chân, có vẻ là muốn chuyển bóng, nhưng chính là, quả bóng này văng tới cầu thủ số 9 đang đứng một bên, chỉ nghe một tiếng ‘bịch’ vang lên, cầu thủ số 9 ngã xuống, mà quả bóng lại lần nữa dội trở lại. (nice)

Kiều Cảnh An dùng chân đỡ lấy bóng, cũng không thèm liếc người đang nằm trên mặt đất lấy một cái, liền chạy về phía trước. Cậu hiện tại mặc dù không có nội lực, nhưng mượn xảo kinh(ngoại lực+chiêu thức) vẫn là có thể, một cước này đá ra, người kia nếu ngực không thâm tím một vết, xem như cậu đã uống công học võ.

Trên màn hình TV xuất hiện hình ảnh cầu thủ số 9 đỡ ngực sắc mặt tái nhợt, mà phía dưới màn hình, hiện lên các tin nhắn của người xem.

133xx: Cầu thủ đó thực quá khoa trương rồi, coi bóng đá là bóng rổ sao, đụng một cái đã ngã lăn quay, nghĩ chúng ta chưa xem bóng đá sao?”

135xx: Cầu thủ số 10 quá suất, cú sút này dù xem ở góc độ nào, cũng đều hoàn mỹ a, không hổ là sinh viên Đại học B.

139xx: Nhị thiếu gia là giỏi nhất, cái tên số 9 khôn kiếp, cách thiếu gia xa một chút, đừng có dùng khuôn mặt hèn mọn đó đem ra dọa thiếu gia.

Vương quản gia cảm thấy mỹ mãn sau khi tin nhắn của mình được phát, mới lần nữa nhìn về phía màn hình, vừa vận chứng kiến bóng bay theo một đường cong đẹp mắt, đi vào cầu môn.

Trong TV lần nữa truyền đến tiếng hoan hô, Vương quản gia thấy Nhị thiếu gia bị đám thiếu niên trẻ tuổi vây vào giữa, khuôn mặt mang theo nếp nhăn cũng lộ ra một nụ cười.

Lúc đã đến phút thứ 40, Lâm Thư lại sút vào một quả, người xem trên khán đài lần nữa hoan hô, thời gian trận đấu chỉ còn không tới năm phút đồng hồ, cho dù đội H có cố gắng sút thêm vào một quả, thì trận đấu này vẫn là Đại học B thắng, trên cả khán đài tiếng hét chói tai đã nổi lên bốn phía.

Cuối cùng trận đấu chấm dứt với tỉ số 3:1, nhiều người xem cuống họng cũng khàn vì hét, không muốn rời khỏi khán đài, mang trận đấu vô cùng đặc sắc này ghi tạc trong lòng.

Mặc kệ những người khác cao hứng bao nhiêu, Kiều Sâm chỉ lấy áo vest trong tay mình mặc cho Kiều Cảnh An, đưa Kiều Cảnh An lên xe, hành động kia làm cho đám cầu thủ Đại học B vốn là muốn mở tiệc chúc mừng cũng đành đổi đến buổi tối ngày hôm sau.

Xà Khương cảm khái nhìn theo bóng lưng hai huynh đệ: “Vụ đánh cuộc này, Kiều Cảnh An thắng.”

Lâm Thư cười cười, không nói tiếp, dù sao sống trong xã hội này, cũng không chỉ có tin tưởng, còn phải có người lừa ta gạt, tính toán toán.

Trên xe, Kiều Sâm nhìn Kiều Cảnh An dựa vào đầu vai mình ngủ, đặt xuống một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cậu, kéo người cậu vùi vào lồng ngực mình.

.....

49. Chương 49 - Khiêu Khích

Một trận đấu bóng đá, một trận đấu bóng đá mà Thiên triều thắng Đại Quốc, sự kiện này ở Thiên triều không thể nghĩ ngờ là một chuyện khiến mọi người vô cùng cao hứng, vì vậy tối hôm đó tỉ lệ người theo dõi trận đấu cực cao, mà hai mươi clip đặc sắc được cắt nổi biên tập trên mạng trong nháy mắt cũng lên tới hơn một trăm nghìn lượt view, báo chí ngày hôm sau cũng đồng loạt đưa tin.

Thiên triều thắng Đại Quốc 3:1, mà trong ba quả thì có đến hai quả là do cầu thủ số 10 ghi, vì vậy mức độ chú ý của mọi người dành cho số 10 đặc biệt lớn, thực tế lúc được chứng kiến tướng mạo suất khí của cầu thủ số 10 thì... trong phái nữ rất nhiều người không phải là người mê bóng đá cũng trở nên kích động.

Rất nhanh đã có cư dân mạng phát hiện, cầu thủ số 10 này chính là Nhị thiếu gia của công ty Kiều thị, có dân mạng nói Kiều Nhị thiếu gia là bại gia tử, kết quả đã bị các nam sinh nữ sinh Đại học B công kích mãnh liệt, nam sinh Đại học B nói: Kiều Nhị thiếu gia là một bạn học rất tốt, khiêm tốn hữu lễ. Nữ sinh Đại học B nói: Kiều Nhị thiếu gia đối xử với nữ sinh rất tốt, hơn nữa là một người nho nhã, còn nói người vu hãm Nhị thiếu gia kia nhất định là ghen ghét với Nhị thiếu gia.

Rất nhanh cái người tự cho là hiểu biết kia đã bị cư dân mạng dùng ngón bút làm vũ khí, làm cho biến mất khỏi internet. Lập tức có người truyền ra một đoạn nói chuyện của hai vị giáo sư Đại học B, đại khái chính

là khen ngợi Kiều Nhị thiếu gia có tinh thần học tập chăm chỉ, thư pháp cũng rất khá, mà những lời này được nói ra vào trước ngày Kiều Cảnh An tham gia trận bóng.

Thử nghĩ xem, một người tướng mạo tuấn mỹ, trong nhà có tiền nhưng lại đối xử thân thiện với mọi người mà không mất lễ đồng thời còn có một chút tài hoa thì sẽ được hưởng đãi ngộ gì? Đương nhiên đó chính là trở thành thần tượng.

Đồng thời lại có người phát tán ảnh chụp tất cả các thành viên của đội bóng Đại học B, vì vậy dân mạng phát hiện, đội hình này có vẻ ngoài cũng không tồi. Từ xưa, đã có lời đồn rằng Đại học B có nhiều người dung mạo dễ nhìn, chẳng kém gì học viện điện ảnh xx hay trung tâm đào tạo idol, làm cho rất nhiều người tin tưởng không chút nghi ngờ. Mà năm sau điểm xét tuyển vào Đại học B cũng đạt tới một nấc thang mới.

Còn có một số người không an phận phát tán ảnh chụp đám cầu thủ Đại học H cùng cầu thủ Đại học B để so sánh, đối lập đến tàn nhẫn nhất đương nhiên là số 9 Đại học H cùng Kiều Nhị thiếu gia, rất nhiều cư dân mạng đều thấy, tướng mạo kẻ kia cũng không tồi, tồi chính là bộ dáng hắc đã không được tốt lắm còn muốn cố ý làm người khác bị thương, xem ra đối với chuyện số 9 cố ý phạm lỗi, rất nhiều người vẫn còn ghi tạc trong lòng. Dòng tít ‘Số 9 cố ý đá người’ được treo lên trên các diễn đàn lớn như lệnh truy nã, chỉ còn thiếu việc ở trên mặt số 9 ghi lên mấy chữ to — ‘đồ vô sỉ’.

...

Vô luận trên mạng nóng bao nhiêu, Kiều Nhị thiếu gia vẫn ngây thơ không biết gì ôm đồng sách mà tiết thứ ba cần dùng, đúng giờ vào lớp, tự nhiên nhận được những ánh mắt khen ngợi của giáo sư và bạn học. Dù sao kiếp trước cũng đã quá quen với loại ánh mắt này, cho nên Kiều Nhị thiếu gia vẫn mang vẻ mặt thản nhiên vào phòng học, ổn định vị trí bên cạnh Lâm Thư rồi ngồi xuống, cứ như không hề phát hiện có điều gì khác so với ngày thường.

Lâm Thư liếc nhìn Kiều Cảnh An: “Cậu thực ra không cần đứng đắn như vậy, nếu thấy hưng phấn thì cứ cười lên đi.” Sau khi mất trí nhớ lại có thể làm người ổn trọng, thật sự là thần kỳ.

Giở bài mà tiết hôm nay cần học ra, Kiều Cảnh An nghi hoặc nhìn Lâm Thư: “Hưng phấn cái gì? Lâm Thư, cậu hôm nay không bình thường a.”

Lâm Thư yên lặng cúi đầu xuống, trên trang giấy vạch một đường bút đậm, cậu đúng là miệng tiện!

Khi vào học, giáo sư sau khi dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Lâm Thư cùng Kiều Cảnh An, mới bắt đầu giảng bài, trong giờ còn ôn hòa gọi Kiều Cảnh An cùng Lâm Thư trả lời vài câu hỏi.

Giữa trưa tan học, Lâm Thư nghiêng đầu nhìn người ngồi ở bên cạnh mình: “Này, Kiều Cảnh An, anh cậu hôm nay không tới đưa cơm cho cậu sao?”

Kiều Cảnh An lắc đầu: “Anh ấy hôm nay bận nhiều việc, không đến được.”

Lâm Thư nhướn mày, ngày hôm qua đã bỏ hết công việc tới xem cậu đá bóng, có thể không bận được sao? “Vậy giữa trưa cùng bọn tôi tới canteen sinh viên ăn cơm đi.”

“Ừ.” Kiều Cảnh An gật đầu, Lâm Thư chủ động mời, cậu đương nhiên sẽ không từ chối, dù sao trong lòng Kiều Nhị thiếu gia, Lâm Thư đã đạt đến đẳng cấp bằng hữu.

Trên đường đi, ánh mắt chú ý của mọi người dành cho Lâm Thư và Kiều Cảnh An rất nhiều, còn có mấy nữ sinh lấy điện thoại di động ra vùng trộm chụp ảnh, Lâm Thư xoa xoa trán, những người này núp ở phía sau chụp ảnh sao không tắt hiệu ứng âm thanh, dù mình muốn giả vờ không biết cũng khó.

Xà Khương có chút bất bình thở dài: “Đều là đồng đội, sao tỉ lệ người quay đầu nhìn hai người các cậu lại cao như vậy, đến tôi lại không có phản ứng gì?”

Kiều Cảnh An rất nghiêm túc nhìn nhìn hắc nói: “Bởi vì ba bàn thắng là tôi và Lâm Thư sút vào.” Còn võ võ vai đối phương: “Đừng tức giận nữa, cố gắng luyện tập nhiều hơn, có lẽ lần sau cậu có thể sút vào.”

Kéo ra khoe miệng, Xà Khương cười khan nói: “Muốn tôi nói cảm ơn lời an ủi của cậu sao?”

Kiều Cảnh An rộng lượng lắc đầu: “Việc nhỏ thôi mà.”

Lâm Thư sờ sờ mũi, tỏ vẻ mình không nghe thấy lời nói của Kiều Cảnh An, chỉ là chứng kiến Xà Khương bị Kiều Cảnh An chà đạp nên tâm tình cảm thấy hơi tốt một chút mà thôi.

Đến canteen chọn lấy mấy món mình thích ăn, Kiều Cảnh An vừa mới nuốt vào một miếng đậu hủ, phía sau lưng đã bị người vỗ vỗ: “Chúng ta lại gặp mặt, Kiều Nhị thiếu gia.”

Quay đầu lại, nhìn nam sinh đang bê khay thức ăn cười tủm tỉm, Kiều Cảnh An nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ có chút quen mắt, lễ phép cười cười, lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Xà Khương cùng Lâm Thư nhìn nhau, giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy, tiếp tục ăn cơm, người này hai người họ đều biết, lúc này bọn họ mà nhúng tay vào thì quả thực là không sáng suốt a.

“Xà thiếu gia, Lâm Nhị thiếu gia.” An Kim Thành cười cười với hai người, thuận thế ngồi xuống bên cạnh Kiều Cảnh An, nói với cậu: “Trận đấu ngày hôm qua tôi đã xem, rất đặc sắc.”

Kiều Cảnh An vẫn chỉ cười, sau đó tiếp tục vui đầu ăn cơm.

“Trước đây vài ngày có nghe nói An thiếu gia về nước, không nghĩ tới nhanh như vậy đã thấy mặt.” Thấy Kiều Cảnh An lại phạm phải tật xấu, Lâm Thư đành phải đánh vỡ bầu không khí xấu hổ này, cùng An Kim Thành bắt chuyện, thuận tiện trêu Kiều Cảnh An chỉ lo vui đầu ăn cơm, thật không biết Kiều Sâm sao lại đem cậu ta sủng thành cái dạng này.

Trên thực tế, Kiều Cảnh An chỉ là tuân thủ thói quen ‘ăn không nói ngủ không nói’ mà thôi, tuy cậu không biết ở canteen cần bản không cần loại lễ nghi bàn ăn này.

...

Văn phòng tổng tài trong tòa nhà Kiều thị.

Trầm Tuấn gõ cửa vào văn phòng tổng tài, phát hiện người hắc là nên đi ăn cơm lúc này vẫn đang ngồi trước máy tính, hắc ngẩn người: “Tổng tài, anh còn chưa ăn cơm?”

“A.” Kiều Sâm đem tấm ảnh đẹp nhất trong trận bóng của Kiều Cảnh An post lên mạng xong, mới ngẩng đầu nhìn về phía Trầm Tuấn: “Có việc?”

“Ách.” Trầm Tuấn khoe miệng kéo ra, mang một phần văn kiện để lên bàn: “Đây là văn kiện mà anh cần.”

Kiều Sâm nhìn nhìn văn kiện: “Được.” Click mở một topic tên là [Kiều Nhị thiếu gia – những chuyện không muốn người khác biết], vừa nhìn hai mắt liền trầm xuống nói: “Xăng bậy!”

Vừa mới đi tới cửa, Trầm Tuấn lại càng hoảng sợ, nhìn lại, mới phát hiện thứ Kiều Sâm nói không phải văn kiện, vì vậy thở phào một hơi, xem ra chắc là tổng tài đang xem những lời đồn về Nhị thiếu gia trên internet? Haiz, tin những lời đồn trên mạng kia, còn không bằng tin Thiên triều trước năm 2012 có thể tham dự World Cup.

...

Buổi chiều Kiều Cảnh An chỉ có một tiết, cho nên Kiều Sâm quang minh chính đại lúc 4h chiều đã ra về, lái xe một đường chạy tới Đại học B, Trầm Tuấn đưa mắt nhìn theo bóng lưng Kiều Sâm, khó trách tăng nhiều tiền lương như vậy cho mình, đây không phải là cho mình thêm 20% tiền lương, liền tăng thêm 200% công việc sao? Thiên hạ làm gì có vị sếp nào tự dưng lại hào phóng a!

Kiều Cảnh An sau khi tan học, vừa đi ra khu nhà học liền bị vài nam sinh ngăn lại, trong đó một người dùng tiếng Thiên triều không thể coi là lưu loát nói: “Kiều Cảnh An, nghe nói cậu am hiểu kỳ nghệ, mời cậu cùng tôi so đấu một trận.”

Dò xét những người trước mắt từ trên xuống dưới một lượt, Kiều Cảnh An mờ mịt nhìn bọn họ: “Xin hỏi, chúng ta quen biết sao?”

Người nói chuyện biểu hiện cứng đờ: “Ngày hôm qua chúng ta vừa đá một trận giao hữu.”

“A, thật xin lỗi, các cậu hôm nay mặc quần áo khác, tôi thoáng chốc không nhận ra, xin thông cảm.” Kiều Cảnh An áy náy cười, nhưng tiểu ý không có trong đáy mắt, làm một thanh niên ái quốc, trong lòng cậu không thích những người ngoại quốc không hiểu sao hay thích cùng người khác so đấu này. Không thể tự

suy đoán thực lực của bản thân được sao, lại muốn đến đây so đến so đi, có ý gì chứ?! Người tự tin thực sự, đâu cần dùng thắng thua của trận đấu để khẳng định chính mình.

Mấy học sinh Đại Quốc kéo ra khoe miệng, ngày hôm qua bọn họ chẳng lẽ hoàn toàn là người vô hình sao?

Đám học sinh đi ngang qua bên cạnh nhìn thấy Kiều Cảnh An bị vài sinh viên Đại Quốc vây quanh, có mấy nam sinh vội vàng đứng phía sau Kiều Cảnh An, chỉ sợ những người này khi dễ Kiều Cảnh An người thoát nhìn thân hình có chút đơn bạc này.

Nữ sinh A: “Những người này không phải là thua bóng đá nên muốn tới gây sự chứ?”

Nữ sinh B: “Một đám ngốc x, đến Đại học B còn muốn tìm Nhị thiếu gia của Đại học B chúng ta gây phiền phức.”

Nữ sinh C: “Bọn họ hình như nói muốn cùng Nhị thiếu gia so cái gì đó a.”

Nữ sinh A khinh thường hừ lạnh: “Không phải là thua nên muốn tìm những cách khác thắng lại sao, nói cái gì Nhị thiếu gia am hiểu đánh cờ, biết rõ ràng Nhị thiếu gia am hiểu thư pháp lại nói Nhị thiếu gia am hiểu đánh cờ, thật vô sỉ.”

Nữ sinh B và C: “Cậu đã quên bọn họ là người từ nơi nào đến sao, đây là truyền thống đặc sắc của bọn họ mà, cậu cần gì cảm khái.”

Mấy sinh viên kia dường như cũng không nghe được tiếng nói chuyện bên cạnh, vẫn tiếp tục gây sự: “Thế nào? Thiên triều các cậu không phải nói cờ tướng là quốc túy của mình sao, Kiều Nhị thiếu gia không dám so đấu?”

“Cờ tướng vốn là của quốc gia tôi, những người có đầu óc đều biết rõ, không cần nói.” Kiều Cảnh An nụ cười trên mặt giảm đi, mang lên vẻ nghiêm túc: “Chỉ có ngày ngày nhìn vật của người khác mới đem vật của người khác nói thành của mình, nói dễ nghe thì cái này gọi là không tự tin, còn nói khó nghe một chút thì đây là vô sỉ.”

Vài người vừa nghe lời này xong, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, trong đó một người còn dùng tiếng Đại Quốc nói một câu gì đó.

“Mở miệng chửi người, cậu cũng không khỏi quá vô lễ đi.” An Kim Thành đi đến bên cạnh Kiều Cảnh An, lười biếng liếc mắt nhìn nam sinh Đại Quốc vừa nói tục.

“An... An thiếu gia.” Có hai người nhận ra An Kim Thành, biến sắc, An Kim Thành ở Đại học H rất nổi danh, không phải vì quá xuất sắc, mà là vì tiền, chỉ là An Kim Thành sao lại tới Đại học B này?

“Tiểu An.” Một cánh tay nắm lấy vai Kiều Cảnh An: “Xảy ra chuyện gì?”

Sân trường vốn đang huyền ảo thoáng chốc đã an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn nam nhân mặc vest này, tựa hồ ở trước mặt người này đã mất đi dũng khí lớn tiếng nói chuyện.

“Ca ca.” Kiều Cảnh An nhìn thấy Kiều Sâm, cười nói: “Không biết là có chuyện gì mà vừa rồi mấy người này lại nhảy ra chắn đường em.”

Kiều Sâm nhìn vài nam sinh đang xụ mặt xuống ở phía đối diện.

Mọi người đồng loạt im lặng, Nhị thiếu gia, nói chuyện phải rõ ràng một chút a, bằng không sẽ hại chết người đó.

.....

50. Chương 50 - Cái Gọi Là “giáo Dục”

Nhiệt độ không khí giảm xuống vài độ. Các sinh viên mắt thấy một nam nhân đang mỉm cười đột nhiên biến thành diêm vương mặt lạnh, đồng loạt lui về sau một bước.

An Kim Thành nhìn Kiều Cảnh An, lại liếc mắt nhìn Kiều Sâm, cười cười dịch sang bên cạnh nhường đường, chính chủ đã đến đây, hắn còn đứng đó làm cái gì. Thủ đoạn của Kiều gia đương gia hắn tuy chưa lĩnh giáo qua, nhưng nhìn thấy một thân khí thế trước mắt này, chỉ biết vị Kiều gia đương gia này là người không đơn giản.

Đem Kiều Cảnh An bảo hộ ở trước ngực mình, Kiều Sâm liếc mắt nhìn, khẽ nhú mày: “Không biết các người nhiệt tình chặn đường Tiểu An là có ý gì?” Cuối cùng ánh mắt rơi trên người số 9, kẻ trên sân bóng đã đá vào Kiều Cảnh An, nhú mày: “A, cậu bạn này có chút quen mắt.”

Rõ ràng là một câu ôn hòa như vậy, lại làm cho người ta nghe ra vài phần hàn ý, số 9 có chút chột dạ, miễn cưỡng cười cười: “Chào... chào anh.”

“Chào.” Kiều Sâm cùng hắn bắt tay: “Năng lực vận động của cậu cũng không tồi, đa tạ cậu trên sân đã chiếu cố Tiểu An nhà chúng tôi.”

Quần chúng vây xem lập tức đánh cái rùng mình, cái câu cảm tạ này nghe thực quá dọa người.

Số 9 trên trán toát mồ hôi lạnh, nhìn Kiều Sâm mỉm cười, áp ứng không thành lời, lập tức có loại cảm giác như lòng bàn chân trượt phải dầu trơn, muốn nhanh bỏ chạy nhưng lại chạy không thoát. Hắn nhớ lại biểu tình thống khổ cùng méo mó của huấn luyện viên đêm qua lúc nói chuyện với mình, thân phận người này chẳng lẽ không đơn giản? Hắn nhìn về phía An Kim Thành đứng ở một bên, đối phương chỉ cúi đầu, có lẽ cậu ta cũng biết người này.

Người quen biết của An Kim Thành?! Số 9 trong lòng xiết chặt, thân phận của người này...

“Ca, chúng ta về nhà thôi.” Kiều Cảnh An đối với những người miệng cộp gan thổ này không có hảo cảm, cũng không muốn lãng phí thời gian trên người bọn họ, đem sách nhét vào tay Kiều Sâm: “Giữa trưa Vương thúc thúc có gọi điện thoại cho em, nói là đã làm mấy món ăn ngon.”

Kiều Sâm cười cười, vuốt vuốt đầu Kiều Cảnh An, cầm gọn tập sách, liếc mắt nhìn số 9 trán đang lấm tấm mồ hôi: “Được.”

Số 9 bị cái nhìn này chiếu đến, lại là một cái giật mình.

“Chiều mai 2 giờ tại phòng sinh hoạt của câu lạc bộ cờ tướng, tôi cũng muốn lĩnh giáo qua kỳ nghệ mà các cậu đã học theo Thiên triều chúng tôi là như thế nào.” Kiều Cảnh An lắc ống tay áo, câu nói vừa dứt, liền để Kiều Sâm nắm vai mình mà đi, khuất dần khỏi tầm mắt của đám bạn học.

An Kim Thành nhìn theo bóng lưng hai huynh đệ, dứt tay vào túi áo, cười cười: “Đúng là một người thú vị.”

Lâm Thư nghiêng đầu nhìn hắn một cái: “Kiều Đại thiếu gia cực kỳ bao bọc đứa em trai bảo bối này, trong đầu óc cậu có chủ ý gì lệch lạc tốt nhất lập tức bóp chết nó đi.” Nói xong, cũng không để ý tới phản ứng của An Kim Thành, xoay người rời đi. An gia tuy nói là có thể lực lớn, nhưng Lâm gia và Kiều gia so với An gia, lực ảnh hưởng lại càng lớn hơn. An gia cũng không phải là công ty trong nước, quan hệ với những công ty nội địa cũng không được tốt. Tuy nói Kiều Cảnh An cứ mở mồm ra một chút là lại làm cho người ta tức giận, nhưng hắn cũng không muốn có người tùy tiện đi khi dễ một tiểu tử mà đại não không giống với người thường.

“Cậu rất bảo hộ tiểu tử kia.” Xà Khương đuổi theo, nhảy lên vai Lâm Thư cười trêu nói: “Quan tâm người ta sao.”

Lâm Thư hừ lạnh một tiếng, đẩy Xà Khương ra, tiếp tục đi về phía trước.

An Kim Thành nhún vai, cười tủm tỉm bỏ đi, không có chút vẻ tức giận nào.

Đám sinh viên vây xem thấy nhân vật chính đã rời đi, cũng bắt đầu giải tán, chỉ để lại những sinh viên H, đang ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn nhau.

...

Sau khi hai huynh đệ lên xe, Kiều Sâm mới xoay người vén ống quần của Kiều Cảnh An lên, nhìn nhìn chỗ cậu bị đá vào hôm trước, chỉ còn một vết máu ứ đọng, anh cau mày hỏi: “Còn đau không?”

Kiều Cảnh An lắc đầu: “Không đau.”

Trên cặp đùi trắng nõn có một vết xanh xanh tím tím như vậy nhìn thế nào cũng thấy ngứa mắt, Kiều Sâm xoa xoa đỉnh đầu của cậu, khởi động ô tô, đi được một đoạn mới nói: “Tiểu An, buổi tối ngày mai chúng ta được mời đến một buổi dạ tiệc, em có đi không?”

Kiều Cảnh An ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Sâm, gật đầu: “Ừm.” Những người có tiền, phần lớn đều có rất nhiều mối quan hệ, Kiều Sâm hỏi cậu có đi không, khẳng định là đối phương mời chính mình, cũng chỉ là một buổi dạ tiệc, cậu cũng không muốn làm Kiều Sâm khó xử.

Thấy cậu cũng không lộ ra bộ dáng chán ghét, Kiều Sâm mới yên tâm, về những phương diện này, anh cũng không muốn làm khó Kiều Cảnh An, trên thế gian này không có chuyện gì đáng giá để Tiểu An phải đi chịu ủy khuất.

...

Buổi tối hai huynh đệ vẫn cùng ngủ trên một cái giường, Kiều Cảnh An hôn gò má Kiều Sâm: “Ngủ ngon, ca ca.” Đối với việc mỗi ngày phải hôn chúc ngủ ngon và hôn chào buổi sáng, Kiều Nhị thiếu gia đã nuôi thành thói quen rất tốt, điều này làm cho Kiều Sâm vô cùng vừa lòng.

“Ngủ ngon.” Kiều Sâm hôn lại, ôm Kiều Cảnh An vào lòng, cong khóe miệng nói: “Chúc em có những giấc mơ đẹp.” Tốt nhất là trong mơ có anh.

Nửa đêm, Kiều Sâm mơ màng tỉnh lại, cảm thấy người trong ngực ngủ không yên, ngay cả hô hấp cũng trở nên rất nặng nề, anh lập tức tỉnh táo lại: “Tiểu An, em làm sao vậy?” Cho rằng cậu gặp ác mộng, ai ngờ trong bóng tối, anh nghe được đối phương mang theo thanh âm run rẩy.

“Ca...” Giống như trẻ con làm chuyện xấu, bị người lớn phát hiện, mang theo chút xấu hổ lại có một tia bất an.

Điều này làm cho Kiều Sâm càng thêm lo lắng, anh bật đèn đầu giường, dưới ánh sáng màu vàng, người trong ngực anh hai gò má ửng đỏ, đôi mắt ướt sũng, nhưng lại tránh né ánh mắt của anh.

“Em sao vậy?” Thân mật hôn hôn cái trán của thiếu niên, đem cậu siết chặt vào trong ngực: “Gặp ác mộng sao?” Nói xong, phía dưới vô tình chạm phải ‘thứ đó’ của thiếu niên, có vẻ hơi hơi nổi lên tinh thần, Kiều Sâm lập tức hiểu ra, nhìn gò má đỏ bừng của đối phương, cười khẽ một tiếng.

Kiều Cảnh An trong lòng vừa vội vừa tức, kiếp trước mẫu thân mặc dù để nhiều nha đầu ở bên cạnh cậu, nhưng bởi vì cậu bình thường luôn chỉ chuyên chú luyện võ độc sách, đối với các nàng cũng không có nhiều cảm tình, chưa bao giờ chạm qua, ngẫu nhiên huyết khí phương cương, cũng chỉ tự mình âm thầm giải quyết, ai ngờ giờ lại bị ca ca phát hiện, đối phương còn giấu cợt mình, lúc này cậu đã bối rối đến không biết phải làm sao.

Gương mặt đỏ ửng của Kiều Cảnh An dưới ánh đèn, ở trong mắt Kiều Sâm trở nên vô cùng mê người, Kiều Sâm hôn nhẹ khóe miệng Kiều Cảnh An, ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nỉ non: “Đừng sợ, anh giúp em.”

Kiều Cảnh An mở to hai mắt, nhất thời không hiểu ý tứ của Kiều Sâm, chỉ là trong tiềm thức cảm thấy, thanh âm của Kiều Sâm tựa hồ mang theo sự hấp dẫn nào đó, làm cậu mất đi sức phán đoán.

‘Tiểu An’ bị bàn tay ấm áp cầm lấy, toàn thân tựa hồ cũng trở nên nóng hổi, xúc động lúc lên lúc xuống làm cho Kiều Cảnh An ngoại trừ thở gấp hít thở thì rốt cuộc không làm ra được phản ứng nào khác.

“Ca...” Vô ý thức ôm lấy người trước mắt, cứ như làm như vậy có thể giảm bớt dục vọng khó nén trong cơ thể, chỉ biết là, đối phương nhất định có biện pháp, nhất định sẽ làm cho mình hết khó chịu.

‘Tiểu An’ phần nộn trong tay Kiều Sâm chậm rãi chảy ra nước mắt, Kiều Sâm tay kia ôm Kiều Cảnh An, đầu lưỡi lướt qua vành tai trắng nõn của đối phương, rất hài lòng phát hiện thân thể đối phương đang run rẩy.

Dưới ánh đèn, mặt Kiều Cảnh An đỏ ửng, trong mắt tràn đầy thủy quang, cậu mê mang nhìn Kiều Sâm: “Ca ca...”

“Giao cho anh là tốt rồi.” Kiều Sâm hôn hôn môi của cậu, cường chế dục vọng trong lòng, bộ dáng chuyên tâm cầm lấy ‘Tiểu An’, lòng bàn tay nóng hổi như lửa đốt.

“Ừm...” Trong đầu hỗn loạn thành một mảng, phía dưới cơ thể nhanh chóng cảm thấy có một luồng nhiệt khí đang dừng mãnh muốn lao ra, tại một khắc khi phóng thích, Kiều Cảnh An vô lực ôm lấy Kiều Sâm, cúi đầu vào ngực anh, giống như một con chuột chũi, vẻ như không bao giờ muốn đem mặt lộ ra nữa.

Kiều Sâm thấy cái dạng này của cậu, sợ cậu thật sự mắc cỡ muốn chết, cũng không giấu cợt cậu nữa, rút khăn ở đầu giường lau tay, bất đắc dĩ tắt đèn, ôm chặt lấy Kiều Cảnh An: “Không sao, những chuyện này vốn nên là để cho cha hoặc huynh trưởng dạy em.” Nói như vậy, thì đệ đệ đơn thuần này nhất định sẽ không hoài nghi mình đối với thằng bé có tâm tư khó chấp nhận được a.

“...” Kiều Cảnh An níu lấy cổ áo ngủ của Kiều Sâm, rặng mây đỏ trên mặt vẫn chưa tan đi, nói chuyện cũng mang theo thanh âm rung động: “Cha cũng dạy anh như vậy sao?”

Kiều Sâm sắc mặt cứng đờ, cũng may đêm tối có thể che dấu biểu tình quẫn bách của anh: “Không có, cha không thích anh lắm, những điều này là do tự anh xem ở trong sách.” Cũng có kinh nghiệm thực tế.

Bởi vì một phen động tĩnh này, trong chăn trở nên có chút mát, Kiều Cảnh An hướng trong ngực Kiều Sâm cọ cọ, do dự một chút nói: “Xem những sách này không tốt, anh ít xem một chút.” Nói xong lời này, rặng mây đỏ trên mặt đã biến thành rặng đỏ.

Ngực run rẩy, kiềm chế nụ cười của mình, Kiều Sâm đặt cằm ở đỉnh đầu Kiều Cảnh An, gật gật hai cái: “Được.” Ừm, tóc Tiểu An thực mềm, hương vị cũng rất dễ ngửi.

“Cha của anh... Cha đối với anh không tốt sao?” Kiều Cảnh An không hề buồn ngủ, nghĩ đến việc trong đại gia tộc, một đứa trẻ không có mẫu thân, không được yêu thương mới có thể trở nên lạnh nhạt, trong lòng cậu có chút đau xót: “... Có phải anh đã phải chịu rất nhiều đau khổ hay không?” Nghĩ lại kiếp trước, những nỗi khổ khi hồi nhỏ mất đi mẫu thân mà mình đã phải trải qua trong gia tộc, lòng bàn tay Kiều Cảnh An lạnh toát, bất giác ôm lấy eo Kiều Sâm.

Kiều Sâm sững sờ một lát, trong tiếng nói mang theo một tia áp lực thống khổ: “Cha luôn không thích anh, nhưng cha lại rất cưng chiều em, nhưng dù sao... những chuyện trước kia đều là quá khứ đã qua rồi.” Chỉ ba câu, lại dẫn theo không ít hàm nghĩa, Kiều Sâm trong bóng đêm lộ ra một nụ cười của hồ ly.

Vươn tay, ngón ngón nhẹ nhàng vỗ lưng Kiều Sâm, Kiều Cảnh An đem đầu anh áp vào trong ngực của mình: “Đều đã qua, ca ca, từ nay về sau em nhất định sẽ đối tốt với anh, anh đừng khổ sở.”

Ngực thiếu niên không đủ rộng lớn, không đủ hữu lực, nhưng cũng đủ ấm áp, cũng đủ làm cho người ta cảm thấy an toàn, Kiều Sâm giờ khoe miệng lên, đây là chính là người mà mình yêu a.

“Sẽ đối với anh tốt nhất?”

“Ừm, sẽ đối với ca ca tốt nhất, em cũng sẽ học cách để bảo vệ ca ca.”

“Mãi mãi?”

“Mãi mãi đối với ca ca tốt nhất.” Thiếu niên an ủi hôn hôn cái trán của nam nhân: “Em thích ca ca nhất.”

“Ừm, anh cũng thích Tiểu An nhất.” Vòng qua eo thiếu niên, rõ ràng rất nhỏ xinh, lại làm cho anh cảm thấy, thiếu niên này là người có thể cho anh sức mạnh.

Trong chăn chậm rãi khôi phục độ ấm, Kiều Sâm dần dần buồn ngủ.

“Ca ca, nếu như em không phải Kiều Cảnh An...”

Anh ngẩng đầu hôn hôn cái cằm của thiếu niên: “Bây giờ người nói phải bảo vệ anh là em a.”

Sau một lát trầm mặc, trên mặt thiếu niên lộ ra một nụ cười, chỉ là nam nhân không có trông thấy: “Ừm.”
Sau đó hai người ôm nhau ngủ, có lẽ trong giấc mộng của họ đều có nhau.

.....

51. Chương 51 - Nghi Hoặc Hay Tín Nhiệm?

Buổi sáng khi tỉnh lại, bên cạnh đã không còn ai, Kiều Sâm biến sắc, vội vàng lao ra khỏi phòng, thấy người hầu gái đang quét dọn hành lang, sắc mặt lo lắng hỏi: “Nhị thiếu gia đâu?”

Tóc thì mất trật tự, vẫn đang mặc đồ ngủ mà bước ra ngoài, Kiều Sâm đã làm người hầu gái bị dọa đến mức sợ hãi hét lên một tiếng, làm việc ở Kiều gia đã một thời gian dài, cô cũng chưa từng thấy thiếu gia có bộ dáng thất thố như vậy. Cô ấp úng nói: “Tôi không có gặp nhị thiếu gia.”

Kiều Sâm sắc mặt càng thêm khó coi, chuyện đêm hôm qua chẳng lẽ làm cho Tiểu An lảng tránh mình? Nghĩ đến tình cảnh từ nay về sau Kiều Cảnh An cứ nhìn thấy mình liền trốn, sắc mặt anh có chút biến trắng, xoay người định đi xuống lầu.

“Thiếu gia...” Người hầu gái nhìn theo bóng lưng vội vã của Kiều Sâm, tắt máy hút bụi, thở dài, thiếu gia đến tốt cùng đã làm chuyện gì khiến Nhị thiếu gia tức giận vậy, mới sáng sớm chỉ mặc mỗi đồ ngủ đã chạy đi chạy lại trong nhà, nếu để quản gia thấy được, chỉ sợ cả nhà sẽ âm ỉ nửa ngày.

Đánh xong một bộ quyền, Kiều Cảnh An vừa mới vào cửa đã thấy Kiều Sâm đi nhanh từ trên lầu xuống, sắc mặt khẩn trương, vội hỏi: “Ca, xảy ra chuyện gì vậy?” Gia tộc có phá sản, cũng không phá nhanh như vậy chứ.

“Tiểu An.” Thấy người mà mình nhớ mong đang đứng ở cửa ra vào, Kiều Sâm sắc mặt hòa hoãn xuống, trên mặt lộ ra nụ cười: “Không có việc gì, sáng nay sao em thức dậy sớm như vậy?”

Kiều Cảnh An sắc mặt đỏ lên, nghĩ đến chuyện tối qua, nhưng bởi vì biểu tình của Kiều Sâm vẫn như thường ngày, nên trong lòng xấu hổ cũng tiêu tan không ít, chỉ là hai gò má vẫn có chút ửng hồng.

“Em còn đứng đó làm gì, mau đi lên thay quần áo.” Kiều Sâm đi đến trước mặt Kiều Cảnh An, vuốt vuốt tóc của cậu: “Nhanh rồi xuống ăn cơm.”

“A.” Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu, vừa đi lên lầu, vừa nghi hoặc, sáng nay ca ca tựa hồ có chút không bình thường.

“Thiếu gia.” Vương quản gia mặc vest chỉnh tề, lặng yên không tiếng động đi đến sau lưng Kiều Sâm, ánh mắt bắt bẻ nhìn bộ ngủ trên người anh, gật gù một lát mới nói: “Muốn sắp xếp phòng khách này làm phòng ngủ của cậu thực không dễ lắm a.”

Kiều Sâm cảm thấy kì quái: “Tôi khi nào thì nói muốn đem phòng khách đổi thành phòng ngủ?”

Vương quản gia liếc mắt nhìn mái tóc mất trật tự của Kiều Sâm, áo ngủ lôi thôi, còn có dép bông dưới chân, tặc lưỡi nói: “Thiếu gia, cậu càng ngày càng không có phong thái, về phương diện lễ nghi, cậu nên nhìn Nhị thiếu gia mà học tập.”

Kiều Sâm:??????

...

Trên bảng tin của Đại học B lại xuất hiện một tin tức mới, đó là Kiều Nhị thiếu gia muốn cùng Lý Tại Tiên Đại học H tiến hành trận đấu cờ tướng. Phía dưới tờ thông báo có rất đông người vây quanh, có người đứng phân tích dự đoán tỉ lệ thắng, có fangirl đến xem idol, cũng có những người định rủ nhau tới cổ vũ, còn có loại người thứ 3 là hủ nữ tới xem JQ, tóm lại chỉ trong một đêm ngắn ngủi, cái thông báo này đã trở thành đề tài hot của toàn trường, náo nhiệt đến mức làm cho một số kênh truyền hình cũng phải chú ý. Chưa nói

đến phương diện mối quan hệ giữa Đại học H và Đại học B, cũng chưa nói đến kết quả trận thi đấu bóng đá, chỉ nói Kiều Cảnh An nguyên từ một bại gia tử đột nhiên biến thành một thanh niên gương mẫu, vậy cũng đã có không ít thông tin có thể khai thác.

Tin tức này có thể viết là ‘Kiều Cảnh An tự thân phấn đấu’, cũng có thể ghi ‘con nhà có tiền đều rất có tương lai’, cũng có thể ghi ‘sức ảnh hưởng của tình thân’, thậm chí còn có thể bịa ra mấy câu chuyện màu hồng phần về Kiều Nhị thiếu gia v.v..., tóm lại, đây là một thông tin không tồi, hơn nữa việc này còn phát sinh lúc Kiều Cảnh An đang hấp dẫn sự chú ý mạnh nhất.

Vì vậy vốn trận đấu được tiến hành tại phòng sinh hoạt của câu lạc bộ cờ tướng đã đổi thành nhà thi đấu chuyên dụng do lãnh đạo trường cung cấp, Kiều Cảnh An còn chưa vào nhà thi đấu, đã bị vài phóng viên ngăn lại, bốn phía là âm thanh chụp ảnh tách tách, cậu cười nhạt một tiếng với mọi người: “Thật có lỗi, vì đánh cờ cần một không gian yên tĩnh, cho nên hy vọng các vị chỉ cần xem bàn cờ là tốt rồi.”

Các vị phóng viên phần nộ thu hồi máy ảnh, chỉ có mấy đài truyền hình vẫn quay camera, đánh cờ đúng là cần một không gian yên tĩnh để suy nghĩ, thấy đối phương lễ phép mỉm cười, bọn họ cảm thấy một hồi vô lực, vị Nhị thiếu gia ngày trước chỉ cần bị cản đường liền nổi đóa đi đâu rồi, lễ phép như vậy sao có thể giúp bọn họ viết ra mấy chuyện mặt trái tiêu cực để hấp dẫn ánh mắt độc giả đây?

“Cậu rốt cuộc đã tới.” Đứng bên cạnh bàn cờ, Lý Tại Tiên vừa thấy Kiều Cảnh An, liền dùng tiếng Thiên triều cứng ngắc mà nói: “Tôi lại tưởng rằng cậu có việc nên không thể tới.”

Kiều Cảnh An mỉm cười: “Sự thật chứng minh, mức độ kiên nhẫn của cậu không thích hợp để chơi cờ.” Liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, cậu ngồi xuống phía bên kia: “Tuy còn 5 phút nữa mới đúng giờ hẹn, bất quá tôi sẽ không để ý bắt đầu sớm một chút, buổi chiều ba giờ rưỡi tôi còn có một tiết.”

“Hy vọng tiết học đó cậu có thể nghe vào đầu.” Lý Tại Tiên cũng ngồi xuống theo, bốn phía vốn đang ảm ỉ chợt an tĩnh xuống, giờ phút này có lẽ rất nhiều sinh viên B đều hận không thể đem chỉ số thông minh của mình cho Kiều Cảnh An mượn, chỉ cần cậu có thể thắng người của Đại học H.

Lý Tại Tiên động tác đánh cờ có vẻ mạnh, mỗi một bước đi, đều phát ra tiếng vang nặng nề, mà Kiều Cảnh An lại vô cùng khác biệt, sắc mặt rất thanh nhàn, cứ như cậu đang tiến hành không phải một trận đấu, mà là một trò chơi, mỗi một nước cờ đều hạ xuống rất nhẹ, nhưng một số lão kì thủ đang xem TV đã nhìn ra, động tác nhìn như nhẹ nhàng linh hoạt này, lại ẩn giấu sát khí.

...

Trầm Tuấn đến một phòng làm việc, phát hiện trong văn phòng ngày thường yên tĩnh giờ phút này lại đang truyền đến tiếng nói chuyện náo nhiệt, hẳn tựa hồ còn nghe được có người nhắc đến Nhị thiếu gia, xem ra lại đang bàn tán về Kiều Cảnh An. Hắn mở cửa ra, vừa đi vào liền chứng kiến trên một máy vi tính gần đó đang chiếu một kênh truyền hình, trong màn hình có một diễn viên đúng là Kiều Cảnh An.

“Trợ lí Trầm, mau đến xem, trên TV online đang truyền hình trực tiếp trận đấu giữa Nhị thiếu gia cùng sinh viên H.” Một nhân viên quản lí nhìn thấy hắn, đem hắn kéo đến ngồi xuống trước máy vi tính: “Anh mau tới đây xem, đối phương đã bị Nhị thiếu gia ăn vài quân cờ.”

Cha của Trầm Tuấn thích đánh cờ, cho nên hắn đối với đánh cờ cũng có am hiểu chút ít, hắn nhìn biểu tình bình tĩnh trên mặt Kiều Cảnh An, trong lòng chấn động, cái dạng này, thật giống một người bạn cờ của cha, nhưng vị bạn cờ kia là một cao thủ khó gặp, Kiều Cảnh An tuổi còn trẻ như thế sao có thể...

Lý Tại Tiên bây giờ đã đầu đầy mồ hôi, đừng nói thắng, ngay cả thua chỉ sợ cũng sẽ không thể thua được đẹp mắt, hắn nhìn bàn cờ đã tổn thất hơn phân nửa giang sơn của mình, lại liếc mắt nhìn bộ dáng bình bình đạm đạm của đối phương, không khỏi trong lòng chột dạ. Trước đó rõ ràng đã điều tra qua người này không biết đánh cờ, như thế nào hiện tại lại có thể biểu hiện ra kỳ nghệ cao siêu như vậy.

Kiều Cảnh An cũng mặc kệ đối phương lúc hạ quân cờ rõ ràng tinh thần không tập trung, mã cùng pháo của đối phương lần lượt đã bị mình ăn được, mà toàn bộ quân tốt cũng đã bị loại ra khỏi bàn cờ, Kiều Cảnh An vẫn mang nụ cười trên khóe miệng, nâng ngón tay nhẹ nhàng đẩy một quân cờ về phía trước: “Chiếu Tướng.”

Cả nhà thi đấu hoàn toàn yên tĩnh, một lát sau, mới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, một trận đấu không đến nửa giờ đã chấm dứt, nhưng lại thắng đẹp như vậy, điều này làm cho sinh viên Đại học B cảm thấy vô cùng quang vinh.

Ngồi ở một bên, hiệu trưởng xoa xoa mồ hôi trên trán, may mà thắng, bằng không mặt mũi Đại học B đều muốn đem đi quét rác, may mắn may mắn.

Lý Tại Tiên dờ dãn nhìn bàn cờ, hẳn mấy năm trước tham gia giải đấu cờ tướng thiếu niên cấp quốc gia đạt vị trí thứ hai, dù thế nào cũng không nghĩ chính mình lại có thể thất bại một cách đơn giản như vậy.

“Cờ tướng không phải chỉ cần nhớ kỹ quy tắc cùng một ít tiểu xảo tài mọn là có thể thắng.” Kiều Cảnh An cầm một quân cờ có khắc chữ ‘mã’: “Đây là một chiến trường, chỉ có nhân tài hiểu được đạo quân sự cùng tâm tư kín đáo mới có thể hạ được một nước cờ hay.” Cậu từ nhỏ đã quen đọc binh thư, hơn nữa bị phụ thân dẫn tới sa trường xem duyệt binh, còn phải thường xuyên đánh cờ cùng tổ phụ, kỳ nghệ của người Đại Quốc này trong mắt cậu chẳng khác gì tiểu hải tử mới nhập môn không lâu, nếu không phải không muốn làm cho đối phương quá mất mặt, cậu đã sớm thắng ván cờ này. Chỉ là ở xa tới là khách, người làm chủ nhà tuy không thể để cho khách nhân lấn lướt, nhưng cũng không thể làm cho khách nhân quá mức mất thể diện.

Lý Tại Tiên tay nắm quân cờ dần trở nên trắng, sau nửa ngày mới buông ra, nụ cười cứng ngắc bắt tay với Kiều Cảnh An: “Đa tạ chỉ giáo.”

Lâm Thư đứng lên khỏi chỗ ngồi, hai tay rút trong túi quần, thông dong đi ra ngoài nhà thi đấu, Xà Khương đi theo phía sau hắn, có chút cảm khái nói: “Thực không ngờ, Kiều Cảnh An tiểu tử này thật đúng là quá nhiều tài năng.”

Lâm Thư quay đầu lại, liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An mới ra cửa đã bị phóng viên vây quanh, ánh mắt trở nên phức tạp, một người mất trí nhớ có thể thay đổi tính cách, thay đổi sở thích, nhưng làm sao có thể làm cho một người trở nên đa tài đa nghệ, nếu là mất trí nhớ có nhiều chỗ tốt như thế, vậy Đại học B chỉ sợ bốn phía đều có người muốn đập đầu vào tường.

Kiều Cảnh An hiện tại, ngoại trừ khuôn mặt, cứ như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác... Thay đổi người?! Lâm Thư bỗng dưng mở to hai mắt, nghiêng đầu hạ giọng nói với Xà Khương: “Xà Khương, cậu nói Kiều Cảnh An hiện tại có thể là người Kiều Sâm bố trí ngụy trang sắm vai hay không, Kiều Cảnh An thật thực ra đã chết rồi?”

Xà Khương nhún mi: “Nguyên nhân là Kiều Sâm muốn chiếm được cổ phần công ty trên tay Kiều Cảnh An?”

Lâm Thư gật đầu.

Xà Khương vỗ vỗ vai Lâm Thư, thở dài nói: “Đã sớm bảo cậu tránh xa Kiều Cảnh An một chút, cậu không nghe, hiện tại không phải đã bị lây bệnh rồi sao, có bệnh thì phải uống thuốc mới được.”

Lâm Thư nhíu mày: “Tôi không phải đang nói giỡn với cậu...”

“Tôi cũng không phải đang nói giỡn.” Xà Khương liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An đang bị phóng viên vây kín: “Dù sao ai mà biết được những hành vi không tốt trước kia của Kiều Cảnh An có phải là hỏa mù mà cậu ta tung ra để che mắt những lão nhân kia hay không.”

Lâm Thư giật giật môi, cuối cùng không giải thích nữa, chính là trực giác nói cho hắn biết, Kiều Cảnh An hẳn không thể thâm sâu như vậy, cho dù diễn trò, cũng không có khả năng diễn đến loại trình độ có thể tùy tiện lên giường cùng phụ nữ, diễn trò kiểu này quả thực cũng quá cao siêu, trừ phi Kiều Cảnh An xuất thân là siêu đặc công.

...

Tắt kênh TV online, Kiều Sâm đứng lên khỏi ghế ngồi, đi đến trước cửa sổ, trong đầu hồi tưởng lại câu nói của Kiều Cảnh An lúc trận đấu chấm dứt.

“Đây là một chiến trường, chỉ có nhân tài hiểu được đạo quân sự cùng tâm tư kín đáo mới có thể hạ được một nước cờ hay.”

Đạo quân sự, tâm tư kín đáo...

Nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài, Kiều Cảnh An chưa bao giờ thích đọc binh thư, chưa từng học qua đánh cờ, làm sao biết cái gì gọi là đạo quân sự? Làm sao có thể có một mặt ổn trọng tinh táo như vậy.

Thiếu niên ngồi ở trước bàn cờ, dùng khuôn mặt mỉm cười mà bày mưu nghĩ kế kia, sao có thể là một Kiều Cảnh An tùy hứng làm bậy kiêu ngạo ương ngạnh, làm việc không biết động não.

.....

52. Chương 52 - Vị Hôn Thê Của Ca Ca?!

Tục ngữ có nói: con hư biết nghĩ thì quý hơn vàng, bại gia tử Kiều Nhị thiếu gia lừng lẫy nổi danh của Đại học B liên tục đem vinh quang về cho trường học, ban giáo viên mừng rỡ, hiệu trưởng càng cao hứng, trong kế hoạch bình xét sinh viên xuất sắc năm nay đã ghi thêm tên của Kiều Cảnh An.

Tất cả chuyện này Kiều Cảnh An cũng không biết, bởi vì suốt một buổi chiều cậu đều không được yên tĩnh, hết giờ học vừa mới ra khỏi khu nhà học, đã bị các phóng viên chờ ở bên ngoài ngăn lại, đừng nói ra đến cổng trường, ngay cả một bước cũng không đi được, bốn phía đều là phóng viên, hơn nữa rất nhiều phóng viên còn là nữ, cậu không thể đẩy phụ nữ ra, cho nên bây giờ là nửa bước cũng khó đi.

Có người hỏi về trận đấu bóng đá, cũng có người hỏi việc đấu cờ, còn có một số hỏi chuyện Kiều Sâm nắm giữ tất cả kinh tế Kiều thị, sân trường một mảnh hỗn loạn.

“Tôi không rõ lắm, cảm ơn.”

“Thành tích đạt được của trận đấu bóng đá đều là nhờ sự cố gắng của tất cả mọi người...”

“Không có ai lợi hại hơn ai, chỉ là quan niệm bất đồng mà thôi.”

“Chuyện Kiều thị tôi cũng không nhúng tay, thật xin lỗi, việc này tôi không rõ ràng lắm.”

Lâm Thư đứng cách đó không xa, nhìn Kiều Cảnh An bị phóng viên vây quanh, vừa mới tiến lên phía trước một bước đã bị Xà Khương ngăn lại, Xà Khương liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An trên mặt vẫn mang theo nụ cười: “Lâm Thư, cậu ấy sẽ tự biết cách phải xử lý mấy chuyện này như thế nào, cậu không thích hợp ra mặt đâu.”

Lâm Thư dừng lại, không tiến lên nữa: “Là tôi nghĩ không chu toàn, cảm ơn cậu.”

Xà Khương để ý không lắm, cười cười, hất cằm về phía Kiều Cảnh An: “Tiểu tử kia đối với cánh phóng viên rất biết cách ứng phó, cậu không cần quá lo cho cậu ta.”

Phóng viên rất nhiều, vấn đề cũng rất lộn xộn, thậm chí có người còn hỏi những chuyện có chút quá phận, nhưng Kiều Cảnh An mặt vẫn luôn mỉm cười, bất quá chuyện không nên trả lời thì một chữ cũng không nói. Lâm Thư nhìn Kiều Cảnh An như vậy, đột nhiên nhớ tới lúc mình tới Kiều gia, Kiều Cảnh An luôn để lộ một vẻ khờ dại giống như trẻ con trước mặt Kiều Sâm, hần dần dần cũng hiểu được một chút, có lẽ không ở trong phạm vi bảo hộ của Kiều Sâm, Kiều Cảnh An vẫn có năng lực tự bảo vệ mình, thiếu niên có chút tùy hứng cùng lười nhác kia, cũng chỉ là bộ dáng của cậu ta lúc buông hết mọi đề phòng, mà người may mắn có thể làm cho Kiều Cảnh An xử sự như vậy, chỉ có Kiều Sâm mà thôi.

“Kiều Nhị thiếu gia, xin hỏi cậu đối với chuyện đính hôn giữa Kiều Sâm tiên sinh cùng tiểu thư An gia cảm thấy thế nào, trong suy nghĩ của cậu thì An Kim Lâm tiểu thư có nằm trong số những chị dâu có thể tuyển?”

Kiều Cảnh An mặt mỉm cười nhìn về phía nữ phóng viên hỏi ra vấn đề này: “Đối với việc này, tôi cũng chưa nghe nói.”

Nữ phóng viên hơi sững sờ, thật không ngờ giữa những vấn đề của nhiều người như vậy, Kiều Nhị thiếu gia lại trả lời vấn đề của mình, cô rất nhanh kịp phản ứng: “Trưa hôm nay An Kim Lâm tiểu thư và Kiều Sâm tiên sinh cùng ăn cơm, hơn nữa An Minh Hiên tiên sinh cũng nói Kiều Sâm tiên sinh là ứng cử viên thích hợp nhất cho vị trí con rể của ông ấy.”

Kiều Cảnh An hơi nhướn mi hỏi: “An Minh Hiên là ai?”

Nữ phóng viên lại là sững sờ: “Ông ấy là cha của An Kim Lâm tiểu thư.”

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu, lập tức nói: “Thật xin lỗi, đối với việc này tôi cũng không có ý kiến gì, ca ca chưa bao giờ ở trước mặt tôi nói qua về An Kim Lâm tiểu thư.”

Nữ phóng viên nghe xong những lời này, lập tức hưng phấn đến cao giọng hỏi: “Ý của Nhị thiếu gia là việc này chỉ là mong muốn của riêng An gia?” Nếu thật sự là như vậy, vấn đề này thực tốt để khai thác, sáng hôm nay An Minh Hiên còn ở trước mặt truyền thông nói Kiều Sâm là một con rể lý tưởng, buổi chiều đã bị Kiều gia Nhị thiếu gia tạt một gáo nước vào mặt, hai nhà mỗi người một ý, không biết sẽ náo nhiệt thành gì nữa.

Kiều Cảnh An khẽ nhún mày, nụ cười cũng giảm đi không ít: “Việc này thật sự tôi không rõ lắm, nhưng chắc cũng không như vị phóng viên này nói, không bằng mọi người đến hỏi anh trai tôi hoặc An Kim Lâm tiểu thư, như vậy so với hỏi người không biết chuyện như tôi có lẽ sẽ tốt hơn.”

Phát giác được Kiều Cảnh An sắc mặt không ổn, nữ phóng viên rất thức thời không hỏi tiếp nữa.

Chỉ là thấy chuyện này được khai mở, những phóng viên khác liền tiếp tục truy vấn.

“Như vậy, xin hỏi Nhị thiếu gia, nếu An Kim Lâm tiểu thư làm chị dâu của cậu, cậu thấy thế nào?”

“Xin hỏi Nhị thiếu gia, nếu như Kiều Sâm tiên sinh cùng An Kim Lâm tiểu thư kết hôn, cậu sẽ ra khỏi biệt thự của Kiều Sâm tiên sinh sao?”

“Nhị thiếu gia, có người nói biệt thự mà cậu ở trước kia giờ đã không còn một bóng người, cậu định ở nhờ trong biệt thự Kiều Sâm tiên sinh bao lâu?”

“Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia, nghe đồn là cậu vì Kiều Sâm tiên sinh, đã động thủ với anh họ cậu, đây là thật sao?”

“Biệt thự Kiều gia là thuộc về hai anh em tôi, không phải của một mình tôi, cho nên không có cái gọi là ở nhờ. An Kim Lâm tiểu thư và tôi quen biết tại Mỹ, chỉ là bạn bè bình thường, các vị phóng viên không nên hiểu lầm.”

Các phóng viên nghe thấy mấy câu ấy, xoay người nhìn lại, đã thấy Kiều Sâm đang đứng cách đó không xa, sắc mặt không hề không nộ, làm cho người ta không biết tâm tình của anh như thế nào, bất quá mấy câu nói đó có vẻ rất nghiêm túc, làm cho phóng viên ở đây không có ý hỏi tiếp, cũng không dám hỏi lại. Kiều Sâm bây giờ là Kiều thị đương gia, khác với một Kiều Cảnh An không có thực quyền, nếu chọc giận vị này, sợ là sẽ gặp phiền toái.

Kiều Sâm đi về phía Kiều Cảnh An, các phóng viên vô thức tránh ra một lối.

“Lời của An Minh Hiên tiên sinh sáng nay cũng chỉ là nói giỡn mà thôi, mọi người không nên tưởng thật.” Kiều Sâm đi đến bên cạnh Kiều Cảnh An, thấy biểu tình trên mặt cậu đã trở nên cứng ngắc, trong lòng cảm thấy buồn bực, không hề bận tâm đến thể diện của đám phóng viên, kéo Kiều Cảnh An bước đi.

Phóng viên ở đây nhìn theo Kiều Sâm đi đến trước một chiếc xe cách đó không xa, kéo cửa xe cho Kiều Nhị thiếu gia ngồi vào, chờ xe khởi động đi xa, bọn họ mới kịp phản ứng.

“Xì, An gia muốn đứng vững tại Thiên triều, thật đúng là thủ đoạn nào cũng đều có thể sử dụng.” Xà Khương trào phúng cười: “Đáng tiếc Kiều gia người ta căn bản không nhận ý tứ của ông ta.”

“Hai năm qua kinh tế rung chuyển, Đại Quốc chịu ảnh hưởng nghiêm trọng, nếu không đem thị trường kinh doanh chuyển đến Thiên triều chúng ta, chỉ sợ vài năm sau, sẽ không còn An gia.” Lâm Thư khẽ nhún mày, chính là lực ảnh hưởng của An gia tại Đại Quốc đúng là rất lớn, nếu Kiều Sâm cùng An Minh Hiên hợp tác, tất nhiên sẽ không lỗ, anh ta sao lại chối bỏ chuyện này thẳng thừng như vậy.

An Kim Thành đứng dưới tàng cây, nhìn cái trò khôi hài này, lạnh lùng cười, xoay người ngồi vào xe, đấm hôn?! Người cha vĩ đại kia của hắn đứng là vĩnh viễn sẽ không buông tha cho bất cứ cơ hội nào có lợi đối với An gia.

...

Sách bị miết đến nhăn lại, Kiều Cảnh An cúi đầu muốn vuốt phẳng trang sách nổi lên nếp uốn, đỉnh đầu lại thấy có một bàn tay ấm áp đặt lên.

“Trận cờ hôm nay rất đặc sắc, Tiểu An thật lợi hại.” Kiều Sâm xoa xoa tóc Kiều Cảnh An: “Nhân viên công ty còn khen em là cao thủ.”

Kiều Cảnh An ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Sâm, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn chằm chằm khiến Kiều Sâm có chút không được tự nhiên.

“Làm sao vậy?” Kiều Sâm cảm thấy nghi hoặc: “Là do những nhà báo kia gây phiền chán cho em?”

Ngả đầu vào trong ngực Kiều Sâm cọ cọ, Kiều Cảnh An nhắm mắt lại: “Nhức đầu.” Vươn tay cầm lấy bàn tay ấm áp của Kiều Sâm: “Khó chịu.”

Nghe thấy Kiều Cảnh An nói khó chịu, Kiều Sâm cả kinh vội sờ sờ trán cậu, cũng không thấy có tình trạng gì không ổn, gấp gấp thở ra một hơi: “Ồ đâu không thoải mái, anh đưa em tới bác sĩ.”

“Anh đừng động.” Kiều Cảnh An bắt lấy tay Kiều Sâm, đầu lần nữa rúc rúc vào trong ngực Kiều Sâm: “Ngủ một giấc là tốt rồi.”

Bất đắc dĩ cười cười, nhìn mình bị Kiều Cảnh An nắm chặt tay, nói với tài xế: “Chỉ cần điều hòa thấy xuống một chút.” Nói rồi, dùng tay còn lại nắm ở eo Kiều Cảnh An, sợ cậu lăn xuống ghế: “Nếu mệt thì ngủ đi.”

Trong xe một mảnh tĩnh lặng, ngay lúc Kiều Sâm cho rằng Kiều Cảnh An đã ngủ yên, lại thấy cậu mở miệng nói chuyện: “Ca ca, sau này em có chị dâu, vị trí này chính là của chị ấy.”

Kiều Sâm ánh mắt khẽ biến, lập tức cười nói: “Sẽ không, chỉ cần là vị trí mà em thích, anh sẽ luôn luôn giữ lại cho em.” Siết chặt vòng tay bên hông Kiều Cảnh An, nếu có thể, anh hy vọng vị trí này vĩnh viễn đều thuộc về người trong ngực.

Kiều Cảnh An nhú nhú mày: “Nhưng nếu như vậy thì lại không công bằng đối với chị dâu tương lai...” Trong nhận thức, cậu biết, nữ tử hắn là nên được đem ra để sủng ái, nếu để cho nữ tử thương tâm, đối với nam nhân mà nói, là một chuyện thất bại.

“... Đợi ngày nào đó em không cần đến ngực của anh nữa, anh mới đi tìm cho em một người chị dâu được không.” Kiều Sâm ôn hòa cười, đem Kiều Cảnh An ngồi lên trên đùi của mình, hôn hôn trán của cậu: “Nữ nhân nào cũng đều không quan trọng bằng em.”

Rõ ràng cậu nên khuyên Kiều Sâm tìm một cô gái phù hợp với chính mình, Kiều Cảnh An lại bất giác ôm lấy cổ anh, ngả đầu dựa lên vai anh: “Trên thế giới này, cũng không có ai quan trọng hơn ca ca.”

Kiều Sâm khước miệng khẽ nhếch, tuy lời này Kiều Cảnh An nói qua không chỉ một lần, chính là mỗi lần nghe được tâm tình của anh đều vô cùng tốt.

Điện thoại vang lên, Kiều Sâm bất đắc dĩ thở dài, một tay nắm cả eo Kiều Cảnh An, lấy điện thoại di động ra: “Gì vậy, Quan Kì?”

“Khuya hôm nay?” Kiều Sâm liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An đang ngồi trên đùi mình: “Tiểu An còn chưa ăn cơm chiều, tôi không đi đâu.”

“Để tôi hỏi thử xem.” Kiều Sâm gấp điện thoại lại, nói với Kiều Cảnh An: “Vài người bạn của anh mời ăn cơm rồi đi hát, em có muốn đi không?”

Kiều Cảnh An nghĩ một lát rồi mới hỏi: “Chính là người đã cào sô pha nhà chúng ta, còn có Quan tử cùng Vệ ca?”

Kiều Sâm nhẹ gật đầu: “Ừ, đi không?”

“Ừm... được.” Kiều Cảnh An gật đầu, cậu cũng muốn có quan hệ tốt với bạn bè của Kiều Sâm.

Nghe được câu trả lời của Kiều Cảnh An Kiều Sâm mới lấy điện thoại di động ra, bấm số của Quan Kỳ.

...

Quan Kỳ cúp điện thoại, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Chúng ta từ nay về sau muốn hẹn Kiều Sâm tụ họp phải hỏi ý tứ của Tiểu An đệ đệ trước mới được.” Nghĩ đến những lời vừa rồi của Kiều Sâm, cô không thể không tin, Kiều Sâm hiện tại đã biến thành một trung khuyển ca ca.

Vệ Kỳ gật gù nói: “Cậu ta có người để toàn tâm toàn ý quan tâm cũng tốt.”

Quan Kỳ đem di động bỏ vào trong túi xách: “Nếu cậu ta đối đãi với phụ nữ cũng toàn tâm toàn ý như vậy thì hay quá.”

Vệ Kỳ nhú mày, từ chối cho ý kiến.

Giờ phút này, tài xế của Kiều Sâm lo lắng nhìn kính chiếu hậu, làm một tài xế biết làm tốt phận sự, hẳn rất muốn nói cho Kiều tổng cùng Nhị thiếu gia, tuy hai huynh đệ cảm tình thân mật là chuyện tốt, nhưng loại tư thế ngồi này thực không an toàn a...

.....

53. Chương 53 - Uống Rượu Hại Thân

“Ca ca, chiều qua anh nói khuya hôm nay có một bữa tiệc, không đi cũng được sao?” Kiều Cảnh An ngồi trong xe, đột nhiên nhớ tới chuyện này, có chút nghi hoặc hỏi: “Anh đã quên sao?”

Kiều Sâm cười cười: “Cũng không phải bữa tiệc không thể không đi, em không cần quan tâm.”

“A.” Đem cảm đặt tại đầu vai Kiều Sâm, nghi hoặc trong mắt Kiều Cảnh An càng sâu sắc, rõ ràng ngày hôm qua vẫn có vẻ là một buổi tiệc rất quan trọng, tại sao giờ lại không cần đi nữa, cậu không tin nguyên nhân là vì bạn bè của Kiều Sâm.

Thương trường và quan trường đều hắc ám giống nhau, nếu song phương có mâu thuẫn về lợi ích, đương nhiên sẽ không thể đi chung đường, Kiều Sâm nếu không muốn nhắc tới chuyện này, vậy cậu cũng không muốn nói nhiều, dù sao đây cũng là chuyện thuộc về quyết định của Kiều Sâm, trong lòng cậu để ý tới người này, đương nhiên cũng không muốn nói lời nào làm anh ấy mất hứng.

“Em sao vậy?” Kiều Sâm phát giác được tâm tình của Kiều Cảnh An tựa hồ có chút không ổn, vỗ vỗ đầu của cậu: “Em muốn đi dự tiệc sao?” Cẩn thận ngẫm lại, Tiểu An từ lúc ở cùng anh đến nay, chưa bao giờ tự mình ra ngoài chơi, phần lớn thời gian đều ngoan ngoãn ở trong nhà đọc sách, học cách dùng máy tính cùng tiếng Anh, tuy bây giờ là một người trầm ổn, nhưng tuổi trẻ đúng là vẫn thích náo nhiệt.

“Không phải.” Kiều Cảnh An ngồi thẳng người, đập đầu vào mũi xe, ôm trán nằm sắp trở lại đầu vai Kiều Sâm: “Em chỉ là có chút đau đầu.”

Duỗi tay ra nhẹ nhàng xoa chỗ Kiều Cảnh An vừa bị đụng, Kiều Sâm bất đắc dĩ khản trương nói: “Đụng có đau không?” Đau lòng đem người ôm vào trong ngực: “Nếu em đau đầu thì chúng ta về nhà luôn.”

“Không sao, đợi lát nữa chắc sẽ không đau nữa.” Kiều Cảnh An thuận thế tìm một vị trí thoải mái tựa ở trong ngực Kiều Sâm, nhắm mắt nói: “Đến thì gọi em nhé.”

Thấy Kiều Cảnh An nhắm mắt lại, Kiều Sâm ngừng đầu nói với lái xe: “Đi chậm lại một chút.”

Tài xế liếc mắt nhìn ra bên ngoài, tốc độ này đã chậm lắm rồi, nếu còn chậm nữa chắc cảnh sát giao thông sẽ đến dán hóa đơn phạt mất. Hắn nghiêng đầu nhìn một chiếc xe máy hiệu Chery, lao xẹt qua bên cạnh mình, trong lòng có loại cảm giác phức tạp không nói nên lời, lái một chiếc xe danh tiếng lại đi loại tốc độ này, hẳn thật sự cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Đánh cờ đúng là một việc rất phí tinh lực a, Kiều Sâm nhìn Kiều Cảnh An, mặc dù trên TV online Tiểu An thoát nhìn rất nhàn nhã, nhưng có lẽ trong lòng thằng bé, vẫn có áp lực rất lớn. Nghĩ như vậy, Kiều Sâm nhũu mày, Đại học B không có người sao, vì cái gì ngay cả những chuyện này cũng muốn Tiểu An ra mặt? Người đang đắm chìm trong tình yêu, nhất là trong tình cảnh thâm thương trộm nhớ, việc duy nhất dám làm chỉ có thể là giận chó đánh mèo, Kiều Đại thiếu gia dường như đã quên mất, đêm hôm trước Kiều Nhị thiếu gia vừa bị anh ‘thân mật tiếp xúc’ qua, một lần ‘thân mật tiếp xúc’ như vậy, luôn làm cho người ta hao phí tinh lực.

...

“Các cậu xem, Kiều thị cách cái khách sạn này có xa lắm đâu, con rùa đen cũng bò đến đây được a.” Trác Khê uống một ly trà, hữu khí vô lực nói: “Tôi hôm nay còn chưa ăn cơm trưa.”

“Người luôn không có thời gian làm việc và nghỉ ngơi, có quyền dao động giờ hẹn một chút, hơn nữa Kiều Sâm là đang từ Đại học B của Kiều tiểu đệ đệ chạy tới.” Quan Kỳ liếc mắt nhìn cánh cửa khép hờ, lấy điện thoại di động ra: “Để tôi gọi điện lại xem.”

Vệ Kỳ nhũu mày, liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường: “Đừng nóng vội, thời gian không phải còn sớm sao?” Nói xong, nhàn nhã uống một ngụm trà.

Cố Tuần đem một đĩa điểm tâm đẩy tới trước mặt Trác Khê: “Ăn trước cái này đi.”

Trác Khê chán ghét liếc mắt nhìn điểm tâm miễn phí mà khách sạn cung cấp: “Không cần.”

“Vậy cậu sẽ bị đói a.” Cố Tuần càng đẩy cái đĩa về phía Trác Khê, nói: “Dù sao Kiều Sâm cũng sắp đến rồi.” Khoảng cách từ Đại học B đến khách sạn này, cho dù tính bằng tốc độ bình thường, hiện tại hẳn là...

“Thật có lỗi, để các cậu đợi lâu.” Kiều Sâm lúc này đẩy cửa đi vào, phía sau anh còn dẫn theo một thiếu niên đang dụi mắt ngáp ngủ.

“A, cuối cùng đã tới.” Trác Khê thấy Kiều Sâm, lập tức cầm menu lên: “Gọi món ăn, gọi món ăn.”

Kiều Cảnh An cười cười với bốn người: “Quan tử, Vệ ca, Cố ca, a, còn có ca ca cào sô pha, thật xin lỗi, để các anh chị đợi lâu.”

“Không sao, không sao, chị cái gì cũng thiếu, chỉ có thời gian là không thiếu.” Quan Kỳ thấy bộ dáng mỉm cười của Kiều Cảnh An, lập tức kéo Kiều Cảnh An đến ngồi xuống bên cạnh mình, cầm thực đơn đưa cho cậu: “Lại đây, nhìn xem muốn ăn cái gì.”

Kiều Sâm đi theo ngồi xuống bên cạnh Kiều Cảnh An: “Hôm nay để tôi trả, vừa rồi trên đường trì hoãn chút thời gian, mời bữa cơm để bồi tội.”

“Nếu khuya hôm nay hát karaoke cũng là cậu mời, vậy càng tốt.” Trác Khê xem vài món ăn, ấn chiếc chuông treo trên tường, rất nhanh thì có nhân viên phục vụ đi đến.

Kiều Cảnh An ngoan ngoãn gọi mấy món ăn mình và Kiều Sâm đều thích, nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Sâm: “Ca ca, anh còn muốn ăn gì nữa không?”

Kiều Sâm cũng không thèm nhìn menu, mỉm cười nói: “Em chọn là được rồi.”

Quan Kỳ kéo ra khoe miệng, cùng Kiều Sâm làm bằng hữu nhiều năm, thật sự không ngờ Kiều Sâm lại là loại nam nhân ôn nhu, vậy nam nhân đậm mạc trước kia là ai? Đây thật sự là một thế giới thần kỳ và hư ảo.

Thức ăn được mang lên với tốc độ rất nhanh, Kiều Cảnh An nhìn đồ ăn trên bàn hình thức đều rất đẹp mắt, tinh xảo đến cực điểm, chỉ là lượng thức ăn trong đĩa lại cực ít, bên trong dùng hoa quả cắt tỉa thành các loại hoa và hình dáng động vật, có thể ăn vào bụng rất ít. Cậu có chút hiểu Trác Khê tại sao một người lại muốn gọi nhiều thứ như vậy, gọi quá ít chỉ sợ căn bản là không đủ ăn.

Vệ Kỳ thấy Kiều Cảnh An đang dùng ánh mắt soi mói nhìn từng đĩa thức ăn, không khỏi cảm thấy hứng thú, hỏi: “Tiểu An, đang nhìn gì vậy?”

Kiều Cảnh An ngẩng đầu đón tầm mắt của hắn, nói: “Thức ăn trong cái đĩa này trang trí thật đẹp.”

Quan Kỳ nghe nói như thế, để đũa xuống cười lên tiếng: “Chị cứ bần khoản sao em không động đũa, hóa ra là đang nhìn cái này, những thứ đó có cái gì hay?”

Kiều Cảnh An nhớ tới kiếp trước ở quý phủ của mình cũng có một đầu bếp có kỹ thuật cắt tĩa rất giỏi, đáng tiếc bởi vì tư thông với nha hoàn trong nhà mà bị đuổi ra khỏi phủ, những đầu bếp sau này dù thế nào cũng không làm ra được loại hương vị mà hắn từng làm, điều này làm cho cậu có ấn tượng khắc sâu về người đầu bếp kia.

Hình như hồi cậu còn nhỏ, lúc đầu bếp đó vừa mới vào phủ, còn dùng cà rốt khắc cho cậu một đóa hoa mẫu đơn đẹp mắt. Đáng tiếc chính là, trong Đoàn phủ, không chấp nhận loại chuyện tư thông này.

“Ném thử cái này đi, em chắc là sẽ thích.” Kiều Sâm dùng đũa gấp đồ ăn đặt vào trong bát của Kiều Cảnh An, sờ sờ đầu cậu: “Lúc ăn cơm đừng ngẩn người.”

Kiều Cảnh An ngẩng đầu nhìn Kiều Sâm, sau một lát mới cười cười, vùi đầu ăn gì đó trong bát.

Quan Kỳ thần sắc có chút phức tạp nhìn hai huynh đệ, không biết có phải là lỗi giác của cô hay không, mà cô lại cảm thấy Kiều Sâm đối với Kiều Cảnh An tốt đến mức có chút thái quá. Trong loại gia đình như bọn họ, tình cảm huynh đệ tốt vốn là một chuyện hiếm thấy, chứ không nói tới là tốt đến cái dạng này, cho dù trong gia đình không có chuyện tranh đoạt lợi ích, giữa huynh đệ cũng sẽ không thể được như vậy.

Thời gian trước Kiều Sâm cùng những trưởng bối của Kiều gia tranh chấp, mấy người bọn họ cũng đã chuẩn bị giúp anh, thật không ngờ Kiều Cảnh An lại đem cổ phần công ty chuyển nhượng cho Kiều Sâm, không phải nhờ Kiều Sâm quản lý, mà là chuyển nhượng.

20% cổ phần công ty của Kiều thị đại biểu cho cái gì, cô không tin Kiều Cảnh An không rõ, cho dù là cậu ta mất trí nhớ, cũng không thể không biết, 20% cổ phần chính là một phần nắm tài sản Kiều thị.

...

Cho dù là quán karaoke cao cấp tới đâu, cũng có âm thanh quỷ khóc sói tru truyền ra mỗi khi đóng mở cửa, ngẫu nhiên còn có thể thấy cả trai lẫn gái ôm ấp nhau ra ra vào vào, Kiều Cảnh An lần đầu tiên biết đến cái gì gọi là hộp đêm, ngọn đèn trên hành lang cũng không sáng hẳn, mà là mang theo một tia đỏ sậm mập mờ, nghiêng đầu nhìn Kiều Sâm, vươn tay kéo lại tay anh.

Cậu không thích nơi la hét quá mức ồn ào, quá loạn cũng quá ồn.

Kiều Sâm cảm giác được lòng bàn tay ấm áp, siết chặt tay Kiều Cảnh An.

Đoàn người vào phòng, sau khi đóng cửa cuối cùng cũng thoát khỏi các loại la hét bên ngoài, trong phòng còn có hai nhân viên đang bày mấy ly rượu.

Trong đó một người vừa ngẩng đầu nhìn thấy Kiều Cảnh An, vội vàng cười nói: “Nhị thiếu gia, đã lâu không thấy cậu tới chơi, hôm nay cuối cùng cũng có thời gian rồi a.”

Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn người nhân viên này, bộ dáng rất thanh tú, có chút hơi gầy, biểu lộ mang theo nịnh nọt rõ ràng, trên mặt cậu lộ ra nụ cười: “Ừm, dạo này bận một số việc.”

Người nhân viên liếc nhìn mấy người bên cạnh cậu, biết rõ những người này sợ cũng không đơn giản, cũng không dám nhiều lời, chỉ nói: “Rượu đồ các vị gọi đã mang tới đây, các vị có cần khui sẵn không?”

“Không cần.” Kiều Sâm ngữ khí đậm mạc nói: “Các người đi ra ngoài đi.”

Nhân viên thấy Kiều Sâm sắc mặt lạnh lùng, cũng biết vị khách này có lẽ đang mất hứng, nói câu “Chúc các vị vui vẻ” liền đi ra ngoài.

“A Lâu, vừa rồi người đứng bên cạnh Kiều Nhị thiếu gia thật giống như là Kiều thị tổng tài, tôi đã từng nhìn thấy trên tạp chí EA mà bạn gái mua.” Sau khi ra ngoài, một nhân viên khác mở miệng nói: “Thật không biết Kiều Nhị thiếu gia khi nào thì cùng anh trai cậu ta quan hệ tốt như vậy.” Trước kia Nhị thiếu gia này chính là nghe thấy ai nhắc đến Kiều Sâm đều muốn nổi giận.

“Những kẻ có tiền như bọn họ làm cái gì chúng ta làm sao biết được.” Cậu nhân viên nhún vai: “Còn không bằng cố gắng bán được mấy chai rượu, kiếm hoa hồng còn có ý nghĩa hơn.”

...

Cái gọi là ‘ma âm xuyên màng nhĩ’ (âm thanh kinh khủng xuyên qua lỗ tai) đại khái chính là nghe Trác Khê hát, Kiều Cảnh An từ nhỏ đã được dạy là không nên lộ ra mặt không tốt của mình trước mặt bằng hữu, cậu sau khi nhìn Vệ Kỳ cùng Cố Tuần đem Trác Khê đá sang một bên, mới nhẹ nhõm thở ra.

“Tiểu An, em hát bài gì, chị chọn giúp em.” Quan Kỳ đưa mic cho Kiều Cảnh An, chính mình đi giúp Kiều Cảnh An chọn bài hát.

Kiều Cảnh An có chút do dự nhìn về phía Kiều Sâm.

Kiều Sâm sờ sờ đầu cậu: “Thích gì cứ hát.”

Vì vậy, hai phút sau, mấy người liền thấy Kiều Cảnh An trong miệng thốt ra tên mấy con cừu, giọng hát rất chuẩn, nhưng lại làm mấy người bọn họ nghẹn đỏ mặt.

“Phi... thật sự là quá đáng yêu.” Đang lúc Kiều Cảnh An hát đến “Em muốn mình là một con cừu” thì Quan Kỳ rốt cục nhìn không nổi nữa, cười lẩn lộn trên ghế sa lon.

Nghe được tiếng cười, Kiều Cảnh An nghi hoặc buông mic, cậu hát dở đến vậy sao? Vô ý cầm lấy ly rượu bên cạnh uống một ngụm, vị ngọt làm cậu không tự giác đem cả ly uống hết.

“Tiểu An, đừng uống quá nhanh, loại rượu đỏ này tác dụng chậm...” Kiều Sâm nhìn ly rượu trống trơn trong tay Kiều Cảnh An, trầm mặc.

.....

54. Chương 54 - Say Rượu Nói Thật Hay Là Nói Bậy

Kiều Cảnh An uống hết cả ly rượu, sắc mặt không hề thay đổi, chỉ cảm thấy rượu này ngọt, có hơi lạnh lạnh, tuy không có hương vị như nữ nhi hồng năm xưa, nhưng vẫn có thể uống.

“Nếu thấy khách hàng uống rượu kiểu này, chắc sẽ làm ông chủ tức chết mất.” Trác Khê giấu cột lại rót rượu cho Kiều Cảnh An: “Rượu vang là để thưởng thức chứ không phải để uống một hơi như vậy, chẳng lẽ cậu muốn làm người thử rượu sao?”

Kiều Cảnh An nhú mày: “Người thử rượu thì sao, không có người thử, làm sao đến lượt anh uống rượu?” Cậu sinh ra trong thế gia, từ nhỏ đã được dạy là không nên coi thường bất cứ người nào, dù cho đó có là tên khất cái bên đường đi nữa. Đoàn gia hiển hách gần hai trăm năm, cũng có một phần là nhờ vào những tổ huấn này.

Nụ cười trên mặt Trác Khê cứng đờ, lời này của Kiều Cảnh An nói ra thực không hề khách khí, hẳn cảm thấy có chút tự ái, đặt ly rượu xuống bàn, hừ một tiếng, không thèm để ý tới nữa.

Kiều Sâm lại kỳ quái liếc nhìn Kiều Cảnh An, từ sau khi hai người ở chung, chưa bao giờ thấy cậu có lúc sắc bén như vậy, chẳng lẽ là tại uống rượu?

“Tiểu An, em nói cực kỳ có đạo lý.” Quan Kỳ cười tủm tỉm vỗ vỗ vai Kiều Cảnh An: “Em đừng để ý đến cậu ta, vốn nên sớm có người giáo huấn cho cậu ta biết.” Lời này của Tiểu An tuy không khách khí, nhưng Trác tiểu tử nói chuyện đều không bao giờ biết nghĩ, mấy câu như thế đáng lẽ phải nói cho hắn từ lâu rồi.

“Uống rượu là phải vui, đến đây.” Quan Kỳ đem ly rượu vang đưa cho Kiều Cảnh An: “Người cậu nệ quy củ làm sao biết cách hưởng thụ.” Nói xong, chính mình ngửa đầu uống cạn một ly.

Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn màu rượu đỏ sậm trong cốc, cười nói: “Người ta nói: nữ nhân có đôi khi so với nam nhân càng phóng khoáng hơn, hôm nay được gặp, quả thật như thế.” Uống hết ly rượu, cậu còn rất nghiêm túc mở miệng nói: “Bản thân em cảm thấy loại rượu này chưa đến mức được cho là thượng phẩm, nếu có một vỏ rượu trên trăm năm thì thật hay, uống lên mới thấy tư vị vô cùng, em không rõ người ở đây

sao cứ thích học đòi văn vẻ, bày ra đủ loại tư thái gì đó. Sự cao quý thực sự là ở bên trong, vẻ bề ngoài cũng đâu cần quá hoa mỹ.”

Quan Kỳ ánh mắt hơi đổi, lập tức cười nói: “Tiểu An, em say rồi đúng không?”

Kiều Cảnh An phát hiện mình đã lỡ lời, siết chặt chiếc ly, liếc mắt về phía Kiều Sâm, thấy anh vẫn đang cùng Cố Tuấn nói chuyện, mới thu hồi tầm mắt, cúi đầu không nói.

“Muốn hát bài gì, chị chọn cho em.” Quan Kỳ cười cười: “Bài hát ở đây đầy đủ hết, chỉ cần em có thể nói tên thì đều có.”

Kiều Cảnh An cảm giác đầu óc mình có chút lâng lâng, nhớ lại mình trước đó vài ngày mới học được một bài hát, mặc dù là viết cho nữ ca sĩ, nhưng ca từ lại vô cùng có ý nghĩa, cảm giác hát ra hẳn là sẽ rất không tồi.

Bài [thủy điều ca] Kiều Cảnh An hát lên thiếu đi sự mềm mại của nữ tử, nhưng lại có thêm sự tiêu sái của nam nhân, Kiều Sâm một tay nắm Kiều Cảnh An, tay kia nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

“Không hổ là Tiểu An đệ đệ, hát gì cũng hay.” Vệ Kỳ cười nói: “Bài ‘con cừu’ vừa rồi cũng rất đáng yêu.”

Kiều Sâm quay đầu nhìn hấn: “Bài đấy gọi là [Em muốn mình là một con cừu], cậu nhớ sai tên rồi.”

Vệ Kỳ tay cầm ly rượu run run. Kiều Sâm, sao cậu có thể dùng biểu tình nghiêm túc như vậy để nói loại chuyện này được chứ? Hấn vội ho một tiếng, đặt chén rượu xuống: “A, cậu rất thuộc nha.”

Kiều Sâm thu hồi ánh mắt không nói nữa, thường xuyên cùng Kiều Cảnh An xem mấy con cừu béo núc ních trên TV, có thể không thuộc được sao?

“Chỉ mong người lâu dài, ngàn dặm chung thiên duyên...”

Nghe một câu hát này, ánh mắt Kiều Sâm có chút lóe lên, nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Cảnh An, phát hiện trong mắt cậu mang theo một tia hoài niệm, anh quả thực không hiểu cảm xúc lúc này của cậu là gì.

...

Bữa tiệc An gia tổ chức có rất nhiều nhân vật nổi tiếng đến tham dự, Lâm gia và Lương gia cũng là những người được mời, Lâm Thư cầm ly rượu cùng mọi người chào hỏi chu toàn, hết hơn phân nửa thời gian bữa tiệc mới đi vào trong góc nghỉ ngơi, chỉ chốc lát sau đã thấy Xà Khương đi tới.

“Tối nay Kiều Sâm không đến.” Xà Khương ngồi xuống bên cạnh hấn, ngữ khí có chút phức tạp: “Không nghĩ tới Kiều Sâm lại làm như vậy.”

“Tối hôm nay nụ cười của An Kim Lâm thực khó coi.” Lâm Thư liếc mắt nhìn bốn phía, hạ giọng nói: “Vậy mà tôi cứ nghĩ hai nhà họ đã bắt tay.”

“Thế thì không hẳn.” Xà Khương đuổi cái lưng mệt mỏi: “Nói không chừng anh ta đã có tính toán rồi, An gia mặc dù rất lớn, nhưng dù sao sức ảnh hưởng ở nước ta còn xa mới đuổi kịp Kiều gia, anh ta không tham gia tiệc rượu tối nay, thái độ này đã chứng tỏ rõ ràng.”

Lâm Thư khẽ nhún mày, đây không phải tác phong làm việc từ trước tới nay của Kiều Sâm, An gia tuy lần này có vài phát ngôn gây xôn xao trước mặt truyền thông, nhưng cũng thật không ngờ Kiều Sâm lại thẳng thừng không thèm nể mặt như vậy, qua buổi tiệc lần này, chỉ sợ Kiều gia cùng An gia sẽ đối nghịch.

Một thương nhân thành công, phải biết rõ không nên từ bỏ ích lợi, trừ phi phần ích lợi này có âm hiểm...

Lâm Thư đột nhiên nghĩ đến chuyện chiều hôm nay Kiều Cảnh An bị phóng viên bao vây chặn đường, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, nhưng rất nhanh lại đè xuống, Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An quan hệ dù tốt, nhưng cũng không đáng vì chuyện chẳng ra sao này mà tuyệt giao với An gia.

Hấn cười cười, bắt quả Kiều Sâm thật sự là có năng lực này, cho dù đắc tội với An gia, An gia cũng không dám làm ra chuyện gì, ai bảo anh ta là Kiều Sâm, là Kiều thị tổng tài.

“Này, cậu đừng cười đến thâm sâu như vậy.” Xà Khương huých khuỷu tay vào eo Lâm Thư: “Vừa rồi tôi nhìn thấy anh trai cậu rất hứng thú với An gia tiểu thư.”

Lâm Thư cười lạnh không trả lời, Xà Khương thấy hấn như vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

...

“Tiểu An, em làm sao vậy?” Kiều Cảnh An sau khi hát hai bài, liền gối lên đùi Kiều Sâm, nương theo ánh sáng màn hình, Kiều Sâm phát hiện khuôn mặt cậu có chút đỏ lên.

“Uống vài ly rượu vang, chắc đã say rồi.” Quan Kỳ buông mic, vươn tay chọc chọc khuôn mặt trắng nõn của Kiều Cảnh An: “Tiểu tử này trước kia không phải thích tới quán bar nhất sao, như thế nào mới uống có mấy ly lại say rồi?”

Kiều Sâm mặt đen đen, nhớ tới trên tư liệu điều tra nói Kiều Cảnh An rất hay đi đàn đúm thác loạn, mỗi lần đều uống rượu, ngăn lại ngón tay đang chọc chọc khuôn mặt Kiều Cảnh An của Quan Kỳ: “Hiện tại cũng không còn sớm, tôi mang Tiểu An về.”

“Giờ mới hơn 9h, cuộc sống về đêm còn chưa bắt đầu, cậu lại nói là đã muộn?” Trác Khê nâng cao âm lượng nói: “Cậu hồi còn chưa có đứa em này, thì hơn nửa đêm mới về nhà, sao bây giờ lại trở thành người đàn ông ngoan hiền vậy, thay đổi này cũng quá lớn đi.”

Cẩn thận ôm lấy Kiều Cảnh An, Kiều Sâm đứng lên, Vệ Kỳ cũng đứng dậy giúp anh mở cửa, anh gật gật đầu với Vệ Kỳ, mới nói với Trác Khê: “Cậu nói như vậy, là vì cậu còn chưa gặp được người có thể khiến cậu nguyện ý từ bỏ những thú vui nhàm chán vô nghĩa này mà thôi.” Cúi đầu ngắm nhìn thiếu niên như con mèo cọ cọ trong ngực mình, ánh mắt Kiều Sâm trở nên ấm áp, nói câu ‘gặp lại sau’ với mấy người liền ra khỏi cửa.

“Nó là em trai cậu, chứ không phải vợ cậu.” Trác Khê rầu rĩ thở dài, bất giác cũng cầm ly rượu đỏ lên phóng khoáng uống như Kiều Cảnh An: “Em trai cậu ta làm cậu ta nguyện ý buông tha cuộc sống về đêm, bà xã sau này của cậu ta thì biết làm sao bây giờ?”

Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn cửa ra vào không còn một bóng người, đuôi lông mày có chút nhíu.

Vệ Kỳ đóng cửa lại, ấm áp cười: “Không phải có câu nói, ‘huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo’ sao?”

Trác Khê uống một hơi hết chén rượu, cười nhạo nói: “Nhưng nếu có ai động vào quần áo của đàn ông, sẽ bị chém tay chân.”

Nghe xong lời của Vệ Kỳ cùng Trác Khê, Cố Tuấn đột nhiên nói: “Đôi khi điều đàn ông muốn có lẽ chỉ là tay chân cũng không chừng, giống như có một số phụ nữ chỉ cần quần áo không cần nam nhân.”

Trác Khê mở miệng nói: “Không cần quần áo chẳng lẽ cởi truồng mà chạy ngoài đường?”

“A.” Cố Tuấn sờ sờ cái cằm, gương khóe miệng cười: “Trên thế giới không phải còn có đam mỹ cùng bách hợp sao.” Nếu như Kiều Cảnh An không phải là em trai của Kiều Sâm, hẳn đã muốn hoài nghi Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An là BL, không đúng, phải nói là Kiều Sâm đoạn tụ.

“Tôi còn chưa muốn đoạn tụ.” Trác Khê xem thường: “Cậu ngu lắm, cái mà Kiều Sâm cùng Kiều tiểu tử thực sự đang làm, không phải là BL, là loạn – luân.”

“Tư tưởng của các cậu bay quá xa rồi, tôi đuổi không kịp.” Vệ Kỳ đem mic nhét vào tay hai người: “Hát đi, đừng nghĩ linh tinh nữa.” Ừm, kỳ thật hai anh em họ loạn – luân cũng không sao, dù sao hiện tại nụ cười của Kiều Sâm so với trước kia đã tăng thêm được 30 điểm.

Từ đầu đến cuối Quan Kỳ đều trầm mặc uống rượu, cô nghe tiếng hát của Trác Khê và Cố Tuấn, tựa trên ghế sa lon nhắm mắt lại.

...

Lái xe nhìn thấy Kiều Sâm đi ra, bước lên phía trước thay anh mở cửa, Kiều Sâm sau khi đặt Kiều Cảnh An lên ghế mới ngồi xuống, xoa xoa cánh tay có chút nhứt mỗi, Tiểu An gần đây hình như đã thêm một ít thịt, bết bết đi có chút cố sức.

Hơi động một chút làm cho Kiều Cảnh An mơ mơ màng màng mở mắt ra, cậu nhìn gò má tuần mỹ trước mặt, lẩm bẩm hỏi: “Người là ai?”

Kiều Sâm bất đắc dĩ cười, vươn tay sờ sờ gò má ửng hồng của cậu: “Uống rượu xong không nên nói, rất nhanh sẽ về đến nhà.” Ngắc đầu bảo lái xe: “Đi nhanh một chút, nhớ chú ý an toàn.”

Tài xế linh mệnh, vượt qua một chiếc BMWs và Audi, nghĩ đến chuyện chú ý an toàn, lại giảm tốc độ xuống, làm một tài xế kỳ thật cũng không dễ dàng a.

“Ai nói vậy, bản thiếu gia vẫn thường uống nữ nhi hồng, đều chưa từng say qua, sao có thể dễ dàng say như vậy.” Kiều Cảnh An cọ cọ đầu trong ngực Kiều Sâm, tựa hồ là muốn làm giảm bớt cơn đau đầu do men rượu: “Người nếu dám nói vậy, sẽ bị đuổi đi.”

Kiều Sâm sắc mặt hơi đổi, kéo Kiều Cảnh An, tay kia nhẹ nhàng vuốt trán của cậu, ngữ khí hòa hoãn hỏi: “Ai dám đuổi anh ra ngoài?”

Kiều Cảnh An thoải mái hừ hừ, mắt hơi mở: “Đừng nói nhiều, không phải là người không biết quy củ trong phủ chứ, để người khác nghe thấy, cẩn thận sẽ bị trách phạt.”

Ngón tay đang vuốt ve bên trán Kiều Cảnh An thoáng lạnh, thanh âm Kiều Sâm mang theo một tia run rẩy: “Bị phạt, em uống say chẳng lẽ không sợ?”

“Người hồ đồ sao, bản thiếu gia sao có thể bị trách phạt chứ?” Thiếu niên nhú mày, nhắm mắt lại.

Ngón tay cứng đờ, dời ánh mắt, không dám nhìn vào khuôn mặt của thiếu niên, Kiều Sâm chậm rãi hỏi: “Như vậy... em là ai?”

Sau nửa ngày, Kiều Sâm không có được đáp án, cúi đầu nhìn lại, người trong ngực đã ngủ, anh không khỏi cười khổ, đến tận cùng người này không phải Kiều Cảnh An, hay bởi vì sau khi mất trí nhớ xem phim cổ trang nhiều quá nên mới bị ảnh hưởng?

Nếu như là TV ảnh hưởng, thì kỳ nghệ của Tiểu An, còn có loại phương thức nói chuyện khác với hiện đại này là từ đâu mà đến?

Nếu như người trong ngực không phải Tiểu An, như vậy Kiều Cảnh An trước kia đang ở đâu, thế gian này làm sao có thể phát sinh loại chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Siết chặt người trong ngực, nếu thật sự không phải, có phải có một ngày người này sẽ biến mất?

.....

55. Chương 55 - Sau Khi Tỉnh Rượu

Hơn mười một giờ đêm, đầu bếp đang cẩn thận nấu súp tỉnh rượu, Vương quản gia sắc mặt âm trầm đứng phía sau hắn, đôi mắt giống như đèn pha rơi lên người hắn, làm hắn nhận không được run rẩy vài cái.

Tâm tình của Vương quản gia trực tiếp ảnh hưởng đến độ dày phong bì tiền thưởng cuối tháng của bọn họ, vì vậy vị đầu bếp này không khỏi run rẩy bỏ quá tay vài hạt muối vào trong súp, sau đó lau mồ hôi lại đổ thêm chút nước sôi vào.

Nấu súp tỉnh rượu xong, đưa mắt nhìn theo Vương quản gia mặt lạnh bê khay súp đi khỏi, hắn mới thở phào một hơi, Vương quản gia bình thường đều mang một dáng vẻ hòa ái, lần này lại thành linh giận tái mặt, thật đúng là có chút dọa người, chắc Đại thiếu gia đã cho Nhị thiếu gia uống rất nhiều rượu, bằng không Vương quản gia cũng sẽ không tức giận thành cái dạng này.

Kiều Cảnh An ngủ cũng không an ổn, chần Kiều Sâm đắp lên cho cậu cũng bị đập xuống sàn nhà, lộ ra cặp chân trắng nõn, Kiều Sâm thở dài, xoay người nhấc chăn lên lại đem đắp lại cho Kiều Cảnh An, vỗ vỗ gương mặt cậu: “Tiểu An, đừng đá chăn.” Lúc này anh tắm rửa thay quần áo ngủ cho cậu đã đủ chặt vật

rồi, anh đã phải ép mình ném những tâm tư đen tối kia vào góc, chỉ sợ Kiều Cảnh An quờ quạng đụng phải ‘cái đó’, thì anh chỉ còn nước đập đầu.

Mở hai mắt phủ phủ sương ra, Kiều Cảnh An nhú nhú mày: “Khát.” Đôi mắt mịt mờ hơi nước, gò má trắng nõn đang đỏ ửng lên, nhìn muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Kiều Sâm thấy dáng vẻ này của cậu, bắt đắc dĩ thở dài, lại đắp lại chăn, mới đứng dậy cầm cốc đến bên cạnh bình nước rót một cốc, ôm Kiều Cảnh An vào trong ngực, cẩn thận cho cậu uống nước.

Vô ý thức cọ vào ngực Kiều Sâm, Kiều Cảnh An uống hai ngụm liền tránh đầu qua một bên, hại Kiều Sâm thiếu chút nữa làm đổ nước lên người cậu, thấy Kiều Cảnh An cau mày, anh để cốc nước lên tủ đầu giường, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy, Tiểu An?”

“Đau đầu.” Đầu lại cọ cọ vào ngực Kiều Sâm, vươn tay vòng qua eo anh: “Đau.”

Kiều Sâm thở dài, một bên vươn tay xoa huyệt thái dương cho Kiều Cảnh An, một bên xem đồng hồ trên tường, lúc này súp tỉnh rượu chắc cũng đã nấu xong rồi chứ, vốn là định mua thuốc giải rượu ở bên ngoài, nhưng lại nghĩ bây giờ thứ gì cũng đều có thể làm giả, lỡ như thuốc giải rượu kia cũng là sản phẩm giả mạo kém chất lượng, sẽ không tốt cho sức khỏe của Tiểu An, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là để người nhà nấu yên tâm hơn.

Ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ cửa, không đợi Kiều Sâm mở miệng, người bên ngoài đã đẩy cửa đi vào, trên tay còn bưng một bát súp bốc hơi nóng: “Thiếu gia, Nhị thiếu gia hiện tại sao rồi? Súp tỉnh rượu đã nấu xong, nhanh cho cậu ấy uống.”

Kiều Sâm tiếp nhận bát súp, sờ sờ còn hơi nóng, liền đặt sang bên cạnh để nguội.

Vương quản gia nhìn bộ dáng cau mày của Kiều Cảnh An, nhin không được nói: “Thiếu gia, cậu sao có thể mang Nhị thiếu gia đi uống rượu? Nhị thiếu gia hiện tại thật vất vả mới nuôi được thói quen tốt, cậu đừng dạy hư cậu ấy.”

“Vương quản gia, tôi nhớ rõ trước kia bác từng nói Tiểu An nếu say không góc dậy được thì còn bớt lo hơn.” Kiều Sâm bắt đắc dĩ thở dài.

“Tôi nói những lời này lúc nào?” Vương quản gia trừng mắt: “Từ nay về sau cậu đừng mang Nhị thiếu gia đi mấy chỗ linh tinh nữa, đứa trẻ biết điều hiểu chuyện như vậy, dù ai nhìn cũng đều thấy thương.” Thấy Kiều Cảnh An tựa trên người Kiều Sâm, mà Kiều Sâm cũng cẩn thận xoa hai bên trán cho Kiều Cảnh An, ông cũng không nói thêm gì nữa, nhắc nhở Kiều Sâm đừng quên cho Kiều Cảnh An uống súp tỉnh rượu, liền xoay người ra cửa, mới lắc đầu giận dữ nói: “Thiếu gia bây giờ càng ngày càng đáng lo, vẫn là Nhị thiếu gia ngoan ngoãn nhất.” Nghĩ nghĩ, lại đi đến phòng bếp, buổi sáng ngày mai có lẽ phải chuẩn bị bữa sáng nhẹ tốt cho dạ dày.

...

Cho Kiều Cảnh An uống súp tỉnh rượu xong, một lát sau, Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An đã ngủ thật say, thở dài một hơi, đắp chăn cho cậu mới đi tắm rửa.

Nhớ tới những lời Kiều Cảnh An vừa nói ban nãy, đầu óc anh có chút loạn, thay xong áo choàng ngủ đi ra, nhìn thiếu niên đang yên tĩnh ngủ trên giường mình, đột nhiên có cảm giác, người này có phải là Kiều Cảnh An hay không cũng không quan trọng, ít nhất hiện tại trong cơ thể của người này đang cùng chảy chung một dòng máu với mình, ít nhất người ở cùng mình suốt quãng thời gian qua, chính là người này.

Đi đến bên giường ngồi xuống, Kiều Sâm vuốt khéo môi của thiếu niên, không kìm nén được xoay người hôn môi của cậu, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, đã là rạng sáng, đứng dậy tắt đèn, trở lại bên giường vén chăn lên, đem thiếu niên ôm vào trong ngực mình, ngửi mùi thơm quen thuộc này, nặng nề thiếp đi.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, trong đầu anh xuất hiện một hình ảnh mơ hồ, chỉ thấy một hồng bào thiếu niên đang đứng ở trên cổng thành, tóc dài đen nhánh rủ xuống trên đầu vai, đầu ngón tay trắng nõn nắm một cây sáo bạch ngọc. Chỉ là một thân ảnh mơ hồ, vậy mà lại làm cho người ta cảm thấy phong thái bức người.

“Đoàn công tử” Một nữ tử mặc bích sam xuất hiện ở trên cổng thành, trong mắt tràn đầy sáng rọi.

Thiếu niên ngẩng đầu, đó là một khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, rõ ràng rất xa lạ, nhưng cặp mắt kia lại làm cho người ta cảm thấy quen thuộc dị thường.

“Ngô...” Bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc, Kiều Sâm mở mắt ra xem xét, ngoài cửa sổ sắc trời đã sáng, thấy Kiều Cảnh An đang gõ đầu mình, vội vàng vươn tay bắt lấy cổ tay của cậu: “Đừng gõ, bằng không đợi lát nữa càng đau.”

Kiều Cảnh An sắc mặt có chút xấu hổ, nghe lời của Kiều Sâm, miễn cưỡng cười cười: “Ca, chào buổi sáng.” Tay lại để xuống, không thể lại thất thố như vừa rồi.

Kiều Sâm liền cười, kéo Kiều Cảnh An từ trên giường xuống, chọn một bộ quần áo thay cho cậu, chính mình lại vào phòng tắm thay.

Kiều Cảnh An nhìn theo bóng lưng Kiều Sâm, một tay nhẹ nhàng di di trên trán, chân mày hơi nhíu lại, sao lại say dễ dàng như vậy chứ, cũng không biết mình lúc say có gây ra chuyện gì đáng xấu hổ hay không.

Nhìn cái bát trống không trên tủ đầu giường, cậu hơi sững sờ, đứng dậy thay xong quần áo, lúc này Kiều Sâm cũng vừa từ phòng tắm thò ra một cái đầu: “Tiểu An, mau lại đây đánh răng rửa mặt.”

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu, nhìn thái độ này của ca ca, chắc mình cũng không làm ra hành động gì dọa người a?

Phòng bếp dưới lầu, đầu bếp vẻ mặt cứng nhắc nhìn Vương quản gia đang dùng ánh mắt bắt bẻ quét qua bàn ăn, có chút khóe không ra nước mắt, chẳng lẽ Vương quản gia gần đây lại xem bộ phim kì quái gì, nghi sẽ có người xấu dùng thủ đoạn hạ độc trong cơm, cho nên hôm nay mới sáng sớm đã giám sát hẩn từng lời nói cử động? Làm một đầu bếp gia đình, hẩn cảm thấy áp lực rất lớn a.

“Ừm, không tồi, những món này Nhị thiếu gia đều thích ăn.” Sau khi nhìn toàn bộ một lần, Vương quản gia mới nhẹ gật đầu, nói xong cũng thỏa mãn đi ra khỏi phòng bếp.

Đầu bếp lắc đầu thở dài, Vương quản gia, ngài đã quên trên bàn này có mấy món thiếu gia không thích ăn sao, người phát tiền lương cho bọn họ chính là thiếu gia, ông bắt công như vậy thì không được đâu a.

Đợi tới lúc ăn cơm, đầu bếp cố ý chạy ra phòng bếp, núp trong góc quan sát biểu tình của thiếu gia, ừm, cho Nhị thiếu gia ăn một miếng nấm hương xá xíu, thiếu gia cười đến rất tự nhiên.

Cho Nhị thiếu gia ăn hết một bát canh gà, thiếu gia cười đến rất sáng lạn, sau đó Nhị thiếu gia bóc một quả trứng gà để trước miệng thiếu gia, thiếu gia vẫn là ngoan ngoãn ăn, nụ cười của thiếu gia trở nên càng thêm sáng lạn.

Thiếu gia lại đưa cho Nhị thiếu gia một ly sữa, nhưng bị Nhị thiếu gia cự tuyệt, thiếu gia tựa hồ cũng không có tức giận, lại gấp một miếng nấm hương xá xíu cho Nhị thiếu gia. Chính mình uống hết ly kia sữa, còn thêm một bát canh gà mà cậu ấy bình thường không thích lắm.

Cả quá trình dùng bữa sáng, hai huynh đệ đều vô cùng hài lòng, Đầu bếp nhìn cái bát trống trơn trước mặt thiếu gia, thì ra thiếu gia đã bắt đầu thích canh gà rồi sao? Làm một đầu bếp, ông lại không phát hiện ra chuyện này, thật sự là không được a!

“Thôi em ăn không nổi nữa rồi.” Kiều Cảnh An ăn miếng nấm hương xá xíu thứ ba, thật sự dùng không được, dựa vào ghế chờ tiêu hóa bụng thức ăn.

Dùng xong cơm, bởi vì buổi sáng không có tiết, Kiều Cảnh An bị Kiều Sâm xách vào trong xe, trên danh nghĩa giúp Kiều Cảnh An làm quen với công ty, quang minh chính đại để Kiều Cảnh An luôn ở bên cạnh mình.

Buổi sáng hôm nay, đầu bếp nhận được tin tức tốt từ Vương quản gia là mỗi tháng được tăng thêm 800 nguyên tiền lương. Vì vậy đầu bếp trong buổi sáng tuyệt vời này lập tức ngộ ra một chân lý, đó là trong nhà này, Nhị thiếu gia là lớn nhất, tác dụng duy nhất của thiếu gia chỉ là phát tiền lương mà thôi.

...

“Chắc, lại dẫn theo cái đuôi nhỏ đi làm.” Trầm Tuấn vượt cái cảm nhìn Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An từ cửa chính đi đến, lấy điện thoại di động ra bấm số của phòng kinh doanh: “Bạn thân, hôm nay phúc tinh

Nhị thiếu gia đến đây, phòng các cậu nếu không hoàn thành chỉ tiêu cũng cứ đem nộp đi.” Ngắt máy phòng kinh doanh lại gọi cho phòng PR: “Chị X, kế hoạch đưa ra thị trường thất bại lần này của các chị cứ tới hỏi lại tổng tài một lần nữa xem.”

“Ừ, đúng đúng, Nhị thiếu gia đến đây, tâm tình tổng tài sẽ không quá kém, cơ hội này tuyệt đối không được bỏ qua a.”

Gọi xong tất cả các số điện thoại, Trầm Tuấn hướng Kiều Cảnh An niệm niệm: “A di đà phật, Nhị thiếu gia, ngài chính là thần của chúng tôi.” Hay là nhân cơ hội này đem chuyện muốn kéo dài hạn nộp kế hoạch của mình cho tổng tài xem xét a.

Đến văn phòng Kiều Sâm, Kiều Cảnh An rất tự nhiên đến bên cạnh tủ hồ sơ tìm sách để xem, mở tủ ra, cậu cao hứng phát hiện quyển truyện cười bên trong lại thay đổi, lấy ra một cuốn chạy đến ngồi xuống ghế sa lon, liền vui tươi hơn hớn hớn dán mắt đọc.

Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An đọc sách không bao lâu, con mắt đều cười mị lên, bất đắc dĩ cười cười, quả nhiên bảo Trầm Tuấn mua ít truyện cười mới để trong này thực là có ích, hiện tại chỉ sợ thằng bé đã không còn cảm thấy đau đầu nữa.

Buổi sáng vài quản lí đều đến văn phòng đi bộ một vòng, Kiều Sâm mặc dù biết tâm tư của bọn hắn, nhưng là trên phương diện quản lý anh luôn dễ dãi một chút, có đôi khi nếu quá nghiêm khắc với người dưới, cũng không phải một chuyện tốt, cho nên đối với chút chuyện nhỏ, anh chính là giơ cao đánh khẽ.

Ngược lại hình tượng vĩ đại của Kiều Cảnh An lại càng thêm được củng cố trong lòng của vài vị quản lí.

“Tổng tài, vừa rồi quầy tiếp tân gọi điện thoại tới, nói là có vị An tiểu thư muốn gặp anh.” Trầm Tuấn gõ cửa tiến đến, thân phận của vị An tiểu thư này trong lòng của hắn hiểu, bằng không cũng sẽ không trong tình huống không có hẹn trước mà tới nói cho Kiều Sâm. Tầm mắt của hắn đảo qua Kiều Cảnh An tựa ở trên ghế sa lon chợp mắt, chỉ là những nơi có Nhị thiếu gia, bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều bị tổng tài xem nhẹ.

Vị An tiểu thư này cái gì cũng tốt, cái duy nhất không tốt có lẽ chính là vận khí a.

.....

56. Chương 56 - Cạnh Tranh

Đây là lần đầu tiên An Kim Lâm đi vào trụ sở chính của Kiều thị, cô ngồi dựa vào ghế sa lon, cầm trong tay một quyển tạp chí để cho khách giết thời gian, ánh mắt lại quét về phía một người đang đi về hướng này.

“Cô chính là An tiểu thư a, tôi là Trầm Tuấn – trợ lý của Kiều tổng, mời theo tôi lên lầu.” Người đến là một nam nhân trẻ tuổi chưa đến 30, đeo một cái kính không gọng, làm cho gương mặt thanh tú của anh ta tăng thêm vài phần phong độ của người trí thức.

“Tôi không quá rầy đến công tác của Kiều tiên sinh chứ?” An Kim Lâm kịp phản ứng, đem tạp chí để qua một bên, đứng dậy mỉm cười nói: “Làm phiền Trầm trợ lý.”

“Không sao, được đón tiếp An tiểu thư là vinh hạnh của tôi.” Trầm Tuấn đẩy kính mắt, làm ra tư thế ‘xin mời’, dẫn cô đi thang máy chuyên dụng, nhưng trong lòng thầm than, những tiểu thư đại gia tộc này cũng không phải đèn đã cạn dầu, xã hội bây giờ phụ nữ so với đàn ông còn lợi hại hơn, ít nhất bóng đá nữ so với bóng đá nam cũng không thua kém a.

...

Trong phòng làm việc của Tổng tài, Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An tựa hồ đang ngủ, đang chuẩn bị lấy áo khoác đắp cho Kiều Cảnh An, chợt nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng gõ, liền thấy Trầm Tuấn đi vào: “Tổng tài, An tiểu thư đến.”

Động tĩnh này làm cho Kiều Cảnh An đang ngủ mơ màng liền mở mắt, nhìn đồng hồ trên tay, hiện tại mới hơn 10h, cậu còn chưa ăn cơm à?

“Kiều Sâm.” An Kim Lâm đi vào văn phòng, không để ý bên cạnh còn có người, nụ cười rất tự nhiên nói: “Tối qua nghe nói anh có việc, không tham gia buổi tiệc, không biết trưa hôm nay có thời gian cùng tôi ăn bữa cơm hay không?”

Kiều Sâm liếc mắt nhìn Trầm Tuấn, Trầm Tuấn xoay người đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, hần đi vài bước mới nhớ tới, Nhị thiếu gia không phải vẫn còn ở bên trong sao? Tâm tư của An gia không ai là không rõ, hiện tại Nhị thiếu gia còn đang ở bên trong, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

Phụ nữ đã mời, thường thì đàn ông không thể cự tuyệt, hơn nữa trong nhận thức của An Kim Lâm, Kiều Sâm hồi đại học mặc dù đậm đặc, nhưng lại là một người vô cùng có phong độ, cô rất tự tin cho rằng Kiều Sâm sẽ đáp ứng lời mời của mình.

Ánh mắt của Kiều Sâm nhìn về phía Kiều Cảnh An đang ngồi dậy xoa xoa mắt: “Thật xin lỗi, giữa trưa tôi còn phải đưa em trai tới trường, chuyện dùng cơm... chắc không thể cùng An tiểu thư tận hứng.”

An Kim Lâm nụ cười có chút cứng đờ, ý tứ cự tuyệt trong lời nói của đối phương rất rõ ràng, Kiều gia có tiền như vậy, sao lại không mời nổi một tài xế, huống chi Kiều gia Nhị thiếu gia tuổi cũng không còn nhỏ, sao còn phải cần chính người nhà đưa đón. Cô theo ánh mắt Kiều Sâm nhìn lại, mới phát hiện trong góc còn có một thiếu niên thanh nhã đang ngồi, khí độ toàn thân khiến cho ai nhìn cũng thấy thoải mái.

“Vị này chính là...?” Trong lòng đã có đáp án, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, theo như tính tình của Kiều Sâm, sao có thể cho phép người khác ngồi chơi ở phòng làm việc của mình.

“Xin chào, tôi là Kiều Cảnh An.” Kiều Cảnh An cười cười với An Kim Lâm, vì ngại đối phương là phụ nữ hơn nữa có lẽ còn có ý với Kiều Sâm, cho nên cũng không cùng cô bắt tay chào hỏi.

“Thì ra là Nhị thiếu gia, xin chào.” An Kim Lâm vẻ mặt tươi cười nhìn về phía Kiều Sâm: “Mấy ngày gần đây đã được nghe Tiểu Thành nhắc tới Nhị thiếu gia, quả thực đúng là một người ưu tú.”

Kiều Sâm nhú mày, tên An Kim Thành kia chú ý tới Tiểu An như vậy làm gì?

Kiều Cảnh An thấy An Kim Lâm tuy khen ngợi mình, nhưng ánh mắt lại nhìn Kiều Sâm, trong lòng liền hiểu ra, vì vậy đứng lên nói: “Ca, em ra ngoài đi dạo một chút.”

Kiều Sâm nhú mày: “Em đầu còn đau, đừng đi loạn, ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi đi.”

Kiều Cảnh An có chút do dự, nhưng thấy bộ dáng Kiều Sâm cũng không giống như nói chơi, đành phải nhẹ gật đầu, cầm quyển truyện cười úp lên mặt mình, ra vẻ không muốn nói chen vào giữa hai người.

Nụ cười của An Kim Lâm càng thêm cứng ngắc, cô đúng là có chút ý tứ với Kiều Sâm, nhưng đa phần cũng là xuất phát từ ích lợi, vô luận nhìn từ góc độ nào, Kiều Sâm chính là người thích hợp nhất với cô, Lâm gia Đại thiếu gia tuy cũng không tồi, nhưng đứa em trai kia của hắn cũng không phải đèn đã cạn dầu, sau này Lâm thị thuộc về ai, còn chưa nói chắc chắn được. Nhưng Kiều Sâm không giống như vậy, anh ta đã là Kiều thị đương gia, hơn nữa lại có được hầu hết cổ phần công ty Kiều thị, mặc dù cũng có em trai, nhưng cậu ta cũng không giữ cổ phần, căn bản không cần lo lắng vấn đề tài sản sau này.

Nhưng cô thật không ngờ Kiều Sâm lại không đem cô để vào mắt, lời mời của mình so ra lại không bằng chuyện đưa Kiều Cảnh An đến trường, khó mà nghĩ được rằng Kiều Cảnh An đến trường không thể không do Kiều Sâm đưa đi?

Không khí trở nên có chút xấu hổ, An Kim Lâm miễn cưỡng cười nói: “Tôi chỉ là muốn mời anh một bữa cơm, dù thế nào, chúng ta cũng coi như là bạn bè, nếu không ngại, mời Nhị thiếu gia cũng cùng đi, chắc anh sẽ không ngại cả chút mặt mũi đó cũng không cho tôi chứ?”

Kiều Sâm cười cười, cầm lấy áo vest của mình khoác lên người Kiều Cảnh An, sau khi ngồi xuống bên cạnh cậu mới nói: “Sao có thể để An tiểu thư mời khách, bữa trưa hôm nay cứ để tôi mời, cũng là bồi tội với An tiểu thư, tối qua có việc không thể tham gia bữa tiệc, thật sự là tôi không đúng.”

“Anh khách khí rồi.” Tim được đáp án mình muốn, nụ cười trên mặt An Kim Lâm sáng lạn không ít, vừa lúc đó, tiếng gõ cửa lần nữa vang lên.

“Tổng tài, tiếp tân gọi điện thoại tới nói, Lâm Thiến tiểu thư tìm anh.” Trầm Tuấn sắc mặt bình tĩnh đi vào, chỉ là hai mắt đằng sau cặp kính đảo qua An Kim Lâm, tình huống này thật là đặc sắc, không biết tổng tài hôm nay xuất môn có trùng phải giờ hoàng đạo hay không.

Bất quá biểu tình An Kim Lâm sau khi nghe đến Lâm Thiến cũng không thay đổi nhiều, Trầm Tuấn đẩy kính mắt, cảm thấy bội phục, những người sinh ra là thiếu gia tiểu thư này đều là cao thủ đóng kịch, nếu bọn họ gia nhập vào giới giải trí, những người gọi là diễn viên chuyên nghiệp kia sẽ không còn chỗ để lấn lộn.

“Ừm, để cô ấy vào.” Kiều Sâm nhíu nhíu mày, Lâm Thiến sao đột nhiên lại đến tìm anh, chẳng lẽ là muốn phỏng vấn?

Tựa trên ghế salon, Kiều Cảnh An ngo ngoáy, Kiều Sâm ngồi bên cạnh nhẹ nhàng xoa xoa đầu cậu, vui vẻ nói: “Nếu muốn ngủ, tới phòng nghỉ của anh đi.”

Kiều Cảnh An lộ đầu ra từ trong áo vest rộng thùng thình, lắc đầu, liếc mắt nhìn An Kim Lâm vẫn đang mỉm cười: “Không sao, em chỉ hơi chóng mặt thôi.”

“Bảo em đừng uống rượu, em không nghe, hiện tại thấy khó chịu chưa.” Dem người kéo đến ngồi xuống bên cạnh, lại để cho cậu ngã đầu gối lên đùi mình: “Nể em không muốn vào phòng nghỉ, vậy dựa vào anh nằm một lát.”

“Công việc của anh...” Kiều Cảnh An cảm giác mình tuyệt đối không muốn làm một người chỉ biết mang đến phiền toái.

“Sáng nay anh cũng không có nhiều việc, em cứ ngủ đi.” Sửa sang lại áo vest, phủ lên người thiếu niên, Kiều Sâm cười đến ôn hòa.

Chuẩn bị ra ngoài, Trầm Tuấn nhướn mi, tổng tài đã quên buổi sáng phải duyệt vài hợp đồng, còn có một cuộc họp sao? Quả nhiên sau khi ở cùng Nhị thiếu gia, năng lực trí nhớ của tổng tài cũng giống như chỉ số thông minh, thẳng tắp giảm xuống.

An Kim Lâm kinh ngạc nhìn Kiều Sâm dị thường ôn nhu, một mặt như vậy của Kiều Sâm cô chưa bao giờ thấy qua, cho dù là khi Kiều Sâm còn ở bên Lâm Thiến, cũng chưa từng bắt gặp Kiều Sâm có vẻ mặt như thế. Nghĩ đến Lâm Thiến, An Kim Lâm cười lạnh, lúc trước người này vì cái gọi là tiền đồ mà rời khỏi Kiều Sâm, lúc này lại quay lại, là muốn tính toán cái gì đây?

Lâm Thiến đi theo sau lưng Trầm Tuấn vào văn phòng, thấy An Kim Lâm ngồi trên ghế sa lon thì, sắc mặt thay đổi. Hồi ở nước ngoài, hai người cũng chỉ quen biết sơ sơ, hiện tại người này lại có ý với bạn trai cũ của mình, chuyện này ít nhiều gì cũng làm cho lòng người có chút phức tạp.

Liếc mắt nhìn người đang gối lên đùi Kiều Sâm, Lâm Thiến không cần huy động đến đầu óc cũng biết người đang bị bọc trong áo vest kia là Kiều gia Nhị thiếu gia. Cô cười cười với Kiều Sâm, đè thấp tiếng nói: “Nhị vị, chào buổi sáng.”

“Thì ra là Lâm Thiến, đã lâu không gặp.” An Kim Lâm nhẹ gạt đầu với Lâm Thiến, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: “Mấy năm không gặp, cậu vẫn khỏe chứ?”

Lâm Thiến ngồi xuống ghế sa lon đối diện An Kim Lâm, tựa hồ không nghe được ý bóng gió bên trong câu nói An Kim Lâm, cười nói: “Coi như không tồi, bất quá cũng không được tốt như cậu, dù sao cậu cũng là An gia tiểu thư đại danh鼎鼎.”

Nghe ra Lâm Thiến nói mình chẳng qua chỉ là dựa vào tiền tài trong nhà, An Kim Lâm nụ cười có chút lạnh lùng: “Cũng đúng, dù sao cũng tốt hơn so với một số người cứ tân tân khổ khổ tính đến tính tính đi đủ các loại kế nhưng cuối cùng lại chẳng được cái gì.”

Chiến tranh của phụ nữ là không có khói thuốc súng, Kiều Sâm đối với điểm này rất tán thành, anh cười với hai người, nói: “Nhị vị muốn uống gì?”

“Cà phê.” An Kim Lâm mỉm cười.

“Hồng trà.” Lâm Thiến cũng mỉm cười.

“Được.” Kiều Sâm bấm điện thoại nội bộ, gọi Trần Tuấn mang đồ uống tới, tuy cũng có chuẩn bị cà phê dùng để đãi khách, nhưng mình lại không dám dùng, nếu không Tiểu An sẽ lo lắng. Cúi đầu nhìn người đang gồi lên đùi mình, không biết có phải là tâm ý liên thông hay không, lại thấy Kiều Cảnh An vươn tay cầm một bàn tay của Kiều Sâm.

Lúc Trần Tuấn đem hồng trà bưng tới cho Lâm Thiến, lại liếc mắt nhìn An Kim Lâm uống cà phê, xem ra vẫn là kỹ thuật của Lâm Thiến cao hơn một bậc, ít nhất ở một số phương diện, chi tiết nhỏ nhất, Lâm Thiến so với An Kim Lâm càng thêm chú ý.

Kiều Cảnh An cảm giác mình mặc dù có chút buồn ngủ, lại không thể ngủ được, cũng không muốn rời khỏi đùi của Kiều Sâm, liền nắm lấy đầu ngón tay của anh, vân vê nghịch ngợm, nghe hai người phụ nữ bên cạnh nói chuyện.

Cậu nhìn ra ca ca cũng không thích cô gái An Kim Lâm kia, trong lòng thở phào một hơi, cậu thấy nữ tử này cũng không phải là một cô gái đơn thuần, người như vậy cùng ca ca một chút cũng không xứng, ừm, đến nay cậu còn chưa gặp được người nào xứng đôi với ca ca.

Nắm lấy ngón tay Kiều Sâm đột nhiên dùng tới một chút khí lực, nếu từ nay về sau ca ca đối với người khác cũng tốt như đối với mình, vậy...

“Tiểu An, em sao vậy?” Phát hiện thân thể Kiều Cảnh An đột nhiên trở nên cứng ngắc, Kiều Sâm sắc mặt khẽ biến, cho là đầu cậu lại đau, vội hỏi: “Đau đầu sao?”

“Không sao.” Ngắc đầu cười cười với Kiều Sâm, có lẽ ca ca vẫn quan tâm đến mình nhất.

Ừm, những nữ nhân khác là gì chứ, nếu không qua được cửa ải của mình, còn lâu cậu mới đồng ý cô ta gả cho ca ca.

Lâm Thiến chậm rãi uống trà, nhìn cảnh đẹp ý vui trước mắt, cô đột nhiên lại cảm thấy, người thích hợp đứng bên Kiều Sâm nhất lại là Nhị thiếu gia?

.....

57. Chương 57 - Chẳng Lẽ Là Ghen?

Kiều Cảnh An bắt đầu hối hận tại sao mình lại đồng ý cùng Kiều Sâm nhận lời mời đi ăn cơm trưa, cậu nhìn miếng thịt bò mới chín ba phần trước mặt, cảm thấy vô cùng khó chịu. Tuy khi tới thế giới này, cậu cũng đã xem qua sách vở nói về những lễ nghi khi dùng cơm Tây, nhưng chỉ đọc lý thuyết mà chưa có thực hành thì đúng là không được.

Liếc mắt nhìn An Kim Lâm ngồi ở đối diện, Kiều Nhị thiếu gia lòng dạ hẹp hòi cho nữ nhân này giảm không ít điểm, ở Thiên triều, thiếu gì món ăn ngon, cần gì phải vật lộn với một miếng thịt bò nhỏ nhỏ như thế này, lại liếc mắt nhìn ly rượu đỏ bên cạnh, cảm giác say khó chịu đêm qua tựa hồ lại dâng lên.

Nghĩ lại trước lúc ra khỏi công ty, Kiều Sâm có hỏi hai người kia muốn ăn gì, cả hai người đều nói tùy tiện, kết quả tài xế lại lái xe tới nhà hàng Tây này, còn đang nghe An Kim Lâm khen bát tét ở đây ngon nghề ra sao thì đã thấy tới nơi rồi, nghĩ vậy, nụ cười khách sáo trên mặt Kiều Cảnh An cũng không nhếch lên nổi nữa, thì ra phụ nữ trong thế giới này ngoại trừ phóng khoáng, còn có khẩu thị tâm phi.

Thấy Kiều Cảnh An cầm dao nĩa không hề động, Kiều Sâm đem miếng bát tét đã cắt xong của mình, đổi lấy miếng bát tét trước mặt Kiều Cảnh An: “Em mau ăn đi, lát nữa anh phải đưa em tới trường rồi.”

Lâm Thiến chậm rãi thái bát tét, nhìn hai anh em ngồi đối diện mình chăm chú cho nhau, lại nhìn nhìn Kiều Cảnh An sau khi ăn mấy miếng thịt bò, nụ cười trên mặt rõ ràng trở nên càng thêm khó coi, trong

lòng cô liền có một kết luận, cô nàng An Kim Lâm này và Kiều Sâm là không có khả năng, không vì cái gì khác, chỉ biết cô ta không qua được cửa ải này của Kiều gia Nhị thiếu gia.

Mối quan hệ thân mật hiện giờ của hai anh em Kiều gia là chuyện mà mọi người đều biết đến, An Kim Lâm sai ở chỗ là đã dùng nhầm phương pháp để tiếp cận Kiều Sâm.

“Nhị thiếu gia, thực ra tôi có chuyện muốn nhờ cậu.” Nhấp một ngụm rượu đỏ, Lâm Thiển cười mở miệng nói: “Tạp chí của chúng tôi muốn tiến hành một buổi phỏng vấn cậu, không biết cậu có thể giúp tôi chuyện này hay không.”

“Chị hôm nay không phải đến tìm ca ca sao?” Xiên miếng bít tết trong đĩa, Kiều Cảnh An thanh âm nhẹ nhàng, giống như một dòng suối trong vắt, nghe thấy câu hỏi của Lâm Thiển, trong lòng cũng dấy lên sự tò mò vốn không nhiều lắm.

“Đúng vậy, lần này chính là tới tìm cậu, buổi sáng gọi điện thoại đến nhà, mới biết được cậu đến Kiều thị, cho nên tôi mới mạo muội đến quấy rầy công việc của Kiều tổng, thật là có lỗi.” Lâm Thiển thấy Kiều Cảnh An mở to hai mắt, không khỏi buồn cười, đối với vị Kiều gia Nhị thiếu gia này, cô ít nhiều cũng đã có vài phần yêu mến.

“Tôi có cái gì để phỏng vấn đâu?” Kiều Cảnh An mờ mịt, nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Sâm, mình không phải là Kiều thị đương gia, ăn uống cũng đều do ca ca trông nom, lại cũng không làm việc lớn gì, có gì hay mà phỏng vấn?

Người khác nghe xong lời này có lẽ sẽ cho rằng Kiều Cảnh An là khiêm tốn, nhưng Lâm Thiển có thể nghe ra Kiều Cảnh An thật sự không rõ chính cậu gần đây được rất nhiều người chú ý, cũng không nghĩ tới hai quả bóng mà cậu đã sút vào ở trận đấu mấy hôm trước, còn đánh cờ thắng sinh viên Đại học H, những điều này đều rất vinh quang a, chẳng lẽ Kiều Nhị thiếu gia cho rằng đây là chuyện bình thường mà trẻ con mọi nhà đều có thể làm được sao?

“Nhị thiếu gia, cậu đã quên đám phóng viên mấy hôm trước rồi sao?” Lâm Thiển quyết định dùng phương pháp đơn giản nhất để nói cho Kiều Cảnh An biết cậu đã gây chú ý nhiều đến thế nào.

“Bọn họ vậy hỏi tôi không phải bởi vì ca ca sao?” Kiều Cảnh An hoàn toàn đã quên vấn đề mấy phóng viên đó hỏi, nhớ rõ ràng nhất chính là những câu phóng viên đã hỏi cậu về chuyện vị hôn thê của Kiều Sâm.

Lâm Thiển giữ nguyên nụ cười liếc mắt nhìn An Kim Lâm: “Đương nhiên không phải, Nhị thiếu gia, dù sao đây cũng chỉ là việc nhỏ thôi mà, cậu đồng ý giúp tôi chứ?”

Kiều Cảnh An đối với thỉnh cầu của phụ nữ cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, hướng chi cậu thấy ở Lâm Thiển có chút gì đó đặc biệt khiến cậu cảm thấy khá thích, vì vậy khẽ gật, cúi đầu suy nghĩ về thời gian: “Được, vậy xế chiều hôm nay sáu giờ chị qua nhà tôi đi.”

Lâm Thiển do dự nhìn về phía Kiều Sâm, phát hiện anh cũng không phản đối lời đề nghị của Kiều Cảnh An, liền cười mở miệng: “Như vậy... tôi hôm nay lại quấy rầy rồi.”

“Đợi lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại bảo Vương thúc thúc làm thêm một phần ăn, đồ ăn nhà chúng tôi rất ngon đó.” Kiều Cảnh An cười cười, chậm rãi dùng đĩa xiên lấy một miếng bít tết đưa vào miệng, xem ra cậu không thích mấy miếng thịt bò này lắm.

An Kim Lâm biến sắc, siết chặt tay cầm đĩa, cô đã sớm nghe Kiều Sâm thích tới nhà hàng Tây này dùng cơm, nhưng không ngờ đối phương lại không cảm thấy cảm kích, giờ lại còn cho Lâm Thiển trèo vào cửa Kiều gia. Kiều Sâm xưa nay không thích mang người khác phái về nhà, cô biết, chỉ là không nghĩ đến Kiều Cảnh An cư nhiên lại mời Lâm Thiển đến, mà Kiều Sâm rõ ràng cũng không phản đối.

Tuy trong lòng không vui, nhưng An Kim Lâm vẫn bảo trì phong độ trên mặt, cho đến khi chứng kiến có hai người đi tới.

Chỗ ngồi của nhóm bốn người Kiều Sâm là ở góc gần cửa sổ, bên cạnh còn đặt một chậu hoa thật to, người vào cũng sẽ không chú ý tới vị trí này, nhưng từ vị trí này lại có thể quan sát được cả đại sảnh.

Việc An Minh Hiền và Lâm Tông đột nhiên xuất hiện ở nhà hàng này thật làm cho người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Kiều Sâm liếc mắt nhìn về phía họ, sau đó buông dao nĩa nói: “Tôi đã ăn xong, hai người

cứ từ từ dùng.”

Kiều Cảnh An thấy Kiều Sâm buông dao nĩa, cũng vội vàng buông theo, đối với miếng thịt bò này, cậu thật sự không có năng lực tiếp nhận: “Hai người cứ từ từ dùng.”

Không khí giữa bốn người dường như mang theo chút xấu hổ, Lâm Thiển tuy không biết ba nhà Kiều – Lâm – An đến tột cùng là tranh đấu cái gì, nhưng xem tình huống hiện tại, Lâm Tông rõ ràng cho thấy muốn cùng An gia hợp tác, mà đối tượng An gia muốn hợp tác nhất lại là Kiều Sâm, nhưng cũng không muốn buông tha cho Lâm gia, chỉ là không nghĩ đến người của ba nhà sẽ xuất hiện trong cùng một tiệm cơm Tây.

Lâm Thiển che dấu nụ cười lạnh ở đáy lòng, tuy đây là nhà hàng Tây nổi tiếng nhất thành phố, nhưng An gia trước khi ra ngoài không báo địa chỉ cho nhau sao? Liếc mắt nhìn trên mặt An Kim Lâm rõ ràng đã sớm không giấu được vẻ xấu hổ, Lâm Thiển buông dao ăn, nói cảm tạ với Kiều Sâm: “Trưa hôm nay cảm ơn anh đã mời khách.”

“Mời mỹ nữ dùng cơm, là vinh hạnh của tôi.” Kiều Sâm lễ tiết cười, nhìn miếng bít tết trước mặt Kiều Cảnh An cứ như chưa từng được động qua, lộ ra nụ cười áy náy: “Thực xin lỗi, tôi muốn đưa Tiểu An đến trường, đành phải đi trước một bước. Tài xế nhà tôi đã tới, ông ấy sẽ đưa hai người về nhà, mong hai người thông cảm.”

Lâm Thiển chú ý tới ánh mắt của Kiều Sâm, nhẹ gật đầu: “Anh cứ tự nhiên, không cần phải phiền phức như thế, em còn có một số việc muốn làm, cũng không cần lái xe.”

An Kim Lâm miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Tôi cũng còn có chút việc, không cần phiền toái như vậy, hai vị, lần sau gặp.”

Kiều Cảnh An cười cười với hai người: “Gặp lại sau.” Lại quay đầu nói với Lâm Thiển: “Buổi chiều tôi ở nhà chờ chị.”

Lâm Thiển mỉm cười đưa mắt nhìn hai anh em ra khỏi nhà hàng Tây, mới nhướn mi nhìn về phía An Kim Lâm còn nắm dao nĩa: “Tôi nghĩ có có chuyện nhất định không biết.”

An Kim Lâm nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Thiển đang mỉm cười, chỉ là nụ cười này trong mắt cô đã sớm biến thành cười nhạo, cô lãnh đạm nói: “Khó mà nghĩ được cô đối với chuyện của Kiều Sâm lại có nhiều hiểu biết hơn?”

“Đương nhiên không biết.” Tự hồ không nhìn thấy sự châm chọc trong mắt An Kim Lâm, Lâm Thiển chậm rãi mở miệng nói: “Từ sau khi ở cùng Nhị thiếu gia, Kiều thị tổng tài Kiều Sâm không còn uống cà phê nữa, cũng rất ít dùng cơm Tây, nguyên nhân là Kiều Nhị thiếu gia không thích uống cà phê cũng không thích ăn cơm Tây. Người quan trọng nhất trong lòng Kiều Sâm, hoàn toàn chính là Kiều Cảnh An, cô biết mình thua ở đâu chưa?”

Cầm lấy chiếc túi xách bên cạnh, Lâm Thiển tư thái thông dong đứng lên, chợt nghe đến An Kim Lâm đề nén tức giận nói: “Tôi thua, cô cũng không thắng được!”

“Tôi tại sao phải thắng?” Lâm Thiển từ trên cao nhìn xuống An Kim Lâm: “Cũng chỉ là một người đàn ông, cho dù anh ta là Kiều thị tổng tài, nhưng không phải của tôi, tôi cũng không cần cố chấp.” Cô hí hóp mắt: “Sao một người phụ nữ lại phải vì một người đàn ông mà vắt óc tính toán, tôi cũng không nhàm chán như vậy, đừng tưởng tôi là người giống như cô.”

“Cho dù cô muốn làm loại người giống như tôi, cũng đâu còn cơ hội?” An Kim Lâm vênh cằm, khoe mắt hiện lên ý châm chọc không chút che dấu.

“Một người dựa vào gia tộc để sinh tồn, tôi cần gì phải hăm mộ?” Lâm Thiển nhếch mép: “Tôi dựa vào chính bản thân mình cũng mua được một chiếc xe xịn, sao tôi phải đi so đo với một người ngay cả xe cũng không biết lái như cô?”

An Kim Lâm biến sắc, đứng lên muốn cho Lâm Thiển một bạt tai, lại bị Lâm Thiển ngăn lại.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, chớ quên tôi là chủ biên của tạp chí [EA] có lượng tiêu thụ lớn nhất Châu Á, đừng coi tôi như mèo chó ven đường, tốt nhất là cô nên biết trông nom cánh tay ngọc ngà này một chút thì hơn, đừng tùy ý lộn xộn.” Hất tay An Kim Lâm ra, Lâm Thiển giận tái mặt nói: “Những thủ đoạn mà cô đã

dùng hồi đại học, tốt nhất đừng dùng lại một lần nữa.” Nói xong, xoay người rời đi, cũng không thèm liếc nhìn An Kim Lâm lấy một cái.

“Lâm Thiển!” An Kim Lâm nghiêng rằng, siết nắm tay, sau nửa ngày mới vô lực ngồi phịch xuống chiếc ghế khắc hoa văn kiểu Tây Âu sau lưng mình, tuy cô không cam lòng nhìn Lâm Thiển ngày xưa cũng chỉ là lớp bình dân lại thành đạt như bây giờ, nhưng chuyện xảy ra trước nay có nhiều thứ cô cũng đã rõ. Liếc nhìn cha mình còn đang cùng Lâm Tông nói chuyện với nhau, đưa tay che lại ánh mắt của mình, đây chính là vận khí a, bằng không sao lại phát sinh chuyện trùng hợp như vậy.

...

Trong xe Kiều Sâm, Kiều Cảnh An tay trái cầm một hộp cơm, tay phải cầm chiếc đũa chọn món ăn Kiều Sâm đang cầm trong tay, a ô một ngụm nuốt xuống, thuận tiện còn giương mắt cho Kiều Sâm một nụ cười.

“Sau này chúng ta sẽ không đi ăn cơm Tây.” Liếc mắt nhìn thời gian, đã hơn một giờ trưa, sớm qua thời gian ăn cơm bình thường, đau lòng nhìn thân hình gầy teo của Kiều Cảnh An, Kiều Sâm nhũu mày, từ nay về sau cho dù là phụ nữ mời, anh cũng sẽ không đáp ứng đi ăn loại đồ ăn chẳng được bao nhiêu, hơn nữa Tiểu An lại không thích như vậy.

Về phần mọi người thắc mắc rằng cái chỗ kia chẳng phải là nơi mà anh đã từng rất thích tới sao? Thực xin lỗi, anh lựa chọn mất trí nhớ.

Phía trước, tài xế mặt không đổi sắc lái xe, trải qua vài lần trở đi trở lại, lặn qua lặn lại, tài xế tiên sinh đã không cần Kiều Sâm phân phó, tự động cho xe đi chậm rất chuẩn, không thể khiến Nhị thiếu gia đang dùng cơm cảm thấy không khỏe được.

Nếu như làm tài xế cho Kiều gia thêm vài năm nữa, chắc hẳn sẽ không còn cảm giác như đang tham gia giao thông trong thành phố, ít nhất tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống phanh gấp hay lao xe từ trên cầu vượt xuống dưới mặt đường.

Cơm nước xong, Kiều Cảnh An dựa vào Kiều Sâm nói: “Ca, em không thích An Kim Lâm kia, chị ta không thích hợp với anh.”

“Ừ.” Kiều Sâm cười sờ sờ cái bụng tròn vo của cậu: “Tiểu An thích người phụ nữ như thế nào làm vợ của anh?”

Kiều Cảnh An thay đổi tư thế, nín lấy một cái cúc trên tay áo vest của Kiều Sâm, không ngừng vắn vắn.

“Dịu dàng như nước?”

Cúc áo xoay 90 độ.

“Chu đáo?”

Cúc áo bị xoay 180 độ.

“Hoạt bát cởi mở?”

Liều mạng vắn cúc áo hai vòng.

“Hay là một cô gái xinh đẹp khéo hiểu lòng người?”

‘Xoạch’, cúc áo tinh xảo đã bị rút ra.

Kiều Cảnh An nhìn cúc áo trong lòng bàn tay, vẻ mặt vô tội nhìn về phía Kiều Sâm.

Kiều Sâm cười cười, kéo Kiều Cảnh An vào lồng ngực, ưm, ngày hôm nay thời tiết rất không tồi, Kiều Sâm liếc mắt nhìn đám mây đen xầm xì ngoài cửa sổ xe nghĩ như vậy.

.....

58. Chương 58 - Vô Đề

Kiều Cảnh An cảm thấy thế giới này rất kỳ quái, nói ví dụ như xây khu nhà học cao như vậy thì ra không phải vì tiết kiệm, mà là cho những sinh viên đang phơi phới thanh xuân này dùng để nhảy lầu.

Cậu thấy không rõ vẻ mặt của nam sinh đang ngồi trên vòm mái nhà kia, nhưng nhìn bộ dáng run rẩy của cậu ta, Kiều Cảnh An không khỏi nghĩ, đây hình như là khu nhà thấp nhất trong trường, nếu thật sự muốn chết, sao lại chọn khu nhà thư viện luôn tấp nập người đến người đi?

Giữa trưa Kiều Sâm đưa cậu đến trường chưa được bao lâu đã vang lên tiếng chuông vào học, kết quả tiết thứ nhất mới vừa bắt đầu thì chợt nghe thấy có người nhảy lầu, tất cả sinh viên trong phòng học dường như đều muốn làm một sinh viên tốt, chạy tới “nhiệt tâm cứu trợ”, cậu cũng chỉ theo tới nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Thấy cậu ta không ngừng nhắc tới tên ai đó, Kiều Cảnh An mới biết được, thì ra cậu bạn này đang thất tình, cảm thấy không thể có được tình yêu, vì vậy muốn dùng cái chết để nói cho cô gái kia biết lòng mình đối với cô có bao nhiêu kiên định.

“Thư viện có bốn tầng, từ độ cao này nhảy xuống chắc cũng được tính là nặng, nhưng khả năng người này ngã chết không lớn, bất quá cũng có 10% khả năng tử vong.” Đây là suy luận của khoa vật lý.

“Ừm, từ phía trên ngã xuống, không biết máu lập tức phun ra ngoài hay sẽ tụ lại trong đầu nhỉ?” Người này có lẽ là sinh viên khoa pháp y.

“Không biết bạn này có tham gia hiến nội tạng hay không, gần đây tiêu bản không đủ dùng.” Đây rất rõ ràng, là sinh viên khoa y học.

Bất kể là khoa gì, Kiều Cảnh An đều cảm thấy, những người này tựa hồ cũng không khẩn trương hay lo lắng, mà là mang theo loại tâm tư đi xem náo nhiệt, cậu ngẩng đầu nheo mắt nhìn người ngồi ở trên rào chắn, vẻ mặt rõ ràng không đồng tình.

“Thằng ngốc X kia cho rằng đây là trường quay của phim truyền hình sao?” Xà Khương cùng Lâm Thư đi đến bên cạnh Kiều Cảnh An, Xà Khương không khách khí nói: “Không phải chỉ là một đứa con gái thôi sao, có nhất thiết phải huyền náo đòi chết đòi sống như thế không? Cũng không ngại làm chuyện dọa người.”

Lâm Thư ngẩng đầu liếc nhìn: “Hai năm trước không phải còn lan truyền chuyện có người bởi vì không muốn rửa bát giặt quần áo nên đã nhảy lầu sao, lý do người này nhảy lầu coi như có ý nghĩa hơn một chút.”

“Quả thực là quá đáng.” Kiều Cảnh An không thể nhịn được nữa nói: “Cha mẹ cậu ta dường như cậu ta nhiều năm như vậy, cậu ta không biết báo đáp cho tốt cũng được, sao có thể vì một chút tình cảm mà tìm đến cái chết, cậu ta chưa từng nghĩ tới việc cha mẹ mình sẽ đau lòng sao? Quá ích kỷ.” Kiều Cảnh An không đồng tình, nhíu mày, nếu cậu gặp phải bất hạnh, dù thế nào cũng sẽ không tự sát, nếu mình không còn nữa, ca ca nhất định sẽ thương tâm.

Tuy Kiều Sâm chưa bao giờ nói những điều này, nhưng Kiều Cảnh An cảm thấy được cậu ở trong lòng Kiều Sâm thật sự rất quan trọng, mà điều đó cũng không có quan hệ với chủ nhân trước đây của thân thể này.

Lâm Thư rất ít khi nhìn thấy Kiều Cảnh An thể hiện tâm tình rõ ràng như vậy, nghe cậu nói vậy, không khỏi nghiêng đầu nhìn cậu một cái, ngay cả Xà Khương cũng thấy bất ngờ, tặc lưỡi: “Kiều Cảnh An, không nhìn ra, cậu cũng có lúc nói chuyện không khách khí như vậy.”

Những lúc cậu ta không khách khí mình còn gặp nhiều hơn, Lâm Thư xì một tiếng, nhưng cũng không phản bác thuyết pháp của Kiều Cảnh An, mà chỉ nói: “Yên tâm đi, cậu ta sẽ không nhảy đâu.”

Kiều Cảnh An nhẹ gạt đầu: “Tay bám lấy rào chắn của cậu ta rõ ràng run rẩy như vậy, làm sao có thể muốn chết được.” Chỉ là nhất thời xúc động, có lẽ lúc đứng ở trên đó đã ngay lập tức hối hận rồi.

“Người Thiên triều các cậu thật nặng tình, vì chuyện tình yêu không thành mà ngay cả tính mạng cũng nguyện ý hy sinh, thật sự khiến tôi cảm thấy thán phục.” Phát âm không được lưu loát cho lắm truyền vào tai ba người.

Kiều Cảnh An nghiêng đầu nhìn lại, thì ra là mấy tên sinh viên Đại học H, cậu nhìn ý trào phúng rõ ràng trong mắt đối phương, lập tức cười nói: “Những thứ quốc gia chúng tôi khiến người ta thần phục vẫn còn rất nhiều, các cậu có học cũng không hết được đâu.”

Lý Tại Tiên sắc mặt biến biến, rất nhanh khôi phục khuôn mặt tươi cười nói: “Đó là đương nhiên, nghe nói cậu am hiểu thư pháp, tôi có một người bạn đã du học ở đây nhiều năm cũng đam mê thư pháp, không bằng tìm thời gian mời cậu chỉ giáo một chút.”

Kiều Cảnh An đối với người cứ một lúc lại nghĩ ra mấy trò để khoa tay múa chân này cảm thấy không thể hiểu nổi, thỉnh thoảng liền đề xuất ra thứ gì đó muốn so tài với người ta, người có loại tâm tính không biết an phận này có thể giải được cái gì? Cậu khẽ nhún mày: “Thư pháp đơn giản là một loại sở thích, chỉ cần tự mình luyện là được, chỉ giáo thì không dám nhận, nếu là có thời gian, đến giúp nhau trao đổi một phen cũng không tồi.”

“Hay lắm, bạn tôi nhất định sẽ cùng cậu trao đổi cho tốt.” Tìm được đáp án mình muốn, Lý Tại Tiên cũng không dây dưa thêm nữa, mà đem sự chuyển sang cậu sinh viên trên lầu.

Lâm Thư nhíu mày liếc mắt nhìn mấy người, cùng Xà Khương đem Kiều Cảnh An ngăn một khoảng cách với mấy người này, bọn họ rõ ràng là không có thiện ý, dù sao cũng không phải người nước mình, nếu như có xung đột, đối với danh tiếng của Kiều Cảnh An sẽ vô cùng không tốt, cho dù cậu ta là Kiều thị Nhị thiếu gia cũng không tránh khỏi một đồng phiền toái.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát, nam sinh này liền bị cảnh sát chạy đến khuyên giải đi xuống, mọi người vây xem chung quanh cũng đã được thỏa mãn sự hiếu kỳ, liền rời đi, Kiều Cảnh An nhìn mấy sinh viên đại học H rõ ràng không có ý định rời đi: “Các cậu lại có chuyện gì?” Cậu đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Ừm, hiện tại thời gian không còn sớm, chắc không phải các cậu muốn mời tôi cùng đi ăn tối đây chứ?”

Lý Tại Tiên khoe miệng có chút co lại, nói câu gấp lại sau, liền cùng đám bạn rời đi.

Kiều Cảnh An nhìn theo bóng lưng họ, cau mày nói: “Bọn họ rốt cuộc là đến làm gì vậy?”

Lâm Thư nhíu mày: “Bọn họ thấy có chuyện hay ho náo nhiệt, muốn tới xem một chút, cũng muốn nghiên cứu một chút có phải là có cơ hội đem chuyện hay ho của Đại học B nói thành việc có quan hệ với bọn họ hay không.”

Xà Khương dưới chân hơi lảo đảo, không biết có phải là lỗi giác của hắn hay không mà hắn cảm thấy từ khi Lâm Thư cùng Kiều Cảnh An càng ngày càng thân thiết, cách nói chuyện cũng càng ngày càng có lực sát thương.

Chờ sau khi đám người xem náo nhiệt đều rời đi, Lâm Thư mới quay sang Kiều Cảnh An: “Tối qua tại sao cậu lại không tới tham gia dạ tiệc của An gia?”

“An gia?” Kiều Cảnh An hơi sững sờ, do dự mở miệng hỏi: “Là An gia có vị tiểu thư An Kim Lâm nghe đồn cùng ca ca có hôn ước sao?”

Lâm Thư gật đầu, nhìn vẻ mặt có chút mờ mịt của Kiều Nhị thiếu gia, chỉ biết nguyên nhân của việc này chắc chắn là ở Kiều Sâm, anh ta tại sao lại đem một cơ hội tốt như vậy tặng cho Lâm Tông chứ, hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu. Từ góc độ cá nhân của hắn mà nói, hắn càng hy vọng Kiều gia phát đạt, mà không phải cho Lâm Tông đắc thế, bằng không sau này Lâm gia sẽ không có phần của hắn.

Kiều Cảnh An lắc đầu: “Không biết, tối qua tôi có việc khác, cho nên không có đi dự tiệc được.”

Thấy Kiều Cảnh An tựa hồ đối với chuyện này cũng không cảm thấy hứng thú, Lâm Thư không nói tiếp nữa, chỉ là đáy lòng vẫn có chút không rõ, hiện tại Kiều gia là mối giao hảo chủ yếu mà hắn lựa chọn, nếu Kiều gia xuất hiện nhiều loạn gì, đối với hắn cũng bất lợi.

“Đó là bởi vì hai anh em Kiều gia đi khu giải trí ca hát uống rượu.” An Kim Thành sắc mặt lãnh đạm đi đến đứng ở chỗ cách ba người không xa, ánh mắt nhìn thẳng vào Kiều Cảnh An: “Tối qua cậu cùng Kiều Sâm có phải là đi khu giải trí XX không?”

Kiều Cảnh An nhìn hắn không nói lời nào.

An Kim Thành cho cậu là cam chịu, tiếp tục nói: “Kiều gia các người có phải là không để ai vào mắt nữa đúng không?”

Kiều Cảnh An rất nghiêm túc trả lời: “Trong mắt tôi ngay cả một cái móng tay đều không bỏ đi được, đừng nói là người.”

“Cậu...” An Kim Thành thấy Kiều Cảnh An thần nhiên, sắc mặt chìm chìm, nhưng nhìn thấy đối phương hai mắt thanh tịnh, không khỏi cố nhịn xuống tức giận: “Tôi biết rõ, chị tôi có chỗ không tốt, nhưng Kiều Sâm có cần ở trước mặt truyền thông hành động quyết tuyệt như vậy hay không?” Từ nhỏ chị hẳn đối với hẳn cũng khá tốt, hẳn không thể nhẫn nhịn chịu đựng chuyện chị mình bị người khác ức hiếp như vậy, đem tự tôn của chị hẳn dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Kiều Cảnh An chăm chú nói: “Vấn đề này hẳn là cậu nên đến hỏi ca ca tôi.” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Hơn nữa chị cậu không thích hợp với ca ca tôi, vả lại, những lời kia của giới truyền thông, không phải là nhà các cậu tung ra sao?”

Kiều Cảnh An thái độ rất chăm chú, nhưng An Kim Thành lại cảm thấy cậu có ý cười nhạo, trong lòng dấy lửa giận, gờ lên nắm đấm liền hướng Kiều Cảnh An đánh tới.

.....

59. Chương 59 - Kiều Nhị Thiếu Gia Văn Võ Song Toàn

Lâm Thư cùng Xà Khương thấy An Kim Thành bắt đầu động thủ, đều cảm thấy bất ngờ, mấy ngày hôm trước thấy An Kim Thành này đối với Kiều Cảnh An dường như vẫn còn rất hứng thú, như thế nào nói động thủ liền động thủ được vậy, cho dù hẳn là thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, tính tình cũng không cần kém như vậy a?

“A.” Một nữ sinh đứng gần đó cũng nhìn thấy cảnh này, kêu lên , khiến những người khác ở bốn phía đều nhìn lại.

Nếu như việc An Kim Thành động thủ làm cho người ta thấy ngoài ý muốn, thì việc Kiều Cảnh An tránh được một đòn này liền khiến cho người ta cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. An Kim Thành ra tay là không hề báo trước, người bình thường đều phản ứng không kịp, nhưng Kiều Cảnh An lại rất nhanh tránh được được cú đấm, Lâm Thư neho mắt nhìn Kiều Cảnh An vẫn duy trì phong độ đứng ở một bên, cảm giác quái dị trong lòng càng ngày càng rõ ràng.

Lửa giận ảnh hưởng tới năng lực phán đoán của An Kim Thành, hẳn thấy Kiều Cảnh An tránh thoát cú đấm của mình, liền nghiêng người quét chân phải, lực rất lớn, một cước này nếu bị đá trúng, cảm giác khẳng định không hề dễ chịu.

Lúc Kiều Cảnh An thấy chân hẳn quét tới, nướn mào, rất nhanh lui về phía sau một bước để tránh, chớp nhoáng liền bước lên, một cước đá vào ngực An Kim Thành, mọi người bốn phía còn chưa nhìn rõ là chuyện gì xảy ra, đã thấy An Kim Thành ngã trên mặt đất.

“Cho cậu một đấm là lễ tiết, nhưng không phải lúc nào cũng có thể nhân nhượng cậu như vậy.” Kiều Cảnh An nhìn An Kim Thành ngã trên mặt đất, không vui nói: “Chuyện tỷ tỷ cậu và ca ca tôi, vốn không liên quan tới cậu và tôi, cậu làm như vậy, ngược lại còn mất đi phong độ, khiến người ta chê cười.”

Một cú ngã này khiến đầu óc An Kim Thành thanh tỉnh không ít, hẳn nhìn Kiều Cảnh An đứng ở bên cạnh mình, trong lúc nhất thời nói không nên lời.

Thấy An Kim Thành thần sắc tựa hồ có chút khổ sở cùng xấu hổ, Kiều Cảnh An vươn tay đưa tới trước mặt hẳn: “Đứng lên đi, còn nằm trên đất làm gì?”

Không để ý tới bàn tay trắng nõn này, An Kim Thành đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên người, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Kiều Cảnh An, xoay người đi ra khỏi đám người đang vây xem.

“Tính cách của tiểu tử này thì ra đáng ghét như vậy.” Xà Khương nhìn theo bóng lưng An Kim Thành, gật gù nghĩ, tiểu tử này tính tình quá nóng nảy, động thủ đánh người vốn là không đúng, đối tượng lại còn là Kiều gia Nhị thiếu gia, thực lực An gia bây giờ làm sao so được với Kiều gia. Nghĩ đến Kiều Sâm ngoan lệ cùng với sự coi trọng của anh ta đối với Kiều Cảnh An, Xà Khương không khỏi rung mình, tiểu tử An Kim Thành này thực không có đầu óc.

Phong độ lúc này của Kiều Cảnh An những người ở đây đều đã được chứng kiến, cũng không biết ngày mai việc này sẽ truyền bá thành cái gì nữa, tiểu tử kia chỉ sợ không nghĩ tới những hậu quả này a.

Bốn phía còn rất nhiều người đến xem náo nhiệt, Kiều Cảnh An dút tay vào túi quần, trên mặt nở nụ cười, cứ như vừa rồi chuyện gì cũng chưa xảy ra, ánh mắt liếc nhìn lại Lâm Thư biểu lộ bình thản: “Lâm Thư, Xà Khương, tôi về nhà trước.”

“A, được.” Xà Khương gật đầu, chờ Kiều Cảnh An đi xa mới mở miệng nói: “Cậu nói Kiều Cảnh An đánh người lợi hại như vậy, lúc trước sao lại bị người ta đánh cho nhập viện?” Chẳng lẽ là bị người ta hạ độc, hay do dẫm phải vỏ chuối?

“Đây là số mệnh.” Lâm Thư nhìn theo bóng lưng Kiều Cảnh An, sâu kín phun ra một câu.

Xà Khương chỉ cho lời này của Lâm Thư là nói đùa, không thấy được hoài nghi trong mắt của hắn.

...

An Kim Thành ngồi vào trong xe, nhớ tới cách hành xử xúc động vừa rồi của mình, tựa trên ghế nặng nề thở ra, rồi lại cảm thấy khó chịu không nên lời, hắn ngẩng đầu lại bắt gặp Kiều Cảnh An đang không nhanh không chậm đi tới chỗ này.

Trong chốc lát chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc vest đen xuống xe, xem ra là lái xe của Kiều gia, sau khi hai người nói mấy câu, An Kim Thành liền thấy trên mặt Kiều Cảnh An lộ ra một tia thất vọng, nhưng rất nhanh lại trở lại khuôn mặt tươi cười.

Người đang đứng trước mắt hắn này thật sự là Kiều gia Nhị thiếu gia không có đầu óc mà cha hắn đã nói sao?

Lúc Kiều Cảnh An nghe được Kiều Sâm có việc không thể đón cậu, thực là có chút thất vọng nho nhỏ, những ngày này luôn luôn là Kiều Sâm đưa đón cậu đến trường, một thói quen nuôi thành thì dễ, muốn từ bỏ lại rất khó. Cậu nhìn mồ hôi trên trán tài xế, cười cười: “Chúng ta đi về trước thôi.” Cậu không quên việc chiều hôm nay đã hẹn Lâm Thiển.

“Kiều Cảnh An, xin bạn chờ một chút.” Hai nữ sinh vội vã chạy tới phía cậu, trên mặt còn mang theo vui vẻ ranh mãnh, sau đó đem phong thư màu lam nhạt nhét vào trong tay Kiều Cảnh An: “Đây là bạn tôi nhờ chuyển cho cậu, cậu đọc cho kỹ nhé.” Nói xong, hai nữ sinh trao đổi ánh mắt, vừa cười liền chạy đi.

Nhìn theo bóng lưng hai nữ sinh xuất hiện và biến mất như gió, Kiều Cảnh An khó hiểu nhìn thứ gì đó màu lam nhạt trong lòng bàn tay, thì ra giấy còn có thể gấp thành loại hình dáng phức tạp này, xem ra con gái ở thế giới này tuy đa phần không biết cầm ki thi họa, nhưng vẫn rất khéo tay.

Tài xế mở cửa xe nói: “Nhị thiếu gia, mời lên xe.” Nhìn thư tình gì đó ẩn ẩn hiện hiện trong tay Nhị thiếu gia, hắn bắt đầu hoài niệm thời thanh xuân của chính mình, lúc ấy hắn cũng từng đưa thư tình cho nữ sinh mà mình yêu mến, chỉ là không nghĩ tới mỗi tình đầu lúc trước ôn nhu như nước giờ đã biến thành một con cọp mẹ, nghĩ đến tiền tiêu vật mỗi tháng của hắn tựa hồ lại giảm xuống, hắn không khỏi run rẩy, quả nhiên thứ tốt đẹp nhất chỉ thích hợp để ngắm, không thích hợp mang về, có được rồi sẽ biến dị a.

Giấy viết thư sau khi được mở ra, đã được Kiều Cảnh An xem xét kỹ lưỡng, càng đọc xuống dưới, mặt Kiều Cảnh An càng hồng, đọc tới dòng cuối cùng, mặt Kiều Cảnh An đã như rặng mây đỏ đầy trời, không có cảm tưởng khác, chỉ kinh ngạc vì thấy con gái bây giờ thật bạo dạn, kiếp trước tuy có nhiều nữ tử gửi gắm tình cảm với mình, đôi lúc cũng có người tặng thư, nhưng ngôn từ cũng là uyển chuyển, chưa từng nói thẳng ra từ ‘yêu’ như thế này. Chỉ là cậu không biết, loại hành vi đưa thư tình này, đã là phương thức tỏ tình nhẹ nhàng nhất của Thiên triều, hiện tại ngay cả trẻ con mười tuổi cũng đều trực tiếp hát tình ca, mà cách đó cũng bị coi là cũ lắm rồi.

Tài xế từ sau khi nhìn trong kính chiếu hậu thấy được sắc mặt của Kiều Cảnh An, nghĩ lại những lời đồn của người ta nói Nhị thiếu gia phong lưu, trong lòng của hắn cảm thấy bất bình thay cho Nhị thiếu gia, người ngay cả xem thư tình cũng đỏ mặt, sao lại là loại người thích đùa bốn con gái, nếu sau này còn nghe ai nói những lời không chịu trách nhiệm này, hắn sẽ quyết sống mái với kẻ đó, bây giờ tìm một đứa trẻ đơn thuần như vậy thật không dễ dàng a.

Khi Kiều Cảnh An về đến nhà, Lâm Thiển đã ở trong phòng khách cầm một cốc trà cùng Vương quản gia trò chuyện câu được câu không, nhìn thấy Kiều Cảnh An trở về, buông cốc cười nói: “Nhị thiếu gia, đã về?”

“Thực xin lỗi, để chị đợi lâu.” Chồng sách trên tay được Vương quản gia tiếp nhận, Kiều Cảnh An ngồi xuống đối diện Lâm Thiển, giải thích nói: “Vừa rồi lúc khỏi khu nhà học, gặp phải chút chuyện nên đành trì hoãn trong chốc lát.”

Lâm Thiển thông cảm gật đầu: “Là tôi quấy rầy mới đúng, không biết bây giờ có thích hợp để phỏng vấn không?”

Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn bốn phía, đứng lên nói: “Mời Lâm tiểu thư đi theo em.”

Biệt thự của Kiều Sâm tuy không quá lớn như một số người, nhưng bài trí trong phòng lại rất tinh tế, Lâm Thiển liếc mắt nhìn bốn phía, quả nhiên là nhân vật thượng lưu chân chính, xem xét bài trí trong phòng này, đã có thể nhìn ra nhân phẩm của chủ nhân. Kiều gia từ những năm cuối thế kỷ trước đã đem những đầu tư kinh doanh ở nước ngoài chuyển về đây, lúc đó Thiên triều vừa vận đang là thời cơ đãi vàng tốt nhất, mà Kiều gia tiền tài vốn đã lớn, tới bây giờ đã qua hơn hai mươi năm, thế lực của Kiều gia sớm đã không nhỏ.

Hai người vào một gian phòng không lớn nhưng rất lịch sự tao nhã, trên tường còn treo một số tranh chữ, Lâm Thiển đưa mắt nhìn lại, trên những tranh chữ này cũng không có lưu ấn(con dấu), nhưng tự thể lại hành vân lưu thủy(nước chảy mây trôi), mấy bức thủy mặc kia cũng là thần vận phi phàm, những tác phẩm này đúng là bảo vật.

Kiều Cảnh An thấy Lâm Thiển chăm chú xem tranh chữ của mình, kéo rèm ra, nắng chiều xuyên qua cửa sổ thủy tinh rọi vào phòng: “Những tranh chữ này là em viết trong lúc nhàm chán, để chị chê cười rồi.”

“Những tranh chữ này đều là tác phẩm của Nhị thiếu gia cậu?!” Lâm Thiển vừa nghe lời này, kinh ngạc nhìn về phía Kiều Cảnh An, chỉ cảm thấy ánh mắt của thiếu niên vô cùng đẹp, cô có chút tán thưởng nghĩ, thiếu niên này thật sự là trác tuyệt bất phàm.

“Gọi em là Cảnh An thôi.” Kiều Cảnh An cười cười, ngồi xuống ghế sa lon, cảm giác chói mắt của ánh mặt trời trên người cậu cũng biến mất: “Lúc trước ca ca thấy em làm những thứ này, cũng rất kinh ngạc, xem ra em đúng là loại người vô công rồi nghề.”

Lâm Thiển há to miệng, không thể khép lại, Kiều Sâm kinh ngạc chỉ sợ là vì thấy những tác phẩm này của cậu quá tuyệt, mà không phải vì vô công rồi nghề a, Kiều Nhị thiếu gia, năng lực thông hiểu của cậu đi đâu rồi? Vội ho một tiếng, Lâm Thiển biết điều mở miệng: “Ừm, Cảnh An, cậu không ngại cho tôi chụp mấy tấm ảnh của những tranh chữ này chứ?” Nếu như những thứ này được truyền ra, sợ là sẽ làm mọi người kinh ngạc không thôi. Ngay cả người không hiểu thư pháp và tranh thủy mặc truyền thống như cô cũng nhìn ra những vật này là bất phàm, nếu những chuyên gia kia thấy, không biết sẽ kinh diễm thế nào nữa.

Kiều Cảnh An cũng không nghĩ nhiều như vậy, cậu nhẹ gật đầu, cười nói: “Chị cứ tự nhiên.” Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Kiều Cảnh An mở cửa, Vương quản gia bưng hai chén trà vào phòng, đem trà đặt trên bàn, liếc mắt nhìn Lâm Thiển đang chụp ảnh, rủ xuống mí mắt: “Lâm tiểu thư, mời dùng.”

“A, cảm ơn.” Lâm Thiển lúc này mới chú ý tới trong phòng có thêm một người, nói cảm ơn với Vương quản gia, chờ Vương quản gia ra ngoài, lại chụp gần mười tấm ảnh, mới có chút luyến tiếc buông máy ảnh, ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh bàn trà, đem bút ghi âm đưa cho Kiều Cảnh An sau nói: “Xem ra cái phòng này là dành riêng cho cậu sử dụng?”

Tiếp nhận bút ghi âm, Kiều Cảnh An cười cười: “Cũng gần như là thư phòng của tôi, không biết Lâm tiểu thư có điều gì muốn hỏi?”

“Đã cho phép tôi gọi cậu là Cảnh An, vậy cậu cũng gọi tôi là chị Thiến đi.” Lâm Thiến đối với Kiều Cảnh An là càng ngày càng yêu mến, không tự giác mang một loại giọng điệu chị cả: “Yên tâm đi, chị là chủ nhiệm tạp chí, không phải một phóng viên nhỏ chỉ biết ghi linh tinh.”

“Ừm.” Kiều Cảnh An tin tưởng những lời này của Lâm Thiến, cậu đem ghi âm bút gắn vào cổ áo mình, nâng chén trà lên uống một ngụm: “Như vậy... chị Thiến, bắt đầu đi.”

...

Kiều Sâm về đến nhà, đem áo vest đưa cho nữ hầu bên cạnh, một bên cởi cúc cài tay áo, một bên hỏi Vương quản gia đang bê điểm tâm chuẩn bị lên lầu hỏi: “Tiểu An trở về chưa?”

“Mới về không lâu.” Vương quản gia dừng bước lại hỏi đáp: “Nhị thiếu gia vừa cùng Lâm tiểu thư tới thư phòng Nhị thiếu gia.”

“Ừm.” Kiều Sâm đi đến bên cạnh Vương quản gia, đoạt lấy khay điểm tâm trong tay ông: “Để tôi mang lên được rồi.”

Vương quản gia bất bình nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, thiếu gia, đừng quên tôi mới là quản gia, cướp công việc của người khác là sẽ bị thiên lôi đánh xuống.

“Ầm ầm!” Bên ngoài vang lên một tiếng sấm sét.

Vương quản gia xoay người nói với người hầu bên cạnh: “Sét đánh, đem mấy thứ phơi nắng bên ngoài dọn vào.”

Người hầu đi ra cửa, bình tĩnh liếc mắt nhìn mặt trời treo trên trời chiều phía tây: “Vương quản gia, là phía nam đang phá dỡ một tòa nhà, không phải sét đánh.”

Vương quản gia trầm mặc.

.....

60. Chương 60 - Thử?

Kiều Sâm bê điểm tâm lên, đi đến bên ngoài cánh cửa khép hờ, nghe thấy trong tiếng cười của Kiều Cảnh An xen lẫn tiếng nói của Lâm Thiến, làm anh cảm thấy có vẻ hai người trong phòng ngồi với nhau vô cùng vui vẻ.

Cước bộ của anh dừng một chút, mới đẩy cửa ra, cười nói: “Nghe hai người trò chuyện rất vui vẻ, tôi mang điểm tâm tới đây.” sau khi đem điểm tâm đặt lên bàn trà, Kiều Sâm rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Kiều Cảnh An, cười tủm tỉm nói với Lâm Thiến: “Không ngại tôi ngồi ở đây chứ?”

Lâm Thiến liếc mắt nhìn đĩa điểm tâm đa dạng tinh xảo trước mặt: “Đương nhiên không.”

Kiều Cảnh An đóng bút ghi âm, nghiêng đầu cười cười với Kiều Sâm: “Ca, anh đã về.” Nói xong, theo thói quen ngồi xích lại phía Kiều Sâm, nụ cười trên mặt cũng tăng thêm vài phần ấm áp.

Đối với loại hành động vô ý thức này của Kiều Cảnh An, Kiều Sâm cảm thấy rất hài lòng, vươn tay xoa xoa tóc của cậu, cầm một miếng điểm tâm đưa tới bên miệng cậu: “Em nếm thử đi.”

Há mồm cắn miếng điểm tâm, Kiều Cảnh An nhai nhai, cười híp mắt, một miếng cắn tới cả miếng trên tay Kiều Sâm, đầu lưỡi khẽ chạm vào đầu ngón tay ấm áp của Kiều Sâm, làm ánh mắt Kiều Sâm có chút nhện nhạo, vươn tay nhẹ nhàng vuốt khước môi Kiều Cảnh An, nhẹ giọng cười nói: “Có vụn bánh.”

Kiều Cảnh An nghe vậy gờ cằm lên, động tác này ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn Kiều Sâm lau sạch cho mình, mà Kiều Sâm cũng là sủng nịch cười, móc khăn tay trên người ra nhẹ nhàng lau khước miệng cho cậu.

Lâm Thiến kinh ngạc nhìn một màn này, Kiều Sâm đối với Kiều Cảnh An như thế nào, cô cũng đã biết, nhưng không thể tưởng được hai anh em lại thân thiết đến mức độ này, loại thân thiết đó, tựa hồ đã vượt quá giới hạn tình cảm anh em, cô nhìn thấy trong mắt Kiều Cảnh An là sự ỷ lại cùng tin nhiệm, còn trong mắt Kiều Sâm là sự ôn nhu, ôn nhu sao?!

Cô cho là mình nhìn lầm rồi, nhưng là một phụ nữ, dù từ trước đến nay luôn cho rằng tình yêu đứng thứ hai, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được hàm nghĩa biểu hiện trong ánh mắt, ánh mắt Kiều Sâm nhìn Kiều Cảnh An không phải là ánh mắt của một người anh trai nhìn em trai mình, mà rõ ràng là như đang nhìn tình nhân của mình.

Tay Lâm Thiến run lên, vội vàng thu hồi ánh mắt, che dấu bối rối ở đáy lòng, không đúng, có lẽ là do mình nhìn lầm thôi, làm sao lại có thể có chuyện như vậy.

“Chị Thiến, chúng ta tiếp tục thôi.” Kiều Cảnh An nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Đợi lát nữa chúng ta cùng xuống dưới nhà ăn cơm chiều.”

“A.” Lâm Thiến ngẩng đầu, Kiều Cảnh An mặt mang theo nụ cười bất bút ghi âm, mà Kiều Sâm cũng cầm lấy chén trà mà Kiều Cảnh An đã uống qua, biểu tình trên mặt rất tự nhiên, cũng không có gì là không ổn, Lâm Thiến cầm bút nhẹ nhàng thở ra, có lẽ là chính mình nhìn lầm rồi cũng nên, làm sao có thể có chuyện vớ vẩn như vậy được.

Sau khi phỏng vấn một số vấn đề, Lâm Thiến đột nhiên hỏi: “Về những chuyện trước kia của Nhị thiếu gia, bên ngoài có rất nhiều lời đồn, vậy Nhị thiếu gia đối với những lời đồn này có ý kiến gì không?”

Kiều Cảnh An cũng không để ý lắm: “Sai chính là sai, nhưng tôi nghĩ, chỉ cần có thể sửa chữa, người xung quanh cũng sẽ chậm rãi tiếp nhận, phạm sai lầm không đáng sợ, đáng sợ chính là lại mắc thêm lỗi lầm.”

“Nhị thiếu gia rất có dũng khí.” Lâm Thiến cũng không ngờ tới, Kiều Cảnh An lại sẵn khoải thừa nhận sai lầm trước kia như vậy, lập tức cười: “Dùng cảm gánh chịu, cũng dùng cảm sửa chữa, không phải ai cũng có thể làm được, Nhị thiếu gia lại có thể, là ai cho đã cậu dũng khí này?”

Kiều Cảnh An cúi đầu xuống, sau một lát mới mở miệng nói: “Trên thế giới này, tôi có một người rất quan trọng.” Kiều Cảnh An nghiêng đầu nhìn thoáng qua Kiều Sâm, cắn cắn khóe môi: “Anh ấy không cần tôi nhất định phải làm nên cái gì, cũng không bởi vì tôi có gì đó mà đối xử tốt với tôi. Anh ấy nói, chỉ cần tôi còn cần anh ấy, anh ấy sẽ luôn luôn ở bên tôi, và tôi là người quan trọng nhất của anh ấy.”

Trong phòng trở nên rất yên tĩnh, Kiều Sâm vươn tay cầm lấy tay Kiều Cảnh An, trên mặt tuy vẫn mỉm cười, trong lòng lại như nước đang sôi, như thế nào cũng không bình tĩnh được.

“Không người nào có thể làm cho một người như vậy khổ sở, tôi cũng vậy.” Kiều Cảnh An cười cười với Kiều Sâm, mới quay sang nói với Lâm Thiến: “Tôi là người quan trọng nhất của anh ấy, anh ấy cũng là người quan trọng nhất của tôi.”

Lâm Thiến sợ hãi nhìn hai anh em nắm tay nhau, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào, chỉ là mấy câu đơn giản nhưng lại mang theo bao nhiêu kinh động. Gia đình như vậy, anh em như vậy, có thể nói ra ba chữ “quan trọng nhất” kia, đến cỡ nào khó khăn?

Lâm Thiến không nhìn lầm sự mừng rỡ trong mắt Kiều Sâm, cô cúi đầu xuống, đột nhiên cười ra tiếng, đến khi ngẩng đầu, vẫn là bộ dáng lạnh lẽo: “Tình cảm giữa hai người, thật làm cho người ta hâm mộ.” Không phải tình anh em, mà là tình cảm giữa hai người.

Kiều Sâm nheo mắt nhìn về phía Lâm Thiến, phát hiện trong mắt cô cũng không có nửa phần kì thị, trầm giọng cười, cũng không nói thêm gì nữa, để buổi phỏng vấn này tiếp tục.

Chủ đề phỏng vấn phần lớn xoay quanh một vài vấn đề về chuyện học tập, cuộc sống, còn có hai trận đấu kia của Kiều Cảnh An, vấn đề hỏi được không ít, nhưng không phải tất cả đều có thể đăng lên tạp chí, nhưng hỏi như thế nào, viết cái gì là cả một chuyện, cho nên người đối với những thứ này có chút am hiểu như Kiều Sâm ngồi ở một bên, ít nhiều vẫn có chút tâm lý phòng bị với Lâm Thiến.

Bất quá cho đến lúc kết thúc phỏng vấn, Lâm Thiến cũng không hỏi vấn đề quá phạm nào, hơn nữa phần lớn những vấn đề trong đó đối với Kiều Cảnh An cũng rất có lợi, ánh mắt Kiều Sâm phức tạp liếc nhìn Lâm

Thiến, theo như tính cách của Lâm Thiến, trừ phi là thật sự yêu mến Kiều Cảnh An, bằng không khi phỏng vấn luôn sẽ đào không ít bấy chờ người ta nhảy vào, hiển nhiên hôm nay cô đối với Kiều Cảnh An vô cùng khách khí.

Làm chủ nhân thứ hai trong nhà, sau khi phỏng vấn kết thúc, Kiều Cảnh An vô cùng hiếu khách mời Lâm Thiến ở lại dùng bữa tối, Vương quản gia cẩn thận đánh giá Lâm Thiến vài lần, sau khi xác định Lâm Thiến so với Kiều Cảnh An lớn hơn vài tuổi, không phải bạn gái cậu mới yên tâm tới phòng bếp bảo người mang thức ăn lên. Mà Kiều Sâm nhưng lại vô cùng lo lắng liếc nhìn Kiều Cảnh An, xem bộ dáng của Tiểu An, tựa hồ đối với Lâm Thiến rất có hảo cảm, chẳng lẽ Tiểu An thích những cô gái lớn tuổi hơn mình?

Đột nhiên trong lúc đó, Kiều Sâm cảm thấy người bạn gái cũ ngồi ở phía đối diện mình cũng là một nhân tố tình địch.

Món ăn được dọn lên bàn, Lâm Thiến từng làm bạn gái Kiều Sâm một năm, vẫn tương đối rõ khẩu vị của anh, nhưng kì lạ chính là... trên bàn cơm không có những món Kiều Sâm thích ăn, nhưng nhìn biểu lộ của Kiều Cảnh An, tựa hồ đối với bữa tối vô cùng vừa lòng. Cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn quản gia, lúc thấy đối phương tựa hồ đối với biểu hiện hài lòng của Kiều Cảnh An, lại lộ ra nụ cười từ ái thì cô lập tức hiểu ra, trong biệt thự Kiều gia, có lẽ việc của Kiều Nhị thiếu gia mới là chính, Kiều Sâm chỉ là phụ.

Đồng tình liếc mắt nhìn sắc mặt ôn hòa của Kiều Sâm, quả nhiên tất cả mọi người đều nuông chiều trẻ con, ở trước mặt Kiều Nhị thiếu gia, một Kiều Sâm lạnh lùng chỉ sợ đã mất đi hơn phân nửa mị lực.

Tư thái dùng cơm của Kiều Cảnh An rất đẹp mắt, Lâm Thiến lần nữa cảm thán, cô thật không thể tin được một thiếu niên ngay cả ăn cơm cũng chỉ có thể dùng một câu ‘cảnh đẹp ý vui’ để hình dung này, lúc trước như thế nào lại chơi bởi lêu lổng, cuối cùng còn bị người ta đánh cho phải vào bệnh viện.

Hiện tại Kiều Cảnh An cùng Kiều Nhị thiếu gia được đồn đại trong quá khứ cứ như là hai cái đầu trái cực, hoàn toàn làm cho người ta không thể tin được một người thay đổi lại có thể khác biệt lớn đến như vậy.

“Cái này ăn quá nhiều buổi tối sẽ khó tiêu hóa, không tốt với dạ dày, em không thể ăn nữa.” Cơm tối dùng đến hơn phân nửa, Kiều Sâm dè xuống chiếc đĩa của Kiều Cảnh An, cau mày nói: “Em nếu còn ăn, sau này vào bữa tối anh sẽ không cho đầu bếp làm món này cho em nữa.”

Kiều Cảnh An buồn bực rút tay về, còn luyến tiếc liếc nhìn đĩa thức ăn đầy hương vị, vùi đầu ăn mấy cọng rau trong bát mà Kiều Sâm gấp cho cậu, chỉ là tốc độ chậm đi không ít.

Cơm vừa mới ăn xong, chợt nghe bên ngoài rào rào tiếng mưa rơi, Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn mưa ngoài cửa sổ, quay đầu nói với Lâm Thiến: “Chị Thiến, mưa lớn như vậy, hôm nay ở lại nhà em đi, sáng ngày mai em bảo lái xe đưa chị tới tòa soạn a.”

Nhị thiếu gia đã lên tiếng, làm quản gia tự nhiên phải nhiệt tình để khách ở lại trong nhà, về phần ý kiến của Kiều Sâm, bị Vương quản gia không cần thận ngó lơ.

Lâm Thiến kỳ thật cũng không muốn ở lại, dù sao Kiều Sâm không thích người ngoài ở lại trong nhà, nhưng không thể cưỡng lại được sự nhiệt tình của quản gia Kiều gia, cô chỉ đành xấu hổ đi tới phòng dành cho khách, lúc vào trong, cô còn cẩn thận nhớ lại một chút biểu tình vừa rồi của Kiều Sâm, giống như cũng không biểu hiện ra mất hứng?!

Sau khi hai anh em trở về phòng, rửa mặt xong, Kiều Sâm nằm ở trên giường, dựa lưng vào gối, ôm Kiều Cảnh An ở trước ngực: “Tiểu An, tại sao phải để Lâm Thiến ở lại?” Cái cảm cọ cọ hai cái lên cái đầu trước ngực mình.

“Trời mưa lớn mà.” Kiều Cảnh An ngọ nguậy thân thể.

“Nhà chúng ta có xe, sẽ không để cho cô ấy gặp mưa, không phải sao?” Kiều Sâm đưa môi tới gần bên tai Kiều Cảnh An, nói khẽ: “Hay là... Tiểu An em thích cô ấy?”

Lỡ tai có chút ngứa, Kiều Cảnh An trở mình, đem cả đầu cọ vào ngực Kiều Sâm: “Chị ấy không phải bạn gái cũ của anh sao, hơn nữa... hơn nữa... chị ấy so với An Kim Lâm tốt hơn.”

Vui vẻ trên khóe miệng Kiều Sâm lập tức biến mất, một lúc sau mới nói: “Em muốn Lâm Thiến là người phụ nữ của anh?”

Kiều Cảnh An tựa ở trước ngực Kiều Sâm không hề động, chỉ là tay vô ý thức nắm lấy dây lưng áo ngủ của Kiều Sâm.

“Tiểu An, em muốn vậy sao?” Thấy cậu không nói lời nào, vui vẻ trên khóe miệng Kiều Sâm dần dần khôi phục, tiếp tục mở miệng nói: “Nếu như em thích, anh sẽ tôn trọng ý muốn của em.”

Kiều Cảnh An thanh âm hơi nâng cao: “Cuộc đời của anh, sao có thể dựa vào ý muốn của em mà lựa chọn, em khi nào thì nói muốn anh lấy chị Thiến?” Thì ra ca ca không thích người phụ nữ vĩ đại này a, Kiều Cảnh An nghĩ thấy mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người Kiều Sâm, khó hiểu trầm tĩnh lại.

“Em là người quan trọng nhất của anh, đương nhiên anh muốn tôn trọng ý kiến của em.” Kiều Sâm vươn tay vòng qua eo Kiều Cảnh An, một tay nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng cậu: “Chỉ cần là ý kiến của Tiểu An, anh đều quan tâm.”

Tuy bị Kiều Sâm vuốt ve phía sau lưng có chút không được tự nhiên, nhưng Kiều Cảnh An lại cảm thấy an tâm lạ thường, cậu ngáp một cái, trở tay ôm Kiều Sâm nói: “Nhưng hạnh phúc của ca ca là quan trọng nhất.”

Bất quá hiện tại người quan trọng nhất trong lòng ca ca vẫn là mình, thật tốt.

Thật lâu qua đi, Kiều Sâm ngắm nhìn người đang ngủ thật say trong lồng ngực mình, hôn hôn cái trán trơn bóng của cậu, Tiểu An, bộ dạng này của em, xem như ghen sao?

.....

61. Chương 61 - Khiêu Khích

“Phần báo cáo này, hy vọng các bạn hoàn thành xong trước thứ sáu và gửi đến hòm thư của tôi, bạn nào không hiểu có thể gọi điện thoại hỏi tôi hoặc gửi mail cho tôi.” Giáo sư thu dọn đồ dùng dạy học, vừa đi ra cửa thì thấy vài sinh viên H đang đứng ở ngoài phòng học, ông hơi sững sờ, theo nguyên tắc phải giữ thái độ thân thiện với sinh viên nước láng giềng, mỉm cười nói: “Mấy em có chuyện gì vậy?”

“Thầy, chúng em là đến tìm bạn Kiều Cảnh An để tham thảo thư pháp.” Lý Tại Tiên lễ phép gật đầu, nhưng trong mắt không có chút thần sắc tôn kính nào.

Giáo sư gần năm mươi tuổi lắc đầu, bọn nhóc bây giờ chính là không biết chấp nhận thua, rõ ràng lần trước bại thảm như vậy, bây giờ còn muốn đi khiêu chiến, đây không phải tự tìm cho mình phiền phức sao?

Từ chỗ nào ngã xuống thì từ chỗ đó đứng lên, có bản lĩnh thua cờ thì cứ tiếp tục độ cờ, tìm nhiều người như vậy lại chỉ cùng một người so tài nhiều thứ khác nhau, chứng tỏ rất không tự tin, cho nên vẫn là bọn trẻ Thiên triều chúng ta thông minh hiểu chuyện, cái dáng vẻ này của sinh viên đại học H, chỉ biết là thứ cơ bản nhất như khiêm tốn cũng không được học, vậy mà còn nói mình am hiểu Khổng Tử, ngay cả một cái cây ven đường cũng biết, bọn họ sao lại cứ không biết mất mặt như vậy chứ?

Tiết học này vừa xong, vì vậy sinh viên đại học H ở ngoài cửa phòng đã nhận lấy tất cả sự chú ý của sinh viên trong phòng, Xà Khương khép sách trong tay lại, dùng ngữ khí cảm khái nói: “Tôi thấy, mấy tên tiểu tử này là không chịu để yên đi, bọn họ còn thấy chưa đủ sao?”

Lâm Thư ngẩng đầu liếc mắt nhìn mấy người họ, lười biếng thu dọn các thứ trên mặt bàn: “Bọn họ muốn thế nào là chuyện của bọn họ, chúng ta cứ ngồi xem náo nhiệt là được.”

Kiều Cảnh An là người có tu dưỡng, nhưng cậu cũng không phải là một người không biết nổi giận, kiếp trước cậu là thế gia công tử, kiếp này lại là Kiều gia Nhị thiếu gia, cho nên khi đối mặt với nhiều chuyện, cậu lựa chọn phương thức ôn hòa để giải quyết cũng không phải bởi vì nhẫn, mà là vì vấn đề phong độ. Nhưng sinh viên H cứ lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích khiến phong độ mà cậu duy trì cũng sắp đến điểm giới hạn, cho nên lúc ra cửa, ý cười ôn hòa thường ngày đọng ở trên mặt cậu đã phai nhạt đi không ít.

“Các vị tới tìm tôi, là có chuyện gì?” Kiều Cảnh An đứng ở cách mấy người đó vài bước, không mẫn không nhặt hỏi: “Sắp tới giữa trưa, mấy người là định cùng tôi đi dùng cơm trưa?”

Lý Tại Tiên thấy Kiều sắc mặt Cảnh An tuy coi như bình tĩnh, nhưng rõ ràng không đẹp mắt như hai lần trước, hẳn không phải đùa ngốc, đương nhiên nhìn ra Kiều Cảnh An không còn kiên nhẫn, vì vậy cười nói: “Là như vậy, hai ngày trước không phải đã nói với cậu chuyện tôi có người bạn lớn lên từ nhỏ ở quý quốc muốn cùng cậu lãnh giáo thư pháp hay sao, hôm nay vừa vặn có thời gian, chúng tôi liền tới đây.”

Mấy người một đường tìm đến Kiều Nhị thiếu gia, không biết là đến khiêu khích hay là đến lãnh giáo, mọi người ở đây biểu lộ cũng không mấy thân thiện, tất cả mọi người là bạn học cùng trường, đối mặt với sự khiêu khích hiển nhiên của người khác, không ai có thể không lạnh mặt.

“Xem ra các vị là muốn cùng tôi lãnh giáo các loại vấn đề.” Kiều Cảnh An lạnh lùng cười, lại làm cho mọi người ở đây phát giác một tia hàn ý, các sinh viên không khỏi có chút kinh ngạc, người bình thường luôn ôn hòa, như thế nào lại khiến cho người ta có cảm giác cường thế như vậy? Hơn nữa loại cảm giác này tuyệt đối không phải lỗi giác của bọn họ.

Giơ cổ tay lên xem giờ, Kiều Cảnh An cau mày nói: “Xế chiều hôm nay tôi còn có lớp, tôi ăn cơm xong còn muốn đọc sách một lát, các vị đã hướng tôi lãnh giáo, tôi thì không thể từ chối, liền ghi mấy chữ cho các cậu nhìn xem tôi có giá trị lãnh giáo hay không.” Nói xong, liền nhắc chân đi đến phòng ở tầng ba, nơi hoạt động của hội thư pháp.

Lâm Thư cùng Xà Khương thấy thế thầm nghĩ không hay, bọn họ mặc dù không thấy Kiều Cảnh An tức giận nhiều, nhưng bộ dạng nói chuyện không khách khí này của Kiều Cảnh An rõ ràng cho thấy cậu ta đang mất hứng, đại bộ phận mọi người trong phòng đều theo ra ngoài, hai người nhìn nhau, cũng mau chóng đi theo.

Lúc Lâm Thư cùng Xà Khương theo tới hội thư pháp, Kiều Cảnh An đã đứng ở trước một cái bàn, trên bàn trải một tờ giấy Tuyên Thành, nhưng không thềm đặt thanh chặn trên góc, thậm chí cả bút lông trên tay cậu cũng chỉ là tùy tiện vớ lấy một cây.

“Các cậu đã muốn học, như vậy trước hết tôi liền để cho các cậu biết rõ cái gì là đạo lý làm người cơ bản của Thiên triều chúng tôi.” Kiều Cảnh An cũng không thềm nhìn mấy người, ngay cả nghiêng mực cũng không cần hòa, mà trực tiếp chấm bình mực nước bên cạnh, cổ tay nhắc lên, vài đại tự (chữ lớn) rồng bay phượng múa liền hiện lên trang giấy, mấy chữ này viết thực hành vân lưu thủy, cứ như chủ nhân cầm bút làm việc này đơn giản như loại chuyện ăn cơm mặc quần áo, cho đến khi dứt một nét cuối cùng, Kiều Cảnh An thần nhiên thu tay, cầm chiếc bút lông thấp kém ném tới thùng rác bên cạnh.

Thầy giáo dạy thư pháp đứng bên cạnh là người đầu tiên phản ứng, đứng dậy sợ hãi kêu lên một tiếng, nhưng ngoại trừ sợ hãi kêu lên, ngay cả một chữ cũng nói không được.

Lâm Thư cùng Xà Khương sắc mặt cũng biến đổi, tuy nói bọn họ không am hiểu thư pháp, nhưng ở loại gia đình như vậy, đối với thư pháp nhiều ít vẫn có khả năng thưởng thức, chỉ thấy bốn chữ to trên giấy gây cho người ta một loại khí thế khó tả, cứ như mang theo ma lực của cường giả, làm cho người ta nhin không được kính phục. Trong lòng hai người đều đánh một cái rùng mình, nếu nói Kiều Cảnh An bình thường chỉ là một con mèo lười thích ngủ, như vậy Kiều Cảnh An hiện tại chính là một con sư tử hùng dũng, không để cho người ta khinh thị, hai người bọn họ đồng thời nghĩ đến một cái từ, đó là ‘vương bát khí’ (khí chất vương giả).

Đều nói chữ cũng như người, có thể viết ra loại chữ mang theo khí chất sắc bén này, Kiều Cảnh An sao có thể là cái dạng bình thường kia, Xà Khương cùng Lâm Thư không ngốc, nếu lúc này còn nhìn không ra Kiều Cảnh An là thường ngày đều mang theo ngụy trang, như vậy bọn họ coi như không có mắt.

“Lễ nghĩa liên si...” Thầy giáo Thư pháp giật mình tỉnh lại, nhìn bốn chữ to này, lại nhìn sang mấy sinh viên H đứng ở một bên, đồng tình nhẹ gật đầu, mấy chữ này để cho bọn họ học tập, thực không sai.

Lý Tại Tiên tuy biết nói tiếng Thiên triều, nhưng cũng không am hiểu thưởng thức thư pháp, thấy người bạn giỏi thư pháp của mình thay đổi sắc mặt, chỉ biết mấy chữ này sợ rằng không đơn giản, lại thấy sự sợ hãi trong mắt mọi người ở bốn phía, chỉ biết kế hoạch áp chế nhuệ khí đối phương của hẳn lại thất bại.

Kiều Cảnh An nhìn về phía nam sinh muốn cùng mình tỷ thí thư pháp: “Cái gọi là người phải biết lễ, mới biết được như thế nào là liêm sỉ, cậu đã thích luyện thư pháp, không nên nôn nóng như vậy.” Nói xong, lại nhìn về phía Lý Tại Tiên: “Đám bạn của cậu còn am hiểu cái gì nữa không?”

Lý Tại Tiên trầm mặc, không phải hấn không muốn nói, mà là hấn không thể nói, bởi vì hấn rất rõ ràng hiểu được, nếu lại tiếp tục so tài, cũng chỉ khiến mình, trường học cùng quốc gia mình thêm mất mặt mà thôi.

“Đàn cổ, thổi sáo, võ thuật hay hội họa?” Kiêu Cảnh An sắc mặt đậm mạc cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành trên bàn, tựa hồ là để đối phương thấy rõ ràng hơn một chút: “Cậu nếu không ngại, tôi đều nhất định phụng bồi, nhưng mong cậu hiểu như thế nào là khiêm tốn, người Thiên triều chúng tôi tài ba vô số, nhưng chưa bao giờ gặp người ngày ngày nói muốn cùng ai luận bàn thỉnh giáo, cậu biết là vì gì không?”

Lý Tại Tiên bị ánh mắt lạnh như băng của Kiêu Cảnh An nhìn đến trống ngực loạn khiêu, khô khốc hỏi: “Vì cái gì?”

Kiều Cảnh An cười nhạt một tiếng, buông tờ giấy, cầm lấy một bình đồ uống còn nguyên bao nắp bên cạnh, lắc, không có nửa phần tiếng vang. Thấy đối phương vẻ mặt khó hiểu, lại cầm lấy nửa bình đồ uống khác, nhẹ nhàng lắc một cái, liền phát ra tiếng vang ồm ồm, buông bình xuống, Kiêu Cảnh An giống như cười mà không phải cười nhìn Lý Tại Tiên vẫn còn mờ mịt: “Biển học sâu xa, cậu bạn này... chính cậu nhận thức cho tốt đi.”

“Bình thường thì khách khí, nhưng khi thực sự muốn tổn hại đến người ta, so với ai khác đều cay nghiệt hơn.” Xà Khương gật gù, đưa mắt nhìn Kiêu Cảnh An xuyên qua đám người ra khỏi phòng học: “Xem ra hai anh em Kiêu gia, không ai là đơn giản cả.”

“Cậu ta bình thường nói chuyện sẽ không đả kích người sao?” Lâm Thư khiêu mi.

“Nhưng cũng không đến mức độ này.” Xà Khương thanh âm có chút nâng cao: “Lực sát thương này còn mang theo loại khí thế đó, hoàn toàn không giống với mấy câu công kích đơn thuần.”

Nửa bình nước?! Lý Tại Tiên cầm lấy nửa bình đồ uống trên bàn lắc lắc, lại nhìn xem một bình đầy bên cạnh, vừa kịp nhận ra là có ý tứ gì, khuôn mặt trở nên xanh trắng, cũng không biết là đang xấu hổ hay tức giận.

Những người vây xem tản ra, để tỏ lòng hữu hảo, ai cũng không cười, nhưng sau khi đi xa cũng bắt đầu thấp giọng bật cười, hả giận a, thật sự là hả giận.

...

Đường Tư cầm điện thoại, trong lòng bàn tay có chút mồ hôi toát ra, cô vừa mới đem tư thái viết thư pháp của Kiêu Cảnh An toàn bộ ghi lại, mở clip ra, thiếu niên bên trong thoạt nhìn làm cho người ta cảm thấy vô cùng yếu ớt, lại khiến người ta không dời được ánh mắt.

“Đường Tư.” Bạn thân vỗ vỗ vai của cô, đã nhìn thấy hình ảnh trên màn hình điện thoại di động, nở nụ cười ranh mãnh: “Tuổi gì, thì ra là đang ngắm Kiêu Nhị thiếu gia của chúng ta, hay là... tối hôm nay chúng ta mời Kiêu Nhị thiếu gia cùng đi ăn cơm.”

Đường Tư sắc mặt hơi đổi, không che dấu tâm tư của mình, nhưng trong lòng so với ai cũng đều rõ ràng hơn phần cảm tình này sẽ có kết quả gì, cô cười khổ đưa di động bỏ vào trong túi: “Đừng nói giỡn.”

Bạn thân thấy cái dạng này của cô, có chút thở dài một hơi, cũng không phải nói giỡn: “Xế chiều hôm nay chúng ta hẹn cậu ấy cùng đi ra ngoài đi, ít nhất... ít nhất cũng có thể cho cậu hết hy vọng.”

Đường Tư sắc mặt tái đi, cuối cùng chậm rãi gật đầu.

...

Buổi chiều hết tiết, Kiêu Cảnh An nhìn người nữ sinh tên Ngụy Hoan này bảo là muốn đi mua đồ thư pháp, nhờ cậu theo tư vấn giúp, thấy đối phương tựa hồ thật sự rất khẩn thiết, cậu cũng chỉ gật đầu nói “được” một tiếng, dù sao về phương diện bút lông nghiên mực này, thật sự trình độ am hiểu của cậu so với mấy cô gái này là hơn hẳn.

Sự thật chứng minh, tiêu chuẩn mua sắm của con gái khiến cho Kiều Cảnh An thật bất đắc dĩ, mua bút lông không phải xem chất lượng bút lông, mà là xem màu sắc và hoa văn trên cán bút, mua nghiên mực không phải xem đáy nghiên nghiên ra mặc sắc (màu đen) có tốt hay không, mà là xem kiểu dáng nghiên mực có đẹp hay không.

Làm con trai, cậu đương nhiên là phải giúp mấy cô gái xách đồ, chỉ là chứng kiến những thứ loạn thất bát tao như kẹo, quần áo ... gì đó này, cậu đột nhiên cảm thấy, nếu phải trải qua cả đời như vậy cùng một cô gái nào đó, thật sự có chút làm cho người ta ăn không tiêu.

“Đường Tư, bọn tớ đi bên kia xem, cậu cùng Kiều Nhị thiếu gia qua quán cà phê bên kia ngồi một chút đi.” Ngụy Hoan trong lòng rất ngưỡng mộ Kiều Cảnh An, nhưng cô cũng hiểu, Kiều Cảnh An không thích hợp với Đường Tư, chưa nói đến Kiều Cảnh An vĩ đại, chỉ nói hoàn cảnh gia đình của Kiều Cảnh An, cũng không phải thứ Đường Tư có thể thích ứng được. Đều nói chim sẻ biến phượng hoàng, kỳ thật dù cho chim sẻ có biến được thành phượng hoàng, thì trong mắt phượng hoàng, chim sẻ cũng vẫn chỉ là một chú chim sẻ bất chước bừa mà thôi.

Đường Tư cùng Kiều Cảnh An vào quán cà phê, Đường Tư gọi cà phê, đối phương cũng thuận theo cô, nhưng cô rất nhanh phát hiện, cà phê trước mặt đối phương một chút cũng không hề động vào.

Cô rất ít đến quán cà phê, bởi vì giá cả không thấp. Bất quá có lẽ thứ này ở trong mắt đối phương, chỉ sợ căn bản không vào được miệng a. Cô vô ý thức bỏ thêm vài viên đường vào trong tách, nhìn loại nụ cười lễ tiết trên mặt đối phương, tay có chút run lên.

Một chiếc xe màu đen có rèm che đi trên đường, lúc ngang qua quán cà phê, tốc độ xe tựa hồ chậm lại, nhưng là rất nhanh lại lái đi, chỉ là ai cũng không chú ý tới.

.....

62. Chương 62 - Ca, Em Sẽ Lấy Anh

Tuần nam mỹ nữ tình ý liên tục, thì gọi là đẹp mắt. Một nam một nữ nhìn nhau không nói gì, đó chính là xấu hổ.

Đường Tư cũng không phải là một cô gái đặc biệt sáng sủa, cho nên khi thấy Kiều Cảnh An ngồi đối diện mình, dù cho vì toát mồ hôi mà tóc mái trên trán cậu có vẻ hơi mất trật tự, cũng không làm giảm nửa phần phong thái thì... Đường Tư đột nhiên cảm thấy, cùng người này cứ ngồi đối mặt uống một cốc cà phê như vậy là đủ rồi, ngoài điều này ra, cô không thể mơ tưởng điều gì hơn được nữa.

“Trước kia tôi thường cùng bạn trai cũ tới đây, đáng tiếc về sau chúng tôi đường ai nấy đi, đây là lần đầu tiên kể từ sau khi chia tay tôi lại tới chỗ này.” Đường Tư buông tách cà phê, dường như đang suy nghĩ sâu xa: “Có đôi khi ngẫm nghĩ một chút, rất nhiều thứ, cũng không tốt đẹp như vẻ bề ngoài của nó.”

Kiều Cảnh An thấy Đường Tư buông cốc cà phê sau lại thêm đường vào tách, biết rõ đối phương giờ phút này tâm tình chỉ sợ không được tốt, bằng không một cốc cà phê nhỏ, bỏ nhiều đường như vậy, sẽ ngọt ngấy thành thứ gì đây. Cậu nghĩ nghĩ, an ủi: “Có lẽ người thích hợp với cậu còn chưa xuất hiện.”

“Đúng vậy, chưa xuất hiện.” Đường Tư liếc nhìn Kiều Cảnh An, cười cười: “Không biết cậu có muốn làm người đó không?”

Kiều Cảnh An ngẩn người, từ khi cậu đi tới thế giới này cơ hồ chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, kiếp trước cậu từ nhỏ đã có hôn ước, đối phương là một thế gia tiểu thư, có tri thức hiểu lễ nghĩa, vô tình thấy qua một lần, tướng mạo cũng rất đẹp, cha mẹ đã định trước như vậy, căn bản cậu cũng không nghĩ tới chuyện thích hợp hoặc có yêu mến hay không, đơn giản là môn đăng hộ đối mà thôi.

Đi tới nơi này, cậu đã có quyền lựa chọn, con gái ở đây thoải mái phóng khoáng, lại có cá tính riêng, nhưng thường thức là một chuyện, nhưng vẫn chưa xuất hiện loại cảm giác tâm hoảng ý loạn giống như trong TV

đã nói, nghĩ vậy, Kiều Cảnh An không khỏi có chút mờ mịt: “Yêu mến, là dạng gì? Là giống như trong TV, nguyên ý vì người ấy sinh, vì người ấy chết sao?”

Đường Tư thật không ngờ Kiều Cảnh An lại sẽ hỏi câu này, cô ngơ ngác một chút, đột nhiên cười lớn, thì ra người mình thích lại là một người ngay cả rung động là gì cũng không biết, như vậy mình cũng chưa phải là quá thất bại, ít nhất người này không phải chán ghét mình, chỉ là không biết cái gì gọi là yêu mà thôi, ngược với cảm giác thân phận bất đồng ban nãy, giờ cô đã cảm thấy thoải mái không ít.

“Cuộc sống không phải một bộ phim truyền hình, cũng không cần sống hay chết. Cảm giác yêu mến, đại khái chính là ngoại trừ cha mẹ ra, người ấy chính là người quan trọng nhất của cậu, lúc cậu vui vẻ sẽ nghĩ tới người ấy, khi khổ sở cũng sẽ nghĩ tới người ấy, ở bên cạnh người ấy, sẽ có suy nghĩ cho dù trải qua cả đời như vậy cũng không tồi, khi người ấy gặp khó khăn, cậu sẽ đứng ngồi không yên nghĩ như thế nào có thể giúp người ấy, như thế nào có thể cùng người ấy vượt qua. Giống như là không khí, bình thường cũng không phải chiếm tất cả tinh lực của cậu, nhưng lại là thứ cậu không thể rời xa nhất.” Đường Tư cũng không giải thích cái gọi là tìm đập thành thịch, cái gọi là mặt đỏ, nhưng đây cũng là lí thuyết chuẩn xác nhất. Tìm đập mặt đỏ có thể chỉ là rung động nhất thời, mà tình yêu thật sự phải là cả đời rung động.

“Là... như vậy sao?” Kiều Cảnh An vô ý thức cầm cốc cà phê lên uống một ngụm, vị đắng tựa hồ cũng không làm cậu có phản ứng: “Yêu mến một người, có phải là không muốn để người ấy đối tốt với người khác?”

“Nếu như yêu mến một người, đương nhiên sẽ có ý nghĩ như vậy.”

Đường Tư giải thích rất chuẩn xác, nhưng lại vô cùng không rõ ràng. Đôi khi nếu thấy có người xa lạ thân mật với thân nhân của mình, cũng sẽ có ham muốn giữ lấy, cũng sẽ cho rằng người đó là quan trọng nhất, nhưng Đường Tư lại không giải thích rõ, mà người đang nghe kia, lại đem những lời này ghi tạc đầy lòng.

...

“Thiếu gia, cậu đã trở về?” Người giúp việc tiếp nhận cặp công văn trong tay Kiều Sâm, phát hiện anh mặt trầm như nước, biết rõ thiếu gia giờ phút này tâm tình chỉ sợ không tốt, liền yên lặng thối lui sang một bên.

Kiều Sâm trực tiếp lên lầu, vốn muốn vào thư phòng mình nhưng chân đột nhiên chuyển hướng đến gian phòng nơi Kiều Cảnh An thường luyện tập thi họa, đi vào trong, mùi mặc hương nhàn nhạt làm anh nhớ đến bộ dáng của Kiều Cảnh An lần gặp mặt trong bệnh viện.

Lúc đó Kiều Cảnh An ngồi trên ban công, rõ ràng cầm một cái ly thủy tinh giá rẻ, lại khiến cậu có một loại phong thái nói không nên lời, anh thậm chí không thể tin được, cái tên bại gia tử ngoại trừ ồn ào chính là ăn uống kia cũng sẽ có loại thần thái tựa như bức tranh thủy mặc như thế.

Sau khi tỉnh lại, Kiều Cảnh An mỗi tiếng nói cử động đều làm cho anh cảm thấy nghi hoặc và mới lạ, đợi đến khi hai người tiếp cận, mới phát hiện thì ra chính mình chưa bao giờ nghĩ em trai của mình lại ngoan ngoãn đến vậy, tuy thích một số thứ của trẻ con, nhưng khi ra cửa, chính là một đứa trẻ có giáo dưỡng tốt, hoàn toàn nhìn không ra chút bóng dáng kiêu căng nào, ngay cả nụ cười khách sáo cũng khiến anh cảm thấy vô cùng đẹp mắt.

Rung động là chuyện xảy ra lúc nào, anh đã mơ mơ hồ hồ không nhớ rõ, chỉ là qua một ngày lại một ngày ở chung, càng ngày càng muốn đối tốt với cậu, một bên vì tài hoa của cậu mà cảm thấy kiêu ngạo, một bên lại cảm thấy, người có tài hoa như vậy, sao có thể là tên bại gia tử kia.

Cậu sau khi mất trí nhớ được anh cho phép ở biệt thự của mình, cũng không phải không có ý định khác, dù sao 20% cổ phần công ty đối với việc mình khống chế Kiều thị có trợ giúp rất lớn, định lợi dụng Tiểu An mất trí nhớ mà chiếm đoạt nó, nhưng thật không ngờ ngay sau khi mình buông tha cho cái kế hoạch lợi dụng kia, chính thằng bé lại chủ động đem cổ phần công ty chuyển nhượng cho mình.

Anh có một cảm giác ngoài ý muốn, sợ hãi Tiểu An nhìn thấu khủng hoảng trong tâm tư mình, cảm động cũng có, nhưng cuối cùng là kiên định, quyết tâm giữ thằng bé ở lại bên cạnh mình.

Nhưng hôm nay, anh lại bắt gặp người mình thầm yêu cùng một cô gái thoát nhìn bình thường đi uống cà phê, thứ mà thằng bé ghét nhất. Chính mình vì Tiểu An, đã phải đem toàn bộ cà phê ở văn phòng, trong biệt thự đổi thành trà, thế nhưng... Tiểu An lại cùng cô gái khác uống cà phê!

Người gọi là Kiều thị tổng tài luôn tỉnh táo, người gọi là Kiều Đại thiếu gia luôn nắm chắc thắng lợi trong tay, lúc này lại không bằng cô gái tầm thường kia? Cho dù anh có vĩ đại đến đâu, ở trong lòng người mà anh yêu, bất quá cũng chỉ là một người anh trai thân thiết nhất, dù cho người này có lẽ không phải là em trai của mình.

Đi đến trước chiếc bàn gỗ giả cổ, phía trên đặt một bức tranh vẫn chưa vẽ xong, trên mặt bức tranh là một cây đào, trên cành có một nụ hoa chưa nở.

Thuận tay cầm lên một quyển sách giáo khoa bên cạnh, mở ra, chữ viết trên bìa thanh tú đẹp mắt, chỉ là ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một hai chữ phồn thể, là chữ ký của chủ nhân.

Tâm tình tựa hồ bởi vì một bức họa mà trở nên tốt hơn, Kiều Sâm mở sách ra, chỉ thấy một tờ giấy màu lam nhạt từ trong sách rơi ra, sắc mặt anh trầm xuống, xoay người nhặt lên, không cần mở ra cũng biết nội dung là cái gì.

Anh biết rõ ở trường học Kiều Cảnh An cũng không phải giống như thường ngày ở trước mặt mình, anh cũng biết hiện tại Kiều Cảnh An hấp dẫn con gái yêu mến đến cỡ nào, nếu như anh chỉ là một người anh trai, như vậy anh hiện tại hẳn là nên cảm thấy cao hứng, em trai của mình vĩ đại như thế cơ mà. Chính là... anh không chỉ là một người anh trai, mà còn là một người bình thường thăm mến Kiều Cảnh An.

Giấy viết thư trong tay bị cầm đến cơ hồ thay đổi hình dạng, Kiều Sâm cuối cùng cũng không mở ra xem, chỉ là đem thư kẹp lại trong sách như cũ, ngồi trên ghế ngầy ngốc.

Nếu như Kiều Cảnh An thật sự có người yêu, phải rời khỏi anh, anh nên làm gì bây giờ?

“Loảng xoảng!” Chén trà sứ ban nãy còn đặt trên bàn chợt bay đến đập lên tường, vang lên tiếng vỡ đĩnh tai.

Đứng ở ngoài cửa, Vương quản gia đem bàn tay đang đặt trên núm cửa thu trở về, nghe trong phòng truyền đến tiếng vang, ông nhẹ nhàng thở dài một hơi, áp lực công tác quá lớn sẽ hại chết người a.

Kiều Cảnh An khi về đến nhà, trời đã tối, thấy cả biệt thự im lặng, thậm chí còn mang theo một loại không khí áp lực. Cậu đi về phía Vương quản gia đứng ở cửa ra vào chờ cậu trở về, khó hiểu hỏi: “Vương thúc thúc, ca ca đã về rồi sao?”

Vương quản gia nhẹ gật đầu, cầm giúp sách trong tay cậu, mang theo cười hỏi: “Nhị thiếu gia, muốn dùng cơm tối chưa?”

Kiều Cảnh An gật đầu, lại hỏi: “Ca ca cháu đã dùng chưa?”

Vương quản gia ngẩng đầu liếc mắt nhìn trên lầu, cười khổ nói: “Thiếu gia ở trong thư phòng của cậu, xế chiều hôm nay trở về đến bây giờ cũng chưa ra khỏi cửa, cậu đi nhìn xem.” Dựa trên trình độ coi trọng mà thiếu gia đối với Nhị thiếu gia, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu a.

Kiều Cảnh An thấy trên mặt Vương quản gia xuất hiện vẻ lo lắng, khẽ nhíu mày, không lẽ là công ty xảy ra vấn đề gì, cậu cũng không nói nhiều, đem áo khoác đưa cho người giúp việc bên cạnh, bước nhanh lên lầu, đi đến trước cửa thư phòng mình, bên trong im lặng, không có một tia tiếng động, cậu có chút hoài nghi, chẳng lẽ ca ca không ở bên trong?

Đẩy cửa ra, trong phòng bóng tối bao trùm, nương theo ánh đèn bên ngoài chiếu vào trong phòng, cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng phòng, Kiều Cảnh An do dự chốc lát, lên tiếng: “Ca ca, anh đang ở bên trong sao?”

Không ai lên tiếng, cậu có chút khó hiểu nghiêng đầu nhìn nhìn thư phòng bên cạnh, khe cửa cũng không có ánh sáng lộ ra, ca ca chắc là không có trong đó, cậu vươn tay muốn bật đèn, lại bị một bàn tay lạnh buốt cầm lấy cổ tay, Kiều Cảnh An không hề động, bởi vì trong nháy mắt thấy mình bị giữ chặt, liền biết rõ người kéo cậu là Kiều Sâm.

Kiều Cảnh An bị kéo vào trong phòng, cửa phía sau ‘rầm’ một tiếng bị đóng lại, trong phòng lần nữa trở nên tối đến mức không nhìn thấy được năm ngón tay, mà cậu cũng bị Kiều Sâm kéo vào trong ngực.

Tâm tình ca ca tựa hồ không tốt, Kiều Cảnh An vươn tay vỗ vỗ phía sau lưng Kiều Sâm: “Ca, anh làm sao vậy?”

Đối phương cũng không trả lời, chỉ có khí tức ấm áp phả trên cổ cậu, còn có vòng tay siết bên hông cậu càng ngày càng chặt.

Cả người đột nhiên bị Kiều Sâm bế lên, Kiều Cảnh An cảm giác được Kiều Sâm tựa hồ ngồi trên ghế sa lon, mà chính mình đang ngồi ở trên đùi Kiều Sâm, phát hiện tâm tình Kiều Sâm vô cùng không ổn, Kiều Cảnh An vội vàng trở tay ôm Kiều Sâm: “Ca ca, chớ sợ chớ sợ, đã xảy ra chuyện gì?”

Một lát qua đi, một thanh âm khàn khàn trầm thấp vang lên: “Tiểu An...”

“Ừm?” Vươn tay vuốt tóc Kiều Sâm, Kiều Cảnh An nghĩ, thì ra tóc ca ca sờ lên cảm giác cũng rất không tồi.

“Đừng rời xa anh.”

Kiều Cảnh An đem cằm tựa ở đầu vai Kiều Sâm, giờ phút này trong phòng tuy chỉ toàn là bóng tối, thế nhưng cậu lại không có chút nào bất an, bởi vì trong ngực Kiều Sâm... vô cùng ấm áp.

“Em sẽ không rời xa ca ca.” Kiều Cảnh An bỗng dưng nhớ tới những lời mà buổi chiều cô bé kia đã nói qua với mình, tình yêu chính là muốn cùng một người trải qua cả đời?

Như vậy cậu muốn cùng ca ca trải qua cả đời, đó là tình yêu?

Trên gương mặt tựa hồ có thứ gì đó nóng ửng lướt qua, dần chạm đến khóe miệng, sau đó là môi, cho đến khi cảm thấy có đầu lưỡi ấm áp tiến vào miệng của mình, Kiều Cảnh An bỗng dưng mở to hai mắt.

Kiều Cảnh An cũng không chính thức tiếp nhận hôn, nụ hôn của Kiều Sâm bá đạo nhưng cũng không mất đi sự ôn nhu, cho đến khi Kiều Sâm buông ra cậu, cậu đã là hơi thở dồn dập.

“Ca...”

Kiều Sâm đầu ngón tay khẽ run, sau khi anh buông Kiều Cảnh An ra mới chợt tỉnh táo lại, hiện tại Tiểu An liệu sẽ nói gì, sẽ cảm thấy chán ghét hay phẫn nộ, hoặc sẽ thèm không quay đầu liền bỏ đi chăng? Bất giác ôm chặt lấy Kiều Cảnh An, anh nghĩ, nếu Kiều Cảnh An thật sự muốn rời đi, có lẽ anh sẽ cương quyết ngăn cậu lại, giam cậu lại, dù cho phải nhốt Kiều Cảnh An cả đời, cũng tốt hơn là cả đời này hai người không thể gặp lại.

“Ca, bây giờ còn chưa có đi ngủ, nụ hôn chúc ngủ ngon không phải như thế.” Trong bóng tối, Kiều Cảnh An ôm cổ Kiều Sâm, đôi môi ôn mềm chạm đến khóe miệng anh: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng không cần sợ, cho dù anh phá sản em cũng sẽ không rời bỏ anh.”

Kiều Sâm toàn thân buông lỏng, Tiểu An của anh, quả nhiên luôn làm anh ngoài ý muốn.

“Ca ca, anh là không phải thật sự phá sản chứ?”

Sau khi Kiều Sâm bình tĩnh lại, Kiều Cảnh An hỏi như vậy.

Kiều Sâm thật sự cũng không giận, hiển nhiên đối với tư duy của Kiều Cảnh An đã có năng lực thích ứng: “Không có.”

“A, hay là không có em, anh ăn không ngon?” Kiều Cảnh An vỗ vỗ đầu Kiều Sâm: “Anh phải học cách tự lập chút.”

Kiều Sâm cụng trán vào trán Kiều Cảnh An nói: “Tiểu An không phải từ nay về sau vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh sao? Có học hay không thì có quan hệ gì?”

“Ừm, cũng đúng ha.” Kiều Cảnh An ôm cổ Kiều Sâm nhẹ gật đầu, liếm liếm môi của mình, cảm giác chuyện vừa rồi ca ca làm với mình, hẳn là việc mà nam diễn viên hay làm với nữ diễn viên trong phim truyền hình a.

Kiều Sâm khóe miệng có chút nâng lên.

“Đúng rồi, ca ca, hôm nay có một nữ sinh nói em không hiểu cảm tình.”

Nụ cười lập tức biến mất không thấy, Kiều Sâm trầm giọng nói: “Cô ta nói những gì?”

“Cũng không nói gì.” Kiều Cảnh An đem sức nặng toàn thân đều dựa vào trên người Kiều Sâm: “Cô ấy nói tình yêu chính là muốn cùng một người vượt qua cả đời, là như vậy phải không?”

Kiều Sâm cẩn thận thay đổi tư thế ngồi, làm cho Kiều Cảnh An dựa vào càng thêm thoải mái: “Vậy em cảm thấy thế nào?”

Kiều Cảnh An cau mày nói: “Nếu nói như vậy, em muốn cùng ca ca vượt qua cả đời.”

Khóe miệng Kiều Sâm lại xuất hiện: “Cô ta nói rất có đạo lý.” Thì ra nữ sinh này căn bản là không lọt vào mắt Tiểu An, nói như vậy, anh còn muốn cảm tạ cô ta.

Kiều Cảnh An lần nữa rơi vào trầm tư, chẳng lẽ nói, tình cảm của mình đối với ca ca chính là tình yêu?

Một hồi lâu sau, Kiều Cảnh An lại nói: “Chính là ca ca sẽ muốn cùng em sống qua cả đời sao?”

“Chỉ cần Tiểu An muốn cùng anh sống qua cả đời, anh sẽ luôn ở bên em.” Kiều Sâm vươn tay sờ sờ đỉnh đầu Kiều Cảnh An, cho dù em không muốn, anh cũng sẽ giữ em ở lại bên cạnh anh cả đời.

Kiều Cảnh An lại lần nữa nhú mày: “Như vậy ca ca không phải rất ủy khuất sao?”

Kiều Sâm cười: “Sẽ không.”

Kiều Cảnh An lo lắng thật lâu, trịnh trọng nói: “Ca ca nếu không có người nào cùng anh sống qua cả đời, em sẽ lấy anh a.”

“Hửm?” Kiều Sâm khiêu mi: “Em lấy anh?”

Kiều Cảnh An từ trên đùi Kiều Sâm nhảy xuống: “Ca ca, anh yên tâm, kỳ thật em sẽ học cách kiếm tiền, chờ em kiếm được tiền, nếu không có ai muốn anh, em sẽ lấy anh.”

Không ai muốn?

Lấy?

Kiều Sâm đột nhiên cảm giác đầu mình có vấn đề rồi, bằng không nghe lời vũ nhục như thế, khóe miệng của anh sao lại nhin không được cong lên?

.....

63. Chương 63 - Qua Lại

“Phu nhân, Bích Tiêu không mong có thể làm chính thất của công tử, chỉ xin có thể hầu hạ bên cạnh công tử, nô tỳ cũng đã cảm thấy rất mỹ mãn rồi.” Nữ tử áo vàng quỳ xuống trước mặt nữ nhân đầu đầy trâm cài, phía sau nàng là vài nô bộc cao lớn.

Lão phu nhân sắc mặt lạnh lẽo, một cái chén trà nện vào trán nữ tử áo vàng: “Giỏi cho một con tiểu nha đầu, ta lúc trước vốn đã nghi ngờ ngươi sao lại muốn hầu hạ bên cạnh Khanh nhi, thì ra là nổi lên loại tâm tư này, một con tiện nô, lại có ước vọng trèo cao, ngươi nếu không muốn gả cho tên gác cổng Lê Viên, vậy chịu hình phạt loạn côn rồi cút đi đi.”

“Phu nhân, van cầu phu nhân cho nô tỳ ở lại bên cạnh công tử.” Nữ tử áo vàng không ngừng dập đầu, trên trán đã sớm chảy máu, nhưng những người xung quanh đều chỉ lạnh lùng nhìn xem, không ai muốn tiến lên cầu xin.

“Giỏi cho một con tiện tì không biết xấu hổ, ném ra ngoài.” Phu nhân tựa hồ ngay cả liếc nhìn nữ tử áo vàng cũng ngại tâm phiền, cúi đầu lấy khăn tay bằng lụa lau khóe miệng mình.

Nữ tử áo vàng thấy thế, mạnh mẽ đứng dậy, thẳng tắp lao về phía cây cột bên cạnh, chỉ nghe một thanh âm nặng nề vang lên, trên cột trụ màu son tràn ra huyết hoa đỏ sẫm.

Tiếng huyền não, khắc khẩu truyền tới, lúc Đoàn Quân Khanh đi vào sân nhỏ, chứng kiến chính là hình ảnh nha đầu hầu hạ bên cạnh mình gần mười năm ngã trên mặt đất, gò má trắng nõn của nàng đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, thấy cậu tiến đến, liền đứt quãng nói một câu: “Công tử, nô tỳ không muốn rời khỏi công tử.” Sau đó, cặp mắt trong trẻo kia đã không còn mở ra nữa.

Đoàn Quân Khanh nhìn nha hoàn đã không còn hơi thở, nhìn lại nữ nhân đang ngồi ở ghế trên, thanh âm mang theo tức giận: “Mẫu thân, Bích Tiêu là a đầu của con, người có thể nào lại ép nàng đến chỗ chết?!”

“Khanh nhi, con là Đoàn gia Nhị công tử, sao có thể ở cùng loại tiện tì này, con phải nhớ rõ, đám thê thiếp của Đoàn gia nhất định đều phải là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, ngàn vạn không thể là người tì tiện.” Phu nhân mặt không đổi sắc, lạnh lùng liếc mắt nhìn thi thể trên mặt đất, trong mắt không có chút thương cảm nào, ngoại trừ lạnh lùng chính là ngạo mạn, thứ độc hữu (riêng có) của người Đoàn gia chính là sự ngạo mạn gần như lãnh huyết này.

Người của Đoàn gia... người của Đoàn gia...

Công tử, nô tỳ không muốn rời xa công tử.

Kiều Cảnh An từ trong mộng bừng tỉnh, sau khi ngồi dậy mới phát giác trên trán toát mồ hôi lạnh, phía sau lưng cũng đã bị mồ hôi thấm ướt. Từ nhỏ đã từng được nghe qua rất nhiều sự tích của các bậc trưởng bối Đoàn gia, Đoàn gia sinh ra tướng quân trấn quốc, Tể tướng bày mưu tính kế, tài tử danh chấn thiên hạ, đệ nhất mỹ nhân kinh thái tuyệt diễm, còn có nam hậu văn võ song toàn. Đoàn gia từng có rất nhiều người huy hoàng, mỗi người đều có tài năng riêng, nhưng không có một người nào là sống vì mình, bởi vì bọn họ từ đầu đến chân đều thuộc về Đoàn gia, chứ không phải thuộc về chính mình.

Mười bảy tuổi năm đó, tỳ nữ ái mộ mình không muốn gả cho gia nô mà đâm đầu vào cột chết, bên ngoài bắt quả cũng chỉ là một tì tiện không biết xấu hổ trong miệng mẫu thân, nhưng trên thực tế là một đoá hoa đã bị Đoàn gia chôn vùi sinh mệnh, là chính mình đã phụ người đó một mảnh thâm tình.

Cái xác không hồn không hiểu tình cảm như người Đoàn gia, lại có chỗ nào đáng để người khác yêu mến?

Ở trong mắt người Đoàn gia, môn đăng hộ đối với so với bất cứ điều gì cũng đều quan trọng hơn. Còn nhớ vị thúc thúc rời khỏi Đoàn gia đã từng nói với mình, Đoàn gia chính là một phần mộ mai táng nhân tính, người Đoàn gia có được vinh quang mà người trong thiên hạ cực kỳ hâm mộ, nhưng lại không có cái khoái hoạt mà người trong thiên hạ đều có. Luôn chỉ biết quy củ như người Đoàn gia, bắt quả cũng chỉ là cái tượng gỗ đẹp mắt lại tinh xảo, không hơn không kém.

Đầy bụng kinh luân, võ công cao cường, dung mạo tuấn mỹ, phong hoa tuyệt đại, những điều này đều là danh hiệu những người kia phong cho mình, nhưng cuối cùng, mình cũng chỉ là một trong số những tượng gỗ tinh xảo của Đoàn gia mà thôi.

“Tiểu An, em sao vậy, gặp ác mộng sao?” Cho đến khi một thân thể ấm áp tới gần sau lưng, cậu mới quay đầu nhìn lại.

Kiều Sâm bật chiếc đèn bên cạnh đầu giường, thấy Kiêu Cảnh An sắc mặt trắng bệch, vội vàng đem cậu kéo vào trong ngực, phát hiện toàn thân cậu lạnh buốt, ngay cả trong lòng bàn tay cũng là mồ hôi, vội dùng chăn đem cậu bao lấy, vươn tay vỗ vỗ đỉnh đầu của cậu: “Đừng sợ đừng sợ.”

Kiều Cảnh An ngón tay có chút cứng ngắc, thân thể bị bao lại trong chăn dần dần khôi phục tri giác, cậu nhìn ánh mắt lo lắng của người trước mặt, khóe miệng cười cười: “Em không sao, chỉ là một cơn ác mộng thôi.”

Kiều Sâm thấy thân sắc cậu thật sự khó coi, cũng không hỏi là ác mộng gì, ôm lấy Kiêu Cảnh An đã bọc thành nhộng, cách cái chăn nhẹ nhẹ vỗ phía sau lưng Kiêu Cảnh An.

Kiều Cảnh An nhắm mắt lại, sự vỗ về nhẹ nhàng sau lưng khiến cậu dần dần bình ổn tâm tình, ngay cả bối rối cũng từ từ biến mất, ở đây đã không phải là Đoàn gia, mà cậu cũng không còn là Đoàn Quân Khanh, chuyện người Đoàn gia nhất định phải làm được, cậu rốt cuộc không cần phải tuân thủ, không cần phải làm

nữa, cuộc sống của mình bây giờ, là thứ mà người Đoàn gia nghĩ cũng không dám nghĩ, gặp được một người quan tâm mình như thế này, hẳn là vận may của mình a.

Kiều Sâm lại nhẹ nhàng vỗ về Kiều Cảnh An, thấy cậu dựa vào mình tựa hồ đã ngủ, mới nhẹ nhàng đem Kiều Cảnh An đặt sang một bên, những lời mà Kiều Cảnh An đã nói trước khi ngủ làm anh không thể chợp mắt được, trong lòng của anh rất rõ ràng, Kiều Cảnh An căn bản không hiểu rõ những chuyện này, nếu như trước kia anh còn có hoài nghi đối với thân phận Kiều Cảnh An, như vậy hiện tại anh đã có thể xác định.

Người nằm ở bên cạnh, tuyệt đối không phải là đứa em trai bại gia tử trước kia của mình, có lẽ thằng bé đến từ thời đại viễn cổ, cũng có khả năng đến từ một thời không khác, bằng không đêm qua thằng bé sao lại có thể dễ dàng nói ra câu nói kia như thế, hai người đàn ông, còn là anh em ruột, bản thân mình bởi vì yêu mà không để ý. Nhưng người bên cạnh là thật sự không thêm để ý đến, hay là hoàn cảnh cuộc sống bất đồng, khiến thằng bé đối với loại chuyện này cũng không bài xích?

Anh còn nhớ thầy giáo mà mình từng theo học khi ở Mỹ đã nói thế này: chỉ có người phải sống trong bất an, mới có thể luôn bị ác mộng làm giạt mình bồng tỉnh.

Sự bất an này, đến tột cùng là do chính mình gây ra cho Tiểu An, hay là thế giới kia đã lưu lại cho thằng bé? Anh bây giờ mới nhớ lại, trong khoảng thời gian mình cùng Kiều Cảnh An ở chung này, từ đầu đến cuối Tiểu An đều chưa từng thừa nhận là mình mất trí nhớ, lúc trước anh chỉ là nghe theo lời bác sĩ chuẩn đoán bệnh, biết được thằng bé mất trí nhớ thì thật sự thở dài một hơi, đối với Kiều Cảnh An, chán ghét có thừa, xem thường có thừa, càng muốn người này không tồn tại.

Từ đầu đến cuối Tiểu An chưa từng lừa gạt anh, không phải vậy sao?

Cùng cha khác mẹ, mà mẹ Kiều Cảnh An lại là hung thủ gián tiếp hại chết mẹ mình, người lãnh chuyện như anh, trong lòng vẫn còn hận.

Đem người kéo vào trong ngực, để cả hai người cùng nằm trong chăn, Kiều Sâm hôn nhẹ lên trán Kiều Cảnh An, người trong ngực cọ cọ đầu vào lồng ngực anh, động tác vô ý thức này lại làm cho Kiều Sâm giương lên khóe miệng.

Sau đó Kiều Cảnh An ngủ rất an ổn, sáng sớm khi tỉnh lại, cậu vẫn bị Kiều Sâm ôm, bởi vì cửa sổ bị bức màn dày đặc che khuất, nhìn không rõ sắc trời, mà tầm nhìn trong phòng cũng rất tối, cậu vươn tay với lấy điện thoại đầu giường, mở nắp ra, thời gian vẫn còn rất sớm, mới sáu giờ sáng.

Thứ bảy không có tiết, Kiều Cảnh An tựa ở trong ngực Kiều Sâm, đột nhiên không có ý muốn sáng sớm rời giường đi luyện tập, mở to hai mắt nhìn theo trên khe hở của bức màn lọt vào một tia ánh sáng, nhớ tới những chuyện trong giấc mơ đêm qua.

Một lúc lâu sau, Kiều Nhị thiếu gia rút ra được một kết luận, mình rốt cục không bị người khác bức hôn.

“Tiểu An, đang suy nghĩ gì vậy?” Kiều Sâm sớm bị động tác của Kiều Cảnh An làm tỉnh giấc, thấy Kiều Cảnh An cũng không có ý định rời giường, vì vậy mở miệng nói: “Bây giờ còn sớm, ngủ tiếp một lát đi.”

Kiều Cảnh An dụi dụi mắt: “Hôm nay thứ bảy, em không có tiết, cũng không muốn luyện tập buổi sáng.”

“Một ngày không tập cũng không sao.” Quả nhiên cảm giác ôm Tiểu An thật thoải mái, làm một người anh trai mà nói, Kiều Sâm là vô cùng vô trách nhiệm, anh trai nhà người ta đều muốn em mình dậy sớm luyện tập, còn Kiều Sâm, lại còn dụ dỗ ngủ thêm, thật sự là không xứng đáng với chức vụ.

Kiều Cảnh An không hề động dậy, một lát sau mới nói: “Ca, em vừa rồi đã cẩn thận suy nghĩ, phát hiện khả năng kiếm tiền không mình không thể bằng anh được, em nuôi anh thế nào đây?”

Kiều Sâm:??????

.....

64. Chương 64 - Chú Ý Cùng Kinh Hoảng

[EA] là tạp chí lớn nhất Châu Á, trong tạp chí này có người đẹp, món ăn ngon, thời trang, cùng những chuyện hay ho linh tinh khác, lời cuốn rất đông các độc giả nữ, tuy giá mỗi quyển tạp chí không thấp, nhưng mỗi lần xuất bản cũng chưa bao giờ có tình trạng tồn đọng, còn tình trạng như phải in bổ sung và hiệu đính thêm lượng bản in thì lại thường xuyên phát sinh.

Nhưng lúc này đây, sau khi [EA] phát hành, đã tạo nên một cơn sốt lớn, nguyên nhân của nó không phải bởi vì có thông tin về đời sống riêng tư của một vị danh nhân nào đó, cũng không phải bởi vì có nhãn hiệu nào mới ra, mà là bởi vì trên trang màu có in một bộ tranh thủy mặc cùng với một bức tranh chữ, một vị đại sư quốc họa nổi tiếng thậm chí còn nói: những tranh chữ này là kỳ tích.

Mọi người đều biết, Thiên triều mấy năm gần đây đã bắt đầu chú ý tới truyền thống văn hóa, trên thế giới cũng vô cùng tôn sùng thư pháp cùng tranh thủy mặc, nhưng người bây giờ bắt chước không giống như xưa, cũng không có thần vận như những danh nhân thời cổ, không phải trình độ không giỏi, chỉ là không có cái cảm giác đó, giống như một người sếp, cho dù được làm tinh xảo, nhưng nó vẫn thiếu đi sinh khí.

Chính là lần này tạp chí [EA] đăng tới hai bức tác phẩm này, lại có sự an bình cùng xưa cũ mà xã hội hiện đại không có, do kích cỡ trang giấy, thác ấn của chủ nhân tác phẩm cũng không rõ ràng, bất quá phần lớn mọi người đều suy đoán, người có thể làm ra hai thiên tác này, nhất định là một lão nhân đã qua tuổi thất tuần, bằng không làm sao có phần thanh thần cùng an bình này.

Lâm Thiển đã sớm dự liệu được, sau khi tạp chí phát hành, sẽ có người chú ý đến tranh chữ, chính là cô không ngờ rằng tiếng vang lại lớn như vậy, lúc nhận được điện thoại của phòng phát hành, Lâm Thiển ngây ngẩn cả người, trong vòng nửa ngày ngẩn ngẩn như vậy, tạp chí đã bán hết toàn bộ, tuần san của [EA], tuy lượng tiêu thụ tốt, nhưng cũng chưa bao giờ đắt hàng đến mức này, trong nháy mắt Lâm Thiển biết rõ, Kiều Cảnh An chỉ sợ lại một lần nữa bị giới truyền thông chú ý.

Những người yêu thích truyền thống văn hóa bắt đầu nghe ngóng khắp nơi xem chủ nhân của hai bức tác phẩm kia là ai, đến cuối cùng, hai bức tác phẩm này đã bị xào thành giá trên trời.

Mọi người đem việc này bàn tán đến vô cùng nóng, nhưng Kiều Cảnh An còn không biết, cuối tuần cậu rảnh rồi trong nhà, hiện giờ đang nhận đồ ăn từ tay Vương quản gia chuẩn bị đưa cơm cho Kiều Sâm, Vương quản gia còn đặt tên cho món này là món ‘tình thân’.

Nhìn Kiều Cảnh An ngồi vào xe, Vương quản gia mới cười mị mị vào phòng, sáng nay Nhị thiếu gia bởi vì muốn viết luận văn nên không cùng thiếu gia tới công ty, trên mặt thiếu gia đã tràn đầy uể oải, hiện tại Nhị thiếu gia đi đưa cơm trưa cho thiếu gia, thiếu gia hẳn là sẽ thỏa mãn a.

Nghĩ vậy, Vương quản gia thở dài, làm một quản gia đã khó, làm một quản gia tốt càng khó hơn, làm một quản gia quan tâm tới tâm tình của chủ nhân lại khó càng thêm khó.

...

Kiều Cảnh An đem hộp cơm giữ nhiệt ôm vào trong ngực, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên mở miệng nói: “Lái xe thúc thúc, những chiếc xe này phóng nhanh như vậy, sẽ không đụng phải nhau chứ?” Kieep trước ở chỗ cậu ngay cả xe ngựa cũng có trường hợp va phải nhau, xảy ra tai nạn.

“Nhị thiếu gia, cậu yên tâm, tôi đã lái xe hơn mười năm, chưa bao giờ xảy ra vấn đề...” Lời của tài xế còn chưa nói hết, chợt cảm thấy phía sau xe đột nhiên chấn động, một lực lớn đẩy tới khiến đầu tài xế va vào kính phòng hộ phía trước, hần miễn cưỡng duy trì chút thanh tỉnh cuối cùng giảm phanh, trước khi ngắt đi có chút bất đắc dĩ nghĩ, chính là phải cam đoan không gặp phải xe người khác xảy ra vấn đề.

...

Trầm Tuấn một bên thu văn kiện, một bên dùng ánh mắt dò xét Kiều Sâm tinh thần có chút không tập trung, hôm nay Kiều Nhị thiếu gia lại không theo tổng tài đến, thật sự là làm cho người ta ngoài ý muốn, hiện tại đã tới giữa trưa, tổng tài chẳng lẽ là đang đợi Nhị thiếu gia?

Kiều Sâm không còn tâm tình xem văn kiện, đặt bút xuống, giơ cổ tay lên nhìn thời gian, đã 12:30, Vương quản gia vừa mới gọi điện thoại nói hơn mười một giờ Tiểu An đã ra khỏi cửa, đi xe không quá nửa tiếng

đồng hồ hôm nay sao lại tốn nhiều thời gian như vậy, chẳng lẽ là kẹt xe?

Vừa lúc đó, điện thoại trong văn phòng vang lên, Trầm Tuấn liếc mắt nhìn Kiều Sâm tâm tình rõ ràng không tốt, rất là tự giác thay anh tiếp điện thoại.

“Chuyện gì?” Kiều Sâm thấy Trầm Tuấn sau khi tiếp điện thoại, một mực không nói gì, nghi hoặc nhìn về phía Trầm Tuấn.

“Tổng tài, Nhị thiếu gia xảy ra tai nạn xe cộ...”

“Cái gì?” Kiều Sâm sắc mặt đại biến, từ trên ghế đứng lên, cái ghế sau lưng ‘rầm’ một tiếng đổ xuống mặt đất, Kiều Sâm cũng bất chấp sự sống chết của cái ghế, cầm lấy áo khoác liền vội vàng lao ra khỏi văn phòng.

Trầm Tuấn cứng họng nhìn cánh cửa còn không kịp đóng lại, phun ra phía sau mấy câu: “Là sự cố bình thường tông vào đuôi xe, không có người thương vong...” Tổng tài, sự bình tĩnh tỉnh táo của anh đi đâu hết rồi, còn có, anh vội vàng như vậy chạy đi, đã biết phải đến đâu tìm Nhị thiếu gia chưa?

Làm trợ lý tổng tài xứng chức, Trầm Tuấn sau khi kịp phản ứng, lập tức bấm số của Kiều Sâm, nghe đầu điện thoại bên kia truyền đến thanh âm xe hơi khởi động, lập tức đem địa chỉ nói rõ ràng, cho đến khi trong điện thoại truyền đến tiếng cúp máy sau, mới thở dài một hơi. Mấy tháng trước, Nhị thiếu gia bị người ta đánh thiếu chút nữa bán thân bắt toại vào bệnh viện, cũng không có thấy tổng tài nhả nửa cái lông mày, bây giờ lại khấn trương thành cái dạng này, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là vận mệnh?

...

Kiều Cảnh An đứng ở bên đường, hơn mười chiếc xe biến thành một hàng dài nối tiếp nhau(đâm nhau theo kiểu dây chuyền), cậu nghiêng đầu nhìn về phía tài xế đang lau trán: “Lái xe thúc thúc, thúc không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Tài xế liếc mắt nhìn hiện trường, nhú nhú mày: “Con đường này cũng không phải đường cái, sao lại phát sinh sự cố tông vào đuôi xe nghiêm trọng như vậy.” Hần lờ này vừa nói ra, liền thấy hai nhân viên y tế vội vã khiêng một người bệnh còn đang đổ máu đi qua trước mặt hắn.

Kiều Cảnh An chứng kiến cảnh máu tươi này ngược lại cũng không có biểu tình không khỏe, cậu ôm hộp cơm, nhìn chiếc ô tô đã biến hình, lòng còn sợ hãi nghĩ, nếu bị xe trực tiếp đụng phải, dù cho chính mình có võ công cái thế, cũng trốn không thoát vận rủi a.

...

Kiều Sâm mở kênh radio giao thông nghe thông báo về hiện trường vụ tông đuôi xe liên hoàn, lúc nghe tới phát hiện có người bị thương, lông mày bất giác nhăn lại, không phải mới vừa nói không có người thương vong sao, hiện tại như thế nào lại xuất hiện người bị thương?

Càng nghĩ càng lo lắng, Kiều Sâm giẫm chân ga, lúc đi tới hiện trường tai nạn xe cộ, vừa liếc liền thấy thiếu niên tuổi teen đứng ở một bên tay ôm cơm hộp, lúc này anh mới chính thức thở phào một hơi, may mắn không có xảy ra chuyện gì.

Kiều Cảnh An đứng lâu làm chân hơi mỏi, đá đá chân, nghiêng đầu nhìn liền thấy Kiều Sâm từ một chiếc xe cao cấp tiến đến, thẳng tắp đi về phía cậu.

“Ca.” Kiều Cảnh An vẫy vẫy tay với Kiều Sâm, không có một chút cảm giác kinh hoàng nào với tai nạn vừa mới xảy ra.

“Tiểu An, em có sao không?” Kiều Sâm từ trên xuống dưới nhìn khắp vài lần, cuối cùng xác định Kiều Cảnh An xác thực không có chuyện gì, mới vuốt vuốt đỉnh đầu Kiều Cảnh An: “Đừng đứng ở chỗ này, theo anh trở lại công ty, chuyện ở đây giao cho tài xế xử lý là được rồi.”

Tài xế nghe vậy vội nói: “Tổng tài yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt.” Kỳ thật người có việc chính là tôi a, tổng tài. Tài xế nhìn theo Kiều Sâm đem Kiều Cảnh An mang đi, đơn giản ngồi chồm hổm xuống phố, chờ cảnh sát giao thông đến giải quyết.

...

Kiều Sâm liếc mắt nhìn người ngồi ở bên cạnh mình, trong lòng bàn tay lúc này vẫn còn mồ hôi lạnh, thu hồi ánh mắt nhìn đường phía trước, chỉ là khung hoàng trong mắt vẫn có một tia chưa có tán đi, anh sợ hãi nếu có một ngày Kiều Cảnh An đột nhiên biến mất, có lẽ mình sẽ phát điên.

“Ca, buổi trưa hôm nay có sườn chua ngọt, còn có tôm bóc vỏ tẩm bột, trước khi ra cửa em đã nếm qua, hương vị rất không tồi.” Kiều Cảnh An ôm hộp cơm, có chút mệt mỏi nói: “Em đói bụng.”

Kiều Sâm lái xe với tốc độ rất chậm, cứ một lúc lại nhìn kính chiếu hậu vài lần, mỗi lần đều quan sát xem có cái xe nào tiến quá gần sau xe mình hay không, nghe được lời nói của Kiều Cảnh An, trên mặt hiện ra vui vẻ: “Em chưa ăn cơm sao?”

Kiều Cảnh An lắc đầu: “Một mình anh ăn chắc sẽ rất buồn, nên em đem phần của mình cũng mang đến, cùng ăn với anh.”

Kiều Sâm hiểu ra, khó trách lại dùng một cái hộp cơm lớn như vậy.

Xe gặp đèn đỏ, Kiều Sâm dừng xe lại, trong lòng lại nhin không được nghĩ, nếu có một ngày người bên cạnh lại biến thành Kiều Cảnh An như trong quá khứ, anh phải làm sao bây giờ?

.....

65. Chương 65 - Tôi Đứng Về Phía Cậu

Sau khi trải qua vụ tai nạn xe, Kiều Sâm liền gọi người đem một chiếc xe có tính chống va đập cao đến Kiều gia, hơn nữa còn hỗ trợ giảm xóc trong trường hợp bị tông vào đuôi xe, tăng khả năng phản ứng với các loại sự cố phát sinh đột ngột, ngay cả cửa sổ xe cũng đổi thành kính chống đạn, lý do là: nếu chẳng may xe lái vào trong ngõ nhỏ nào đó, có người nào đó vứt mấy thứ rác rưởi ra thì làm sao bây giờ?

Chiếc xe bị người ta thay đổi trong suốt một đêm, vì vậy vào buổi sáng hôm sau lúc Kiều Cảnh An chuẩn bị đến trường, phát hiện cái xe mình ngồi đã đổi thành một cái khác, ngay cả ghế tựa cũng thoải mái hơn nhiều, Kiều Cảnh An tràn đầy cảm xúc, khó trách thế gian mọi người đều có mối nói cũ, quả là có đạo lý.

Đến trường học, vừa mới xuống xe, chợt nghe bốn phía không ngừng vang lên âm thanh ‘tách tách’, Kiều Cảnh An chỉ kịp nháy mắt, đã thấy một đám người xông tới, Kiều Cảnh An nhìn những nữ phóng viên kia mang giày cao gót gạt đẩy một người đàn ông cao to ra, không khỏi kéo ra khoe miệng, cắn cốt tốt như vậy không đi tập võ công thật sự là lãng phí.

Bị đám người bên ngoài gạt ra chính là bảo vệ của trường học, bình thường trước mặt các sinh viên biểu hiện ra thân khí vô vùng uy hiếp, giờ phút này chen chúc cũng không chen chúc vào được, Kiều Cảnh An trong nháy mắt bị một đám phóng viên bao vây lại, ánh đèn chớp nháy liên hồi cơ hồ chọc mù mắt của cậu, bốn phía la hét ầm ĩ một mảnh, chỉ nghe được loáng thoáng cái chữ gì đó, bức tranh gì đó.

Tài xế cũng đã theo Kiều gia nhiều năm, nhìn thấy cảnh này, bước lên phía trước đem Kiều Cảnh An bảo vệ ở phía sau, lớn tiếng nói: “Xin mọi người nhường đường một chút, nơi này là trường học, Nhị thiếu gia còn phải đi học, xin mọi người đừng cản đường.”

Nếu như lúc này tuân theo quy củ, không nói một lời vậy không phải là phóng viên, vì vậy lời của tài xế bị phóng viên thẳng thừng xem nhẹ, đều chỉ chăm chăm giữ micro gần tên của các đài truyền hình chen chúc giờ lên trước mặt Kiều Cảnh An.

Bảo vệ đứng một bên thấy thế không ổn, vội vàng gọi điện thoại gọi bảo an ở bộ phận khác tới, sinh viên bị vây quanh là ai bọn họ đều biết, nếu thật trong trường học xảy ra chuyện gì, đừng nói mấy bảo vệ nhỏ như bọn họ, ngay cả trường học cũng sẽ chịu phiền toái không nhỏ.

Mắt thấy phóng viên càng ngày càng nhiều, Kiều Cảnh An lông mày dần nhíu lại, vươn tay ra giữa đẩy một phóng viên ra, người ở bên ngoài nhìn vào, bất quá chỉ thấy là nhẹ nhàng đẩy mà thôi, nhưng phóng viên bị đẩy lại kinh hãi cảm nhận rõ lực đạo.

Lúc này, bảo vệ cũng chen chúc tiến đến, thật vất vả giúp Kiều Cảnh An rời khỏi bãi đỗ xe, vội vội vàng vàng liền vào trường học, những phóng viên này tuy muốn chạy tin tức, nhưng cũng không phải người thiếu kiến thức pháp luật, lúc này xông vào trường học, bọn họ tiếp theo chắc chắn sẽ phải nói chuyện với cảnh sát.

Tin tức về Kiều Nhị thiếu gia không ít, trước kia là chưa từng có tin đồn hay, bây giờ là chưa từng có lời đồn xấu, Tôn Ngộ Không bị lời chú vòng kim cô khống chế cũng không có biến hóa lớn như vậy. Nhưng nghĩ đến những tranh chữ được mấy XX gia tán thưởng kia, các phóng viên đều cảm khái, người này chính là không giống với người bình thường, con cháu nhà giàu lại biết lễ nghĩa, am hiểu nhiều thứ, nhìn bại gia tử này mà xem, ngoại trừ vì nước tranh quang, còn vẽ được một bức tranh tuyệt mỹ, viết được một bản thư pháp nghệ thuật.

Điều này làm cho những người phải dãi nắng dầm mưa kiếm từng đồng tiền bát gạo như bọn họ làm sao chịu nổi?

...

Kiều Sâm sau khi nhận được điện thoại của tài xế, nhúu chặt lông mày, thật lâu mới lại thở dài, tranh chữ của Kiều Cảnh An như thế nào, anh so với những phóng viên kia rõ ràng hơn nhiều, anh ích kỷ muốn đem Kiều Cảnh An giấu đi, đem cậu trở thành một đứa trẻ để có thể cả đời nuôi dưỡng, chính là trong lòng của anh cũng hiểu được, Kiều Cảnh An cũng không phải một người bình thường cái gì cũng không hiểu. Ngày thường nhìn có chút ngây thơ, nhưng xử lý mọi chuyện lại chưa bao giờ xảy ra sai sót, những điều này Kiều Cảnh An thật sự kia làm không được.

...

Kiều Cảnh An sau khi tới phòng học, phát hiện ánh mắt các bạn học nhìn cậu đột nhiên mang theo cảm giác giống với một số người ở kiếp trước từng nhìn mình: ghen ghét, hâm mộ, sùng bái. Cậu có chút khó hiểu nhìn về phía Lâm Thư ý đồ muốn hắn giải đáp, cậu gần đây hình như không có làm ra chuyện gì mà.

Lâm Thư vậy vậy, chờ Kiều Cảnh An sau khi đến ngồi bên cạnh hắn, mới từ dưới bàn rút ra một quyển tạp chí, lật ra vài tờ, sau đó lười biếng nói: “Chúc mừng cậu, cậu lại nổi tiếng.”

Kiều Cảnh An xem hết những tin tức này, đã hết một nửa tiết học, cậu khép lại trang cuối cùng, giận dữ nói: “Bức họa này có bao nhiêu chỗ còn chưa được, còn có cái chữ này rõ ràng lực đạo không đủ, sao có thể tính là tác phẩm tốt được chứ?”

Lâm Thư trừng mắt lên: “Cậu phải tin, chỉ như vậy đối với rất nhiều người mà nói, đã là thứ tốt.” Bởi vì học kinh tế cũng có chút quan hệ với văn hóa, cho nên khoa kinh tế bọn họ cũng có môn thư pháp, đáng tiếc đối với sinh viên bây giờ mà nói, có thể không đem chữ thư pháp viết thành hình con giun đã là vô cùng không dễ dàng.

“Cậu có biết chữ cùng tranh của cậu đã được định giá lên gần trăm vạn rồi hay không?” Lâm Thư thấy Kiều Cảnh An không nói lời nào, tiếp tục nói: “Nếu mời một người quản lý tốt những chuyện này cho cậu, từ nay về sau cho dù cậu không cần tiền của Kiều Sâm, cũng sẽ là một triệu phú.”

Kiều Cảnh An vừa nghe lời này, mắt sáng rực lên: “Có thể có nhiều tiền hơn anh tôi sao?”

Lâm Thư liếc mắt khinh thường: “Trời còn sớm, muốn nằm mơ thì chờ đến tối đi.” Tài sản Kiều gia có bao nhiêu, chỉ sợ tính ra không hết, Kiều Cảnh An đời này là đừng nghĩ đến chuyện vượt qua được Kiều Sâm, bất quá Kiều Cảnh An sao đột nhiên lại muốn đuổi kịp thậm chí vượt qua Kiều Sâm, chắc không phải hai huynh đệ giận đối nhau gì đấy chứ? Cái này thật có chút phiền toái, hành động của Lâm Tông càng lúc càng lớn, thân thể ông nội đã không còn trụ được bao lâu, nếu như hắn lại bỏ lỡ sự hỗ trợ của Kiều gia, Lâm gia sau này sẽ thật sự không có chỗ cho hắn nói chuyện.

“Xem ra sau này vẫn còn cần ca ca nuôi tôi.” Kiều Cảnh An gục đầu xuống, giống như một con chó nhỏ mất đi sức sống, làm cho Lâm Thư nhìn thấy liền kéo ra khóe miệng: “Cậu nếu muốn vượt qua Kiều Sâm, trừ phi hiện tại cậu đi làm người phụ trách Kiều thị.”

Kiều Cảnh An nghe vậy lắc đầu: “Kiều thị là của ca ca.” Cậu vốn không phải Kiều Cảnh An, bây giờ đã chiếm được quá nhiều thứ của Kiều Cảnh An, làm sao có thể nhúng tay vào chuyện Kiều gia nữa, huống

chi kiếp trước những chuyện phức tạp này đã khiến cậu chịu đủ rồi, kiếp này coi như là cậu may mắn nhất được, nên cũng muốn thoải mái mà sống cả đời.

Lâm Thư nghe được Kiều Cảnh An khẳng định như vậy, mới giật mình cười nói: “Dù sao huynh đệ các cậu cảm tình tốt như vậy, tiền của ai không phải đều giống nhau sao.”

Kiều Cảnh An thấy Lâm Thư tuy cười, trong mắt lại mang theo lạnh lùng, liếc mắt lên thầy giáo đang trên bục giảng, lật ra cuốn ‘Nhất Hiệt Thư’ sau mới nói: “Tôi sẽ giúp cậu.”

“Cái gì?” Lâm Thư bỗng đứng ngây ngẩn đầu nhìn về phía Kiều Cảnh An.

Kiều Cảnh An trên mặt vẫn mang theo mỉm cười như bình thường: “Lâm gia, tôi giúp cậu.” Cậu không phải không hiểu, chỉ là có chút sự tình không cần thiết nhúng tay vào, thế nhưng cậu lại là một người ngoài mặt công bằng, bên trong thì thiên vị. Cậu Lâm Thư này tuy biểu hiện bình thường không được tự nhiên, nhưng đối với mình là thật sự tốt, vừa rồi mình muốn biết chuyện gì xảy ra, hắn liền đưa quyển tạp chí ra, con trai đâu có mấy người lại mang mấy tờ tạp chí kiểu này (EA là tạp chí phụ nữ), chắc Lâm Thư đã lo lắng nghĩ đến mình nhất định sẽ không hiểu đã phát sinh chuyện gì, cho nên sớm chuẩn bị những thứ này.

Tuy không được tự nhiên lại ngạo mạn, nhưng là một người đáng để kết giao, chỉ cần không quá chú ý đến thái độ của hắn.

“Vì cái gì?” Lâm Thư thật không ngờ Kiều Cảnh An nói ra lời này một cách chắc chắn như vậy, hắn không tin Kiều Cảnh An không hiểu những lời này, chính là đại biểu cho lời của Kiều Sâm.

“Bởi vì tôi đứng về phía cậu.” Kiều Cảnh An thần nhiên nói: “Cho nên tôi muốn giúp cậu.”

Lâm Thư sửng sốt một chút, mới không được tự nhiên phiết miệng: “Cậu là ai chứ?” Chỉ là khoe miệng bắt giác nhếch lên.

Ngồi ở một bên, Xà Khương kéo ra khoe miệng, Lâm Đại Thiểu gia, cậu lại vênh mặt che dấu gượng gạo. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Cảnh An, bất quá thật không ngờ Kiều Cảnh An lại nói ra loại lời này trực tiếp như vậy, rõ ràng không nhậm chức trong Kiều thị, nhưng sao vẫn khiến hắn có một loại cảm giác lời nói của cậu ta rất có quyền lực?

Kiều Cảnh An người này, mặc dù nói chuyện hay dễ chọc giận người khác, nhưng đích xác đáng để người ta trả giá bằng tình hữu nghị.

Thân phận của bọn hắn khó mà có được người dùng tình hữu nghị đơn thuần để đối đãi, nhưng chỉ cần có, bọn hắn sẽ cực kỳ trân quý cả đời.

.....

66. Chương 66 - Tín Nhiệm

“Em trai bảo bối của cậu nổi tiếng rồi.” Quan Kì giơ một cuốn tạp chí lên, trong thanh âm nghe không ra có hàm ý gì đặc biệt: “Tạp chí đăng những thứ này sớm nhất chính là [EA]”

Trong phòng trà rất yên tĩnh, Kiều Sâm liếc mắt nhìn mấy người bạn tốt, không nói gì, đối với bọn họ mà nói, loại phương thức nổi tiếng này không tính là gì, bọn họ không phải nghệ sĩ, cũng không muốn trở thành chủ đề cho người khác bàn tán, ý tứ trong lời nói của Quan Kì anh hiểu, Lâm Thiển là chủ biên của [EA], ngọn nguồn của sự việc này là bắt đầu từ Lâm Thiển.

“Không nghĩ tiểu tử kia còn biết làm những trò này.” Trác Khê nhẹ nhàng đặt cái chén xuống: “Nếu nó không phải là em trai cậu, tôi còn hoài nghi nó là thế gia công tử từ cổ đại tới.”

Kiều Sâm tay cầm chén trà có chút khựng lại, gương mặt nhìn về phía Trác Khê: “Linh kiện trong đầu cậu cần phải đem đi sửa rồi.”

Trác Khê trừng mắt: “Đầu óc tôi vẫn còn tốt lắm.”

“Ừm, thế chắc là để sai vị trí.” Kiều Sâm vừa chậm rãi nhấp một ngụm trà, vừa nhìn bộ dáng Trác Khê uống trà, không khỏi cảm khái, vẫn là bộ dáng Tiểu An nhà mình uống trà đẹp hơn.

“Kiều Sâm, tôi sao lại có cảm giác là cậu đang công kích tôi?” Trác Khê nhú mày.

Kiều Sâm nhướn mày: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

Lông mày Trác Khê trầm tĩnh lại.

“Không phải cảm giác, tôi vốn là đang công kích cậu.” Đặt chén trà xuống, Kiều Sâm không hài lòng nghĩ, uống không ngon như trà Tiểu An pha.

Trác Khê cả giận nói: “Tôi phát hiện cậu sau khi ở cùng Kiều Cảnh An tiểu tử kia, miệng càng ngày càng độc?”

Kiều Sâm liếc mắt nhìn hân: “Cám ơn đã khích lệ, tôi sẽ chuyển lời khen của cậu tới Tiểu An.”

“Cậu đi chết đi!” Trác Khê đặt chén trà xuống, quyết định không đấu vô mồm với tên tiểu tử chỉ cần liên quan đến em trai là chẳng phân biệt được tốt xấu này nữa.

Người từ trước đến nay không nói nhiều lắm như Cố Tuần ngược lại như có điều suy nghĩ liếc nhìn Kiều Sâm, hớp nhẹ một ngụm trà thơm, xem nào nhiệt cũng là một loại tiêu khiển.

“Trái lại tôi thấy Tiểu An nhà cậu rất đáng yêu.” Vệ Kỳ cười rót trà cho Quan Kỳ ngồi ở bên cạnh mình: “Nếu tôi có một đứa em trai như vậy sợ cũng sẽ giống Kiều Sâm đem ra che chở.”

Nghe nói như thế, Kiều Sâm cười cười, hiển nhiên đối với chuyện người khác khen em trai mình là vô cùng vừa lòng.

“Đúng rồi, tôi nghe nói hôm nay phóng viên chạy tới trường em trai cậu?” Buông ấm trà, Vệ Kỳ đột nhiên thay đổi chủ đề: “Không biết có thể gây ra phiền toái gì hay không?”

“Trong trường học được an bài khá tốt.” Kiều Sâm nhú lông mày: “Bất quá, tôi chuẩn bị để Tiểu An ở nhà một thời gian ngắn.” Nếu lỡ thật sự xảy ra chuyện gì... anh nghĩ cũng không dám nghĩ.

Quan Kỳ nhú nhú mày: “Kiều Sâm, Tiểu An đã không còn là trẻ con, có một số việc phải cho cậu bé học cách tự mình xử lý, hướng chỉ Tiểu An cũng không phải một đứa trẻ cái gì cũng không hiểu, nó rất thông minh.” Cô đã sớm cảm thấy, Kiều Sâm đối với Kiều Cảnh An vô cùng yêu thương, gần như là một loại cưng chiều, cái này cùng Kiều Sâm bình thường quá khác biệt, khiến cho cô có loại cảm giác quái dị nói không nên lời.

“Tiểu An thông minh tài hoa xuất chúng, và chuyện tôi muốn bảo vệ thằng bé thì có gì xung đột chứ?!” Kiều Sâm thanh âm có chút đề cao, tựa hồ dẫn theo chút ít cảm xúc nôn nóng: “Tôi chỉ biết rõ, tôi là người quan trọng nhất của Tiểu An, Tiểu An cũng là người quan trọng nhất của tôi, tôi muốn bảo vệ thằng bé cho tốt, không thể để cho nó bị thương tổn.”

Kiều Sâm nôn nóng làm cho mấy người cảm thấy ngoài ý muốn, phản ứng này của Kiều Sâm, giống như một người nổi lên độc chiếm dục đối với bảo bối, chính là, loại độc chiếm dục này, là anh trai đối với em trai sao?

Cố Tuần nhẹ nhàng dùng ngón trỏ vuốt qua miệng chén, trong mắt lại mang theo một tia kinh ngạc không kịp che dấu, hân và Kiều Sâm đã làm bạn nhiều năm, Kiều Sâm là hạng người gì, hân đương nhiên hiểu, một người không dễ dàng trả giá cảm tình như vậy, như thế nào lại...

Quan Kỳ không ngờ rằng Kiều Sâm sẽ có phản ứng như vậy, giật mình nói: “Cậu bảo vệ thằng bé như vậy, thằng bé vĩnh viễn không thể phát triển, không thể tự lập.”

“Tiểu An nếu không thể tự lập, tôi nuôi thằng bé, Tiểu An nếu không phát triển, tôi sẽ che chở thằng bé.” Kiều Sâm tâm tình trấn định xuống, nhưng lại nói ra những lời không được tính táo cho lắm: “Tiểu An là người quan trọng nhất của Kiều Sâm tôi, thằng bé muốn thế nào cũng có thể.”

“Sâm, thằng bé là em trai của cậu, không phải sủng vật của cậu.” Quan Kì không thể hiểu được Kiều Sâm tại sao lại có thể có loại ý nghĩ này: “Cậu một ngày nào đó sẽ có cuộc sống riêng của mình, đến lúc đó, thằng bé phải làm sao bây giờ?”

Kiều Sâm nhìn về phía Quan Kì, trong mắt có thứ cảm xúc mà Quan Kì không rõ: “Sẽ không.”

Quan Kì không biết Kiều Sâm là nói sẽ không đem Kiều Cảnh An trở thành sủng vật, hay là sẽ không rời khỏi Kiều Cảnh An, nhưng lại thoáng có loại bất an nói không nên lời, bởi vì sự quan tâm của Kiều Sâm đối với Kiều Cảnh An đã vượt quá một bậc, nhưng cô lại không dám tiếp tục nghĩ sâu hơn.

“Xem ra Kiều Sâm thật là một người anh trai tốt.” Nãy giờ không nói gì, Cố Tuần đột nhiên mở miệng: “Tiểu Kì, cậu không có em trai, sao có thể biết người làm anh trai nghĩ gì, huynh trưởng như cha, cưng chiều em trai nhà mình không phải rất bình thường sao?”

Bình thường cái x, Trác Khê hừ hừ trong lòng, những đứa trẻ lớn lên trong loại hoàn cảnh gia đình này như bọn họ, huynh đệ tranh đến đấu đi mới là bình thường, Kiều Sâm cùng em trai của hắn mặc kệ thấy thế nào, cũng không có một chỗ nào là bình thường a.

Vệ Kì không nói gì, chỉ là lại tiếp tục theo thứ tự rót trà cho mấy người đang ngồi.

Thấy cái dạng này của Kiều Sâm, Quan Kì cũng không tiếp tục đề tài này nữa, vòng vo qua vài chủ đề khác.

Ba tiếng qua đi, Kiều Sâm cầm lấy áo khoác đứng lên nói: “Chiều nay Tiểu An chỉ có một tiết, bên ngoài nhiều phóng viên như vậy, tôi có chút lo lắng, tôi đi đón thằng bé về nhà.”

Trác Khê kéo ra khoe miệng: “Tôi nghĩ một mình cậu khó có thể đấu lại những phóng viên đó?”

Kiều Sâm mỉm cười: “Không, tôi đã gọi mười vệ sĩ đến trường học trước rồi.”

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng Kiều Sâm, Trác Khê không dám tin gầm nhẹ: “Loại hành vi của nhà giàu mới nổi như mời mười vệ sĩ hộ tống phía sau này mà Kiều Sâm cũng làm được, hắn điên rồi sao, cho rằng đây là phim thần tượng về mấy đứa con nhà giàu không có đầu óc?”

Vệ Kì uống một ngụm trà, chậm rãi mở miệng: “Bản thân tôi cảm thấy, trọng điểm là ở chỗ Kiều Sâm lại đem thời khoá biểu của Kiều Cảnh An nhớ rõ được như vậy, thật sự là khó có thể tin.”

Cố Tuần cũng gật đầu theo: “Thật là khó tin.”

Quan Kì nhíu mày, vì cái gì trong lòng cô vẫn có loại cảm giác quái dị không nói nên lời? Cho dù là làm cha mẹ, cũng sẽ không giống như Kiều Sâm bây giờ a?

...

Kiều Cảnh An vừa mới đi ra khỏi khu nhà học, liền thấy mấy phóng viên chạy tới, cậu nhìn bốn phía, những phóng viên này đến tốt cùng là vào bằng cách nào vậy?

“Nhị thiếu gia, người ta nói thi họa của cậu ít nhất trị giá trăm vạn, đối với điều này cậu có ý kiến gì không?”

“Nhị thiếu gia, thư pháp gia nổi tiếng Vương giáo sư nói thư pháp của cậu đứng trên ông ấy, cậu thấy thế nào?”

“Nhị thiếu gia, nghe nói người đăng tấm ảnh chụp thi họa của cậu là chủ biên tạp chí [EA], có lời đồn nói cô ấy là bạn gái cũ của Kiều tổng tài, Nhị thiếu gia tiếp nhận phỏng vấn của cô ấy, có phải là chứng minh cô ấy cùng Kiều tổng tài có thể nối lại tình cũ?”

“Xin mọi người yên tĩnh một chút.” Kiều Cảnh An lo lắng mình nếu cứ đi như vậy, những phóng viên này sẽ có thể chen chúc làm bị thương những bạn học trong trường, không thể không mở miệng nói: “Về chuyện thi họa, tôi chỉ có thể nói, thi họa là sở thích của tôi, về phần giá trị bao nhiêu, đây không phải do tôi tính, mà là do người khác nói.”

“Như vậy... Nhị thiếu gia, cậu có ý kiến gì đối với đánh giá mà những bậc thầy về thư pháp và quốc họa đối với cậu?”

“Tôi rất cảm tạ sự đề cao của họ đối với tôi, họ đều là các tiền bối mà tôi ngưỡng mộ, có thể được họ khích lệ, là vinh hạnh của tôi.” Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn đám phóng viên càng ngày càng nhiều, nụ cười trên mặt không thay đổi, chỉ là nắm chặt điện thoại trong túi quần, nếu như cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng sẽ mãi không dứt, chỉ có thể chờ ca ca đến giải cứu mình.

Về phần tại sao chắc chắn Kiều Sâm nhất định sẽ đến, Kiều Cảnh An hoàn toàn không suy nghĩ vấn đề này.

“Như vậy quan hệ của Kiều tổng cùng chủ biên tạp chí [EA]...”

“Tôi nghĩ chắc là anh hiểu lầm.” Kiều Cảnh An trong cười kèm theo chút ít sắc bén: “Lâm Thiển là bạn của tôi, tiếp nhận phỏng vấn của cô ấy cũng là bởi vì quan hệ cá nhân của hai người chúng tôi, không có liên quan tới người khác.” Nếu chính mình đã hạ quyết tâm lấy ca ca, sao có thể làm anh ấy bị dính phải những tin đồn có quan hệ với người khác.

Phóng viên hỏi câu đó chứng kiến ánh mắt này của Kiều Cảnh An, sợ tới mức trong đầu ‘oanh’ một tiếng, phía sau định hỏi cái gì rồi cuộc nghĩ không ra, ánh mắt này của Kiều Nhị thiếu gia, như thế nào khi nhìn lại thấy lạnh người như vậy?

“Nói như vậy, chuyện Kiều tổng tài cùng vị chủ biên này nổi lại tình cũ không phải là sự thật?” Phóng viên đứng ở góc khác cũng không chú ý tới ánh mắt Kiều Cảnh An, vì vậy tiếp nhận câu chuyện tiếp tục hỏi: “Như vậy Nhị thiếu gia có ý kiến gì về tình cảm trong quá khứ giữa Kiều tổng cùng chủ biên tạp chí [EA]?”

“Lời đồn sở dĩ gọi là lời đồn, cũng là bởi vì chúng không phải sự thật.” Kiều Cảnh An nhìn về phía phóng viên vừa đặt câu hỏi này, đôi mắt hơi nhíu lại: “Hai người bọn họ hiện tại đã không còn tình cảm, vì sao tôi cần phải quan tâm tới quá khứ?”

Đúng lúc đó, đám phóng viên lại lần nữa bị kích động, Kiều Cảnh An nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy vài chiếc xe màu đen dừng ở cách đó không xa. Sau khi cửa xe mở ra, là hơn mười người cao lớn mặc vest đen đồng loạt đi ra.

Ngay lúc Kiều Cảnh An đang cảm thấy khó hiểu, đã thấy Kiều Sâm đi xuống từ chiếc xe đầu tiên, anh cũng không bảo phóng viên tránh ra, những phóng viên này lại đồng thời nhường một lối đi cho Kiều Sâm, hơn nữa cũng không có ai đặt câu hỏi.

“Ca, anh đã đến rồi?” Trong mắt Kiều Cảnh An đang ẩn chứa nghiêm nghị vừa nhìn thấy Kiều Sâm thì biến thành tràn đầy vui vẻ, tay nắm điện thoại cũng buông lỏng ra, cậu nhìn Kiều Sâm một thân vest trắng, nhìn Kiều Sâm thế nào cũng cảm thấy thoải mái.

Kiều Sâm đi đến bên cạnh Kiều Cảnh An, mấy vệ sĩ sau lưng mặt vô biểu tình đem phóng viên ngăn cách khỏi hai huynh đệ, Kiều Sâm liếc mắt nhìn phóng viên nói: “Vô cùng cảm tạ sự quan tâm của mọi người với Tiểu An, vấn đề thi họa của Tiểu An, tôi sẽ tìm chuyên gia phụ trách, về phần những lời đồn khác, tôi chỉ có thể nói: hoàn toàn không có căn cứ. Hy vọng mọi người không tiếp tục dây dưa, nơi này là trường học, tôi tin tưởng các vị phóng viên cũng không muốn ở trường học tạo ra ảnh hưởng không tốt, dù sao làm náo loạn ở nơi công cộng, xử lý vẫn là rất phiền toái.”

Đám phóng viên yên lặng, đây quả là uy hiếp a? Bọn họ lại liếc mắt nhìn đám vệ sĩ phía sau, vô cùng sáng suốt đồng loạt gật đầu, tỏ vẻ Kiều tổng nói đúng, Kiều tổng nói rất có đạo lý.

Hôm nay thế mới biết, làm phóng viên cũng không dễ dàng a, chạy một tin tức cũng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Kiều Sâm đối với thái độ thức thời của đám phóng viên thì rất hài lòng, mang Kiều Cảnh An ngồi lên xe, sau đó mười vệ sĩ cũng cùng đi theo, nghe tiếng đóng cửa đều nhịp, đám phóng viên hai mặt nhìn nhau, kỳ thật Kiều gia không phải là doanh nhân, mà là xã hội đen, xã hội đen a.

...

“Tôi lần đầu tiên được biết, thì ra Kiều Sâm cũng sẽ làm ra chuyện kinh sợ như vậy.” Xà Khương đập tay lên vai Lâm Thư: “Anh ta cứ nhiên thuê cả vệ sĩ của Đại Phiến.”

“Vệ sĩ của Đại Phiến thân thủ cũng không tốt được như vậy đâu.” Lâm Thư đẩy móng vuốt của Xà Khương ra: “Tôi về đây.”

Xà Khương vuốt mu bàn tay đỏ lên của mình, nhìn theo bóng lưng Lâm Thư thầm nói: “Thân thủ của cậu kỳ thật cũng không tồi.”

...

Xe chạy cực kỳ êm, Kiều Cảnh An cười nhìn qua Kiều Sâm: “May mắn anh kịp thời đến.”

Kiều Sâm sờ sờ đầu của cậu: “Em có phiền toái, anh đương nhiên phải tới.” Đường cong khỏe miệng lại càng ngày càng rõ ràng, Tiểu An trong lòng đã cực độ tín nhiệm chính mình a, bằng không chiều nay ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi, sao có thể cứ như vậy khẳng định mình nhất định sẽ tới.

.....

67. Chương 67 - Kiều Đại Thiếu Gia Bày Tổ

Người ta vẫn nói ‘người càng nổi tiếng thì thị phi càng nhiều’, cho nên hiện giờ Kiều Cảnh An đang nổi tiếng, thì giới truyền thông cũng bắt đầu chú ý tới cậu, có mấy tờ báo vì muốn thu hút người đọc, liền đưa những tin không phải nói Kiều Cảnh An vĩ đại ra sao, mà là đưa những chuyện ngày trước Kiều Cảnh An uống rượu tán gái đánh người trốn học ra sao, không có lửa làm sao có khói, vì vậy nhiều người không chú ý tới Kiều Cảnh An cũng bắt đầu chú ý, rất nhiều người bắt đầu bàn tán, Kiều Cảnh An là một học sinh ưu tú, hay là sâu mọt của xã hội.

Từ trước đến nay chỉ miễn cưỡng tiếp xúc với truyền thông như Đại học B cũng lên tiếng trước giới truyền thông, trắng trợn tán dương Kiều Cảnh An, rất nhiều giáo sư cũng bày tỏ sự khen ngợi đối với Kiều Cảnh An.

Ngay cả chuyện mà theo lời giới truyền thông là Kiều Cảnh An bị đánh phải vào bệnh viện cũng đã được giáo sư môn văn hóa ở trước mặt giới truyền thông nói hy vọng bọn họ không tin vào mấy lời đồn thất thiệt đó, ông đối với Kiều Cảnh An vô cùng vừa lòng, hơn nữa cũng hy vọng có thể có được một bức tranh mà Kiều Cảnh An tự tay họa.

Cũng có người nói: những giáo sư này cùng hiệu trưởng nhất định đã nhận đút lót của Kiều thị mới có thể nói như vậy, với tài lực của Kiều thị, có cái gì không làm được, vì vậy ngay sau đó những giáo sư này dưới ngòi bút của họ cũng trở thành những kẻ thấy tiền là sáng mắt, những ngục quân tử chẳng phân biệt được tốt xấu, những kẻ bại hoại của ngành giáo dục.

Trên mạng cũng đang bàn tán xôn xao, vì vậy những đài truyền hình có trang thiết bị hiện đại liền phái phóng viên có gắn camera ẩn trên người, đến Đại học B bí mật quay chụp, lời của giáo sư là nói dối, trong trường hơn 20000 sinh viên, chắc không phải cũng nói dối hết chứ?

Vì vậy phóng viên trẻ liền mang hy vọng đào ra được tin tức hay ho, xâm nhập trường Đại học nổi tiếng Thiên triều, và họ đã có được những câu trả lời phía dưới.

Nam sinh A: “Cậu nói Kiều Cảnh An? Một bạn học rất không tệ, thời gian trước vì trận đấu giao hữu, luyện tập so với đội trưởng như tôi còn cực khổ hơn, chúng tôi nghỉ ngơi, cậu ấy vẫn còn đang luyện tập trên sân bóng, khiến cho cả đám chúng tôi đều không dám lười biếng.”

Phóng viên không vui, người này quen biết Kiều Cảnh An, đương nhiên sẽ nói giúp cậu ta, vì vậy liền nhắm vào một nữ sinh mặc váy.

Nữ sinh A hoài nghi liếc mắt nhìn phóng viên, thấy trên tay hắn không cầm bút ghi âm hay camera gì đó, mới thực cho hắn là một bạn học hiền kỳ, vì vậy nói: “Kiều Nhị thiếu gia đương nhiên là một bạn học không tồi, lần trước tôi còn thấy cậu ấy giúp một bạn nữ lấy quả cầu lông vướng ở trên cây, có tiền, đẹp trai lại còn ôn nhu, hơn nữa tài hoa hơn người, người hoàn mỹ như vậy rõ ràng tồn tại, cậu ấy là kiều ngạo của Đại học B chúng ta, còn có a, cậu tốt nhất đừng là những phóng viên muốn bôi đen Kiều Nhị thiếu gia kia, bằng không tôi sẽ đại diện cả Đại học B này khinh bỉ cậu.”

Phóng viên đáng thương thấy tài nữ biến hung nữ, sợ tới mức run rẩy, vì vậy bồn tẩu lần nữa, thấy một nam sinh đang yên tĩnh đọc sách, lập tức mừng rỡ, nam sinh như vậy hẳn là nghiêm túc, nhất định không thích loại Đại thiếu gia như Kiều Cảnh An.

Nam sinh B buông sách, gỡ kính trên sống mũi xuống xoa xoa, lại quét mắt đánh giá từ trên xuống dưới phóng viên vài lần, mới chậm rãi nói: “Kiều Cảnh An sao, thư pháp không tồi, bức tranh cũng không tồi, đánh cờ cũng không tồi, lần trước cậu ta còn dạy thư pháp cho câu lạc bộ thư pháp chúng tôi, một người rất hào phóng, cũng không đòi thù lao.” Nói rồi, lại nghi hoặc nhìn phóng viên: “Cậu không phải phóng viên a, hỏi mấy cái này làm gì?”

Phóng viên sợ tới mức chảy cả mồ hôi trán, đi xa mới nhẹ nhàng thở ra, không hổ là Đại học B. Bốn phía đều là những người không tầm thường, ánh mắt kia làm cho người ta thấy lạnh lẽo, vì vậy hắn quyết định hạ tiêu chuẩn xuống, lần này chọn một cô gái ăn mặc vô cùng mộc mạc.

Nữ sinh B ngược lại là một sinh viên hết sức thật thà, sau khi bị phóng viên hỏi mấy câu, rốt cục nói ra suy nghĩ của mình: “Kiều Cảnh An làm người rất không tồi, lần trước cậu ấy viết luận văn về [Hồng Lâu Mộng] tôi còn chép lại một bản, cậu muốn xem không, tôi cảm thấy những khúc mắc trong Hồng Lâu Mộng rất nhiều chỗ chưa thể giải đáp, cậu cảm thấy thế nào?”

Ở đại học B đi dạo một vòng, cậu phóng viên đáng thương không nghe được tin tức mặt trái, ngược lại đủ loại khích lệ được nghe không ít, vì vậy cái nhìn của vị phóng viên này đối với Kiều Cảnh An trở nên vô cùng sùng bái, chỉ thiếu chút nữa muốn dán lên mặt Kiều Cảnh An một tờ giấy đánh dấu ghi: ‘thanh niên hoàn hảo’.

Ngày lúc phóng viên chuẩn bị rời khỏi Đại học B, chợt nghe cách đó không xa một người nữ sinh hô: “Bạn học Kiều, cậu tan học rồi sao?”

“Bạn học Kiều, cậu về nhà à?”

“Nhị thiếu gia, hôm nay anh cậu lại tới đây đón sao?”

“Kiều Cảnh An, đừng quên ngày mai thi đấu, chúng tôi chờ cậu tới cứu nguy.”

Thanh âm chào hỏi bốn phía nối liền không dứt làm cho phóng viên nhin không được quay đầu nhìn lại, liền thấy một thiếu niên tuấn mỹ ăn mặc hưu nhân sạch sẽ ôm sách đi tới, một bên mỉm cười đáp lại bạn học xung quanh, nét mặt của cậu ta không có chút nào không kiên nhẫn, tựa hồ đối với sự thân thiết của bạn học cảm thấy vô cùng vui vẻ, mà cậu ta cũng không lộ ra dáng vẻ cao cao tại thượng, liếc nhìn đã khiến cho người cảm thấy thoải mái.

Người này chính là Kiều Cảnh An, phóng viên vốn là còn có chút thái độ hoài nghi, lúc này cũng đã vô cùng chắc chắn, một người như vậy, sao có thể là loại nhân vật đi khắp nơi gây chuyện thị phi được.

Nhìn không được đi theo sau lưng thiếu niên áo trắng này, sau đó trong bãi đỗ xe của trường thấy một chiếc xe không xa lạ gì, đây là siêu xe Lamborghini, đời mới nhất năm nay, hắn đã từng gặp khi đi phỏng vấn một nhân vật nổi tiếng.

Ngay lúc hắn đang hâm mộ, trên xe có một người đi xuống, phóng viên lần nữa kinh ngạc, người này đúng là Kiều thị tổng tài, hiện tại mới là bốn giờ chiều, người luôn được đồn đại là công tác rất nghiêm túc chăm chỉ như Kiều Sâm, lúc này sao lại xuất hiện ở trường học?

Nhìn Kiều Sâm mở cửa xe, sau khi để thiếu niên áo trắng ngồi vào, mới lên xe, nhưng lại xoay người thất dậy an toàn cho đối phương, sau khi làm xong một loạt động tác, mới lái xe đi.

Phóng viên nghĩ đến những bài báo gần đây về quan hệ thân mật giữa Kiều thị huynh đệ, hắn vẫn cho những chuyện này bất quá chỉ là vở kịch của kẻ có tiền mà thôi, thật không ngờ, những tin tức kia lại là sự thật.

Hắn mờ mịt mở to hai mắt, sau nửa ngày mới lấy lại tinh thần, hôm nay tận mắt thấy được những điều này, cho dù không phải tin lớn, cũng có thể là một tin tức không tồi đi, dù muốn truyền ra, cũng không cần lo lắng sẽ đắc tội với Kiều gia.

...

“Ca, bây giờ không phải vẫn đang là giờ làm việc của anh sao?” Kiều Cảnh An liếc mắt nhìn thời gian, có chút kinh ngạc: “Hay là Kiều thị hiện tại kinh doanh kém đến mức đã khiến cho anh không còn chuyện gì có thể làm?”

“Không phải, anh lo lắng phóng viên lại đến đây tìm em gây phiền toái thôi.” Kiều Sâm đối với ý nghĩ thời thời khắc khắc Kiều gia đều có thể phá sản của Kiều Cảnh An tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh, nhớ tới một số tin tức tiêu cực gần đây về Kiều Cảnh An, anh sợ có phóng viên lại chạy tới trường học, càng nghĩ, vẫn là đích thân mình tới đón người thì yên tâm hơn. Vốn muốn cho Tiểu An nghỉ học, không nghĩ tới Tiểu An từ trước đến nay luôn nghe lời mình ở phương diện này lại kiên trì lạ thường, anh cũng không muốn hai người gây sự rồi không vui, đành phải thuê vài vệ sĩ mỗi ngày canh giữ mọi góc ngách trong Đại học B, thời khắc bảo vệ Kiều Cảnh An an toàn.

“Không sao, gần đây những phóng viên kia cũng không đến trường học nữa.” Kiều Cảnh An nhớ tới những ngày này các bạn học vì đề phòng phóng viên, mỗi lần thấy có người nào khả nghi thì mọi người liền lộ ra dáng vẻ của một giám thị, không khỏi cười cười: “Các bạn học và giáo sư trong trường đều giúp đỡ em rất nhiều.”

“Vậy là tốt rồi.” Kiều Sâm một bên cẩn thận lái xe, một bên nói: “Nếu có phóng viên không muốn sống cứ quần lấy em, em cho dù động thủ cũng không sao, chuyện còn lại cứ để anh đến xử lý là được.”

“Ca, anh yên tâm đi, những chuyện này em sẽ biết xử lý sao cho tốt.” Kiều Cảnh An cười cười, đương nhiên sẽ không thật sự động thủ với phóng viên, nhưng ứng phó phóng viên cậu cũng không phải hoàn toàn bó tay, hướng chỉ mình cũng không sợ những người này viết lung tung, bọn họ muốn đưa tin như thế nào là chuyện của bọn họ, chỉ cần không liên lụy đến người bên cạnh mình là được rồi.

Kiều Sâm nghe xong lời này lại có chút thất vọng, Tiểu An quả nhiên có thể tự lập, sau này cho dù không có mình bảo vệ thằng bé, thằng bé cũng có thể sống tốt a.

Vì vậy Kiều Đại thiếu gia uể oải, thương tâm, từ một trái tim sắt thép, ‘xoạt’ một cái biến thành trái tim thủy tinh mong manh dễ vỡ, trên mặt còn thêm hai vết rạn.

Kiều Cảnh An không biết tâm tư Kiều Sâm, thấy Kiều Sâm lái xe, cũng không nói chuyện nhiều cùng anh, im lặng dựa vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc xe gặp đèn đỏ dừng lại, Kiều Sâm nhin không được nghiêng đầu liếc mắt nhìn sang, Tiểu An hiện giờ đang ngồi ở bên cạnh mình, kiếp trước đến tốt cùng là người như thế nào? Thiện văn thiện võ, tu dưỡng tử tế, ngay cả đối nhân xử thế cũng vô cùng có lễ độ, một người như vậy, phải là một gia đình như thế nào mới có thể bồi dưỡng ra được?

Nhớ tới cách nói chuyện của Kiều Cảnh An lúc đầu còn mang theo chút ít thói quen thời cổ, Kiều Sâm nhin không được nghĩ, nếu như là gia tộc trong xã hội phong kiến, quy củ đương nhiên không phải ít, hơn nữa những việc âm u bên trong so với Kiều gia hiện tại càng thêm hắc ám hơn, nếu Tiểu An phải sống trong một gia đình như vậy, đến tốt cùng sẽ có bao nhiêu mệt mỏi?

Tựa hồ phát giác được Kiều Sâm đang nhìn mình, Kiều Cảnh An mở mắt ra, liền bắt gặp một tia đau lòng không kịp che dấu trong mắt Kiều Sâm, cậu hơi sững sờ, không lẽ là anh ấy đang thương mình mấy ngày nay gặp chuyện?

Cảm thấy ấm áp, Kiều Cảnh An cười cười với Kiều Sâm: “Ca, anh không cần lo lắng, em không sao.”

Kiều Sâm nhìn nụ cười này, siết chặt vô lăng: “Tiểu An, cả đời ở lại bên cạnh anh đi.”

Vừa lúc đó, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng còi xe, anh ngẩng đầu nhìn, mới biết đèn đỏ đã chuyển sang màu xanh, xe phía trước đã lái đi.

Lần nữa khởi động ô tô, xe đi qua vạch kẻ đường, trong lòng bàn tay mang theo mồ hôi lạnh như băng, mặc kệ đối phương có nghe rõ những lời này hay không, anh cũng không có dừng khí nói tiếp về sau, bởi vì anh không biết, làm một người anh trai, đối với em trai của chính mình nói ra lời như vậy, đối phương đến tốt cùng sẽ nghĩ gì về mình, mặc dù đối phương từng nói qua sẽ lấy mình, chỉ là người nào cũng biết, nói như vậy bất quá là một câu đùa vui mà thôi.

Trong xe rất yên tĩnh, Kiều Cảnh An cũng không biểu lộ bất luận biến hóa gì, Kiều Sâm có chút buông lỏng, nhưng cũng có chút thất vọng nói không nên lời.

Xe hơi chậm rãi lái vào Kiều gia, Kiều Sâm trong lòng tuy thất vọng, nhưng vẫn cẩn thận cởi dây an toàn ra cho Kiều Cảnh An, sờ sờ đầu của cậu, miễn cưỡng cười nói: “Xuống xe đi, tối nay có món em thích đấy.”

“Luật giao thông nói, không được nói chuyện với người đang điều khiển phương tiện.” Kiều Cảnh An đột nhiên mở miệng.

Kiều Sâm nhìn Kiều Cảnh An, không biết cậu vì sao đột nhiên nói ra những lời này.

“Thật ra... lời nói vừa rồi của anh, em nghe được.”

.....

68. Chương 68 - Nửa Đường Gặp Trình Giảo Kim

Lá cây bị gió thổi đi phát ra thanh âm sần sật, cách đó không xa còn có tiếng cửa gara mở, Kiều Sâm đều nghe được rõ ràng, anh thậm chí còn có thể nghe thấy âm thanh trái tim mình nhảy lên thành thịch, ngay cả hô hấp cũng bất giác mạnh hơn.

Kiều Cảnh An biểu lộ quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm anh cảm thấy vô cùng bất an, cứ như người trước mắt không phải là Kiều Cảnh An thường ngày. Chỉ cần cậu nói một câu, tất cả dũng khí của anh đều có thể tiêu tan.

Vương quản gia đứng bên ngoài gara, nghi hoặc nhìn hai vị thiếu gia đứng trong gara hai mắt nhìn nhau, chẳng lẽ hai anh em cãi nhau? Ông bắt đầu lo lắng mình có cần tiến vào khuyên giải một phen hay không.

Kiều Cảnh An tuy còn chưa hiểu rõ vị ca ca bây giờ của mình, nhưng cũng chưa từng thấy anh lộ ra loại thần sắc bất an không yên này, cậu đem sách nhét vào tay Kiều Sâm: “Trước kia em đã nói qua, nếu không người nào chịu ở cùng anh, em sẽ lấy anh.” Chỉ là thần sắc trên mặt vẫn phong đạm vẫn khinh, cứ như loại chuyện đang nói không phải tình yêu cấm kỵ giữa hai huynh đệ, mà là nói buổi tối ăn cái gì.

“Tiểu An, em nói...” Trong tai Kiều Sâm, giọng điệu đã không còn là trọng điểm, trọng điểm là Kiều Cảnh An lại đối với lời nói của mình không có nửa phần phản cảm, hơn nữa còn nguyện ý ở bên mình. Toàn thân anh cứng đờ, đem sách để qua một bên, nắm chặt lấy vai Kiều Cảnh An nói: “Tiểu An, anh không phải đang nói giỡn với em, em có biết những lời này đại biểu cho cái gì hay không?”

Kiều Cảnh An gật đầu: “Em biết rõ, nó đại biểu cho từ nay về sau em phải nuôi anh, anh cũng phải nuôi em, hơn nữa chúng ta cả đời đều phải sinh hoạt chung một chỗ.”

Tuy không phải đáp án mình muốn, nhưng chỉ cần như vậy Kiều Sâm đã thỏa mãn, ít nhất đối phương không thấy phản cảm, thậm chí không phản đối, tình yêu cũng có thể bồi đắp dần dần, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, thì sẽ có thời gian cả đời.

Dũng khí chỉ trong nháy mắt toàn bộ dâng lên, hơn nữa dường như có cảm giác vượt qua giới hạn.

Kiều Cảnh An thấy bộ dạng này của Kiều Sâm, trong lòng khê rộn rạo, khê sinh ra một tia ấm áp.

Hai người nhìn nhau, trong mắt chỉ có lẫn nhau.

“Nhị vị thiếu gia, các cậu đứng ở trong ga-ra đã lâu rồi, có cần tôi mang ghế đến cho các cậu không?” Cái gọi là không khí tốt đẹp, ngay sau khi Vương quản gia xuất hiện, lập tức tiêu tán đến hơn phân nửa, Kiều Sâm cầm lấy sách của Kiều Cảnh An, cố gắng che dấu sự vui vẻ trên khóe miệng cùng một tia thất vọng bị người ta cắt đứt chuyện tốt ở đáy lòng: “Không cần, chúng tôi lập tức ra ngoài.”

Hai anh em vừa mới đi được vài bước, Vương quản gia lại mở miệng nói: “Đúng rồi, thiếu gia, hai chị em của An gia đến gặp cậu, hiện tại đang ở phòng khách chờ.”

Kiều Cảnh An nghe vậy, nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Sâm, chuyện này, có tính là ca ca ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt không?

Kiều Sâm cúi đầu liền thấy ánh mắt soi xét của Kiều Cảnh An, lông mày nhú thật chặt, không khỏi cầm tay Kiều Cảnh An, trong tiếng nói kèm theo một chút nịnh nọt: “Tiểu An cùng anh đi gặp họ một chút.”

Vương quản gia nhìn hai anh em tay trong tay ra khỏi ga ra, mê hoặc sờ sờ đầu, là ảo giác của ông sao, tại sao ông lại cảm thấy thiếu gia nói chuyện với Nhị thiếu gia mang theo nịnh nọt, chẳng lẽ Nhị thiếu gia không thích tiểu thư An gia này?

May mà Nhị thiếu gia không thích, ông cũng không ưa cô tiểu thư của An gia này, vì thế ông cũng không cần lo lắng cô ta sẽ trở thành nữ chủ nhân của Kiều gia, Vương quản gia vô cùng hài lòng, vì vậy ông cười ha hả đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm tối, món súp ba ba tối nay phải ninh nhừ một chút, cho Nhị thiếu gia bồi bổ, sinh viên thời nay đều rất vất vả a.

...

An gia tiến vào thị trường Thiên triều gặp phải một vài vấn đề, Lâm Tông tuy có ý cùng An gia giao hảo, nhưng Lâm Tông bây giờ vẫn chưa phải đương gia của Lâm gia, trong rất nhiều chuyện không thể toàn quyền làm chủ, cho nên nếu như muốn hợp tác, Kiều Sâm là đối tượng hàng đầu. An Kim Lâm không phải người ngu ngốc, cô biết rõ Kiều Sâm đối với cô không có ý tứ gì khác, nhưng vì An gia, cô phải tìm ra biện pháp, chỉ cần Kiều Sâm chịu hỗ trợ.

An Kim Lâm vừa uống trà, vừa suy đoán Kiều Sâm khi nào thì về nhà, hôm nay cô đã ghé qua Kiều thị một lần, nhưng thật không ngờ Kiều Sâm lại không ở công ty, mà nhân viên tiếp tân cũng không nói cho cô biết Kiều Sâm đi đâu, cô nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể đến Kiều gia ôm cây đợi thỏ, nghĩ đến Kiều Sâm chắc không thích một cô gái một mình đến, cho nên cô lại mang An Kim Thành theo, dù sao em trai mình và Kiều Cảnh An đều là bạn học cùng trường, ít nhiều cũng có chút trợ giúp.

An Kim Thành yên tĩnh ngồi ở một bên, hẳn hiểu rõ hơn An Kim Lâm việc Kiều Sâm tại sao không ở công ty, nếu như hẳn không nhớ lầm, chiều nay Kiều Cảnh An chỉ có một tiết, Kiều Sâm giờ làm việc không ở công ty, khả năng lớn nhất chính là đi đón Kiều Cảnh An về nhà.

Uống chén trà nhẹ lại dư vị vô cùng, An Kim Thành không khỏi nghĩ, khó trách Kiều gia lại nuôi ra được một người như Kiều Cảnh An, ngay cả lá trà cùng nước trà cũng chú ý như vậy, xem ra Kiều gia hẳn là có giáo dưỡng truyền thống.

Ngay lúc chị em hai người đang miên man suy nghĩ thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hai người nhìn lại, đúng là Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An đang đi đến.

“Vừa mới nghe nói hai vị tới thăm, tôi không có mặt ngay lập tức để tiếp đãi, thật sự là thất lễ.” Cầm sách trên tay giao cho người hầu đứng bên cạnh, Kiều Sâm cười cười với hai người, kéo Kiều Cảnh An ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh mình, trên mặt mang theo một tia khách sáo vui vẻ, tâm tình anh bây giờ tuy mang theo chút ít không vui bị người khác quấy rầy, nhưng tổng thể vẫn là không tồi, cho nên nói lời cũng ôn hòa không ít.

Kiều Cảnh An nhẹ gật đầu với hai người, lễ phép cười, nhưng cũng không nói gì nhiều.

An Kim Thành không khỏi liếc nhìn Kiều Cảnh An, trong lòng có chút không yên, xem bộ dạng này của Kiều Sâm, tựa hồ cũng không biết mình và Kiều Cảnh An không lâu trước đây, ở trong trường đã phát sinh xung đột. Chỉ là hiện tại đối mặt với nụ cười của Kiều Cảnh An, hẳn vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

Hai anh em ngồi xuống không lâu, thì có nữ hầu bưng trà tới đặt trước mặt bọn họ, Kiều Cảnh An nâng chén trà lên, ngửi ngửi hương trà, vui vẻ dần dần rõ ràng, quay đầu nhìn về phía Kiều Sâm: “Ca, đây là lá trà vừa mua? Mùi hương rất không tồi.”

Kiều Sâm thấy cậu thích, cười cười: “Đây là lá trà mới nhất vừa ra năm nay, anh nhờ một người bạn mang về từ miền nam, nếu em thích, lần sau anh sẽ bảo hẳn lấy nhiều hơn một chút.”

Hớp nhẹ một ngụm, hương trà tràn ngập, Kiều Cảnh An lắc đầu: “Không sao, từ nay chỉ cần là trà anh mua đều được.”

Kiều Sâm thấy bộ dạng này của Kiều Cảnh An, vuốt vuốt đỉnh đầu cậu, không biết Tiểu An có phát hiện ra hay không, lời nói của cậu có chút lỗ miệng? Bất quá, anh lại không muốn vạch trần, cho dù Tiểu An vốn là không ngại việc này, nhưng cứ để cho nó là bí mật có lẽ tốt hơn.

Nhìn Kiều Cảnh An lại uống một ngụm trà, biết rõ cậu thật sự thích loại lá trà này, Kiều Sâm mới quay đầu nhìn về phía An Kim Lâm, nói với cô: “Không biết An tiểu thư hôm nay đến là có chuyện gì?”

Nụ cười trên mặt An Kim Lâm hơi cứng ngắc, chuyện xảy ra vài ngày trước tại nhà hàng Tây, Kiều Sâm chắc hẳn không quên, An thị cùng Lâm Tông thân thiết, rồi lại muốn cùng Kiều thị hợp tác, đối với người trong giới mà nói, chính là đắc tội với người. Hiện tại cô đến đây, đã không ngại mặt dày, chỉ là thái độ ôn hòa của Kiều Sâm làm cho phần xấu hổ này giảm bớt không ít.

“Hôm nay đến làm phiền.” An Kim Lâm tay cầm chén trà hơi hơi tăng thêm chút lực đạo, sau đó giải thích: “Thứ năm tuần này là sinh nhật của tôi, tôi định tổ chức một bữa tiệc trong nhà, hy vọng hai người có thể tới tham gia.” Nói rồi, chìa ra hai tấm thiệp mời tinh xảo.

Kiều Sâm bưng chén trà tùy ý uống một ngụm: “Việc nhỏ như vậy, không cần An tiểu thư cùng An thiếu gia tự mình đến, nếu là sinh nhật An tiểu thư, tôi và Tiểu An cho dù không được mời cũng đến.”

An Kim Lâm cười hai tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Kiều Cảnh An, trong lúc nhất thời không biết nên nói tiếp cái gì cho tốt.

Kiều Cảnh An tuy không hiểu những chuyện trên thương trường của Kiều gia, nhưng đối với chuyện An Kim Lâm đến đây, cậu cũng không tin việc này chỉ là để mời đến một bữa tiệc, thổi một mảnh lá trà trên mặt chén nước, Kiều Cảnh An thật ngoan ngoãn bảo trì trầm mặc.

“Nghe nói tranh chữ của Nhị thiếu gia rất đẹp, không biết tôi có vinh hạnh được nhìn một chút hay không?” An Kim Lâm nghĩ tới nghĩ lui, hay là tiếp cận từ vị Nhị thiếu gia này, Kiều Sâm coi trọng Kiều Cảnh An là điều mà tất cả mọi người đều biết, chỉ cần Kiều Nhị thiếu gia có hảo cảm đối với cô, cô muốn nhờ vả Kiều Sâm hỗ trợ, cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Kiều Cảnh An nghe vậy ngẩng đầu cười: “Chỉ là viết chơi, bình thường chỉ là tiện tay ghi ghi vẽ vẽ lung tung, sao có thể lọt được vào mắt An tiểu thư, tôi nghĩ không cần phải làm trò cười trước mặt người trong nghề mới tốt.”

“Nhị thiếu gia quá khiêm tốn.” An Kim Lâm tiếp tục cười nói: “Nếu như thi họa của Nhị thiếu gia là làm trò cười cho người trong nghề, như vậy còn có ai mới được gọi là tài hoa nữa, Tiểu Thành cùng cậu là cùng trường, tôi cũng thường xuyên nghe nó nói về những ưu điểm của cậu.”

Kiều Cảnh An sắc mặt bình thản nhìn thoáng qua An Kim Thành: “Là An thiếu gia quá khen rồi.” Cậu nhìn nhìn tình cảnh trước mắt, đặt chén trà xuống áy náy cười nói với hai chị em An gia: “Tôi còn có một số việc muốn làm, xin lỗi không tiếp đãi được, mong hai người thứ lỗi.”

“Là chúng tôi quấy rầy, xin cứ tự nhiên.” An Kim Lâm tay cầm chén trà lần nữa siết chặt, trong lòng lại thầm than, Kiều Cảnh An này thoát nhìn không biết thế sự, nhưng lại khó có thể làm cho người ta ra tay, không biết cậu ta là thật sự có việc, hay là không muốn cùng cô nói chuyện nhiều.

“Lên lầu dùng chơi máy tính quá lâu, phải xuống ăn cơm đúng giờ đây.” trong lòng Kiều Sâm hiểu rõ dụng ý của Kiều Cảnh An, nhưng anh sợ Kiều Cảnh An chơi máy tính quá lâu sẽ không tốt cho mắt, lại nhịn không được dặn dò cậu.

“Dạ.” Đối với cái câu lặp đi lặp lại rất nhiều lần này, Kiều Cảnh An cũng không còn cảm thấy không kiên nhẫn, nhẹ gạt đầu, đứng dậy đi vài bước, lại quay đầu nhìn về phía Kiều Sâm: “Buổi tối em muốn ăn súp nấm hương.”

“Anh biết rồi.” Kiều Sâm cười cười, thấy thân ảnh Kiều Cảnh An biến mất tại chỗ góc của hành lang mới thu hồi ánh mắt, thu liễm vài phần vui vẻ: “Nghe nói quý công ty cùng Lâm thị hợp tác không tồi.”

An Kim Lâm sắc mặt hơi thay đổi: “Đâu có, chỉ là lui tới trong một số vụ làm ăn mà thôi.”

An Kim Thành không chú ý tới lời của Kiều Sâm, mà xuất thần nhìn theo hướng hành lang.

Kiều Sâm phát hiện hành động này của An Kim Thành, khê chau mày, trong lòng có chút không vui, nhưng cũng không thể hiện trên mặt, mà chỉ đột nhiên nói: “Nghe nói hôm trước Tiểu An đã động thủ với An thiếu gia, thật sự là có lỗi, tôi đã giáo huấn Tiểu An rồi, hy vọng An thiếu gia bỏ qua cho sự thất lễ của Tiểu An.”

An Kim Thành nghe nói như thế, sắc mặt lại thay đổi, thì ra Kiều Sâm đã biết rõ việc này.

Kiều Sâm vốn là mất hứng với việc có người cắt đứt mình cùng Tiểu An trao đổi cảm tình. Anh đang muốn biết Tiểu An nghĩ như thế nào, ai biết lại nhảy ra hai cái tên Trình Giảo Kim này. Dù sao nếu hai người bọn họ thật sự ở bên nhau, sau này bị người khác phát hiện, khó tránh khỏi sẽ có người nói này nói nọ, anh không ngại những lời rảnh rỗi linh tinh đó, nhưng Tiểu An... thằng bé có thể không chú ý sao?

Tiểu An bây giờ tuổi còn trẻ, thằng bé có thể chịu được những áp lực, những phê phán của người ta không?

Hôm nay An Kim Thành nhìn thế nào cũng thấy cậu ta đối với Tiểu An nổi lên tâm tư, anh sao có thể bỏ qua người có khả năng mang lại nguy hiểm cho đường tình cảm của mình.

“Việc này là lỗi của tôi, là tôi nên xin lỗi Nhị thiếu gia mới đúng.” An Kim Thành điều chỉnh lại biểu tình trên mặt: “Mong Kiều tổng thông cảm.”

“Không có gì, là bạn học khó tránh khỏi thỉnh thoảng sẽ có chút xung đột.” Kiều Sâm vuốt ve miệng chén, tựa tiểu phi tiểu nói: “Huống chi Tiểu An đã bị tôi làm hư, cậu đã dạy dỗ thằng bé giúp, tôi còn muốn cảm tạ cậu nữa đó.”

Hai chị em An gia nghe câu cảm tạ này, trong lòng lại nhin không được run lên, lời cảm ơn này, thật sự làm cho người ta không dám nhận.

.....

69. Chương 69 - Nhị Thiếu Gia Phát Uy

An Kim Thành lần đầu tiên chính thức biết được sự đáng sợ Kiều Sâm, xét về tuổi mà nói, hẳn cũng chỉ nhỏ hơn Kiều Sâm 6-7 tuổi, nhưng bây giờ Kiều Sâm chỉ dùng một ánh mắt, đã khiến cho hắn một câu cũng nói không nên lời.

Kiều Sâm đối với em trai Kiều Cảnh An yêu thương vô hạn, là điều mọi người đều biết rõ, hôm nay anh ta biết mình động thủ với Kiều Cảnh An, có thể không ra tay trả thù mình, đã coi như là vận may của mình.

An Kim Lâm thấy thế, lúc này mới nhớ lại không lâu trước đó Tiểu Thành mang một thân chật vật về nhà, chẳng lẽ... chẳng lẽ là nó cùng với Kiều Nhị thiếu gia có xô xát? Nghĩ vậy, An Kim Lâm trong lòng giật mình, vội nói: “Tiểu Thành không hiểu chuyện, mong Kiều tổng đừng trách tội.”

Kiều Sâm cười lạnh trong lòng, nếu không phải Tiểu An không bị thương, hai chị em An gia các người còn có cơ hội ngồi ở đây sao, chỉ là trên mặt vẫn lộ ra vẻ mỉm cười: “Đâu có gì, người trẻ tuổi, tính khí hơi nóng nảy một chút, chỉ cần không gây ra sự tình gì là được.”

An Kim Lâm không ngốc, Kiều Sâm ngụ ý chính là đem việc này ra để cảnh cáo, cô đương nhiên sẽ không tiếp tục nhắc tới chuyện này, vội chuyển đề tài về cuộc sống đại học trước kia.

Mục đích của An Kim Lâm, Kiều Sâm rất rõ ràng, nếu nói về phụ nữ, anh rất thán phục những người như Lâm Thiển, cô mặc dù không có khí chất quý tộc như trên người An Kim Lâm, nhưng lại có thừa sự kiên cường cùng giải giang mà đàn ông cũng không có. Lâm Thiển tuy phản bội tình cảm giữa bọn họ, nhưng cũng không ảnh hưởng tới thiện cảm của anh đối với cô, không liên quan đến tình yêu nam nữ, mà là thiện cảm về nhân cách.

Bởi vì những gì Lâm Thiển có được, đều là dựa vào năng lực cùng tài hoa của chính mình, mà không phải nhờ những thứ khác, chỉ ở điểm này, An Kim Lâm đời này cũng so ra kém Lâm Thiển.

Thủ đoạn của An Kim Lâm ở trước mặt Kiều Sâm hoàn toàn vô lực thi triển, đến cuối cùng, Vương quản gia đã đi tới: “Thiếu gia, hiện tại sắp đến thời gian dùng bữa tối, có phải là nên đi gọi Nhị thiếu gia xuống dùng cơm?”

Thái độ này của Vương quản gia, đã biểu lộ sự không chào đón đối với hai chị em An gia, ông tuy đã già, nhưng còn chưa đến mức hồ đồ, mục đích của hai chị em này là gì, trong lòng ông vô cùng tinh tường, đáy lòng ông đang oán thăm, tưởng Kiều gia coi tiền như rác sao, muốn mượn là có sao? Nằm mơ đi.

“Ừm, được.” Kiều Sâm đứng lên, nói với hai chị em: “Hai vị cũng ở lại cùng dùng cơm cùng chúng tôi đi.”

Cơ hội tốt như thế An Kim Lâm đương nhiên sẽ không bỏ qua, cho nên sau khi khách sáo từ chối một phen liền ở lại.

An Kim Thành sau khi đến Thiên triều, cũng không phải là lần đầu tiên đến nhà người ta làm khách, nhưng đây là lần đầu tiên hẳn chứng kiến người làm chủ nhân tín nhiệm một quản gia như thế, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một quản gia dám nhắc nhở chủ nhân.

...

“Nhị thiếu gia, con của đại áp này cậu không thể ăn nữa, đợi lát nữa tôi bảo phòng bếp làm đồ ăn khuya cho cậu, bây giờ cậu nên ăn nhiều rau một chút.” Vương quản gia có chút lễ phép cúi đầu đứng ở bên cạnh Kiều Cảnh An, chỉ là thần sắc trên mặt cho thấy trong chuyện này không có nửa phần thương lượng đường sống.

Kiều Cảnh An ngẩng đầu trừng mắt nhìn Vương quản gia, có chút tiếc nuối liếc qua cửa đại áp.

“Nhị thiếu gia, kén ăn là rất xấu.” Vương quản gia nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Sâm: “Thiếu gia, không thể quá chiều Nhị thiếu gia, gần đây Nhị thiếu gia có vẻ gầy.”

Gầy? Kiều Sâm tỉ mỉ đánh giá Kiều Cảnh An một phen, gầy đâu không thấy, ngược lại cảm thấy trên hai gò má Kiều Cảnh An nhiều hơn chút thịt, anh vội ho một tiếng, đối với bản lĩnh chỉ hươu bảo ngựa (nhìn thế này lại bảo thế khác) của lão nhân gia tỏ vẻ vô cùng hợp tác mà trầm mặc.

Kiều Cảnh An há mồm gặm một cọng rau Kiều Sâm chọn cho, sau đó tiếp tục ngoan ngoãn bới cơm, bắt quá rất nhanh trong chén lại thêm mấy miếng nấm hương cậu thích.

Thế giới mà cậu đã từng sống kia, nấm hương rất ít, tuy cậu thích ăn, nhưng mỗi lần ăn đều rất ít, cái này coi như là đãi ngộ mà người nhà giàu mới có, một số nhà nghèo, đời này có thể ăn được hai ba miếng chỉ sợ cũng đã sướng lắm rồi, cho nên bây giờ có thể thoải mái có nấm hương ăn, Nhị thiếu gia liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

So sánh với hai anh em đang tự tại ăn cơm, hai chị em An gia ngược lại có chút ăn không vào. Trên bàn cơm không có nửa điểm thanh âm, hai người bọn họ vốn có việc cầu người, trong không khí an tĩnh này, cảm giác có loại bất an khó tả, tựa hồ chỉ cần Kiều Sâm mở miệng nói chuyện, sẽ là đáp án mà bọn họ sợ hãi.

Cơm nước xong, tráng miệng xong, bốn người lại ngồi trên ghế salon ở phòng khách, lần này Kiều Cảnh An không lên lầu, đáng tiếc cậu lại cầm một quyển [Hồng Lâu Mộng] ngồi ở bên cạnh Kiều Sâm, nửa người còn dựa vào Kiều Sâm, hiển nhiên là đến tham gia náo nhiệt nhưng lại mang về mặc kệ thế sự.

“Kiều tổng, không biết chuyện hợp tác lần này...”

“Xoạt.” Kiều Cảnh An lật một trang sách trong tay, lông mày nhíu lại: “Sao em cảm thấy cuốn tái bản lần này và lần tái bản trước nội dung luôn có chút khác biệt.”

Kiều Sâm nghe vậy, sờ sờ đầu Kiều Cảnh An: “Sách này sau năm 40 trở lại đây không còn giữ được nguyên tác, các nhà xuất bản chỉ là dựa theo giải thích của chính mình mà ghi thành, khác biệt cũng là bình thường.”

“Thì ra là thế.” Kiều Cảnh An gật đầu, lại trầm mặc tiếp tục đọc sách.

An Kim Lâm thấy Kiều Sâm ôn hòa với Kiều Cảnh An như thế, lại nghĩ đến việc anh đối với chính mình lãnh đạm, tâm tình là ngũ vị tạp trần. Trong trí nhớ của cô, Kiều Sâm là một người lễ tiết nhưng đậm mạc, trừ vài người bạn của mình ra, người khác chỉ có thể nhìn thấy nụ cười xa cách của anh, ngay cả năm đó Lâm Thiển lúc ở bên anh, hai người cũng không phải tình yêu cuồng nhiệt, càng giống như mối quan hệ nam nữ khá hơn bạn bè bình thường một chút.

Có lẽ có những người chính là như vậy, đối với nhiều người đều rất đậm mạc, nhưng chỉ riêng với một người thì... lại đối xử tốt đến đào tâm đào phế. Có lẽ trong suy nghĩ của Kiều Sâm, chỉ có đứa em trai này mới đáng để anh đối tốt, cũng có lẽ anh em hai người này thật là chịu sự ràng buộc sâu sắc của huyết thống, thế cho nên mới có sự thân mật mà những người khác không thể có.

Không biết có phải là lỗi giác của An Kim Thành hay không, hần cảm thấy sau khi Kiều Cảnh An ngồi ở đó, Kiều Sâm ngay cả tiếng nói cũng nhẹ xuống vài phần, trong lòng của hần cảm thấy quái lạ, cùng là đàn ông, hần đương nhiên hiểu khi một người đàn ông lộ ra một mặt sơ ý và chủ quan, chỉ trừ phi là lúc đối mặt với người mà chính mình yêu thương nhất. Khó trách bên ngoài đồn đại, Kiều Sâm đối với phụ nữ từ trước đến nay đều vô tình, thì ra tình cảm của anh ta đều đặt trên người em trai mình, chỉ là... giữa anh em, cũng có thể có thứ tình cảm này sao?

“Về chuyện hợp tác, chắc tôi không thể nhận thành ý của quý công ty, có lẽ tổng giám đốc Lâm Tông của Lâm gia nguyện ý hợp tác cùng quý công ty hơn, tôi sao có thể đoạt chuyện tốt của người khác.” Kiều Sâm một bên vuốt đầu Kiều Cảnh An, một bên mỉm cười nói: “Huống chi, Kiều gia hiện tại đang hợp tác cùng một công ty đa quốc gia của Mỹ, sợ là không đủ tài chính để đầu tư cho quý công ty.”

An Kim Lâm nghe vậy sắc mặt khê biến, chuyện thời gian này Kiều thị hợp tác cùng một công ty của Mỹ cô cũng được biết, hơn nữa còn biết rõ người đại diện khu vực châu Á của công ty này là bạn học đại học của Kiều Sâm, cùng công ty của Mỹ hợp tác, Kiều thị là lời, đích xác so với cùng An thị hợp tác có nhiều chỗ tốt hơn.

Chính là hiện giờ đang có nguy cơ tài chính toàn cầu, kinh tế của những nước lớn đều chịu ảnh hưởng, Thiên triều là quốc gia chịu ảnh hưởng nhỏ nhất, thậm chí còn có loại xu thế cầu thăng trong loạn, nếu như không phải không còn cách nào, An thị cũng sẽ không buông tha cho cơ nghiệp đã gây dựng suốt hai mươi năm tại Đại Quốc mà quay sang chiến trường Thiên triều.

Muốn đầu quân vào thị trường Thiên triều, phải có một mảnh đất, thứ tốt nhất có thể giúp An thị đứng vững gót chân chỉ có Kiều thị, nhưng đối phương hiển nhiên không muốn hỗ trợ.

“Kiều Sâm, chỉ cần anh có thể giúp An thị vượt qua cửa ải khó khăn này, anh đưa ra yêu cầu như thế nào cũng có thể.” An Kim Lâm có chút nóng nảy, chưa suy nghĩ đã vội nói ra.

Kiều Cảnh An nghe thanh âm sốt ruột như thế, thu hồi ánh mắt đặt ở trên sách, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía An Kim Lâm, chậm rãi khép lại quyển sách trên tay, mới mở miệng nói: “An tiểu thư, cô cảm thấy có điều kiện gì có thể khiến cho Kiều thị giúp chuyện này?” Bán mình sao? Nhớ rõ kiếp trước những người muốn Đoàn gia hỗ trợ luôn đem con gái nhà mình gả cho người Đoàn gia làm thiếp. Nghĩ tới đây, Kiều Cảnh An nhũm mày, loại chuyện này nghĩ cũng đừng hòng nghĩ, nếu mình đã quyết định lấy ca ca, tuyệt đối không thể cho người khác bước vào.

An Kim Lâm không ngờ rằng Kiều Cảnh An lại đột nhiên mở miệng, thấy ánh mắt Kiều Cảnh An hơi có ý trào phúng, cô nhìn về phía Kiều Sâm, phát hiện đối phương căn bản đối với việc Kiều Cảnh An xen vào không có nửa phần mất hứng.

Kiều Sâm sao có thể dễ dàng tha thứ người khác xen vào lúc chính mình đang nói chuyện chính sự?

“Cùng An thị hợp tác đối với Kiều thị mà nói, cơ hồ là có cũng được mà không có cũng không sao, không nghĩ qua là còn phải gánh vác nguy nan hộ người khác.” Kiều Cảnh An hơi nhũm mày: “An thị trên thị trường không chiếm nửa phần tỉ lệ, tôi nghĩ An tiểu thư cô cũng biết rõ, An thị hiện tại không có bất luận ưu thế gì, nếu như không có Kiều thị hỗ trợ, An thị rất nhanh cái gì cũng không còn, như vậy cô cảm thấy điều kiện kiểu gì mới đáng để Kiều thị hỗ trợ, hay là...” Kiều Cảnh An đem sách đặt trên bàn trà, mỉm cười: “Hay là nói, An thị các người đã chuẩn bị được một cái giá rất tốt?”

An Kim Lâm miễn cưỡng cười: “Nhị thiếu gia, tôi nghĩ về chuyện của công ty, Kiều tổng tài hiểu rõ hơn cậu.”

“Chẳng lẽ tôi nói không đúng?” Kiều Cảnh An đối với loại châm ngòi này của An Kim Lâm hoàn toàn không để vào mắt: “Dù sao nếu tôi nói vụ hợp tác này không được, như vậy lập tức An thị vĩnh viễn cũng không thể cùng Kiều thị hợp tác, An tiểu thư tin những lời này của tôi không?”

Kiều Sâm thấy thái độ Kiều Cảnh An đột nhiên trở nên bén nhọn, thậm chí cả khí tức sắc bén trên người cũng không che dấu, biết rõ câu ‘điều kiện gì cũng có thể’ kia của An Kim Lâm đã chọc giận cậu, nghĩ đến đối phương vì mình mà ghen, tâm tình Kiều Sâm trở nên vô cùng tốt, vỗ vỗ đầu Kiều Cảnh An mới quay sang nói với An Kim Lâm: “An tiểu thư, Kiều thị không phải của một mình tôi, cũng là của Tiểu An, cho nên trong bất cứ chuyện gì, Tiểu An đều có quyền lên tiếng.”

An Kim Thành nghe xong những lời này, cau mày, Kiều Sâm lại không thêm để ý đến hành vi gần như là thất lễ này của Kiều Cảnh An? Hơn nữa ngay trong lúc đang bàn chuyện làm ăn của bọn họ thì nói như vậy, là có ý gì, chẳng lẽ là muốn khẳng định cho người ngoài biết địa vị của Kiều Cảnh An trong Kiều thị?

Mấy câu nói đó của Kiều Sâm, thành công làm cho một con sư tử đang nhe nanh duỗi vuốt được thuận mao (vuốt ve lông), lần nữa biến thành một con meo meo lười biếng. Vì vậy Kiều Nhị thiếu gia rất nhanh thu hồi khí tức sắc bén khó được xuất hiện trên người mình, dựa vào Kiều Sâm chuẩn bị tiếp tục đọc sách.

Khóe miệng Kiều Sâm lộ ra một tia giảo hoạt vui vẻ, làm vợ chồng, tài sản đương nhiên là thuộc về nhau, của anh sẽ là của em, của em cũng chính là của anh.

Tiểu dung của An Kim Lâm rốt cuộc không duy trì được nữa, giận tái mặt nói: “Kiều thị đã xem thường An gia chúng tôi, như vậy xin cáo từ.” Nói xong, đứng lên từ ghế salon, nhìn Kiều Cảnh An cười lạnh nói: “Tôi đây sẽ chờ để nhìn xem, Kiều Nhị thiếu gia có thể luôn luôn định đoạt chuyện của Kiều thị hay không. Kiều tổng tài có thể làm cho mẹ của cậu chết ngoài ý muốn, như vậy cũng có thể cho cậu ngoài ý muốn tử vong.” Nói xong lời này, cô giậm giày cao gót đi ra cửa chính của Kiều gia.

An Kim Thành nghe vậy sắc mặt biến biến, thấy Kiều Cảnh An cúi đầu, nhịn không được lên tiếng nói: “Chị tôi chỉ là nói nhảm, Kiều Cảnh An, cậu... cậu không nên tưởng thật.” Nói xong, cũng không dám xem sắc mặt Kiều Sâm, vội vàng theo đi ra ngoài.

...

“Chị, tại sao chị phải nói như vậy?” sau khi An Kim Thành đi theo An Kim Lâm lên xe, mới có chút không đồng ý nói: “Chị như vậy, không phải vạch rõ cùng Kiều Sâm đối nghịch?”

“Kiều Sâm đã không muốn hỗ trợ, chúng ta cũng không cần cố kỵ anh ta.” An Kim Lâm cười lạnh: “Huống chi chuyện mẹ Kiều Cảnh An cũng không phải bí mật không tra ra được, tình cảm giữa hai anh em họ rất cuộc tốt đến mức nào, chị muốn nhìn xem, sau khi Kiều Cảnh An biết rõ chân tướng sự tình, hai người họ sẽ như thế nào?”

An Kim Thành run lên, đáy lòng cũng không hy vọng việc này là thật, nếu như là sự thật, Kiều Cảnh An sẽ khổ sở cỡ nào? Hơn nữa chọc giận Kiều Sâm, An gia từ nay về sau sợ là càng thêm gian nan. Hắn vô ý thức nắm tay: “Chị, có lẽ Kiều Cảnh An sẽ không tin lời này.”

“Cậu ta có thể tin hay không chị không biết, nhưng chị biết rõ, một khi đã mất đi niềm tin, như vậy sẽ không chịu nổi sự thật tàn nhẫn.” An Kim Lâm mạnh giẫm chân ga, cười đến vô cùng châm chọc: “Anh em cùng cha khác mẹ trong đại gia tộc muốn thật sự hai bên đều có cảm tình tốt, không bằng đi tin ngày mai toàn bộ thế giới hòa bình.” Đối phương đã không nể mặt cô, cô cần gì phải lo cho đối phương.

An Kim Thành nghe lời này, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo nói không nên lời, chị hắn từ khi nào thì biến thành cái bộ dáng như vậy?

...

Bưng đến một ly sữa, Vương quản gia lúc An Kim Lâm nói ra câu kia thì liền dừng bước, ông lo lắng nhìn hai anh em ngồi ở trên ghế sa lon, về cái chết của mẹ Kiều Cảnh An, trên thực tế cũng không phải như người ta đồn đại, nhưng nếu Nhị thiếu gia tin những lời kia thì làm sao bây giờ?

Kiều Cảnh An ngẩng đầu nhìn về phía Kiều Sâm, phát hiện Kiều Sâm cũng nhìn mình, đôi mắt đẹp thâm thúy như bầu trời đêm, làm trong lòng cậu có chút tư vị nói không nên lời. Vươn tay vòng qua cổ Kiều Sâm, Kiều Cảnh An rất kiên định nói: “Yên tâm, em sẽ không để cho những người kia cướp anh đi, em nói nhất định sẽ giữ lời.” Đã nói phải lấy anh, thì sẽ tuyệt đối không nuốt lời.

Về phần An Kim Lâm trước khi đi châm ngòi nói như vậy, trong tai Kiều Nhị thiếu gia, cũng chỉ là mây bay. Coi như là thật, đối với cậu mà nói, cũng cho là chuyện bình thường, dù sao những chuyện kiếp trước cậu đã gặp qua so với hiện tại còn hắc ám, còn huyết tinh hơn.

Vốn là trong lòng có một chút lo lắng, lúc lồng ngực chạm vào nhiệt độ cơ thể của Kiều Cảnh An, lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, vươn tay ôm vòng eo mảnh khảnh của thiếu niên, Kiều Sâm thấp giọng cười nói: “Ừm, anh tin em.”

Khê ngửi ngửi mùi thơm cơ thể nhàn nhạt trên người thiếu niên, một người như vậy, anh làm sao có thể không động tâm?

Vương quản gia không hiểu ra sao nhìn cảnh hai anh em không sảo cũng không nháo ngược lại còn hữu hảo ôm nhau, chẳng lẽ nói, trong lòng Nhị thiếu gia tin tưởng thiếu gia?

Không hổ là Nhị thiếu gia, thật là một đứa trẻ tâm tư thiện lương, nhìn ly sữa trên tay, đã vậy, đêm nay liền phá lệ cho phép Nhị thiếu gia uống nước chanh a.

.....

70. Chương 70 - Trò Hay Sắp Bắt Đầu

Trải qua chuyện An Kim Lâm châm ngòi, tình cảm giữa hai anh em Kiều gia chẳng những không sút mẻ, mà ngược lại càng trở nên ngọt ngào hơn, ít nhất thì trong lòng Vương quản gia, tình cảm giữa hai vị thiếu gia là càng ngày càng tốt, chứng minh chính là hai ngày gần đây tâm tình thiếu gia luôn rất tốt, chỉ thiếu mỗi việc ở trên mặt ghi bốn chữ to: “Tôi đang rất vui”.

Nhị thiếu gia không hiểu làm thiếu gia, thật đáng giá để vui mừng; tình cảm của Nhị thiếu gia và thiếu gia lại tăng thêm một bậc, càng đáng giá để vui mừng, Vương quản gia nhìn thiệp mời trong tay, chính là cái thiệp mời này của An gia lại làm cho người ta không thể vui mừng nổi.

Rõ ràng mấy ngày hôm trước mới vừa chạy tới châm ngòi ly gián hai vị thiếu gia, bây giờ lại còn chạy tới mời hai vị thiếu gia tham gia tiệc. Tuy ông biết rõ người trên thương trường từ trước đến nay da mặt đều rất dày, nhưng cũng không nghĩ đến lại có người da mặt dày đến mức này.

Tuy không thích mấy người của An gia, nhưng làm một quản gia có trách nhiệm, trong mấy chuyện như thế này không thể vì thù riêng mà hành sự, vì vậy sau khi hai anh em Kiều gia ăn cơm tối xong, Vương quản gia vẫn đem cái thiệp mời thiệp vàng này để trên bàn sách của Kiều Sâm.

Kiều Sâm tựa tiểu phi tiểu cầm lấy cái thiệp mời này, mấy ngày trước An Kim Lâm đã dùng danh nghĩa tới đưa thiệp mời mà đến đây một lần, hôm nay lão nhân của An gia lại gửi thêm một cái tới, nếu anh không đi, người khác chẳng phải sẽ nói anh tự cao tự đại sao?

An gia thật sự muốn mời mình đi, hay là muốn nhìn xem lời mấy hôm trước của An Kim Lâm có phải đã làm hai anh em sút đầu mẻ trán hay không?! Dem thiệp mời vứt lại trên bàn, Kiều Sâm cười lạnh, chuyện của Kiều gia lại để cho bọn họ xem sao? Bọn họ đã muốn nhìn, vậy liền cho những người này biết rõ, anh em Kiều gia không bao giờ tính toán lẫn nhau, dù cho có người châm ngòi ly gián.

“Thiếu gia, cái này...” Vương quản gia thấy thần sắc Kiều Sâm hỉ nộ khó phân biệt, biết rõ hành động tối hôm trước của An Kim Lâm đã chọc giận tới anh, vì vậy hơi cúi đầu nói: “Tôi xuống dưới chuẩn bị đồ ăn khuya cho hai vị thiếu gia.” Những chuyện này thiếu gia so với mình càng biết rõ hơn phải nên làm như thế nào.

“Vương thúc thúc, khuya hôm nay cháu muốn ăn bài cốt diện (1 loại phở Trung Quốc), đừng cho quá nhiều ớt nhé.” Nãy giờ vẫn luôn đem sự chú ý đặt vào máy vi tính, Kiều Cảnh An nghe được hai chữ ‘ăn khuya’, liền nhô đầu lên khỏi màn hình: “Mà thúc nhớ cho thêm nhiều rau một chút.”

Bài cốt diện mà cho nhiều rau, vẫn còn gọi là bài cốt diện sao? Vương quản gia nghĩ lại, bắt quá Nhị thiếu gia nhà bọn họ cũng thật ngoan, biết rõ ăn nhiều rau là tốt cho thân thể, không giống mấy thiếu gia tiểu thư nhà khác, thích cơm kiêng rau, hoặc là gầy giống như que diêm, hoặc là béo như lợn. Nghĩ vậy, Vương quản gia cười ha hả gật đầu, đi đến trước cửa, mới nhớ tới không hỏi Kiều Sâm: “Thiếu gia, cậu có muốn cho thêm rau không?”

“A?” Kiều Sâm ngẩn người: “Không cần, tùy ý là được.” Bây giờ ngay cả mấy câu hỏi mình muốn ăn gì cũng bị lược bớt đi sao? Kiều Sâm gục đầu, thôi, tốt xấu gì mình vẫn còn có quyền lợi lựa chọn số lượng món ăn, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An đang mang về mặt chuyên chú cùng bạn đánh cờ online, Kiều Sâm cười cười, tiếp tục xử lý văn kiện trên bàn.

Duy nhất đáng thương, chính là tấm thiệp mời thiệp vàng bị bỏ quên cô đơn trong góc bàn.

Buổi tối hôm đó, Kiều Nhị thiếu gia đánh bại mười ba kì thủ, ăn một bát bài cốt diện đầy rau, sau khi đánh răng tắm rửa, thì sung sướng trèo lên giường Kiều Sâm.

Vì vậy Kiều Sâm cũng rất sung sướng hôn hôn sờ sờ Kiều Cảnh An một lát, liền ôm Kiều Cảnh An an tâm thoả mãn thiếp đi. (vậy mà anh cũng thỏa mãn rùi sao @@)

...

Hai ngày sau, hai anh em Kiều gia trải qua quãng thời gian vô cùng nồng ấm. Vương quản gia cũng quả thật rất đặc ý, bởi vì có quản gia của mấy nhà đến lôi kéo làm quen với ông, nguyên nhân chính là chủ nhân mấy nhà đó muốn mua tranh chữ của Nhị thiếu gia, chỉ là không biết làm cách nào.

Nhớ tới cả thùng (rác) tranh chữ mà Nhị thiếu gia tùy ý vứt bỏ trong thư phòng, lại nhìn mấy vị đồng nghiệp về mặt chờ mong trước mắt, Vương quản gia dưới đáy lòng khinh thường hừ lạnh, thứ Nhị thiếu gia nhà chúng ta không để vào mắt, mấy người nhiệt tình cái gì, không phải chỉ là tranh chữ thôi sao? Nhị thiếu gia nhà chúng ta cái gì cũng giỏi, mấy người muốn hâm mộ thì cũng phải xếp hàng.

Vương quản gia cao hứng, tiền lương của đám người hầu ở Kiều gia từ trên xuống dưới cũng được tăng lên một chút. Bây giờ vật giá tăng cao đang ảnh hưởng tới tiền lương, vậy mà Kiều gia lại tăng tiền lương cho bọn họ, khiến bọn họ mừng rỡ, vì vậy Kiều gia từ trên xuống dưới đều tràn ngập tiếng ca hát vui vẻ, có thể so với chuyện cuối năm nhận được tiền lì xì còn rộn ràng hơn.

...

An Kim Thành từ hôm đó vẫn luôn lo lắng những lời kia của chị mình sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai anh em Kiều gia, cho đến buổi chiều khi ra cổng trường thấy Kiều Sâm xuất hiện ở Đại học B, hấn mới thở phào một hơi, nhưng lại ần ần cảm thấy có chút thất vọng, thì ra tình cảm hai anh em Kiều gia lại thật sự tốt như vậy, tốt đến mức sẽ không bao giờ hoài nghi đối phương.

Ma xui quỷ khiến khiến hấn dừng bước lại, thấy Kiều Cảnh An từ trong khu nhà học đi ra, theo phía sau cậu còn có Lâm gia Nhị thiếu gia cùng Lương gia thiếu gia.

Thấy Kiều Cảnh An sau khi tạm biệt hai người họ, liền vội vã đi về phía Kiều Sâm, nhìn thần sắc của cậu ta, tựa hồ như không chịu nổi ảnh hưởng từ những lời kia của chị hấn, một người cho dù là đang diễn trò, nhưng vẫn không thể che giấu hết cảm tình được, vậy nhưng hấn lại không thấy được nửa phần tâm tình không ổn trên người Kiều Cảnh An, ngược lại là vẻ tràn đầy tín nhiệm đối với Kiều Sâm.

Hấn không chỉ một lần chứng kiến Kiều Sâm thay Kiều Cảnh An cài dây bảo hiểm, nhưng mỗi lần bắt gặp động tác này của Kiều Sâm, đều cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi Kiều Sâm lại có thể làm ra loại động tác này.

Hấn nghe chị mình nhiều lần kể về Kiều Sâm, nhưng nghe được nhiều nhất chính là một kẻ tính tảo, giáo hoạt, rồi lại đăm đăm, một người như vậy, sao có thể làm ra được động tác ôn nhu cùng nhuần nhuyễn như vậy, chuyện đó, không giống như là chuyện mà Kiều Sâm nên làm, Kiều Sâm hấn so với Kiều Cảnh An càng

phải là người muôn vàn tính toán, sau khi có được thứ mình muốn, thì ngay lập tức sẽ không thèm để ý tới kẻ vô dụng kia nữa.

Nhưng dó dù sao cũng chỉ là ‘nếu’, mà sự thật, Kiều Cảnh An là người quan trọng nhất của Kiều Sâm, dù cho dó sẽ là nhược điểm duy nhất của Kiều Sâm.

“Xe đã đi, cậu còn nhìn sao?” Lâm Thư đi đến bên người An Kim Thành, trong mắt dấu diếm một tia trào phúng, chuyện An gia và đại ca hần, hần biết rõ, cho nên đối với An Kim Thành, hần cũng sẽ không thân thiện quá mức: “Nghe nói mấy ngày trước đây chị cậu và cậu tới thăm Kiều gia, không biết tình huống như thế nào?” Hai ngày gần đây, Kiều gia đột nhiên đình chỉ hết thủy hoạt động buôn bán có quan hệ với An gia, ngay cả một ít buôn bán nhỏ cũng đã dừng lại, người sáng suốt đều nhìn ra được, An gia hẳn là đã đắc tội với Kiều gia.

Trên đời không có bức tường nào mà gió không thổi qua được, cho nên rất nhanh đã có người biết rõ, việc này phát sinh sau khi hai chị em An gia tới Kiều gia.

Đối với Lâm Thư mà nói, An Kim Thành giống như một vị thiếu gia được bảo vệ trong lồng kính, có lẽ bởi vì An gia chỉ có một đứa con trai là hần, cho nên hần không hiểu được cạnh tranh là như thế nào. An Kim Thành và Kiều Cảnh An về mặt nào dó thì là giống nhau, đều là những người được bảo vệ quá mức. Nhưng chỉ cần tiếp xúc với hai người vài lần, sẽ phát hiện ra chỗ khác nhau giữa hai người họ. Kiều Cảnh An tùy ý, là vì rất nhiều chuyện cậu ta không thèm để ý, nhưng lại có năng lực quan sát rất mạnh, biểu hiện bên ngoài thoạt nhìn thì biếng nhác, nhưng mỗi lần người khác có chủ tâm dò xét cậu ta thì sẽ phát hiện, từ trong miệng Kiều Cảnh An, không thể dò xét ra được một chút tin tức dù bé bằng cái móng tay.

An Kim Thành thì lại có tính tình của Đại thiếu gia, mà không có thủ đoạn của một người thừa kế xứng đáng của gia tộc.

Người khờ dại, luôn là người thua.

Lâm Thư cười lạnh, một gia tộc như vậy, anh trai hần lại vọng tưởng lợi dụng nó để đấu với hần, có phải là đã quá coi thường hần rồi hay không?

...

Tối thứ bảy, tại biệt thự lớn của An gia vô cùng náo nhiệt, các vị khách nối nhau không dứt, trên danh nghĩa là một bữa tiệc sinh nhật của An gia đại tiểu thư, nhưng trên thực tế, tất cả mọi người đều hiểu, đây bất quá chỉ là thủ đoạn muốn gia nhập thị trường của An gia, nếu không sao chỉ trong một tháng ngắn ngủi lại tổ chức tiệc tới tận hai lần.

Có một số người tới là để phát triển quan hệ, có một số người là tới góp vui, mà có một số người lại là đến xem náo nhiệt.

Rất nhiều người cũng biết lần này An gia mời Kiều gia, nhưng rất nhiều người cũng biết, hai chị em An gia đã đắc tội với Kiều Sâm, không biết lần này Kiều Sâm có tới góp mặt hay không?

Lúc mọi người ở đây đang có những suy nghĩ khác nhau, chợt nghe thấy tiếng xôn xao ở phía cửa, Kiều Sâm đã đến đây, hơn nữa càng làm cho người ta kinh ngạc chính là, ngay cả Kiều Nhị thiếu gia không thích tham gia tiệc tùng cũng cùng đến với Kiều Sâm.

Mọi người ngỡ ngàng, hai anh em Kiều gia đang định làm gì?

.....

71. Chương 71 - Ngoài Ý Muốn

Từ lúc Kiều Cảnh An tới thế giới này, đây là lần đầu tiên cậu tham dự tiệc ở đây, tuy nói kiếp trước cậu đã từng tham dự các loại yến tiệc trong cung, cho dù phải diện kiến long nhan cũng không mắc nửa điểm

thất lễ, nhưng trong lòng cậu cũng hiểu, quy củ ở mỗi nơi luôn khác nhau, cho nên khi đến đây, cậu chỉ cần trưng ra phong độ của mình, nhìn nhiều nói ít là được, chuyện làm ăn của Kiều Sâm, cậu cũng không biết nhiều, cho nên không thể bởi vì mình nhiều lời mà mang lại phiền toái cho anh.

“Tiểu An, đây cũng chỉ là một bữa tiệc bình thường, em không cần quá để ý đâu.” Kiều Sâm thấp giọng ghé vào bên tai Kiều Cảnh An nói một câu, cũng không muốn cậu bởi vì những người này mà phải chịu ủy khuất gì.

Mọi người nhìn thấy hai anh em sóng vai bước vào cửa, hơn nữa Kiều Sâm còn vừa ghé đầu nói gì đó vào tai Kiều Cảnh An, cả lời nói và hành động đều vô cùng thân mật, đủ biết những lời đồn đại gần đây không phải là giả, tự trong lòng họ đều đã có suy tính riêng.

Tuổi Kiều Sâm mặc dù không lớn, nhưng trên thương trường đã là một con hồ ly nổi danh(=.,=), có một số việc không thể ra tay với Kiều Sâm, như vậy chỉ còn có thể ra tay với Kiều Nhị thiếu gia, người trước kia chỉ biết ăn uống chơi bời, hiện tại lại đang được Kiều Sâm bảo vệ.

An Kim Lâm với cách ăn mặc chói lọi thấy hai anh em Kiều gia cùng nhau xuất hiện, sắc mặt thoáng thay đổi, dù cô đã cố che giấu, nhưng trong lòng cô không khỏi nghi ngờ, Kiều Cảnh An tuy thoát nhìn không thích nhúng tay vào chuyện của Kiều gia, nhưng không phải một bao cỏ cái gì cũng không biết, chẳng lẽ thù giết mẹ còn không đủ để khiến hai anh em họ trở mặt thành thù?

“Xem kìa, có trò hay để xem rồi.” Xà Khương đứng bên cạnh Lâm Thư, hạ giọng nói: “Hành động lần này của Kiều Sâm, chỉ sợ là muốn để người của An gia nhìn, chỉ là không biết hai chị em An gia này đến tận cùng đã gây ra chuyện gì, khiến Kiều Sâm phải ra tay hung ác như vậy.”

Lâm Thư liếc mắt nhìn vẻ khiếp sợ trên mặt An Kim Lâm, neho mắt, biểu hiện như vậy đối với chuyện hai anh em Kiều gia ngoài ý muốn đồng thời xuất hiện quả thực hơi phô trương, nghĩ lại tin tức sáng nay nói Kiều gia đoạt một vụ làm ăn của An gia, trong lòng Lâm Thư cũng có chút nghi hoặc, vụ làm ăn này đối với Kiều Sâm mà nói, cũng chẳng đáng gì, anh ta làm vậy, hiển nhiên là muốn dồn An gia vào chỗ chết, nhìn có vẻ như An gia đã đắc tội không nhỏ với Kiều Sâm.

Hai chị em An gia mặc dù không phải là người thông minh, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, sao lại có thể chọc giận Kiều Sâm đến mức độ này? Bằng không dựa vào trình độ giáo hoạt của Kiều Sâm, sao có thể làm ra hành vi trả thù trực tiếp nhưng chẳng mang lại bao nhiêu lợi ích cho mình như vậy?

Lúc Lâm Thư còn đang trái lo phải nghĩ, Kiều Sâm đã mang theo Kiều Cảnh An đến trước mặt lão nhân của An gia chào hỏi, thấy nụ cười cứng ngắc trên mặt An Minh Hiên, Kiều Sâm cười lạnh.

“Thì ra vị này chính là em trai của Kiều tổng, tôi thường được nghe người ta nhắc đến tài hoa của cậu ấy, hôm nay được gặp mặt, quả thực suất khí như lời đồn.” An Minh Hiên lắc đầu thở dài: “Chẳng bù cho tiểu tử nhà chúng tôi, cái gì cũng không biết, Nhị thiếu gia tài giỏi như vậy, sau này tốt nghiệp, nhất định có thể là cánh tay đắc lực của Kiều tổng.”

Đối với những lời âm thầm châm ngòi này của An Minh Hiên, Kiều Sâm cười mà không nói, ngược lại Kiều Cảnh An lại cười mở miệng: “Đa tạ An bá phụ đã khích lệ, tôi bất quá chỉ là chơi bời lêu lổng không lý tưởng thôi, đâu có thể so với quý công tử, nếu ca ca nguyện ý nuôi tôi cả đời tôi cũng không ngại.”

“Ha ha.” An Minh Hiên cười vỗ vỗ vai Kiều Cảnh An: “Người trẻ tuổi khiêm nhường như vậy thực khó mà có được.” Nói rồi, liếc mắt nhìn Kiều Sâm: “Kiều tổng là một người tài giỏi trên thương trường, ngay cả lão già khom tôi đây so ra cũng không sánh bằng cậu ấy. Có một anh trai lợi hại như vậy, Nhị thiếu gia làm sao lại không phải là người tài giỏi.”

Kiều Cảnh An lắc đầu: “Có lẽ là tôi bị ca ca làm hư, bất quá nhà chúng tôi có ca ca lợi hại là đủ rồi, bản thân tôi chỉ muốn để ca ca nuôi cả đời thôi.”

An Minh Hiên thấy vẻ mặt thành thật của Kiều Cảnh An, trong lòng thầm nói, tên Kiều gia Nhị tiểu tử này là ngốc thật hay giả ngốc đây. Nếu là giả ngốc, vậy thật sự đã diễn quá giỏi, nếu là ngốc thật, vậy cũng chẳng có tiền đồ gì. Anh trai như vậy, làm em lại chỉ biết ăn không ngồi rồi, cũng không ngại người khác chỉ chỗ, chẳng lẽ không biết xấu hổ sao? Người trẻ tuổi nào cũng không thể chịu được việc bị người ta nói khích, như thế nào đem áp dụng lên người Kiều gia Nhị thiếu gia, lại khiến cho người ta cảm thấy vô lực?

An gia đương gia cho đến lúc này, cuối cùng đã biết được cảm giác bị knockout, nghĩ đến món lợi sáng nay bị Kiều Sâm cướp đi, trong lòng An Minh Hiền khó nguôi được tức giận, cách làm này của Kiều Sâm cũng thực quá tàn nhẫn.

Kiều Cảnh An nhìn người trước mắt, trong lòng lại âm thầm thở dài, dùng chút thủ đoạn như vậy đã muốn châm ngòi ly gián, những đại a đầu tranh đấu tình cảm trong Đoàn gia kia đều lợi hại hơn nhiều, xem ra người ở đây kỳ thật vẫn rất đơn thuần, xem vị đại bá này, châm ngòi ly gián cũng lộ liễu như vậy, còn đắc tội với ca ca, thật không có lời.

Kiều Sâm phát hiện ý đồng tình ở sâu trong đáy mắt Kiều Cảnh An, uống một ngụm champagne che dấu vui vẻ trên khóe miệng, liếc mắt sang bên cạnh lại thấy An Kim Thành đang đi về phía này, con mắt Kiều Sâm trở nên thâm sâu.

“Kiều tổng.” An Kim Thành cùng Kiều Sâm chạm ly, sau đó mới nhìn về phía Kiều Cảnh An, hẳn chưa từng thấy Kiều Cảnh An mặc lễ phục chính thức, hôm nay thấy cậu mặc một thân vest trắng, đem đến cho người ta một loại cảm giác rất thoải mái, tựa như ốc đảo giữa sa mạc, tươi mát lại ôn hòa: “Hoan nghênh hai người đã đến.”

“Cảm ơn.” Kiều Sâm vươn tay nắm lấy vai Kiều Cảnh An, lễ phép cười với An Kim Thành.

An Kim Lâm không tin những lời của mình lại không có nửa phần tác dụng, nhưng làm diễn viên chính của bữa tiệc hôm nay, cô vẫn rất lễ phép đi đến bên cạnh hai người, khách khách khí khí nói lời cảm tạ.

“Rất cảm ơn hai người đã đến tham gia bữa tiệc sinh nhật của tôi.” An Kim Lâm cùng hai người chạm ly, đôi mắt đẹp quét qua, liền rơi trên người Kiều Cảnh An, thấp giọng cười nói: “Nhị thiếu gia quả nhiên có phong thái.” Không nghĩ tới Kiều gia Nhị thiếu gia này lại có thể bất hiểu đến mức này, ngay cả người đã giết mẹ mình, cũng có thể ở chung mà không hề lặn tẩn.

“An tiểu thư quá khen, hôm nay cô mới là người rực rỡ nhất.” Kiều Cảnh An hơi gật đầu, cứ như đã quên những lời mà mấy ngày trước An Kim Lâm đã nói với mình.

Điều này làm cho An Kim Thành đứng ở một bên lại âm thầm kinh hãi, nếu như hẳn là Kiều Cảnh An, giờ phút này nhất định sẽ không giữ được sắc mặt tốt như vậy mà nói chuyện với chị mình, không nghĩ tới Kiều Cảnh An lại biểu hiện được tự nhiên như vậy, chính là nếu Kiều Cảnh An có thể nhẫn nhịn như vậy, vì cái gì lại đem tất cả cổ phần công ty có trong tay giao lại cho Kiều Sâm, chẳng lẽ cậu ta không nghĩ gì tới chuyện sau này?

Kiều Sâm không muốn để cho Kiều Cảnh An cứ phải nghe mấy người An gia nói nhảm, hướng chỉ tên thiếu gia An gia này tâm tư tựa hồ không trong sáng lắm, nghĩ vậy, Kiều Sâm ghé đầu nói với Kiều Cảnh An: “Em qua bên kia đi, anh thấy thiếu gia Lâm gia cùng Lương gia đang đứng ở đó, bọn em là bạn thân, có thể cùng nhau tâm sự.”

Sắc mặt An Kim Thành hơi thay đổi, lời này của Kiều Sâm là muốn nói mình không phải bạn của Kiều Cảnh An?

Nhẹ gật đầu, Kiều Cảnh An cười cười với ba người của An gia, liền đi về phía Xà Khương cùng Lâm Thư đang đứng ở góc, cậu đối với những người muốn đến kiểm chuyện kia cũng không có bao nhiêu hứng thú.

Đại sảnh có người thấy Kiều Cảnh An một mình rời đi, nhưng đều rất thông minh mà không tiến lên bắt chuyện, dù sao đây cũng là buổi tiệc của An gia.

...

“Ồ, cậu bị anh trai đuổi đi à?” Xà Khương thấy Kiều Cảnh An đi tới, cười đến nhìn có chút hả hê.

Kiều Cảnh An đặt ly lên bàn, ngồi xuống chiếc ghế chân cao bên cạnh Lâm Thư, nhắm mắt nhìn đám người ăn mặc gọn gàng lịch sự trước mặt, cũng không để ý tới những lời này của Xà Khương, chỉ nói với Lâm Thư: “Cậu sẽ thắng.”

Lâm Thư cười cười, nhưng không khỏi bởi vì một câu đột ngột như vậy của Kiều Cảnh An mà cảm thấy nghi hoặc: “Cậu khẳng định như vậy?”

Kiều Cảnh An gật đầu, hạ giọng nói: “Người thông minh, sẽ biết rõ phải chọn đối tượng nào để hợp tác, người nông nổi, mới có thể để ý tới món lợi nhỏ trước mắt, cái nhìn của cậu so với hẳn xa hơn.”

Xà Khương sau khi nghe được lời này của Kiều Cảnh An, trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa, hẳn không ngờ Kiều Sâm lại thật sự sẽ giúp Lâm Thư, điều này làm hẳn cảm thấy rất kinh ngạc, Kiều Sâm là hồ ly, một con hồ ly giảo hoạt, luôn đem lợi ích đặt lên hàng đầu, nhưng lần này Kiều Sâm lại không làm như vậy, chẳng lẽ tất cả chuyện này đều là bởi vì Kiều Cảnh An?

Nhớ tới một màn mà mình đã từng bắt gặp ở trường (hình như là cảnh Sâm ca lau miệng cho Tiểu An), đôi mắt Xà Khương lóe lóe quang.

“Kiều Nhị thiếu gia.” Một giọng nam trầm thấp vang lên ở sau lưng, Kiều Cảnh An xoay người nhìn lại, đập vào mắt chính là một người đàn ông có dung mạo ba phần tương tự với Lâm Thư, cậu lại liếc mắt nhìn Lâm Thư, phát hiện đối phương mặt vô biểu tình, liền đoán được người trước mắt là ai, cậu cười cười với người vừa tới, trầm mặc không nói.

“Thật không ngờ Kiều tổng tài lại chịu để Kiều Nhị thiếu gia lộ diện, thật sự là làm cho người ta không ngờ được.” Lâm Tông tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn Kiều Cảnh An cẩn thận đánh giá, bất quá chỉ là tên tiểu tử bộ dáng không tồi mà thôi, Kiều Sâm bảo hộ như vậy cũng không biết là vì cái gì, muốn tìm bé trai xinh đẹp không phải rất dễ dàng sao, cũng chỉ phải cho thêm chút tiền mà thôi, chẳng lẽ Kiều gia Nhị thiếu gia này thực sự có chỗ nào đặc biệt, bằng không sao lại khiến một con hồ ly biến thành một con trung khuyển.

“Tôi mỗi ngày đều ra ngoài mà, ca ca tôi vì cái gì không muốn để cho tôi đi ra?” Kiều Cảnh An nghi hoặc nhìn về phía Lâm Tông, khó hiểu hỏi: “Anh là ca ca của Lâm Thư, chẳng lẽ anh không cho Lâm Thư ra khỏi cửa?” Nói rồi, còn thương cảm nhìn về phía Lâm Thư: “Lần sau ca ca cậu không cho cậu ra khỏi cửa, cậu gọi điện thoại báo cảnh sát đi, đây là giam giữ phi pháp.”

Lâm Thư cùng Xà Khương nhất tề im lặng, bọn họ đột nhiên cảm thấy, Kiều Cảnh An trước kia toàn nói những chuyện khiến bọn họ tức giận nhất định là cố ý, bằng không cái tư duy logic này cũng quá đáng sợ.

“Miệng lưỡi của Nhị thiếu gia thật đúng là lợi hại.” Lâm Tông liếc nhìn Lâm Thư: “Có một người bạn như cậu, thật sự là phúc phận của em trai tôi.”

Kiều Cảnh An gật đầu đồng tình: “Ừm, tôi cũng cảm thấy như vậy, rất nhiều người đều cảm thấy cùng tôi làm bạn là may mắn.”

Lâm Thư cùng Xà Khương đồng loạt nhìn xuống chăm chú quan sát màu sắc và hoa văn của đồng điểm tâm trước mắt.

Nụ cười của Lâm Tông cứng đờ: “Nhị thiếu gia thật đúng là rất tự tin.”

“Không phải anh nói may mắn sao?” Kiều Cảnh An mờ mịt chớp mắt: “Chẳng lẽ lời này của anh chỉ là khách sáo thôi sao?”

Xà Khương sờ sờ cái mũi, Kiều Nhị thiếu gia, lời của người ta không phải khách sáo, là châm chọc a.

“Đương nhiên không phải lời khách sáo.” Lâm Tông cười đến nghiêng răng nghiêng lợi, giới thiệu một tên Kiều gia Nhị thiếu gia, đúng là cùng một loại với tên anh trai hồ ly của hẳn: “Như vậy các cậu cứ nói chuyện thông thả, thứ lỗi tôi không tiếp được.”

Kiều Cảnh An nhìn theo bóng lưng Lâm Tông, cười tủm tỉm quay sang Lâm Thư nói: “Ca ca nhà cậu cũng thật xấu tính giống cậu, tôi đều chiếu theo lời anh ta mà nói, vậy mà còn bắt mãi gì chứ.”

Lâm Thư mặt vô biểu tình uống một ngụm champagne: “A, thật xin lỗi, trước kia lúc chưa chơi với cậu, tính tình tôi cũng tốt lắm.”

“Không sao, tôi rất độ lượng.” Kiều Cảnh An vỗ vỗ vai Lâm Thư.

Lâm Thư run rẩy cầm chén rượu trong tay.

Xà Khương nhìn chút nét cười trên mặt Kiều Cảnh An, đột nhiên cảm thấy rợn tóc gáy, người này đến tột cùng là có bao nhiêu không biết xấu hổ mới có thể nói ra những loại lời này.

Nhìn bạn tốt của mình sắc mặt khó coi, Xà Khương sờ sờ cái mũi, chắc mình nên giả bộ như cái gì cũng không thấy được có lẽ an toàn hơn một chút.

Đúng lúc này, nghe thấy đại sảnh truyền đến một hồi huyền não, ba người nhìn lại, chỉ thấy Kiều Sâm một tay ôm một nữ nhân, mà trên mặt đất, còn có vài ly rượu vỡ, bên cạnh có một nam nhân mặc trang phục bồi bàn đang không ngừng xin lỗi.

Trong thoáng chốc, cảnh nam nữ ôm nhau kia hơi có chút hương vị hoàng tử và công chúa.

Nụ cười trên mặt Kiều Cảnh An dần dần biến mất, hí mắt nhìn về phía nữ nhân đang tựa trong ngực Kiều Sâm kia.

.....

72. Chương 72 - Ca Ca, Em Thích Anh

Kiều Sâm không ngờ rằng bồi bàn lại đột nhiên ngã về phía An Kim Lâm đang đứng đối diện mình, anh chờ sau khi đối phương đứng vững, liền lập tức buông tay, thậm chí còn lui về phía sau một bước.

Làm một người đàn ông có phong độ, anh đỡ An Kim Lâm, nhưng lại không muốn bị một số người hiểu lầm, cho nên chuyện lui về phía sau một bước đã chứng minh vô cùng rõ ràng anh đối với tiểu thư An gia không có ý tứ gì khác.

Người ở đây đều là người thông minh, cơ hồ đều đem một màn này trở thành náo nhiệt để xem, Kiều Sâm lui về phía sau một bước, ai cũng hiểu được hàm ý trong đó, An Kim Lâm cơ hồ đã trở thành trò cười trong buổi tiệc.

Sắc mặt An Kim Lâm cực kỳ khó coi, cô lạnh lùng nhìn lại người bồi bàn vẫn đang không ngừng xin lỗi bên cạnh, nếu không phải ở đây có nhiều người như vậy, có lẽ cô sẽ cho người này một cái tát. Lần này rõ ràng là ngoài ý muốn, nhưng trong mắt những người khác, chỉ sợ đã sớm bị coi là cô có mưu đồ từ trước. Hiện tại cô bị người ta coi là người như thế nào, một nữ nhân cố tình ngã vào đối phương nhưng còn bị đối phương đẩy ra sao?

Kiều Cảnh An đi vài bước đến chỗ tiêu điểm đang thu hút sự chú ý của tất cả mọi người ở đây, từ trong túi áo móc ra một chiếc khăn tay tơ tằm lau đi vết rượu dính trên góc áo Kiều Sâm, sau đó mới lên tiếng hỏi: “Ca, cánh tay anh không sao chứ?” Nói xong, lại dùng ánh mắt như muốn ước lượng cân nặng của An Kim Lâm.

Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An tuy cười, nhưng trong mắt lại mang theo một tia tức giận, tâm tình vốn có chút không tốt lập tức trở nên cao hứng, sau đó vô cùng thuận tay sờ sờ mái tóc mềm mại trên đầu Kiều Nhị thiếu gia: “Anh không sao.” Đối với phản ứng của Kiều Cảnh An anh rất hài lòng, vì vậy Kiều Đại thiếu gia tâm tình tốt lắm, nụ cười trên mặt ngay sau đó cũng trở nên chân thật không ít.

Kiều Cảnh An đem khăn tay đã bẩn nhét vào trong túi áo Kiều Sâm, nhíu mày nói: “Em đói bụng.” Ngữ khí rất bình thản, biểu lộ rất vô tội, nhưng ý tứ lại là muốn giục anh trai nhà mình mau đi về.

Đối với hành vi em trai nhà mình đem thứ đã bẩn dúi vào trong túi áo của chính mình, Kiều Sâm lựa chọn không trông thấy, nghe thấy Kiều Cảnh An nói đói bụng, vội vàng nhẹ gạt đầu: “Chúng ta trở về nhà?” Tuy thoả mãn Tiểu An để ý chuyện này, nhưng cũng không muốn chọc giận đối phương, đến lúc đó người chịu khổ chính là mình a.

“Ừ, em muốn ăn nấm hương canh gà.” Kiều Cảnh An bắt lấy tay Kiều Sâm: “Anh gọi điện cho Vương thúc thúc đi.”

“Ừ.” Duỗi tay kia ra vuốt vuốt đầu Kiều Cảnh An, Kiều Sâm quay lại nói với An Kim Lâm đang mang sắc mặt khó coi đứng ở một bên: “An tiểu thư, sinh nhật vui vẻ, tôi và Tiểu An còn có chuyện quan trọng muốn

làm, đành đi trước một bước vậy.” Nói xong, cũng không quản An Kim Lâm còn có gì muốn nói hay không, Kiều Sâm liền mỉm cười mang theo em trai nhà mình ra khỏi đại sảnh của bữa tiệc.

Mọi người còn chứng kiến Kiều Sâm vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra, sau đó còn thật sự bảo người đầu dây bên kia chuẩn bị cái gọi là canh gà gì đó. Chuyện quan trọng... thì ra là về nhà ăn canh gà?

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cái bàn dài xếp đầy các loại điểm tâm tinh xảo, thì ra những thứ này so ra vẫn kém một bát nắm hương canh gà.

Sắc mặt An Kim Lâm đã khó coi tới cực điểm, miễn cưỡng cười với những người ở đây: “Thực xin lỗi, tôi phải đi thay y phục.” Nói xong, liền xoay người lên lầu.

...

“Không ngờ Kiều Cảnh An cũng có lúc cố tình gây sự như vậy.” Xà Khương lắc đầu: “Quá không để chút thể diện nào cho An Kim Lâm.”

Lâm Thư uống một ngụm champagne, hừ hừ: “Cậu nhìn thực có chút hả hê a.” Mặc dù Kiều Cảnh An làm ra loại hành động bốc đồng như vậy, Kiều Sâm vẫn có thể dung túng. Nghĩ vậy, Lâm Thư nở nụ cười, lúc trước hẳn còn lo lắng tên Kiều Cảnh An ngu ngốc kia sẽ bị Kiều Sâm lừa gạt, hiện tại xem ra thật đúng là hẳn suy nghĩ nhiều. Nếu Kiều Sâm cam lòng thương tổn Kiều Cảnh An, không bằng tin rằng đột nhiên có một ngày Kiều Cảnh An đi tranh đoạt gia nghiệp với Kiều Sâm.

...

An Kim Thành đi theo An Kim Lâm lên phòng trên lầu, mở cửa ra liền thấy một đồng bừa bộn đầy đất, mảnh vỡ thủy tinh tung tóe khắp nơi.

“Chị.” An Kim Thành vào phòng đóng cửa lại, cũng không dám đến gần An Kim Lâm.

An Kim Lâm dựa vào ghế sa lon, một đóa hồng trên tay đã bị bóp nát đến biến dạng, nhìn thấy hắn tiến đến, mới đứng lên hỏi: “Em vào đây làm gì, phía dưới có nhiều khách như vậy, em phải theo ba học làm quen đi chứ.”

An Kim Thành rót một chén nước đưa cho cô: “Chị không sao chứ?”

An Kim Lâm tiếp nhận chén nước, hỏi lại: “Chị có thể có chuyện gì chứ?” Chỉ là tay cầm cốc lại siết thật chặt, hai anh em Kiều gia, coi như cô đã tính sai lần thứ nhất, bất quá cô không tin, hai người này có thể mãi mãi hữu hảo như vậy.

An Kim Thành thấy bộ dạng này của cô, thì không mở miệng nữa, chỉ là trong lòng cũng hiểu được, một lần lại một lần chọc giận anh em Kiều gia, đối với bọn họ không có lợi chút nào.

...

Hai anh em sau khi ra khỏi cửa chính ngồi lên xe, Kiều Cảnh An mới thu hồi nụ cười trên mặt, hừ hừ nói: “Anh không tuân thủ đạo làm chồng.”

“Kéttttttttttt.” Xe ô tô phanh gấp, đã ở Kiều gia làm lái xe gần mười năm, tài xế đột nhiên cảm giác tay mình có chút không yên, quả nhiên là đã lớn tuổi rồi sao?

Từ trong kính chiếu hậu thấy được ánh mắt lạnh lùng tựa như băng của Kiều Sâm, lái xe lập tức không còn mềm nhũn nữa, trái tim cũng đập bình thường trở lại, cái duy nhất mất đi chức năng hiện tại chính là lỗ tai của hắn, hẳn cái gì cũng nghe không thấy, cái gì cũng không nhìn thấy.

Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An tựa hồ thật sự có chút tức giận, đem Kiều Cảnh An một phen kéo vào trong ngực của mình, cắn cắn vành tai cậu, thấp giọng cười nói: “Anh không phải đã buông cô ta ra rồi sao?”

Đối với động tác thân mật của Kiều Sâm, Kiều Cảnh An có chút không được tự nhiên, nhưng cũng không cự tuyệt, hơn nữa cảm giác Kiều Sâm ôm cậu, tựa hồ cũng rất thoải mái. Im lặng hưởng thụ, Kiều Nhị thiếu gia thay đổi một tư thế tựa ở trên người Kiều Sâm, sau một lúc mới lại mở miệng nói chuyện: “Cô ta muốn gả cho anh.” Không phải nghi vấn, là trần thuật.

Kiều Sâm đem cầm đặt trên đầu vai Kiều Cảnh An: “Không phải em nói muốn kết hôn với anh sao, anh sao còn có thể ở cùng những nữ nhân khác, ân?” Cuối cùng một cái chữ ‘ân’ mang theo một loại trầm thấp triền miên, khiến cho tâm Kiều Cảnh An tựa hồ cũng theo đó trở nên mềm mại. (tiếng ‘ân’ của Sâm ca ở đây quá ngọt ngào dễ thương nên để nguyên :”>)

Tài xế đáng thương bây giờ là thật sự hận chính mình không thể tai diếc, mắt mù. Hắn nhìn dãy đèn sáng ngời hai bên đường mà tự nhủ, thế giới này kỳ thật rất huyền hoặc.

Kiều Cảnh An trong lòng lúc đầu còn mất hứng giờ phút này mới xem như chính thức biến mất, cậu không hiểu tình cảm của mình đối với Kiều Sâm, nhưng lại không thích những nữ nhân khác tới gần anh, vừa rồi lúc chứng kiến An Kim Lâm tựa trong ngực Kiều Sâm, cậu chỉ cảm giác sự tỉnh táo mà mình luôn kiêu ngạo sớm đã hóa thành hư ảo, rõ ràng... rõ ràng ngực ca ca là thuộc về mình!

Nhớ lại lúc online tra tìm một ít thông tin về tình yêu, nghe nói khi một người đối với một người khác có ham muốn giữ lấy, thì chứng tỏ trong lòng của hắn, đã bắt đầu để ý tới người này. Nếu như còn ý lại vào người này, cảm thấy cùng người này trải qua cả đời chính là chuyện hạnh phúc nhất, chứng tỏ hắn đã yêu người này.

Cậu thế này xem như đã yêu ca ca rồi sao?

Kiều Sâm thấy Kiều Cảnh An mãi không nói gì, cho là lời mình vừa nói khiến cậu mất hứng, vì vậy vùi đầu hôn hôn gò má Kiều Cảnh An: “Sao em không nói chuyện, còn đang giận anh sao?”

Kiều Cảnh An lắc đầu, nắm lấy ngón tay cái của Kiều Sâm, không ngừng vờn vờ, Kiều Sâm bị động tác này của cậu khiến cho tâm ngứa, hận không thể lập tức hôn lên.

“Hình như em đã thích anh, ca ca.” Thanh âm Kiều Cảnh An rất thấp, thấp đến mức cơ hồ khiến người ta không nghe được, khuôn mặt đỏ bừng bừng, ngay cả lỗ tai cũng trở nên phần hồng. Kiếp trước cậu chưa từng mở miệng nói yêu, kiếp này nói ra chữ này, thật khiến cậu cảm thấy vô cùng khó khăn. Kỳ thật Đoàn nhị công tử phong thái vô hạn trong mắt người khác, bất quá cũng chỉ là một thiếu niên năm ấy mới mười tám tuổi, không hiểu tình yêu mà thôi.

Kiều Sâm cảm giác trái tim trong ngực mình loạn nhịp, nghe tới chữ “thích”, giống như một người lữ khách đói khát lâu ngày lại nhìn thấy một bàn ăn thịnh soạn, kích động nói không nên lời cùng không dám tin.

“Em... nói cái gì?” Kiều Sâm thấy thanh âm của mình khô khốc đến lợi hại, thô ráp đến vô cùng khó nghe.

.....

73. Chương 73 - Một Bát Canh

Xe hơi đỗ trước biệt thự Kiều gia, Kiều Sâm sờ sờ đầu Kiều Cảnh An: “Em vào nhà bảo nhà bếp chuẩn bị trước đi, thích ăn gì cứ nói.”

Kiều Cảnh An liếc nhìn Kiều Sâm, cũng không hỏi gì khác, chỉ nhẹ gạt đầu, mở cửa xe ra, bước nhanh vào cửa chính Kiều gia.

Sau khi Kiều Cảnh An đi vào cửa, nụ cười trên mặt Kiều Sâm lập tức biến mất, gương mặt nhìn tài xế trên ghế lái xe, không nói một lời.

Tài xế trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh, chuyện mà hắn được chứng kiến đêm nay đã vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn. Kẻ có tiền có rất nhiều chuyện không thể để người khác biết, nuôi tình nhân, nuôi MB, thậm chí sinh hoạt cá nhân thác loạn, hắn gặp qua cũng không ít, nhưng hắn thật không ngờ hai anh em Kiều gia lại có loại quan hệ này.

Kiều Sâm quang minh chính đại cho hắn biết bí mật này, càng khiến cho hắn kinh hồn táng đảm.

“Chú đã ở nhà chúng tôi công tác được gần mười năm rồi.” Kiều Sâm tựa tiểu phi tiểu mở miệng: “Có gì không quen không?”

Tài xế thanh âm khô khốc nói: “Không có.” Tiền lương Kiều gia phát cho rất cao, phúc lợi tốt, thậm chí có việc xin nghỉ cũng không sao, công việc này là vô cùng tốt, nhưng trong lòng của hắn lại hiểu rõ, sự tình hôm nay nếu như không giữ được bí mật, hắn không chỉ sẽ mất đi công việc, trong thời đại nhìn như thái bình này, kẻ có tiền có rất nhiều thủ đoạn dã man dùng để giải quyết phiền toái.

“Chú vẫn muốn tiếp tục như vậy chứ?” Kiều Sâm mỉm cười hỏi.

Huynh đệ loạn luân, tuy kinh thế hãi tục, nhưng cũng chẳng có quan hệ gì với hắn cả, hắn chỉ biết rõ trong nhà muốn xây thêm phòng, đưa con học lên cao trung được cũng là nhờ quan hệ của Kiều gia, còn có mẹ mình thân thể cũng không khỏe, cần dùng tiền. Nghĩ vậy, lái xe nhẹ gật đầu: “Ồ Kiều gia công tác rất vui vẻ, có thể tiếp tục duy trì mãi như vậy tôi thật không mong gì hơn.”

Kiều Sâm gật gù nói: “Tôi nhớ rõ mẹ chú gần đây thân thể không tốt đúng không, đem bà đến bệnh viện Kiều thị khám xem, nếu là người nhà của tài xế chuyên dụng của Kiều gia chúng ta, cũng không cần thu phí, phí điều trị cứ đến chỗ tài vụ xin chi trả.”

Bây giờ tiền chữa trị rất cao, Kiều Sâm một câu như vậy, đã giảm phần lớn gánh nặng trong nhà, lái xe trong lòng khẽ động, nhin không được cúi đầu: “Đa tạ Kiều tổng.”

“Không cần.” Kiều Sâm mở cửa ra, sau khi xuống xe mới nói: “Trời cũng không còn sớm nữa, vợ con chú chắc còn chờ chú đấy, mau trở về nhà đi.” Sau khi đi một bước, lại nói: “Con của chú đang học trung học đúng không, chú nhất định phải dẫn vợ con đến Kiều gia đấy, bảo Vương quản gia thu xếp chỗ ở cho mọi người.”

Lái xe khẽ gật mình, lại liên tục không ngừng nói lời cảm tạ, nhìn theo bóng lưng Kiều Sâm, lái xe mới xem như chính thức thở ra, Kiều Sâm xem như là người tốt, nếu hôm nay gặp phải người lòng dạ ác độc, hắn tối hôm nay sợ là không còn được gặp lại vợ con.

***

Kiều Cảnh An đang ngồi bên bàn, ăn một bát canh nấm hương thơm ngào ngạt, nhìn thấy Kiều Sâm đi đến, nghiêng đầu: “Anh muốn ăn không, em bảo đầu bếp đại thúc làm cho anh.”

Kiều Sâm cắn một ngụm lên miếng nấm hương trên chiếc đĩa của cậu, nhai nhai, nuốt xuống sau mới nói: “Mùi vị không tệ.”

“Đây là của em mà!” Kiều Cảnh An che bát của mình.

“Thiếu gia, đó là của Nhị thiếu gia!” Vương quản gia thấy Kiều Sâm lại đoạt thứ gì đó trên chiếc đĩa của Kiều Cảnh An, lập tức bắt đầu trách cứ Kiều Sâm không biết kính trên nhường dưới.

Kiều Sâm cũng không để ý, mà chỉ mỉm cười nhìn về phía Kiều Cảnh An: “Tiểu An, em đã quên lời vừa nói trên xe sao, bây giờ ngay cả một bát canh cũng không chịu cho anh?”

Kiều Cảnh An mở to hai mắt: “Vậy bây giờ em thu hồi lại được không?”

Kiều Sâm mỉm cười: “Em nghĩ bát nước mình đã hắt đi rồi có thu lại được không?”

Kiều Cảnh An không tình nguyện đem chén canh đầy sang bên cạnh, cẩn cẩn dục dục liếc mắt nhìn quả trứng chần nước sôi phình phình cái bụng dưới đáy chén: “... Anh nhớ để dành quả trứng chần này lại cho em đấy, đây là đầu bếp đại thúc cố ý làm riêng cho em.”

Gọi nữ hầu bên cạnh lấy cho mình chiếc đĩa, Kiều Sâm gấp miếng trứng chần lên, đưa tới trước mặt Kiều Cảnh An: “Đến đây, há mồm.”

Kiều Cảnh An an tâm tiếp nhận nghĩa vụ vinh quang của Kiều Sâm, a ô một ngụm, cắn tới non nửa quả trứng, lộ ra phần lòng đỏ tươi ngon.

“Ăn ngon không?” Kiều Sâm hỏi.

Kiều Cảnh An sau khi gạt đầu, liền trở mắt thấy Kiều Sâm đang nhìn chăm chăm vào chỗ cậu vừa cắn qua, cũng cắn một miếng, sau đó lộ ra một nụ cười ôn nhu: “Ừm, đúng là ăn rất ngon.”

Vương quản gia sắc mặt đại biến, vô cùng đau đớn nói: “Thiếu gia, sao cậu có thể làm ra chuyện như vậy chứ?!”

Kiều Sâm lúc này mới nhớ tới, Vương quản gia còn ở đây, nếu ông biết chuyện giữa mình và Tiểu An, không biết sẽ phản ứng ra sao, giương mắt nhìn về phía Kiều Cảnh An, phát hiện trên mặt cậu cũng lộ ra một tia lo lắng.

“Vương quản gia, tôi.....” Kiều Sâm cảm giác mình hẳn là phải tôn trọng lão quản gia đã chiếu cố mình hơn hai mươi năm này, chỉ là lời nói còn chưa ra khỏi miệng, đã bị đối phương cắt đứt.

“Cậu không cần nói.” Thanh âm Vương quản gia mang theo tức giận: “Thiếu gia, không phải tôi nói cậu, cậu xem cậu cũng hơn hai mươi tuổi rồi, đã muốn cướp bát canh thì thôi, sao ngay cả trứng trần nước sôi mà đầu bếp làm cho Nhị thiếu gia cũng muốn đoạt, Nhị thiếu gia ngay cả cổ phần công ty Kiều thị giá trị như vậy cũng đã cho cậu, cậu thậm chí cả quả trứng cũng không chịu nhường cho Nhị thiếu gia, uống công tôi còn cảm thấy cậu là người hiểu chuyện. Cậu xem cậu bây giờ càng ngày càng quá đáng, Nhị thiếu gia gần đây khuôn mặt nhìn đã tóp lại, đã gầy đến vậy rồi, cậu làm anh trai cũng không biết quan tâm balabala.”

Nghe nói như vậy, những lo lắng trong lòng Kiều Sâm mới buông lỏng, quay đầu lại nhìn Kiều Cảnh An, mới phát hiện cậu đang cắn chiếc đũa trong tay mình, bên má căng phồng, hiển nhiên là đã nhai cơ hội đem trứng ăn hết.

“Nhìn xem, Nhị thiếu gia của chúng ta đã bị cậu khi dễ có bao nhiêu đáng thương.” Vương quản gia tiến lên sờ sờ đầu Kiều Cảnh An, ôn hòa nói: “Nhị thiếu gia, chờ một chút, tôi đi bảo đầu bếp lại làm cho cậu hai quả nữa.” Nói xong, lại trừng Kiều Sâm: “Không có phần cho cậu!”

Kiều Sâm ngạc nhiên, địa vị của anh khi nào thì càng ngày càng hạ xuống, đã thấp đến mức ngay cả phần ăn cũng không có, chẳng lẽ mọi người trong nhà đều đã quên mình mới là người phát tiền lương cho họ hay sao?

Đợi khi Vương quản gia đi vào phòng bếp, Kiều Cảnh An kéo cái bát đến trước mặt mình, cầm đũa, gấp lên thổi phù phù bắt đầu ăn, chiếc đũa Kiều Sâm vừa mới đưa tới, đã bị Kiều Cảnh An gạt ra, cười đến vẻ mặt sáng lạn: “Đây là của em, Vương thúc thúc nói, không có phần cho anh.”

“Hừm, thật không có phần cho anh?” Kiều Sâm cũng không giận, kéo kéo ghế sát lại bên cạnh Kiều Cảnh An, phóng thấp giọng nói: “Tiểu An, bụng anh rất đói.” Kiều Cảnh An trước mặt anh biểu hiện như một thiếu niên đơn thuần, điều này khiến anh rất thỏa mãn. Bởi vì người khác không thể thấy được một Tiểu An như vậy, chỉ có anh, mới có thể có được sự tín nhiệm toàn tâm toàn ý này, cũng chỉ có anh mới có thể làm cho Tiểu An biểu hiện ra một mặt tính tình của trẻ con như thế.

Đối với người yêu Tiểu An như anh mà nói, đó đã là niềm hạnh phúc lớn nhất.

“Thật sự đói bụng?” Nhớ tới Kiều Sâm ở An gia cũng không ăn gì cả, Kiều Cảnh An mới đem bát đẩy đến trước mặt Kiều Sâm: “Vậy anh ăn đi, em bảo đầu bếp thúc thúc làm thêm một bát nữa.”

Kiều Sâm nhìn bát canh gà thơm thơm này, không còn nhớ chút gì việc không lâu trước chính mình còn chán ghét ăn trứng gà, chán ghét ăn canh, cười đến vẻ mặt hạnh phúc đem chiếc đũa hướng đến cái bát canh.

“Thiếu gia, tôi đã nói, cậu không thể đoạt đồ ăn của Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia, cậu luôn nhường nhịn thiếu gia như vậy, sẽ đem cậu ấy làm hư!” Vừa lúc đó, Vương quản gia lại hiện thân.

Một tiếng rống giận này, làm cho Kiều Sâm lần đầu tiên biết rõ, thì ra mình là bị Kiều Cảnh An làm hư, anh nhìn bát canh còn đang bốc hơi nóng trong tay Vương quản gia, trên mặt còn có hai quả trứng chân nước sôi mập mập, lần đầu tiên thật sự cảm thấy lo lắng, tại Kiều gia, anh là còn có địa vị gì đáng nói hay không.

“Vương thúc thúc, không sao, cháu yêu mến ca ca, hẳn là phải ủng hộ anh ấy.” Kiều Cảnh An khéo hiểu lòng người mở miệng.

Vương quản gia đem bát đặt tới trước mặt Kiều Cảnh An, cảm động nói: “Nhị thiếu gia a, nếu thiếu gia cũng hiểu chuyện giống như cậu vậy thì tốt rồi.”

Tay cầm chiếc đũa của Kiều Sâm cứng ngắc lại giữa không trung, giữ nguyên động tác này thật lâu thật lâu không thể nhúc nhích.

= =! = =! = = !

~ = =! = = ! = =!

Hôm nay, Trầm Tuấn vào văn phòng tổng tài, thấy sếp nhà mình đầy mặt oán khí đang xử lý văn kiện, trong lòng nghi ngờ tự hỏi, cái sắc mặt này của sếp là tỏ vẻ anh ta đang thất tình hay táo bón?

“Tổng tài, đây là báo cáo tháng này của phòng bán hàng.” Trầm Tuấn đem văn kiện đưa cho Kiều Sâm, không đến một phút đồng hồ, chợt nghe Kiều Sâm lạnh lùng mở miệng: “Lợi nhuận tháng này sao so với tháng trước lại không tăng chút nào, mấy người ở phòng bán hàng làm ăn kiểu gì vậy?”

Trầm Tuấn do dự một chút rồi mới nói: “Sếp à, hiện tại vật giá tăng cao, tiền lương không thêm, có thể có lượng tiêu thụ tốt như vậy.....”

“Như thế nào, chẳng lẽ không có tiến triển vẫn coi là chuyện tốt?” Kiều Sâm đem văn kiện ném qua một bên. Chỉ tiêu tháng sau của phòng bán hàng tăng thêm 5%.”

Trầm Tuấn vội ho một tiếng: “5%?” Chẳng lẽ bắt họ tăng 500% sức lực sao?

Kiều Sâm ngẩng đầu nhìn về phía Trầm Tuấn: “Nếu như cậu cảm thấy quá thấp, tôi sẽ thông báo cho phòng bán hàng biết cậu muốn chỉ tiêu tháng này của bọn họ tăng thêm 8%.”

“Không, tổng tài anh quyết định rất anh minh.” Trầm Tuấn lập tức mở miệng.

“Ừm, được, tôi sẽ để phòng bán hàng biết, cậu rất đồng ý với quyết định này.”

Trầm Tuấn đỡ đầu, hẳn hôm nay ra khỏi cửa hẳn là nên mặc quần trong màu đỏ, không chừng có thể tránh được mấy chuyện xui xẻo này.

Kiều Sâm nhớ lại buổi sáng hôm nay ăn bánh bao đậu cùng bánh đậu cháo, lập tức thay đổi sắc mặt.

Rõ ràng là thứ mình chán ghét nhất, nhưng trong ánh mắt của Kiều Cảnh An, lại không thể không ăn tận bốn cái, sắc mặt Kiều Sâm lại là một hồi xanh xao.

Địa vị của anh đã hạ thấp đến mức ngay cả đầu bếp cũng không muốn đếm xỉa đến khẩu vị của anh nữa sao?

***

Góc nào đó trong phòng bếp Kiều gia.

Vương quản gia vỗ vỗ vai đầu bếp: “Bữa sáng hôm nay rất khá, sáng ngày mai tiếp tục.”

Đầu bếp do dự nói: “Cái kia... Vương quản gia, không phải nói thiếu gia không thích ăn các loại bánh đậu gì đó sao?”

Vương quản gia mở to hai mắt, nghi ngờ nói: “Phải không?”

Đầu bếp khẳng định gật đầu: “Hồi tôi mới được nhận vào làm, ông đã nói như vậy.”

Vương quản gia nghĩ nghĩ, thảm thía nói: “Ai, làm đầu bếp mà trí nhớ không tốt rất nguy hiểm a.”

Đầu bếp nghe vậy, ngộ ra nói: “A, đúng đúng, là tôi nhớ lầm, cảm ơn Vương quản gia đã nhắc nhở, như vậy buổi sáng ngày mai... Tiếp tục làm bánh bao đậu?”

Vương quản gia gật đầu, cười đến lộ cả hàm răng: “Đương nhiên, Nhị thiếu gia rất thích ăn mà.”

Anh trai khi dễ em trai, luôn phải bị giáo huấn.

.....

74. Chương 74 - Nhị Thiếu Gia Nồi Xương

Ở Kiều gia sau khi Đại thiếu gia phải ăn bánh đậu bao ba ngày liên tục, uống cháo đậu đỏ ba ngày, quần gia đại nhân rốt cục thương cảm thể trạng xanh xao của Đại thiếu gia, khoan hồng độ lượng tha thứ cho lỗi lầm to lớn của Đại thiếu gia, bữa sáng bắt đầu trở nên phong phú hơn.

Ngay lúc Kiều Sâm cho rằng Vương quản gia là vì thương mình thì, chợt nghe thấy ông nói chuyện với đầu bếp: “Nhị thiếu gia gần đây không thích ăn bánh đậu nữa, hay là thay đổi sang món khác đi.”

Kiều Sâm yên lặng lui bước, nhưng nhớ tới Kiều Cảnh An trưng ra vẻ mặt ăn được rất vui vẻ, bất mãn trong lòng liền biến mất không thấy dấu vết, sau đó chịu một nhọc đi làm, kiếm tiền nuôi em trai và quần gia nhà mình.

Kiều Đại thiếu gia ăn chỉ toàn là cây cỏ, làm việc lại vất vả, nên nhả ra toàn là máu a.

Vì vậy nhân viên Kiều thị từ trên xuống dưới lần nữa lâm vào địa ngục nước sôi lửa bỏng. Trầm Tuấn bận rộn lướt hai tay trên bàn phím máy tính, nghĩ đến mình đã liên tục tăng ca vài buổi tối, không khỏi ảm đạm rơi lệ, Nhị thiếu gia, cậu ở đâu, mau trở về đi, chúng tôi đã chịu không nổi nữa rồi.

Vị thần đang nhận nghi ngút khói hương của trên dưới người trong Kiều thị – Kiều Cảnh An giờ phút này đang ngồi đằng hoàng trong phòng thi, cuối kỳ đã tới gần, một số môn học đã bắt đầu thi, mà môn Kiều Cảnh An đang thi này chính là môn ‘Sự phát triển hàng hóa của Thiên triều’.

Tuy không biết mấy loại môn học này đối với cuộc sống có giúp ích gì được không, nhưng Kiều Cảnh An lại có hứng thú với môn học này, cho nên đi học coi như chăm chú, đến lúc thi cũng không thấy quá sức.

Thi xong, thời gian còn sớm, vừa vặn gặp được Xà Khương cùng Lâm Thư vừa đi ra từ sân bóng.

“Kiều Cảnh An, cậu tới rất đúng lúc, tôi và Tiểu Lâm muốn ra ngoài chơi, cùng đi không?” Xà Khương nhìn thấy Kiều Cảnh An, mở miệng nói: “Dù sao buổi chiều cũng không có tiết.”

Nếu là trước kia, bọn họ chắc chắn sẽ không mời Kiều Cảnh An, nhưng hiện tại Kiều Cảnh An cùng Kiều Sâm quan hệ thân mật, Kiều Cảnh An giờ cũng làm người có chừng mực, gọi cậu gia nhập đám bọn họ cũng là có ích không có hại.

Kiều Cảnh An cũng biết ý tứ của Xà Khương, cái này tương đương rằng Xà Khương muốn kết giao quan hệ, mặc dù cậu đối với gia tài của Kiều gia không có hứng thú, nhưng cũng không muốn gây cản trở cho Kiều Sâm, ít nhất cậu cũng muốn biết rõ ràng một chút chuyện bên ngoài Kiều gia, sau này từ lời nói đến việc làm cũng có thể tránh mang lại phiền toái cho Kiều Sâm.

Lâm Thư cùng Xà Khương thấy Kiều Cảnh An đáp ứng, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng phản ứng lại rất nhanh, trên mặt không thấy nửa phần khác lạ.

Hôm nay ba người đi cùng nhau, sinh viên Đại học B đã sớm tập thành thói quen, nhớ tới trước kia ba người như nước với lửa, các sinh viên Đại học B chỉ có thể cảm khái một câu, duyên phận quả thật là tiểu yêu tinh biết cách tra tấn người.

Tách riêng khỏi Kiều Sâm, không còn thấy ở Kiều Cảnh An nửa phần ngu ngơ, đi theo Lâm Thư cùng Xà Khương gặp Trương gia Đại thiếu gia, Lý gia Nhị thiếu gia, Vương gia thiếu chủ, lời nói hành động không có nửa phần thất lễ, hình ảnh Kiều gia Nhị thiếu gia trong mắt mọi người được khắc họa đoạn đoạn chính chính.

Người trẻ tuổi đều thích ồn ào, vì thế đoàn người đến một trung tâm giải trí, liền có người nói muốn chơi bowling, nhưng sau khi thấy Kiều Cảnh An tùy tiện ném vài quả liên hạ gục hết bọn họ, các vị thiếu gia cảm giác vận may của mình không tốt, liền quyết định tìm thú vui khác.

Ngay lúc đoàn người còn chưa quyết định tìm cái gì thú vị tiếp theo, chợt nghe thấy một thanh âm mang theo ngữ khí trào phúng truyền tới.

“Ô, đây không phải Kiều gia Nhị thiếu gia sao, đã lâu không gặp.”

Kiều Cảnh An nhìn lại, thấy một người cùng tuổi, dáng người hơi mập, ngũ quan không thấy có chút vẻ anh khí nào, nét mặt cậu cũng không thay đổi nửa phần, chờ đối phương nói tiếp.

Vương Trí Sơ thật không ngờ, mấy tháng không gặp Kiều Cảnh An từ bại gia tử đã biến thành một sinh viên tốt trong miệng người khác, lão già nhà hắn còn mỗi ngày làm bộ làm tịch bắt hắn lấy Kiều Cảnh An ra để làm tấm gương, nghĩ tới đây, Vương Trí Sơ đã cảm thấy trong lòng trào dâng một ngụm ác khí khó nguôi, hôm nay bắt gặp tên Kiều Cảnh An đã từng làm mình xấu mặt lại càng thêm không vừa mắt.

“Tôi còn băn khoăn Kiều Nhị thiếu gia gần đây như thế nào không xuất hiện, thì ra là đàn đúm cùng đám bạn mình.” Vương Trí Sơ kiêu ngạo cười: “Hay là nên nói, bị đại ca nhà cậu quản quá gắt gao đây?”

Lời khiêu khích của Vương Trí Sơ có vẻ có chút ấu trĩ, đoàn người cũng chờ Kiều Cảnh An phản ứng, Vương gia cũng có chút thế lực, tuy nói so với Kiều gia vẫn là kém vài phân, nhưng bọn họ cũng không muốn tham gia vào chuyện lộn xộn này.

Dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, Kiều Cảnh An cuối cùng cũng mở miệng, cậu nhìn Vương Trí Sơ thật lâu: “Xin hỏi cậu là ai?”

Vương Trí Sơ tức giận đến thiếu chút nữa nghiêng gãy răng: “Ông đây là người đã đoạt vợ của người.”

Kiều Cảnh An cẩn thận nghĩ nghĩ: “Vậy tôi khẳng định cậu đã nhận lầm người rồi, tôi chưa có vợ.” Nói rồi, lại cao thấp đánh giá Vương Trí Sơ một phen, nếu như nói là ca ca nhà mình, nhất định là đoạt không nổi, huống chi bộ dạng của người này, cho dù ca ca đối tính, ánh mắt hắn là cũng sẽ không kém như vậy đi.

Lúc Kiều Cảnh An mở miệng nói những lời này, Lâm Thư cùng Xà Khương liền đồng loạt che mặt, thật sự không đành lòng nhìn sắc mặt Vương Trí Sơ, trong loại tình huống này, nói chuyện với Kiều Cảnh An sẽ luôn vô cùng thâm hiểm.

“Khốn kiếp!” Vương Trí Sơ thấy đoàn người của đối phương có người cười ra tiếng, có chút không nhịn được, vì vậy sắc mặt lộ vẻ giận dữ: “Người có tin hay không ông đây sẽ lại đánh cho người vào bệnh viện.”

Kiều Cảnh An nghiêm túc nói: “Gặp chuyện liền động tay động chân, như vậy là không đúng, ngay cả bọn nhóc nhà trẻ cũng biết, đánh nhau chẳng giải quyết được vấn đề gì cả, cậu cần gì phải...”

“Shit, người là cái đồ mềm như chân tôm.” Kiều Cảnh An càng lãnh tĩnh, Vương Trí Sơ lại càng sinh khí, một đám liền vung tới.

Kiều Cảnh An nghiêng người tránh thoát một quyền này, khẽ nhấc tay lên, liền bắt được cánh tay của Vương Trí Sơ. Sau đó mọi người ở đây liền nghe được một tiếng “răng rắc”, lập tức ngay sau đó chính là tiếng khóc thét không kìm nén chút nào của Vương Trí Sơ.

“A, thật xin lỗi, tôi quên là cánh tay của cậu không được rắn chắc cho lắm.” Kiều Cảnh An buông ra cánh tay của Vương Trí Sơ, không có nửa phần áy náy nhìn Vương Trí Sơ đang cúi ôm cánh tay, chớp chớp mắt: “Muốn tôi gọi cứu thương giúp không?”

Đoàn người Lâm Thư đồng loạt đánh cái rùng mình, không tự giác lui về phía sau một bước.

“Vương thiếu gia, cậu thế nào?” Hai người đi cùng hắn thấy thế thay đổi sắc mặt, một người trong đó lấy điện thoại di động ra muốn báo cảnh sát.

Lâm Thư thấy thế nói: “Các cậu không cần phải báo cảnh sát, nơi này có camera theo dõi, ai động thủ trước vừa xem là hiểu ngay, nếu làm to chuyện, đối với bên nào cũng không có lợi.”

Vương Trí Sơ đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, trong miệng cũng không dám mắng tiếp, chiêu ấy của Kiều Cảnh An đã khiến hắn khiếp đảm, một cái khiếp đảm này, cũng làm cho hắn tỉnh táo không ít, nhớ tới lão già nhà mình đã từng căn dặn.

Đừng đắc tội với Kiều gia Nhị thiếu gia.

Trong miệng hắn nở ra một ngụm nước miếng, đắc tội thì cũng đã đắc tội rồi, bây giờ còn có thể làm cái gì, hắn xoay người nói với đồng bọn bên cạnh: “Ai bảo mày báo cảnh sát, thu lại cho tao.”

Kiều Cảnh An thấy vậy, cầm cánh tay Vương Trí Sơ, cười tủm tỉm nói: “Kỳ thật chỉ là trật khớp mà thôi.”
Chỉ là trật khớp mà thôi? Xà Khương sờ sờ cánh tay của mình, không biết vì sao, đột nhiên thấy có loại cảm giác lạnh lẽo.

Sau đó lại một tiếng “Crắc” thanh thúy vang lên, lần nữa nghênh đón âm thanh khóc thét của Vương Trí Sơ.

Kiều Cảnh An tiếp tục mỉm cười: “A, thật xin lỗi, đã lâu không nổi xương, hơi mạnh tay chút, nhưng cậu không cần lo lắng, xương đã nối lại rồi.”

Mọi người thấy Vương Trí Sơ tựa hồ thật sự không thể duỗi thẳng cánh tay, trong lúc nhất thời không biết nên cảm khái Kiều Cảnh An tay nghề cao, hay là nên cảm khái Kiều Cảnh An hạ thủ ngoan độc, nhìn vẻ mặt trắng bệch của Vương Trí Sơ, bọn họ đột nhiên nghĩ, Kiều gia huynh đệ quan hệ tốt như vậy, có phải là bởi vì Kiều gia Đại thiếu gia đánh không lại Kiều Cảnh An mới không thể không đối tốt với cậu ta?

Xà Khương cảm khái: “Thật là một thể giới huyết tinh bạo lực a.”

Lâm Thư vẻ mặt bình tĩnh nói: “Nhưng vẫn giúp hắn nối lại xương cốt, Kiều Cảnh An vẫn là còn chút thiện lương.”

Xà Khương: “.....”

Trác Khê trợn mắt há hốc mồm đứng ở một bên, nhìn một màn cách đó không xa, một lúc lâu sau mới nhìn sang Vệ Kỳ đứng bên cạnh: “Người vừa vặn gãy tay người ta kia, là cậu em Kiều Cảnh An a.”

Vệ Kỳ cười tủm tỉm gật đầu: “A, không hổ là em trai Kiều Sâm.”

Trác Khê cảm giác trước kia mình bị trúng một cước, kì thật là rất may mắn, hắn yên lặng lấy điện thoại di động ra, bấm số của một người.

“Kiều Sâm, mau đến dẫn em trai nhà cậu về ăn cơm đi.”

.....

75. Chương 75 - Ăn Cơm (hay Là Ăn...)

Vệ Kỳ thấy Vương Trí Sơ còn có chút đầu óc, biết không nên đem chuyện này làm lớn, liếc mắt thấy không khí ở hiện trường có chút xấu hổ, bọn họ làm bạn của Kiều Sâm gặp việc này cũng không nên mặc kệ, vì vậy vẫn quyết định đi tới đó.

“Tiểu An, em không ngoan ngoãn ở trong nhà, đi ra đây làm gì vậy?” Trác Khê tạo ra một chút khoảng cách giữa mình cùng Kiều Cảnh An, xác định đối phương không thể đánh đến mình mới yên tâm mở miệng nói: “Lại còn dám đánh nhau, em không sợ Kiều Sâm giáo huấn sao?”

Lâm Thư cùng Xà Khương đồng thời liếc mắt nhìn Vương Trí Sơ đang ôm cánh tay, đây là đánh nhau sao, rõ ràng là đơn phương chà đạp mà, Vương Trí Sơ kêu thét thảm như vậy, người ở cả mấy tầng lầu này chỉ sợ đều có thể nghe thấy.

Vương Trí Sơ nhìn thấy người của Vệ gia và Trác gia cũng xuất hiện, xem ra là rất quen thuộc với Kiều Cảnh An, hắn không khỏi cảm thấy may mắn vì vừa rồi không báo cảnh sát.

Hắn tuy thích gây chuyện thị phi, nhưng ít nhiều cũng có chút nhân lực, biết rõ tình huống này hắn không có lợi thế, hơn nữa đắc tội mấy nhà này cũng không phải việc làm sáng suốt, cho nên không dám mở miệng ồn ào nữa.

Kiều Cảnh An gật đầu chào hỏi hai người vừa đến, cũng không để ý tới Trác Khê đang giễu cợt, mà chỉ mở miệng nói: “Em đang cùng Vương thiếu gia đùa giỡn chút thôi.”

“Đúng vậy, là đùa giỡn thôi.” Vương Trí Sơ nghe Kiều Cảnh An nói như vậy, trong lòng mặc dù có chút bất bình, nhưng cũng chỉ có thể từ dưới đất bò lên, nói xong câu đó, hấn hung hăng trợn mắt liếc nhìn Kiều Cảnh An, mới phát hiện trong mắt đối phương chỉ hiện lên ý cười, mà không hề có chán ghét cùng phần nộ.

Hắn cùng với Kiều Cảnh An từ trước đến nay luôn bất hòa, trước kia hai người gặp mặt đều là khiêu khích nhau, việc hôm nay vốn cũng là do hắn gây sự trước, thấy bộ dạng này của Kiều Cảnh An, hắn ngược lại cảm thấy có chút có lỗi, bực bội trong lòng cũng vì vậy mà giảm đi vài phần.

Vệ Kỳ thấy Kiều Cảnh An tựa hồ đã đem sự tình giải quyết khá ổn, nên cũng không muốn nhúng tay vào nữa, cùng vài người quen biết ở đây chào hỏi, rồi hướng Kiều Cảnh An nói: “Anh nghe Kiều Sâm nói, gần đây em đang chuẩn bị thi cuối kỳ, sao lại có thời gian đi chơi vậy?”

“Vừa mới thi xong, nên em cùng bạn học đi xả hơi.” Kiều Cảnh An áy náy cười với mấy người Lâm Thư, rồi cùng Trác Khê, Vệ Kỳ đến ngồi ở khu nghỉ ngơi bên cạnh, rất nhanh có nhân viên phục vụ đưa đồ uống tới.

Kiều Cảnh An nhìn thấy nước trái cây, vui vẻ trên khoe miệng rõ ràng thêm vài phần, những thứ này trong nhà, luôn bị quản rất nghiêm, hiện tại lão ca nhà mình không có ở đây, muốn uống cái gì thì uống cái đó, thật sự là tốt quá.

Vệ Kỳ và Trác Khê thực ra cũng không có bao nhiêu chuyện để nói với Kiều Cảnh An, Kiều Sâm từ trước đến nay luôn đem đứa em trai này bao bọc rất tốt, căn bản cũng không để cho bọn họ có cơ hội tiếp xúc với Kiều Cảnh An, nghĩ vậy, trong lòng Trác Khê giễu cợt, quản còn nghiêm hơn quản bạn gái, thật không ngờ Kiều Sâm gặp được Kiều Cảnh An liền biến thành bà bảo mẫu.

“Lâm gia cùng Lương gia tiểu tử không phải luôn cùng Ngô gia tiểu tử cặp kè với nhau sao, hôm nay sao lại không thấy Ngô gia tiểu tử kia vậy?” Trác Khê tùy ý quét mắt nhìn đám thiếu niên, cười tủm tỉm mở miệng: “Chẳng lẽ là cãi nhau sao?”

Kiều Cảnh An nheo mắt nhìn nhìn Lâm Thư, quay đầu lại nói: “Em cũng không rõ nữa.”

Vệ Kỳ thấy Kiều Cảnh An thần sắc bình tĩnh, nhất thời cũng không rõ cậu có biết chuyện hợp tác giữa Lâm gia Đại thiếu gia cùng Ngô gia hay không, bất quá cảm thấy cậu em trai này của Kiều Sâm, tựa hồ cũng không đơn thuần giống như trong tưởng tượng của mình, nếu cậu ta tiếp cận Kiều Sâm là có mục đích khác, dựa vào trình độ coi trọng mà hiện tại Kiều Sâm dành cho cậu ta, không biết có thể hay không mang đến phiền toái cho Kiều Sâm.

Lời đồn đãi về chuyện Kiều Sâm hại chết mẹ Kiều Cảnh An cũng không phải là ít, mà Kiều Cảnh An trước khi mất trí nhớ quan hệ với Kiều Sâm không tốt, cũng là vì chuyện đó, chỉ là hắn không rõ Kiều Sâm nghĩ gì, rõ ràng hiện tại Kiều Cảnh An cũng không có giá trị lợi dụng, vì sao còn muốn đem cậu ta giữ ở bên người, chẳng lẽ giữa hai người thật sự có cái gọi là tình anh em sao.

“Tiểu An, em đã nghe qua mấy lời đồn đại chưa?” Vệ Kỳ mỉm cười nhìn về phía Kiều Cảnh An đang vui đầu uống nước trái cây: “Những lời đồn đại về chuyện của mẹ em ấy.”

Kiều Cảnh An thành thực gật đầu: “Ừm, những chuyện này em đã nghe tiểu thư An gia nói qua rồi.” Nói đến đây, cậu mang vẻ mặt tức giận nhìn về phía Vệ Kỳ: “Anh là bạn của ca ca, chẳng lẽ cũng tin những lời đó sao?” Trong lòng có chút phòng bị, người gọi Vệ Kỳ này hỏi vậy là có ý gì, muốn châm ngòi ly gián sao?

Biểu hiện của Kiều Cảnh An khiến cho Vệ Kỳ yên lòng, hắn vươn tay sờ sờ đầu Kiều Cảnh An: “Không có gì, anh chỉ muốn nói cho em biết những đồn đãi kia là không đúng, lúc mẹ em mất, Kiều Sâm còn đang ở nước ngoài, anh là bạn của Kiều Sâm, nên không muốn vì những lời đồn đại kiểu này mà ảnh hưởng tới tình cảm của hai người.” Càng sờ càng thấy thích, Vệ Kỳ cười khom khoe miệng, khó trách Kiều Sâm thích sờ đầu Kiều Cảnh An, cái cảm giác này đúng là rất không tồi.

Không được tự nhiên nhích đầu ra xa, Kiều Cảnh An trừng to mắt: “Không được tùy tiện sờ đầu của nam nhân.” Tuy bất mãn Vệ Kỳ sờ đầu của mình, nhưng cậu lại rất hài lòng với sự bảo hộ của Vệ Kỳ dành cho Kiều Sâm, người như vậy, mới có tư cách làm bạn của ca ca.

“Xì, lúc Kiều Sâm sờ đầu của em, em cũng không phải nam nhân sao?!” Trác Khê ngồi ở một bên giễu cợt.

Kiều Cảnh An ực một cái uống cạn nước trái cây trong cốc, khiêu mi nói: “Ca ca là đặc biệt, ở trước mặt ca ca, em đầu tiên là đệ đệ, sau đó mới là nam nhân.”

Trác Khê khinh thường cười nhạo: “Đúng là một đứa trẻ chưa cai sữa.” Chỉ là trong đáy lòng lại nảy sinh ý hâm mộ với Kiều Sâm, bên cạnh mình, nào có người toàn tâm toàn ý tin tưởng mình như vậy.

Nụ cười Vệ Kỳ cũng ảm ảm, che dấu một tia cực kỳ hâm mộ ở đáy mắt, ngẩng đầu nhìn Kiều Sâm đang đứng cách bọn họ hơn năm bước, nhìn biểu tình của anh, chắc hẳn cũng nghe thấy những lời nói vừa rồi của Kiều Cảnh An, bằng không nụ cười trên mặt sao lại sáng lạn đến chướng mắt như vậy.

Kiều Sâm đúng là đã nghe thấy những lời đó của Kiều Cảnh An, trong lòng anh vừa động, đi đến phía sau Kiều Cảnh An, nhẹ nhàng nắm vai cậu: “Tiểu An, chúng ta về nhà thôi.”

“Ca.” Kiều Cảnh An ngẩng đầu nhìn Kiều Sâm mỉm cười, may mắn mình vừa mới đem cả cốc nước trái cây uống hết, thân thể nhích lại gần phía sau, vừa vặn ngả cả người lên người Kiều Sâm: “Sao anh lại tới đây?”

Kiều Sâm liếc nhìn Trác Khê, vừa rồi lúc mới tới, anh đã hỏi nhân viên bên trong, biết rõ em trai nhà mình không bị tổn hại gì, cho nên cũng không truy cứu việc này, anh sờ sờ đỉnh đầu Kiều Cảnh An: “Anh đưa em về nhà ăn cơm.”

Vệ Kỳ yên lặng liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, Thiên triều buổi chiều 4h10’.

Kiều Cảnh An nhẹ gạt đầu: “Dạ, để em đi nói một tiếng với bọn Lâm Thư.”

“Không cần, anh vừa rồi đã nói chuyện qua với bọn họ.” Kiều Sâm cười cười: “Chúng ta bây giờ trở về đi.” Nói xong, mắt còn mang theo ý cười nhìn tay phải của Vệ Kỳ.

Vệ Kỳ chỉ cảm thấy cánh tay vừa rồi sờ qua đầu Kiều Cảnh An của mình có chút lạnh run, bất giác co rụt lại, cái ánh mắt này lực sát thương thật sự là quá đáng sợ.

“Tôi đưa Tiểu An về trước.” Kiều Sâm nói một câu với hai người, liền nắm tay Kiều Cảnh An, tâm tình rất tốt đi ra khỏi tòa nhà.

“Hai người kia... quả thực khiến tôi không đỡ nổi.” Trác Khê đỡ trán, quay đầu đã thấy Vệ Kỳ tay cứng ngắt cầm cái cốc, nghi hoặc hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Không có gì.” Vệ Kỳ uống một ngụm nước trái cây lạnh lẽo: “Chỉ là tay phải của tôi thấy hơi run.”

Trác Khê yên lặng quay đầu, hiện tại những người đầu óc không bình thường càng ngày càng nhiều.

Bất quá em trai đánh nhau với người khác, Kiều Sâm lại một câu cũng không nói, đây cũng quá dung túng đi?

***

Kiều Sâm mang theo Kiều Cảnh An lên xe, nâng kính lên, liền đem Kiều Cảnh An kéo vào trong ngực, dùng môi mình vuốt ve môi của đối phương: “Tiểu An, nếu em cứ nói những lời như vậy, anh sẽ nhịn không được.”

Kiều Cảnh An hơi sững sờ, lập tức hiểu Kiều Sâm muốn nói gì, cậu vươn tay kéo lỗ tai Kiều Sâm: “Ai bắt anh phải nhịn?”

Lời vừa nói ra, Kiều Sâm lập tức ngồi lại, đeo dây an toàn cho Kiều Cảnh An, sau đó một cước đạp xuống chân ga.

“Chúng ta đây về nhà thử xem!”

Chiếc xe thể thao cao cấp số lượng có hạn này, rốt cục trong buổi chiều hôm nay, cũng được phát huy tốc độ xứng đáng với danh xe hàng hiệu của nó, một trận gió lao vút về hướng Kiều gia.

Về đến nhà, sau khi dặn Vương quản gia không cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy, Kiều Sâm liền kéo Kiều Cảnh An vào gian phòng của mình, sau đó cửa ‘rầm’ một tiếng đóng lại.

Vương quản gia ngẩng đầu nhìn cửa phòng đóng chặt một lúc lâu, quay đầu đi ra ngoài sân nhỏ, cây lựu mấy năm trước gặp hạn của ông năm nay lại kết trái, đợi sau khi quả chín, liền hái xuống cho hai vị thiếu gia ném thử a.

***

Cựa quậy trên giường, Kiều Cảnh An muốn tắm rửa sạch sẽ trước, vì vậy Kiều Sâm đành phải cùng em trai bảo bối vào phòng tắm.

Làn da Kiều Cảnh An trắng nõn, bởi vì mấy tháng nay kiên trì rèn luyện, cho nên thân thể thoát nhìn cũng không phải màu bạch nhược yếu ớt, ngược lại mang theo sức sống đặc biệt của thiếu niên, khiến Kiều Sâm ngấm nhìn liền thấy tâm can ngứa ngáy khó nhịn.

Hòa nước đến nhiệt độ vừa phải, nước vòi hoa sen chảy theo đầu vai Kiều Cảnh An, sau đó là ngực, bụng, rồi đến nơi bí ẩn. Kiều Sâm nhìn theo dòng nước, nhiệt độ toàn thân càng ngày càng cao, rốt cục không thể khống chế tay mình...

Kiều Sâm vươn tay nắm ở eo Kiều Cảnh An, thanh âm mang theo ám ách: “Anh giúp em rửa phía sau lưng.” Nói rồi, tay sờ lên tấm lưng trơn bóng của Kiều Cảnh An.

Không biết là nhiệt độ cực nóng trên người Kiều Sâm, hay là do nước ấm, làn da Kiều Cảnh An rất nhanh nổi lên sắc phấn hồng nhàn nhạt, cậu quay đầu nhìn về phía Kiều Sâm, phát hiện trong mắt đối phương mang theo dục vọng cơ hồ muốn đem cậu nuốt ăn vào bụng.

“Tiểu An...”

“Ừm...” Môi bị một đôi môi mềm mại khác bao trụ.

Hai phiến môi gấn bó, đầu tiên là ôn nhu chạm vào, cuối cùng là cuồng nhiệt ôm lấy nhau, lưỡi cùng múa, trao đổi hơi thở cho nhau.

Kiều Sâm nhẹ nhàng giơ lên đầu gối, đụng chạm vào thứ đang hơi giương lên của Kiều Cảnh An.

“Ừm.....” Thân thể Kiều Cảnh An có chút cứng đờ, Kiều Sâm thấy thế, cúi đầu ngậm lấy hai khóa anh đào nổi lên trước ngực cậu, tay phải lại chậm rãi dời xuống, cuối cùng cầm lấy ‘Tiểu An’.

Hạ thân bị kích thích làm cho Kiều Cảnh An tựa hồ mất đi khí lực, thân thể tựa ở trước ngực Kiều Sâm, đầu đặt lên vai anh, có chút thở dốc.

Nước vòi hoa sen vẫn xả vào trên thân thể của hai người, làm cho hai người vốn đang khô nóng, trở nên càng thêm liệt hỏa.

Toàn thân tựa hồ càng ngày càng nóng, Kiều Cảnh An dần dần không khống chế được bản thân, cho đến khi phóng thích, cậu hơi ngẩng cổ lên: “A...”

Kiều Sâm lại hôn lên môi cậu, một tay vòng qua eo cậu, tắt đi vòi hoa sen, vớ lấy chiếc khăn tắm lớn bên cạnh, lau khô nước trên người Kiều Cảnh An, liền ôm ngang lấy cậu đi ra phòng tắm.

Tấm lưng xích lỏa chạm vào ga giường mềm mại, Kiều Cảnh An vươn tay vòng qua cổ Kiều Sâm, hôn lên môi anh.

Kiều Sâm thuận thế đem Kiều Cảnh An kéo vào trong ngực, một tay tiếp tục châm hỏa trên thân thể cậu.

Ngay lúc Kiều Cảnh An ý thức trở nên mơ hồ, chợt cảm thấy địa phương phía dưới bị tiến nhập một thứ gì đó ấm áp, cậu bỗng dưng mở to hai mắt, phát giác được là ngón tay của Kiều Sâm, ngẩng đầu lên nhìn anh, đã thấy đến trong mắt đối phương, tràn ngập nhu tình cùng ý nghĩ – yêu thương.

Trong lòng cậu mềm nhũn, vươn tay vòng lên lưng anh, thanh âm mang theo ngượng ngùng: “Anh... nhẹ nhàng một chút.”

Kiều Sâm nghe vậy, hiểu được Kiều Cảnh An là nguyện ý cho mình, hạnh phúc hôn lên môi cậu, càng hôn càng thêm lửa nóng, mà nơi nào đó phía dưới cũng chậm rãi nổi ra.

Lúc Kiều Sâm tiến vào, Kiều Cảnh An vì không khỏe nên trở nên cứng đờ, Kiều Sâm vội vàng ngừng lại, chịu đựng sự khó chịu dưới hạ thân, thoáng cái lại thoáng cái khẽ hôn lên gò má Kiều Cảnh An, chờ đến khi cậu thả lỏng.

Tiếng thở dốc trong phòng càng ngày càng nặng, trên giường hai người quấn lấy nhau, ôm hôn nhau, cực hạn triền miên, tựa hồ có được lẫn nhau, liền có được cả thế giới.

Trong vườn, Vương quản gia nhìn qua cây lựu non, đột nhiên phát hiện vài quả trong đó đã có chút ửng hồng, ông sờ sờ cái cằm, xem ra cây lựu đã nhanh chín.

.....

76. Chương 76 - Hòa Hợp

Buổi sáng, Kiều Sâm tỉnh lại, khi nhìn thấy người trong ngực mình thì... thoáng có một cảm giác không chân thật giống như đang ở trong mơ. Yêu một người cùng giới, người ấy lại là em trai của mình, trong mắt những người không biết sẽ là kinh hãi thế tục đến thế nào. Nhưng chỉ có chính anh biết rõ, giờ khắc này anh có biết bao thỏa mãn, tựa hồ cuối cùng cũng tìm được thứ mình cần có nhất, đó không phải là điều mà thân phận tổng tài Kiều thị có thể cho anh.

Loại cảm giác ngọt ngào tràn đầy trái tim này, có lẽ chính là ‘hạnh phúc’ mà mấy bộ phim tình yêu kia hay nhắc tới, thứ mà anh chưa từng được thể nghiệm qua. Nhưng loại cảm giác mỹ diệu này, một khi được nếm thử, sẽ bị nghiện, sẽ dùng hết thấy mọi thủ đoạn để lưu lại nó.

Cho nên, người hiện tại đang nằm trong ngực mình, vô luận như thế nào anh đều phải giữ lại bên cạnh, cho dù đối phương giờ phút này đối với mình có lẽ chưa phải là tình yêu.

Đem người ôm vào trong ngực mình, đầu ngón tay Kiều Sâm lướt qua dấu hôn hồng hồng trên cổ Kiều Cảnh An, khóe miệng mỉm cười, mình cuối cùng cũng có thể đem người này chính thức ôm vào trong ngực.

Cảm giác ngứa ngáy trên cổ khiến Kiều Cảnh An mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Kiều Sâm khóe miệng mang cười, đem đầu cọ cọ vào ngực anh, lại cảm thấy phần eo chưa xốt nói không nên lời, nhớ lại một đêm điên cuồng của hai người hôm qua, sắc mặt cậu có chút khô nóng, khẽ nói: “Thất lưng của em...”

Vừa nghe lời này, Kiều Sâm lập tức tự giác vươn bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve bên hông Kiều Cảnh An: “Hôm nay đừng đi học, anh gọi người xin nghỉ cho em.”

Kĩ thuật mát xa của Kiều Sâm tuy kém hơn so với nha đầu phục thị mình ở kiếp trước, nhưng coi như được thông qua, Kiều Cảnh An cũng không chê, ngáp một cái: “Chiều nay em có một môn thi cuối kỳ.”

“Vậy buổi chiều anh đưa em tới trường, nhưng buổi học sáng nay thì không thể đi.” Không thể không biết làm một người anh trai nhưng lại giựt dây em trai mình trốn học là không đúng, nhưng Kiều Sâm vẫn hôn hôn khóe miệng Kiều Cảnh An nói: “Ngủ tiếp một lát?”

Kiều Cảnh An lắc đầu: “Đói.” Cái chỗ kia cũng không có cảm giác không khỏe, nghĩ đến Kiều Sâm đêm qua chắc đã nhân lúc mình mê man mà giúp mình tẩy trừ, cơm tối không ăn, lại đã trải qua vài phen vận động kịch liệt, bụng cũng đã có cảm giác đói.

Nghe thấy em trai bảo bối nói đói, Kiều Đại thiếu gia vội vàng đứng dậy mặc quần áo tử tế, lại cầm quần áo thay cho Kiều Cảnh An, hai người sửa soạn xong, Kiều Sâm mới nắm tay Kiều Cảnh An chậm rãi xuống lầu.

Vương quản gia vẻ mặt bình tĩnh dẫn hai nữ hầu bưng bữa sáng lên, ánh mắt hơi dừng lại trên cổ Kiều Cảnh An, rồi lại lập tức chậm rãi dời đi, đem một ly sữa đặt tới trước mặt cậu: “Nhị thiếu gia, uống cốc sữa để bồi bổ thân thể.” Sau đó mí mắt cũng không thèm nhắc lên đẩy một bát cháo loãng đến trước mặt Kiều Sâm, lại quay sang đem mấy món điểm tâm tinh xảo còn có hai quả trứng chần nước sôi tròn vo đưa tới trước mặt Kiều Cảnh An.

Làm xong, Vương quản gia mới không tình nguyện thả một cái đĩa trước mặt Kiều Sâm, mà trong đĩa, thành linh nằm hai cái bánh bao bé bằng hai ngón tay út (ăn kểu gì nè trời @@b).

Phân phối bữa sáng xong, Vương quản gia mí mắt cũng không nhắc lên nói: “Nhị vị thiếu gia từ từ dùng bữa.”

Kiều Sâm khước miệng run rẩy nhìn bát cháo loãng có thể bơi lội cùng đĩa bánh bao khô quắt trước mặt mình, lại nhìn nhìn bữa sáng phong phú trước mặt Kiều Cảnh An, chiếc đĩa trên tay nặng thêm vạn phần.

“Ca ca, sao anh ăn ít như vậy?” Kiều Cảnh An thấy rõ mấy thứ trước mặt Kiều Sâm: “Em chia cho anh trứng chần nước sôi nè.” Nói rồi, cầm chiếc đĩa ngân quang lóng lánh xiên lấy một quả trứng.

“Nhị thiếu gia, thiếu gia ngày hôm qua nói muốn húp cháo loãng gặm bánh bao, trứng của cậu quá ngấy, vẫn là không nên miễn cưỡng thiếu gia.” Vương quản gia ngẩng đầu cười cười với Kiều Cảnh An, lộ ra vài chiếc răng trắng hếu: “Nhị thiếu gia chắc cũng không muốn thiếu gia khó xử a?”

Kiều Cảnh An nghe giải thích như vậy liền gật đầu, thu lại đĩa ăn, đưa tới bên miệng mình, một ngụm cắn xuống, quả trứng khuyết mất một miếng, cậu nuốt xuống, cười với Vương quản gia, nói: “Ăn thật ngon.”

Vương quản gia vui vẻ sờ sờ đầu Kiều Cảnh An: “Ăn ngon vậy liền ăn nhiều một chút, từ nay về sau cậu muốn ăn cái gì, Vương thúc thúc sẽ làm cho cậu.” Nói xong, lại gườm gườm liếc nhìn Kiều Sâm: “Không thích ăn cái gì, cứ nói cho Vương thúc thúc.”

Kiều Sâm bị cái nhìn này của Vương quản gia khiến cho có chút không được tự nhiên, dựa vào thái độ này của Vương quản gia, anh thậm chí bắt đầu hoài nghi Vương quản gia đã biết rõ chuyện giữa anh và Tiểu An.

Hai anh em ăn xong điểm tâm, Kiều Sâm muốn đi làm, lại không muốn để Kiều Cảnh An ở nhà một mình, cho nên lại đem Kiều Cảnh An mang lên xe mình.

Vương quản gia đứng ở trước cửa sổ trong thư phòng, nhìn theo chiếc xe màu đen chắn kính ra khỏi cửa chính của Kiều gia, thần sắc phức tạp khó phân, cho đến khi bóng dáng ô tô không còn nhìn thấy nữa, ông mới kéo bức màn lại, làm cho thư phòng rơi vào tối tăm.

“Đúng là nghiệt duyên a.”

***

Nhân viên Kiều thị từ trên xuống dưới lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng đã gần một tháng, Trầm Tuấn dụi dụi hai mắt thâm quầng, liền đến phòng bán hàng lấy báo cáo.

Tổng tài mấy ngày nay tính tình vô cùng không tốt, chiều hôm qua còn vô duyên vô cớ về sớm, làm trợ lý tổng tài, hẳn cảm thấy áp lực rất lớn a.

Lấy báo cáo xong, còn xét duyệt qua một lần lại một lần, hẳn liếc mắt nhìn thời gian, đã chín giờ, xem ra tổng tài không chỉ về sớm, mà còn đến muộn. Dem bản thiết kế của công ty chi nhánh sửa sang lại cho tốt, lại kiểm tra qua một lần nữa, hẳn rốt cục thoáng nhìn thấy hai người ngoài cửa phòng làm việc. Hai mắt vốn đang ảm đạm vô thần của hắn bỗng bừng sáng ngời, người đi theo bên cạnh tổng tài, không phải Nhị thiếu gia sao?

Liếc mắt nhìn các loại tài liệu trong tay, Trầm Tuấn thở phào một cái thật dài, Nhị thiếu gia, cậu chính là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn a.

***

Chiếc sofa đơn trong văn phòng Kiều Sâm đã được đổi thành một chiếc ghế salon càng thêm mềm mại thoải mái, tuy nói kiểu dáng của nó vô cùng không ăn nhập với phong cách của cả văn phòng, nhưng không có ai dám nhiều lời một câu, người nào cũng biết, đó là ‘bảo tọa’ chuyên dụng thuộc về Nhị thiếu gia.

Sau khi Kiều Cảnh An đi theo Kiều Sâm vào văn phòng, liền ngồi lên ghế sa lon lật giở một quyển sách, không đầy một lát đã thấy sách trong tay cậu rơi trên mặt đất, còn người đã cuộn mình lại trên ghế salon mà ngủ.

Kiều Sâm thấy thế, giảm điều hòa nhiệt độ, còn lấy áo vest khoác lên người Kiều Cảnh An mới an tâm làm việc lại, chỉ an tĩnh ngồi một lúc, trong đầu lại nghĩ đến bộ dáng thờ dốc của Kiều Cảnh An dưới thân mình đêm qua, còn có tiếng rên rỉ ngâm nga mị hoặc, buông con chuột ra, Kiều Sâm đi đến bên cạnh người đang say giấc, ngắm nhìn vẻ mặt bình yên lúc ngủ của cậu, nhìn không được cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

Trầm Tuấn đời này chưa bao giờ hối hận việc mình không gõ cửa phòng tổng tài giống như bây giờ, hần nhẹ nhàng đóng lại cửa, lại không thể che hết sự hoảng sợ dưới đáy lòng.

Mặc dù khoảng cách có chút xa, nhưng cử chỉ ôn nhu của Kiều Sâm còn có nụ hôn kia, đã làm hần hiểu đây là chuyện gì. Hần như thế nào cũng không tưởng tượng được, Kiều Sâm đối với em trai của mình lại ôm loại tâm tư này.

Những nghi hoặc trong lòng trước kia tựa hồ nháy mắt đã tìm được đáp án, chỉ là đáp án này vô cùng kinh thế hãi tục, làm hần bất chợt không biết phản ứng như thế nào.

Hần chưa từng gặp qua một Kiều Sâm ôn nhu như thế, cũng chưa bao giờ thấy Kiều Sâm đối xử với ai tốt như vậy, Kiều Cảnh An là ngoại lệ, chỉ là phần ngoại lệ đó lại xen lẫn loại tình cảm này.

Nắm chặt tài liệu trong tay, Trầm Tuấn hít sâu một hơi, làm cho nụ cười trên mặt khôi phục trạng thái bình thường, gơ tay gõ lên cửa văn phòng.

“Vào đi.” Thanh âm này vẫn là đậm mạc vô tình như cũ.

Lúc Trầm Tuấn vào cửa, Kiều Sâm vẫn ngồi trên thành ghế sofa nơi Kiều Cảnh An đang ngủ, nhìn thấy hần tiến đến, Kiều Sâm cũng không đứng dậy, mà là vươn tay sửa sang mấy sợi tóc trên trán Kiều Cảnh An, hạ giọng nói: “Có chuyện gì?”

Liếc nhìn tay Kiều Sâm, Trầm Tuấn thu hồi ánh mắt, tận lực đè thấp thanh âm của mình: “Đây là tài liệu công ty chi nhánh gửi đến, còn có một số báo cáo của tất cả phòng.”

Kiều Sâm nhẹ gạt đầu: “Đặt lên bàn, cậu đi ra ngoài đi.”

Trầm Tuấn theo lời đặt tài liệu lên bàn, lúc ra khỏi văn phòng, nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, đã thấy Kiều Sâm hết sức ôn nhu đem Kiều Cảnh An kéo vào trong ngực, mà người bị anh ôm vào ngực kia, cũng không thấy có dấu hiệu tỉnh lại, mà lại dúm đầu vào cổ Kiều Sâm tiếp tục ngủ.

Trầm Tuấn trong lòng xao động, vốn là cảm giác kinh hãi tựa hồ hóa thành một loại chua xót khó nói lên lời, chỉ cảm thấy hai người này hòa hợp đến mức khiến cho người ngoài cảm thấy cực kỳ hâm mộ.

.....

77. Chương 77 - Tai Họa

Kì thi cuối kỳ, đối với sinh viên đại học mà nói, là một cuộc chiến không có khói thuốc súng, cái này liên quan đến vấn đề học kỳ sau có phải thi lại hay không, quá trình thi lại thường thường rất thống khổ, kết quả luôn rất bi ai, cho nên mỗi đợt thi cuối kỳ đều phải rất thận trọng.

Hai ngày này Kiều gia mua sắm một lượng lớn các loại cá tươi, khiến cho đồng nghiệp trong thương giới cho rằng Kiều gia chuẩn bị chuyển sang kinh doanh thủy sản, bởi vì ngoại trừ mua cá ra, Kiều gia còn mời hai vị chuyên gia dinh dưỡng học, mang về cực kỳ thần bí lại rất nghiêm trọng.

***

“Hạch đào một quả, nhân sâm 5 gram.” Đầu bếp đại thúc nghiêm túc cân đo được liệu, nghiêm khắc dựa theo tiêu chuẩn dinh dưỡng mà chuyên gia định ra để nấu súp, mấy ngày nay trên dưới Kiều gia lâm vào trận địa sẵn sàng đón quân địch, không thể có nửa phần qua loa.

Đúng lúc này, đồng hồ báo giờ vang lên, đầu bếp đại thúc lập tức xoay người, bắc nồi lên đun nước, cẩn thận bỏ nhân sâm và hạch đào vào, sau đó vặn lửa nhỏ lại, biểu lộ rất nghiêm túc nói với phụ bếp bên cạnh: “Phải dùng lửa nhỏ hầm cách thủy 40 , đặt thời gian cho đúng vào.”

Phụ bếp cũng mang vẻ mặt hình sự lập tức tuân mệnh, ngay cả một giây cũng không kém.

Vương quản gia đi vào phòng bếp, vô cùng hài lòng với thái độ làm việc của đầu bếp đại thúc, nhẹ gật đầu: “Ngần vạn đừng chủ quan, gần đây Nhị thiếu gia phải ôn thi, cần bồi bổ cho não rất nhiều.” Nói xong, bưng một đĩa điểm tâm bên cạnh định ra khỏi phòng bếp, Nhị thiếu gia đọc sách một lúc rồi, có thể đã đói bụng rồi.

Bởi vậy có thể thấy được, cái gọi là lời đồn của người ngoài là hoàn toàn không có căn cứ, Kiều gia từ trên xuống dưới vội vàng vàng, bất quá cũng chỉ là vì Kiều gia Nhị thiếu gia sắp có đợt thi cuối kỳ đầu tiên mà thôi.

Cái này cũng khó trách toàn bộ trên dưới Kiều gia nghiêm túc như vậy, năm trước toàn bộ tất cả các môn Nhị thiếu gia đều thi trượt, lão gia Kiều gia mất rất nhiều công sức, mới xin trường học cho cậu qua hết, hiện tại khó có cơ hội Nhị thiếu gia cố gắng như vậy, tuy bọn họ không hy vọng Nhị thiếu gia có thể lấy được học bổng gì đó, nhưng ít nhất cũng phải qua được a.

“Đúng rồi, Vương quản gia, nghe nói trong miếu thờ gần đây có vị thần Đông Ca, chỉ cần cúng bái thì có thể thi qua.” Đầu bếp đại thúc thấy Vương quản gia chuẩn bị ra khỏi phòng bếp, vội vàng đem tin tức nhỏ nhỏ mà mình nghe được nói ra.

“Không đúng a, tôi nghe nói chính là thần Giảm Ca mới linh nhất, hôm qua cháu nhà tôi còn vừa đi thấp hương về.” Di phụ bếp nghe vậy cũng nói: “Hay là quản gia ông liền đi cúng cả hai nơi đi?”

Quản gia vẻ mặt cao thâm nói: “Không cần, đêm qua tôi đã đi bái Văn Khúc Tinh, mấy cái thần gì đó đều không thể linh bằng Văn Khúc Tinh được.”

Đầu bếp cùng phụ bếp đều vô cùng kính nể nhìn theo bóng lưng quản gia, không hổ là quản gia, ngay cả tín ngưỡng cũng bất đồng như thế, nhưng Văn Khúc Tinh không phải dùng cho mấy kì thi lên đại học sao, Nhị thiếu gia hiện tại đã vào đại học rồi, cầu Văn Khúc Tinh còn hữu dụng sao?

***

Trong thư phòng Kiều gia, Kiều Sâm ngồi xử lý văn kiện, mà Kiều Cảnh An lại đang im lặng đọc sách, rõ ràng là một khung cảnh rất bình thản, lại làm cho người ta cảm nhận được hương vị ấm áp.

Kiều Cảnh An cảm giác mình thi cái gì cũng không có vấn đề, duy chỉ có tiếng Anh là không biết làm sao, nhưng cũng may chuyên ngành của cậu không cần cuối mỗi học kỳ đều phải thi Tiếng Anh, yêu cầu tối thiểu để tốt nghiệp chính là thi qua cấp 4.

Cậu không hiểu cấp 4 là cái tiêu chuẩn gì, nhưng lúc phát hiện trong tủ sách của mình đã có một tờ giấy chứng nhận tiếng Anh cấp 4, cậu mới nhẹ nhàng thở ra. Về chuyện chủ nhân thân thể này trước kia làm cách nào để có được cái giấy chứng nhận này, cũng không nằm trong phạm vi cậu muốn quản. (là ai để vào, mọi người chắc đoán được rồi a))

Lúc Vương quản gia đi vào cửa, Kiều Cảnh An đang đọc quyển [Lịch sử Thiên triều cổ đại], vẻ mặt vô cùng chuyên chú, ngay cả Vương quản gia đi đến bên cạnh cậu cũng không phát giác ra.

“Nhị thiếu gia, dùng chút trà bánh đi, cậu xem sách lâu như vậy rồi, để con mắt nghỉ ngơi một lát đã.” Vương quản gia cười cười với Kiều Cảnh An, mới xoay người ra khỏi thư phòng.

Liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, đã là ba giờ chiều, Kiều Cảnh An gấp sách lại, cầm lấy điểm tâm, ngồi xuống bên người Kiều Sâm: “Ca, anh cũng ăn chút điểm tâm đi.” Nói xong, đem đĩa đẩy tới trước mặt Kiều Sâm.

Kiều Sâm nghiêng đầu, trừng mắt nhìn Kiều Cảnh An: “Em dứt cho anh.”

Kiều Cảnh An im lặng đem điểm tâm đưa đến bên miệng Kiều Sâm, lúc Kiều Sâm cắn xuống mới mở miệng nói: “Ca ca, anh đã qua tuổi làm nũng rồi.” Nói xong, còn an ủi cười với Kiều Sâm: “Bất quá anh yên tâm,

em sẽ không cười nhạo anh.”

Kiều Sâm nuốt điểm tâm xuống mà không cảm nhận được vị gì cả: “Vậy thật cảm ơn em.” Tại sao người khác được đứt điểm tâm là hưởng thụ, đến phiên anh lại phải chịu khổ? Chẳng lẽ đây là sự trừng phạt của ông trời đối với chuyện anh yêu em trai mình sao? Cái này cũng không phải quá tàn khốc đi.

Bữa tối, Kiều gia nhận được một cuộc điện thoại, nội dung là lão gia nhà nào đó muốn dùng một bộ đồ sứ triều Nguyên đổi lấy một bức mẫu đơn của Kiều Cảnh An.

Gia chủ Kiều gia vô cùng bình tĩnh nói: “Tiết tiên sinh, em trai tôi gần đây phải ôn thi, không bằng qua mấy ngày nữa tôi sẽ bảo thằng bé vẽ một bức tranh cho ngài, cũng chỉ là một bức tranh mà thôi, đâu cần phải nói chuyện trao đổi.”

Cuối cùng, Kiều Sâm vô cùng hào phóng nói không cần bộ đồ sứ triều Nguyên kia, chỉ cần chờ Kiều Cảnh An thi xong, sẽ gửi tặng một bức tranh qua.

Kiều Sâm cúp điện thoại, nói với Vương quản gia đứng bên cạnh: “Bác đến thư phòng Tiểu An lấy một bức tranh, bảo người ta đưa đến nhà Tiết lão gia. Ừm, tốt nhất lấy một bức mẫu đơn.”

Wang quản gia yên lặng gật đầu, ông thật sự không đành lòng để những người kia biết rõ, những bức thi họa mà gần đây bọn họ đang lùng mua với giá cao lại thường bị vứt lung tung trong thư phòng của Nhị thiếu gia, có mấy cái thậm chí còn nằm trong thùng rác.

Loại sự thật tàn khốc này, vẫn là đừng cho người khác biết thì tốt hơn.

***

Sau khi cơm nước xong, Kiều Cảnh An nằm khểnh trên ghế salon xem tv, xem một hồi đột nhiên mở miệng nói: “Ca, gần đây anh đang cùng Tiết gia đàm phán một số vụ kinh doanh đúng không?”

Kiều Sâm gật đầu, vuốt tóc Kiều Cảnh An: “Những chuyện này, em không cần quan tâm, anh sẽ xử lý.”

Kiều Cảnh An nghĩ nghĩ: “Hai ngày này em sẽ vẽ một bức mẫu đơn a, tặng quà dù sao cũng nên chu đáo một chút.”

Kiều Sâm nghe vậy cười cười, cũng không có cự tuyệt. Bởi vì anh hiểu, anh có quyết định của anh, mà Tiểu An cũng có quyết định của Tiểu An. Tiểu An dùng loại phương thức này để trợ giúp anh, cũng là một điều may mắn của anh.

Tiểu An cho anh tất cả cổ phần công ty có trong tay, cho anh cả thể xác lẫn tinh thần, dù cho mình có được sự toàn tâm tín nhiệm của Tiểu An, cũng không thể ngăn cản thằng bé vẫn tiếp tục vì mình mà lo lắng.

***

Ngày hôm sau phải thi ba môn, hơn nữa đều là môn bắt buộc, Kiều Sâm rất là thận trọng tự mình lái xe đưa Kiều Cảnh An đến trường, lại đưa mắt nhìn cậu vào khu nhà học, mới không yên xoay người chuẩn bị lên xe.

“Kiều Sâm.” Lâm Thiển đang ở Đại học B nhìn thấy Kiều Sâm, nửa phần cũng không ngoài ý muốn, cô đi đến trước mặt anh, cười nói: “Sao? Lại là đi đưa Kiều Nhị thiếu gia đi học?”

Kiều Sâm lắc đầu: “Không phải đi học, Tiểu An hôm nay thi.”

Lâm Thiển thấy vẻ mặt anh khẩn trương, không khỏi bật cười: “Cũng không phải anh thi, anh khẩn trương như vậy làm cái gì, hướng chỉ trước kia cho dù lúc anh thi, cũng đâu thấy anh khẩn trương a.”

Kiều Sâm ngẩng đầu nhìn theo Kiều Cảnh An đi vào khu nhà học, lúc này tiếng chuông bắt đầu thi vang lên, anh khẽ nhíu mày nói: “Hai ngày gần đây, Tiểu An rất chăm chỉ đọc sách.”

“Sợ cậu ấy thi không được sẽ buồn?” Lâm Thiển thật không ngờ Kiều Sâm lại cẩn thận đến trình độ này, giống như kinh ngạc nói: “Không nghĩ tới anh lại là người cẩn thận như vậy, năm đó sao em không nhìn ra nhỉ?”

Lâm Thiến lời này vừa nói ra, kỳ thật đã tiêu tan tất cả những dây dưa ngày xưa của hai người, Kiều Sâm đối với cá tính độc lập của Lâm Thiến vốn là khâm phục, bằng không năm đó cũng sẽ không cùng Lâm Thiến kết giao, anh nghe vậy cũng cười cười: “Chính em so với anh còn không cẩn thận hơn.”

Lâm Thiến nghe Kiều Sâm nói như vậy, cũng cười, đúng vậy, hai người đều không cẩn thận, nên không thể tiến xa hơn.

“Anh đối với Kiều Cảnh An rất tốt.” Lâm Thiến giống như cảm khái nói một câu như vậy, lập tức lại nói: “Nhưng cậu ấy là người đáng để anh đối xử tốt như vậy.” Là người của giới truyền thông, cô am hiểu nhất chính là nhìn người, cho nên cô biết rõ Kiều Cảnh An không đơn thuần như biểu hiện bên ngoài, nhưng cô cũng biết, Kiều Cảnh An lúc đối mặt với Kiều Sâm, đích thật không có nửa phần tâm tư tính toán.

“Đương nhiên, thằng bé là đáng giá.” Kiều Sâm cười ra tiếng, trong mắt mang theo một chút nhu tình.

Lâm Thiến khẽ giật mình, thu hồi ánh mắt, cười cười, cũng không nhiều lời nữa.

Lúc hai người tách ra, Lâm Thiến vẫn cười, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, tiêu sái đi tới chiếc xe thể thao của bạn trai.

Sau khi thi hết ba môn, có người thấy hài lòng với đề thi, cũng có người nhận ra lỗi sai mà về mặt thống khổ, Kiều Cảnh An nhìn Xà Khương mang về mặt thống khổ, an ủi: “Không sao, học kỳ sau còn có cơ hội thi lại một lần nữa.”

Xà Khương nghe rằng: “Cái câu an ủi này của cậu thật sự khiến tôi cao hứng không nổi.”

Kiều Cảnh An nghe vậy, suy tư một lát sau nói: “Có lẽ thầy giáo mắt kém nhèm, sẽ chấm cho cậu qua?”

Xà Khương mặt vô biểu tình liếc nhìn Kiều Cảnh An: “Tôi thật sự là cảm ơn lời an ủi của cậu.”

Kiều Cảnh An ngượng ngùng cười: “Không cần khách khí.”

Xà Khương chỉ cảm thấy muốn thổ huyết, đầu hấn choáng voảng, đáy lòng rống lớn: đánh chết cậu ta đi, mình có thể được tự do.

Lâm Thư thương cảm liếc nhìn Xà Khương, đột nhiên nhếch lên khóe miệng: “A, Kiều tổng tài đến đây sao?”

“Ở đâu?” Kiều Cảnh An không thèm trêu Xà Khương nữa, nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt quét một vòng, tìm mãi cũng không thấy bóng dáng Kiều Sâm. Cậu yên lặng nhìn về phía Lâm Thư, một lúc lâu sau nói: “Lâm Thư, cậu thật giống ca ca cậu, hồi đi nhà trẻ không học tập cho ngoan, nói dối là không đúng.”

Lâm Thư mỉm cười: “Biết làm sao được, đối mặt với cậu, tôi luôn nhịn không được nói dối.”

Kiều Cảnh An quá sợ hãi: “Cậu đừng yêu tôi nhé, trong lòng tôi có người rồi.”

Lâm Thư Xà Khương đồng loạt nghiêng đầu, cùng hoài nghi những nữ sinh kia trông mắt đều để ở đâu, sao có thể cho rằng Kiều Cảnh An sau khi mất trí nhớ lại có loại khí chất vương tử gì đó. Bọn họ chỉ thấy một con hồ ly cực kỳ vô sỉ đột ngột xâm nhập vào thế giới này để trả thù xã hội mà thôi.

Ở cùng một con hồ ly như vậy, bọn họ cảm thấy áp lực rất lớn.

“Tiểu An.” Một tiếng gọi ôn nhu làm cho Lâm Thư cùng Xà Khương một lần nữa phải đồng loạt nghiêng đầu, hai người bọn họ thấy Kiều Sâm từ trên xe bước xuống với một nụ cười ôn hòa, liền thấy rung mình, nam nhân có bộ giáng giống Kiều Sâm có nụ cười ôn nhu này là ai vậy?

Nhìn tai họa cuối cùng cũng được Kiều Sâm rước đi, Lâm Xà hai người nhẹ nhàng thở ra.

“Tôi cảm thấy Kiều Cảnh An so với trước kia càng đáng sợ hơn.” Xà Khương nhìn chiếc xe đi xa, tỏ vẻ cảm khái.

Lâm Thư đồng ý gật đầu.

Một lúc lâu sau, Lâm Thư nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chết tiệt Kiều Sâm, đem Kiều Cảnh An sủng thành bộ dáng gì rồi không biết!”

Cùng chiều trẻ con gì chứ, ghét nhất !

.....

78. Chương 78 - Biến Cố

Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Kiều gia từ trên xuống dưới thở phào một hơi, nhưng cũng lại hít vào một hơi, lo lắng lẫn như có môn nào đó không qua được, sẽ khiến trái tim nhỏ bé của Nhị thiếu gia bị tổn thương nghiêm trọng.

Trái ngược với sự khẩn trương của những người khác, Kiều Cảnh An vẫn rất bình tĩnh, thi cuối kỳ xong được nghỉ một thời gian, cậu liền tìm rất nhiều sách vở có liên quan đến xã hội hiện nay để xem, cảm thấy hữu dụng thì nhớ kỹ, cảm thấy vô ích thì cười trừ, thời gian quả thật là dài, cũng có chút giống như giấc mộng kiếp trước của mình.

Đọc sách, luyện thư pháp, vẽ tranh, uống một ly trà xanh, hai chén rượu đậm, có ý có vị, vô cùng thư thái.

Nhưng hai ngày này, Kiều Cảnh An lại cảm thấy có chút nhàm chán, bởi vì hai ngày này Kiều Sâm ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn, cậu một mình ngủ ở trong phòng, cảm giác chiếc giường ấm áp thường ngày trở nên lạnh lẽo hơn, ngay cả McDull đặt ở đầu giường cũng không thấy đáng yêu nữa.

Cổ nhân từng nói: một ngày không thấy, như cách tam thu. Kiều Cảnh An cảm thấy mình mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng cũng không quên được nhớ đến Kiều Sâm. Cũng bởi vì sự nhớ nhung này, cậu cuối cùng cũng hiểu cái gì là tình yêu, nếu nói cảm xúc đó còn không phải tình yêu, như vậy cậu đời này sẽ không bao giờ hiểu được cái gì là tình yêu chân chính.

Đã yêu, như vậy liền dũng cảm thổ lộ ra tâm tư của mình. Cậu không phải là một người không dám nói yêu, nếu có thể xác định được tâm tư của mình, thế đã coi như là một sự may mắn.

Đã từng có người nói về con cháu Đoàn gia, rằng người Đoàn gia lãnh huyết vô tình, mặc dù có được thân phận tôn quý, nhưng cũng chỉ là một người không biết thế nào là tình cảm. Cũng có người trong quan trường thất bại dưới tay người Đoàn gia liền nguyên rửa con cháu Đoàn gia suốt đời không hiểu tình yêu, suốt đời phải cô tịch.

Con cháu Đoàn gia cùng phu nhân của mình luôn tương kính như tân (vợ chồng kính nhau như khách), chính là tương kính như tân thực sự đại biểu cho việc không có tình cảm. Con cháu Đoàn gia cho những nữ nhân kia thân phận tôn quý, còn những nữ nhân kia vì Đoàn gia dựng dục tử tôn, nối dõi tông đường.

Nguyên rửa cuối cùng có trở thành sự thật hay không Kiều Cảnh An cũng không rõ, nhưng trong trí nhớ của cậu, những người sống trong Đoàn phủ, đích xác không có người nào là thực sự vui vẻ. Bọn họ đều sa vào loại dục vọng vĩnh viễn không bao giờ thỏa mãn.

Khép lại sách trên tay, Kiều Cảnh An uống một ngụm trà ấm, liền nghe được bên ngoài vang lên tiếng đập cửa: “Thiếu gia, nên dùng cơm thôi.”

“Dạ, cháu xuống ngay ạ.” Kiều Cảnh An lên tiếng, đứng dậy ra ngoài, cười cười với Vương quản gia đang đứng ở cửa, cũng thu lại một tia cô đơn trong đáy mắt.

Đợi cho Kiều Cảnh An xuống lầu, Vương quản gia mới nhíu nhíu mày, đóng cửa thư phòng, nhìn qua ảnh chụp Kiều gia lão gia tử trên hành lang, thở dài một hơi, lão gia, hai vị thiếu gia bây giờ đích xác đã trở nên rất hữu hảo, chính là sự hữu hảo này trộn lẫn quá nhiều tình cảm khác, khiến cho ông cảm thấy... thứ tình cảm này thật nặng nề.

Dùng xong cơm trưa, Kiều Cảnh An nhận được điện thoại của Lâm Thư, rủ cậu đi một khu du lịch gần đây, Kiều Cảnh An nghĩ dù sao ở nhà cũng không có ai trò chuyện, không bằng đi chơi một chút cũng tốt.

Chưa đầy một tiếng sau, đã thấy một chiếc xe thể thao màu trắng dừng bên ngoài cổng lớn của Kiều gia, Kiều Cảnh An ra đến cửa mới thấy, người lái xe không phải Lâm Thư, mà là Xà Khương, lúc cậu thấy hai người, Xà Khương đang mở nắp một lon đồ uống đưa cho Lâm Thư.

“Lên xe.” Lâm Thư nhìn thấy Kiều Cảnh An, mở cửa xe cho cậu, lúc ánh mắt quét đến một túi đồ ăn vặt trong tay cậu, liền kéo ra khoe miệng: “Chúng ta là đi leo núi, không phải đi dã ngoại.”

Kiều Cảnh An mặt không đổi sắc ngồi lên xe, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Leo núi cũng rất nhanh đấy.”

Lâm Thư tuy muốn nói cho Kiều Cảnh An trên núi có quán ăn, nhưng khi nhìn đến bộ dáng Kiều Cảnh An nghiêm túc như vậy, hần đành trầm mặc gặt đầu, mang theo thì cứ mang theo a, dù sao cũng không phải do hần xách.

***

Sau khi lái xe ra khỏi thành phố không lâu, thì đến một sườn dốc, Kiều Cảnh An đột nhiên phát hiện thấy có thứ gì đó đang lao về phía cậu, rất nhanh nghiêng đầu, chỉ nghe một tiếng ‘choang’ vang lên, cửa sổ đã vỡ thành mảnh nhỏ.

Lâm Thư cùng Xà Khương sắc mặt đại biến, Lâm Thư quay đầu xem xét, phía sau bọn họ đang có hai chiếc xe màu đen bám theo, mà phía trước bọn họ cũng có một chiếc xe đang lao thẳng tới.

Xà Khương vội đánh tay lái, nhanh chóng tránh khỏi chiếc xe này, ngay cả thời gian quay đầu lại nhìn cũng không có: “Lâm Thư, cậu có mang theo ‘thứ đó’ không?”

Lâm Thư cúi đầu tránh một viên đạn: “Dưới gầm ghế xe.” Nói xong, liền cúi xuống lấy một khẩu súng lục giảm thanh từ dưới ghế ra, sắc mặt khó coi nói: “Không ngờ Lâm Tông lại thật sự ra tay hung ác như vậy.”

Kiều Cảnh An cũng cúi đầu theo, thò tay sờ phía dưới ghế ngồi, hiển nhiên cũng lấy được một khẩu súng, sau khi cậu tới thế giới này, đã cùng Kiều Sâm tới trường bắn hai lần, đối với kết cấu của súng ống cũng có chút am hiểu, cậu mở súng ra xem xét, bên trong chỉ có sáu viên đạn, trong lòng cậu âm thầm kêu không xong, tấm kính phía sau xe đã vỡ toàn bộ, căn bản không có công năng che chắn nữa, cậu ngồi xổm xuống, nghe thấy ở thành xe vang lên tiếng đạn bắn vào, về mặt tán thưởng nói với Lâm Thư: “Tuy cửa kính xe cậu không chắc lắm, cũng may vỏ xe còn chịu được.”

“Ông đây bỏ mấy trăm vạn ra mua nó, dù sao cũng phải có chút tác dụng chứ.” Đến lúc này, Lâm Thư cũng không còn coi trọng khí chất gì nữa, một câu nói tục liền văng ra, trên trán hần đổ đầy mồ hôi, tình hình trước mắt đối với bọn họ rất bất lợi, đối phương rõ ràng cho thấy muốn đưa họ vào chỗ chết, bằng không cũng sẽ không cử sát thủ chuyên nghiệp như vậy, vừa rồi nếu không phải Kiều Cảnh An tránh nhanh, chắc hẳn người chết đầu tiên chính là Kiều Cảnh An.

Nghĩ vậy, Lâm Thư đánh một cái rùng mình, không khỏi nắm chặt súng trong tay: “Xà Khương, cậu an tâm lái xe, tận lực cắt đuôi bọn họ.”

Xà Khương sắc mặt đông lạnh nói: “Phía trước có một khúc cua, sau khi đi qua chính là đường núi, cơ bản không có bao nhiêu người đi đường, Lâm Thư, đáng lẽ hôm nay cậu nên hưởng thụ cảm giác được ngủ trong nhà.” Hần mạnh quẹo một cái, tránh thoát vài đường đạn: “Chết tiệt, súng bắn tia cách âm, Lâm Tông lần này thật sự là dùng rất nhiều tiền đây.”

***

Lúc này đang ở trong khách sạn ở Mỹ, Kiều Sâm vừa mới tắm rửa xong, anh một bên lau tóc, một bên bấm số của Kiều Cảnh An, điện thoại sau khi vang lên vài tiếng, mới thấy đối phương tiếp.

“Tiểu An, em đang làm gì thế?” Từ sau khi cùng Kiều Cảnh An quan hệ tiến thêm một bước, tâm tình Kiều Sâm luôn rất tốt, cho nên lúc này cũng không ngoại lệ.

“Em đang đi chơi cùng Lâm Thư và Xà Khương.” Kiều Cảnh An tựa hồ có chút sốt ruột, sau khi nói xong những lời này, vội bảo: “Ca ca, em còn có việc, em dập máy trước.”

Nghe âm thanh tút tút trong điện thoại di động, Kiều Sâm nhúu nhúu mày, Tiểu An trước kia chưa bao giờ dập máy trước như vậy, hiện tại đã hơn một ngày chưa được nghe tiếng của anh rồi, chẳng lẽ Tiểu An không

nhớ mình sao?

Ném di động lên giường, Kiều Sâm đột nhiên cảm thấy mình bị thất sủng. Xoay người lấy một bộ vest, Kiều Sâm nghĩ thầm, vẫn là nên hoàn thành công tác sớm một chút rồi về với Tiểu An a, bằng không nhớ Tiểu An bị trẻ con nhà người ta dạy hư thì làm sao bây giờ?

(khi edit tới câu này... ta đã khóc TT^TT)

~~ “A...” Lâm Thư rên một tiếng, vai trái đã trúng một viên đạn, hấn ngồi sụp xuống sàn xe, sắc mặt hơi trắng bệch.

“Đừng nhúc nhích.” Kiều Cảnh An ném di động qua một bên, một phát súng giải quyết một sát thủ trên ghế lái phụ của đối phương, nhanh tay điểm vài cái tại đầu vai Lâm Thư, Lâm Thư liền phát hiện máu chảy trên đầu vai bằng mắt thường cũng có thể thấy được đang dần chậm lại, rất nhanh liền không chảy nữa, ngay cả cảm giác đau cũng giảm bớt không ít.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc trầm ổn của Kiều Cảnh An, Lâm Thư đột nhiên cảm thấy, Kiều Cảnh An có lẽ là một vị võ lâm cao thủ thâm tàng bất lộ.

“Lâm Thư, cậu thế nào?” Xà Khương cũng phát hiện Lâm Thư trúng đạn, nhưng lúc này không thể đỡ xe.

“Không sao, đằng sau đã có tôi cùng Kiều Cảnh An, cậu chuyên tâm lái xe đi.” Lâm Thư lại từ dưới ghế ngồi móc ra một hộp đạn đưa cho Kiều Cảnh An: “Nhắm vào tài xế của đối phương.” Vừa rồi lúc thấy Kiều Cảnh An nổ súng, hấn liền phát hiện độ chính xác của Kiều Cảnh An rất cao, quả thực giống như người đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp.

Nếu như hấn biết rõ Kiều Cảnh An kiếp trước có bản lĩnh thiện xạ, cũng sẽ không kinh ngạc như vậy.

Kiều Cảnh An khê gạt đầu, rất nhanh lên đạn, sau đó nhồm đầu, nhắm vào một chiếc xe phía trước, không chút do dự bóp cò súng, sau đó chỉ thấy xe đối phương đột nhiên nghiêng lệch hai cái, lao xuống núi.

Ba đã đi một, mục tiêu vẫn còn, Kiều Cảnh An cũng không ham chiến, bắn một phát này xong liền rất nhanh lại cúi đầu, vừa may mắn tránh thoát viên đạn của đối phương, cậu tỉnh táo mở miệng: “Xà Khương, quay đầu lại đi!”

Xe đằng sau càng ngày càng gần, bánh sau của xe bọn họ cũng đã xảy ra vấn đề, hiện tại biện pháp duy nhất chính là trong hiểm cầu thắng. Lâm Thư cùng Xà Khương cũng hiểu đạo lý này, cho nên hai người không có ai phản đối đề nghị này của Kiều Cảnh An.

“Tôi phụ trách bên phải, cậu phụ trách bên trái.” Lâm Thư hít sâu một hơi: “Sẽ không có chuyện gì đâu.” Không biết là đang an ủi hai người kia hay là chính mình.

Ngay lúc chiếc xe đằng sau vượt qua bọn họ, Xà Khương quẹo một cái, đâm cho chiếc xe đuổi theo bên phải lệch ra, Lâm Thư nhân cơ hội cho lái xe đối phương một phát súng, chiếc xe này liền thẳng tắp rút xuống núi.

Chỉ là mãi chú ý bên phải khiến cho bên trái có cơ hội, Kiều Cảnh An thấy người ngồi phía sau đã nhắm ngay Xà Khương, cũng bất chấp tên lái xe, vội cho người này một phát súng, còn chưa kịp nổ súng bắn tên tài xế, chỉ cảm thấy ngực đau xót, sắc mặt cậu tái đi, nhưng vẫn cố bắn thêm một phát súng, tận mắt thấy đầu của đối phương khai ra một đóa hoa huyết sắc, mới quay sang Xà Khương hô lớn: “Đi mau!”

Xà Khương giẫm mạnh lên chân ga một cái, rất nhanh đã cách một khoảng cách lớn với xe đằng sau.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng xe đằng sau nữa, Xà Khương cùng Lâm Thư mới nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Thư phát giác Kiều Cảnh An lâu như vậy cũng không nói câu gì, nghi hoặc nhìn lại, mới phát hiện trước ngực Kiều Cảnh An tất cả đều là máu, sắc mặt trắng bệch, người đã mất đi ý thức.

“Kiều Cảnh An...”

***

“Lạch cạch.” Dĩa ăn trong tay Kiều Sâm rơi xuống đĩa, phát ra tiếng vang chói tai, Trầm Tuấn ngồi ở bên cạnh anh kinh ngạc ngẩng đầu, người từ trước đến nay luôn thành thạo lễ nghi ăn cơm Tây như tổng tài sao lại dễ xảy ra tình huống thất lễ như vậy?

Kiều Sâm nhũu mảy, trong lòng của anh tại sao lại hoảng loạn đến khó hiểu như vậy? Không khỏi bấm số Kiều Cảnh An, tiếng chuông vang lên thật lâu vẫn không có người bắt máy, ngay lúc Kiều Sâm chuẩn bị tắt điện thoại thì... điện thoại thông.

Chỉ là... người nghe không phải Kiều Cảnh An.

“Cậu nói cái gì?!” Kiều Sâm bối rối đứng lên, ‘rầm’ một tiếng, bàn ăn trước mặt đổ kênh trên mặt đất, thanh âm khiến tất cả mọi người trong nhà hàng đều phải nhìn lại.

79. Chương 79 - Nước Mắt Của Nam Nhân

Kiều Sâm lần đầu tiên cảm thấy chán ghét từng tiếng nhắc nhở lễ phép trên máy bay đến thế, anh nhắm mắt lại, trong đầu một giây cũng không thể an ổn.

Trầm Tuấn chưa bao giờ từng thấy Kiều Sâm lại có lúc thất thố như vậy, hắn nhìn nắm tay của Kiều Sâm đã siết đến trắng bệch ra, cả người rơi vào trạng thái bất an nôn nóng, tựa như một con mãnh thú bị nhốt ở trong lồng, sao cũng không ngồi yên được.

Ra khỏi sân bay, sớm đã có ô tô của Kiều gia đứng chờ, Kiều Sâm kéo cà-vạt, ngồi vào trong xe nói: “Ngay lập tức đến bệnh viện.”

***

Tin tức thiếu gia của ba nhà Lâm, Lương, Kiều bị tập kích, Lâm thiếu gia bị thương ở cánh tay, Kiều thiếu gia thì đến nay còn hôn mê bất tỉnh, tuy nói đã được phong tỏa rất chặt chẽ, nhưng vẫn có không ít người biết chuyện.

Về sự cố lần này, có đủ các loại lời đồn truyền ra, có người nói là An gia trả thù; có người nói Kiều Sâm mặt ngoài tỏ ra thương yêu Kiều Cảnh An, trên thực tế lại muốn loại bỏ đứa em trai không còn giá trị lợi dụng; cũng có người nói là Lâm gia đại ca muốn xóa sổ vị đệ đệ đang tranh đoạt quyền thừa kế với hắn.

Lời đồn nào mới là thật, không ai có thể nghiệm chứng, nhưng người ta rất nhanh đã biết, trong cái đêm mà Kiều Cảnh An được đưa vào bệnh viện, Kiều Sâm đã vứt bỏ một bản hợp đồng trị giá vài tỷ, cấp tốc bay về nước giữa đêm khuya, sau khi hạ cánh liền lập tức đến bệnh viện.

Nhất thời, cũng khiến cho người ta nhìn không ra anh là đang diễn trò, hay là thật sự lo lắng cho đứa em trai.

***

Bệnh viện trong đêm, luôn có chút âm trầm đáng sợ, Kiều Sâm nhanh chóng gạt ra mấy y tá muốn ngăn anh lại, trực tiếp đi tới phòng mổ trên lầu.

“Tiên sinh, ngài không thể lên phía trên, xin ngài xuất trình giấy chứng minh đã...”

“Cút ngay!” Kiều Sâm hai mắt đỏ ngầu trừng nhìn y tá: “Em trai tôi đang nằm ở bên trong, cô bây giờ còn muốn chứng minh cái gì nữa, mau cút cho tôi!”

Đi theo sau Kiều Sâm, Trầm Tuấn nghe thấy Kiều Sâm phát tiết nói tục, trong lòng hắn cũng tỉnh táo, lúc này không ai có thể ngăn Kiều Sâm lại, đành phải tới ngăn y tá, nói đỡ: “Cô y tá, vị vừa rồi là anh trai của bệnh nhân Kiều Cảnh An, anh ấy vừa trở về gấp từ nước ngoài, cô có vấn đề gì có thể liên lạc với viện trưởng.”

Y tá vừa nghe nói người nọ là Kiều thị tổng tài, sợ tới mức sắc mặt tái đi, vội vàng bấm số của văn phòng viện trưởng. Hôm nay vì hai vị thiếu gia Kiều gia cùng Lâm gia, viện trưởng đã lo lắng đến mức hiện tại vẫn còn ở lại trong bệnh viện. Giá trị sinh mạng của thiếu gia hai nhà Kiều – Lâm là bao nhiêu, cô đương nhiên cũng biết rõ.

Trên lầu là phòng cấp cứu của những bệnh nhân quan trọng, từ chiều đến giờ, ca phẫu thuật đã tiến hành được gần mười tiếng, nhưng Kiều gia Nhị thiếu vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, nếu là Kiều Nhị thiếu gia thật sự xảy ra chuyện, không biết sẽ có bao nhiêu phiền phức. Y tá nghĩ đến biểu tình đáng sợ vừa rồi của Kiều Sâm, không khỏi rùng mình.

Lúc Trầm Tuấn theo đi lên thì... thấy Kiều Sâm đang đứng ở bên ngoài cửa kính phòng mổ, phía sau anh còn có một nam nhân hơn năm mươi tuổi, cả không gian không có chút âm thanh nào. Hắn không khỏi đi đến, ánh mắt xuyên qua bức tường thủy tinh trong suốt, thấy một thiếu niên đang nằm ở trên bàn mổ, mê mẩn không hề hay biết chút gì.

Bác sĩ mổ chính vẻ mặt rõ ràng không tốt, trong lòng Trầm Tuấn thít chặt, nhịn không được nghiêng đầu nhìn lại phía Kiều Sâm, sắc mặt anh trắng bệch, cơ hồ lung lay sắp đổ, dường như chỉ cần một trận gió liền có thể thổi ngã anh. Trái tim hơi co rút lại, nếu là Kiều Cảnh An thật sự xảy ra chuyện gì...

“Kiều tổng tài.” Sau lưng, một thanh niên thần sắc mệt mỏi đi tới, Trầm Tuấn nhận ra người này, là người thừa kế duy nhất của Lương gia – Lương Khương, chàng trai thường ngày đường hoàng tiêu sái lúc này dường như đã chết đi hơn nửa mạng, liếc mắt nhìn Kiều Cảnh An đang được phẫu thuật, vô lực dựa vào tường: “Thực xin lỗi.”

Nếu không phải vì hắn và Lâm Thư, Kiều Cảnh An vô tội cũng sẽ không bị liên lụy vào chuyện này. Nếu không phải Kiều Cảnh An cuối cùng vì cứu hắn, cũng sẽ không làm cho đối thủ có cơ hội nổ súng trúng đạn. Nếu không phải Kiều Cảnh An ngay khi sự việc xảy ra, đã lập tức dùng di động gửi tin nhắn cầu cứu tới quản gia Kiều gia, thì sau khi Kiều Cảnh An lâm vào hôn mê, bọn họ sẽ lại bị sát thủ đuổi theo giết chết.

Hắn và Lâm Thư nhờ có Kiều Cảnh An mới may mắn còn sống, mà người cứu bọn họ, lại vẫn đang nằm ở trong phòng phẫu thuật.

Kiều Sâm lại cứ như không có nghe được lời của Lương Khương, anh chỉ ngây ngốc đứng nhìn người trên bàn mổ, nhìn máu trong túi từng giọt từng giọt truyền vào một cánh tay tái nhợt, nhìn càng ngày càng nhiều vải bông cầm máu được để qua chiếc khay bên cạnh đó, nhìn trên màn hình máy đo nhịp tim hiện lên từng đường lên xuống yếu ớt, tựa hồ ngay tại một giây tiếp theo, nó sẽ biến thành một đường thẳng.

Lúc này, trên hành lang lại vang lên tiếng bước chân vội vã, một y tá cầm hai bình máu đi vào phòng bệnh, thay cho chiếc túi đã sắp trống rỗng kia. Sau đó lại thay ca cho một y tá đã mang thần sắc mệt mỏi.

Y tá vừa được thay ca đi ra cửa, Kiều Sâm không giống như thân nhân nhà khác chạy đến hỏi han tình hình người bệnh thế nào, anh chỉ là lặng lẽ đứng, ánh mắt một mực không rời khỏi thân thể Kiều Cảnh An.

Lương Khương thấy Kiều Sâm như vậy, từ đáy lòng dâng lên một cảm giác lạnh lẽo, đối phương rõ ràng không trách cứ, không tức giận, cũng không có phản ứng gì, thế nhưng hắn lại cảm thấy Kiều Sâm không có một tia phản ứng như vậy càng thêm đáng sợ.

Tựa như biển rộng trước cơn cuồng phong, luôn có vẻ yên bình đến quỷ dị.

Một lúc lâu sau, lâu đến mức Trầm Tuấn cùng Lương Khương cho rằng Kiều Sâm sẽ không nói chuyện thì... anh lại đột nhiên mở miệng: “Tìm ra kẻ chủ mưu.”

“Vâng.” Đứng ở sau lưng Kiều Sâm này giờ không có bất kỳ phản ứng nào, quản gia cúi đầu nói: “Xin thiếu gia yên tâm, việc này tôi nhất định sẽ điều tra ra trong thời gian nhanh nhất.” Nói xong, liền xoay người rời đi.

Chỉ chốc lát sau, viện trưởng của bệnh viện dẫn theo vài bác sĩ chạy tới, nhìn thấy sắc mặt Kiều Sâm, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, ngoại trừ an ủi rằng sẽ đem hết toàn lực cứu chữa, rốt cuộc cũng không thốt ra được câu nào khác.

“Không có việc gì, Tiểu An chỉ là ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy thì sẽ ổn thôi.” Kiều Sâm đột nhiên mỉm cười, trong mắt mang theo một tia sáng khó hiểu, ngắm nhìn người trên giường, thanh âm dịu dàng lại triền miên: “Thân thể Tiểu An luôn rất tốt, ngay cả cảm vật đều chưa từng bị, cho nên... chờ thẳng bé tỉnh lại thì tốt rồi, ông nói có đúng không?” Anh quay đầu nhìn về phía viện trưởng, đồng tử đen sâu đến mức làm cho người ta nhìn không ra anh đang vui hay giận.

Viện trưởng dù đã qua tuổi sáu mươi lại cảm thấy rùng mình khi đối diện với vẻ mặt ấy, đối phương rõ ràng là đang cười, lại khiến cho ông cảm thấy... nếu như thiếu niên trên giường kia thật sự không thể tỉnh lại, thì người đàn ông đang cười này có lẽ sẽ phát điên, có lẽ sẽ mất đi tất cả lý trí.

“Thực ra... tôi luôn không thích Tiểu An kết bạn, nhưng... tôi lại sợ Tiểu An chịu cô đơn một mình, cho nên, tôi đã thay em ấy chọn ra những người bạn có giáo dục tốt nhất, dù cho tôi luôn muốn đem Tiểu An cột vào bên cạnh tôi, để em ấy mãi mãi chỉ là của riêng mình tôi, nhưng... tôi vẫn cho Tiểu An kết bạn.” Thanh âm của nam nhân tuấn mỹ càng nói càng dịu dàng, tựa như lời nỉ non của tình nhân: “Đáng lẽ tôi phải đem Tiểu An cột vào bên cạnh tôi, cột thật chặt, không cho Tiểu An rời khỏi tầm mắt của tôi.”

Lương Khương vô lực dựa theo chân tường ngã ngồi xuống đất, hẩn nhìn nụ cười trên khóe miệng nam nhân, toàn thân khẽ run rẩy.

Trầm Tuấn là người đầu tiên phát hiện trạng thái của Kiều Sâm không ổn, hẩn lo lắng nhìn Kiều Cảnh An đang nằm trên bàn phẫu thuật, từ cổ phát ra thứ thanh âm khô khốc: “Tổng tài, Nhị thiếu gia sẽ không sao đâu.”

“Không sao?” Kiều Sâm mạnh nghiêng đầu nhìn về phía Trầm Tuấn, trong mắt là sự cố chấp điên cuồng, tựa hồ như muốn từ trong miệng của hẩn tìm được một đáp án khẳng định: “Cậu vừa nói gì?!”

Trầm Tuấn không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Kiều Sâm, quay đầu nhìn về phía phòng phẫu thuật, ánh mắt dán vào các loại ống dẫn trên thân thể Kiều Cảnh An: “Vâng, là không có việc gì.”

“Đúng vậy, không có việc gì.” Kiều Sâm dựa đầu vào tấm thủy tinh, tựa hồ làm như vậy thì có thể gần Kiều Cảnh An hơn một chút, đầu ngón tay lạnh buốt vuốt ve lên tấm kính: “Tiểu An... nhất định sẽ không sao.”

“Nhịp tim đang giảm xuống, mau tăng dòng điện.”

“Máu vẫn đang chảy không ngừng, tiếp tục truyền máu.”

Bác sĩ mổ chính tỉnh táo đón lấy một cây kéo, trong nội tâm cũng đang cảm thấy thán phục, sinh mệnh của vị Kiều Nhị thiếu gia này thật đúng là kiên cường, một phát súng bắn vào vị trí đó, máu lại chảy nhiều như vậy còn có thể cầm cự được đến bây giờ, coi như cũng là một kỳ tích trong y học.

“Kiềm cầm máu.” Ông một khắc cũng không dám lười biếng, bởi vì ông biết rõ, chỉ cần Kiều gia Nhị thiếu gia được cứu sống trên tay ông, sau này địa vị của ông trong giới y học sẽ có được bước thăng tiến rất lớn, mà sau đó phí tổn nghiên cứu của mình cũng sẽ có tài trợ.

Ông kỳ vọng rất nhiều, cho nên cuộc phẫu thuật này, càng khiến ông dốc hết tâm sức.

Một ca phẫu thuật sáu tiếng đồng hồ đã đủ để cho bác sĩ mệt mỏi không chịu nổi, lại càng không cần phải nói hiện tại đã qua mười tiếng. Bác sĩ mệt mỏi, mà thân thể bệnh nhân cũng đã chống đỡ không nổi nữa.

Bác sĩ rất rõ ràng, nếu trong vòng mười hai tiếng phẫu thuật, Kiều Nhị thiếu gia không thể cứu về, như vậy chính là thật sự không thể cứu được nữa. Ông cẩn thận cầm máu, thân thể tuy mệt mỏi, nhưng tinh thần lại càng tỉnh táo hơn.

Mười tiếng rưỡi trôi qua, đèn trên phòng phẫu thuật vẫn sáng.

Mười một tiếng trôi qua, sắc mặt viện trưởng đã càng ngày càng trắng, vẻ mặt các bác sĩ đứng bên cạnh ông cũng không dễ nhìn.

Mười một tiếng hai mươi phút, chân viện trưởng đã phát run, ngay cả dưng khí liếc nhìn Kiều Sâm cũng không có. Bọn họ đều hiểu rõ, sau mười hai tiếng, Kiều Cảnh An còn không cứu được, kết quả cuối cùng cũng chỉ có một, đó là cái chết.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc mặt viện trưởng trắng bệch, lão đảo mấy bước, bác sĩ đứng sau lưng vội vàng đỡ lấy.

***

Bên tai truyền đến thanh âm nữ nhân trong trẻo nhưng lạnh lẽo triền miên, Kiều Cảnh An đứng ở một cánh đồng xanh tươi, nhìn một nữ tử đang múa trước mặt, vung tay áo, môi son cất lên loại tiếng ca như tiếng khóc.

“Canh bốn, nô trang bỏ đi, mãi trông mong người trở về.”

“Trở về... trở về...”

“Đoàn công tử, cậu đã đến rồi?” Một nữ tử áo xanh đột nhiên xuất hiện ở phía sau cậu, hai mắt hắc bạch phân minh mang theo mỉa mai hoặc vui vẻ: “Đoàn công tử, cậu trở về lúc nào vậy?”

Đoàn công tử? Kiều Cảnh An kinh ngạc nhìn nữ tử lạ lẫm trước mắt, khẽ hé miệng, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

“Đoàn công tử, nghe nói cậu cùng Tam điện hạ xuất chinh đánh Hung nô, sao đã trở lại rồi?” Nữ tử áo xanh lại hỏi.

Xuất chinh, Tam điện hạ? Kiều Cảnh An mờ mịt nhìn nữ nhân trước mắt, nhìn xem miệng của nàng hé ra hợp lại, thế nhưng cậu lại một câu cũng nghe không rõ.

Cậu mờ mịt nhìn chung quanh, tại sao cậu lại ở chỗ này, cậu rõ ràng hẳn là đang ở... rõ ràng hẳn là...

Chiến trường, Tam điện hạ, tướng sĩ, cậu bỗng dưng mở to hai mắt, chút trí nhớ cuối cùng còn sót lại trong đầu đột nhiên khôi phục, cậu đã chết. Đoàn gia Nhị công tử đã chết rồi, vì vinh dự của Đoàn gia, vì cứu Tam điện hạ thoát khỏi mũi tên đoạt mệnh.

Thì ra cậu đã chết, nữ tử áo xanh trước mắt không phải là người đã đứng ở trên cổng thành tặng mình khăn gắm một ngày trước khi xuất chinh sao?

“Bích Tiêu...”

“Đoàn công tử.” Nữ tử áo xanh cười đến vô cùng ngọt ngào.

“Ta đã chết rồi.” Cậu ngửa tay, thấy một đôi tay tinh xảo như bạch ngọc, nhưng lòng bàn tay lại không có đến một đường vân, cậu ngẩng đầu nhìn nữ tử mang sắc mặt ngạc nhiên: “Ta đã chết rồi.”

Ánh mắt dần dần mơ hồ, trước mặt tựa hồ xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, người nọ mặc một thân cẩm bào, nhưng biểu tình lại tràn đầy kinh ngạc cùng hoài niệm.

“Quân Khanh!”

“Ca ca...” Cậu mở miệng, cuối cùng lại không phát ra được âm thanh nào.

Lúc rơi vào bóng tối, trong đầu cậu xuất hiện bóng dáng của một người khác, người nọ cười đến ôn nhu, dịu dàng gọi tên của cậu: “Tiểu An...”

Lần nữa khôi phục ý thức, bên tai tất cả đều là thanh âm ầm ầm.

“Cái gì mà nhịp tim đập đã ngừng, các người rút hết cho tôi, tất cả đều rút ra đi!”

Sau đó bên tai đột nhiên trở nên an tĩnh lại, Kiều Cảnh An chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng kinh khủng, thật muốn ngủ một giấc.

“Tiểu An... đừng ngủ... đừng ngủ một mình, anh sẽ sợ.”

“Tiểu An... từ nay về sau anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em được không... được không... ân?”

“Em đã từng nói... sẽ vĩnh viễn ở bên anh, em không quên đúng không, nhất định không quên đúng không?”

Thanh âm của người nói càng ngày càng nghẹn ngào, cuối cùng rốt cục khóc không thành tiếng: “Tiểu An, đừng rời bỏ anh...”

Chất lỏng ấm áp rơi trên cổ, Kiều Cảnh An cảm giác ngực mình vô cùng đau đớn.

***

Lương Khương đứng ngoài cửa sổ, nhìn người đàn ông đang ôm Kiều Cảnh An đã mất đi hơi thở ngẹn ngào khóc rống, toàn thân lạnh buốt. Theo những người Kiều Sâm đuổi ra khỏi phòng phẫu thuật, theo từng câu từng câu thâm tình của Kiều Sâm, hắn đã biết rõ người nam nhân này đối với Kiều Cảnh An ôm loại tình cảm như thế nào, nhưng trong giờ phút này hắn lại chỉ cảm thấy lòng xót xa, mà không hề có chút ghê tởm.

Có thể làm cho một người nam nhân như vậy chảy nước mắt, trừ phi là đau đớn đến mức tận cùng, bằng không người này sợ rằng chỉ biết đổ máu mà không biết rơi lệ. Hắn đặt tay lên ngực, chỗ đó đã chua xót đến không thở nổi.

Nhóm bác sĩ yên lặng đứng ở một bên, nhưng lúc này ai cũng không dám rời khỏi, cho dù bọn họ biết rõ người trong phòng phẫu thuật đã chết, nhưng bọn họ vẫn không dám bỏ đi.

Bọn họ sợ người nam nhân đã phát điên kia lúc đi ra, sẽ bởi vì tìm không thấy bọn họ mà càng thêm điên cuồng, bọn họ cũng sợ nam nhân kia bởi vì không thấy bọn họ chờ ngoài phòng bệnh mà nổi điên trả thù.

Một nam nhân thành công đã mất đi lý trí so với cái gì cũng đều đáng sợ hơn.

***

Kiều Sâm cúi người khế hôn lên khóe môi Kiều Cảnh An, không hề bận tâm đến vết máu bên miệng cậu, anh ôn nhu thoáng chạm vào đôi môi đã bắt đầu lạnh buốt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má trắng bệch: “Tiểu An, anh biết bọn họ nói em sẽ không tỉnh lại đều là dối trá, Tiểu An của anh luôn nói là giữ lời, anh biết mà.”

Đôi môi ấm áp của Kiều Sâm một mực không rời khỏi môi Kiều Cảnh An, tựa hồ làm như vậy có thể khiến cho môi Kiều Cảnh An sẽ không tiếp tục lạnh đi nữa.

Tiểu An, tỉnh lại gọi anh một tiếng a...

Tiểu An, em thích McDull, anh sẽ mua McDull cho em được không...

Tiểu An, em thích Lười Biếng, anh sẽ cho em làm Lười Biếng được không. Anh sẽ làm Sói Xám của em, mãi mãi nuôi em, sủng ái em, chỉ cần em vĩnh viễn ở lại bên anh, như vậy là được rồi...

Tiểu An, thân thể em đừng lạnh như vậy, anh sẽ đau lòng.

“Ca...”

Thiếu niên trong ngực khế nhúc nhích đầu ngón tay, chậm rãi mở mắt ra: “Đau...”

Giờ phút này, Kiều Sâm lệ rơi đầy mặt, quay đầu ra phía ngoài quát âm lên: “Bác sĩ, bác sĩ!” Thần sắc bối rối, giống như một mao đầu tiểu tử thấp kém trong phim thần tượng, không hề có nửa phần phong độ đáng nói.

Kệ mẹ lễ nghi quý tộc, kệ mẹ tu dưỡng, kệ mẹ Kiều thị! Kiều Sâm nắm tay Kiều Cảnh An, khóc không thành tiếng.

Kiều Cảnh An giật giật khóe miệng, không thể phát ra thanh âm, nhưng Kiều Sâm lại hiểu được, anh mạnh gật đầu, một mực một mực gật đầu.

Bởi vì Kiều Cảnh An nói rằng: “Em sẽ ở bên anh”.

Bệnh nhân tim đã ngừng đập vài phút, chết nhưng lại sống lại, trong y học mặc dù không phải là tình huống chưa từng gặp qua, nhưng đích thật vẫn là hiếm thấy, nhóm bác sĩ đứng ở ngoài cửa vội vàng ồ ạt lao vào trong, lễ phép mời Kiều thị gia chủ nào đó còn đang đứng ngây đi ra ngoài, bắt đầu tiến hành một loạt cấp cứu.

Đứng ở ngoài cửa, Lương Khương lúc này liên chứng kiến, Kiều thị tổng tài từ trước đến nay luôn cao cao tại thượng, ưu nhã mê người giờ đây giống như một đứa trẻ đã có thể vứt bỏ hết tất cả mọi sợ hãi, rất cuộc

tìm được chỗ dựa, ngồi xổm ở góc tường ôm mặt khóc rống lên.

80. Chương 80 - Trả Thù

“Kiều tiên sinh, em trai ngài đã được chuyển từ phòng cấp cứu đến phòng hồi sức, chỉ cần điều dưỡng tốt, thân thể sẽ dần dần khôi phục.” Trải qua hơn mười tiếng đồng hồ cấp cứu, Kiều gia Nhị thiếu gia cuối cùng đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, viện trưởng cũng thở phào một hơi, đi đến bên cạnh nam nhân đang trầm mặc, sau khi nói một số việc cần chú ý khi chăm sóc bệnh nhân, liền phát hiện đối phương dường như không có phản ứng gì.

“Kiều tiên sinh?” Viện trưởng đáng thương xoa xoa mồ hôi trên trán, vì cái gì ông cảm thấy vị Kiều gia đương gia này không nói lời nào cũng đáng sợ như vậy?

“Cám ơn viện trưởng.” Kiều Sâm hồi thần, mở miệng nói: “Tôi đi thay trang phục vô khuẩn, tới chỗ Tiểu An.”

“Vâng, vâng, không có vấn đề.” Viện trưởng lại thở ra một ngụm khí lớn, vội vàng bảo người đứng phía sau nhường đường, mồ hôi trên trán lại bắt tri bắt giác rơi xuống.

***

Đi vào phòng hồi sức, Kiều Sâm cầm tay Kiều Cảnh An, ầm ập, giống như lòng anh bây giờ vậy, anh tựa ở bên giường, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc trên trán Kiều Cảnh An lên, lúc này trên mặt cậu đã được tẩy rửa sạch sẽ, không còn thấy những vết máu.

Gỡ khẩu trang xuống, nhẹ nhàng hôn hôn mu bàn tay của Kiều Cảnh An, Kiều Sâm ghé vào bên tai cậu nói: “Tiểu An, em chờ anh, anh rất nhanh sẽ trở về.” Đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh, Kiều Sâm nói với mấy nhân viên hỗ trợ chăm sóc bệnh nhân: “Chiều cố thẳng bé cho tốt, buổi chiều tôi sẽ về đây xem.”

Mặt trời giờ phút này đang nhô lên từ phía Đông, tia nắng ban mai chiếu sáng trên mặt Kiều Sâm, lại gây cho người ta có một loại cảm giác khắc nghiệt.

***

Chín giờ sáng ngày hôm đó, Kiều thị tổng tài mở cuộc họp báo, nói là vụ việc này đã có cơ quan cảnh sát tham gia điều tra, hy vọng sẽ nhanh chóng làm rõ chân tướng sự thật.

Mười giờ sáng ngày hôm đó, có người thông báo cho cơ quan cảnh sát, nói đã biết rõ đến tột cùng là ai bày ra chuyện này.

Mười hai giờ sáng ngày hôm đó, Lâm gia Đại thiếu gia bị cảnh sát bắt được tại một quán rượu, tội danh là thuê sát thủ giết người.

***

“Kiều tiên sinh, nghi phạm đã được đưa đến.” Một cảnh sát đi vào cửa, sau lưng còn dẫn theo một người đeo còng tay thần sắc mệt mỏi.

Lâm Tông thật không ngờ chính mình lại bị lộ nhanh như vậy, cũng không nghĩ đến Kiều Sâm sẽ tìm tới trả thù hắn, lại còn hạ thủ mạnh tay như vậy, hắn cười lạnh nhìn về phía Kiều Sâm: “Như thế nào, em trai bảo bối nhà người có cứu được không?” Hắn đã nghe thủ hạ về báo tin, tuy thẳng em kia của hắn không chết, nhưng Kiều gia Nhị thiếu gia lại bị một phát súng xuyên ngực, cơ bản không có khả năng sống sót. Kiều Sâm hôm nay có phản ứng như vậy, chẳng lẽ Kiều Cảnh An đã không thể sống được? Nghĩ vậy, Lâm Tông thấp giọng nở nụ cười, hắn mặc dù thua, nhiều nhất cũng chỉ phải nghỉ ngơi trong tù mấy năm, chính là Kiều gia Nhị thiếu gia lại phải nằm cả đời trong mộ.

Kiều Sâm mặt vô biểu tình liếc nhìn Lâm Tông, sau khi nhìn qua luật sư bên cạnh mới nói: “Rất đáng tiếc, Tiểu An vẫn còn sống, chỉ là cuộc sống của người sau này có lẽ sẽ không thể yên ổn.”

“A, bị một viên đạn xuyên thủng ngực mà còn có thể sống được.” Lâm Tông ngồi xuống đối diện Kiều Sâm, tựa tiểu phi tiểu nói: “Chẳng lẽ Kiều gia Nhị thiếu gia là yêu nghiệt?”

Kiều Sâm neho mắt, căn bản không thèm để ý đến những lời khiêu khích này của Lâm Tông, mà chỉ chậm rãi dùng đầu ngón tay gõ xuống mặt bàn, đột nhiên mở miệng nói: “Biết rõ cuộc sống trong tù là dạng gì không?”

Lâm Tông không trả lời.

“Phòng dơ bẩn, còn có những phạm nhân thô lỗ, ta thực muốn biết, một Lâm Đại Thiếu gia phong lưu ở trong tù sẽ thành bộ dạng gì nữa?” Kiều Sâm mỉm cười: “Chắc sẽ vô cùng thú vị, cho dù mẹ của người có nghĩ cách cứu người ra tù, lúc đó Lâm gia cũng sẽ không còn là của người nữa.”

Sắc mặt Lâm Tông biến biến: “Kiều Sâm!”

Kiều Sâm giận tái mặt nói: “Đáng lẽ người không nên làm tổn thương Tiểu An. Ta ngay cả một câu nặng lời cũng chưa từng nói qua với thằng bé, vậy mà người cũng dám sai người ta làm thằng bé bị thương thành như vậy.” Kiều Sâm nghĩ đến quá trình cấp cứu kinh tâm động phách đêm qua, khóe miệng bật ra một tia cười lạnh: “Lâm Đại Thiếu gia, ta sẽ khiến cho người hưởng thụ cuộc sống trong tù thật là tốt.”

Lâm Tông thấy biểu tình này của Kiều Sâm, trong lòng hoảng hốt, hắn đương nhiên biết rõ ở nơi này có thể mua được bao nhiêu tay chân, hơn nữa Kiều Sâm rõ ràng có thể dùng rất nhiều phương pháp để trả thù hắn, tại sao phải lựa chọn một loại trả thù nhìn có vẻ bình thường nhất trong số những loại bình thường nhất như vậy.

Nếu nói đây là bởi vì Kiều Sâm tuân theo pháp luật, Lâm Tông chỉ cảm thấy đây là trò cười đáng cười nhất trên đời này.

Có đôi khi, khiến cho người ta mất đi tất cả thì sống so với chết còn đáng sợ hơn.

Kiều Sâm cất kỹ tài liệu trong tay, lạnh lùng mở miệng nói: “Ta sẽ chờ phán quyết cuối cùng của pháp luật đối với người.”

***

Trong bệnh viện, Vương quản gia đang đứng canh giữ ở ngoài phòng bệnh, ánh mắt rơi xuống trên người thiếu niên mặc quần áo bệnh nhân trước mặt, ông lễ phép khom người nói với thiếu niên: “Lâm Nhị thiếu gia, mời cậu trở về nghỉ ngơi, thiếu gia nhà chúng tôi đã vượt qua cơn nguy kịch, hiện tại chỉ cần tĩnh dưỡng mà thôi.”

Lâm Thư nhìn ra được lão nhân trước mắt đối với mình mang theo chút bài xích, tuy đây là một phần giận chó đánh mèo, thế nhưng hắn lại là cam tâm tình nguyện, dù sao nếu không phải do mình, Kiều Cảnh An vốn sẽ không bị thương như vậy, lại còn thiếu chút nữa đã mất đi mạng sống.

Buổi sáng lúc nghe y tá ở đây nói một số chuyện xảy ra đêm qua, hắn thật không dám đi nghỉ, nếu như Kiều Cảnh An thật sự xảy ra chuyện gì, hắn sẽ làm sao chịu nổi.

Vương quản gia đứng thẳng người, bày ra tư thái chuẩn mực của một quản gia, chỉ là đến bây giờ Nhị thiếu gia vẫn còn nằm ở trong phòng hồi sức, nên trong sự lễ phép này lại có thêm vài phần xa cách.

Một người nếu đã chết đi, vậy thì cái gì cũng không còn nữa, sau khi ông biết rõ chuyện giữa thiếu gia cùng Nhị thiếu gia, có khiếp sợ, có tự trách, cũng đã từng định làm cho hai vị thiếu gia tách ra, chính là sau khi biết được Nhị thiếu gia gặp chuyện không may, ông mới cảm thấy, hết thảy cũng không quan trọng, quan trọng là ... Nhị thiếu gia vẫn là sống tốt, thiếu gia cũng sống tốt.

Nếu hai vị thiếu gia ở bên nhau, có thể sống hạnh phúc vui vẻ, những thứ khác liền không còn quan trọng nữa.

Có đôi khi ánh mắt của thế tục, lại là nắm mồ chôn vùi hạnh phúc, Kiều gia nhị vị thiếu gia, không cần vì những hư danh kia mà lãng phí cuộc đời của mình. Ông là quản gia của Kiều gia, đồng thời cũng là một bậc trưởng bối đã dõi theo thiếu gia lớn lên, tự đáy lòng ông hy vọng đứa bé lạnh lùng từ nhỏ này có thể hiểu được yêu một người là như thế nào, và được một người yêu là như thế nào.

***

Lâm Thư trở lại phòng bệnh của mình sau, bắt gặp Lương Khương đang mang theo một giỏ hoa quả tiến đến, nhìn thấy hần, Lương Khương đỡ hần đến trên giường: “Cậu bị thương, tốt nhất đừng chạy loạn.”

Lâm Thư nhìn hần một cái: “Tôi đi thăm Kiều Cảnh An.”

Sắc mặt Lương Khương có chút buồn bã: “Đêm qua, cậu ta thiếu chút nữa...” Nghĩ đến những hành động kia của Kiều Sâm, hần vẫn nhin không được cảm thấy kinh hãi.

“Tôi biết.” Tay Lâm Thư có chút phát run, trong mắt có loại tâm tình nào đó chợt lóe lên, nhưng lập tức đã biến mất không dấu vết, miễn cưỡng cười nói: “May mà cậu ta không sao.” Trong đầu hiện lên hình ảnh trên chiếc áo sơ mi màu sáng nhuộm đầy máu tươi, Lâm Thư cảm thấy toàn thân không ngừng phát run.

Thì ra... hần sợ hãi người này biến mất đến như vậy.

“Kiều Sâm... anh ta rất quan tâm tới cậu em trai này.” Lương Khương gọt một quả táo đưa cho Lâm Thư: “Vô cùng quan tâm.” Quan tâm đến mức đã vượt qua ranh giới của tình anh em.

Lâm Thư cắn một miếng táo, cảm thấy trong cổ có chút khổ sấp, một lúc lâu sau, hần lên tiếng nói: “Tôi biết.”

.....

81. Chương 81 - Thanh Tỉnh

Lúc Kiều Cảnh An mở mắt ra lần nữa, thấy bốn phía treo đầy lụa trắng, nhưng ở đây không phải bệnh viện, mà là một cái đình viện xưa cũ, thỉnh thoảng có mấy gã sai vặt hoặc nha hoàn cúi đầu đi qua bên cạnh mình, thần sắc cẩn cẩn dục dục, nhưng không có ai phát hiện ra cậu. Cậu thấy rõ ràng, những hạ nhân này đều đang mặc áo tơ trắng, hình như có ai đó mới qua đời.

“Xin Tam hoàng tử nén bi thương, Quân Khanh có thể chết trên chiến trường, vì điện hạ hy sinh, cũng là quang vinh của Đoàn gia chúng thần.”

Kiều Cảnh An nghe thấy thanh âm quen thuộc này, kinh ngạc nhìn vào trong nhà, người đang nói chuyện là phụ thân của cậu, nam nhân mặc tử bào ngồi ở ghế trên là bằng hữu từ nhỏ của cậu – Tam hoàng tử. Hiện tại cậu đang đứng ở chỗ này, bất quá chỉ là một linh hồn mờ ảo mà thôi.

Mình không phải là đứa con duy nhất của Đoàn gia, cậu cùng ca ca là do chính thất sinh ra, nhưng phụ thân của cậu còn có vài phòng tiểu thiếp, tiểu thiếp cũng sinh được con trai, cái chết của cậu, chỉ mang đến càng nhiều vinh quang cho Đoàn gia mà thôi.

Xoay người ra sân nhỏ, đi về phía nam viện, lại bắt gặp huynh trưởng ngồi yên lặng ở bàn đá trong rừng đào, trên bàn bày hai chén rượu, cậu đến gần bàn đá, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nhìn huynh trưởng xuất thần.

“Nhị đệ, vò hoa đào những này huynh vốn định giữ đến khi đệ xuất chinh trở về cho đệ lấy ra uống mừng, hôm nay đệ về không được, vò rượu này huynh cũng không biết uống cùng ai.” Nam nhân áo bào trắng ngẩng đầu đưa mắt nhìn phiến rừng đào này, cười đến hốc mắt phát hồng, gơ chén rượu lên, ngửa đầu uống cạn.

Đây là người ca ca luôn yêu thương cậu... Kiều Cảnh An đứng dậy đi đến bên người nam nhân áo trắng, nhẹ nhàng phỉu đi một cánh hoa đào trên đầu vai hần. Lúc này Kiều Cảnh An nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử hồng y đã đi tới, cậu cười cười, thì ra là đại tẩu đến đây.

Cậu chậm rãi lui về phía sau một bước, hôm nay vô song công tử Đoàn Quân Khanh đã chết rồi, đại tẩu với đại ca vẫn sống tốt, cậu cũng đã gặp lại được. Vậy là... một chút lưu luyến cuối cùng với nơi này cũng không còn nữa. Cậu đã sớm không phải Đoàn Quân Khanh, mà là Kiều Cảnh An.

Nơi kia, có một nam nhân đang chờ đợi mình trở về, cần mình làm bạn cả đời, cần mình cầm tay của anh ấy, không bao giờ ly khai.

Lại một lần nữa rơi vào bóng tối, thế nhưng cậu lại không có nửa phần lưu luyến, cũng không có nửa phần sợ hãi, Kiều Cảnh An biết rõ, khi chính mình mở mắt ra lần nữa, nghênh đón mình chính là cuộc sống mới thuộc về mình.

***

“Phu quân, trời lạnh, khoác thêm chiếc áo đi.” Hồng y nữ tử đến gần nam nhân áo bào trắng, ôn nhu nói: “Vừa rồi thiếp thấy chàng cùng một vị công tử quần áo kỳ quái cùng nhau ngồi uống rượu, sao hiện tại đã không thấy bóng dáng vị công tử kia?”

“Công tử?” Bạch y nam nhân đặt chén rượu xuống, thần sắc biến đổi: “Nàng nói vừa rồi đối diện ta có người?”

Hồng y nữ nhân gật đầu: “Thiếp còn thấy người đó đi đến bên cạnh chàng giúp chàng phủi đi cánh hoa đào trên áo, sao có thể là ảo giác được?” Thấy thần sắc phu quân không ổn, nàng cũng có chút bất an.

Bạch y nam nhân kinh ngạc nhìn cánh hoa đào vừa từ đầu vai bay xuống, nhắm mắt nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có việc gì, nàng trở về trước đi, ta còn muốn ngồi thêm một lát.”

Nhặt cánh hoa lên, sau một lúc lâu, hần khổ sắp cười: “Quân khanh, là đệ sao?”

Trả lời hần, chỉ có hoa rơi đầy trên mặt đất.

***

Khi... tỉnh lại, Kiều Cảnh An chỉ cảm thấy chỗ ngực ẩn ẩn đau, chậm rãi mở mắt ra, không hề xa lạ nhìn thấy trần nhà trắng muốt, tựa hồ còn có thể nghe được tiếng chim hót ngoài cửa sổ.

Cậu giật giật tay, mới phát hiện cánh tay bủn rủn vô lực, ngay lúc này, tay cậu được một bàn tay ấm áp khác cầm lấy: “Tiểu An, em đã tỉnh?”

Kiều Cảnh An cố hết sức quay đầu, bắt gặp một đôi mắt dù cho cho đã vương tơ máu cũng không thể che hết vui vẻ, cậu giật giật môi, mới phát giác trên mặt của mình còn đeo vật gì đó, cậu nâng tay định lấy xuống.

“Tiểu An, đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.” Kiều Sâm lúc này mới kịp phản ứng, vươn tay ấn chiếc chuông trên đầu giường, liền cầm lấy tay kia của Kiều Cảnh An, không cho cậu lấy mặt nạ dưỡng khí xuống, thanh âm khàn khàn nói: “Tiểu An, chúng ta chờ bác sĩ đến đây rồi hãy bỏ ra được không?”

Kiều Cảnh An lúc này mới phát hiện, thần sắc Kiều Sâm vô cùng mệt mỏi, bàn tay cậu còn đang run nhè nhẹ, cậu dùng hết khí lực hiện có của mình, khẽ nắm lại tay Kiều Sâm, nỗ lực cười.

Bác sĩ rất nhanh chạy tới, sau khi kiểm tra toàn thân cho Kiều Cảnh An xong, nói cậu đã chính thức thoát khỏi nguy hiểm, giờ chỉ cần an dưỡng cho tốt là được.

Sau khi nghe được sự xác nhận này, Kiều Sâm sờ sờ đầu Kiều Cảnh An, cúi người ghé vào lỗ tai cậu nói: “Tiểu An, anh đi ra ngoài một lát, buổi chiều lại đến.”

Ra phòng bệnh, Kiều Sâm túm lấy Vương quân gia đang chờ ở bên ngoài nói: “Hai tiếng sau gọi tôi.” Nói xong, nghiêng đầu dựa vào ghế dài trên hành lang mà ngủ.

Vương quân gia thở dài, cầm áo khoác ngoài khoác lên người Kiều Sâm, thiếu gia đã ở bên cạnh chường Nhị thiếu gia hơn ba ngày ba đêm, còn đi xử lý chuyện của Lâm gia, hôm nay Nhị thiếu gia tỉnh lại, thần kinh của thiếu gia cuối cùng cũng có thể thả lỏng.

Vương quân gia đi đến cạnh cửa, nhìn tần suất nhịp tim đập bình thường trên màn hình máy đo, lộ ra mỉm cười, ông cảm thấy thực may mắn, hai vị thiếu gia sống tốt, Kiều gia cũng sống tốt.

***

Ba ngày sau, Kiều Cảnh An được đưa vào phòng bệnh bình thường, rất nhiều bạn học trong trường đều đến thăm, không đến hai ngày, cái phòng bệnh riêng này đã chất đầy các loại quà tặng mà thầy giáo cùng bạn học đưa tới.

Kiều Sâm đem một quả táo đã gọt vỏ đặt vào tay Kiều Cảnh An, mới mở miệng nói: “Bạn học của em đều rất thích em.” Rủ xuống mí mắt, giấu đi cảm xúc trong mắt, Tiểu An được người ta yêu mến như vậy, lại chỉ thuộc về một mình anh.

Chậm rãi cắn một miếng táo, Kiều Cảnh An nghi ngờ nói: “Chính là có một số người em không quen, bọn họ có phải hay không bởi vì quan hệ với anh mới đến.” Cậu cảm thấy, hình như mình cũng không có nhiều bạn như vậy.

“Không, bọn họ đều rất thích em.” Kiều Sâm cười cười, trong trường học có rất nhiều bạn học xa lạ sùng bái Tiểu An cũng tới thăm Tiểu An, Tiểu An không biết bọn họ cũng rất bình thường, làm một người anh trai, anh nên vì Tiểu An mà cảm thấy khiêm tốn.

Thuận tay mở laptop ra, rất nhanh đã thấy thư điện tử của tất cả các phòng trong công ty đập vào mắt, anh nhìn nhìn bức màn đang khép chặt, buông laptop, đứng dậy kéo màn ra, ánh nắng chói lọi rơi vào, gian phòng lập tức trở nên bừng sáng.

Kiều Cảnh An nheo mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, lên tiếng nói: “Ánh mặt trời thật sáng.”

Kiều Sâm đi đến bên cạnh cậu, hôn hôn trán cậu: “Chờ thân thể em bình phục, anh sẽ đưa em đi du lịch.”

Kiều Cảnh An nghe vậy cười khê, nhắm mắt nói: “Em có một giấc mơ, mơ tới kiếp trước của em.”

Sắc mặt Kiều Sâm thay đổi, lập tức cười hỏi: “Vậy kiếp trước em là một người như thế nào?” Tay lại giữ lấy tay Kiều Cảnh An, chăm chú, không chừa lại một chút khe hở nào.

Mở mắt ra, Kiều Cảnh An nhìn thấy sắc mặt hơi tái nhợt của mình phản chiếu trong mắt Kiều Sâm, khóe miệng cong cong: “Kiếp trước, em sống trong một gia tộc ở một quốc gia không tồn tại trong lịch sử, từ nhỏ học cầm kỳ thư họa binh pháp võ nghệ, bảy tuổi được tuyển làm thư đồng của Tam hoàng tử, là vô song công tử được người người ngưỡng mộ tại thành Lạc Dương, mười tám tuổi theo Tam điện hạ xuất chinh, hai tháng sau, thay điện hạ đỡ một mũi tên mà chết.”

Tay bị đối phương siết chặt cảm thấy đau, tâm Kiều Cảnh An lại càng thêm ám áp, cậu tựa ở ngực Kiều Sâm: “Đây chỉ là một giấc mộng mà thôi, em rất rõ ràng mình đang ở đây, anh cũng đang ở đây.”

Tay Kiều Sâm có chút run rẩy, Kiều Cảnh An rải rác vài câu như vậy, lại nói hết được một kiếp ngắn ngủi của mình. Lòng của anh, lại nhìn không được đau đớn, anh biết rõ những lời này của Kiều Cảnh An không chỉ là một giấc mộng, anh hiểu rõ tại sao Tiểu An lúc trước dù cho cánh tay bị gãy xương, cũng chỉ nhủu mày; Anh cũng hiểu được tại sao Tiểu An am hiểu thi họa, hơn ai hết, anh biết rõ những đứa trẻ trong đại gia tộc phải trải qua cuộc sống như thế nào.

Đứa bé ngay từ lúc sinh ra đã phải học cách toan tính, lại ở trước mặt mình, lộ ra một mặt đơn thuần nhất, cũng cho mình sự tín nhiệm lớn nhất.

Nhẹ nhàng ôm vai thiếu niên, Kiều Sâm thậm chí không dám mạnh tay sợ vết thương của cậu thêm đau, một lúc lâu sau, anh nói: “Anh chỉ cầu mong em được sống tốt.” Chỉ mong em có thể sống tốt, vui vẻ, thì không cầu mong gì hơn nữa.

Vừa bước vào liền nhìn thấy cảnh này, Lâm Thiển dừng bước, cô đứng trên hành lang, ngắm nhìn hai người đang ôm nhau bên cửa sổ đối diện, cười cười, nhấc chân tiếp tục tiến đến.

Hai người có thể bình an ở bên nhau, đây cũng là hạnh phúc lớn nhất thế gian, thế tục có nói gì cũng được, ngôn từ vũ nhục cũng không sao, dù sao vẫn tốt hơn cảnh tượng một người còn sống, mà người còn lại... lại vĩnh viễn ngủ say.

***

Năm ngày sau, Đại học B thông báo kết quả thi, Kiều Cảnh An có được thành tích rất tốt, thậm chí còn có khả năng nhận được học bổng.

Kiều gia từ trên xuống dưới vui mừng như hội, học bổng mấy ngàn đồng không phải quan trọng, quan trọng là Nhị thiếu gia trước kia không biết làm chuyện đàng hoàng nhà bọn họ, rốt cục đã lột xác trở thành con ngoan trò giỏi, bọn họ cảm thấy vạn phần vui sướng.

Còn nằm ở bệnh viện, Kiều Cảnh An không cảm nhận được sự vui sướng ấy của mọi người trên dưới trong Kiều gia, thứ duy nhất cậu có thể cảm nhận được chính là gần đây số lượng các loại súp đại bổ mà cậu uống càng ngày càng nhiều.

Giữa trưa hôm nay, Kiều gia Đại thiếu gia phải tới công ty đàm phán một hợp đồng lớn, lúc Kiều Cảnh An vừa uống xong hai bát súp nhân sâm gà, đang cảm thấy bụng trướng khó chịu, thì thấy Lâm Thư mặc quần áo bình thường xuất hiện ở trong phòng bệnh.

Kiều Cảnh An thu hồi ý định vụng trộm đồ hết súp bổ đi của mình, vẻ mặt tươi cười nói: “Mời ngồi.”

Lâm Thư liếc mắt nhìn gò má Kiều Cảnh An đã hồng hào thêm một chút, ngồi xuống ghế sa lon đơn bên cạnh: “Nhìn dáng vẻ của cậu, tựa hồ đã khá hơn nhiều.”

Kiều Cảnh An kéo lại chăn: “Tôi không sao.” Sợ đối phương còn đang áy náy, Kiều Cảnh An lại bổ sung thêm một câu: “Hiện tại thân thể của tôi rất cường tráng.”

Lâm Thư liếc mắt nhìn cánh tay hồi trước như que diêm giờ thì biến thành như que tăm của cậu, một lúc lâu sau mới nói: “Cám ơn lời an ủi của cậu.” Chỉ là đối phương càng an ủi, hắn lại càng cảm thấy áy náy.

“Tôi thật không ngờ Lâm Tông lại sẽ đi bước này.” Lâm Thư cười khổ: “Là tôi tính toán sai lầm mà hại cậu, thật sự xin lỗi.”

Kiều Cảnh An nhẹ nhàng khoát tay: “Được rồi mà, chúng ta đều là đàn ông, không cần nhắc nhở khổ sở như vậy, nếu cậu cảm thấy thực có lỗi với tôi, sau này mời tôi ăn bữa cơm là được.”

Lâm Thư cười cười, đứng lên đi đến trước mặt Kiều Cảnh An, đột nhiên cúi người tới gần Kiều Cảnh An: “Cậu thật sự rất thú vị, thật là đáng tiếc.”

Kiều Cảnh An nhìn xem khuôn mặt tuần tú cách mình chỉ có mười mi li mét, bình tĩnh chớp mắt: “Lời này đã có người nói với tôi rồi.”

Lâm Thư đứng thẳng thân: “Vậy cậu nghỉ ngơi cho tốt, gặp lại sau.”

Kiều Cảnh An vẻ mặt mờ mịt nhìn theo bóng lưng Lâm Thư, rốt cục cậu ta đến đây là định làm gì?

***

Lâm Thư ra khỏi phòng bệnh, thấy Kiều Sâm đang từ đối diện đi tới, hắn dừng bước, khẽ gật đầu với Kiều Sâm.

Kiều Sâm đến gần Lâm Thư, cười cười, thấp giọng nói: “Đa tạ cậu tới thăm Tiểu An của tôi.” Chỉ là hai tiếng “của tôi” được nhấn rất mạnh.

Lâm Thư sau một lát mới cười cười: “Đừng khách khí.” Hắn thấy hai mắt Kiều Sâm rõ ràng cười nhưng không có gì là vui vẻ, anh ta là thật sự quan tâm Kiều Cảnh An a, dù cho hai người cùng cha khác mẹ, dù cho trong tay Kiều Cảnh An đã không còn gì có thể giúp Kiều Sâm.

Kiều Sâm nghe vậy thì mỉm cười, nhẹ gật đầu với Lâm Thư: “Tôi còn phải vào với Tiểu An, xin lỗi không tiếp được.” Nói xong, liền đi qua Lâm Thư.

Lâm Thư quay đầu lại, nhìn Kiều Sâm đẩy cửa phòng bệnh ra, sau đó cửa bị nhẹ nhàng khép lại từ bên trong, hắn dứt tay vào túi quần, ngửa đầu cười khẽ một tiếng, bây giờ... là thế giới của hai anh em bọn họ.

Cũng là... một thế giới chỉ thuộc về hai người bọn họ.

.....

82. Chương 82 - Kết Thúc

Ngày Kiều Cảnh An xuất viện, mặt trời rực rỡ tỏa sáng trên cao, ánh nắng rọi lên người, làm phỏng rất làn da, ngẩng đầu nheo mắt nhìn mặt trời, rất nhanh đã có một cái ô che trên đỉnh đầu của cậu.

Nghiêng đầu liền nhìn thấy gương mặt tươi cười ôn hòa của Kiều Sâm, Kiều Cảnh An cong cong khóe miệng, nắm lấy bàn tay đang cầm chuôi ô của anh, sau đó... rút ra một chiếc quạt, nhàn nhã quạt gió, vừa mới đi một bước ra khỏi cửa chính của bệnh viện, nháy mắt đã nghe thấy tiếng "tách tách" vang lên khắp bốn phía.

Ngó đầu ra ngoài cái ô, chỉ thấy một đám phóng viên đang ùn ùn chen tới chen lui, Kiều Cảnh An dừng bước, chậm rãi thu hồi cánh tay đang cầm quạt giấy không hề có chút hình tượng của mình, sau đó điều chỉnh biểu lộ, cầm cái ô trong tay Kiều Sâm, một bức tranh mười phần huynh hữu đệ cung ra lò.

"Kiều tổng tài, chào ngài, ngài có ý kiến gì về chuyện Lâm gia Đại thiếu gia bị bỏ tù hay không?"

"Kiều Nhị thiếu gia, về chuyện Lâm gia Đại thiếu gia có ý định mưu sát, cậu có điều gì muốn nói không?"

"Kiều Nhị thiếu gia, tình trạng thương thế của cậu bây giờ thế nào?"

"Kiều tổng tài, về sự kiện Nhị thiếu gia bị mưu sát có lời đồn nói là do ngài bày ra, ngài có gì muốn nói không, những đồn đãi này có ảnh hưởng đến thân tình giữa ngài cùng Nhị thiếu gia hay không?"

Kiều Cảnh An nghe được câu này, thu lại ô che nắng, trên khuôn mặt dễ nhìn không có một tia biểu lộ, cậu vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía phóng viên vừa đưa ra vấn đề, không chút do dự mở miệng nói: "Về loại lời đồn này, tôi không muốn nghe đến lần thứ hai, ca ca tôi đối với tôi rất tốt, lại càng sẽ không bao giờ làm chuyện tổn thương tôi, tôi không muốn lại nghe những đồn đại như thế này nữa, bằng không tôi sẽ khởi tố anh tội phỉ báng, cảm ơn."

Những lời này của Kiều Cảnh An làm cho những phóng viên ở đây ngẩn người, lập tức hiểu rõ đây là Kiều gia Nhị thiếu gia đang tỏ rõ lập trường, vì vậy phản ứng lại rất nhanh: "Nhị thiếu gia, như vậy về việc Lâm gia Đại thiếu gia thuê sát thủ giết người, cậu có ý kiến thế nào?"

Phóng viên cứ liên tục hỏi như diên, Kiều Cảnh An đều cười mà không đáp, Kiều Sâm liếc mắt nhìn trời càng ngày càng nóng, liền ra hiệu với một vệ sĩ theo sau lưng, rất nhanh liền có một cái ô che trên đầu Kiều Cảnh An. Kiều Sâm nhẹ gật đầu với đám phóng viên: "Về sự việc lần này, tôi tin tưởng các cơ quan điều tra đã có phán quyết, hôm nay là ngày em trai tôi xuất viện, thân thể của em ấy vừa mới hồi phục, không thể phơi nắng lâu, xin mọi người nhường đường một chút, cảm ơn đã hợp tác."

Nói xong, rất nhanh liền có vệ sĩ đứng ra tách đám phóng viên, Kiều Sâm ôm Kiều Cảnh An trong ngực, cẩn thận đẩy tất cả người hoặc vật có thể đụng vào Kiều Cảnh An ra, cho đến khi hai người chen được lên xe, Kiều Sâm mới thở phào một hơi, đối với bọn họ mà nói, phóng viên cũng là một sự tồn tại đáng sợ.

Trong xe mở điều hòa, Kiều Cảnh An cảm thấy tất cả cái nóng bên ngoài đều đã biến mất không dấu vết, sau khi tùy ý để Kiều Sâm cài dây an toàn cho cậu, mới mở miệng hỏi: "Chuyện Lâm Tông anh giải quyết như thế nào?"

Kiều Sâm sờ sờ đầu của cậu: "Đương nhiên là dựa theo trình tự tư pháp bình thường, những chuyện này em cũng không cần lo lắng, trước tiên về nhà uống chút súp giải xui gì đó đã."

Kiều Cảnh An mở to hai mắt, lập tức gật đầu. Cậu chỉ cần biết rõ người này... là thật tâm đối tốt với cậu, như vậy là đủ rồi.

***

Về đến nhà, lại phải qua một vòng ân cần thăm hỏi, Vương quản gia bưng súp ngân nhĩ đến, nói là cho Kiều Cảnh An giải xui, cũng không phải món gì đặc biệt trân quý, nhưng Kiều Cảnh An uống đến một giọt cũng không thừa, loại quan tâm đơn thuần như vậy, luôn khiến cậu cảm thấy cuộc đời này mình rất may mắn.

Wương quản gia thu lại chén không, chứng kiến Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An tiến lên lầu rồi mới thu hồi ánh mắt, tay cầm chén siết chặt, lập tức thoải mái cười, xoay người vào phòng bếp.

***

Trong đêm, tình cảm mãnh liệt qua đi, Kiều Sâm ôm Kiều Cảnh An nằm ở trên giường, tay vuốt ve vết sẹo lưu lại sau khi phẫu thuật ở trước ngực Kiều Cảnh An, không khỏi lại đem Kiều Cảnh An ghì chặt vào trong ngực.

Cảm giác được sự bất an của Kiều Sâm, Kiều Cảnh An vòng tay qua eo anh: “Em không sao.”

Kiều Sâm hôn hôn cái trán ẩm ướt mồ hôi của cậu: “Lúc đó anh gọi điện thoại cho em, tại sao em không nói cho anh biết.”

Kiều Cảnh An có chút gượng gạo mở to hai mắt: “Em cho rằng sẽ không có việc gì.” Cậu biết rõ, cho dù cậu nói cho Kiều Sâm đang ở nước Mỹ xa xôi, ngoại trừ khiến anh lo lắng ra, cũng không giúp ích được gì, lúc cậu cảm thấy tình thế không ổn, thì đã phát tin cầu cứu cho Vương quản gia, cậu là một người nam nhân, tại thời khắc nguy nan, điều đầu tiên nghĩ đến chính là làm sao tỉnh táo để giải quyết sự tình, mà không phải mang đến lo lắng vô nghĩa cho người bên cạnh.

Kiều Sâm cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ là càng thêm ghì chặt Kiều Cảnh An vào trong lòng mình: “Anh đã đem chuyện của công ty đã sắp xếp xong xuôi, một tuần này anh sẽ ở bên chăm sóc em.”

Kiều Cảnh An cười rúc đầu vào ngực Kiều Sâm, trầm lắng ngủ.

Thật lâu sau, Kiều Sâm mở mắt, ngắm nhìn thiếu niên yên tĩnh nằm ở trong lòng mình, trong mắt tràn đầy thâm tình. Anh chưa bao giờ kỳ vọng mình lại có thể gặp được một người yêu thật sự, trong thế giới phù hoa này, tình yêu đối với rất nhiều người mà nói, chỉ là một vật xa xỉ gì đó, hướng chi sống trong loại hoàn cảnh như anh, tình yêu càng là thứ chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, anh từng nghĩ tới chuyện tìm một người phụ nữ phù hợp làm vợ của mình, nghĩ tới có một đứa con. Nhưng sau khi anh chính thức yêu Kiều Cảnh An, mới biết được, tình yêu sở dĩ khiến cho rất nhiều người phải chờ đợi, cũng là bởi vì nó rất khó có được.

Cùng với thời gian, có thể gặp được người ấy, không chỉ cần có duyên phận, còn phải có sự kiên định của mình, anh cảm thấy thật may mắn vì mình đã phá tan được sự trói buộc của thế tục, kiên trì theo đuổi nửa kia của mình này.

Anh rất tỉnh táo biết rằng, anh yêu người này, cho dù người này là ai, là nam hay là nữ đều không có quan hệ.

***

Mơ hồ tỉnh dậy, không có mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, không có bác sĩ cùng y tá tới kiểm tra, Kiều Cảnh An cảm giác mình càng ngày càng lười, thậm chí sáng sớm cũng không muốn rời giường luyện tập nữa, cậu ghé vào trên ngực Kiều Sâm: “Em càng ngày càng lười biếng.”

Kiều Sâm để Kiều Cảnh An nằm chết dí trên người của mình, vuốt chiếc eo mảnh khảnh trơn trượt của cậu: “Không sao, dù em lười biếng đến mức nào anh cũng đều nuôi em.”

Cảm giác được dưới hạ thân của ai đó nổi lên tinh thần, Kiều Cảnh An chọc chọc lên ngực Kiều Sâm: “Sáng sớm anh đã có tinh thần như vậy?” Còn nói sẽ để cậu lười biếng, ngày nào cũng làm như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ mệt chết cậu. Cho dù cậu luôn thường rèn luyện thân thể, cũng chịu không nổi trình độ đói khát quá mức của người nào đó a.

Xoay người đem Kiều Cảnh An đặt ở dưới thân, tay Kiều Sâm bắt đầu luồn xuống, sau đó cười ngậm lấy vành tai Kiều Cảnh An: “Của em cũng vậy mà.” Nói rồi, liền vươn tay cầm lấy.

“Ừm...” Kiều Cảnh An cắn một ngụm lên môi Kiều Sâm cho hả giận, cuối cùng vì không muốn cắn quá mạnh, ngược lại còn đem lửa trên toàn thân Kiều Sâm triệt để nhóm lên.

Dưới lầu, Vương quản gia ngồi ở trong phòng mình, dùng chiếc đũa gấp lấy một chiếc bánh bao nhỏ ném vào miệng mình, sau khi nuốt xuống bụng, mới hơi khó xử nghĩ, ông đã lỡ ăn hết điểm tâm sáng của hai vị thiếu gia rồi, hay là bảo phòng bếp chuẩn bị cơm trưa phong phú hơn một chút đi.

Làm một quản gia chu đáo, Vương quản gia cảm giác mình vô cùng khó xử.

Làm một quản gia đã khó, làm một quản gia tốt càng khó, làm một quản gia tốt khéo hiểu lòng người thật là khó càng thêm khó.

*****

*****

Chỗ thăm hỏi trong ngục giam, Lâm Thư cùng Lâm Tông đối mặt, Lâm Tông cười lạnh: “Tôi thua.”

Lâm Thư nhìn hắn, không nói gì, chỉ là cười.

“Cậu rất đặc ý?” Lâm Tông mặt không đổi sắc: “Nếu như không phải Kiều Sâm, tôi sao có thể thất bại?”

Lâm Thư thương cảm nhìn Lâm Tông: “Không có Kiều Sâm, anh cũng vẫn thất bại, tên tôi được viết trên di chúc của ông nội.”

Ánh mắt Lâm Tông chìm chìm: “Nếu như không phải lão gia hỏa kia lập di chúc, tôi như thế nào lại đi bước này.”

Lâm Thư nheo mắt: “Cho nên anh thua, anh không tính đến việc Kiều Cảnh An lại có trên xe, cũng không ngờ khả năng bắn súng của Kiều Cảnh An tốt như vậy, càng không có tính đến thế lực của Kiều gia, anh thậm chí còn hoài nghi tình cảm giữa hai anh em Kiều gia không tốt như bề ngoài. Đáng tiếc anh tính sai rồi, đối với Kiều Sâm mà nói, Kiều Cảnh An so với chính bản thân anh ta còn quan trọng hơn.”

“Em trai thân mến của tôi, so với anh cậu thì cậu cũng đâu có tốt hơn chỗ nào.” Lâm Tông trào phúng nhìn về phía Lâm Thư: “Cậu cùng Kiều Cảnh An làm bạn, cũng chỉ bởi thế lực của Kiều gia, Kiều Cảnh An thiếu chút nữa vì cậu mà mất mạng, trên người của cậu chảy cùng dòng máu với tôi, cũng là cùng một loại người như tôi thôi.”

Lâm Thư giật giật lông mi, thật lâu sau mới nói: “Anh sai rồi, tôi không lợi dụng Kiều Cảnh An.” Cậu không muốn nói cho Lâm Tông biết, là Kiều Sâm cho hắn kết bạn với Kiều Cảnh An, lý do chính là lo lắng Kiều Cảnh An một người cô đơn. Cậu cũng không muốn nói cho Lâm Tông, cậu thật sự coi Kiều Cảnh An là bạn. Nói cho hắn ta biết thì có ích lợi gì, trong suy nghĩ của anh trai cậu, không có tình bạn chân chính, chỉ có lợi ích cùng toan tính mà thôi.

Có lẽ, trên chiến trường này, Lâm Tông là thật sự đã thua. Mà cậu, cũng không có được chiến thắng trọn vẹn.

Ra khỏi trại tạm giam, Lương Khương đã lái xe chờ ở bên ngoài, Lâm Thư ngồi lên xe, sau khi cài dây an toàn mới nói: “Bữa tiệc tối nay ở Kiều gia, cậu có đi không?”

Lương Khương quay đầu xe, cười tủm tỉm mở miệng: “Sao lại không đi, khó có cơ hội được mời đến bữa tiệc do Kiều gia tổ chức.”

Lâm Thư liếc mắt nhìn hắn: “Tôi thấy cậu chỉ là muốn đi xem náo nhiệt thôi.”

Xà Khương gật đầu: “Người hiểu tôi, chỉ có Lâm Thư.”

(sao 2 bạn này cứ như hình với bóng thế nhỉ :>)

*****

Kiều gia tổ chức dạ tiệc, thương giới chính giới không ít người đến góp mặt trình diện, hơn nữa nơi tổ chức buổi dạ tiệc này không phải là khách sạn nào đó, mà là chính tại biệt thự Kiều gia. Từ khi Kiều Sâm tiếp nhận Kiều thị đến nay, chưa bao giờ tổ chức bữa tiệc nào ở trong nhà mình, ý nghĩa của dạ tiệc lần này, đối với rất nhiều người mà nói, là rất quan trọng, nhất là với những cô gái trẻ tuổi chưa lập gia đình.

Khi Kiều Sâm cùng Kiều Cảnh An mặc hai bộ tây trang cùng kiệu đi ra, các vị khách đều tiến lên phía trước hào hứng tán dương hai người tài mạo song toàn.

Có vị khách tinh mắt phát giác trên tay hai anh em có đeo thêm hai chiếc nhẫn nam cùng kiệu dáng, thì có chút hiếu kỳ.

“Tôi và Tiểu An lần này ra nước ngoài du lịch, gặp được một vị cao nhân, nói hai anh em tôi cùng đeo một loại nhẫn, sau này nhất định sẽ thuận thuận lợi lợi, cho nên tôi liền làm cặp nhẫn này, mọi người cũng đừng chê cười.” Kiều Sâm quang minh chính đại giơ lên ngón tay đeo nhẫn, không có nửa điểm chột dạ.

Lời này vừa nói ra, các vị khách lại khen ngợi một hồi, nói hai người tình cảm thâm hậu gì đó. Chỉ là vài chục năm sau này, hai anh em thật sự luôn hòa hòa thuận thuận, mà nhẫn trên tay hai người cũng chưa bao giờ thấy tháo xuống, nhưng càng làm cho người ta kinh dị chính là, hai người họ lại đều không kết hôn, đương nhiên, đây là nói sau.

Lúc này Kiều Sâm nghe người ta tán thưởng đến mặt mũi tràn đầy tươi cười, cũng luôn sòng vai đứng bên cạnh Kiều Cảnh An, chưa bao giờ rời đi nửa bước.

Lâm Thư cùng Lương Khương đứng ở trong góc nhỏ, liếc mắt nhìn nhau, cái này không phải là một cách biến tướng để nói cho người khác biết, tình cảm hai người rất tốt, Kiều Cảnh An cũng có thể đại diện cho Kiều thị sao?

Lâm Thư nâng ly Champagne, nheo mắt nhìn về phía Kiều Sâm, Kiều Sâm coi như là hao tâm tổn trí, Kiều Cảnh An ở bên anh ta, cũng đã có thể hạnh phúc cả đời.

“Trầm tống thật biết nói đùa, đối với tôi mà nói, Tiểu An chính là người quan trọng nhất, em ấy chính là tay chân của tôi, không có em ấy, tôi không thể đi đâu được.” Kiều Sâm cầm tay Kiều Cảnh An, cự tuyệt lời mời của mấy người phụ nữ, cười đến ôn hòa và kiên định.

Kiều Cảnh An cảm nhận được lực đạo cùng nhiệt độ truyền đến từ bàn tay kia, chậm rãi nở nụ cười.

Nhẫn bạch kim hình dáng đơn giản, ở dưới ánh đèn, tản ra ánh sáng ôn hòa và mộng ảo, giống như là hạnh phúc, thứ làm cho người ta kỳ vọng nhưng lại không sờ được.

Cứ như vậy, có một người như vậy, một cuộc sống như vậy, chính là điều may mắn lớn nhất của đời người.

Mười ngón tay đan cài, không bao giờ tách ra.

83. Chương 83 - Phiên Ngoại 1

Hai năm sau, nhân vật đã gây ra bao sóng gió trong trường đại học – Kiều Cảnh An rốt cục cũng tốt nghiệp, khiến cả đám đàn em phải chấm nước mắt tiếc nuối thở dài. Về đủ loại sự tích của đàn anh Kiều Cảnh An, bọn họ đã sớm như sấm bên tai, thậm chí có một nữ sinh sau khi may mắn được Kiều Cảnh An viết cho một bức thư pháp, liền sung sướng đến nỗi thiếu chút nữa thì ngất xỉu, cũng không phải bởi vì cô biết thưởng thức, mà là vì một chữ như vậy đã có giá trị tới mấy chục vạn, thậm chí hơn trăm vạn, thời buổi bây giờ giá phòng cứ tăng lên vùn vụt, nếu thật sự không mua nổi phòng ở, cô còn có thể đem bức tranh này đi bán.

Ngày diễn ra lễ tốt nghiệp, Kiều Cảnh An tiếp nhận tấm bằng đại học từ trong tay hiệu trưởng, lại mặc bộ quần áo của cử nhân, chụp ảnh chung cùng đám bạn học.

“Không nghĩ tới nhanh như vậy đã tốt nghiệp rồi...” Lương Khương gác tay lên vai Lâm Thư, nhíu nhíu mày: “Mà này, gần đây công việc của cậu nhiều lắm hả, sao xương cốt càng ngày càng teo đi thế?”

Lâm Thư đến mi mắt cũng không thêm nâng, giơ chân đạp Lương Khương sang một bên.

Lương Khương lão đảo vài bước, thiếu chút nữa đã ngã bò toái xuống đất, hấn ai oán liếc nhìn Lâm Thư: “Cậu thật quá tàn nhẫn mà.”

Lâm Thư sửa sang lại quần áo, mỉm cười nói: “Cậu nặng nh? Nói mới nhớ đạo này giá thịt heo đang tăng đấy, xem ra cậu cũng sắp có chỗ hữu dụng rồi.”

“Đã có người nào nói miệng cậu càng ngày càng độc chưa? Giống y chang tên tiểu tử Kiều gia kia vậy!” Lương Khương cảm thấy số mình đạo này thật đen đủi.

“Tôi sẽ đem ý kiến này của cậu chuyển cho tổng tài của Kiều thị.” Lâm Thư chìa tay chỉ chỉ người đàn ông cách đó không xa đang đi về phía này, trong nụ cười ẩn dấu một chút đáng sợ: “Hoặc cậu cũng có thể tự mình đi nói cho anh ta biết.”

“Chỉ là đùa một chút thôi mà, không cần phiền toái như vậy chứ.” Lương Khương nhìn đến dáng vẻ kiêu ngạo của Kiều Sâm, lại không khỏi âm thầm thán phục, hai năm gần đây Kiều thị càng ngày càng nổi bật hơn, có xu thế trở thành cái tên đứng đầu trong giới thương nghiệp, hơn nữa vị Kiều thị tổng tài này mọi chuyện đều lấy em trai bảo bối làm trọng, hẳn thật sự không muốn đi thách thức xem Kiều Sâm sủng ái em trai tới mức nào. Dù sao hồi trước hẳn cũng có nghe đồn, ông chủ của một công ty gì đó có cô con gái ngày nào cũng tới quấy rầy Kiều Cảnh An, cuối cùng công ty nhà này sau đó không ngừng gặp phải rắc rối, đúng là không biết cách làm ăn mà.

Kiều Sâm mang theo phong thái của một tổng tài hàng đầu vừa xuất hiện, lập tức liền hấp dẫn một cơ sở nữ sinh tới vây xem, chưa tính đến Kiều Sâm vốn có diện mạo đẹp trai, cho dù anh là một bác già bụng phệ, cũng đã có không ít người ái mộ rồi. Dọc theo đường đi có kẻ chụp trộm, có kẻ nhìn lén, thậm chí có người còn nóng lòng muốn thử tiến tới bắt chuyện.

Kiều Sâm đứng dưới tàng cây, nhìn Kiều Cảnh An bị một đồng nam sinh nữ sinh vây quanh, chen chúc cùng nhau chụp ảnh. Ai ai cũng đều lộ ra nét cười tươi tắn trên mặt, khác với đám thương nhân sớm đã bị nhuộm bẩn trên chốn thương trường, nụ cười của bọn họ thực thuần khiết.

Nụ cười trên mặt Kiều Cảnh An cũng rất sáng lạn, Kiều Sâm nhìn dáng vẻ này của cậu, thầm cảm thấy may mắn vì mình đã để Tiểu An tiếp tục đi học, loại cảm giác vui vẻ này, là thứ anh không thể đem đến cho Tiểu An.

“Mình có thể chụp riêng với bạn một tấm không?” Một cô bé diện mạo thanh tú mang vẻ bất an rụt rè đi đến trước mặt Kiều Cảnh An, hai gò má hiện lên sắc hồng nhạt ngượng ngùng.

Kiều Cảnh An khẽ mỉm cười gật đầu, sóng vai đứng cùng cô bé, lúc thấy bạn thân nhấn nút chụp, đầu cô gái hơi hơi ngả về phía Kiều Cảnh An, lập tức dẫn tới một trận ồn ào của đám người chung quanh.

Trên mặt Kiều Cảnh An vẫn mang theo nét tươi cười, nhưng thật ra nữ sinh kia bị đám bạn học xúm đến trêu chọc ghê quá nên đành kéo đưa bạn lách chạy ra khỏi đám đông, Kiều Cảnh An nghiêng đầu nhìn theo bóng dáng của nữ sinh nọ, thầm cảm thấy con gái ở đây thật đáng yêu.

“Tiểu An.” Nghe thấy thanh âm quen thuộc vang lên ở sau lưng, Kiều Cảnh An quay đầu lại, liền thấy Kiều Sâm đang đứng ở cách đó không xa, cậu nheo mắt cười: “Ca, sao anh lại tới đây?”

“Hôm nay là ngày em tốt nghiệp, anh đương nhiên muốn đến xem, chỉ là hồi sáng có họp đồng lớn phải bàn, nên đã lỡ mất lễ trao bằng của em rồi.” Kiều Sâm vừa cười vừa đi đến, ngắm nghía chiếc mũ cử nhân trên đầu Kiều Cảnh An: “Cũng không tệ lắm.”

Kiều Cảnh An đem máy ảnh đưa cho một bạn học: “Giúp mình chụp một tấm nhé, cảm ơn.”

Được Kiều Cảnh An nhờ, bạn học kia lập tức gật đầu, đi ra chỗ cách hai anh em họ xa vài bước, còn thật sự nghiêm túc mà chọn góc độ đẹp, khoảnh khắc ngay lúc nhấn nút xuống, Kiều Sâm vòng tay qua ôm lấy Kiều Cảnh An, ánh mắt chỉ dán ở trên người cậu, mà Kiều Cảnh An cũng đứng lúc ngẩng mặt cười, còn ngón ngón ghê hai ngón tay tạo thành hình chữ V trước ống kính.

“Sẽ ra là tìm cơ hội ngênh ngang tuyên bố quyền sở hữu, người đàn ông này đúng là ấu trĩ.” Lâm Thư đội mũ cử nhân lên đầu, đi tới chỗ Kiều Cảnh An đang đứng.

Lương Khương khiếp sợ nhìn Lâm Thư kiên định nện bước: “Cậu muốn đi thách đấu à?”

Lâm Thư lạnh lùng quét mắt liếc hẳn một cái: “Tôi đi chụp ảnh chung.”

Kiều Sâm nhìn Lâm Thư cùng Kiều Cảnh An đứng cùng nhau chụp ảnh, trên mặt cũng không có lộ ra vẻ mất hứng, chỉ khoanh hai tay trước ngực mà đứng một bên, khóe miệng nhếch lên đúng 35 độ hoàn mỹ, đối với thằng nhóc này, anh từ trước đến nay có lẽ đã quá khoan dung rồi.

Thời gian trôi qua gần một tiếng, đám bạn học mới dần dần tán đi, Kiều Cảnh An cởi ra bộ đồ cùng chiếc mũ cử nhân, trên mặt mang theo một chút hoài niệm: “Sau này, có nhiều người sẽ rất khó có thể gặp lại.”

Kiều Sâm xoa nhẹ đầu của Kiều Cảnh An, không nói gì, chỉ lặng lẽ mở cửa xe ra cho cậu.

Đứng ở cách đó hơn mười mét, Lâm Thư nhìn Kiều Cảnh An theo Kiều Sâm lên xe, thấy chiếc xe khởi động rồi chậm rãi chạy đi, nụ cười trên mặt hần nhạt dần, mở miệng nói: “Tên nhóc kia luôn vô cùng ỷ lại vào Kiều Sâm, rõ ràng lần này trong danh sách được xuất ngoại du học của trường có tên cậu ta, cậu ta lại không chút nghĩ ngợi mà từ chối.”

Lương Khương đứng ở bên cạnh hẳn, không nói gì.

“Cũng không biết là cậu ta ngốc, hay chúng ta ngốc.” Lâm Thư vút mũ cử nhân sang một bên: “Rõ ràng tự mình có thể lo cho mình, vậy mà vẫn muốn dựa dẫm vào Kiều Sâm, lúc đối mặt với chúng ta lại khôn khéo y hệt một con cáo già, người như vậy, thật đúng là chẳng đáng yêu chút nào cả.”

Lương Khương nghe vậy cười cười: “Có lẽ đây chính là điều mà cậu ta muốn, Kiều Sâm nguyện ý làm nơi để cậu ta dựa vào, mà cậu ta cũng nguyện ý dựa vào Kiều Sâm, đây vốn là chuyện riêng của hai người bọn họ, cậu cũng không cần phải lo lắng.”

“Ai thèm lo cho cậu ta chứ?” Lâm Thư sầm mặt.

“Chẳng lẽ không phải cậu đang lo lắng cậu ta bị Kiều Sâm lừa, sau này sẽ phải chịu thiệt thòi lớn sao?”

“Cậu lại suy nghĩ nhiều rồi.” Lâm Thư cởi bỏ bộ áo cử nhân trên người: “Tối nay đi uống với tôi một chén đi, tôi mời.”

Lương Khương nhún nhún vai, chẳng ừ hử gì cả.

***

Sau đó không lâu, một kênh truyền hình văn hóa mời Kiều Cảnh An tham gia chương trình nào đó, MC vốn là người có thâm niên cao trong nghề, đề tài bàn luận cũng có vẻ khá sâu sắc, thật sự không giống với những tiết mục linh tinh thường ngày, cho nên số lượng người xem chương trình này cũng khá đông.

Mời được Kiều nhị thiếu gia đến tham gia, là một chuyện không dễ dàng gì, bởi vì vị Kiều nhị thiếu gia này không thiếu danh cũng không thiếu tài. Trong giới mỹ thuật cùng thư pháp, Kiều nhị thiếu gia đã sớm có tiếng vang lớn, những người biết đến cậu không chỉ là một vài lão nhân, mà ngay cả rất nhiều thanh niên cũng nhớ tên của cậu. Về của cải, cậu thân là nhị thiếu gia của tập đoàn Kiều thị, tổng tài Kiều thị xưa nay luôn hết mực chiều chuộng đứa em trai này, sao có thể thiếu tiền được.

“Hôm nay có thể vinh dự mời được Kiều nhị thiếu gia đến tham gia chương trình này của chúng tôi, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh.” MC giới thiệu qua về Kiều Cảnh An một chút, liền bắt đầu trò chuyện về một số đề tài.

“Chúng ta, những người đang ngồi ở đây và các vị khác giả trước màn ảnh nhỏ hẳn cũng đã biết, nhị thiếu gia chơi bóng rất khá, thậm chí tôi nghe nói huấn luyện của đội tuyển quốc gia còn mời cậu gia nhập, tại sao cậu lại từ chối vậy?” Ở Thiên Triều, bóng đá xưa nay vốn luôn là một chủ đề khiến người nói vừa yêu vừa hận, MC lấy đề tài này làm lời dẫn không thể không thần phục là vô cùng thông minh.

“Đại khái là vì tôi yêu thi họa hơn, cũng càng yêu anh hai của mình hơn.” Kiều Cảnh An thản nhiên cười: “Hôm huấn luyện viên đến tìm gặp tôi cũng đã nói, nếu vào đội tuyển quốc gia thì phải tập trung huấn luyện, tôi là người rất coi trọng thân nhân, cho nên không muốn phải rời xa bọn họ.”

MC nghe vậy cũng cười theo, năm nay ông đã gần năm mươi, đối với người thanh niên tài hoa lại không hề bị hư vinh lay động này quả thực rất tán thưởng: “Chẳng lẽ cậu không sợ người khác nói cậu không yêu nước sao?”

Kiều Cảnh An lắc lắc đầu: “Yêu nước không dựa vào những gì người ta nói, mà là tùy thuộc vào hành động mình làm, hơn nữa tôi thấy yêu nước không nhất thiết là phải vào đội tuyển quốc gia, tôi có cách yêu nước của riêng mình, người khác thấy thế nào, nói như thế nào, tôi cũng không thể gò ép.”

Câu nói này vừa dứt, toàn bộ trường quay liền vang lên tiếng vỗ tay rào rào, những gì mà Kiều Cảnh An đã làm trong khoảng thời gian gần đây là điều mà tất cả mọi người đều thấy rõ, từ chối bán tranh chữ của mình cho người nước ngoài, nhưng lại tặng không cho trường khuyết tật Hy Vọng vô số tác phẩm, hơn nữa

còn thường xuyên quyên góp tiền, thậm chí còn làm rất nhiều chuyện làm vẻ vang cho đất nước, không ai có thể dùng cái từ ‘không yêu nước’ để nói cậu được.

“Kỳ thật có một vấn đề mà tôi rất muốn biết, không biết nhị thiếu gia có thể không để bụng câu hỏi đường đột này của tôi hay không.”

“Không dám, mời ông cứ hỏi.” Đối với người trên, Kiều Cảnh An luôn vô cùng tôn kính.

“Trong các thông tin mà giới truyền thông đã đưa, tất cả mọi người đều gọi cậu là Kiều nhị thiếu gia, có bao giờ cậu cảm thấy mọi người đã coi cậu trở thành cái bóng đứng sau Kiều Sâm tiên sinh hay không?” Lúc MC hỏi vấn đề này, liền lia tầm mắt về phía thính phòng.

Kiều Cảnh An không chút do dự lắc lắc đầu: “Tôi vốn là em, được người ta gọi ‘nhị thiếu gia’ là chuyện đương nhiên, nói thí dụ như ở trường tôi học cũng có người gọi anh trai tôi là ‘anh trai của Kiều nhị thiếu gia’, điều này cũng rất bình thường mà, tôi hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì cả, người khác gọi tôi là ‘Kiều nhị thiếu gia’, cho thấy tôi và ca ca là một thể, tôi có gì phải bất mãn chứ, cho dù thật sự là cái bóng cũng đâu có gì không tốt, cái bóng cùng bản thể của nó luôn bên nhau, không phải càng chứng tỏ tình cảm giữa tôi và ca ca rất tốt hay sao?”

Ngồi trên thính phòng, Kiều Sâm không thể kiềm chế mà nhếch lên khóe miệng. Ngồi ở bên cạnh anh, Trần Tuấn thở dài, sắp của tôi ơi, anh hủy bỏ một cuộc họp quan trọng chính là để đến xem cái chương trình này sao, chỉ cần hai câu nói như vậy cũng có thể khiến anh vui vẻ đến thế, anh làm ơn giữ lại cho mình một chút hình tượng có được hay không hả?!

Buổi trò chuyện gần một tiếng sắp kết thúc, MC đứng dậy bắt tay Kiều Cảnh An: “Chúc nhị thiếu gia tháng sau tham gia triển lãm tranh quốc tế tại Nhật Bản có thể đạt được thành công tốt đẹp.”

“Đa tạ, tôi cũng chúc chương trình cùng quý ngài ngày càng phát đạt.” Kiều Cảnh An mỉm cười trả lời, lại không biết trên thính phòng có một người trong mắt tất cả đều là thỏa mãn.

Những lời đồn nhảm bên ngoài kia, có lẽ nghe vào tai cậu, vốn chỉ là thứ không đáng nhắc đến, đối với cậu mà nói, cái gì quan trọng, thì mới cần coi giữ, còn không quan trọng, vậy liền không cần để ý.

.....

84. Chương 84 - Phiên Ngoại 2: Cảm Giác Bất An (Thượng)

“Trầm trợ lý, anh làm sao vậy?” Trong thang máy, một nữ đồng nghiệp trông thấy sắc mặt ảm đạm của Trầm Tuấn, không khỏi khách khí hỏi: “Có phải là bị bệnh rồi không?”

Trầm Tuấn ôm cặp văn kiện, phục hồi lại tinh thần mà trả lời: “Không có.” Chỉ là dạo gần đây, hắn có chút mệt mỏi với sự hỷ nộ thất thường của sếp, cái kế hoạch này không biết đã làm đi làm lại, sửa đi sửa lại bao nhiêu lần rồi, vậy mà vẫn không thể làm sếp vừa ý, cũng không biết rốt cục phải như thế nào sếp mới hài lòng đây.

Tới văn phòng tổng tài, Trầm Tuấn đưa văn kiện đến trước gương mặt lạnh lùng của Kiều Sâm: “Sếp, đây là bản kế hoạch mới mà các phòng vừa làm xong.”

“Cứ để đó đi.” Kiều Sâm nghĩ nghĩ, lại mở miệng nói: “Gần đây công ty chúng ta có một thương vụ phải sang Nhật giải quyết đúng không?”

Trầm Tuấn gật đầu: “Vâng, thương vụ này là do phó tổng giám đốc phụ trách.”

“Bảo ông ta không cần đi nữa.” Kiều Sâm tắt trang web trên màn hình máy tính: “Giao cho ông ta phụ trách thương vụ trong nước đi, ngày mai tôi sẽ khởi hành đi Nhật.”

“Nhưng mà sếp à, thương vụ này đã được hẹn trước chỉ sau năm ngày nữa, anh có nên. . .” Nhận thấy được ánh mắt sắc bén của đối phương, Trầm Tuấn đành lập tức ngậm miệng, hắn đã sớm biết nhị thiếu gia hai

ngày trước phải đến Nhật tham gia triển lãm tranh gì đó, nghe nói cùng đi còn có một thiếu niên mi thanh mục tú là thiên tài thi họa.

Loại cảm giác bất an này, chỉ có thể giữ trong lòng, không thể nói ra a.

Ngày hôm đó, Kiều Sâm bảo Trầm Tuấn đặt luôn vé máy bay cho ngày mai, thông báo qua loa với các nhân viên trong công ty là tới Nhật Bản bàn thương vụ, sau đó dẫn theo Trầm Tuấn cùng hai gã trợ thủ khác lên chuyến bay đêm.

Đồng sự A nhìn theo bóng dáng Kiều Sâm đã đi xa, cảm khái nói: “Tổng tài quả thực là một vị sếp siêng năng a, khó trách phúc lợi của Kiều thị chúng ta lại tốt như vậy, đi theo sếp nhất định sẽ có cơm ăn.”

Đồng sự B lạnh nhạt nheo mắt nhìn tên nhóc mới tới, loạt soạt mở văn kiện ra: “Cậu đừng sùng bái sếp vội, đấy chẳng qua chỉ là một truyền thuyết thôi, muốn biết chân tướng thì chờ tới lúc gặp được em trai của sếp ấy.”

Đồng sự A: ...

***

Thường Đông là một trong những thanh niên đại diện cho giới nghệ thuật gia của Trung Quốc được cử đi, lần này Trung Quốc chọn ra sáu đại diện, trong ba độ tuổi đều chọn lấy hai đại diện, đi theo còn có một vài nhân viên quốc gia, dù sao đây cũng là vấn đề liên quan đến thể diện, đương nhiên phải cẩn thận một chút. Mà người làm nghệ thuật đều có chút cao ngạo, thấy trên tên tuổi của Kiều Cảnh An cùng Thường Đông lại gắn thêm hai chữ ‘thiên tài’, nên làm cho mắt của mấy lão nghệ sĩ ở đây ngứa ngáy không ít.

Thường Đông biết rõ suy nghĩ trong lòng những người này, nhưng thông minh không nói, Kiều Cảnh An cũng hiểu, chỉ là cậu vốn không thèm để ý mà thôi.

“Kiều Cảnh An, nghe nói ngày mai đại diện các quốc gia đều phải trực tiếp vẽ tranh ở trước mặt giới truyền thông, cậu định sẽ vẽ cái gì?” Vẽ trực tiếp không thể dùng một số thủ thuật riêng, cẩn thận thôi chưa đủ, mà còn phải phụ thuộc vào vận may nữa, Thường Đông ngồi bên cạnh Kiều Cảnh An, trên gương mặt tỏa nắng giờ đang mang theo chút bất an.

Kiều Cảnh An một bên đổi tư thế ngồi, một bên mở miệng: “Có khác biệt gì với bình thường sao?”

Thường Đông chớp mắt hỏi: “Nhiều kênh truyền hình nước ngoài tới thu hình như vậy, cậu không căng thẳng sao?”

“Căng thẳng hay không căng thẳng thì có tác dụng gì.” Kiều Cảnh An biết Thường Đông lo lắng, vì thế tắt cái TV không biết đang nói tiếng gì kia đi: “Cậu cũng không phải không bằng người khác, lo lắng cái gì?”

Thường Đông nghe vậy, nghĩ nghĩ một lát, liền gật đầu: “Nói cũng đúng.” Chỉ là vẫn không tránh được hồi hộp, hần nhìn nhìn người đang nằm bò trên ghế sa lon bên cạnh, thần thái có chút biếng nhác, nhưng tư thế ngồi lại vô cùng đẹp mắt, hần nhớ rõ trước khi xuất ngoại, thầy dạy họa của mình đã từng nói qua, thi họa của Kiều Cảnh An đều mang hơi thở cổ xưa, hơn nữa người này rất có gia thế, sang nước ngoài cũng không sợ bị người ta ăn hiếp, cho nên mình đi theo cậu ta nhất định sẽ không phải chịu thiệt thòi. Qua vài ngày ở chung, hần cũng đã biết được tài hoa của người này đích xác không phải do giới truyền thông thổi phồng lên, mà đúng là năng lực chân chính, thậm chí còn có hơn chứ không kém.

Ngồi một hồi, Thường Đông vẫn không yên lòng mà hỏi: “Lỡ như tôi phạm lỗi, không phải sẽ khiến quốc gia mất mặt sao? Thôi rồi, tối nay tôi nhất định sẽ không ngủ được mất.” Vô luận nói như thế nào, Thường Đông vẫn còn là một thanh niên mới hai mươi hai tuổi, đứng trước loại sự kiện lớn như thế này đương nhiên khó tránh khỏi căng thẳng, chưa nói đến hần, ngay cả một số lão nghệ sĩ cao tuổi cũng không chắc có thể giữ cho tâm tình mình thanh tĩnh như nước được.

Thường Đông ngồi vạ vật trong phòng Kiều Cảnh An mấy tiếng đồng hồ, rốt cục cùng Kiều Cảnh An chen chúc nằm trên một cái giường, lúc đi vào giấc ngủ, hần còn không biết, đây mới là ác mộng lớn nhất sau này của hần.

***

Chờ khi đoàn người Kiều Sâm mang vẻ phong trần mệt mỏi lết tới được khách sạn mà các đại diện Trung Quốc đang ở, đã là 7 giờ sáng, cũng đã có không ít người ra khỏi phòng dùng bữa, Kiều Sâm sớm đã biết Kiều Cảnh An ở tại phòng nào, vì thế đem toàn bộ hành lý vứt cho trợ lý, còn mình thì lập tức tới phòng Kiều Cảnh An.

Lúc tiếng đập cửa vang lên, Kiều Cảnh An đang thay quần áo trong buồng vệ sinh, Thường Đông mặc áo ngủ dụi dụi cặp mắt mông lung ra mở cửa, cũng không thèm nhìn rõ ai đến mà nói luôn: “Chúng tôi không gọi phục vụ.”

Kiều Sâm thấy trong phòng Kiều Cảnh An xuất hiện một người xa lạ, nhưng lại mặc áo ngủ, liền nhăn lông mày lại: “Vị tiểu sinh này, cậu đi nhầm phòng đúng không?”

Thường Đông xoa xoa cặp mắt, thấy rõ người đứng trước mặt mình là một nam nhân anh tuấn mặc vest, cộng thêm đôi phương nói tiếng Trung rất chuẩn, vì thế không chút nghi ngại liền mở miệng: “Tiên sinh, là anh đi nhầm phòng, đây là phòng của bạn tôi.”

“Nếu là phòng của bạn cậu, vậy sao cậu lại ở trong phòng người ta?” Sắc mặt của Kiều Sâm tối lại, anh tỉ mỉ quan sát người thanh niên trước mắt, bộ dạng tuy rằng không gọi là xấu, nhưng cũng không nhìn ra có tư sắc gì. (Bạch: Tình địch trong mắt hóa Chí Phèo =)))

Bị ánh mắt soi mói từ cao đến thấp của Kiều Sâm làm cho rùng mình, Thường Đông vội ho một tiếng: “Tôi không ngủ được, cho nên mới sang ngủ cùng với bạn, tiên sinh, anh đây là có chuyện gì sao?”

Người ngủ trên giường của em trai nhà tôi, còn dám hỏi tôi có chuyện gì? Mặt Kiều Sâm càng ngày càng đen: “Tiểu An đâu?”

Thường Đông rốt cục cũng đoán được, người này hẳn là có quen biết với Kiều Cảnh An, vì thế vội trả lời: “Cảnh An đang thay quần áo trong phòng vệ sinh, anh quen cậu ấy à?”

Cư nhiên dám đi thay quần áo khi trong nhà đang có người lạ (tối nay em chết với anh =))) sắc mặt Kiều Sâm đen kịt lại, nhìn Thường Đông còn đang đứng chắn ở cửa: “Chẳng lẽ cậu muốn tôi cứ đứng ở cửa mà nói chuyện sao?”

Thường Đông xấu hổ, vội đứng tránh ra cho Kiều Sâm vào phòng, ngay lúc này, Kiều Cảnh An vừa thay xong quần áo đi ra, bắt gặp Kiều Sâm, đầu tiên là ngẩn người, sau đó liền lập tức vui sướng tiến lên ôm lấy Kiều Sâm: “Ca, sao anh lại tới đây?” Về phần sắc mặt đen như đáy nồi kia của Kiều Sâm, Kiều Cảnh An không có mấy may mắn chú ý tới.

Đứng ở một bên, Thường Đông trợn mắt há mồm nhìn Kiều Cảnh An đột nhiên từ thiên nga biến thành mèo con, lại nhìn người đàn ông đang mỉm cười kia, thì ra vị này chính là đại thương gia Kiều Sâm trong truyền thuyết?

Hắn vừa rồi có phải. . . đã đứng ngăn anh ta ngoài cửa không nhỉ?

***

Nhân viên giám hộ của đoàn khi nhìn thấy Kiều Sâm xuất hiện, đều bày ra bộ dáng khách khách khí khí, vì thế Kiều Sâm liền rất tự nhiên leo lên chiếc xe chở đại biểu đến buổi triển lãm tranh, cũng muốn đi xem thử nó như thế nào.

Chỉ là không biết có phải do Thường Đông hoang tưởng hay không, hắn cứ cảm thấy vị Kiều tổng tài này đối với hắn chẳng có mấy hảo cảm thì phải, hai ngày trước mỗi khi ăn điểm tâm hắn đều ngồi cạnh Kiều Cảnh An, nhưng sáng nay lúc hắn mới vừa đặt mông xuống ghế, Kiều Cảnh An đã bị anh trai mình kéo phát sang bên kia.

Chẳng lẽ bộ dạng mình giống mấy tên bất lương lắm sao, Kiều Sâm sợ hắn sẽ làm hư Kiều Cảnh An sao? Thường Đông cảm thấy thật tủi thân biết mấy.

Sau khi đại diện của Trung Quốc tới, lập tức liền thu hút sự chú ý của một số phóng viên truyền thông, vô luận như thế nào, quốc gia phương Đông cổ xưa tràn ngập những điều thần bí này, luôn sẽ có thứ gì đó xuất hiện khiến cho người ta phải kinh diễm.

Phía Nhật Bản rất nhanh cũng có nhân viên đi lên tiếp đãi, chỉ trong chốc lát, đại biểu cùng giới truyền thông đều đã tới đông đủ, Kiều Sâm nhìn cảnh này, liền hiểu được đây chỉ đơn giản là cuộc so đấu vì mặt mũi của các quốc gia mà thôi, anh nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Cảnh An đang mặc một bộ trang phục Trung Quốc truyền thống với hoa văn đặc sắc thêu trước ngực, trên mặt lộ ra thần sắc kiêu ngạo cùng vinh quang. Trước kia anh luôn thấy cái từ này biểu trưng cho đối trá, nhưng từ lúc Tiểu An đạt được một chút thành tựu, anh vẫn luôn cảm thấy vui sướng thay cho Tiểu An, thì ra khi mình coi một người còn quan trọng hơn chính bản thân, thì một chút việc nhỏ của đối phương cũng đủ để ảnh hưởng tới mọi hỉ hỷ nô ái ố của mình.

Khi Kiều Cảnh An vẽ tranh, tư thái luôn vô cùng nghiêm túc, Kiều Sâm xuất thần dõi theo nhất cử nhất động của cậu, cho đến khi toàn bộ khán phòng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Kiều Cảnh An thu bút, trên bức tranh trước mặt cậu, đơn giản chỉ có một tảng đá, mấy khóm cỏ nhỏ, còn có một con thỏ con đang ngây ngô ngủ gật cạnh đó.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, có thể dùng bút lông mềm mà vẽ ra thứ quá sống động như thế, cũng khó trách người xung quanh phải kinh ngạc tán thưởng.

Chỉ là những tiếng tán thưởng đó đều không lọt vào trong tai Kiều Cảnh An, cậu ngẩng đầu nhìn về nơi Kiều Sâm đang đứng, đúng lúc cũng đụng phải ánh mắt của anh.

Hai người nhìn nhau, bao lời khen ngợi cùng tôn vinh, cũng không thể bằng điều này được.

Phóng viên bốn phía không ngừng giành nhau góc độ thật tốt để quay chụp, cố gắng đem thần khí của bức họa này sao lưu lại vĩnh viễn.

Kiều Sâm kinh ngạc nhìn Kiều Cảnh An lách ra khỏi đám phóng viên, từng bước một đi về phía anh, không khỏi nở nụ cười, nhân vật xuất sắc như thế, lại nguyện ý làm bạn cả đời cùng anh, anh còn gì lo lắng nữa? Là bởi vì Tiểu An chưa bao giờ nói qua tiếng ‘yêu’ này, hay là do chính bản thân anh thiếu tự tin?

Chờ khi Kiều Cảnh An đã đi đến bên Kiều Sâm, xung quanh không ngừng vang lên tiếng chụp hình dồn dập, một số phóng viên dùng tiếng Anh phỏng vấn cậu.

Tiếng Anh của Kiều Cảnh An chỉ đạt đến trình độ có thể miễn cưỡng nghe hiểu ngôn ngữ thường dùng, Kiều Sâm thấy thế, đành phải phiên dịch từng câu một cho cậu nghe, nghe tới một phóng viên hỏi mình là ai, Kiều Sâm cười nói với Kiều Cảnh An: “Phóng viên người Mỹ này hỏi anh là gì của em?”

Kiều Cảnh An nghe vậy cười cười, hồi đáp lại nam phóng viên kia: “Đây là anh trai của tôi, cũng là người quan trọng nhất với tôi trong cuộc đời này.” Nói xong, vươn tay nắm lấy tay của Kiều Sâm, mỉm cười trước ống kính: “Nếu tách khỏi anh ấy, có lẽ ngay cả bút vẽ tôi cũng không biết phải cầm như thế nào nữa.”

Kiều Sâm cúi đầu nhìn Kiều Cảnh An, cùng Kiều Cảnh An đan tay siết chặt lấy nhau, trong tim tràn ngập ấm áp.

Từ đây đến rất nhiều năm về sau, vô luận là người của thương giới hay thi họa giới, đều nói tình cảm hai anh em Kiều gia rất sâu sắc, khiến cho bất cứ người nào có anh chị em cũng phải hâm mộ vô cùng.

.....

85. Chương 85 - Phiên Ngoại 2: Cảm Giác Bất An (Hạ)

Triển lãm tranh diễn ra rất thuận lợi, nhưng Kiều Cảnh An nghe không hiểu ngôn ngữ của dân bản xứ, nên ra ngoài lúc nào cũng phải mang theo người phiên dịch xa lạ, thật bất tiện. Hiện giờ Kiều Sâm đã đến đây, anh cũng không ngại phải đi đi lại lại, hầu hết thời gian đều theo bên cạnh Kiều Cảnh An, làm phiên dịch cho cậu.

Người của đoàn đại biểu biết rõ tình cảm gắn bó giữa hai anh em, ngay cả thấy Kiều Cảnh An có đôi khi không trở về phòng mình, bọn họ cũng sẽ nhắm một mắt, mở một mắt mà làm ngơ. Chỉ có Thường Đông là thỉnh thoảng sẽ cảm thấy mình có chút đáng thương bởi số kiếp bị hắt hủi, nhưng hẳn không hiểu tại sao, vị Kiều tổng tài kia hình như luôn không thích để mình quá thân cận với Kiều Cảnh An, hay đó chỉ là do bản thân hẳn tưởng tượng?

Đoàn người Kiều Sâm và đoàn đại biểu của Kiều Cảnh An đặt chỗ ở cùng một khách sạn, chỉ khác biệt là, Kiều Cảnh An được đoàn đại biểu chu cấp trọn gói, còn Kiều Sâm thì phải tự trả tiền.

***

Kiều Cảnh An tắm rửa xong liền chui vào trong chăn xem mấy nhân vật hoạt hình chạy đi chạy lại trên TV, lúc Kiều Sâm đi ra từ phòng tắm, thấy Kiều Cảnh An đang cười lăn lộn trên giường, anh thở dài, cầm lấy khăn mặt, đi đến ngồi xuống bên giường, kéo Kiều Cảnh An đến dựa vào đầu gối của mình, tận tâm lau tóc cho cậu.

Đang chiếu trên TV là đĩa phim hoạt hình tiếng Trung mà anh đã mua cho Kiều Cảnh An, cũng chính là câu chuyện về một con mèo ngốc cùng một con chuột lấu lỉnh, nhìn từ con mắt của anh, hoàn toàn không thấy được có điểm gì thú vị.

Kiều Cảnh An ngả lên người Kiều Sâm, vươn tay ôm lấy Kiều Sâm, Kiều Sâm một thoáng không chú ý, liền bị kéo ngã xuống giường, anh bất đắc dĩ để khăn mặt qua một bên, ôm Kiều Cảnh An vào trong ngực, vuốt ve mái tóc còn chưa khô của cậu, vẻ như lơ đãng hỏi: “Cái cậu Thường Đông kia... là người như thế nào?”

“Tranh cậu ấy vẽ không tồi, tính cách cũng rất thú vị.” Kiều Cảnh An đùa nghịch dây lưng trên áo ngủ của Kiều Sâm, tựa vào ngực anh, gỡ bỏ sự phòng bị cùng cảnh giác thường ngày: “Anh không thích cậu ấy sao?”

Kiều Sâm mang ngữ khí bình thản nói: “Anh chỉ thích mình em.” Tay lần xuống phía dưới, tháo dây áo ngủ của Kiều Cảnh An ra, xoay người áp cậu dưới thân mình, hôn lên cái trán của cậu: “Tiểu An, anh không thích em quá thân cận với người khác.”

Kiều Cảnh An vòng tay qua cổ Kiều Sâm, nhếch lên khóe miệng: “Bộ dáng này của anh xem như đang ghen tuông bậy bạ sao?” Tay lại nhéo nhéo vành tai Kiều Sâm, Kiều Cảnh An cười đến ảm ảm: “Hay là nói, anh không tin tưởng em?”

Kéo bàn tay đang nghịch ngợm kia đưa đến miệng hôn hôn, Kiều Sâm cúi xuống bên tai Kiều Cảnh An nhẹ giọng nói: “Anh chỉ là quá để ý đến em thôi.”

Hơi thở ảm ảm phả qua vành tai, khiến Kiều Cảnh An khẽ rụt cổ, tay lại chậm rãi vòng qua eo Kiều Sâm. Kiều Sâm sao lại không phát hiện ra động tác đáng yêu này, anh hôn lên khóe môi cậu, dần dần thâm nhập, bao lấy bờ môi mềm mại, nhẹ nhàng mút vào, tay từ từ lần xuống, vuốt ve bên hông, đùa nghịch một chút nơi cái rốn, sau đó cầm lấy hạ thân của cậu.

“Ừm. . .” Tiếng rên rỉ nhỏ vụn bị nụ hôn kia nuốt lấy, động tác phía dưới tay Kiều Sâm vẫn không hề chậm lại, trái lại càng thêm khiêu khích, thậm chí đầu ngón tay còn lướt qua đỉnh quy đầu mẫn cảm.

Cánh tay vòng qua eo cậu tăng thêm lực, Kiều Sâm buông tha bờ môi Kiều Cảnh An, đầu lưỡi lướt xuống cổ họng trắng nõn của cậu, thực vừa lòng khi nghe thấy tiếng thở dốc trầm nặng của đối phương, anh không dừng lại lâu, lại nhẹ nhàng hôn lên điểm nhỏ trước ngực cậu, lúc đối phương rên rỉ thành tiếng lại xấu xa nhả nó ra.

“Ca...” Kiều Cảnh An bất mãn mở mắt, ngay sau đó toàn thân lại trở nên căng thẳng, bởi vì nơi nào đó dưới hạ thân bị hàm nhập vào một không gian ảm ảm, khiến cho cậu có cảm giác sáng khoái nói không nên lời.

“Ừm. . .” Cậu siết chặt lấy tấm ga giường phía dưới, cho đến khi hạ thân đã bị kích thích tới điểm cực hạn: “Ca ca, em. . .” Cảm giác toàn thân nổ tung làm cho cậu cảm thấy thật vô lực, thế nên khi ‘nơi ấy’ chợt bị thứ gì đó lạnh lẽo xâm nhập cũng không phát hiện ra.

Chờ khi cậu kịp phản ứng, phía dưới đã có ba ngón tay tiến nhập vào, kích thích ở ‘chỗ nào đó’ làm hô hấp của cậu lại càng gấp hơn.

Khoảnh khắc khi hợp lại làm một, hai người đều gắt gao ôm chặt lấy đối phương, trao cho nhau những nụ hôn nồng nhiệt, không còn quan tâm đến thứ gì khác nữa.

Trên màn hình TV, con mèo nhỏ tên Tom đang đưa cho con chuột nhỏ Jerry một miếng bánh ngọt ngon lành vào đêm Giáng Sinh, con chuột nhỏ vừa cầm lấy đĩa bánh ngọt, một cái bẫy chuột liền đột nhiên bắn ra từ trong chiếc bánh, nhưng cái bẫy này không hề bắt được con chuột, mà là phát ra ca khúc du dương của lễ Giáng Sinh.

Nếu ngay cả mèo và chuột đều có thể ở cùng nhau một cách hòa bình, thế giới này, còn điều gì không thể nữa?

Một ngày không gặp, như cách tam thu, Kiều Sâm đã mấy ngày không được chạm vào Kiều Cảnh An, cho nên khi hai người bên nhau, chính là củi khô lửa bốc, trải qua nhiều lần triền miên, mới chấm dứt hoàn toàn.

Kiều Cảnh An nằm bất động trên giường, Kiều Sâm cần mẫn đi xả nước tắm điều chỉnh độ ấm vừa phải, lại quay về bên giường ôm Kiều Cảnh An vào trong ngực, dùng kiếu bé công chúa mà đem “vợ” mình vào phòng tắm.

Kiều Cảnh An nằm trong bồn tắm lớn vẫn không nhúc nhích, Kiều Sâm tiếp tục hầu hạ tắm rửa, lau khô toàn thân cho Kiều Cảnh An, sau đó lại bế cậu trở về giường ngủ, một loạt động tác làm đến vô cùng thuần thục, kinh nghiệm mười phần.

Khi nằm lại xuống giường, Kiều Cảnh An đã là nửa mê nửa tỉnh, trong lúc mơ mơ màng màng tựa hồ nghe thấy Kiều Sâm nói muốn đi ngân hàng XX xử lý chút chuyện, cậu rúc rúc vào lòng Kiều Sâm, lại lâm vào mê man.

***

Ngày hôm sau tỉnh lại, đã là hơn chín giờ sáng, Kiều Sâm chẳng biết đã rời đi từ lúc nào. Bởi vì hôm nay chỉ cần đem tranh ra triển lãm, cũng không cần tác giả phải có mặt, cho nên Kiều Cảnh An thay quần áo chỉnh tề xong, liền thông thả đi xuống nhà ăn tầng dưới dùng bữa sáng. Mới vừa gọi món, ghé bên cạnh lại có thêm một người.

“Kiều Cảnh An, hôm nay cậu cũng không đi xem triển lãm sao?” Thường Đông tùy ý gọi hai món khác, nhìn bộ dáng hơi mệt mỏi của cậu, lập tức thấu hiểu nói: “Tình cảm giữa cậu và anh trai thật tốt, chắc tối qua phải hàn huyên tán gẫu rất lâu nhỉ?”

Nhớ đến đêm qua, Kiều Cảnh An vội ho một tiếng: “Đúng vậy, có hơi lâu.” Cậu đảo mắt qua chiếc TV lớn trong phòng ăn, cảnh tượng trên màn hình có chút hỗn loạn, loáng thoáng còn xuất hiện cảnh sát, cậu nghe không hiểu tiếng Nhật, đành phải hỏi Thường Đông ngồi bên cạnh: “TV đang nói gì vậy?”

Thường Đông may mắn cũng hiểu một ít tiếng Nhật, mơ mơ hồ hồ nghe ra được nội dung đại khái: “Hình như họ đang nói về ngân hàng nào đó vừa gặp phải mấy tên cướp, kết quả khi cảnh sát đến, chúng liền bắt cóc một khách hàng đúng lúc đang bàn chuyện làm ăn với giám đốc ngân hàng.”

“Ngân hàng...” Kiều Cảnh An biến sắc, hai mắt gắt gao dán chặt vào màn hình, nhưng ngoài đám phóng viên cùng cảnh sát đang vây bên ngoài, thì chẳng nhìn thấy gì khác nữa: “Ngân hàng nào vậy?”

Thường Đông nghe kĩ lại, mới khẳng định nói: “Ngân hàng XX.”

Kiều Cảnh An trầm mặt, nhớ lại chuyện ngày hôm qua Kiều Sâm nói muốn tới ngân hàng này bàn việc, cậu vội rút di động ra, nhấn nút gọi nhanh, cũng chính là số của Kiều Sâm, tiếng tút tút vang lên thật lâu, vẫn không có ai bắt máy. Bất an trong lòng cậu càng ngày càng mãnh liệt, bình thường cho dù Kiều Sâm đang họp, nhưng chỉ cần mình gọi điện, anh ấy đều sẽ nghe máy ngay, sao bây giờ tiếng chuông điện thoại lại kéo dài như vậy.

Càng nghĩ càng hoảng, cậu đột ngột đứng lên, khoác thêm áo ngoài, Thường Đông thấy sắc mặt Kiều Cảnh An không ổn, vội vàng đuổi theo: “Kiều Cảnh An, cậu làm sao vậy?”

Di động trong túi áo đang không ngừng rung, nhưng Kiều Sâm lại không thể cử động, bởi vì anh cùng giám đốc ngân hàng còn có Trầm Tuấn đang bị ba tên cướp dùng súng chĩa vào, bất lực nhìn cảnh sát và đội cứu

hộ đang đứng đầy ở bên ngoài cửa kính.

Chuyên gia đàm phán còn chưa kịp lên tiếng, đã bị bọn cướp quát lui, Kiều Sâm cười khở một trận trong lòng, cũng không biết hôm nay có thể toàn thân thoát ra khỏi đây hay không. Anh liếc mắt nhìn giám đốc ngân hàng mang sắc mặt trắng bệch đứng bên cạnh, cùng Trầm Tuấn trán đầy mồ hôi, trong đầu chợt nghĩ, nếu Tiểu An biết nơi này đã xảy ra chuyện, không biết sẽ nôn nóng thành bộ dáng gì nữa.

Khi Kiều Cảnh An chạy tới hiện trường, cảnh sát đã phong tỏa ngân hàng, bốn phía chật ních phóng viên của các nhà đài, có phóng viên nhận ra Kiều Cảnh An trong buổi triển lãm hôm trước, vội chen lên dùng thứ tiếng Trung trúc trắc hỏi: “Kiều kun (ở Nhật, người ta thường thêm từ ‘kun’ vào sau tên con trai khi nói chuyện), anh trai cậu hiện đang bị bọn cướp bắt làm con tin, xin hỏi cậu có ý kiến gì không?”

“Đang trong tình cảnh này rồi, lại còn hỏi ý kiến ý cò gì nữa!” Đi theo phía sau Kiều Cảnh An, Thường Đông vừa thở hổn hển vừa nhẹ giọng mắng, sau đó hần liền chứng kiến một Kiều Cảnh An luôn luôn lịch sự với người ngoài, thế nhưng lại thô lỗ đẩy đám phóng viên ra, lập tức chạy về phía cửa chính của ngân hàng, có hai cảnh sát tiến lên ngăn cậu lại, bị cậu gạt ra, trông đơn giản cứ như đẩy ra hai con thỏ ấy.

Thường Đông trợn mắt há mồm nhìn Kiều Cảnh An chỉ bằng vài cái lắc mình, đã đi tới được trước cửa ngân hàng, sau đó lại chỉ bằng một cái vung chân, cánh cửa thủy tinh dày cộp đã ‘choang’ một cái, vỡ tan thành mảnh nhỏ.

“Lý Tiểu Long tái thế!” Thường Đông càng thêm kinh hãi.

Cảnh sát cùng toán cướp đều ngây ngẩn cả người, hiển nhiên không kịp phản ứng trước biến cố bất ngờ này, mặc cho ai cũng không tưởng tượng được, tấm cửa thủy tinh chống đạn kia, liền cứ như vậy bị người ta dùng một chân đạp vỡ. Đây rốt cục là kính chống đạn, hay chỉ là một lớp plastic mỏng hả?

Chứng kiến Kiều Cảnh An đi tới, ba tên cướp mới phục hồi tinh thần, kéo ba con tin dậy, kẻ hòng súng vào thái dương bọn họ.

Mà cảnh sát phía sau Kiều Cảnh An cùng các tay bắn tỉa bố trí trên tòa nhà đối diện cũng khẩn trương sắp xếp trận địa sẵn sàng đón địch. Cảnh sát trưởng sau khi nghe phóng viên thông báo về thân phận của hai anh em Kiều gia, thiếu chút nữa đã ngất xỉu tại chỗ, ai mà ngờ, không chỉ một giám đốc ngân hàng gặp nguy, mà ngay cả đại gia của một công ty lớn ở nước ngoài cùng thiên tài hội họa cũng bị kéo vào, nếu để bọn họ xảy ra chuyện, đây sẽ là nỗi nhục của quốc gia, thậm chí có thể sẽ gây ra xích mích giữa hai nước.

“Không được tới đây!” Tên cướp quát Kiều Cảnh An: “Ta sẽ nổ súng đấy!”

Kiều Cảnh An không biết đối phương nói cái gì, nhưng cũng hiểu được ý tứ đại khái, cậu liếc mắt nhìn Kiều Sâm, trên mặt nở nụ cười miễn cưỡng: “Ca ca, tin ở em.”

Kiều Sâm còn chưa tới kịp nói gì, chỉ thấy một luồng bạch quang chợt lóe qua trước mắt, bên cạnh vang lên tiếng kêu rên, sau đó lại là một tiếng súng nổ, anh còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy có mấy bóng đen xẹt xẹt qua lại, bốp bốp vài tiếng, ba khẩu súng lục đã bay ra ngoài cửa, vỡ nát thành mấy mảnh. Sau đó hai kẻ đang kèm bên người anh cũng nhẹ nhàng bị đá bay ra ngoài, anh được Kiều Cảnh An bảo vệ đằng sau tấm lưng đơn bạc của mình.

Lại là hai tiếng vang nặng nề, ba tên cướp nằm vật trên mặt đất, không ngừng kêu rên, nhưng gắng thế nào cũng không đứng dậy nổi.

“Ca, anh có sao không?” Tay bị siết chặt đến phát đau, Kiều Sâm nhìn vẻ mặt trắng bệch của Kiều Cảnh An, vội kéo cậu vào lòng: “Đừng sợ, đừng sợ, anh không sao.”

Kiều Cảnh An ôm chặt lấy eo Kiều Sâm, một câu cũng nói không nên lời, may mắn bọn người kia không biết võ công, may mắn nơi này không phải thế giới nơi cậu từng sống.

Đứng ở một bên, giám đốc ngân hàng kinh ngạc nhìn góc áo vừa bị đường đạn xuyên thủng của mình, bủn rủn ngồi bệt xuống đất, nửa ngày vẫn không đứng dậy được.

“Ôi, Thiên Hoàng ơi (người đứng đầu hoàng gia Nhật Bản, được người dân Nhật tôn kính như thần, câu này kiểu như ‘Oh my God!’ thôi =))), đây thật sự là kungfu Trung Hoa sao?” Cảnh sát trưởng chứng kiến cảnh

tượng vừa xảy ra trước mắt, ngơ ngác một lúc mới quay sang hỏi một cảnh sát bên cạnh: “Cậu có nhìn thấy không, hai tiếng ‘vèo vèo’ vừa rồi ấy.”

Viên cảnh sát lấp bắp: “Ấm khí?”

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Lúc cảnh sát ập vào đại sảnh của ngân hàng, mới thấy rõ trên tay phải của ba tên bắt cóc, đều đang cầm một vật màu bạc lấp lánh – cái đĩa.

Ngay tức khắc, tất cả cảnh sát có mặt ở đó đều cảm thấy kính nể Kiều Cảnh An.

Phóng viên cũng ào vào như ong vỡ tổ, nhưng đám người Kiều Cảnh An nhanh chóng đã được cảnh sát bảo hộ lên xe cảnh sát, cho đến lúc ngồi trên xe, Kiều Cảnh An vẫn còn chưa phục hồi tinh thần, lòng bàn tay lạnh cóng.

“Anh không sao mà.” Kiều Sâm lại lần nữa ôm cậu vào lòng: “Tất cả đều ổn rồi.”

Kiều Cảnh An siết chặt tay Kiều Sâm: “Ngay mai chúng ta về nhà đi.”

“Được.” Thấy sắc mặt Kiều Cảnh An vẫn trắng bệch, lòng anh quặn đau từng hồi. Trong tâm tưởng vốn luôn có chút không tự tin, không xác định, lúc này đã chẳng còn băn khoăn gì nữa.

Nếu mình còn hoài nghi Tiểu An chưa đủ yêu mình, vậy đó sẽ là sự vũ nhục đối với tình cảm này của Tiểu An. Anh thực may mắn, vì người mà mình yêu, cũng rất yêu mình.

Bị dọa đến nhũn chân ngồi lủi thủi một góc, Trầm Tuấn nhìn hai anh em đang an ủi nhau, nhất thời lệ rơi đầy mặt, các người đừng xem tôi như không tồn tại vậy chứ, bất quá nhị thiếu gia đích thật là một cao thủ, bằng không hẳn bây giờ chắc đã ăn một viên đạn vào đầu cũng nên.

Thật lâu về sau, Trầm Tuấn mới biết được, thì ra cái chiêu thức kia gọi là ‘Thiếu Lâm liên hoàn cước’. Mà lúc ở nhà hàng, mấy vị khách bị Kiều Cảnh An thuận tay lấy đi đĩa ăn đều tỏ vẻ vô cùng vinh hạnh.

Không lâu sau, ngân hàng nợ ký hợp đồng với Kiều thị, cũng càng thêm cảm kích Kiều Cảnh An, hợp tác hòa thuận đến mấy chục năm.

Sau sự kiện này, lượng người nước ngoài theo học Kungfu Trung Hoa cũng tăng vọt, càng ngày càng có nhiều người nói, Trung Quốc là một quốc gia thần bí. Cũng không thiếu kênh truyền thông tôn Kiều nhị thiếu gia làm cao nhân, nhưng tất cả những điều này đều không ảnh hưởng tới Kiều Cảnh An, cậu chỉ cần mỗi ngày ăn món mình thích, tâm tình tốt thì vẽ mấy bức tranh, viết vài ba cái chữ, thỉnh thoảng thì tham gia một số chương trình TV, mỗi ngày dù làm gì cũng có Kiều Sâm tận tâm phục vụ bên cạnh, vậy là đủ rồi.

.....

86. Chương 86 - Phiên Ngoại 3: Tình Yêu Của Em

“Anh có bao giờ nghĩ, thứ tình cảm mà em trai dành cho anh, chỉ là sự ỷ lại, mà không phải tình yêu chưa?” Quan Kỳ đang đưa chén rượu, viên đá bên trong va vào lớp thủy tinh, phát ra tiếng ‘lách cách’ thanh thúy.

Tôi cúi đầu, trầm mặc không nói. Bốn phía trong quán bar đều là những thanh âm nhốn nháo, trai diên, gái khùng. Tôi nhớ đến một Tiểu An chỉ thích nằm trên ghế sa lon im lặng đọc sách, một Tiểu An chỉ thích xem mấy bộ phim hoạt hình, lại uống một ngụm rượu: “Thằng bé đã trưởng thành rồi.”

Quan Kỳ còn muốn nói gì đó, nhưng Vệ Kỳ ngồi bên cạnh liếc nhìn cô ý bảo thôi, Quan Kỳ cuối cùng không mở miệng nữa, mà ngay cả Trác Khê từ trước đến nay vốn hay nhao nhao ồn ào cũng chỉ trầm mặc.

“Nào nào, chúng ta lại uống một chén đi.” Cố Tuấn nhận thấy không khí có chút không ổn, bèn nói tránh đi: “Kiều Sâm, nghe nói mấy ngày trước cậu đã tiến quân vào thị trường Mỹ, xem ra sau này chúng tôi đều phải theo ăn bám cậu rồi.”

Tôi cười nói: “Đùa gì chứ, các cậu ai mà không phải là kẻ có tiền, còn cần tôi sao.” Trong lòng dường như vẫn có thứ gì đó đang đè nặng, mấy câu kia của Quan Kỳ cũng không phải không hề tác động tới tôi.

Mặc kệ Tiểu An là bị nhân cách phân liệt, hay thật sự đến từ thế giới khác, tôi đối với Tiểu An mà nói, sẽ luôn là người thân thiết nhất, chỉ là người ta có đôi khi không phân biệt được rõ đâu là tình yêu đâu là tình thân, lâu rồi, sẽ trở thành thói quen, cũng không còn muốn đi phân rõ nữa.

Kỳ thật tôi biết suy nghĩ này của mình có chút buồn lo vô cớ, nhưng con người chính là kỳ lạ như vậy, dù biết rõ là không nên nghĩ quẩn, nhưng lại luôn không áp chế được những tư tưởng trong đầu.

“Nghe nói trước kia cậu từng là sinh viên đại học B, vậy cậu có biết Kiều nhị thiếu gia không?” Tiếng nói chuyện ở bàn bên cạnh vừa khéo lọt ngay vào tai chúng tôi, nhất thời, không khí trên bàn lại tiếp tục rơi vào trầm mặc.

“Ờ, sao lại không biết, năm đó ông đây còn chụp ảnh chung với anh ấy đấy, bây giờ tấm ảnh đó vẫn còn treo trong phòng khách nhà tôi kia kìa.” Một thanh niên mở miệng nói: “Lúc tôi vào đại học, anh ấy đã là sinh viên năm 3, hồi trước còn nghĩ anh ấy nổi tiếng như vậy, hẳn phải kiêu căng lắm, ai ngờ lúc tôi nói muốn chụp ảnh chung với anh ấy, anh ấy lại không hề cự tuyệt. Nghe nói anh ấy là con nhà có tiền, nhưng lại có thành tựu lớn như vậy, xem ra cái câu ‘nhà giàu sinh bại gia tử’ này, cũng không phải hoàn toàn chính xác.”

“Nếu tôi có một tấm ảnh như vậy, cũng sẽ đem treo trong phòng khách.” Thanh niên kia rót cho bạn mình một cốc rượu, sau mới nói: “Chẳng lẽ cậu không biết, Kiều thị vốn là công ty mà rất nhiều trí thức tình anh đều muốn xin vào, tổng tài chính là anh trai của Kiều nhị thiếu gia, nghe nói quan hệ của hai người tốt lắm, như thế mà còn không gọi là kẻ có tiền, vậy thế nào mới phải?”

“Chắc chắn, hai anh em Kiều gia này thật đúng là những người kế tục ưu tú của Kiều gia.” Thanh niên hớp một ngụm rượu, lắc đầu thở dài nói: “Điểm tôi thích nhất ở Kiều gia nhị thiếu gia chính là anh ấy từ chối bán tranh cho ông tài phiệt người Nhật kia, rất hả giận.”

“Có điều sau khi tốt nghiệp, mấy năm nay anh ấy hình như không hề tới Kiều thị công tác, mà chỉ ở nhà viết viết vẽ vẽ, cũng không biết có thật là vì không hứng thú với kinh doanh không, hay là có nguyên nhân khác.”

“Đừng nói vậy, tôi từng nghe các anh chị học cùng khóa với nhị thiếu gia trước kia bảo, Kiều thị tổng tài đối với đứa em trai này là ‘cầm trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan’, làm sao có thể vì nguyên nhân vớ vẩn gì được.”

Hai người tán dóc đủ chuyện về hai anh em Kiều gia, nhưng không biết một người trong đó đang ngồi ở bàn ngay bên cạnh họ, chốc thì nói đến anh trai, chốc lại nhắc tới em trai, hưng trí mãi không giảm.

Tôi nghe được hết tất cả những lời đó, cảm áo khoác lên, đứng dậy nói: “Tôi phải về rồi, thời gian không còn sớm, tôi sợ Tiểu An sẽ lo lắng.” Trong lòng vốn có vài phần hoang mang cũng đã tan biến đi đâu mất.

Ra khỏi quán bar, gió đêm mát dịu làm cho đầu óc của tôi cũng dần thanh tỉnh lại. Khi tôi mới phát hiện mình thích Tiểu An, căn bản vốn không đòi hỏi gì cả, chỉ thầm muốn đối xử thật tốt với em. Sau lại... lại muốn ở bên em nhiều hơn, sau nữa... lại muốn em hiểu được tâm ý của mình, muốn em có thể lấy thân phận người yêu mà ở bên tôi.

Nhưng khi tất cả những điều này đều thực hiện được, tôi lại sợ Tiểu An không thích mình, may mắn khi ở Nhật, sự lo lắng của em cuối cùng đã khiến cho tôi hiểu, em đối với tôi là có tâm.

Tham vọng của con người chính là một con dã thú đói khát, vĩnh viễn sẽ không thỏa mãn, cũng vĩnh viễn không thể bình ổn xuống được.

Lần đầu gặp gỡ, Tiểu An yên tĩnh ngồi ở ban công, tựa như người trong bức tranh vậy, làm cho tôi ngạc nhiên mà lại tò mò. Sau khi chậm rãi ở chung, tôi mới dần hiểu được con người của em, cũng bởi vì hiểu, nên càng thêm rung động.

Tiểu An nói, tôi là người thật lòng đối tốt với em nhất. Kỳ thật Tiểu An, em có biết không em cũng chính là người đối với tôi thật lòng nhất? Mẹ mất, cha bắt công. Tôi còn nhỏ đã phải xuất ngoại, sau đó lại ngồi

vào vị trí tổng tài. Không có chút phòng bị khi đứng trước tôi, ngoại trừ em, còn có ai?

Lái xe về đến nhà, đèn trong nhà vẫn sáng, mở cửa, căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có một thanh niên mặc chiếc áo ngủ in hình chú heo Lười Biếng đang cuộn mình trên ghế sa lon.

Đường như cũng đã nghe thấy động tĩnh, thanh niên ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy là tôi, liền ngồi dậy cười: “Anh.”

Đóng cửa lại, đi đến bên thanh niên, hôn lên trán của em: “Chưa ngủ sao?”

“Anh lái xe trên đường tối muộn như vậy, em vẫn là có chút không yên lòng.” Mấy ngày trước sau khi xem một số tờ áp phích tuyên truyền về an toàn giao thông, em luôn giữ thái độ hoài nghi đối với tính năng an toàn của xe cộ, đến khi thấy tôi lái ô tô cũng là lo sợ bất an, buổi tối chưa đợi được tôi trở về, sẽ không thể an tâm lên giường ngủ.

Xem đi, một người như vậy lại đối tốt với người như vậy, người nhưng lại dám nghi ngờ tình cảm của em ấy? Tôi cảm thấy thật xấu hổ bởi những suy nghĩ vừa nảy của mình khi ở quán bar. Chợt thấy thanh niên bắt đầu có bộ dáng buồn ngủ, tôi liền cúi người bế em lên: “Chúng ta đi ngủ thôi.”

Tắm rửa xong đi ra, người trên giường đã ngủ say tự lúc nào, cho dù tôi bật máy ‘rè rè’ sấy tóc, người trên giường cũng không hề có chút động tĩnh, vậy mà lúc này khi tôi chỉ mới rón rén mở cửa, em đã lập tức tỉnh lại.

Là vì tôi đã về nhà, nên em an tâm sao?

Tôi nằm vào trong chăn, đem người ấy kéo vào lòng, nhìn gương mặt trắng nõn tuấn mỹ này, kim lòng không được liền hôn lên đôi môi trông vô cùng ngon miệng kia.

“Anh?” Thanh niên rốt cục bị làm phiền mà tỉnh, cũng nâng tay vòng qua lưng tôi, cọ cọ đầu vào cổ tôi: “Lần tới anh đừng về trễ nữa nhé, sau này vào giờ tan tầm em sẽ đi cùng anh, nếu thật sự xảy ra vấn đề gì, em có thể hỗ trợ anh, nếu anh. . .”

“Nếu anh làm sao?” Tôi vuốt ve những sợi tóc trơn mượt của em, cười hỏi.

“Nếu anh thật sự xảy ra chuyện gì, em sẽ không chịu nổi.” Bàn tay núm lấy lưng tôi siết chặt: “Ngày mai em sẽ đi làm cùng anh.”

“Được.” Tôi cười, hôn lên khóe môi của em, lại bởi vì cảm nhận được sự mềm mại trên bờ môi dịu ngọt ấy mà nhịn không được làm nụ hôn này thêm sâu sắc.

Hết thấy dường như đều tự nhiên mà vậy, hôn môi, ôm, sau đó tiến vào, thanh niên trong ngực tôi phát ra những thanh âm tuyệt mỹ, tôi không kim lòng được lại tăng thêm lực, liền nghe được tiếng rên rỉ gần như nức nở của em.

Vui vẻ qua đi, thanh niên ỷ lại trong ngực tôi, để tôi bế em đi tắm lần nữa, em ngày thường ở bên ngoài vốn kiêu ngạo là vậy, lúc này lại giống như một chú mèo nhỏ, tất cả đều dựa dẫm vào tôi.

Bế thanh niên trở về giường, sau đó ôm em ngủ, sáng sớm hôm sau, em liền mang theo laptop, còn có một số đồ vẽ gì đó lên xe. Trên đường, tầm mắt của em luôn cảnh giác quét nhìn bất cứ chiếc xe nào tới gần, vẻ như tùy thời đều sẵn sàng xông ra che chở cho tôi vậy.

Tia nắng ban mai xuyên qua cửa kính xe, chiếu rọi lên gương mặt em, làm cho dung mạo vốn tuấn tú trở nên càng thêm thanh nhã, tôi thu hồi tầm mắt, còn thật sự nghiêm túc mà nhìn đường phía trước, nụ cười lại nở rộ trên môi.

Tối văn phòng, em lẳng lặng đem đồ đạc của mình sắp xếp gọn gàng trên bàn, sau đó nằm lên ghế sa lon nghịch laptop. Trong phòng làm việc yên tĩnh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gõ bàn phím rất nhỏ, tôi vẫn chuyên tâm xử lý văn kiện, không hề thấy ồn ào chút nào, chỉ cảm giác được vô tận ấm áp.

Có đôi khi trợ lý đi vào, bắt gặp em ở đây cũng không kinh ngạc, mặc dù có lúc sẽ chào hỏi em, nhưng mỗi lúc trao đổi công việc với tôi, nếu liếc thấy em đang dựa vào sofa ngủ, sẽ bắt giác mà nói nhỏ lại.

Tiểu An của tôi chính là khiến người ta phải yêu mến thế đấy, tôi nghĩ, trong lòng cũng vô cùng thỏa mãn.

Buổi chiều, bởi vì lỡ uống cà phê nên bị em mắng suốt mười phút, nếu không phải vì có cuộc họp, tôi tin em nhất định sẽ phải giáo huấn tôi một tiếng cũng không dừng. Tôi bảo trợ lý đổi thành trà xanh, lại nhận được cái ánh mắt ‘đáng đời’ của trợ lý, bất quá em ngồi đọc sách bên cạnh liền lộ ra một nụ cười hài lòng.

Em vẽ bức tranh cảnh tôi đang làm việc, dạo này em bắt đầu học kiểu vẽ phác thảo, tĩnh vật là các loại đồ dùng bài trí trong nhà, còn nếu là người thì chỉ có mình tôi làm mẫu. Trên phương diện hội họa, em rất có thiên phú, cho dù là cách vẽ phác thảo chưa từng học qua cũng vậy. Bất quá trông bộ dáng của em, có lẽ cũng chỉ là vẽ chơi một chút mà thôi.

Em nói, em là người của quốc gia này, thứ nên am hiểu nhất, đương nhiên là thứ thuộc về đất nước của em.

Tôi luôn thấy hạnh diện vì em, xem đi, Tiểu An nhà tôi quả là một thanh niên yêu nước. Dạo nọ tại mấy phòng đấu giá ở nước ngoài, em còn phát hiện được mấy đồ vật là di sản văn hóa quốc gia, sau đó lại không hề do dự đem quyên không cho bảo tàng. Tiểu An của tôi vui vẻ, tôi cũng rất vui vẻ.

Tôi nhớ rõ có một tòa soạn báo từng đưa tin nói ‘thật không ngờ người vẽ ra được những bức tranh như thế lại có một người anh trai làm thương nhân’, trong lời nói mang hàm ý khinh tôi cả người sắc mùi tiền, không am hiểu gì về nghệ thuật. Em tôi – một người vốn không thích tiếp xúc với giới truyền thông – khi nhìn đến bài báo này, ngày hôm sau liền tham gia chương trình TV của một đài truyền hình, nói thẳng ra tên của nhà báo kia, chia sẻ rằng tôi là người quan trọng nhất của em, cách nói của nhà báo kia rõ ràng là vũ nhục hai anh em tôi, em tỏ vẻ vô cùng thất vọng và phẫn nộ đối với tòa soạn này, còn nói nếu một người yêu văn học lại chỉ biết đi soi mói vu vạ người khác, vậy thì kẻ đó ngay cả nhân tính đều đã mất đi rồi, còn có thể đàm luận văn học gì nữa? Cũng quang minh chính đại ở trước mặt đông đảo người xem TV, nói tất cả phí ăn mặc sinh hoạt của em đều là do tôi cung cấp.

Em tôi nói chuyện rất ít khi bức người, nhưng nếu là chuyện của tôi, luôn một bước cũng không nhường, cho tới bây giờ đều là vậy.

Tan tầm, em cùng tôi sóng vai ra khỏi công ty, dọc theo đường đi vẫn vô cùng cảnh giác, cũng không biết có phải do vận khí xui xẻo hay không, trên đường đột nhiên có một chiếc xe phanh không nhạy lao về phía bên này, tôi vội đánh tay lái, xe đâm thẳng vào tấm rào chắn phân làn.

Tôi không hề bị thương, bởi em đã đem tôi bảo vệ trong lòng, đầu của em đập vào cửa kính xe, trên tấm kính đã xuất hiện một vết rạn.

Bên tai truyền đến tiếng còi cảnh sát, tiếng xe cứu thương, còn có thanh âm của những người vây xem.

Tôi cùng em không hề giữ hình tượng mà ngồi xổm ở ngã tư đường, tôi đau lòng xoa xoa cục u phía sau gáy của em, một tay đem em kéo vào lòng, tâm can tràn đầy thỏa mãn, và cả chua xót.

“May mà hôm nay em đi cùng anh, anh, đầu của anh chắc không cứng bằng em được, lỡ như thứ bị đập phải là đầu anh thì biết làm sao?” Em nói, dường như lòng vẫn còn sợ hãi mà sờ sờ đầu của tôi.

“Anh không sao.” Mũi tôi đang lúc có chút cay cay, nhìn về mặt nhẹ nhõm của em, nhiệt độ nóng nóng cảm giác được từ nơi chạm đến cục u sưng đỏ nhanh chóng truyền vào trái tim tôi.

“Anh, sau này anh đi làm nhất định phải mang theo em đó.”

“Được.” Cho dù không có em ngồi bên cạnh, tôi cũng phải làm một người tuyệt đối tuân thủ quy tắc giao thông. Sinh mệnh, có đôi khi không chỉ thuộc về mình, mà còn thuộc về người mà mình yêu nữa.

“Xe anh hỏng rồi, vậy sau này anh dùng xe của em đi, nghe chú lái xe nói, chiếc xe kia của em có thể chống được cả đạn, dù sao mỗi khi em muốn đi đâu, làm gì, đều có anh đưa đón mà.”

Nghe em câu nào cũng là quan tâm tới mấy chuyện vụn vặt của mình, tôi nhin không được dùng trán mình cọ cọ lên trán em.

Đây chẳng lẽ còn không phải tình yêu sao, ai nói em tôi không yêu tôi chứ?

Lại nhìn xuống bầu vật của mình.

Nào, hôn một cái.

Bờ môi của em thật vừa ẩm vừa mềm.

Quả nhiên em của tôi là tuyệt vời nhất, ai cũng không thể bằng đâu.

.....

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-tu-bien-bai-gia-tu>